

Samuel prezentas

Volumo 3

La spirita manao de la lastaj adventistaj piedirantoj

survoje al la ĉiela Kanaano.

Alveno, merkredon, la 20-an de marto
2030.

*“ Kiu do estas fidela kaj saĝa servisto, kiun lia
sinjoro starigis super sia domanaro, por doni al ili
ilian nutraĵon en ĝusta tempo?*

*Feliĉa estas tiu servisto, kiun lia sinjoro, kiam li
venos, trovos tiel aganta.*

*Vere mi diras al vi, ke li starigos lin super sia tuta
havaĵo. ”*

Mateo 24:45-47

Indekso de temoj traktitaj ĉe la fino de la libro

La spirita manao de la lastaj adventistaj piedirantoj

Volumo 3

Etendo de diaj revelacioj ricevita ekde la 07/03/2020
Novaj mesaĝoj kontinue inspiritaj de Dio

Mesaĝoj de la Aŭtoro

Kiel estas skribite en Apokalipso 2:26: " *Al la venkanto kaj gardanto de miaj faroj ĝis la fino*, al li mi donos aŭtoritaton super la nacioj. " Jesuo Kristo dividas kun sia servisto, sia profeto, la scion pri sia juĝo pri ĉio, kiel religiaj, politikaj kaj ekonomiaj temoj. Ĉar li plenumas siajn planojn agante en ĉiuj ĉi tiuj areoj, kiuj regas la homaron.

Inter la faroj de Jesuo Kristo estas la konstanta inspiro de lia lumo, tiel grava por la spirita vivo de liaj elektitoj kiel la manao donata ĉiutage al la hebreoj kolektitaj de Dio en la dezerto Sinajo.

Tiuj, kiuj serĉas ĝin, trovos en la artikoloj skribitaj en ĉi tiu verko la garantion de aŭtentika dia penso, kiu engaĝas min kiel atestanton, kaj kiu igas ilin respondecaj antaŭ Dio kaj lia supera sankta juĝo. Ĉar la rifuzo de lia lumo estas la kaŭzo de rompo en la rilato inter li kaj lia kreitaĵo.

La inspiro rivelita en ĉi tiuj linioj estas nur la plenumiĝo de la promeso farita de Jesuo al siaj servistoj, en Mat. 28:18 ĝis 20 kie, por forigi dubon de siaj interparolantoj, estas skribite: " *Jesuo, alproksimiĝante, parolis al ili jene: Ĉia aŭtoritato estas donita al mi en la ĉielo kaj sur la tero. Iru do kaj disĉipligu ĉiujn naciojn, baptante ilin en la nomon de la Patro kaj de la Filo kaj de la Sankta Spirito, kaj instruante ilin observi ĉion, kion mi ordonis al vi. Kaj jen mi estas kun vi ĉiujn tagojn, ĝis la fino de la mondo.* "

Post prezento en "Klarigu al mi Danielon kaj Apokalipson" detalan studon, verso post verso, de ĉi tiuj diaj profetaĵoj, mi prezentas en ĉi tiu verko, laŭ la dia inspiro de la momento, sintezajn analizojn pri temoj traktataj en ĉi tiuj profetaĵoj, sed ankaŭ pri aktualaj eventoj. Ĉi tiu ampleksa rigardo estas riĉa kaj ĝi antaŭenigas la majstradon de la kompreno ofertita de Dio en la nomo de Jesuo Kristo. Ĉi tiuj novaj atestoj havas tiom da valoro por li kiom la unuaj, kaj por liaj elektitoj, ili klarigas kaj komprenas tion, kio estis ĉifrita kaj nepenetrebla.

Mi aldonas, ke en la malfacilaj tempoj, kiujn ni devos travivi, la scio pri ĉi tiuj artikoloj faros la tutan diferencon por akiri, aŭ ne, de Kristo, lian nemalhaveblan helpon kaj dian subtenon por venki kiel li venkis. Ĉar liaj elektitoj

estas invititaj " *konservi liajn farojn ĝis la fino* " de la mondo, en " *pacienco kaj persistemo* ", kiuj karakterizas la verajn " *sanktulojn* " de Dio.

M1- Tutmonda varmiĝo

Ĉi tiu brulanta temo de niaj novaĵoj komence de 2025, markita de la incendio en Los-Anĝeleso en Usono kaj antaŭ ĝi, la inundado en Valencio en Hispanio, ricevos dian klarigon en ĉi tiu mesaĝo.

Luko 19:37-40 diras, " *Kaj kiam li jam alproksimiĝis al Jerusalemo, ĉe la deklivo de la Monto Olivarba, la tuta amaso de la disĉiploj komencis ĝoji kaj laŭdi Dion per laŭta voĉo pro ĉiuj potenciaĵoj, kiujn ili vidis. Kaj kelkaj Fariseoj el la homamaso diris al li: Majstro, riproĉu viajn disĉiplojn.* " Kaj li respondis kaj diris al vi: Mi diras al vi: ***Se ĉi tiuj silentos , la ŝtonoj ekkrios.*** »

La disĉiploj de Jesuo tiutempe estis ĉiuj judoj. Tial, la unua signifo, kiun Jesuo donas al ĉi tiuj " ***ŝtonoj*** ", kiuj " ***krios*** ", rilatas al la paganoj, kiuj estos konvertitaj profitante de lia graco, laŭ ĉi tiuj vortoj diritaj de Johano la Baptisto, en Mateo 3:9: " *Kaj ne pensu diri al vi: 'Ni havas Abrahamon kiel nian patron!'* Ĉar mi diras al vi, ke ***Dio povas el ĉi tiuj ŝtonoj starigi idojn al Abraham.*** "

Tiu mesaĝo estis tre spirita, sed oni povas doni al ĝi ankaŭ laŭvortan signifon, kaj tio per la skriba atesto sur la muroj de la tomboj de la egiptaj faraonoj kaj aliaj antikvaj restaĵoj portantaj mesaĝojn, kiuj klarigas la plej malproksiman antikvecon.

Mi ĵus eksciis el televida dokumentario, ke scienca esplorado farita en la tombo de unu el la unuaj faraonoj en la historio de Egiptujo rivelis la sperton de granda tragedio, kiu prenis la formon de malsatego ĝis la punkto, ke "la virinoj komencis manĝi siajn infanojn." La atesto de egiptaj hieroglifoj finiĝas tie. Ni trovas en la Sankta Biblio similan kazon pri malsatego trudita al Izrael, laŭ Lamentadoj 2:20: " *Vidu, ho Eternulo, vidu, kiun Vi tiel agis! Ĉu virinoj formanĝu la frukton de siaj uteroj, la infanojn de sia amo? Ĉu pastroj kaj profetoj estu masakritaj en la sanktejo de la Eternulo?* " Ĉi tiu tempo de Jeremia estas komparebla al la nia, ambaŭ estante markitaj de la fina puno de la sankta alianco falinta en apostazion. La subuloj de la faraono metis lian korpon en lian tombon kune kun la mumiigitaj korpoj de ĉiuj liaj fidelaj soldatoj, kiuj mortis en batalo por lia afero. Tamen, unua karbono-14-analizo de ĉi tiuj kadavroj permesis loki ilian morton ĉirkaŭ 4200 antaŭ nia nuna tempo, tio estas, 4200 a.K. (Antaŭe: antaŭe; Nuntempe: nun). Civita milito kontraŭstarigis la egiptojn unu kontraŭ la alia: Tebon, sude, kontraŭ Herakleopolis, norde en la Nildelto. Aliflanke, ekzamenoj de "kernoj" prenitaj el la grundo de tropika Afriko ĉiuj rivelis, per la ĉeesto de feroksido, periodon de escepta sekeco pro sinsekvo de 20 jaroj sen pluvo . La televida dokumento prezentas ĉi tiujn kernojn de tero konservitajn en Usono en laboratorio. Kaj efektive ni rimarkas ĉe la ekstrema bazo de ĉi tiu longa kerno, areon kie la ruĝa tero enhavas feroksidojn. Ĉi tiuj specimenoj estis prenitaj el Kilimanĝaro, Niĝero, kaj aliaj landoj de la tropika afrika zono, sed ankaŭ en egipta lago nomata Moéris, la specimeno estis prenita el la koto ĉe la fundo de ĉi

tiu lago. Kaj la kernoborado ankaŭ malkaŝas la apartecon de ĉi tiuj 20 jaroj da absoluta kaj mortiga sekeco situanta ĉirkaŭ 4200 a.K. La lago estis multe pli kaj pli granda antaŭ tiu escepta sekeco.

Ĉi tiuj malkovroj do klarigas la nunan dezertan staton de ĉi tiu areo, kiu antaŭ 4200 a.K. estis herba tero riĉa je faŭno kaj flaŭro. Kaj tio klarigas la ĉeeston en ĉi tiuj dezertoj de grandaj ŝtonoj, sur kies surfacoj troviĝas gravuritaj ĉasscenoj kaj bestoj, kiuj vivas en la nuna afrika savano, kiel ekzemple gazeloj, admirinde reproduktitaj.

Do, Dio bezonis nur 20 jarojn por ke tiu riĉa kaj luksa savano transformiĝu en mortige dezertan kaj aridan dezerton. Kaj por atingi tiun rezulton, li devis nur rifuzi la pluvon el la ĉielo, kiun en la nuna savano bestoj atendas ĉiun malfruan someron, tempo kiam ili estas minacataj de morto pro la sekeco de laĝetoj kaj riveretoj. Por sciencistoj, tiuj observadoj haltas tie kaj por mi, tie ĉio komenciĝas. Ĉar ili ne atribuas tiun sekecon al la Kreinto Dio, male al mi. Kaj jam, ĉi tiu jaro, 4200 a.K., reprezentas la jaron 1800 post la peko de Adamo kaj Eva. Nu, la diluvo de akvoj de la tempo de Noa estas ligita al la jaro 1655, kiun mi preferas al la jaro 1656 de matematika kalkulo pro spirita kialo: la nombro 1655 sumiĝas al la nombro 17, simbola por la juĝo de Dio. Mi metas la naskiĝon de Abraham ĉirkaŭ 1948. Nu, inter la tempo de la Diluvo kaj la naskiĝo de Abraham, la Biblio malkaŝas la sperton de Babelo. Tiam la malkovro de tiu 20-jara periodo de granda sekeco fariĝas interesa, ĉar ĝi povis pravigi la grandan homan kunvenon ĉe Babelo. Ĉar la Biblio ne prezentas la kaŭzon de tiu kunveno ordonita de reĝo Nimrod. Antaŭ Nimrod kaj liaj samtempuloj, la Akadanoj vivis en tiu parto de la tero, gvidataj de la granda Gilgameŝ. Kaj ilia malapero trovas klarigon en tiuj 20 jaroj da mortiga sekeco. La loĝantaroj de la tropika zono estis detruitaj tra la tuta tero. Tiu dua dia puno post tiu de la Diluvo donas bonan kialon por la postvivantoj serĉi en la regroupiĝo la eblecon redukti la kaŭzojn de siaj mortigaj kolizioj. Ĉar, kiam la sekeco intensiĝas, ankaŭ homaj koroj sekiĝas, kaj ili kolizias ĝismorte pro disputoj pri akvoj, kiuj fariĝis tiel altvaloraj kaj esencaj.

La atesto pri la egiptaj tomboj estas alia interesa; la mumioj de la soldatoj havas normalan nuntempan grandecon. Tamen, la ok homoj enŝipiĝintaj sur la arkeo havis la antaŭdiluvan grandecon de gigantoj. Iliaj infanoj baldaŭ naskiĝus en sia nuntempa reduktita grandeco kaj disvastiĝus tra la tero. Tamen, Dio faris escepton por la lando Kanaano, kie la hebreoj trovis gigantojn loĝantajn ĝin. Dio volis doni ĉi tiun ateston por ke liaj "fidelaj filoj" kredu je ilia ekzisto. Efektive, ni legas en Genezo 6:4: "*La gigantoj estis sur la tero en tiu tempo, post kiam la filoj de Dio venis al la filinoj de homoj, kaj ili naskis al ili infanojn: tio estas la potenculoj, kiuj estis famaj en antikvaj tempoj.*" Dio klarigas ĉi tiujn aferojn al Moseo, kies grandeco similas al la nia. Moseo eksciis pri la ekzisto de la gigantoj, kiuj teruris la hebreaajn spionojn senditajn al la lando Kanaano. Tio estas la "Anakidoj", la filoj de Anak. Kaj la naturo mem dividis la gigantan normon de sia loĝantaro. La hebreoj portas unuopan "**grapon da vinberoj**" inter du homoj, laŭ Nombroj 13:23: "*Kaj ili venis al la valo Eŝkol, kie ili detranĉis branĉon de vinberarbo kun **grapo da vinberoj**, kaj portis ilin sur stango inter du homoj; ili ankaŭ prenis granatojn kaj figojn.*" Tiel, en sia klarigo, Dio diris al Moseo, ke giganta grandeco estis la normala grandeco de ĉiuj antaŭdiluvaj homoj, ĉar **la**

"**antikveco**" citita en ĉi tiu verso koncernas la antaŭdiluvan tempon. Sed la versio de Louis Segond maljuste forigas la vortojn "**kaj ankaŭ**", kiuj donas plenan sencon al ĉi tiu verso, kiu fakte diras: "*La gigantoj estis sur la tero en tiu tempo, kaj ankaŭ, post kiam la filoj de Dio venis al la filinoj de la homoj...*" Tiel, en ĉi tiu ĝustigita verso, Dio diras al Moseo, ke la apostazio akirita per la geedzaj aliancoj de la du homaj linioj de Kain kaj Set havis neniun efikon sur la giganta grandeco de la antaŭdiluvaj homoj; "*la filoj de Dio*" estante la linio de Set, kaj "*la filinoj de homoj*" indikante la ribeleman linion de Kain. Kaj la nomoj de la herooj de ĉi tiu antaŭdiluva tempo ne estas rivelitaj al ni, ili malaperis, dronigitaj de la akvoj de la diluvo. Nur Noa kaj lia familio havis ĉi tiun scion, kiun ili ne dividis kun la postdiluvaj. Ĝi fariĝis senutila. Kaj la novaj herooj estis la Akadanoj de Gilgameŝ, poste Abraham, la servisto kaj profeto de Dio. La lastaj gigantoj de Kanaano estis detruotaj de Dio antaŭ la antaŭeniĝo de lia popolo Izrael. Kaj unu el la plej lastaj de ĉi tiu speco, nomata Goliato, estis Filiŝto kaj estis mortigita per la ŝtono ĵetita de la ĵetilo de juna David.

Giganta, granda aŭ malgranda, la homa vivo dependas nur de la bonvolo de Dio, kiu donas vivon aŭ morton laŭ sia justeco kaj sia supera juĝo.

La malkovro de la ekzisto de tiuj 20 jaroj da absoluta sekeco en la tropika zono de la Tero do donas al ni la kaŭzon de la ekzisto de ĝia dezerteca, arida kaj sterila aspekto. Estas evidente, ke en 4200 a.K. (Esperanto: Before Present: antaŭ nun), homoj produktis neniun atmosferan poluadon, kaj ili estis submetitaj al kaj dependaj de la leĝoj truditaj de la naturo. La kaŭzo de la trudita puno do estis spirita kaj dia, ĉar baldaŭ post la diluvo, la nova homaro denove fariĝis ribelema kaj idolkulta. Tio, ĝis tia grado, ke Dio denove estis devigita frapi ĝin loke kaj parte.

Tiel farante, Dio volis lasi, per ĉi tiu dezerteca apero, la historian ateston de sia puna ago. Kaj ĉi tiu atesto permesas al ni kompreni la kaŭzon de la tutmonda varmiĝo, kiu jam de pluraj jaroj influas la tutan teron en nia fina epoko. Ke la homo malpurigas kaj poluas la kreaĵon de Dio ne estas kontestebla kaj ne ignorata. Tamen, ĉi tiuj homaj agoj sole ne kapablas kaŭzi ŝanĝon en la universala klimato. Sciencaj pruvoj konfirmas intensiĝon de suna radiado, sed ĉi tiu klarigo estas malakceptita de "mediprotektaj" grupoj, kiuj preferas la klarigon de homa poluado, kiun ili politike kontraŭbatalas. Kaj ĉi tiu elekto estas tre komprenebla, ĉar nekredantaj homoj ne kapablas klarigi la kaŭzon de la intensiĝo de suna fajro. Ili tial refalas sur hom-induktitaj kaŭzoj.

Denove, ĝuste fido al la Kreinto Dio faras la tutan diferencon. Por liaj elektitoj, instruitaj kaj instruitaj en lia scio, vidi lin reagi ne estas surprize. Kaj por ĉi tiuj elektitoj, la afero fariĝas pli facila, ĉar ili vidas la intensiĝon de malbono disvastiĝi tra la tuta tero, gajnante ĉiujn nature ribelemajn kaj protestantajn homajn mensojn. Niaj nuntempaj ribelantoj malaperos grandnombre, mortigitaj dum la venonta "**sesa trumpeto**" aŭ **Tria Mondmilito. Sed, laŭ Apokalipso 16:8-9, Dio rezervas por la postvivantaj ribeluloj, per la** "kvara" el siaj "sep lastaj plagoj", ekstreman sunan varmon: "*La kvara plago elverŝis sian pokalon sur la sunon, kaj estis donite al ĝi brulvundi homojn per fajro; kaj la homoj brulvundiĝis per granda varmo, kaj ili blasfemis la nomon de Dio, kiu havas aŭtoritaton super ĉi tiuj plagoj, kaj ili ne pentis por doni al Li gloron.*" La fino

de ĉi tiu verso atribuas la rifuzon "**doni gloron**" al la Kreinto Dio kiel la kaŭzon de ĉi tiu suna puno. Ĝi tial samtempe klarigas la kaŭzon de la tutmonda varmigo, kiun ni nuntempe atestas. Tiam ni trovas en Apokalipso 14:7 la elvokon de ĉi tiu dia postulo ligita al la du datoj 1843 kaj 1844: "*Kaj li diris per laŭta voĉo: Timu Dion, kaj donu al Li gloron, ĉar venis la horo de Lia juĝo; kaj adoru Tiun, kiu faris la ĉielon kaj la teron kaj la maron kaj la fontojn de akvo.*" Ĉi tiu verso postulas respekton por la kvara el la dek ordonoj, kiu koncernas la semajnan praktikon de la sepa-taga ripozo sanktigita de Dio ekde la kreado de la mondo kaj la tera dimensio. Sed ĉi tiu verso finiĝas citante "*la fontojn de akvo.*" Dio tiel memorigas nin pri nia esenca bezono de ĉi tiuj "*fontoj de akvo*", kiujn li unue elsekigas kiel signo de sia malbeno. Kaj ĉi tiuj "*fontoj de akvo*" estas laŭvorte kaj spirite esencaj por la homaj elektitoj. Laŭvorte, ĉar nia fizika korpo, konsistanta el 75% da akvo, ne povas plu vivi sen esti rehidratigita post tri tagoj, laŭ ĝeneraligita averaĝo; kaj spirite, ĉar homa fido bezonas esti estingita per biblia vero instruita de Dio nur en Lia Sankta Biblio. Ĝuste ĉi tio servas kiel referenco por ĉio, kio ricevas la nomon "vero".

La du aferoj estas do neapartigeblaj kaj instruas al ni, ke la malapero de akvo estas paralela al la malapero de vero en la homaj mensoj. Tamen, Dio agas kun potenco kaj forto nur sur ĉi tiu senigo de akvo en momentoj elektitaj de li por adresi solenan mesaĝon, sanigan averton, al ribelemaj kaj disputantaj homoj delogitaj kaj sklavigitaj de sia libermortiga libereco.

En tiu skandala libereco, la papoj de la Romkatolikismo kuraĝis batali kontraŭ la disvastigo de la Sankta Biblio kaj abomene kun "aroganteco" permesis al si modifi la tekston de ĝiaj dek ordonoj skribitaj en Eliro 20. Ili religie pravigis la rezignon de la vera Ŝabato trudita de la imperiestro Konstantino en 321, kaj dediĉis ĝin al semajna ripozo, la unuan tagon dediĉitan en la romia paganismo al la suna dio, kiun ili nomis "sol invictus" aŭ la "nevenkita suno". Vi povas tiel pli bone kompreni, kial post la fino de la tempo de graco, la "*kvara plago*" plenumiĝas per la brulado de la vera suno kreita de Dio, kiu tiel kaŭzas teruran suferon al ĝiaj paganaj adorantoj kaj falsaj kristanaj katolikoj kaj protestantoj. Kaj la kazo de protestantoj estas eĉ pli honta kaj kulpa, ĉar, kiel la nuna katolika pastraro, ili havas aliron al la Sankta Biblio kaj referencas al ĝi por pravigi sian doktrinon de kredo. En la komparo de la du kazoj, la adeptaj membroj de la Romkatolikismo ŝajnas esti viktimoj de biblia nescio, kio ne estas la kazo por la sekvantoj de la protestantaj religioj, al kiuj la apostata Adventismo oficiale aliĝis en 1995.

Sur la Tero, homoj estas kondukitaj al granda aprezo por la suno, kiu lumigas ilin, varmigas ilin, kaj kreskigas semojn kaj plantojn. Tiu aprezo estas tiel forta, ke, ekspluatante la situacion, la diablo inspiras al ili la ideon diigi ĝin. Kaj tio estas facila, ĉar ili kredas, ke ili ŝuldas al ĝi ĉion: vivon, kreskon kaj mildan varmon. Zorgema analizo de la kreado de la tero montras, ke Dio antaŭvidis ĉi tiun specon de situacio kaj igis ĝin neleĝa tuj kiam la peko de malobeo estis farita de Adamo kaj Eva.

La kreaĵo de la tero instruas kaŝitajn spiritajn lecionojn de granda graveco. Ni rigardu la sunon, kiun Dio kreis post la tero, en la 4-a ^{tago}. La tero tial havas pli altan valoron ol la suno. Ĝi estas grandega fajra globo, en kiu milionoj da nukleaj

eksplozoj konstante renoviĝas. Je distanco kalkulita kaj elektita de Dio, la tero rondiras ĉirkaŭ ĝi, profitante de ĝiaj lumaj kaj varmaj radioj. Sen sezonoj aŭ laŭsezonaj cikloj, la tempo fluas regule, alternante 12 horojn da tago kaj 12 horojn da nokto. Por atingi ĉi tiun rezulton, la tero rotacias ĉirkaŭ sia akso laŭ vertikala nord-suda akso je 90° . Sub ĉi tiu kondiĉo, la rotacio ĉirkaŭ la suno nenion ŝanĝas, sed ĉio ŝanĝiĝas pro la peko farita de Eva kaj Adamo. Dio donas al la akso de la tero kliniĝon de 23° . Sed kion ni devas rimarki estas, ke ĉi tiu akso restas kontinue orientita en la sama direkto, sendepende de la suno, ĉirkaŭ kiu ĝi rondiras, kaj samtempe rotacias sur sia propra akso laŭ sia polusa akso. Ĉi tiu kondiĉo kreita de Dio estas home neklarigebla. Ĉar Dio donas al ni la impreson, ke lia mano aŭ lia ĉiela spirito tenas la teron en ĝia orientiĝo al li, farante ĝin sendependa de la suno. Ĉi-lastata subite alprenas la aspekton de instrumento uzata de Dio kaj ne tiun de sendependa dieco. Danke al ĉi tiu principo de inklino kaj konservado de ĝia orientiĝo al la sama direkto dum ĝia suno-revolucio, Dio kreis la principon de la kvar sezonoj: printempo, somero, aŭtuno kaj vintro. Kiam la suda hemisfero estas plej proksima al la suno, estas somero kaj samtempe la norda hemisfero estas en vintro. Ses monatojn poste, la procezo inversiĝas. La du interaj sezonoj de printempo kaj aŭtuno prezentas la saman rilaton al la suno. Estas do Dio, kiu establis laŭ sia volo la sezonon de la komenco de la sezona ciklo kaj kiu elektis nomi ĝin: Printempo, tio estas, la unua fojo. Tiel, estas la establado de peko, kiu kaŭzas la renovigon de la tempo de dia graco.

La rolo de la homaro komenciĝas nur post peko, kiu permesas al Dio montri sian amon al siaj kreitaĵoj en sia enkarniĝo en Jesuo Kristo. Notindas, ke la sezonciklo estas perceptita de ĉiuj loĝantoj de la tero, kie ajn ili estas, sed laŭ malsamaj manieroj depende de ilia longituda pozicio. Dio volis enskribi en sian kreaĵon la universalan oferton de sia savo. Observante la sezonciklon, ĉiuj homoj havas pruvon pri la unua konsekvenco de la prapeko.

Estas en la somero de la Norda Hemisfero, ke la plej proksima loko al la suno estas la Tropiko de Kankro, kiu trapasas Maŭritanion, Malion, Alĝerion, Libion, Egiption kaj Arabion, kie aperis Islamo. Ĉi tiuj landoj estas trafataj je 90° de suna radiado, kaj ĝuste ĉi tiun savansimilan areon Dio ŝanĝis en dezerton dum 20 jaroj da kontinua sekeco en 4200 a.K. Dio elektis naskigi Islamon en ĉi tiu latitudo markita de la morto de plantoj kaj bestoj. Malgraŭ ĝiaj teruraj pekoj, la eŭropa zono ne estis markita per ĉi tiu simbola signo de la dezerto. Dio volis marki la diferencon inter la lokoj, kie la kristana kredo estas reprezentita, eĉ se ĝi estas malbone reprezentita, kaj la lokoj, kie ĝi estas malakceptita kaj malkaŝe kontraŭata.

Kiam la suno varmigas la aeron kaj grundon de la Tero, la somero alproksimiĝas, preparante terurajn ŝtormojn, kiuj estas bildoj de dia kolero. Kun la tempo, la homaj spiritoj varmiĝas ĝis kolizio, forportitaj de sia kolero. Tio estas tiel vera, ke la nuna tutmonda varmiĝo nur akompanas **la "koleron de la nacioj"** profetitan en Apokalipso 11:18: "**La nacioj koleris** , kaj venis Via kolero, kaj venis la tempo juĝi la mortintojn, rekompenci Viajn servistojn, la profetojn, la sanktulojn, kaj tiujn, kiuj timas Vian nomon, la malgrandajn kaj grandajn, kaj pereigi la detruantojn de la tero. "

En niaj nunaj tagoj, ni povas pli bone kompreni la kaŭzon de ĉi tiu "iritiĝo de nacioj". Okcidentaj loĝantaroj atestas, sen povi malhelpi ĝin, la ekpotenciĝon de "diktatoraj" gvidantoj en gravaj nacioj kiel Rusio, Ĉinio, Barato, kaj eĉ, eĉ pli mirige kaj maltrankvilige, en Usono, post Brazilo. La ordo, la normo kaj la valoroj adoptitaj de okcidentaj demokratioj estas defiataj de ĉi tiuj nove evoluintaj terpotencoj. Kaj mi devas denove memori vin, sed kune, Barato kaj Ĉinio reprezentas 3 miliardojn da homoj; iliaj opinioj kaj deziroj tial meritas esti konsiderataj kaj respektataj, kiaj ajn ili estas.

Kaj jes, la ŝtormo estas aŭtentika esprimo de dia kolero, la signo de lia persona kolero, kiun la homo povas ignori pro sia nevidebleco. La ŝtormo estas produktita de la kontakto inter tre varma aero kaj tre malvarma aero. Du kontraŭoj alfrontas unu la alian kiel Dio kaj la diablo, vera kaj falsa, bona kaj malbona. Kaj en ĉi tiu kontakto, persista fulmo ŝajnas voli ŝiri la ĉielan volbon. Aldoniĝas al tio la terura bruo aŭ kraŝo de "**tondro**" depende de ĉu la loko de kontakto de la fulmo kun la tero estas malproksima aŭ ne. En Apokalipso 10:3, Dio komparas sian voĉon al la "**sep tondroj**", tiel konfirmante mian klarigon: "*Kaj li kriis per laŭta voĉo, kiel leono blekas. Kiam li kriis, la **sep tondroj** eligis siajn voĉojn.*" » Notu, ke la homo estas pli terurita de la kraŝo de tondro ol de la ekbrilo de fulmo, kiu estas la vera danĝero. Kiu estas frapita de fulmo el la ĉielo, tiu ne aŭdas la tondron; li jam estas mortinta. La sono de tondro do celas nur memori homojn, kiuj deturnas sin de ĝi, pri la ĉiopovo de la Kreinto Dio, kiu kreas kaj uzas ĝin. Sed homoj pli kaj pli malproksimiĝas de la ebleco kompreni la signifon de ĉi tiuj aferoj, kies principon kaj funkciadon ili science konas.

La tutmonda varmiĝo, kiun ni vidas en nia tempo, do ne ŝuldiĝas ĉefe al poluado produktita de homoj, sed al la ĉiopova Kreinto Dio, kiu jam donis ekzemplon pri tio, kion lia kolero povas fari, antaŭ 4200 jaroj en la afrika kaj araba tropika zono, ekde islamigita, sur la tropiko strange nomita "Tropiko de Kankro". Por indiki lokon trafitan de morto, oni nek povus fari nek diri ĝin pli bone.

M2- La loĝantaro de la tero

Ĉi tiu studo enfokusigas nian atenton al la rakonto pri Genezo kaj la profeta simbolismo de la cititaj kreitaj elementoj.

La averaĝa Biblioleganto estas malproksima de imagi la riĉecon de la instruo donita en Genezo 1 kaj 2. Kaj kion oni devas rimarki estas la kronologia ordo en kiu la elementoj de la tera vivo estas prezentitaj, ĉar Dio uzos ĉi tiujn elementojn por sia lasta biblia profetaĵo, Apokalipso, por profeti la ordon en kiu la profetitaj maskitaj estaĵoj prezentos sin dum la tria triono de la 6000 jaroj de la tera homa historio.

La unua ideo por memori estas, ke ĉi tiu konstruo de la tera dimensio komenciĝas sur blanka paĝo. Nenio antaŭekzistas el ĉio, kion Dio kreas. Ĉi tiu tera dimensio estas senlima kiel ĝia dia Kreinto. Kaj same kiel pentristo metas sian unuan peniktiron sur kanvason, Dio kreas en ĉi tiu senlima dimensio, la teron.

Ĝi tiam havas nur la aspekton de grandega globo da akvo kaj Dio donas al ĝi la nomon "**abismo**" ĉar ĝi ankoraŭ ne enhavas ian ajn formon de vivo. Ĉi tiu nomo "**abismo**" estas prenita kaj citita en Apokalipso, ĉiufoje, por indiki "la foreston de vivo" kaj la komencon de procezo konstruita de Dio. En ĉi tiu revelacio, "**la abismo**" estas ligita al la diablo ĉar li faros sian plejeblon por limigi, al la maksimumo permesita de Dio, la nombron de la elektitoj savitaj per la sango de Kristo. Li tiel fariĝas, en Apokalipso 9:11, "**la reĝo de la abismo**", kiu provas malhelpi la planon de savo preparita de Dio per falsado de la tradukoj de la Sankta Biblio skribitaj "*en la hebrea kaj greka*": "*Ili havis sur si kiel... reĝo la anĝelo de la abismo*", nomita en la hebrea Abadon, kaj en la greka Apollyon. » Antaŭe, en 1793, « **la besto kiu leviĝas el la abismo** » gilotinis amasojn da rojalistaj homoj kaj **katolikaj pastroj** laŭ la reĝo kaj reĝino de Francio; Ludoviko la 16-a kaj Maria-Antoinette. Ĉi tiu « **besto** » establis nacian ateismon, kiu tiel malakceptis ĉian eblecon de eterna savo. La ateista Revoluciulo naskiĝas, vivas kaj mortas sen espero de resurekto; li eraras kaj ignoras ĝin, ĉar li efektive reviviĝos, sed nur por ekscii, ke li malakceptis la eternan vivon ofertitan de Dio al siaj elektitoj kaj ke li devos sperti « **duan morton** » pli timigan ol la unua.

Sub ĉi tiu nomo "**abismo**" citita en Genezo kaj Apokalipso, Dio profetas dekomence, ke post 6000 jaroj da elektado de siaj elektitoj, la tero revenos al sia "**abismo**" stato, "**senforma kaj malplena**" de la unua tago, dum la tempo de la sepa jarmilo. Samtempe, la elektitoj estos en la regno de la ĉielo, okupataj juĝante kun Jesuo Kristo la malbonulojn mortintojn en la ĉielo kaj sur la tero.

Laŭ ankoraŭ tre subtila maniero, Dio metas ĉi tiun unuan tagon sub la signon de la apartigo de la du kontraŭaj pozicioj reprezentitaj en ĉi tiu momento de la kreado per lia koncepto pri dia vivo kaj tio, kion la ribelema anĝelo, kiu fariĝis Satano, la diablo, defendas kaj pravigas. La du kontraŭaj tendaroj estas simbolitaj per nokto kaj tago, mallumo kaj lumo. En ĉi tiu ordo, ĉar mallumo unue prezentiĝas en ĉi tiu tera kreado. Tra la revelacio de la Sankta Biblio kaj jam en la lumo de Genezo 2, ŝajnas, ke Dio fiksas sian elekton sur la "*sepa tago*" por igi ĝin la "*sanktigita sigelo*" de sia posedaĵo. Ankaŭ, kontraŭe al la "*sepa tago*", la "*unua tago*" reprezentos la tagon de la tendaro de "*mallumo*", la tagon de la diablo kaj la adorantoj, kiujn ili delogas.

La tuta destino de la tero estas profetita per ĉi tiu superrego de "*mallumo*" en la rakonto de ĉi tiu dia kreaĵo. Tiel, Dio malkaŝas al ni, ke ĉi tiu dimensio estos transdonita al la diablo, por ke lia malboneco estu rivelita per la verkoj, kiujn li plenumos, fare de homoj, kiuj reproduktas lian ribelon. La plej eksterordinara afero estas, ke ekde ĉi tiu "*unua tago*" markita kiel "*apartigo*" de la tendaro de mallumo disde la tendaro de lumo, Dio profetas la formon, kiun prenos la fina batalo, kiu kontraŭstarigos lin al la diablo je la tempo de lia glora reveno sub la titolo de Miĥaelo por la Hebreoj, kaj Jesuo Kristo por la lastaj veraj kristanaj Adventistoj. En la finfina provo de fido, la "*sepa tago*" de Dio spirite batalos kontraŭ la elekto de la "*unua tago*" de la diablo, kiu tiam estos venkita kaj estos kondamnita vivi izolita sur "**la abismo**", tio estas, la dezerta tero senigita de ĉia tera vivo.

En la dua tago, la ŝlosilaj vortoj estas "*apartigo*" kaj "*akvoj*". La celo de Dio estas "*apartigi la akvojn sube de la akvoj supre*", kaj ĉi tiu mesaĝo denove

reflektas la deziron de Dio " apartigi " ĉielan vivon de la tera vivo. La areo de apartigo nomiĝas " *ĉielo* " kaj rilatas al la tera atmosfero, kiu konsistas el gasoj kiel akvo (H₂O) sed en malsamaj proporcioj, ĉefe oksigeno. Kun sunlumo dumtage, ĉiela vivo reprezentita de la steloj en la ĉielo malaperas de homa vido; la lumigita atmosfero fariĝas opaka, efike apartigante la stelplenan mondon de la tera grunda mondo. Ĉi tiu ofteco de la vorto apartigo rivelas la bezonon de Dio ordigi, **purigi ĝin**, apartigante sian tendaron de tiu de la ribelema demono; kio estas la vera kialo por la kreado de ĉi tiu tera dimensio.

En la tria tago, la ŝlosilaj vortoj estas " *tero* " kaj " *maroj* ". Sed la procezo de kolektado de la akvoj ankaŭ estas rimarkinda. Ĉar la kolektado konkretigas la rimedojn por apartigi la homajn aŭ ĉielajn anĝelajn tendarojn, kio fariĝos la kazo en la simbola uzo de la vortoj " *maroj* " kaj " *tero* " en Apokalipso.

En ĉi tiu profetaĵo, rilatante al la romia papa katolikismo kaj la civila reĝa povo, " ***la besto, kiu leviĝas el la maro*** " en Apokalipso 13:1 " ***kolektas*** " sub sian regadon siajn katolikajn sekvantojn, kiujn ĝi delogas kaj trompas. Kaj " ***la akvoj*** " estas kvietaj kaj ĉiam simbolaj por la homaj masoj, ĉar la tera plano de Dio celas apartigi en ĉi tiuj homaj masoj, liajn elektitojn de la falintoj. De la unua tago, la " ***akvoj*** " kaŝas la identecon de la homaj vivoj, kiujn la tero portos de la sesa tago ĝis la reveno de Jesuo Kristo. Apokalipso 17:15 konfirmas ĉi tiun simbolismon: " *Kaj li diris al mi: **La akvoj**, kiujn vi vidis, kie sidas la malĉastistino, estas popoloj kaj homamasoj kaj nacioj kaj lingvoj* ". Estas per la ordonado de la kunveno sub sia aŭtoritato, ke katolika papismo kaŭzas la apartigon de la elektitoj de Dio de aliaj, kiujn Dio juĝas " *hipokrituloj* ". Kaj tial estas per rifuzado de la proponita kunveno, ke la veraj elektitoj de Jesuo Kristo elstaras kaj apartigas sin forlasante la delogitajn kaj trompitajn tendarojn. Ili tial forlasas la papan katolikan eklezion nomatan kristana, same kiel la seka tero eliris el la maro en la dia rakonto de Genezo 1:9-10: " *Kaj Dio diris: Kolektiĝu la akvo de sub la ĉielo en unu lokon, kaj aperu la seka tero. Kaj tiel fariĝis. Kaj Dio nomis la seka **tero Tero**, kaj la kolektiĝon de la akvo Li nomis **Maroj*** ". Kaj Dio vidis, ke ĝi estas bona. " Kiel ĉi tiu verso specifas, " *la akvo de la maroj* " estas ĉiuj konektitaj unu al la alia kaj formas " ***kolektiĝon de akvoj*** ", kiu simbole reprezentas ĉiujn homajn vivojn disigitajn sur la surfaco de la tero. Ekde la jaro 1170, per la verko plenumita de la lionano Pierre Vaudès, konata kiel Pierre Valdo, Dio lanĉis sian verkon de Reformacio, kies kulmino estis la 16-a jarcento. La atingita apartigo baziĝas sur la rekono de la vera atesto de la Sankta Biblio. Estas per ĝia ĝusta traduko havebla en la provenca lingvo (nun nomata la franc-provenca lingvo) ke Pierre Waldo atingas la konvertiĝon de la unuaj protestantoj de la kristana epoko. La unua ento simbolita per " ***la tero*** " estas li, kaj lia valdana verko. En la 16-a jarcento, la invento de la presilo favoris biblian produktadon kaj donis al la atestantoj de la tempo pli grandan reputacion ol tiu de Pierre Waldo. Sed ĉi tiuj novaj tradukoj eliras el la kalvinismaj presejoj de Genevo kaj ili enhavas signifajn erarojn, el kiuj kelkaj konserviĝis ĝis nia tempo. Estas pro ĉi tiuj misprezentoj ke la Biblio " ***detruas*** " la veron origine skribitan " ***en la hebrea kaj greka*** " en Apokalipso 9:11. Ĉi tiu vorto " ***tero*** " ideale simbolas la protestantan religion engaĝitan en Reformacio kiu neniam finiĝis. " ***La tero*** " povas esti kiel Pierre Waldo produktanta tre bonajn fruktojn; sed ĝi ankaŭ povas produkti malbonkvalitajn

malbonajn fruktojn aŭ aliajn kultivaĵojn, kiujn la protestantismo de Johano Kalvino semis ĉirkaŭ li kaj post li ĝis Usono.

Por Dio, la tero estas destinita porti fruktojn, ricevi semojn, kaj produkti abunde kaj kvalite. Tion ankaŭ li atendas de **la simbola protestanta "tero"**. Sed bonaj fruktoj estas maloftaj, kaj tiuj, kiuj dominas laŭ nombro, estas malindaj kaj hipokritaj. Ili honoras "heroojn", kiuj prenis armilojn kaj mortigis katolikojn, armitajn aŭ ne; dum Jesuo malpermesis al siaj apostoloj fari ĉi tiujn aferojn dum lia aresto fare de la gardistoj de la juda Templo. Krome, en la tempo, kiam Dio postulas la restarigon de "sia sanktigita sepa-taga ripozo", tio estas, de 1843 kaj 1844, ili malestimas la revenon de Jesuo profete anoncitan por ĉi tiuj du datoj kaj rifuzas forlasi la praktikon de la romia dimanĉa ripozo, kiam la dia postulo estas prezentita al ili. La nomo de Jesuo ne sufiĉas por esti aŭtenta kristano, ĉar Dio prezentas sin en Jesuo Kristo, kiel la perfekte obeema Filo donita kiel modelo, kiun liaj elektitoj devas imiti en ĉio. Amasoj da homoj estas trompataj per kristanaj misprezentoj, kaj ĉi tiu diabla strategio estas tiel grava, ke Dio faras ĝin la temo de sia profetaĵo en Apokalipso 9, kie ni trovas multajn misgvidajn komparojn sugestitajn de la abundo de la vorto "**simila**". En ĉi tiu ĉapitro, Dio nur konfirmas la vortojn parolitajn de Jesuo, kiu diras al ni en Mateo 7:15: "*Gardu vin kontraŭ falsaj profetoj. Ili venas al vi en ŝafaj feloj, sed interne ili estas rabemaj lupoj.*" Ĉi tiuj "**rabemaj lupoj**" estas tiuj religiaj homoj, kiuj ne eniras la ĉielon kaj batalas por malhelpi aliajn eniri, kiel la hipokritaj fariseoj de la tempo de lia tera ministerio. Dio kolektas ilin sub la etikedo nomata "**ribelanto**", kiun Dio aparte kondamnas en Ezekiel 2, en kiu, el 10 versoj, la vorto "**ribelanto**" estas menciita 6 fojojn.

En la historio de la 16-a jarcento, la vorto "**tero**" ludas gravan rolon en sia laŭvorta senco, ĉar la oficiala komenco de la Protestanta Reformacio, tradicie ligita al la atesto de la germana monaĥo Martin Luther, kaj la remalkovro de la nordamerika kontinento, kiu fariĝus la hejmo de la unuaj anglikanaj protestantoj ekzilitaj el Eŭropo, koincidis samtempe. Laŭvorte kaj spirite, tio estas, simbole, Protestantismo estas do duoble ligita al la vorto "**tero**". Kaj en Francio, ĉi tiu ribelema protestanta spirito metamorfozus en liberpensan ateismon ribelante kontraŭ sia reĝo en 1789. Ĝi gilotinus lin kun siaj aristokrataj aliancanoj en 1793 kaj 1794.

Revenante al la rakonto de Genezo, en ĉi tiu tria tago, Dio elprenas la sekan teron nomatan tero el la akvaj masoj nomataj maroj. La kolektiĝo de akvoj devis okazi en unu loko kaj jam la akvoj simbolas homajn vivojn, ĉi tiu priskribo respondas al la sperto de la Babela Turo, kie laŭ lia ordono, Nimrodo kolektis la pluvivajn loĝantojn de la tuta tero. Kaj mi memoras, ke laŭ la antaŭa mesaĝo, la tropika zono de Kankro estis viktimo de mortiga sekeco de 20 tutaj jaroj, 4200 jarojn antaŭ ni. Estas do tempo kompreni, ke ekde la unua tago, la cititaj diaj priskriboj priskribas la teron trafitan de peko. Kaj tio prave, ĉar la tero estas kreita de Dio kun ĉiuj elementoj de sia dimensio, por fariĝi la regno de peko, tio estas, la regno de la diablo. Tiel, ĉiuj cititaj elementoj estas en rekta rilato al la temo de peko.

Ni kutimas atribui la nomon "prapeko" al la malobeo de Adamo kaj Eva, kaj ĉi tiu interpreto, kiu ne estas tute malvera, malhelpas nin konsideri la veran, la

unuan prapekon, kiun faris la unua anĝelo kreita de Dio, lia unua libera malo, kiu fariĝis Satano, la diablo, kies strategio estas tiu de la malkaŝe persekutanta " *drako* " aŭ tiu de la ruzeco, kiu faras lin deloga kaj trompema " *serpento* ".

Do kion Dio volas diri al ni per sia tera kreaĵo? Ke li konstruas la estontan regnon de la diablo, kie li montros siajn farojn, kaj Dio ankaŭ montros sian perfektan obeemon tie, kaj per sia venko super peko kaj morto, en Jesuo Kristo, li tenos lin kaptito en sia tera regno, kie dum mil jaroj, sola kaj izolita, li atendos la horon de la lasta juĝo por sia neniigo per la dua morto. Genezo 1:11, la sekva verso, konfirmos ĉi tiun rezonadon: " *Kaj Dio diris: Elkreskigu la tero verdajn, herbon semportantan, fruktarbon donantan laŭ sia speco frukton, kiu semas en si mem, sur la tero. Kaj tiel fariĝis.* " Kiu bezonas ĉi tiujn aferojn? La homon, kiun Dio formos en la sesa tago sur la tero, kaj ĉiujn surterajn bestojn kreitajn antaŭ li, en tiu sama sesa tago. Tamen, antaŭ peko, la homa vivo ankoraŭ ne dependas de manĝaĵo. Adamo kaj Eva manĝis por plezuro kaj ne pro neceso. La situacio ŝanĝiĝos post peko, la nutraĵo ofertita de la tero prilaborita de Adamo per la ŝvito de lia frunto, antaŭenigos la plilongigon de lia vivo kaj lia nutraĵo fariĝos absoluta necesajo. La principo de nutrado de la pekema homa korpo postulas ĉi tiun teran nutraĵproduktadon, kiun priskribas ĉi tiu verso Genezo 1:11. La zorgo pri peko ankoraŭ estas en la menso de Dio en liaj verkoj plenumitaj en la tria ^{tago}.

Poste venas la kvara tago. Genezo 1:14-15: "Kaj Dio diris: *Estu lumajoj en la ĉiela firmaĵo, por apartigi la tagon de la nokto, kaj ili estu signoj kaj tempoj, kaj tagoj kaj jaroj; kaj ili servu kiel lumajoj en la ĉiela firmaĵo, por lumi super la tero. Kaj tiel fariĝis.* » Ĉu eternaj estaĵoj bezonas marki aŭ kalkuli la tempon? Ne, ĉar eterneco estas nur longa, senfina kontinueco. Tial estas laŭ la intenco de la homo, kiu fariĝis mortonta **per la prapeko**, ke Dio celas la utilecon de ĉi tiu kreaĵo de " *lumajoj metitaj en la ĉiela firmaĵo* ". Ĉi tiuj lumajoj ankaŭ estos tre utilaj por Dio, kiu tiel povos enskribi sian savan projekton en datitan programon rivelitan en sia tempo. Li tiel povos povigi siajn homajn kreaĵojn establane siajn profetajn festojn dum siaj du interligoj, la unua estante juda, kaj la dua, kristana.

Tre frue, maristoj lernis uzi ĉi tiun ĉielan mapon por identigi sian pozicion sur la tero. Sed verso 16 prezentas la sunon kaj la lunon: "Kaj Dio faris la du grandajn lumajojn, **la pli grandan** lumajon por regi la tagon, kaj **la pli malgrandan** lumajon por regi la nokton; kaj la stelojn. Kaj Dio starigis ilin en la ĉiela firmaĵo, por lumi super la tero. " Mi jam rimarkis, kiel Dio diras, ke la suno estas pli granda ol la luno, kiuj tamen ambaŭ ŝajnas al la homa okulo samgrandaj. Analizante ĉi tiun verson rilate al peko, la precizeco donita de Dio akiras eĉ pli da intereso. Nur Dio povas diri al ni, ke la tero estis kreita antaŭ la suno kaj la luno. Kaj pro ĝia simbolismo de Dio mem, la suno estas fakte multe pli granda, sed pli malproksima de ni ol la luno, simbolo de la tendaro de satana mallumo; grandeco de la suno: 1.392.700 kilometroj en diametro; grandeco de la luno: 3.474 kilometroj en diametro; Distanco de la suno: ĉirkaŭ 149.000.000 kilometroj; Distanco de la luno: averaĝe 384 400 kilometroj. Notu, ke ĝis ĉi tiu kvara tago, la lumo, kiu produktis la tagon, venis rekte de Dio. Kaj, en la 4a ^{tago}, Dio retiriĝas kaj igas sin nevidebla, estante anstataŭigita de la lumo de la suno, lia kreaĵo. En ĉi tiu ago, li plue preparas la situacion de peko, en kiu la homo jam ne povos vidi Dion kaj vivi. Sed ĉi tiu anstataŭigo de Dio per la suno profetas la romian provon

de la imperiestro Konstantino kaj liaj malproksimaj posteuloj, la katolikaj papoj. Ankaŭ ili anstataŭigos la tagon de dia glora ripozo per la malpurigita tago de la idolkultaj paganoj, kiuj adoras la sunon. Kaj en ambaŭ kazoj, la iniciato retiriĝi aŭ esti anstataŭigita venas de Dio mem. Mi vere ŝatis ĉi tiun inspiron, kiu kondukas al renversado de la rezonado redonante al Dio la gloron de kreado kaj organizado de la verkoj de la tendaro de bono same kiel tiuj de la tendaro de malbono. Tiel, en la plej malbonaj situacioj, kie mallumo dominas kaj kaŝas la lumon, Dio konservas absolutan kontrolon super la situacio. Fakte, luna mallumo ekzistas nur ĉar Dio retiras kaj kaŝas sian lumon de homoj, kiuj ne meritas ĝin. Genezo 1:18: "*regi la tagon kaj la nokton, kaj apartigi la lumon de la mallumo. Kaj Dio vidis, ke ĝi estas bona.*" La temo de peko ankoraŭ ĉeestas, ĉar ĉi tiuj ĉielaj korpoj havas la mision "**apartigi**" la tagon de la nokto, la lumon de la mallumo. Ĉi tiu "**apartigo**" alprenas la spiritan aspekton de dia "**sanktigo**". **Dio "sanktigas sian tendaron per sia vero"**, sia lumo en Kristo, sia ripoztago, la sepa. La suno kaj la luno "*prezidas*" super la tago kaj la nokto, sed ne regas super ili. Prezidanto ne estas reĝo. La elekto de la verbo "*prezidi*" malpliigas la gloron de la elemento kreita de Dio, kiu tiel diras al siaj elektitoj: la suno kaj la luno estas miaj kreitaĵoj, nenio alia.

En la normo de la septaga semajno, kiun Dio donos al la tuta homaro por marki la tempon, la steloj de la ĉielo havas neniun lokon, neniun rolon. Ĝiaj tagoj portas nur sian numeran ordon: unua tago; dua tago, tria tago..., ĝis la sepa tago. La komenco de la kalkulado de semajnoj estas fiksita de Dio ekde la unua semajno de sia kreo, kiun ni sekvas en ĉi tiu studo. Estante kreita en la sesa tago, Adam povos plilongigi la kalkuladon de semajnoj laŭ la elekto fiksita de Dio en la logiko de sia tera kreo. Kaj tra la tempo, ĉiujn sep tagojn, en la sepa pozicio, la Ĝabato estos la unuo de la kalkulo de tempo. Tamen, la diablo kontraŭbatalos ĉi tiun dian ordon kaj provos anstataŭigi ĝin per sia propra, kiu honoras la sundion, al kiu li atribuas la unuan tagon de la dia semajno. Li tiel efektivigas la rolon, kiun Dio profetis pri la unua tago, kiu, kiel tago de mallumo, apartigas sin de la tendaro de dia lumo; la unua tago de dimanĉo apartigas sin de la sanktigita sepa-taga Ĝabato.

La tero produktas siajn fruktojn kaj profitojn el la sunradioj, kiu igas ilin ĝermi kaj kreski ĝis ili estas plene maturaj. La homo kaj la surteraj bestoj tiel havas abundan manĝaĵon, bonan kaj agrablan, tute vegetaĵan. Dio mem atestas, ke ĉi tiu atingo estas "**bona**". Kaj estos **bone** por liaj elektitoj memori ĉi tiun lecionon ĝis la glora reveno de Kristo, kiam iliaj suferantaj surteraj korpoj ricevos la nekorupteblan ĉielan naturon de eterneco.

Nun venas la kvina tago. Dio kreas "*la bestojn, kiuj vivas en la maroj*" kaj ankaŭ "*la birdojn, kiuj flugas en la ĉielo super la tero*". Li multobligas iliajn speciojn. Ĉi tiu besta kreaĵo en la maroj kaj la ĉielo vivas paralele kun la vivo surtere. Mara kreaĵo estas sendependa kaj konsistigas medion de morto kontraste al la vivo surtere. La kaŭzo estas la saleco de iliaj akvoj, kiu igas la teron, kiun ili kovras, sterila. El la perspektivo de peko, ĝi fariĝos senkompata medio, en kiu la plej granda fiŝo formanĝas la pli malgrandan, de unu fino de la ĉeno de la nuna vivo ĝis la alia. Krome, en ĉi tiu fermita medio, la rubo de la kadavroj kaj la fekaĵoj de marbestoj disvastiĝas en la mason de akvoj. En sia saĝo, Dio kreis

speciojn de moluskoj kaj krustacoj, kies rolo estas konsumi ĉi tiun rubon por recikli kaj redukti ĝin. Ĉi tiuj aferoj faras la marojn la domajno de la plej granda malpureco en la tera kreaĵo. Ni tiel komprenas, kial Dio donis al Izrael liston de malpuraĵoj, kiujn ĝi ne devas konsumi, kaj liaj elektitoj en Kristo rekonas sin en ĉi tiu Izrael, kiun li aparte ŝatas, pro ĝia obeema amo. Tiel, Dio grupigas en ĉi tiu kvina tago la speciojn, kiuj naĝas subakve kaj tiujn, kiuj flugas, du karakterizaĵoj, kiuj ne estas nature donitaj al la homo, kiu distingiĝas de ili per tio, ke li iras sur la tero.

La klarigoj, kiujn mi ĵus donis, faras la salan maron la ideala simbolo de la homaro, kiu restas besta ĉar ĝi ne estas en rilato kun sia kreinto Dio. Ĉi tiu homaro konsumas manĝaĵojn juĝitajn malpurajn de Dio, kaj li konsideras ĝin malpura. Ĉi tiu juĝo koncernas la katolikan religion kaj la protestantan religion, kiuj kulpas pri ĉi tiuj aferoj. Sed "**la maro**" nur simbolas la papan romian katolikismon. Ĉar ili moviĝas tra la aero per flugado, la "**malpuraj birdoj**" simbolas malbonajn anĝelojn, kiel sugestas ĉi tiu verso el Apokalipso 18:2: "*Kaj li kriis per laŭta voĉo, dirante: Falis, falis la granda Babel, kaj fariĝis loĝejo de diabloj, kaj tenejo de ĉiu malbona spirito, kaj kaĝo de ĉiu malpura kaj malaminda birdo.*" Mi precizigas, ke anĝeloj estas ĉielaj spiritoj, kiuj moviĝas en nia tera dimensio sen bezono de flugiloj. En la Biblio, flugiloj estas nur simbolo de ĉi tiu kapablo de anĝeloj kaj la spirito de Dio moviĝi sen esti submetitaj al la fizikaj leĝoj de nia tera dimensio.

Fine, jen la sesa tago, en kiu Dio kreas surteran bestan vivon. Ĝi ankaŭ estas kreita en pluraj specioj, kiujn Dio poste klasifikis kiel puraj aŭ malpuraj en Levidoj 11. Ĉi tiu klasifiko celas preskribi por siaj elektitoj, inter la surteraj bestoj, tiujn, kiujn ili rajtas manĝi kaj tiujn, kiujn ili ne rajtas manĝi; tio pro sanaj kialoj, kiujn Dio, ilia kreinto, estas la unua, kiu scias. Ĉar kiel ĉe la maro, certaj surteraj bestoj estas purigistoj de rubo kaj ilia koruptita karno estas danĝera por homa sano; la porko estas de ĉi tiu tipo, purigisto, kies konsumo estas malpermesita de Dio, sed nur al siaj elektitoj, kiuj obeas lin. En Levidoj 11:3 kaj 4, Dio indikas la kriteriojn, kiuj distingas purajn bestojn de malpuraj bestoj: "*Vi povas manĝi ĉian beston, kiu havas disfenditan hufon kaj fenditan hufon, kaj remaĉas maĉitaĵon.*"; "*Sed tiujn, kiuj remaĉas nur maĉitaĵon aŭ fenditan hufon, vi ne manĝu.*" Tiel, vi ne manĝu la kamelon, kiu remaĉas maĉitaĵon sed ne havas disfenditan hufon: ĝi estas malpura por vi. "Kaj Dio citas aliajn speciojn en la sekvaj versoj. Ĉi tiuj detaloj nur koncernas la tempon de peko, dum kiu, post la diluvo, Dio rajtigas la homon manĝi la viandon, kiun li klasifikas kiel puran, por mallongigi la tempon de lia vivo; kun tre efika rezulto. Ekde 1843, la totala sanktigo, kiun Dio postulas de siaj elektitoj, estas akompanata de la libervola rezigno de besta viando, la Spirito pledas por reveno al veganismo, kaj almenaŭ al vegetarismo, ĉar tio, kio estas morta, ne estas la nutraĵo de tiuj, kiuj volas vivi eterne en la ĉielo kaj sur la "**nova tero**", ĉar tie ne plu estos morto. Morto estas la sekvo de peko, kaj la elektitoj ne povas nutri sin per peko."

En tiu sama sesa tago, la homo estas kreita de Dio. Sed notu la diferencon inter la prezento de la homo, kiun "*Dio formis laŭ Sia bildo kaj laŭ la bildo de Siaj anĝeloj*", kaj la bestoj, kiujn la "**maro**" kaj "**la tero**" "*produktas*". La homo estas "*formita laŭ la bildo de Dio*", ĉar ĉi tiu tera dimensio estis farita por

ke li loĝu, laŭ Genezo 1:26-27: " *Kaj Dio diris: Ni faru homon laŭ Nia bildo, laŭ Nia simileco; kaj ili regu super la fiŝoj de la maro kaj super la birdoj de la ĉielo kaj super la brutoj, kaj super la tuta tero, kaj super ĉiu rampaĵo, kiu rampas sur la tero. Kaj Dio kreis la homon laŭ Sia bildo, laŭ la bildo de Dio Li kreis lin; viron kaj virinon Li kreis ilin.* " La verkoj faritaj en la unuaj kvin tagoj estis faritaj por **ili** . Ilia ĉeesto estas la kronado de la tera kreiva verko de Dio. Kaj en sia origina senkulpeco, la unua homo estas ĉiumaniere komparebla al Jesuo Kristo. Krom ke li pekos kaj, male al li, Jesuo Kristo venkos pekon kaj morton. En la vespero de la sesa tago, la tera kreado estas tute kompleta. Kaj Dio finas Genezon ĉapitro 1 ĉe ĉi tiu punkto. Li havas bonan profetan spiritan kialon por fari tion. Ĉar la sekva temo rilata al la " **sepa tago** " estas prezentita aparte komence de Genezo 2. La fino de Genezo 1 reflektas la situacion de pekemaj viroj ĉe la fino de la sesa jarmilo, por kiuj la sabata ripozo de la vera " **sepa tago** " havas nek valoron nek obeemon. Por ili, viroj, virinoj kaj infanoj, la vivo finiĝos tie, ĉe la glora reveno de Jesuo Kristo. Ĉi tiu interpreto estas plifortigita per la precizeco " **li kreis ilin vira kaj virina** ". Mi ĉiam pensis, ke Eva estis formita post ĉi tiu " **sepa tago** " de la kreado, kaj inkluzivante ŝin en ĉi tiu " **sepa tago** ", Dio donas al ĉi tiu " **sepa tago** " ĝian profetan valoron de " **sepa jarmilo** ". Mi pravigas ĉi tiun klarigon per la fakto, ke la viro profete reprezentas Jesuon Kriston, la viron de la vira sekso, kiu profetas la ĉielan normon de la elektitoj de la du teraj seksoj.

La " **sepa tago** " koncernas nur la verajn elektitojn destinitajn eniri la eternecon ofertitan de Jesuo Kristo. Pro ĉi tiu sanktigita temo estas prezentita komence de Genezo 2. Por la " **sepa tago** ", kiun Dio " **sanktigas** " post formi Adamon kaj Evon, profetis la " **sepan** " miljaron, kiu ofertas al Dio kaj liaj elaĉetitaj elektitoj la veran ripozon, al kiu ili aspiras; Dio same kiel liaj elektitoj.

Kaj koncerne la " **sepan tagon** ", mi volas atentigi, ke en Genezo kaj Apokalipso, ĝia plenumiĝo en la " **sepa jarmilo** " estas ĉiam apartigita kaj prezentita en sendependa ĉapitro malsama ol tiuj, kiuj elvokas la teran tempon de la vivo de la elektitoj. Tio estas la kazo en Genezo, kie ĉapitro 1 prezentas la teran vivon plilongigitan dum 6 000 jaroj; kaj ĉapitro 2 profetas per la " **sanktigita sepa tago** ", la " **mil jarojn** " de la ĉiela vivo de la juĝistoj, la elaĉetitaj elektitoj.

La sama divido apartigas la 6000 terajn jarojn de Apokalipso 2 kaj 3, kaj Apokalipso 4 reprezentas la 1000 ĉielajn jarojn. Tio ankaŭ validas, en la temo de la " **sep trumpetoj** ", la unuaj ses estas prezentitaj en Apokalipso 8 kaj 9 kaj " **la sepa** " estas prezentita, bone apartigita de la antaŭaj, anoncitaj en Apokalipso 10:7: " *sed en la tagoj de la voĉo de la sepa anĝelo, kiam li komencos trumpeti, la mistero de Dio plenumiĝos, kiel Li anoncis al siaj servistoj, la profetoj.* "; poste ĝi estas disvolvita en Apokalipso 11:15: " *La sepa anĝelo trumpetis, kaj estis laŭtaj voĉoj en la ĉielo, dirante: La regno de ĉi tiu mondo fariĝis regno de nia Sinjoro kaj de lia Kristo, kaj li reĝos por ĉiam kaj eterne.* "

La instruado de ĉi tiu ĉapitro 11 estas tre riĉa, ĉar ĝi elvokas, kiel ĉapitroj 12 kaj 13, la superrigardon de la lastaj 2000 jaroj de la tera historio de la elekto de la elektitoj de Dio, tio estas, la tutan kristanan epokon. Kaj lia instruado tiel elvokas la tempon de la romkatolika papa regado, kiu, establita en 538, fine estas momente detruita de la franca revolucia ateismo establita en 1793. Dio nomas ĉi tiun reĝimon ekzekutisto de sia justeco " **la besto, kiu supreniras el la abismo** ".

en verso 7. Subtila muntado atribuas al ĝi du atingojn: la "unuan" kiel la " **kvara trumpeto** " kaj la "duan" kiel la " **sesa trumpeto** ", kiun li nomas " **dua veo** ", ĉar ĝi antaŭas la " **trian veon** ", kiun la " **sepa trumpeto** " reprezentas el verso 15. Atribuante al ĝi ĉi tiun nomon de " **dua veo** ", la Spirito invitas la leganton kompreni, kio ligas la du atingojn de ĉi tiu revolucia ateisma penso. Kaj kion ni povas do observi? Tio estas ĉar ekde la Franca Revolucio de 1789, la tiam establita libera penso daŭris tra la tempo en la formo de la demokratia reĝimo, kiun okcidentaj nacioj adoptis kaj kiu konsistigas malproksiman heredaĵon de la greka Ateno, el kiu Dio faras en Daniel 2, 7 kaj 8 la simbolan bildon de peko. La juĝo de Dio, kiu estas rivelita en la profetaĵo, estas tiel kompleta kaj la buklo, kiu ligas ĝin al Daniel 2, estas fermita. Ĉio estas dirita kaj ĉio estas komprenita. Tiel iluminitaj, la elektitoj estas pretaj por la provo de fido de la " **sepa trumpeto** ". Ili konas la juĝon de Dio kaj aprobas ĝin kaj montras ĝin per sia fideleco kaj firmeco en sia respekto al la ripozo de la sepa tago ordinita kaj sanktigita de Dio ekde la " **sepa tago** " de sia tera kreaĵo.

Post la misuza kaj persekuta aŭtoritato de la pekema reĝimo de la katolika monarkio kaj la roma papismo, la okcidenta homaro falis en la kaptilon de revolucia, poste demokratia, libera penso. Dio estas honorata de nek unu nek la alia, kaj demokratio simple favoris la disvolviĝon de la malbono, tio estas, de la peko laŭ la greka modelo. La longa periodo de paco inter 1945 kaj 2022 simple favoris maksimuman etendiĝon de ĉi tiu peko, kaj la Kreinta Dio akiris la demonstraĵon, kiun li volis akiri por pravigi sian juĝmanieron, tio estas, sian koncepton pri bono kaj malbono. Ĉi tiu demonstraĵo kompletigas lian venkon en Jesuo Kristo kontraŭ peko, morto, kaj la inventinto de peko, Satano, la diablo.

Ekde Danielo 2, en kiu la vizio de la koloso kun piedoj el argilo kaj fero, aŭ submetiĝo kaj ribelo, fundamento de profetaĵo, metas la grekan reĝimon sub la signon de peko. Sed kia peko gajnas al ĝi ĉi tiun rolon? La bildo de la statuo donas al ni la respondon atribuante al ĝi la simbolon de la ventro kaj femuroj, aŭ metante la seksorganon en centran pozicion. Tio estas ĉar Dio remalkovris en la socia vivo de la grekoj la samseksemajn praktikojn de la Sodomanoj de la tempo de Lot, la nevo de Abraham. Tamen, en sia konstanta konkero de novaj liberecoj, la okcidenta homaro reproduktis ĉi tiun modelon, kaj en Francio, post sia elekto en 2012, prezidanto François Hollande, socialisto, igis "geedzecon por ĉiuj" legitima kaj laŭleĝa, kio pravigas samseksemajn geedziĝojn inter homoj de la sama sekso. Ĉi tiu abomenindaĵo donas al Parizo en 2012 la degradan bildon de Sodomo kaj la antikvaj grekoj. Estas ankaŭ en Francio reveno al la revolucia tempo, en kiu la kompleta malstreĉiĝo de la moralo gajnis al ĝia ĉefurbo, Parizo, esti simbole nomita " **Sodomo kaj Egiptujo** ", tio estas, samseksema sodomio kaj ribelema peko, en Apokalipso 11:8: " *Kaj iliaj kadavroj kuŝos sur la strato de la granda urbo, kiu estas spirite nomata Sodomo kaj Egiptujo, kie ankaŭ ilia Sinjoro estis krucumita.* " Dirante " **ilia Sinjoro** " kaj ne "la Sinjoro", la Spirito forigas la identiĝon kun Jerusalemo, kaj la esprimo " **ilia Sinjoro** " indikas, ke la cela loko estas urbo, en kiu " **la Sinjoro** " de la bibliaj " **du atestantoj** " estis spirite " **krucumita** " denove; kio konformas al la historia statuso de Parizo, kie la liberpensantaj revoluciuloj malakceptis kaj kontraŭbatalis lin, kiel ekzemple Voltaire, kiu abomene nomis lin "fifama".

La tempo de la utileco de la tero povas finiĝi, kaj revenante kun la sono de la "*sepa trumpeto*", la glora dia Kristo aktivigos ĉi tiun finon reduktante la teron al soleco, tio estas, al la aspekto de "*abismo*". *Kaj jen denove, kun ĉi tiu* fino de la tipo "*abismo*", estas la tuta biblia profetaĵo, kiu ripetas sin kaj finiĝas.

Tra sia historio, la homaro havis la elekton inter tri specoj de regado. La pekema homo inventis la monarkion, poste en Grekio, demokration; en sia tera Izraelo, la vera kreinta Dio tiam proponis sian teokration, kaj malakceptante ambaŭ proponojn, la lastaj pekuloj revenis al la demokratio elektita de homoj tiel ribelemaj kiel la diablo estis komence, al lia malfeliĉo.

Por elekti homojn, kiuj ne defias lian juĝon, Dio loĝigis la teron per amasoj da homoj malsamaj laŭ aspekto, fizika, mensa kaj religia. Ĉiuj tiuj, kiuj perdiĝas, perdiĝas pro sia nescio pri la oferto de Dio aŭ sia rifuzo de lia oferto. Ili ĉiuj reproduktas la elekton faritan de Satano, la diablo, kiu ignoris la karakteron de Dio kaj lian justan suverenecon, kiun li kuraĝis defii.

Tamen, disputo estas malaprobinda nur kiam ĝi atakas la aferon de la dia vero, ĉar en sia tera ministerio, Jesuo Kristo estis, antaŭ siaj apostoloj kaj veraj disĉiploj, la Majstro de disputo. Sed la celo de lia disputo estis la juda religia pastraro reprezentita de la tribo de Levi, al kiu apartenis Moseo, Maria kaj Aaron. Moseon jam kontestis lia fratino kaj frato, kaj la karna heredo de la pastra ofico povis nur produkti katastrofan frukton de funkciuloj sen fido aŭ leĝo por si mem. Estis ĉi tiuj homoj neindaj je sia ofico, kiujn Jesuo severe riproĉis, minacante ilin per la puno de infero.

Dum homoj distingiĝas unu de la alia per fizika aspekto, per sia haŭtkoloro kaj rasa tipo, por Dio, la distingon faras nur ilia karaktero kaj ilia spirito. Por li, ili ĉiuj estas Adamoj portantaj tre malsamajn karakterojn. Tiel ke la tuta tero estos loĝata dum 6000 jaroj nur de pluraj formoj de Adamo kaj Eva; kaj el inter ili, Dio elektis siajn elektitojn elaĉetitajn de Jesuo Kristo.

M3- Religiaj mensogoj

En la kristana formo, religiaj mensogoj ne estas ĉiuj facile identigeblaj. Tio estas ĉar ili ofte estas konstruitaj el instruoj cititaj en la Sankta Biblio, sed estas misinterpretataj de la leganto.

Konkrete ekzemplo de ĉi tiu speco de mensogo koncernas la ĉielajn anĝelojn. La okcidenta religia heredaĵo estas fundamente tiu de la Romkatolikismo, kiu neniam estis en rilato kun Dio dum sia historio, de sia komenco kaj kiu neniam estos, ĝis sia fino. Tiel senigitaj je la Spirito de Dio, la legantoj de ĉi tiu Katolikismo prenis la bibliajn vortojn nur en ilia laŭvorta senco, kaj ilia tuta doktrino baziĝas sur ĉi tiu laŭvorta legado, dum, kiel fonto de ĉia saĝo, en siaj revelacioj, Dio apelacias al konstruoj bazitaj sur grandaj subtilecoj; kio igas ilian komprenon nealirebla por modernaj komputiloj ekipitaj per artefarita inteligenteco. Kaj rilate al tio, la maŝino povas kompreni nur tion, kion la homo, kiu ĝin desegnis, mem povas kompreni. Tiel, laŭ ĉi tiu principo, la sekretoj de Dio estas bone gardataj, ĉar Dio ne donas siajn perlojn al porkoj laŭ Mateo 7:6: "*Ne donu la sanktaĵon al la hundoj, nek ĵetu viajn perlojn antaŭ la porkoj, por ke ili ne premu ilin sub siaj piedoj, kaj ne turnu sin kaj disŝiru vin.*"

Kiam temas pri anĝeloj, la katolika tradicio distordas ilian realan aspekton, ĝiaj pentristoj donante al ili la aspekton de keruboj, kiuj estas nudaj beboj kun flugiloj, aŭ, pli malofte, tiun de junaj viroj kun longa blonda hararo, kiuj ankaŭ havas flugilojn. Ĉu ni miru? Ne, ĉar la bibliaj tekstoj de Ezekiel kaj Apokalipso priskribas ĉi tiun aspekton de flugilhavaj viroj.

La aspekto de beboj estas pura homa fantazio inspirita de la diablo kaj lia romkatolika doktrino. Kial ĉi tiu elekto de la aspekto de la bebo? Simple por illustri la perfektan senkulpecon de ĉi tiuj anĝeloj. Sed eĉ ĉi tiu klarigo estas nepravigebla pro la fakto, ke nenie en la Sankta Biblio bebo, kiu naskiĝas portante la statuson de senkulpeco, escepte de la bebo Jesuo Kristo, naskita Jesuo el Nazareto. Pri ĉi tiu punkto, la dia instruo estas klara, laŭ Romanoj 3:23: "*Ĉar ĉiuj pekis kaj estas senigitaj de la gloro de Dio;*" kaj 5:12: "*Tial, kiel per unu homo peko eniris en la mondon, kaj morto per peko, kaj tiel la morto atingis ĉiujn homojn, ĉar ĉiuj pekis,*" » La senkulpeco de beboj estas do nenio pli ol mensoga dogmo de la romkatolikismo. Kaj Jesuo povas kondamni ĉi tiun mensogon, kiu tute ne konsideras lian instruon.

Ĉar li diris laŭ Mateo 22:29-30: "*Jesuo respondis al ili: Vi eraras, ĉar vi ne komprenas la Skribojn, nek la potencon de Dio. Ĉar en la releviĝo oni nek edziĝos, nek edziniĝos, sed estos kiel anĝeloj de Dio en la ĉielo.*" Ĉi tiuj vortoj de Kristo do estas ankoraŭ adresitaj hodiaŭ al la romkatolikoj, kiuj komprenas nek la Skribojn nek la potencon de Dio. Kaj ekde 1843-1844, ĉi tiun statuson dividas la diversaj formoj de protestantismo kaj la oficiala adventismo ekde 1994. La klarigo donita de Jesuo estas klara: ne estas nek edzoj nek edzinoj en la ĉielo, sed nur anĝeloj kreitaj rekte de Dio. Do ne ekzistas reproduktado en la ĉielo kaj neniu kreitaĵo laŭ la bildo de bebo, ĉar Dio formis la unuan homon en lia plenkreska formo kaj ne en la formo de bebo. La aspekto de la bebo estas strikte tera kaj pro la principo de generado de homaj paroj.

Laŭ la vortoj de Dio mem, ni scias, ke anĝeloj estas laŭ nia bildo, ĉar " *Dio formis la homon laŭ Sia bildo* " jam dividita de siaj ĉielaj anĝeloj, kiujn li asocias kun sia kreiva verko, laŭ Genezo 1:26-27: " *Kaj Dio diris: Ni faru homon laŭ Nia bildo, laŭ Nia simileco, kaj ili regu super la fiŝoj de la maro, super la birdoj de la ĉielo, super la brutoj, super la tuta tero, kaj super ĉiu rampaĵo, kiu rampas sur la tero. Kaj Dio kreis la homon laŭ Sia bildo, laŭ la bildo de Dio Li kreis lin; viron kaj virinon Li kreis ilin.* " Mi donas ĉi tie la klarigon de ĉi tiu plurala formo, " *ni faru* ", escepta, kiun Dio uzas ĉi tie por esprimi sin. Ĉar ĉie, kiam Li parolas, Li faras tion en la unua persono de la singularo, tiel konfirmante la unikecon de Sia persono. Mi profitas ĉi tiun temon por memori, ke "la dogmo de la Triunuo" ne indikas tri diajn personojn, sed tri rolojn portatajn de la sama dia Spirito en Sia plano de savo preparita por Siaj homaj elektitoj. Dio estas laŭ sia naturo la Kreinto, tio estas, " *la Patro* ", kiu kiel " *Filo* " nomata Jesuo Kristo elaĉetas siajn elektitojn, kaj li revenas kiel " *Sankta Spirito* " por kunloĝi en ili por instrui kaj direkti ilin.

La dua granda mensogo, ankaŭ heredita de la katolikismo, koncernas la temon de sanktigo. En la katolika religio, ĉi tiu tiel nomata kanonika rajto sanktigi estas pretendata kaj aplikata de ĝiaj sinsekvaj papoj. Ili tiel dekretas "sanktulojn" homojn, kiuj fidele servis ilin, kaj ne Dion, kiu havas tute alian opinion. Amasoj da trompitaj homoj adoras ĉi tiujn "falsajn" *sanktulojn* kaj praktikas, senkonscie, tion, kion la apostolo Paŭlo nomas la " *adorado de anĝeloj* ", en Koloseanoj 2:18, kie li diras: " *Neniu, kun ŝajna humileco kaj adorado de anĝeloj, ŝtelu de vi la premion laŭvole, dum li indulgas sin en vizioj kaj ŝveliĝas per vana aroganteco per siaj karnaj pensoj.* " "Tiu ĉi ŝajno de humileco troviĝas en la konduto de la monaĥoj de katolikaj monaĥejoj. Ili portis la sakŝtofan robon sed ankaŭ la tonsuron sur siaj kapoj, ignorante la malpermeson de Dio fari tian aferon. Kaj kiel signo de kontraŭdiro, Dio petis tiujn, kiuj dediĉis sin al li per la voto de "Nazireco", ne tondi siajn harojn kaj lasi ilin kreski, sekvante la ekzemplon de la fama juĝisto Samsono."

Papoj estas des pli malkvalifikitaj de la difino de sanktuloj, ĉar ili estas konsiderataj de Dio kiel siaj malamiko, kiujn li kondamnas, kaj pro la fakto, ke Dio sole povas doni sanktecon al siaj kreitaĵoj, ĉar li sole povas juĝi ilian dignon, konante iliajn plej kaŝitajn pensojn. Kaj rilate al tio, la papa ofendo estas unu el la plej gravaj, kiujn oni povas fari, ĉar ĝi rekte koncernas ĉi tiun unikan kaj absolutan rajton de la supera kreinto Dio.

Falsa sanktigo estas la esenco kaj materialo de ĉia katolika religia trompo. Kaj Dio konfirmas ĉi tiun juĝon donante fundamentan lokon en sia biblia profetaĵo al la temo de sanktigo. Tio estas la kazo en Daniel kaj ĝis la fino de Apokalipso, kiu finiĝas per ĉi tiuj vortoj en la lasta ĉapitro, la 22a^{kaj} verso 21, kiun sola inter ĉiuj francaj bibliaj tradukoj, la NL Darby-versio respektas kaj tradukas ĝuste citante la vorton " *sanktuloj* ": " *La graco de la Sinjoro Jesuo Kristo estu kun ĉiuj sanktuloj!* " Evidente, la temo estas sufiĉe grava por esti atakita de la diablo tiamaniere. Grava? Ĝi estas simple esenca kaj fundamenta, ĉar en sia juĝo Dio savos nur tiujn, al kiuj li rekonis la dignon de sankteco.

Neniu estas " *sankta* " kiu simple asertas esti, ĉar por Dio kaj liaj elektitoj, " *sankteco* " estas normo, konformeco al la modelo, kiun oni devas imiti kaj

reprodukti, perfekta modelo nomata Jesuo Kristo, ekzemplo de perfekta fideleco, perfekta obeemo kaj perfekta amo. Li tiel povis fari ĉi tiun deklaron en Johano 14:6: " *Jesuo diris al li: Mi estas la vojo kaj la vero kaj la vivo; neniu venas al la Patro krom per mi.* " La romkatolikismo kaj ĝiaj mensogaj dogmoj estas la absoluta malo de li, "la alia vojo, la mensogo kaj la morto."

tio, kion Dio nomas tia, estas " **sankta** ". Kaj de la komenco mem de la Biblio, la unua temo de " **sankteco** " koncernas lian " **sanktigon de la sepa tago** " citita en Genezo 2:2-3: " *Kaj en la sepa tago Dio finis Sian laboron, kiun Li faris, kaj Li ripozis en la sepa tago de Sia tuta laboro, kiun Li faris. Kaj Dio benis la sepan tagon kaj sanktigis ĝin, ĉar en ĝi Li ripozis de Sia tuta laboro, kiun Li kreis kaj faris.* "

Gravas kompreni, ke la Kreinto Dio prezentas ĉi tie la fundamenton de la tuta sankteco, kiun ni trovos en la rakontoj de la Sankta Biblio. Ĉi tiuj du versoj establas la sanktigon de la sepa-taga ripozo kaj profetas la tempon de la sepa jarmilo, en kiu Dio kaj liaj elaĉetitaj elektitoj dividos la perfektan ripozon kaj laboros por juĝi la ĉielajn kaj terajn mortintajn ribelulojn ĉiun, individue, kazo post kazo. Nun, por juĝi ĉi tiujn ribelulojn, Dio elektas siajn helpjuĝistojn el inter la homoj elektitaj de Jesuo Kristo, kiu elaĉetis ilin per ofertado de sia vivo por penti pro iliaj pekoj.

sanktigo de la sepa tago " estas la anonco de la venko de Kristo super peko kaj morto. La " **sabatripozo** " estas do mem profeta pri ĉi tiu fina venko de Dio en Jesuo Kristo; kio pravigas en Apokalipso 6:1 la vortojn diritajn en ĉi tiu verso: " *Mi rigardis, kaj jen blanka ĉevalo. Kaj la sidanta sur ĝi havis arkon, kaj krono estis donita al li, kaj li eliris venkante kaj por venki.* " Mi specigas la intereson de ĉi tiu detalo, Jesuo Kristo estas armita per " **arko** ", kiu mortigas de malproksime, dum en la sekva " **sigelo** ", la diablo tenas " **grandan glavon** ", uzatan por proksima batalo, kio estas pravigita per lia tera kondiĉiĝo, ĉar Jesuo elĵetis lin el la ĉielo, laŭ Apokalipso 12:8-9.

La honoro donita al la " **Ŝabata ripozo** " estas do la rimedo por honori la venkon akiritan de Jesuo Kristo; ĝi estas bela kaj simpla; tiel simpla, ke la diablo ne povis sin deteni de ataki lin. Sed imputi al li ĉi tiun atakon jam estas tro multe honori lin, ĉar timinda por tiuj, kiuj ne estas sub la vera protekto de Dio, li estas nenio malpli ol lia kreitaĵo kiel iu ajn ĉiela aŭ tera estaĵo. La diablo nur plenumas la verkojn, kiujn Dio preparis por li anticipe, kiel li faras por ĉiuj siaj kreitaĵoj laŭ ilia elekto kaj ilia obeo al ĉi tiuj valoroj, liaj normoj rivelitaj per liaj leĝoj. Kio prenis la formon de atako kontraŭ la Ŝabato ne estas atako, sed pli subtile, la signo de aparteno al la tendaro de la diablo; la Ŝabato mem estas la signo de aparteno al la kreinto Dio laŭ Jeĥezkel 20:12-20: " **Mi donis al ili Miajn Sabatojn kiel signon inter Mi kaj ili, por ke ili sciu, ke Mi estas YaHWÉH, kiu sanktigas ilin... /... Sanktigu Miajn Sabatojn, kaj ili estu signo inter Mi kaj vi, por ke ili sciu, ke Mi estas YaHWÉH, via Dio.** " Ekde la komenco, Dio elektas la plej bonajn kaj lasas la reston al la diablo. Kaj ĉi tiun plimulton de la ceteraĵoj, por kiu la dia vero havas malmultan gravecon, Dio transdonis ĝin al la katolika mensogo, kiu heredis de la imperiestro Konstantino la 1-a ^{sian} semajnan ripozon de la unua tago, la antaŭa "tago de la suno" renomita de la katolikoj, "tago de la Eternulo" aŭ, france, "dimanĉo".

La katolika mensogo estas kondamnita de Dio, en Apokalipso 13:5: " *Kaj al ĝi estis donita **buŝo, parolanta grandajn aferojn kaj blasfemojn**; kaj al ĝi estis donita povo agadi kvardek du monatojn.* "; 13:6: " ***Kaj li malfermis sian buŝon por blasfemoj kontraŭ Dio** , por blasfemi Lian nomon kaj Lian tabernaklon kaj la loĝantojn de la ĉielo.* "

La akuzoj de Dio koncentriĝas en ĉi tiuj du versoj, en kiuj la terminoj "blasfemoj" havas la signifon de mensogado kaj dirado de mensogoj. Mi memoras, ke Jesuo Kristo estis kondamnita kiel blasfemanto pro tio, ke li nomis sin " *Filo de Dio* ", kion la Judoj konsideris malaminda mensogo. La vera signifo de la vorto ne estas insulto, la fiaj vortoj, kiujn homoj ĵetas unu al la alia. Kaj ĉi tiu signifo de mensogado konfirmas la normon de la diabla tendaro, la diablo estante " *la patro de mensogoj* " laŭ Johano 8:44: " *Vi estas de via patro, la diablo, kaj vi volas plenumi la dezirojn de via patro. Li estis hommortiganto de la komenco, kaj ne restas en la vero, ĉar ne estas vero en li . Kiam li parolas mensogon , li parolas el sia propra; ĉar li estas mensoganto kaj la patro de mensogoj .* " " *La patro de mensogoj* ", kiu kontraŭbatalas " *la veron* " laŭ la sekva verso: " *Kaj ĉar mi parolas la veron, vi ne kredas al mi.* "

Vero kontraŭ mensogoj kaj mensogoj kiuj batalas kontraŭ vero resumas la tutan grandan tragedion de la jarcentoj sed plenumas la projekton por kiu la tera dimensio estis kreita de Dio. Ne povus esti alie. Kaj en la antaŭa mesaĝo, ni povis rimarki la sinsekvajn " *disiĝojn* " kiuj en Genezo 1 kondukas al la " *sankteco* " de Genezo 2, la elektitoj elektitaj de Dio en kiuj li restarigas en Jesuo Kristo " *sian bildon* ". Por plenumi siajn postulojn, la elektitoj devas identigi la mensogon kiun Dio kondamnas kaj jen la rolo kiun li volis doni al sia biblia profetaĵo konstruita ĉefe sur Daniel kaj Apokalipso; Daniel kaj Johano estante "du profetoj" reprezentantaj la bibliajn " *du atestantojn* " de Dio kiuj estas, en Apokalipso 11:3, la du sanktaj interligoj, la malnova kaj la nova. Notu, ke ĉi tiuj du libroj, Daniel kaj Apokalipso, estas la plej ignorataj de legantoj de la Sankta Biblio.

La verso Apokalipso 13:6 meritas nian plenan atenton: " *Kaj **ŝi malfermis sian buŝon por blasfemi Dion** , por blasfemi Lian nomon kaj Lian tabernaklon kaj la loĝantojn de la ĉielo .* "

Jam la formulo, " *ŝi malfermis sian buŝon* ," establas ligon kun Daniel 7:8-20: " *Mi rigardis la kornojn, kaj jen alia malgranda korno eliris el inter ili, kaj tri el la unuaj kornoj estis elŝiritaj antaŭ tiu korno; kaj jen ĝi havis **okulojn** kiel okuloj de homo, kaj **buŝon, kiu parolis arogante** ... kaj pri la dek kornoj, kiuj estis sur ĝia kapo, kaj pri la alia, kiu eliris kaj antaŭ kiu elfalis tri, pri tiu korno, kiu havis okulojn, **buŝon parolantan arogante** , kaj pli grandan aspekton ol la aliaj.* " En ĉi tiuj versoj, la " *okuloj* " atribuitaj al papa Romo indikas ĝian klarvidon, tio estas, ĝian pretendon al la funkcio de " *profetino* ", kiun Apokalipso 2:20 atribuas al ĝi: " *Tamen mi havas kelkajn aferojn kontraŭ vi, ĉar vi permesas al tiu virino Izebel, kiu nomas sin profetino , instrui kaj delogi miajn servistojn malĉasti kaj manĝi oferitajn aĵojn al idoloj.* " Mi precizigas, ke tiu aserto aperas en la nomo de ĝia Ŝtato, nome, Vatikano; la termino "vaticiner" signifas "profeti" en sia latina origino."

Dio do mem estas rekte la celo de liaj mensogoj kaj jam, per la fakto pretendi servi lin kiam tio ne estas la kazo.

Ŝi " **blasfemas lian nomon** ", tio estas, mensogas pri lia karaktero kaj konduto; tio estas, ĉion, kion li reprezentas kaj faras lian reputacion. Ŝiaj persekutoj direktitaj kontraŭ Bibliolegantoj kontraŭas la deziron de la vera Dio, kiu elektas siajn elektitojn laŭ ilia fidela sinteno al lia sankta Biblio. Kvankam la vera Dio estas bona kaj kompatema, ŝi estas kruela kaj malamplena kontraŭ liaj fidelaj servistoj, kiujn li benas kaj elektas por eterna vivo. Dum Jesuo instruas siajn elektitojn pardoni ofendojn de iliaj malamikoj, ŝi punas per morto tiujn, kiuj ofendas lin per rezistado al lia aŭtoritato obei la veran Dion.

Ŝi " **blasfemas lian tabernaklon** ". La " **tabernaklo** " konstruita de Moseo estis nur la profeta bildo de la Eklezio de Kristo, la vera sankta Domo de Dio. Ankaŭ nomata " **templo** ", ĉi tiu " **tabernaklo** " reprezentas Jesuon Kriston mem laŭ liaj vortoj lanĉitaj spite al la Judoj, kiuj ĉirkaŭis lin, cititaj en Johano 2:19 ĝis 21: " *Jesuo respondis al ili: **Detruu ĉi tiun templon** , kaj en tri tagoj mi levos ĝin. La Judoj diris: Kvardek ses jarojn ĝi konstruis, kaj vi levos ĝin en tri tagoj!* " **Sed li parolis pri la templo de sia korpo** . Laŭ Efesanoj 5:23, la Eklezio estas efektive " **la korpo** " de Jesuo Kristo: " *Ĉar la edzo estas la kapo de la edzino, kiel Kristo estas la kapo de la edzino* ". **la Eklezio, kiu estas lia korpo** , kaj de kiu li estas la Savanto .

Per siaj mensogoj, la katolika doktrino defias ĉian ĉi tiun veron, kiun ĝi piedpremas serĉante sian propran gloron kaj tiun de siaj gvidantoj, la papoj, kardinaloj kaj episkopoj. Ĝi prezentas sian organizon al la mondo kiel la reprezentaĵon de la aŭtoritato de Dio sur la tero. Ĝi tiel gajnis la timon de reĝoj kaj sinjoroj kaj tiun de ordinaraĵoj homoj, ĉiuj trompitaĵoj de la ŝajnoj. Sed ĝiaj ekscesoj de persekuta malamo turnis la liberecanan spiriton kontraŭ ĝi, kaj kontraŭ la vera Dio, al kiu ĝi pretendas aparteni. Rezulte, ateismo kreskis, akirante pli kaj pli da sekvantoj en la Okcidento dum tempoj de paco kaj libereco. Kaj male al la kaŭzo de la diluvo de la tempo de Noa, homoj hodiaŭ ne kulpas pri politeisma pagana idolkulto, sed pri ateismo kaj la anarkiisma liberecana spirito. Kredante sin libera per malakcepto de ĉiuj religiaj formoj, la ribelema homo de 2025 estas pli sklavigita ol iam ajn al la peko, kiu dominas lin kaj direktas liajn vivdecidojn.

Ŝi " **blasfemas " tiuj, kiuj loĝas en la ĉielo** ." Per ĉi tiu esprimo, Dio defias la juĝojn establitajn de la Romkatolika Eklezio. En sia doktrino, ĝi aldonas al la ĉielo lokon situantan inter infero kaj paradizo, kiun ĝi nomas "purgatorio"; nova inventaĵo de Romo ne heredita de la grekoj, kiuj nur inventis la dogmon de "infero" kreita per la sintezo de ilia kredo je la senmorteco de la animo kaj la observado de la ekzisto de fandita magmo liberigita de vulkanaj erupcioj, nomo prenita de ilia dio de la submondo nomita Vulkano.

Estas tempo forbalai ĉi tiun amason da mensoga rubo kaj doni al la ĉielo la priskribon, kiun ĝi meritas. Ne ekzistas paradizo, nek purgatorio, nek infero en la ĉielo, kaj tamen efektive ekzistas en la plano de Dio paradizo kaj infero. Sed kio eskapas la inteligentecon de liaj malamikoj estas, ke ĉi tiu paradizo kaj ĉi tiu infero nur prenos formon kaj realecon per la lasta juĝo, dum kiu la fajro de la " **dua morto** " venanta el la ĉielo kaj la fandita magmo subtera tero konsumos la ribelulojn, kaj ĉiujn verkojn de la tero, transformitaj en agon en fajran lagon. Koncerne la paradizon, ni devos atendi la renovigon de la aspekto de la tero por

trovi ĝin kaj vivi tie. La paradizo estis tera ĉe la komenco de la kreado de la tero fare de Dio. Ĝi neniam estis ĉiela kaj nur troviĝos sur ĉi tiu nuna tero renovigita kaj adaptita al la eterna vivo de siaj loĝantoj, Dio kaj liaj elaĉetitaj elektitoj.

La regno de la ĉielo, kie Jesuo preparas lokon por siaj elektitoj laŭ Johano 14, neniam estas nomata paradizo en la Sanktaj Skriboj. La ligo, kiu estas farita, estas la sekvo de homa tradicio longe konservita de la romkatolika instruado. La restado de la elektitoj en la ĉiela regno de Dio estas limigita al "**mil jaroj**" dediĉitaj al la juĝo de ribelemaj ĉielaj kaj teraj estaĵoj. Koncerne ĝin, la paradizo nomata "Edeno", male, havas senliman daŭron, la tempon de eterneco hereditan de la benitaj elaĉetitaj de Jesuo Kristo, elektitaj antaŭ kaj post lia tera ministerio, dum 6.000 jaroj.

Dio donas ĉi tiun klarigon en Apokalipso 12:12: "**Tial ĝoju, ho ĉieloj, kaj vi, kiuj loĝas en ili ! Ve al la tero kaj al la maro! ĉar la diablo malsupreniris al vi, havante grandan koleron, sciante, ke li havas mallongan tempon.**"

La Spirito priskribas kio okazis post la venko de Kristo, lia morto kaj lia resurekto. En Miĥaelo, Jesuo Kristo elpelis Satanon kaj liajn ĉielajn demonojn el la ĉielo, do la ĉielo estis tute purigita, kaj ĝiaj loĝantoj havas ĉiun kialon ĝoji. Ĉu ili povus reagi tiel se ekzistus en ilia ĉielo infero aŭ purgatorio? Evidente ne, kaj Dio neniam menciis la ekziston de purgatorio. Koncerne lian ĉielon kaj inferon, mi klarigis ilin; ambaŭ estas teraj, ĉiu en sia propra tempo profetita de Dio en siaj revelacioj por la fina tempo.

Laŭ Apokalipso 12:7-12, la ĉielo reakiris sian purecon kaj Satano kaj liaj ribelemaj anĝeloj fariĝis teraj, ĉar la ĉielo estas malpermesita al ili. La agtempo restanta al ili je la momento de ilia elpelo el la ĉielo estas 2000 jaroj, kiuj komenciĝis la 3-an de aprilo 1930, la tago de la morto de Jesuo Kristo, sed en realeco, ekde la 20-a de marto 1930, la printempa tago de ĉi tiu jaro 30, kiu validas por la tempo kalkulita de Dio laŭ Eliro 12:2: "**Ĉi tiu monato estos por vi komenco de monatoj; ĝi estos por vi komenco de monatoj de la jaro.**"

Katolika dogmo atribuas al la loĝantoj de la ĉielo la ĉeeston de kreitaĵoj, kiuj ankoraŭ ne estas tie, se ili iam estos tie. Por membroj de katolikismo, la diablo mem ankoraŭ vivas en la ĉielo kaj Dio toleras lian ĉeeston. Li ankaŭ atribuas al la ĉielo la reĝinon de la ĉielo, "la Virgulinon Maria", kiu ankoraŭ ne estas tie, ĉar ŝi atendas, kun ĉiuj veraj sanktuloj, la tagon de la glora reveno de Jesuo Kristo por esti resurektita. Ĉi tiu diabla sofismo delogas amasojn da homoj, kiuj laŭvorte fandiĝas antaŭ ŝia bildo kaj tio, kion ŝi reprezentas de sankteco. La vizio de virino, patrino de Jesuo, bildo de mildeco, ensorĉas tro sentemajn kaj malbone biblie instruitajn animojn. En ĉi tiu ruzo, la diablo atingas majstroverkon, kiu permesas al li domini amasojn da delogitaj kaj trompitaj homaj mensoj, kiujn Dio jam ne povas kaj jam ne volas protekti.

La kulto de tiu falsa Maria, simulita per diablaj vizioj, estas la rekta konsekvenco de la kredo je la senmorteco de la animo heredita de la greka filozofo Platono. Pekema homo facile alkroĉiĝas al ĉio, kion li opinias agrabla, kaj por la diablo estas facile allogi lin kaj kapti lin en siaj retoj. Supraĵaj estaĵoj bezonas baziĝi sian fidon sur vidaj pruvoj, kaj la vizio de la "virgolino", kiun multaj atestantoj atestas, estas tre konsola kaj fortiga. Amasoj da homoj tiel konstruas sian religian fidon sur la fido kaj spertoj de aliaj kreitaĵoj trompitaj de la

ruzaĵoj de la diablo. Verso el la Biblio citita en Jeremia 17:5 tiam alprenas sian plenan valoron: "*Tiele diras YaHweh: Malbenita estas la homo, kiu fidas homon, kiu faras karnon sia brako, kaj kies koro foriĝas de YaHweh!*"

Por eskapi ĉi tiun malbenon, kiu trafas kaj koncernas la tutan homaron, ekzistas nur unu vojo: fidi je Dio per diligenta studado, kaj tiel serioze kiel la situacio postulas, de lia sankta biblia vorto, lia sola inspirita verko. Katolikoj, kiuj hodiaŭ havas aliron al la vorto de Dio, la Sankta Biblio, estas ankoraŭ viktimoj de la pezo de jaroj da obskurantismo de ĉi tiu religia reĝimo, kiu konstruis sian forton, sian potencon kaj sian prestiĝon en totala ignorado de la grandaj diaj bibliaj veroj. Por ĉi tiuj katolikoj, la penso de la nuna papo estas pli grava ol io ajn, kion la Biblio povas diri aŭ instrui. Malfido al la institucio malaperis des pli, ĉar ĝi jam ne persekutas iun ajn kaj, male, prezentas sin kiel viktimo de la islamaj religiaj malamikoj, kiuj atakas ĝin.

Kune kun Maria, la Virgulino, multaj katolikaj sanktuloj estas venerataj kaj adorataj. Kaj oni devas diri, ke la "**kulto de anĝeloj**" kaŝita malantaŭ ĉi tiuj sanktuloj fariĝis normala, kvankam Paŭlo avertis kristanojn kontraŭ ĉi tiu praktiko en Koloseanoj 2:18. Sed ĉi tiu "**kulto de anĝeloj**" estas ankaŭ plifortigita per la deziro de nekonsoleblaj homoj denove paroli al siaj karaj forpasintoj. Kaj ekspluatante la kredon je la senmorteco de la animo, malbonaj anĝeloj ludas je la kredemo de siaj viktimoj kaj ŝajnigas esti iliaj forpasintaj amatoj. Jen kiel la katolika mensogo kondukas al la postmortaj spiritismaj rilatoj de amasoj da katolikoj, protestantoj kaj aliaj religioj malbenitaj post judismo.

Siavice, la protestanta religio restis kaptito de mensogoj rifuzante konformiĝi al la diaj postuloj de sankteco establitaj ekde la printempo de 1843. La unua postulo de Dio estis la monro de la ĝojo, kiun la anonco pri la reveno de Jesuo Kristo vekis aŭ ne inter la kristanoj de tiu tempo. Precizaj kaj datitaj anoncoj por 1843 kaj 1844 estis faritaj sur usona grundo. Ĉi tio estis nur la unua provo de la fido de tiu tempo; la dua koncernis la akcepton de la restarigo de la "Ŝabata ripozo" sabate, la vera "sepa tago". Sed estas vere, ke la unua provo estis decida kaj ke ĉiuj, kiuj malestimis la anoncon pri la alveno de Kristo en 1843 aŭ 1844, falis en malhonoron, kia ajn estis la pravigo por ilia konduto. Nur poste Dio donis al mi la ŝancon kompreni la veran signifon, kiun li donas al la Ŝabato, kiu estas klare rivelita en la du versoj cititaj en Ezekiel 20:12-20. La homo ne vere devas elekti honoro la Sabaton, ĉar estas Dio, kiu donas ĝin al tiuj, kiujn li trovas indaj je lia "**sankteco**", ĉar ĝi estas, kiel lia kontraŭulo, la romia dimanĉo, signo de aparteno; "la Sabato", "**la sigelo de Dio**", por Dio, "dimanĉo", "**la marko de la besto**", por la diablo. Por esti inter siaj elaĉetitaj elektitoj, Dio elektas nur logikajn kaj koherajn homojn, konsciajn pri la vera valoro de siaj postuloj je la ĝenerala nivelo de "**la amo al la vero**", esprimo kiu resumas ĉion, kion elektito de Kristo devas esti kaj fari. Kiu invitas siajn elektitojn partopreni lian ĉielan eternecon, povas trovi en ili nur la ĝojon vekitan de la penso pri lia reveno. Kiu ne faras tion, estas elĵetita kaj transdonita al la diablo; tio estas en plena justeco kaj logiko.

Aŭskultu kion Jesuo diras en Apokalipso 14:5 pri siaj lastaj elektitaj Adventistoj: "**... kaj en ilia buŝo ne troviĝis mensogo, ĉar ili estas senkulpaj**". Li plue specifas en Apokalipso 22:15: "**Sen la hundoj, la sorĉistoj, la malĉastuloj**

, la murdistoj, la idolanoj, kaj **ĉiu, kiu amas kaj faras mensogon !** " Malantaŭ ĉi tiu termino "**malĉastulo** ", Jesuo celas, krom karna "**malĉasteco** ", spiritan "**malĉastecon** ", kiun li imputas, unue, al la Romkatolika Eklezio, kaj due, al la protestantaj, anglikanaj kaj adventistaj religioj, kiuj eniras la "ekumenan" aliancon, antaŭ lia vera fina glora reveno. Apokalipso 17:5 konfirmas la akuzon kontraŭ la katolikismo simbolita de "**la malĉastistino** " "**Babilono la granda** ": "*Sur ŝia frunto estis skribita nomo, mistero: Babelono la granda, la patrino de la malĉastistinoj kaj de la abomenindaĵoj de la tero.* " Indas rimarki kiom multe la bildoj proponitaj de Dio trovas pravigitan signifon en la historio: la origino de la dekreto en 533, kiu establas la romian papan reĝimon, ŝuldiĝas al la "**malĉastistino** " nomata Teodora, kiu fariĝis la edzino de la imperiestro Justiniano la 1-a kaj "amikino" de la unua reganta papo, nomata Vigilio la 1-a kiu fakte ekzercis la superan papan aŭtoritaton ekde 538.

Dio aparte markis la komencon de ĉi tiu papa establado en la naturo, per enprofundigo de la tuta tero en profundan, glacian mallumon, kie laŭ historiaj atestantoj, "la suno brilis kiel la luno"; mallumo kaŭzita de la sinsekvaj supererupcioj de du diametre kontraŭaj vulkanoj en la ekvatora zono, Krakatoa en Indonezio en novembro 535, kaj Ilopango en Salvadoro en februaro 536. La intensa malvarmo ankaŭ karakterizis la longan regadon de la persekutanta katolika reĝo Ludoviko la 14-a, konata kiel la "Sunreĝo", kiu markis la apogeon de la religiaj ekscesoj de ĉi tiu romia papa reĝimo.

Religiaj mensogoj estas hodiaŭ, en 2025, disvastigataj per la sinsekvaj falsaj asertoj de judismo, kaj tiuj de ĉiuj oficialaj kaj neoficialaj kristanaj konfesioj krom la disidenta "Sepa-taga Adventismo", kiun mi reprezentas, estante ekde la 14-a de junio 1980, la tago de mia bapto, la deponejo de diaj orakoloj kaj bibliaj profetaĵoj, kies mi prezentis ekde 1982 klarajn kaj travideblajn klarigojn en harmonio kun la tuta biblia revelacio; kaj ĉi tiuj interpretoj estis konstante konfirmitaj kaj plifortigitaj per novaj diaj inspiroj, ekde mia oficiala eksigo en decembro 1991. Mi tenas mian profetan ministerion el rekta dia vizio ricevita printempe de 1975. Tiaj deklaroj devigas min sub la rigardo de Dio, kaj mi faras tion ĉar mi scias, al kiu mi kredis, kaj mi konas tiun, kiu inspiras min per siaj diaj respondoj, kiuj lumigas tion, kio estas mistera kaj miskomprenita.

M4 - La Tempo de la Purigadaj Monstroj

La monstroj pri kiuj mi parolas ne estas tiuj de la antikveco... kaj eĉ tiam, ligo ankaŭ povas esti establita kun tiuj de la antikveco. La monstroj, kiujn mi celas, ŝajnas esti la frukto de malrapida sed konstanta konkero de la anglo-usona okcidenta kapitalismo. Sufiĉis profiti de longa paco, kiu sekvis la Duan Mondmiliton, por ke la lando, kiu eliris venkinta, Usono, alprenu la aspekton, kiun ni vidas hodiaŭ.

Dio vokis min al bapto la 14-an de junio 1980, kaj kiam mi eniris lian servon, la mondo eniris la komputilan eraon truditan de teknologia progreso.

Usono bonvenigis la plej efikajn blankajn kaj grizajn kitelojn el la tuta mondo, ofertante al ili bonajn kaj grasajn salajrojn kaj ĉiujn komfortaĵojn por la disvolviĝo de ilia esplorado. La rezulto estis antaŭeco por ĉi tiu lando en ĉi tiu avangarda kampo.

Estis en Silicon Valley, en riĉa Kalifornio, ke la lastaj monstroj de la historio disvolviĝis. Mi parolas pri monstroj, kiuj formanĝas homojn transformitajn en nutrajn varojn.

Ni longe estis kondiĉitaj de la UN-organizo, kiu, post la malnova Ligo de Nacioj, provis kreskigi internaciajn rilatojn kaj interŝanĝojn. UN malfermis siajn pordojn al ĉiuj sendependaj nacioj sur la tero, liberaj aŭ ne. Sed gravas kompreni, ke ĉi tiu UN estis organizita kaj gvidata de Usono, la venka lando de la Dua Mondmilito, marŝante al sia hegemonia dominado sur la tero. Bazante sur sia venko en la Pacifiko kaj en Eŭropo, la nova usona giganto estis sekvata kaj obeata de ĉiuj malfortigitaj kaj kelkaj detruitaj eŭropaj nacioj, escepte de Francio, komence nur, en 1958, kiam Generalo de Gaulle ekregis sian landon. Sed en 2007, prezidanto Nicolas Sarkozy mortigis ĉi tiun sendependecon per reintegrigo de Francio en la militistan organizaĵon de NATO.

Mi travivis ĉiujn fazojn de ĉi tiu franca kaj eŭropa historio. Kaj mi vidis kiel usona kapitalismo transformis Francion. La teknika progreso farita en Usono altiris la atenton de okcidentanoj kaj delogis la loĝantaron; post la radio kaj la brua muziko de ĝia juneco, la fridujo, la aŭto kaj televido, la Okcidento unuanime reflektis sian modelon. Ĝis la 16-a jarcento kaj eĉ ĝis 1940, la Amerikoj de Usono estis silentaj kaj preskaŭ ignorataj de eŭropaj nacioj. Kaj estas kun kialo, ke en sia profeta revelacio de Daniel 7:7, kaj Apokalipso 12:3, 13:1 kaj 17:3, Dio aludas nur al ĉi tiu eŭropa potenco konvertita al papa romia katolikismo. Li ilustras ĉi tiun Eŭropon submetitan al la romiaj papoj per la bildo de " **dek kornoj** ", la " **korno** " estante la simbolo de agresema potenco. En ĉi tiu ilustraĵo, la agresema papa reĝimo estas reprezentita per ¹¹⁻ a " **korno** " nomata, kaj tio gravas, " **malgranda korno** ", ĉar paradokse, elvokante ĉi tiun " **malgrandan kornon** ", la Spirito atribuas al ĝi la fakton esti " **pli granda ol la aliaj** ". Kaj efektive, malforta en si mem, la papeco dominas la reĝojn de la tero. Laŭ Daniel 7:24, la " **dek kornoj** " eliros el la Romia Imperio kaj formos dek sendependajn regnojn, kiuj indikas la etnojn, kiuj loĝis Okcidentan Eŭropon post la falo de la Romia Imperio; dek etnoj, kiuj loĝis la landojn de la nunaj dek unu eŭropaj landoj: Hispanio kaj Portugalio, Italio kaj Svislando, Anglio, Nederlando, Belgio, Luksemburgo, Francio, Germanio kaj Aŭstrio. Ĉi tiuj etnoj efektive estis dek laŭnombro dum la falo de la Romia Imperio, sed por Dio ĉi tiu nombro "10" estis elektita pro la spirita signifo de la nombroj. "10" estas 2 oble 5, kaj "5" estas la nombro de homo. Nun, en la statuo de Daniel 2, la " **piedoj** " konsistas el " **fero kaj argilo** ", tio estas, du neakordigeblaj kontraŭaj homaj karakterizaĵoj; kion konfirmas verso 43: " *Vi vidis feron miksitajn kun argilo, ĉar ili estos miksitaj per homaj aliancoj; sed ili ne estos kunigitaj unu kun la alia, same kiel fero ne alianciĝas kun argilo.* " La nombro "10" ricevas, ĉi tie en Daniel 7, la saman signifon kiel tiu de la " **10 virgulinaj** " en la parabolo de Jesuo; " **10 virgulinaj** ", tio estas, " **5 malsaĝaj kaj 5 saĝuloj** ". Kaj ĉi tiuj nombraj proporcioj tute ne reprezentas la realan proporcion de malsaĝuloj al saĝuloj trovita en la homaro, ĉar la malsaĝuloj nomumitaj de

Jesuo estas en realeco normalaj homoj, kiujn li juĝas frenezaj pro ilia malzorgemo kaj ribelema sinteno al li. Kaj ĉi tiu kategorio de persono nomumas preskaŭ ĉiujn okcidentajn homojn kaj aliajn popolojn de la tero. La simbolaj ciferoj estas tial tre misgvidaj.

Universala dominado estis donita de Dio al false kristanaj popoloj, sed tamen kristanoj. En la malfideleco de la romkatolikismo, la nunaj regnoj kaj nacioj de Eŭropo povis ricevi, per koloniigo, la regnojn de la tero ofertitajn de la diablo al Jesuo Kristo dum lia tento. Por akiri ĉi tiun dominadon, sufiĉis por li kliniĝi antaŭ la diablo, kio estas ĝuste tio, kion la okcidenta mondo faris rekonante la legitimecon de la romkatolika religio. 26 jarcentojn antaŭ nia nuna tempo, Dio vokis Danielon por riveli al li per bildoj la destinon de la juda religio kaj tiun de la kristana religio. Dia profetaĵo neniam forlasas ĉi tiun kristanan religian temon. Agante tiel, Dio montras totalan malestimon kaj malintereson por ĉio, kio ne estas kristana. Kaj ĉi tiu konduto estas plej logika, post kiam Jesuo deklaris: "**Mi estas la vojo, la vero kaj la vivo; neniun venas al la Patro krom per mi.**" Lia batalo kontraŭ la diablo koncernas nur liajn trompemajn kristanajn religiajn falsadojn; la unua estante katolika kaj romia. Sed diri, ke Kristo batalas kontraŭ la diablo, ne estas vere ĝuste, ĉar lia batalo celas protekti siajn elektitajn sanktulojn kaj ne batali kontraŭ la diablo, kiun li lasis libera agi, por ke malpiaj homoj aliĝu al li en lia ribelo kaj dividu lian malĝojan finan sorton en la tago de la lasta juĝo.

La unua monstro de la eŭropa kristana historio estas, sendube, la romia imperia reĝimo, kiun Dio ilustras en Apokalipso 12:3: "*Kaj aperis alia signo en la ĉielo: kaj jen granda ruĝa drako, havanta **sep kapojn kaj dek kornojn**, kaj **sur siaj kapoj sep diademojn**.*" Ĉi tiu granda kaj terura monstro estas priskribita tiel en Daniel 7:7: "*Post tio mi vidis en la noktaj vizioj, kaj jen **kvara besto, terura kaj terura, kaj treege forta**; kaj ĝi havis grandajn **ferajn dentojn**; ĝi manĝegis, dispremis, kaj dispremis per siaj piedoj la restaĵon; kaj ĝi estis malsimila al ĉiuj bestoj, kiuj estis antaŭ ĝi, kaj ĝi havis **dek kornojn**.*" Kaj Daniel 7:24 konfirmas ĝian sinsekvon per "dek regnoj" de Eŭropo submetitaj al papa Romo: "*La dek kornoj estas dek reĝoj, kiuj aperos el ĉi tiu regno. Post ili aperos alia, kiu estos malsama ol la unua, kaj li subigos tri reĝojn.*" La romia papa reĝimo tial sukcedas la imperian reĝimon per daŭrigado de sia brutala, terura kaj eksterordinare forta forto. Notu, ke la kvara besto daŭrigas sian regadon ĝis la fino. tempo, per la sinsekvo de ĝiaj du reĝimoj, sinsekve, imperiaj, poste, papaj. Ĉiuj koloniigoj faritaj sur la tero estis eŭropaj. Tiel ĉi tiu malgranda teritorio lokita en la centro de la mondo trudis sian dominadon kaj konkeris grandegajn malkovritajn landojn kiel Ameriko, Afriko, Barato kaj Aŭstralio.

La epoko de koloniigo pavimis la vojon por la falo de la dua monstro formita de la eŭropaj respublikanaj nacioj. La internaj militoj de 1914-1918 kaj 1939-1945 kaŭzis, ke la setlantaj nacioj perdis la dignon de sia aŭtoritato. Krome, la setlantaj landoj preparis sian falon edukante la koloniigitajn loĝantarojn. Studentoj trejnitaj en Francio fariĝis la gvidantoj de la sendependecaj fortoj de la koloniigitaj nacioj, kaj unu post la alia, preskaŭ ĉiuj atingis sian sendependecon, ĉu per sango aŭ ne. La monstro rompis siajn dentojn.

Tamen, tiuj du militoj, kiuj frakasis la eŭropan potencon, riĉigis Usonon, kiu liveris armilojn kaj ekipaĵon en grandaj kvantoj. La vekigo de tiu giganto

havis du kaŭzojn: en la Pacifika Oceano, la atako kontraŭ Pearl Harbor fare de la japanoj dimanĉe, la 7-an de decembro 1941, je la 10-a horo matene, dum religiaj kunvenoj en lokaj temploj kaj preĝejoj; kaj la atakoj kontraŭ usonaj konvojoj fare de germanaj submarŝipoj en la Atlantika Oceano. La escepta produktadkapablo de Usono riviĝis en ĝia militema engaĝiĝo. Nova monstro kreskis.

En 1944, Usono batalis kontraŭ Germanio kaj Japanio sur ambaŭ batalkampoj, Eŭropo kaj la Pacifiko, kaj finfine venkis ambaŭ malamikojn. De tiam, la monstro dominis ĉiujn naciojn, sed ĝi kontentiĝis per ideologie koloniigi ilin trudante siajn kapitalismajn valorojn. La monstro havis nur unu malamikon: komunismon, kiu aperis en Sovetunio. Evitante rektan konflikton kun Rusio, dum la "Malvarma Milito", la batalo kontraŭstarigis la du kontraŭajn ideologiojn en landoj, kiuj subtenis la komunistan aferon. Post multaj mortigaj iniciatoj, Usono mem finis sian mortigan militon. Samtempe, novaj, konkurantaj monstroj disvolviĝis, ĉefe en Ĉinio kaj poste en Barato.

En la mondo de 2025, malgrandaj nacioj estas dispremitaj kaj malestimataj. La tempo maturiĝis por tre potencaj monstroj. Eŭropo mem fariĝis tro malforta, malfortigita pro siaj laborperdoj, sia senlaboreco, kaj sia preskaŭ ekskluziva konsumo de produktoj faritaj en Azio. Okcidenta Eŭropo — la Eŭropa Unio, Britio, Svislando kaj Norvegio — eraris bazigante sian forton sur siaj 535 milionoj da loĝantoj. Alfrunte al ĝi estas Barato kaj Ĉinio, ĉiu kun pli ol 1 400 milionoj da homoj. Sed en 2025, ĉi tiu nombro da loĝantoj jam ne signifas ion ajn, kaj eŭropaj gvidantoj malkovras kun hororo, ke malgranda lando kiel Nord-Koreio, agresema kaj troarmita, estas pli impona ol la tuta Eŭropo kune.

La fragmentiĝo de la landoj de la mondo apartigas la okcidentan tendaron de la orienta tendaro dominata de Rusio kaj ĝiaj aliancanoj. La sekva Mondmilito prezentiĝas kiel kolizio de la Titanoj, kaj mi nur nun povas kompreni kial, en sia profetaĵo pri la sesa trumpeto, Dio emfazas la forton kaj detruan potencon de la potencoj engaĝitaj en la milito. Kaj en sia priskribo, Dio emfazas la forton kaj potencon posedatajn nur de la gvidantoj de ĉi tiuj monstraj blokoj, kiuj kolizias kun kolero kaj malamo.

En 2025, ĉi-lunde, la 20-an de januaro, en Usono, la nova prezidanto Donald Trump ĵuras sian oficĵuron antaŭ sia nacio. Lia elekto, timata de okcidentanoj, estas do konfirmita, kaj se ili timis ĝin, estas ĉar la nova prezidanto ne kaŝis siajn intencojn rilate al sia politika programo. Kaj la sola bildo, kiun mi donos al ĉi tiu situacio, estas la reveno al la areno de furioza taŭro decidita venĝi la multajn atakojn, kiujn li suferis de la tendaro de sia antaŭulo, Joe Biden, la Demokrato. Krome, li aŭdis la malamikajn komentojn de eŭropanoj. Subtenata ĉi-foje de ĉiuj tri usonaj politikaj ĉambroj, li estas decidita efektiviĝi tion, kion li anoncis ĝis la vespero antaŭ sia ĵurfesto. Kaj ĉi tiuj mezuroj, kiujn li volas enkonduki, estas la malo de la humanismo ŝatata en la okcidenta tendaro. La averaĝa homo ne komprenas ĉi tiun brutalan ŝanĝon okazantan en Usono, kaj tio estas normala. Ĉar nur en Dio ĉi tiuj aferoj trovas sian klarigon. La elekto de malsama homo estas por li la rimedo trudi al la homaro sian programon elpensitan ekde la fondo de la mondo.

Dum longaj jaroj da paco, kapitalismo teksis sian reton antaŭenigante la disvolviĝon de komputiko kaj ĝiaj interretaj servoj adoptitaj de ĉiuj nacioj de la

tero. Kaj en ĉi tiu ekskluziva potenco, usonaj inventintoj fabele riĉigis sin kaj konsistigas novajn monstrojn, kiuj trudas sin al la nacioj, kiuj fariĝis dependaj de ilia servo. Usono kunigas la plej riĉajn multmiliardulojn sur la tero. La liberalismo de ĉi tiu kapitalismo favoris la konstantan kreskon de ĉi tiuj riĉaĵoj portataj de unu sola homo. Usono hodiaŭ rikoltas la avantaĝojn de sia elekto ne favori la oran normon, kaj elekti sian dolaron, kiu anstataŭigis ĝin. Ĉe la origino de ĉi tiu ŝanĝo estas ĉi tiu rezonado de la usonanoj, kiuj kredis, ke taksi oron ne sufiĉas. Kaj aktualaj eventoj pravas, ĉar vera riĉeco ne estas en oro, sed en la teknika kapablo kaj sistemoj, kiuj faras la riĉecon de ĉi tiu lando. Kaj estas vere, ke ĉi tiu riĉeco estas vundebla kaj delikata, sed ĝiaj interretaj servoj fariĝinte nemalhaveblaj, ĝiaj IT-kompanioj estas solidaj kaj rezistemaj.

La vera potenco de Usono ne kuŝas en ĝiaj provizoj de neuzata orbriko, sed en la nemalhavebleco de ĝia teknologio, kiu estas metita je la servo de ĉiuj riĉaj nacioj. Nacioj trovas sin en la stato de drogulo, kiu fariĝis dependa de sia drogo, kaj por ili, ĉi tiu nemalhavebla drogo nomiĝas la interreto, Google, Microsoft, Amazon, kaj, posedata nur de Elon Musk, la Starlink-propono.

Eŭropaj nacioj estis allogitaj unu post alia de la interreta oferto de Mikrosofto, kaj al la granda bedaŭro de pli maljunaj homoj kiel mi, ĉi tiu teknologio estis adoptita, mortigante la malnovan sistemon, kiu ofertis multajn rektajn homajn servojn. La komputila roboto mortigas homan servon kaj anstataŭigas ĝin, senhomigante homajn rilatojn. Tiel, antaŭ ol nukleaj armiloj prizorgas tion, homoj estas psikologie detruitaj de robotiko. La problemo kun teknologia progreso estas, ke neniuj povas haltigi ĝin sen detrui la tutan homaron. La noveco, aprezata ekde la momento de ĝia inventiĝo, finas detrui la spiriton kaj pensmanieron de homoj. Kaj junuloj, kiuj naskiĝas kun ĉi tiuj aferoj, konsideras ilin sia normaleco kaj nur pensas pri puŝi sian disvolviĝon eĉ pli.

Dio do estas devigita interveni por bloki ĉi tiun konstantan ekspansion. Kaj tio signifas la elekton de agresema viro, decidita prioritati la sorton de sia propra lando: "Ameriko Unue". Lia balota sukceso estas klarigita per la konsekvencoj kaŭzitaj de la humanisma regado de la Demokrata tendaro. Estas la misuzaj ekscesoj, kiuj provokas la bezonon de kontraŭaj rimedoj. Demokrata humanismo favoris la internaciajn rilatojn de Usono kun la eŭropanoj, kiuj aliĝis al ĝi kune kun Ukrainio kontraŭ Rusio. Sed ĉi tiu humanismo favoris la kontraŭleĝan eniron de multaj meksikaj enmigrintoj sur usonan grundon. Ĉi tiu eksceso estas neeltenebla por la ŝtatanoj, kiuj kulpigas ĉi tiujn enmigrintojn pro krimaj agoj kaj ilia sensekureco. Ankaŭ, kvar jarojn poste, ili voĉdonis superforte por la Respublikana prezidanto, kiu revenis al la povo, malamika al Eŭropo kaj Ĉinio, kaj decidita ĉesigi la meksikan kaj, pli ĝenerale, sudamerikan katolikan enmigradon.

Tio, kio okazas en Usono, klarigas la kreskon de la franca naciisma partio, la Nacia Kunveno de Marine Le Pen. La sama enmigrada problemo provokas la saman malamikan reagon al enmigrintoj. Sed en Francio, la Nacia Kunveno estas kontraŭata de plimulto preta alianciĝi kontraŭ ĝi en elektoj, kaj la du-ronda balotsistemo en francaj elektoj sisteme blokas ĝian aliron al la potenco. Krome, la setlado en Francio de multaj aliaj loĝantoj de eŭropaj nacioj ŝanĝas la proporciojn

de balotantoj. En Usono, la persistemo de usonaj patriotoj estas multe pli granda kaj pli intensa pro la pli forta karaktero de usonanoj en la respublikana tendaro.

Ekde sia komenco, Usono formiĝis per kunveno de homoj el la tuta mondo, tial la nacia rajto de etne diversaj homoj restis legitima kaj pravigita. Sed la latentia rasismo de iuj blankaj usonanoj ne povas esti neita, kiel pruvas, en ne tiom fora pasinteco, la momenta sukceso de la Ku-Kluks-Klano en persekutado de nigruloj. Ni ne devas forgesi la fakton, ke ekde sia establado, la usona sperto renovigis la sperton de la "Babelturo", kunigante homojn mense apartigitajn per pluraj kriterioj. La kolizio de ĉi tiuj kontraŭaj pensoj estis neevitebla, kaj post kiam la nivelo de la neeltenebla estis atingita, la plej riĉa kaj plej influa bloko reakiris la subtenon de la popola plimulto. Socio submetita al konstantaj kompromisoj estas kontraŭata de "rigida" reĝimo, kiu ne intencas regi per kompromiso, sed per dekreto. Prezidanto Donald Trump enkarnigas la absolutan ŝanĝon, en kiu usonanoj metas sian socian esperon.

Dio organizas la homan vivon sur la tero, potence kaj suverene. Tial li kreas la kondiĉojn kaj formojn de la ŝanĝoj, kiujn li opinias necesaj. Jen kie ni devas rimarki, kio karakterizas lian novan instrumenton, Donald Trump. Li ne estas politikisto, sed dom-aĉetanto riĉigita per sia profesio. Tamen, pro tiu ĉi deveno, ĉi tiu prezidanto povas esti nur pacifisto sen esti paca. Li scias, ke milito estas damaĝa al internacia komerco, kaj lia Usono riĉiĝas nur per tiu ĉi internacia komerco. Li tial faros nenion por antaŭenigi militon kaj faros ĉion eblan por atingi finon al tiuj nuntempe okazantaj en Ukrainio kaj Gazao. Sed liaj ebloj ne inkluzivas militan engaĝiĝon. Fidinda je la tutmonda potenco de Usono, li nur uzos komercan premon. Kaj mi jam aŭdas ĵurnalistojn kaj konsultistojn en televido konfuzi sian esperon kun la realo de la faktoj. Rilate al la milito en Ukrainio, Donald Trump diris al Vladimir Putin, ke per sia milito li detruas sian Rusion. Kaj tiu ĉi observado ne estas malvera, sed laŭ liaj vortoj, li ne minacas Rusion, kiel iuj komentistoj komprenas. Tial estas vere, ke la fabrikado de bomboj absorbas kapitalon, kiu tiam mankas por naciaj sociaj elspezoj. Krom ke, estante engaĝita en ĉi tiu milito pro ukraina agreso kontraŭ ukrainaj rusoj per sia venko kontraŭ la Okcidento, Vladimir Putin povas esperi esti repagita por ĉiuj siaj militaj elspezoj. Fakte, Donald Trump faris universalan pacon la programo de sia prezidenta batalo. Sed li ignoras la planon de Dio, kiu estas tute malsama kaj malkovros ĝin en la estonteco. Kaj li ignoras la ĉefan rolon, kiun Dio igas lin ludi en sia programo, ĉar li, kiu nur volas universalan pacon, venas al la povo por ĉesigi ĝin.

Ekde lia unua oficperiodo antaŭ ok jaroj, lia nomo "Trump" permesis al mi rekoni en li la homon, kiun Dio uzus por plenumi sian punon de la "*sesa trumpeto*", ĉar la angla vorto "trump" signifas "trumpeto". Tamen, ne per eniro en la militon Usono ekigos la militon; paradokse, ĝi estas per sia decido ne permesi al si kaj siaj trupoj esti implikitaj en la plej eta konflikto. Ĉar ĝia retiriĝo senigas Okcidentan Eŭropon de ĝia subteno kaj liveras ĝin al rusaj atakoj. La ŝancoj de Eŭropo estas nulaj pro la interna divido de la eŭropa tendaro. Disunuiĝinta Eŭropo estas metita inter vere unuiĝinta Usono kaj unuiĝinta Rusio sub la komando de ĝia eterna prezidanto. Kaj kiam la monstroj alfrontas unu la alian, la ununura decidpovo estas nekontestebla avantaĝo.

London, la 20-an de januaro 2025, markis mirigaj bildoj de ĉi tiu prezidanto, kiu eliris el komerca entrepreno kaj estis publike subtenata de grupo de la plej riĉaj miliarduloj de Usono, riĉigitaj per la disvolviĝo kaj universala ekspluatado de cifereca teknologio. Ĉiuj ĉi tiuj homoj havas kialojn por malhelpi mondmiliton. Sed ilia deziro ne estas tiu de la vivanta Dio; ili malkovros tion, plena de amareco, en la venontaj jaroj. Eŭropanoj estas avertitaj de longe, kaj ili devos organizi sin por rezisti siajn malamikojn sole: Rusion kaj militeman terorisman islamismon.

En Ukrainio, la milito plilongiĝas sole pro la armilprovizoj donitaj al la ukrainaj armeoj fare de la okcidenta tendaro de NATO kaj EU. Tial la batalado daŭras laŭlonge de la fronto. La usona retiriĝo ŝanĝas la situacion, ĉar izolita Eŭropo malfortiĝas kaj fariĝas celo por rusa venĝo. Tamen, Rusio povas profiti de tutmonda atako kontraŭ la EU kaj la eŭropa NATO. Militnormoj ŝanĝiĝos kaj la rolo de rusaj submarŝipoj povas ebligi plurajn invadojn de EU-teritorio. Rusio profitos de la multnombraj agresrimedoj je sia dispono: submarŝipoj kaj nevundeblaj hipersonaj misiloj. Alfronte al ĉi tiu multiĝo de ataklokoj, eŭropaj armeoj ne povos forpuŝi ilin ĉiujn. Kaj la leĝo de nombroj liveros Eŭropon al la rusa venkinto.

Sed por ke tiu ĉi malbonaŭgura scenaro realiĝu, Eŭropo devas esti atakita sur sia propra grundo fare de terorista islamismo en la sudaj regionoj. Tiu ĉi atako ŝanĝos la eŭropan situacion, kaj prezidanto Putin trovos tion favora okazo por atako kontraŭ la eŭropa okcidenta tendaro.

Kio estas militoj, se ne videblaj signoj malkaŝantaj la koleron de Dio, kies malbeno pezas sur ĉiuj popoloj de la tero? Ĉi tiu verso citita en 2 Kronikoj 1:9 konfirmas miajn vortojn dirante al la reĝo Asa: " *Ĉar la okuloj de YHWÉH etendas siajn okulojn al la tuta tero, por fortigi tiujn, kies koro estas tute kun li. Vi agis malsaĝe en ĉi tiu afero, ĉar de nun vi havos militojn* . " Estas paco, kion ni devas trovi miriga kaj nenormala, ĉar dum la 6000 jaroj de tera historio, la homaro fortranĉita de Dio konis nur militojn. Kaj en Daniel 9:26, Dio diras: " *Post la sesdek du semajnoj, Sanktoleito estos fortranĉita, kaj li ~~ne havos posteulon~~* . La popolo de gvidanto, kiu venos, pereigos la urbon kaj ~~la sanktejon~~, kaj ilia fino venos kiel diluvo; ***estas decidite, ke la detruoj daŭros ĝis la fino de la milito*** ." Jesuo klarigas en Mateo 24:6-8: " *Vi aŭdos pri militoj kaj famoj pri militoj; Gardu vin, ke vi ne maltrankviliĝu, ĉar tio devas okazi. Sed la fino ankoraŭ ne estas ĉe vi. Leviĝos nacio kontraŭ nacio, kaj regno kontraŭ regno; estos malsatoj kaj tertremoj en diversaj lokoj; kaj ĉio ĉi estas komenco de suferoj* . "

Min maltrankviligas la precizeco donita de Jesuo, kiu diras: " *nacio kontraŭ nacio* ", ĉar niaj aktualaj eventoj donas ĉi tiun rolon al Ukrainio kaj Rusio. Kaj ĉi tiu vizio de la aferoj ŝajnas esti trudita de la fakto, ke Jesuo respondas al la demando de siaj disĉiploj, kiuj diras al li en verso 3: " *Diru al ni, kiam tio estos, kaj kio estos la signo de via alveno kaj de la fino de la mondo?* " Ĉu Jesuo plilarĝigas sian respondon elvokante la persekutojn, kiuj daŭris dum la tuta kristana epoko? Se tio ne estas la kazo, tiam ĉiuj liaj vortoj koncernas nin kaj plenumiĝos en la kvin jaroj antaŭ ni. Tamen, la respondoj donitaj de Jesuo ŝajnas respondi, unue, al la baldaŭa sorto rezervita por liaj apostoloj, se ni konsideras ĉi tiujn versojn 15 kaj 16: " *Tial, kiam vi vidos la abomenindaĵon de dezerteco, pri*

kiu parolis la profeto Daniel, starantan en la sankta loko, kiu legas, komprenu! Tiam tiuj, kiuj estas en Judujo, forkuru al la montoj; ... " Tiel, Jesuo respondas ĉefe al la zorgo de siaj apostoloj kaj samtempe anoncas al ni, ke la persekutado de liaj elektitoj daŭros ĝis la fino.

Tial estas konvene pridubi la signifon, kiun Dio intencis doni al la longa paco establita en Eŭropo de 1945 ĝis 2022. Certe estas, ke ĝi ne konsistigas signon de lia beno sur la koncernaj popoloj. Fakte, ĝi estas eĉ la malo, tio estas, signo de la malbeno, se ni konsideras la jenan rezonadon. En la pasinteco, la reduktita ofteco de militoj malhelpis la disvolviĝon de malbono. La longa paco, de kiu ni profitis, estas oportunisma paco, kiu ofertas al Dio la ŝancon lasi malbonon atingi sian kulminon. Kaj tio efektive estas tio, kio estis atingita, kiel niaj sociaj seksaj mensaj drivoj pruvis ekde 2012 rilate al Francio. Dek jarojn poste, milito komenciĝis en Eŭropo, inter Ukrainio kaj Rusio, kiel signo, ke la kulmino de malbono estis atingita.

Kion Dio serĉas en militoj? Mortojn kaj pliajn mortojn; 60 milionoj da mortoj, inkluzive de 6 milionoj da judoj, en la Dua Mondmilito. Kaj la genocido de la judoj celis nur igi iliajn postvivantojn porti la respondecon pri ĉiuj problemoj prezentitaj al okcidentaj nacioj, ĝis la "**fin tempo**" markita de la "Tria Mondmilito" priskribita en Daniel 11:40 ĝis 45. La konkreta formo de ĉi tiu internacia malbeno baziĝas sur la reveno de la judoj al ilia iama nacia grundo, repopolaciita de islamaj araboj dum ilia disiĝo. En la nomo de Jesuo Kristo, la Kreinta Dio tiel organizas nesolveblan disputtemon inter la judoj kaj la palestinaj islamanoj. Kaj la konsekvencoj de ĉi tiu tragedio celas la malfidelajn kristanajn okcidentajn naciojn.

De kiam ili diris al Pontio Pilato pri Jesuo Kristo, "**Lia sango estu sur ni kaj sur niaj infanoj!**", la judoj portis la malbenon de Dio, certigante ke iliaj vortoj plenumiĝas. Dum la persekutanta papa regado, nederlandaj judoj estis la bankistoj financantaj la militojn de eŭropaj reĝoj. Kaj la reveno de la judoj al Palestino en 1948 denove ŝuldiĝis al la potenca kaj riĉa juda komunumo establita en Usono, kie judaj bankoj finansas agadojn tra la tuta mondo, precipe tiujn de Okcidenta Eŭropo.

Ĉu ne estas dirite, ke "mono estas la tendenoj de milito"? Kaj ĝuste judaj bankoj posedas ĝin. La nuna potenco de Usono estas plejparte en iliaj manoj. Tio klarigas la senkondiĉan subtenon de Israelo fare de Usono, hodiaŭ kiel hieraŭ. La judoj estas la plej bonaj agentoj de usona kapitalismo, kiu formatigis la venkitan Hitleran Germanion. Ligo estis forĝita inter Germanio kaj Usono, kaj Francio rezignis sian sendependecon por krei kun ĉi tiu kapitalisma Germanio la nunan Unuiĝintan Eŭropon, kiu kunigas la novajn konkerojn de ĉi tiu nesatigebla kapitalismo. La konkero de Ukrainio estis la paŝo tro malproksima; tiu, kie oni stumblas, ruinigas sin, kaj detruas sin per kolizio kontraŭ Rusio kaj ĝiaj aliancanoj.

La valoroj de la mondo kaj tiuj de Dio estas diametre kontraŭaj. Tial, kion la mondo nomas monstroj, Dio nomas "purigaj agentoj", ĉar ilia sola misio estas detrui la ribelemajn kaj nekredantajn kristanajn naciojn, kiuj malhonoras lin per siaj abomenindaj faroj.

Mi notas en la plej novaj novaĵoj, ĉi tiun fakton spertatan en Usono. En la nomo de kompatato, virino, Episkopa Episkopo de Vaŝingtonio, pledis en sia meso favore al gejoj, lesbaninoj kaj transseksuloj, kiuj estas maltrankvilaj; tio, en la ĉeesto de Prezidanto Trump, kiu forlasis la lokon tre agitita. Mi havas por li respondon, kiun li ne pensas: "Kiam religio pledas favore al abomenindaĵo, ĉu ĝi ankoraŭ estas religio?" Rimarkinde estas, ke post la rusa ortodoksa prezidanto, la nova prezidanto de Usono kondamnas kaj volas kontraŭbatali la abomenindajn samseksemajn ekscesojn, kiujn Okcidenta Eŭropo daŭre pravigas; ĝuste en ĉi tiu senco ili konsistigas "purigajn monstrojn", post Adolf Hitler. Ĉi tiuj mortigaj monstroj estas malproksimaj de esti perfektaj, sed ili tamen estas instrumentoj de dia kolero, kiel en la Franca Revolucio, ateismo estis por la katolika monarkio. Proponante paraleligi la " **trumpetojn** " de Apokalipso 8 kaj 9 kun la " **punoj** " anoncitaj por Izrael en Levidoj 26, Dio difinas en verso 25 la rolon, kiun Li donas al sia " **sesa puno** ": " ***Mi venigos glavon sur vin, kiu venĝos Mian interligon ; kiam vi kolektiĝos en viaj urboj, Mi sendos peston inter vin, kaj vi estos transdonitaj en la manojn de la malamiko*** ". Jen lia baldaŭa programo por EU kaj ĝiaj loĝantoj.

M5- La Ripetoj de Historio

La granda Kreinto Dio montris sian saĝon per la surpaperigo de la spertoj de la homaro ekde la formiĝo de la unua homo, Adamo. Li elektis kio devus esti skribita kaj kio ne. Ĉi tio estis farita kun la celo doni al siaj elektitoj la ŝancon noti lecionojn pri situacioj, kiuj povus aŭ devus ripetiĝi dum la tuta historio de la tero.

Jen apliko de ĉi tiu principo. Dio anoncis al Abraham, ke li donos la landon Kanaanon al lia prospero " *post kvar generacioj* ", precizigante, ke " *la maljusteco de la Amoridoj* " " *ankoraŭ ne estis je sia plej plena* ". Kaj aferoj plenumiĝis kiel Dio antaŭdiris. Ĉirkaŭ 400 jarojn poste, Dio detruis la gigantojn, kiuj loĝis Kanaanon, tiel liverante la landon Kanaanon al sia Izrael. La Spirito de Dio permesis al mi rimarki analogion inter ĉi tiu antikva sperto kaj tiu de la usona lando Usono. Ĉar hodiaŭ en 2025, kvarcent jaroj pasis ekde la komenco de la 17-a jarcento, kiam ĉi tiu usona lando bonvenigis persekutitajn eŭropanojn, migrantojn, kiuj alvenis sur la ŝipo nomita "Mayflower" en 1620. Mi rimarkas ĉi tiun alian analogion inter Ameriko, kies nomo elvokas amarecon, kaj Kanaano, la filo de Ĥam, kiun Noa malbenis. Fakte, protestantaj kristanoj, kiuj venis ekloĝi en Usono, fuĝis de katolika persekutado en Eŭropo. Kaj aliaj en pli granda nombro venis por trovi liberecon kaj profiton. La vivo estis malfacila kaj la enmigrintaj homoj ankaŭ estis malfacilaj kaj malbonaj. En mallonga tempo, la usona lando estis sangkovrita kaj loĝata de murdintoj. La protestanta religio portis amaran frukton hereditan de sia fondinto Johano Kalvino. Ameriko ofte estis komparata al la promesita lando, la nova "Kanaano". Ve, ĉi tiu "Kanaano" reproduktis la malbonecon de la kanaanaj gigantoj kaj tute ne similis al la paradizo de Dio. Ĉi tiu

nova "Kanaano" do ankaŭ havis kvar generaciojn antaŭ ol Jesuo Kristo detruis ĝin per la brileco de sia alveno la 20-an de marto 2030; momento kiam la elektitoj de Jesuo Kristo eniros, mem, en la ĉielan "Kanaanon", kie malboneco ne plu ekzistas ekde la venko de Jesuo Kristo kaj lia elpelo el la ĉielo de Satano kaj liaj ribelemaj anĝeloj, tio estas, ekde "dimanĉo" la 7-an de aprilo 30, la unua tago de la dia juda semajno, en kiu Jesuo devis prezenti sin en la ĉielo al la Patro kaj liaj sanktaj anĝeloj por esti surtronigita.

La komparo de Ameriko kun Kanaano estas pravigita ĉar la nomo Kanaano signifas: komercisto, negocisto, kio perfekte karakterizas Usonon, organizanton de la reguloj de la MKO, la Monda Komerca Organizaĵo; la "*komercistoj de la tero*", kiujn Dio mencias en Apokalipso 18:11: "*Kaj la komercistoj de la tero ploras kaj lamentas pri ŝi, ĉar jam neniu aĉetas ilian ŝarĝon, ...*".

La tera historio estas tiu de ĉi tiu malboneco, kiu aperis antaŭ la tera kreaĵo en la menso de la unua ribelanto, Satano la diablo, kiu estis la unua ĉiela kreaĵo kreita de Dio. Simile, en la tera sperto, el la unuaj du filoj, kiujn Adamo kaj Eva havis, la plej aĝa, nomita Kaino, estis la unua murdinto en la tera historio, mortigante sian fraton Habelon pro ĵaluzo. Malboneco do estis kreita per la libereco donita de Dio al lia unua kreaĵo kaj ĝis la lasta, kiel konsekvenco de ĉi tiu libereco. Kaj kun la tempo, ĉi tiu malboneco nur pliiĝis. Ni vidis, en antaŭa mesaĝo, kiel la rakonto pri la tera kreaĵo prezentita en Genezo 1 donas la unuajn 5 tagojn de ĉi tiu dia verko, la kreadon de simboloj profetantaj homajn estaĵojn portantajn malbonecon, tio estas, pekon. Ĉiuj ĉi tiuj simboloj estas uzataj de Dio en sia revelacio en Apokalipso kaj estas resumitaj, de plej malbona ĝis plej bona, per la ateismo de la "*senfunda abismo*", la katolikismo de la "*maro*", la protestantismo de la "*tero*". Kaj fine, la "*homo*" de la disidenta Sepa-taga Adventismo de la plej lastaj tagoj. **En realeco, la vorto "*senfunda abismo*" simbolas la mankon de rilato kun Dio, tio estas, religian paganismon kaj ateismon, kiujn Dio juĝas sammaniere kaj kies fino de ambaŭ estas "*perdo*"**. Pro tio Dio diras en Apokalipso 17:8 pri katolikismo, la unua apostazio kaj formo de kristanismo de la "*besto, kiu leviĝas el la maro*" de Apokalipso 13:1: "*La besto, kiun vi vidis, estis, kaj ne estas; ĝi devas supreniri el la senfunda abismo kaj iri al perejo*". *Kaj la loĝantoj de la tero, kies nomoj ne estas skribitaj en la libro de vivo ekde la komenco de la mondo, miros, kiam ili vidos la beston, ĉar ĝi estis, kaj ne estas, kaj ankoraŭ venos*".

Ĉi tiu verso donas al ni la ŝlosilojn por interpreti la tri "*bestojn*" cititajn en Apokalipso. Sed ĝi esence celas la du kristanajn "*bestojn*" de Apokalipso 13, *kiuj estas "la besto, kiu leviĝas el la maro"*, aŭ persekutanta Katolikismon, kiu estis kaj jam ne estas, ĝis "*la besto, kiu leviĝas el la tero*", aŭ persekutanta Protestantismon, kiu aperos ĉe la fino de la mondo. Kaj en ĉi tiu verso, la Spirito substrekas la privilegion, kiun li donas al siaj elektitaj Adventistoj, kiuj sole scias, per profetaĵo, ke la protestanta religio gvidos la lastan teran persekutadon. Inversante la formon, la Spirito volas reliefigi la ekskluzivan privilegion de siaj elektitaj sanktuloj, kies "*nomoj estas skribitaj en la libro de vivo ekde la fondo de la mondo*". Kaj ilia privilegio estas esti lumigitaj per "*la atesto de Jesuo*".

Persekutado estas la formo alprenita de la malboneco de forta reĝimo, decidita trudi siajn valorojn kaj religiajn normojn al la tuta homaro, super kiu ĝi regas. La malbonuloj ne povas elteni kontraŭdiron kaj oni ne povas argumenti kun ili. Sentante sin fortaj, ili uzas nur la forton por devigi obeon de siaj kontraŭuloj. Dum vera religio konsideras la normojn establitajn de Dio, falsa religio estas false religia, ĉar tiuj, kiuj gvidas ĝin, ne donas gravecon al tio, kion Dio pensas kaj aprobas. Homoj praktikas religion sen scii, kial ili faras tion. Ili estas manipolataj kaj puŝitaj fari decidojn, kiujn la demonoj igas ilin kredi kiel siaj propraj, dum la ideoj, kiuj aperas en iliaj mensoj, estas inspiritaj de la diablo kaj liaj ribelaj anĝeloj. Tuj kiam ili sin dediĉas, ili defendas per ungoj kaj dentoj la tendaron, al kiu ili apartenas. Kaj la malamo, kiun ili sentas kontraŭ tiuj, kiuj rezistas ilin, estas ankaŭ inspirita de la malbonaj ribelaj anĝeloj. La unua murdinto en la homa historio, Kain, estis la unua viktimo de ĉi tiu demon-inspirita malboneco, kaj Dio konfirmas tion dirante en Genezo 4:7: " *Se vi agas bone, vi certe levos vian vizaĝon; sed se vi agas malbone, la peko kuŝas ĉe la pordo, kaj ĝi avidas vin, sed vi regas super ĝi.* " Ĉi tiu verso fariĝas tre klara kiam ĝi estas tradukita kiel: " **Satano kuŝas ĉe la pordo, kaj ĝi avidas vin, sed vi regas super li.** " En ĉi tiu verso, " **la pordo** " rilatas al la persona penso kaj volo de Kain, kiujn li povas kontraŭstari, se li vere volas, al la atakoj de la diablo, kiu instigas lin " **peki** " kontraŭ Dio. Dirante al li: " **sed vi regas super li** ", Dio asertas, ke la homo havas la eblecon rezisti la diablon. Sed por rezisti la diablon, ni devas unue scii, ke niaj pensoj povas esti tiuj de la diablo, kiu havas la kapablon transpreni niajn mensojn kaj nutri niajn pensojn kaj niajn internajn mensajn reflektojn.

La problemo kun nia homaro estas, ke ĝi nur donas gravecon al tio, kio estas videbla aŭ kaptita per niaj kvin sensoj: vido, aŭdo, flaro, gusto kaj tuŝo; dum la plej grava afero estas nevidebla ĉar ĝi estas spirita. Kaj ĝuste en la menso de ĉiu el ni okazas la plej gravaj bataloj inter Dio, la diablo kaj ni mem.

En la pasinteco, dum la religia obskurantismo de la romkatolikismo, la koalicio formita de la monarkio kaj la papa eklezio, kiuj kune konsistigas la " **beston** ", uzis torturon por devigi siajn kontraŭulojn rezigni sian rezisteman kredon. La unua reĝo, aparte ribelema, nomita Filipo la 5-a, konata kiel la Bela, bruligis surŝtipan surŝtipan sur la ŝtiparo la estron de la templanoj, Jacques de Molay. Por starigi ĉi tiun specon de puno, la diablo kaj liaj demonoj kaŭzis skandalojn ene de la katolika eklezio mem. En unu monaĥejo, religiaj fratinoj estis kaptitaj de demonaj frenezoj, kiuj aparte kolerigis ĝiajn gvidantojn. Krome, inter la tute needukita franca loĝantaro, religio estis reprezentita de la loka pastro kaj la hierarkio de la pastraro. Por ĉi tiuj needukita popolo, la vorto vero havis nenian signifon, ĉar ili ne sciis pri kaj la Biblio kaj ĝia enhavo; ili konis nur la pastron, serviston de la Papo, kiu pretendis reprezenti Dion sur la tero. Ilia submetiĝo al la katolika sistemo estis des pli certa, kiam ili vidis reĝojn kaj sinjorojn mem submetiĝi al la papa aŭtoritato. Tamen, homoj okupiĝis pri sorĉado, punitaj per bruligado surŝtipa fare de la Eklezio. Kaj la plimulto de ordinara homoj trovis ĉi tiujn punojn plenumatajn en la nomo de Dio kaj por Lia gloro justaj. La Eklezio profitis ĉi tiun popolan subtenon por bruligi siajn religiajn kontraŭulojn ĉe la ŝtiparo, eĉ akuzante la profetojn de Dio pri diabla agado, kvazaŭ verajn sorĉistojn. La sensciaj kaj tute malkleraj masoj faris neniun

distingon kaj tial subtenis la persekutadon, kredante ke ĝi honoras Dion. Kaj parte, kiam la viktimoj estis veraj sorĉistoj aŭ sorĉistinoj, la mortiga ekzekuto estis die legitimita. Sed ofte, la Eklezio de la Inkvizicio maljuste konfuzis naturajn agadojn kiel la preparado de plantesencoj kun agoj de sorĉado.

Ĉi tiu ekzemplo montras kiom damaĝa estas spirita nescio por homoj, kiuj lasas sin esti manipulitaj de la diablo kaj liaj demonoj, la veraj krimintoj de la krimoj, kiujn ili igas siajn homajn agentojn fari. Dio do pravas, kiam li altigas la "**inteligenteco**" en Daniel 12:3 kaj 10: "**La saĝuloj brilos kiel la brilo de la ĉielo, kaj la virtigantoj de multaj brilos kiel la steloj por ĉiam kaj eterne.../... Multaj puriĝos, blankiĝos kaj rafiniĝos; la malvirtuloj faros maljustaĵon, kaj neniu el la malvirtuloj komprenos, sed la komprenantoj komprenos** . "

Tiu vorto "**inteligenteco**" estas uzata hodiaŭ por atribui ĝin al potencaj komputilaj mikroprocesoroj, kies sola inteligenteco estas la kapablo memori sennombrajn datumojn, kiujn la homo enigis en sian artefaritan elektronikan memoron. La plej novaj estas ekstreme efikaj kaj kapablas nuligi la lingvajn barojn kreitajn de Dio dum la tempo de la Babela Turo. Ĉi tiu fakto devas esti konsiderata por kompreni la veran naturon de la atingita teknika progreso. Ekde la fino de la Dua Mondmilito kaj la reakiro de la ruinoj pro la batalado, okcidentaj nacioj nur progresis en teknologia majstrado; tiel organizante la preparon por sia lasta batalo kontraŭ Dio kaj liaj normoj pri bono kaj malbono. Kaj pri ĉi tiu temo, AI ne kapablas preni personan pozicion, ĉar ĝi povas nur respondi la pozicion de la homo, kiu programis ĝin.

Male al maŝino, la homa menso havas vivon, la veran specon, la specon kiu permesas al ni superi mensludojn kaj sperti sentojn. Kaj nur ĉi tiu formo de vivo kapablas aprezi, aŭ ne, la subtilecojn de la profeta aranĝo proponita de Dio al siaj alvokitoj, elaĉetitaj per la sango de Jesuo Kristo verŝita por kompensi la pekojn de siaj solaj veraj elektitoj. En ĉi tiu reala vivo, Jesuo diris al siaj disĉiploj en Johano 6:63: "**La spirito estas la vivo; la karno nenion profitas. La vortoj, kiujn mi parolas al vi, estas spirito kaj ili estas vivo** . " Do, apud ordinara lingvo, ekzistas dua lingvo kiu estas spirita, kaj baziĝas sur simboloj kaj komparaj bildoj prezentitaj de Dio. Ĉi tiu lingvo estis grandioze kaj sublime uzata de Jesuo Kristo en siaj multaj paraboloj, kiujn AI ne kapablas distingi kaj aprezi. Inteligenteco, la vera speco, troviĝas nur en la formo de rezonado kaj la kapablo dedukti morale pravigitajn respondojn per argumentoj. Sed ĉi tiu homa inteligenteco funkcias tre malrapide kaj la helpo de AI estas senlime valora kaj supera laŭ rapideco. AI jam estas aprezata, juĝante laŭ la evidenta sukceso de la komputiloj, kiujn mi uzas kaj ŝatas, unue. Sed, ĉi tiu invento malatentigas homojn de la esenco, ilia scio pri la juĝo de Dio, kiun ili ignoras kaj daŭre ignoras, ĉar la troa uzado de la komputilo kaj la cifereca poŝtelefono kaptas ilian intereson kaj la tutan ilian tempon. Tial mi notas en la Sankta Biblio la averton de Dio kontraŭ teknikaj mirindaĵoj, kiuj devis delogi la homajn homamasojn, laŭ Mateo 24:24: "**Ĉar leviĝos falsaj kristoj kaj falsaj profetoj, kaj faros grandajn signojn kaj miraklojn, por delogi, se eble, eĉ la elektitojn** . "; kaj Apokalipso 13:13-14: "**Kaj ĝi faris grandajn signojn** , tiel ke ĝi igis fajron malsupreniri el la ĉielo sur la teron antaŭ la homoj. **Kaj ĝi trompis la loĝantojn de la tero per la signoj, kiujn ĝi havis la povon fari antaŭ la besto** ,

dirante al la loĝantoj de la tero, ke ili faru bildon al la besto, kiu havis la glavvundon, kaj vivis. "

Ĉi tiuj vortoj de Jesuo Kristo estas, nuntempe, kaj jam ekde 1945, la dato de la uzo de la unuaj atombomboj fare de Usono kontraŭ Japanio, en plenumiĝo. Nur restas plenumota la lasta anonco de la lasta verso: "*dirante al la loĝantoj de la tero, ke ili faru bildon al la besto, kiu havis la glavvundon kaj vivis.*" Ĉi tiu frazo akuzas la protestantan Usonon pri reproduktado de imperia reĝimo, en kiu civila povo kaj religia povo estas metitaj sub ununuran normon truditan al ĉiuj vivantaj homoj. Ĉi tiu universala registaro regos la pluvivantajn de la venonta Tria Mondmilito. Kaj ni jam konas ĝian instiganton kaj gvidanton. Li aperis, renversante la mondordon establitan de siaj antaŭuloj kaj nomiĝas Donald Trump. Lia antaŭnomo "Donald" signifas "princo de la mondo" en la skotgaela; kaj lia familia nomo "Trump" signifas "trumpeto". Ni do havas tri "princojn de la mondo" sur la monda scenejo: Sinjorino Trump, Putin kaj Zelenskij; ambaŭ "Vladimir" kaj "Volodimir".

La tempo por interkonsentoj kaj interkonsentoj finiĝis. La nova gvidanto de Usono retiras sian landon el la interkonsentoj de la Monda Organizaĵo pri Monda Komerco (MKO), kiujn lia lando, Usono, trudis post 1945 al ĉiuj siaj aliancanoj kaj aliaj popoloj de la mondo. La kialo de ĉi tiu retiriĝo estas simpla: la alta kosto de usona produktado malpliigas ĝian kapablon eksporti ilin; la merkato jam ne favoras Usonon, do Usono retiriĝas. Kia grandioza pruvo de inteligenteco troviĝas en ĉi tiu viro, kiu kondamnas la stultecon de siaj eŭropaj aliancanoj, respektemaj al reguloj kaj leĝoj, al la ruino kaj morto de sia popolo kaj sia tuta reĝimo! Blindaj kaj malsaĝaj, la eŭropanoj falis en la kaptilon de ĉi tiu "***litero kiu mortigas***" pro manko de inteligenteco produktita de ***la homa kaj dia "spirito"***, kiel Jesuo diras, per la apostolo Paŭlo, en 2 Korintanoj 3:6: "***Li ankaŭ kapabligis nin kiel ministrojn de nova interligo, ne de la litero, sed de la spirito ; ĉar la litero mortigas, sed la spirito vivigas.***" Kaj por esti eĉ pli klara, li aldonas en la sekva verso, koncerne la tabelojn de la dek ordonoj de Dio: "***Se la administrado de morto, gravurita per literoj sur ŝtonoj, estis glora, tiel ke la Izraelidoj ne povis fikse rigardi la vizaĝon de Moseo pro la gloro de lia vizaĝo, kvankam la gloro estis pasema, kiom pli glora estos la administrado de la spirito !***"

La gloro, pri kiu Paŭlo parolas, ĉeestis en Adamo, kreita laŭ la bildo de Dio, kaj en kiu la vivo ne estis dividita, ne kompartmentigita. La inteligenteco donita de Dio estas kiel senlima esenco. La tuta vivo de liaj kreitaĵoj interesas la Kreinton Dion. La homo, kiu trovas en kaj per Jesuo Kristo la bildon de Dio, malfermas sian inteligentecon al ĉio, kio prezentas sin al li, fizike kaj spirite. Estas lia inteligenteco, kiu gvidas liajn juĝojn, kaj estas Dio, kiu difinis la limojn de la normoj de bono kaj malbono. Ĝuste pri ĉi tiu temo la elektitoj kaj la falintaj homoj disiĝas por vivi celon, kiu estas absolute kontraŭa: eterna vivo por la elektitoj, morto en la kompleta neniigo de lia estaĵo, por la falintaj.

Kial Paŭlo nomas la tabelojn de la Dek Ordonoj de Dio la "***ministerio de morto***"? Simple ĉar la skriba leĝo ne efikas en pagado de la prezo de la prapeko, kiu kondamnas homon al morto. Por ĉesigi ĉi tiun kondamnon, la sango de la perfekte justuloj devis esti verŝita, kiel Hebreoj 9:22 diras: "***Kaj preskaŭ ĉio estas laŭ la leĝo purigita per sango, kaj sen sangoverŝado ne estas pardono.***"

Mia skriba atesto pruvas, ke ne ekzistas baro al direktado de dia inspiro, ĉar la vivo estas senlima, ne provizore laŭ sia daŭro, sed laŭ sia disvolviĝo kaj aspektoj.

La nekredanta mondo sekvas la disvolviĝon de aktualaj eventoj, kiuj prezentas sin al ili kiel sapopero, kiu kaptas ilian intereson, kaj la demonoj amuzas sin per ili, kondukante ilin alterne en angoron kaj esperon. Sed se angoro estas pravigita, tio ne validas por espero, ĉar la homaro moviĝas al la plej malbona el siaj spertoj " **de kiam ekzistis nacio** ", laŭ Daniel 12:1: " *En tiu tempo leviĝos Miĥael, la granda princo, kiu defendas la infanojn de via popolo; kaj estos tempo de mizero, kia ne estis de kiam ekzistis nacio ĝis tiu sama tempo . En tiu tempo via popolo estos savita, ĉiu, kiu troviĝos enskribita en la libro. "* Jen la verso, kiu konfirmas la fakton, ke Jesuo Kristo kaj Miĥael, tradukitaj de Miĥael en la francan, estas unu kaj la sama dia persono; kio pravigas la anoncon de Apokalipso 12:7: " *Kaj estis milito en la ĉielo. Miĥael kaj liaj anĝeloj batalis kontraŭ la drako. Kaj la drako kaj liaj anĝeloj batalis, "* Sed gravas kompreni, ke ĉi tiu batalo okazis du mil jarojn antaŭ la 7-a de aprilo 2030, tio estas, la tago de la resurekto de Jesuo Kristo, la 7-an de aprilo 30, la unua tago de la semajno, kiu sekvis la Paskan semajnon, meze de kiu Jesuo estis krucumita, la 3-an de aprilo 30; konforme al la anonco de Daniel 9:27: " *Li faros firman interligon kun multaj dum unu semajno, kaj dum duono de la semajno li ĉesos oferadon kaj oferon; ... "*

En la vespero de la 24-a de januaro, la decido de Donald Trump estis anoncita: Usono nur donos financan helpon al Israelo kaj Egiptujo. Kaj ĉi tiu decido havas gravajn konsekvencojn por la eŭropanoj kaj ilia protektito, Ukrainio, oficiale forlasita de Donald Trump. Ĝia sorto nun estas ligita al tiu de ĝiaj eŭropaj subtenantoj, kiuj solaj ankoraŭ povas helpi ĝin. Ĉi tiu elekto de Israelo kaj Egiptujo fare de la nova "Imperiestro" de Usono estas civilizite logika, ĉar Usono volas instigi Egiptujon resti aliancano de Israelo por ne malpliigi ĝian influon en la regiono. Sed ĝi estas ankaŭ edifiga sur spirita nivelo, ĉar Usono oficiale donas sian subtenon al la " **peko** " reprezentita de ĉi tiuj du popoloj. La Biblio ne diras, ke Egiptujo estas la simbolo de peko, ĉar ĝi nur sugestas ĝin per la faktoj atribuitaj al ĝi. Ĉi tio permesas al Dio doni al la vorto " **Egiptujo** " diversajn signifojn rivelitajn per siaj spertoj rakontitaj en la Sankta Biblio. Ĉi tiu vastiĝo riĉigas la profetaĵon kaj mi povas tiel diri pri Israelo kaj Egiptujo, ke ili ambaŭ rezistis la aŭtoritaton de la Kreinto Dio kaj ribelis kontraŭ li; kio difinas la pekon faritan kontraŭ Dio. Sed ĉi tiu nomo " **Egiptujo** " povas ankaŭ sugesti ĝian akcepton de la hebrea popolo, kontraŭ kiu la nova Faraono leviĝis, metante ilin en sklavecon. Tio estas ankaŭ tio, kio karakterizas Parizon, la urbon celitan de la Spirito, en Apokalipso 11:8: " *Kaj iliaj kadavroj kuŝos sur la strato de la granda urbo, kiu estas spirite nomata Sodom kaj Egiptujo , kie ankaŭ nia Sinjoro estis krucumita. "* Efektive, Parizo estis urbo, kiu bonvenigis la kristanan religion kaj poste persekutis ĝin adoptante la nacian ateismon, kiu faras ĝin la unua historia formo de la " **besto, kiu supreniras el la senfunda abismo** ." Kaj ĉi tiu nomo " **Egiptujo** ", kiun Dio simbole donas al li, estas merita, tiom granda estas lia ribelema sinteno kontraŭ dia aŭtoritato kaj tiom simila al tiu de la Faraono de la hebrea Eliro. Verso resumas lian naturon, dirante en Jesaja 36:6, parolante pri " *fido* ": " *Jen Vi metis ĝin en Egiptujo, kaj Vi faris ĉi tiun batitan kanon kiel subtenon, kiu*

eniras kaj trapikas la manon de ĉiu, kiu sin apogas sur ĝi: tia estas Faraono, reĝo de Egiptujo, por ĉiuj, kiuj fidis lin. " Ĉi tiu sama speco de konduto estas tial imputita de Dio al Parizo, la ĉefurbo de Francio, kaj ĝia historio pravigas ĉi tiun akuzon; precipe, per la masakro de protestantoj bonvenigitaj al Parizo por festi la fianĉigon de Henriko de Navaro kaj Princino Margareta, je la tago de Sankta Bartolomeo, en 1572.

Kaj siavice, la nova protestanta prezidanto de la nuna Usono donas sian ekskluzivan subtenon al la du ribelemaj popoloj de biblia revelacio: Israelo kaj Egiptujo. La malbena, kiu pezas sur la protestanta religio ekde la printempo de 1843, estas tiel konfirmita kaj aŭtentikigita.

Ĉi tiuj profetaj interpretoj permesas al mi montri kiom potenca kaj efika estas biblia revelacio por dividi la juĝon de Dio rilate al popoloj, nacioj, regnoj kaj lingvoj de la pasinteco kaj nia nuntempo. Ĉi tiu distingo estas des pli necesa, ĉar la malamikoj de Dio oficiale alprenas la trompan ŝajnon servi kaj rekoni Lin; kio nedisputeble karakterizas la vivantan kaj aktivan protestantan religion; kio pravigas ĉi tiun version el Proverboj 14:12: "*Iam ekzistas vojo, kiu ŝajnas ĝusta al homo, sed ĝia fino estas vojo al la morto.*"

Estas interese rimarki la dividon de la 400 jaroj de usona historio en du 200-jarajn duonojn. Ĉi tiu lando oficiale akiris sian sendependecon en 1776, danke al franca financa helpo, kiu ruinigis Francion kaj pavimis la vojon por la Revolucio, kiu faligis la malavaran donacanton, Ludoviko la 16-a. Kaj agrabla vortludo ligas la bankroton, kiun suferis Francio, al la Markizo de Lafayette, kiu respondecis pri la helpo al la usonanoj. Ĉi tiu reĝo, moknomita "la laborista reĝo", ne volis esti reĝo, kaj la militoj faritaj de Anglio ne trovis en li la necesan gvidanton aŭ strategiiston. Li tial trovis pli facile helpi la usonan ribelon kaj, per ĉi tiu helpo, atingis la malfortigon de Anglio, kiu estis forpelita el Ameriko. Tamen, ĉi tiu helpo tute ruinigante sian landon, reĝo Ludoviko la 16-a mem organizis la kaŭzon de la malsatego, kiu pravigis la grandan Revolucion de la franca popolo, la 14-an de julio 1789, la jaro, en kiu, en Usono, la usonanoj adoptis sian unuan nacian Konstitucion. Ĉi tiu periodo do vere markas la historian eniron de la usona popolo, kiu venas relaji la francan potencon por domini Eŭropon, kiun Napoleono la 1-a ^{dominos} dum kelkaj jaroj ĝis sia malvenko ĉe Waterloo. Por anstataŭigi Francion, je eŭropa kaj tutmonda nivelo, Usono devos atendi la eŭropajn mondmilitojn, kiuj malfortigos ĉi tiun francan potencon de la malnova mondo kaj reduktos ĝian kolonian dominadon kaj ĝiajn ambiciojn pri potenco kaj prestiĝo.

Mi devas prezenti ankoraŭ unu ekzemplan lecionon, kiu koncernas obeemon kaj malobeemon al la ordonoj donitaj de Dio, kaj ĝuste en la vivita sperto de Izrael Dio prezentas ĝin al ni.

Mi memorigas vin, ke Izrael estas karna specimeno de la homaro, montrante ĉiujn kvalitojn kaj ĉiujn difektojn. Kaj kiel tia, de la momento kiam ĝi forlasis Faraonan Egiption, ĝi estis obstina kaj tre malobeema, kiel niaj nunaj socioj. Dio kondukis sian popolon al la promesita lando loĝata en ĝia sudo de gigantoj, la "refaimoj". Dek du spionoj estis senditaj al la lando Kanaano; dek revenis teruritaj, kaj nur du fidis la Dion, kiu kondukis ilin por venki ĉi tiujn gigantojn; Kaleb kaj Josuo estis iliaj nomoj. La fido de la 12 ĵus estis provita, kaj

la sinteno de la dek kondamnis la tutan popolon vagi dum 40 jaroj en la araba dezerto kaj tiu de Egiptio sude de Kanaano. Post la morto de Moseo, sub la gvido de Josuo kaj Kaleb, la postvivanta Izrael eniris la promesitan landon. Dio eliminis la gigantojn frapante ilin per mortigaj malsanoj kaŭzitaj de oĵtropikoj. Aliaj negigantaj popoloj devas esti venkitaj de Izrael, kaj Dio ordonas ilian ekstermadon. Kaj tie, la obstina popolo malobeas la ordonon de Dio, permesante al la fenicoj de Libano kaj la filiŝtoj de la nuntempa Palestino pluvi. Tiel farante, Izrael ne ekposedas la tutan teron promesitan de Dio, kaj ĝia humanismo gajnis al ĝi agreson de la posteuloj de ĉi tiuj fremdaj etnoj, kiujn ĝi permesis pluvi.

Tiu unua vera malobeo estis la kaŭzo de la kontinuaj atakoj kontraŭ la unua Izrael elektita de Dio. Kaj rimarkinda estas, ke 3500 jarojn poste, la nuntempa Izrael suferas la samajn atakojn pro la samaj kialoj. La ordono de Dio ekstermi naciojn, kiujn Li kondamnis pro iliaj abomenindaj, neripareblaj pekaj vivoj, povas ŝajni severa al ni, sed estis necese certigi, ke lia popolo Izrael evitu la riskon de la venĝodeziro de la posteuloj de la venkitaj popoloj. Tra la jarcentoj, militoj estas plilongigitaj pro tiu deziro venĝi la antaŭe suferitan malvenkon. Ĉu ne estas rimarkinde, ke la fino de la historio de Izrael reproduktas la kaŭzojn de ĝia unua dia malbeno, imputita antaŭ proksimume 3500 jaroj? Tio estas des pli vera, ĉar la samaj teritorioj estas koncernaj ĉe la komenco kaj la fino. En ĉi tiu ekzemplo, Dio instruas al ni, ke malobei lin finfine kostas tre, tre altan prezon.

Liaj fidelaj sanktuloj perfekte bone komprenas ĉi tiun absolutan neceson ekstermi ribelemajn kontraŭulojn, por ke ili atendu la revenon de Jesuo Kristo, sciante, ke li prenos la respondecon neniigi ribelemajn terajn kaj ĉielajn vivojn por certigi la eternan feliĉon de siaj amataj elektitoj, la novaj loĝantoj de la ĉielo.

M6 - Nepardoneblaj kulpuloj kuniĝis

Hodiaŭ, lunde, la 27-an de januaro 2025, Okcidenta Eŭropo festas la 80-an ^{datrevenon} de la liberigo de judaj kaj slavaj kaptitoj el naziaj koncentrejoj malkovritaj sur pola grundo fare de la rusaj armeoj antaŭenirantaj al Germanio. Tiel, la devo memori memorigas pri la terura sorto trudita de Adolf Hitler al la judoj, ciganoj kaj romaoj.

La evento efektive rimarkindas pro sia escepta naturo, kiun la nazioj nomis "la fina solvo". La judoj nomis ĝin "Holokaŭsto", signifante detruon, ŝtormon, aflikton, dezertan lokon.

Bazite sur ĉi tiu observado, se mi ne konus ĝian veran signifon, mi estus preta atribui ĉi tiun version el Daniel 12:1 al ĉi tiu malbonaŭgura "Hoaŝo" en kiu 6 milionoj da judaj civiluloj, maljunuloj, virinoj kaj infanoj, estis ekstermitaj, konsumitaj en kremaciejoj, post esti gasumitaj, sufokitaj per Zyklon B-gaso: "*En tiu tempo Miĥaelo leviĝos, la granda princo, kiu defendas la infanojn de via popolo; kaj estos tempo de mizero, kia ne estis de post kiam ekzistis nacio ĝis tiu sama tempo* . *En tiu tempo, via popolo estos savita, tiu, kiu troviĝas enskribita en la libro.* " Kiu povas kontesti la ideon, ke ĉi tiu tempo de la "Hoaŝo" estis por la Judoj tempo de supera mizero? Neniu, kompreneble, kaj tamen, Dio ne indikis ĉi

tiun "Hoaŝon" en sia profetaĵo. Ĉar ĉi tiu anoncita mizero estas antaŭita de la glora reveno de Kristo, sed ni estu honestaj, la teksto ne diras, ke Miĥaelo revenas, nur ke li "*leviĝas*". Tiom, ke ĉi tiu teksto povas esti taŭga por elvoki la unuan alvenon de Jesuo Kristo en supraĵa legado. La profetaĵo estas tiel malpreciza, ke la du alvenoj de Kristo, tiu de la komenco kaj tiu de lia glora reveno, povas esti interpretitaj. Sed ĉi tiuj du interpretoj eblas nur izolante ĉi tiun profetaĵon de la aliaj instruoj de la libro de Daniel. Nun, ĝuste, la sintezo de ĉiuj instruoj profetitaj en lia libro, devigas nin doni al ĉi tiu verso de Daniel 12:1, interpreton koncerne nur lian finan gloran revenon.

La sola ebleco interpreti ĉi tiun version laŭ du manieroj permesas al Dio alparoli lecionojn, kiujn nur liaj elektitoj povos kompreni. Kun granda ruza zorgo eviti provoki la impulseman reagon de la judoj, la "Holokaŭsto" alprenis la formon de translokigo al Germanio kaj Pollando de judaj loĝantaroj direktitaj al punlaborejoj; kio ne estis surpriza flanke de la venkinta tendaro. Kaj ekde ilia deviga ekzilo, la juda popolo akceptis sian viktimrolon, kiu igas ilin obeemaj kaj submetiĝemaj al siaj venkintaj dominantoj.

Ĉi tiu verso el Daniel 12:1 prezentas, unue, "*la leviĝon de Miĥael*", tio estas, la revenon de Kristo, kaj due, "*la esceptan grandan suferadon*", kiu akompanas kaj markas ĝin. La temo de la reveno de Jesuo Kristo plenumiĝis en la "adventista" sindediĉo ekde la printempo de 1843. Kaj fidelaj adventistoj partoprenas en la "*unua resurekto*" kaj eniros eternecon printempe de 2030. La anoncita "*granda suferado*" ne estas por ili, sed por la ribelema homaro; la "*granda suferado*" estas ilia puno. Ĉi tiu prezento de la kaŭzo sekvata de ĝia puno estas analoga al tiu de Daniel 9:26, kiu pravigis aŭ kondamnis la Judojn de la tera ministerio de Jesuo Kristo: "*Kaj post la sesdek du semajnoj, Sanktoleito estos ekstermita, (la kaŭzo) kaj li ne havos posteulon por li. (La sekvo aŭ puno) La popolo de gvidanto, kiu venos, detruos la urbon kaj la sanktejon, la sanktecon, kaj ĝia fino venos kiel diluvo; estas decidite, ke la detruoj daŭros ĝis la fino de la milito.*"

En ambaŭ ĉi tiuj kazoj kaj en du periodoj de la komenco kaj la fino, la malakcepto aŭ malestimo de Jesuo Kristo estas rekompencita per puno. Dio montras per tio, ke lia juĝo estas la sama por judoj kaj por kristanoj; la sama kaŭzo estas punita same per aflikto kaj morto.

Ĉi tio klarigas la lecionon, kiun Dio donas al ambaŭ religioj, juda kaj kristana, per organizado de genocido kontraŭ sia unua historia atestanto, la juda popolo, kiun li kulpigas, ekde ilia rifuzo de la dia plano de savo bazita sur la elaĉeta morto de Jesuo Kristo. Sed koncerne lin, mi pridubas la komprenon, kiun mi havis pri Izrael ĝis ĉi tiu horo. Benita aŭ malbenita, Izrael restas kiel "*unuanaskita*", la popolo de Dio laŭ Eliro 4:22: "*Diru al Faraono: Tiele diras YaHWéH: Izrael estas Mia filo, Mia unuenaskita.*" Kaj ĝuste ĉar li restas lia popolo, Dio alportas al li korekton post korekto ĝis niaj tagoj, kaj la lasta, kiun li preparas por li, estos pli malbona ol ĉiuj aliaj. En 1948, Dio faciligis por la judoj reveni al sia praula nacia lando, por ke ili estu juĝataj kaj punitaj tie. Krome, ĉi tiu reveno al la lando Kanaano konfirmas la prioritaton de Izrael super la postuloj de arabaj islamanoj kaj tiuj de religie fanatikaj islamistoj.

Israelo estas al la popolo de Dio kio la Romkatolikismo estas al la malfidela Kristanismo, nome, la fonto kaj la referenco. Kiam la popolo de Dio estas trafita de sia malbeno, ĝi perdas aliron al savo, sed restas la popolo de Dio ĝis sia totala detruo. Ni kristanoj emas facile forgesi, ke estas la juda radiko, kiu ricevis nin kaj ne inverse. De pagana origino, ni profitis de dia favoro en la nomo de Lia graco ebligita per la venko de Jesuo Kristo. Sed bedaŭrinde, ĉiuj kristanaj eklezioj reproduktis la kulpon de la juda popolo forgesante la gracon, de kiu ĉiuj ĉi tiuj eklezioj profitis. Ili tiel faris la eraron fanfaroni je la kosto de la judoj malbenitaj pro sia nekredemo. La averto donita de la apostolo Paŭlo en Romanoj 11:18 ĝis 21 tial estis ignorita. Sed la ekzisto mem de ĉi tiu averto atestas kontraŭ la malestimantoj kaj igas ilin kulpaj antaŭ Dio: "*Ne fanfaronu je la kosto de ĉi tiuj branĉoj. Se vi fanfaronas, sciu, ke ne vi portas la radikon, sed **la radiko portas vin** . Vi do diros: 'La branĉoj estis derompitaj, por ke mi estu enplantita.'*" Vere, pro nekredemo ili estis derompitaj, kaj vi staras per fido. **Ne estu fieraj, sed timu** ; ĉar se Dio **ne ŝparis la naturajn branĉojn, li ankaŭ vin ne ŝparos** .

Se kristanoj ripetas la kulpojn de la judoj, tio estas ĉar la ĉefa kulpo kuŝas en ilia unua historia religia sperto. Estas grandega honoro esti agnoskitaj kiel la "popolo de Dio". Sed ĉi tiu privilegio estas deviga, kaj malsukcesoj estas severe punataj.

La rakonto de Genezo 4 atestas, ke Dio oferigis al Si la unuajn bestajn oferojn. Kaj estante bredisto, Abel oferis bestan oferon, kiun Dio povis aprezi pro ĝia simbola signifo de lia elaĉeto de pekoj fare de Jesuo Kristo, "**la Ŝafido de Dio, kiu forprenas la pekojn de la mondo**". Sur la spirita nivelo, la homo estis tute malklera, ĉar li havis ĉion por malkovri, kaj ĉiun aferon, nur en sia propra tempo. Se la sava plano elpensita de Dio estus klare komprenita de la komenco aŭ dum la unua interligo, ĉi tiu sublima vero estus elfluinta kaj estus transdonita de homo al homo, de generacio al generacio. Krome, la oferritoj estus klarigitaj kaj anstataŭigitaj per esti forlasitaj. Tamen, ĉi tiuj aferoj ne okazis, ĉar Dio ĵaluze sekretigis sian demonstraĵon de amo al siaj elektitoj. Tio, por la observado kaj la logikaj deduktoj, kiuj trudiĝas al nia reflektado.

Mi nun klarigos kial Dio konsideras la malakcepton de la elaĉetanta Mesio, Jesuo Kristo, fare de la Judoj de la malnova interligo kiel tre pekan.

La kaŭzo de la kondamno de Dio troviĝas en ĉi tiuj versoj el Genezo 1:26-27: "**Kaj Dio diris: Ni kreu homon laŭ Nia bildo , laŭ Nia simileco** ; kaj ili regu super la fiŝoj de la maro kaj super la birdoj de la ĉielo kaj super la brutoj kaj super la tuta tero, kaj super ĉiu rampaĵo, kiu rampas sur la tero. **Kaj Dio kreis la homon laŭ Sia bildo, laŭ la bildo de Dio Li kreis lin** ; viron kaj virinon Li kreis ilin. "

Male al maraj, ĉielaj kaj surteraj bestoj, la homo estas "**kreita laŭ la bildo de Dio**", kaj en ĉi tiu stato **de "bildo de Dio"**, li neniel kompareblas al besto, ĉar li reprezentas senlime pli. Tial, neniu besta morto havas sufiĉan valoron por elaĉeti homan animon. Ĉi tion konfirmas ĉi tiu teksto el Hebreoj 10:3 ĝis 7: "**Sed en ĉi tiuj oferoj estas memorigo de pekoj ĉiujare; ĉar estas neeble, ke la sango de bovoj kaj kaproj forprenu pekojn** . Tial, kiam Kristo venis en la mondon, li diris: **Oferojn kaj oferdonojn Vi ne deziris** , sed korpon Vi preparis por mi; **bruloferojn kaj oferojn pro peko Vi ne ŝatis** . Tiam mi diris: Jen mi venas (En la rulaĵo de la

libro estas skribite pri mi) por plenumi Vian volon, ho Dio. " Paŭlo atribuas ĉi tiujn vortojn al Jesuo Kristo, kiu resumas kaj malkaŝas la signifon de sia tera ministerio. En ĉi tiu klarigo mankas nur la argumento, kiun mi prezentas hodiaŭ, kiu pravigas kial "**ne eblas, ke la sango de bovoj kaj kaproj forprenu pekon**": ili ne estis kreitaj "**laŭ la bildo de Dio**". Kaj la elaĉeto de pekoj povus esti atingita nur per la morto de perfekta vivo, portanta la "**bildon de Dio**", prezentita nur en Jesuo Kristo, la enkarniĝinta kreinto Dio mem.

Laŭ tiu simpla rezonado, la oferritoj, ordonitaj de Dio, povus havi nur simbolan valoron profetante la oferon de Jesuo Kristo, la "*nova Adamo*", kiu venis por kompensi la malfortecon de la unua "*Adamo*".

Ĉi tiu klarigo estas eksterordinare simpla, sed ĝi baziĝas sur tre interesa legado de la Vorto de Dio; atenta legado. Krome, ni ne forgesu, ke la frukto portata de nia inteligenteco tute dependas de la volo de la ĉiopova Kreinto Dio, kiu malfermas aŭ fermas la inteligentecon. Nun, mi havas la avantaĝon vivi en la tempo de granda lumo, kiun Dio ne povus oferti antaŭ "*la tempo de la fino*", en kiu ni vivas.

Ni ankaŭ devas kompreni, ke la homo estis nur "*laŭ la bildo de Dio*" antaŭ peko. Ĉar peko igas lin perdi ĉi tiun dian "*bildon*" kaj malaltigas lin al la rango kaj statuso de evoluinta besto de pli alta nivelo ol aliaj bestoj. De tiam, la plano de Dio celis nur restarigi "*lian bildon*" en siaj elektitoj, ĉar li ne povis fari tion por ĉiuj siaj homaj kreitaĵoj.

Reproduktante la diajn oferritojn en ĉiuj religioj de politeisma paganismo, la diablo kreis grandan universalan religian konfuzon. Ĝis li meditas kaj reflektas individue, la homo naskiĝas en aparta kunteksto kaj malsama kulturo depende de la koncerna tera loko. Ankaŭ, logike, ĉiu tenas kiel veron la kulturon en kiu li naskiĝis. Kaj se Dio ne kondukas lin al **sia lumo**, ĉiu honoros sian originan kulturon kaj transdonos ĝin al siaj posteuloj. Ĉi tiu punkto estas fundamenta por kompreni: estas Dio kiu serĉas siajn perditajn ŝafojn kaj neniu povas identigi lin pli bone ol li, ĉar li sondas la plej sekretajn pensojn de siaj vivantaj ĉielaj aŭ teraj estaĵoj. Eĉ antaŭ ol krei ilin, Dio rezignaciis sin al la ideo alporti al la vivo estaĵojn kies destino estas nur trapasi ĝin sen akiri aŭ reteni ion ajn de ĝi.

Alfronte al la "Hoĥoa", ribelemaj humanistoj vane klopodas klarigi okazaĵon de tia abomena sovaĝeco. Fidante je sia propra juĝo, ili perdiĝas en konjektoj kaj ne sukcesas trovi respondojn. Tio ne estas surpriza, ĉar la respondoj estas haveblaj nur en Dio, lia juĝo kaj liaj motivoj. Post ĉiu katastrofo kaj ĉiu el la du mondmilitoj de 1914 kaj 1939, ili ripetis al ĉiu, kiu aŭskultus: "Neniam plu!" Tamen, ili ne havas potencon malhelpi la ripeton de ĉi tiuj tragedioj truditaj al ili de Dio, Dio la Kreinto, la Ĉiopova. Kaj ĉiufoje, la reveno de la tragedio konfirmas lian ĉiopovon.

En sia nescio, la nekredanto vidas nur la homajn agantojn de la dramo. Kaj la aganto uzata de Dio por efektivigi siajn detruajn planojn estas rigardata kaj juĝata kiel monstro. Tamen, tio ne estas la kazo, Adolf Hitler, la modelo de la ĝenro, estis vegetarano kaj amata de virino nomita Eva Braun. Li havis normalan familian vivon, estis ĉirkaŭita de siaj plej bonaj amikoj kiel multaj aliaj homoj. Kaj el tiu normala viro venis venĝemaj ideoj, deziroj pri konkero, kaj viscera malamo al la judoj.

La konduto de eklezioj kaj religioj rilate al ĉi tiu temo malkaŝas ilian spiritan situacion malbenitan de Dio. Ĉar vera servisto de la vivanta kaj Ĉiopova Dio devas rekoni, ke nenio povas esti plenumita sen la volo de Dio. Mi memoras ĉi tiun version, kie la saĝa kaj Ĉiopova Dio diras al ni en Kohelet 7:14: "*En la tago de bonstato estu feliĉa, kaj en la tago de malprospero konsideru : Dio faris ambaŭ, por ke la homo ne trovu ion, kio estos post li .*"

Nun la tempo de feliĉo estas malantaŭ ni kaj antaŭ ni kuŝas la tempo de malfeliĉo. La Plejpotenculo tial diras al ni: Pripensu! Meditu! Ĉar ĉio, kio okazas, havas klarigon; malfeliĉo estas konsekvenco, kies kaŭzon oni devas malkovri. Ĉar teraj karnaj kaŭzoj ne donas la ĝustan respondon, kiu troviĝas nur en Dio. Teraj kaŭzoj estas nur la konsekvencoj de spiritaĵoj, kaj se ĉi tiuj spiritaĵoj ne estas identigitaj kaj korektitaj, la teraj konsekvencoj multiĝas kaj plilongiĝas ĝis ili ekigas mortigajn tragediojn inter kulpaj homoj estaĵoj.

Estante pli-malpli volontaj viktimoj de religia malakcepto, la homoj de nia tempo maltrankviliĝas kaj serĉas respondojn de aŭguristoj kaj astrologoj kapablaj trankviligi ilian angoron. Ili povas trakti nur trompistojn, kiuj mem estas delogitaj kaj trompitaj de ĉielaj demonoj, kiuj uzas ilin, same kiel la diablo uzis la serpenton por delogi Evon. Sed, ĉi tiuj demonoj tamen povas antaŭenigi aferojn, en kiuj Dio ne intervenas kaj lasas ilin agi. La plenumiĝo de la anonco de aŭguristo ne permesas ligi ilian agon al Dio, kontraŭe al tio, kion guroj kaj okultaj aŭguristoj povas pretendi.

La Spirito diras al ni en Jesaja 8:19-20: "*Kiam oni diros al vi: Konsultu tiujn, kiuj havas sorĉistojn kaj magiistojn, kiuj siblas kaj ĝemas; tiam diru: Ĉu popolo ne konsultu sian Dion? Ĉu li alparolos la mortintojn nome de la vivantoj? Al la leĝo kaj al la atesto! Se oni ne parolas tiel, Ne estos tagiĝo por la popolo .*"

La respondoj al angoro estis preparitaj anticipe de Dio, kiu skribis ilin en la profetaĵoj de la Sankta Biblio, kiu, laŭ Apokalipso 11:3, konsistigas liajn "**du atestantojn**". Kaj tial estas en ĝi, kie liaj elektitoj identigas sin kun "**lia leĝo kaj lia atesto**", ke ili povas trovi ĉiujn respondojn necesajn por konvinkiĝi, ke Dio direktas la faktojn kaj eventojn, kiujn li igas plenumi, laŭ sia profetita programo rivelita nur al siaj elacetitaj elektitoj.

Ĉiu homo povas fariĝi monstro se Dio aŭ demonoj inspiras lin fari tion. Monstroseco ne estas en la karno, sed en la homa spirito, kiun Dio elektas agi laŭ monstraĵoj manieroj.

La "Hoĥoah" estas konsiderata monstra de homoj apartigitaj de Dio. Tamen, tio, kio koncernas la judojn, alprenas specialan karakteron, ĉar ili oficiale estas, por la tuta tero, la "popolo de Dio". Nun, jam en la tempo de la profeto Jeremia, Izrael estis severe punita de la ĥaldeaj popolo de la reĝo Nebukadnecar. En -586, intervenante por la tria fojo, la ĥaldeaj armeo detruis Jerusalemon kaj ĝian sanktan Templon konstruitan de la reĝo Salomono. Post 70 jaroj da deportado al Babilono, profetite en Jeremia 25:11, kie Dio diras: "*Ĉi tiu tuta lando fariĝos dezerto, dezerto, kaj ĉi tiuj nacioj servos la reĝon de Babilono dum sepdek jaroj*". Izrael revenis al sia nacia grundo. Ĝin denove trafis la kolero de Dio pro sia malakcepto de la Mesio Jesuo, ĉi-foje en 70 fare de la romiaj armeoj, kaj denove, Jerusalemo kaj ĝia Sankta Templo, restaŭritaj kaj pligrandigitaj de la

reĝo Herodo, estis tute detruitaj de la romiaj soldatoj, kiuj fariĝis nekontroleblaj. Ekde tiu detruo, la postvivintaj judoj estas disigitaj inter ĉiuj nacioj de la tero, kaj Dio uzas ilin kiel fermenton, kiu levigas ĉiun homan paston por paradoksa pozitiva kaj negativa celo. Per sia ĉeesto inter la popoloj, ili enfokusigas la atenton de homoj al la sola Dio, kreinto de la tero kaj ĉio, kion ĝi enhavas kaj portas. Ilia praktiko ripozi dum la vera sepa-taga Ŝabato kondamnas la neleĝecon de la unua-taga ripozo de la romia dimanĉo, por okcidentanoj, kaj la sesa-taga ripozo de Islamo. Ilia tiel nomata "koŝera" dieto kondamnas la malestimon montritan al ĉi tiu temo fare de kristanoj. Sed ĉi tiuj pozitivaj aferoj estas senvaloraj por ili mem pro ilia malakcepto de la Mesio Jesuo, kiu sola povas forigi la kondamnon de peko, kiun Dio imputas al ili kaj al la tuta homaro ekde Adamo kaj Eva.

Pro tiu ĉi plej supera peko, Dio ne ĉesas puni sian popolon Izrael, la unuan kulpulon, kiun la novaj kulpuloj subtenas, kaj al ĉiuj, Dio adresas ĉi tiun mesaĝon cititan en Jeremia 25:29-30: " **Ĉar jen en la urbo, kiu estas nomata per Mia nomo, Mi komencas fari malbonon; kaj vi restos senpuna! Vi ne restos senpuna; ĉar Mi vokos glavon sur ĉiujn loĝantojn de la tero, diras la Eternulo Cebaot.** *Kaj vi profetos al ili ĉiujn ĉi tiujn vortojn, kaj diru al ili: La Eternulo kriegos de alte, kaj el Sia sankta loĝejo Li aŭdigos Sian voĉon; Li kriegos kontraŭ la lokon de Sia loĝado; Li kriegos, kiel tiuj, kiuj tretas vinpremilon, kontraŭ ĉiujn loĝantojn de la tero.* "

Efektive, ĉi tiu verso perdis nenion el sia valoro, ĉar ĝi esprimas juĝon de Dio, kiu estas portata antaŭen en la tempo de generacio al generacio ĝis la horo de sia fina plenumiĝo. Kaj en 2025, ekde 1948, " **la loko de lia loĝejo** " estas denove loĝata de lia Izrael, " **lia unuenaskita filo** ", kaj " **la nacioj de la tero** " en la Okcidento perfidis, per sia malobeco, sian kristanan engaĝiĝon. La kulpuloj subtenas unu la alian kaj montras solidarecon unu kun la alia. Sed notu, ke en iliaj interŝanĝoj, tute ne temas pri Dio. La establita ligiloj estas strikte homaj; Dio kaj lia volo estas tute ignorataj. Aliaj valoroj anstataŭigis ilin, kiel la merkato kaj komercaj profitoj. Tial Dio laboras por provoki gravan tutmondan ekonomian krizon, kiu kondukos la kulpulojn en mortigajn militojn, kie ĉiu flanko asertos batali por la gloro de sia Dio, vane kaj fanatike.

M7 - La enkarniĝo de la kreinto Dio

Ĉi tiu religia mistero estas certe la plej malfacile komprenebla por homo limigita en ĉiuj siaj kapabloj. Kaj la postulato, kiu estas trudita al la tuta homaro, estas kredi je ĉi tiu aserto citita en la Sankta Biblio kaj kiu diras al ni en Luko 1:36-37: " *Jen via parencino Elizabeto ankaŭ gravediĝis je filo en sia maljuneco, kaj ŝi, kiu estis nomata senfrukta, nun estas en sia sesa monato.* **Ĉar nenio estos neebla ĉe Dio.** " Ĉi tiun miraklan sperton jam vivis Sara, la edzino de Abraham, kiu naskis sian unuan filon, Isaak, en la aĝo de 100 jaroj. Kaj nia postulato estas enhavita en ĉi tiuj malmultaj vortoj: " **Ĉar nenio estos neebla ĉe Dio.** " Ĉi tiun

deklaron faris la anĝelo Gabriel, kies nomo signifas "tiu, kiu vidas la vizaĝon de Dio." Kredi je Dio, kredi je lia ekzisto, postulas, ke ni kreu je mirakloj; la nomo donita al supernaturaj agoj faritaj de Dio. Kaj la unua miraklo, kiun li plenumis, estis lia kreado de nia tera dimensio, kion li atestas en sia rakonto pri Genezo 1, 2 kaj 3. Ĉi tiun rakonton Dio prezentis al sia servanto Moseo, kaj akcepti ĝin kun konfido kiel tian estas la bazo, la esenca kondiĉo por establi rilaton kun li.

En nia homa vivo markita de sinsekvoj de sekundoj, minutoj, horoj, tagoj kaj noktoj, monatoj kaj jaroj, ĉio ŝajnas statika. Tamen, laŭlonge de la tempo, grandegaj ŝanĝoj okazas kaj nia kapablo adaptiĝi signifas, ke ni ne sufiĉe traktas ilin. Kaj tio koncernas la modernan homaron, al kiu scienco kaj teknologio klarigas la fizikan kaŭzon de aferoj. Sed scienco nur malkovras la principojn kaj fizikajn leĝojn, kiujn Dio kreis. Kaj scienco ne povas pruvi la neekziston de Dio, nek klarigi kial ĉi tiuj leĝoj kaj principoj ekzistas. Ĉiuj ĉi tiuj reflektaj revenigas nin al la komenco de la postulato, ĉar Dio ekzistas kaj por li sole, "nenio estas neebbla". Nu, mi naskiĝis en Francio, lando kie populara diraĵo diras: "neebbla ne estas franca". Ĉi tiu speco de fanfara pretendo sole malkaŝas la naturon de ĉi tiu lando, Francio, kiu gvidis la tendaron de protesto direktita kontraŭ Dio; kaj tio, ekde ĝia nacia naskiĝo ĉirkaŭ 508 sub reĝo Klovizo^{la 1-a}; barbaro el la franka tribo, konvertita al la romkatolikismo, ankoraŭ ne papa, sed kies episkopo de Romo jam ĝuis grandan religian prestiĝon. Post subteno de la mensogo de distordita kristanismo, en 1792, ĉi tiu lando Francio sinkis en la senfunda abismon de mortiga mallumo, fariĝante la lancopinto de ateisma penso, kiu aperis inter ĝiaj liberpensuloj, kiujn la posteularo arogante nomis ĝia "klerismo".

La enkarniĝo de Dio estas do miraklo, io, kion neniu alia povas fari. Kreante ilin, Dio donis al ĉiu el siaj kreitaĵoj karakterizaĵojn, kiuj estas specifaj por li: tiel nomatan ĉielan aŭ spiritan korpon por siaj anĝeloj; kaj materialan, fizikan korpon por homoj. Anĝeloj ne povas per si mem preni fizikan, teran, karnan aspekton. Simile, teraj korpoj ne povas preni la ĉielan karakterizaĵon de la korpo de anĝeloj. Kaj kion neniu kreitaĵo povas fari, Dio faris en sia enkarniĝo en Jesuo Kristo. Ni eĉ ne devus esti surprizitaj, ĉar kreinte ĉiujn siajn ĉielajn kaj terajn kreitaĵojn, Dio povis proponi al si sian enkarniĝon en la tera vivo.

Alproksimiĝante al ĉi tiu temo pri la enkarniĝo de Dio, ni devas do forgesi ĉiujn niajn homajn limojn, kiuj ne validas por la spirito de la Kreinto Dio, al kiu mi ripetas, " **nenio estas neebbla** ." Lia decido tuj transformiĝas en videblan realecon. Movita de la plej bonaj intencoj, Dio tamen uzas la strategion de la spiono enfiltrita en la malamikan tendaron. Krom ke lia spionado ne celas malkovri tion, kion li jam scias pri la stato de la homa vivo sur la tero. Sub la homa aspekto de Jesuo Kristo, Dio spertas ilian malfortecon, ĉar Jesuo estas tiel malforta kiel vi kaj mi nur sur la fizika ebena. Ĉar la diferenco inter li kaj ni estas nevidebla, kaŝita en lia spirito. Tie kuŝas lia forto kaj la kaŭzo de lia venko, ĉar Jesuo portas en si la sperton de sia ĉiela vivo vivita sub la nomo "Miĥaelo", kiu signifas: "Tiu, kiu estas kiel Dio." Kion ni povas kaj devas kompreni estas, ke, estante ĉefe senlima Spirito, Dio povas disigi sin kaj igi sian duoblulon pli-malpli dependa de li. Kaj en la kazo de la enkarniĝinta Jesuo, ĉi tiu dependeco estas totala. Jesuo pasigas sian mallongan teran vivon kiel orfo senigita je sia dia

naturu. Kaj tio klarigas lian grandan bezonon preĝi, konektiĝi kun la neenkarniĝinta Spirito, kiu subtenas la universojn de siaj ĉielaj kaj teraj kreaĵoj.

Ni reviziu la etapojn de lia tera ministerio kaj lian paŝon sur la tero de peko. Grava detalo estas donita en Jesaja 7:14: " *Tial la Eternulo mem donos al vi signon: Jen virgulino gravediĝos kaj naskos filon, kaj oni nomos lin Emanuel.* "

Notu kun intereso, ke en ĉi tiu originala hebrea teksto, Dio ne diras "virgulino" kiel en la greka de la nova interligo, sed "la juna knabino", kaj ĉi tiu juna knabino estas elektita de Dio pro ŝia genealogio, kiu estas en la posteuloj de David; ĉi tio estas la sola kialo de la dia elekto. Kristo venas por plenumi la promeson faritan de Dio al reĝo David kaj jam antaŭ li al la tribo de Jehuda laŭ Genezo 49:10: " *Ne foriĝos sceptro de Jehuda, nek bastono de reganto de inter liaj piedoj, ĝis venos Ŝilo, kaj al li obeos la popoloj.* " La nomo "Ŝilo" signifas: tiu, al kiu apartenas (la regado, la potenco kaj la gloro, de la reĝa pastra preĝo instruita de Jesuo). Kaj por David, en 1 Reĝoj 2:45: " *Sed la reĝo Salomono estos benata, kaj la trono de David estos starigita eterne antaŭ YaHWéH.* " » kaj Jesaja 9:37 aŭ 36: " *Por pligrandigi lian regadon kaj pacon senfine, sur la trono de David kaj sur lia regno, por fortikigi ĝin kaj starigi ĝin per justeco kaj justeco de nun kaj por ĉiam. La fervoro de la Eternulo Cebaot tion faros.* "

Sed, mi revenas al ĉi tiu verso el Jesaja 7:14: " *Tial la Eternulo mem donos al vi signon: Jen virgulino gravediĝos kaj naskos filon, kaj nomos lin Emanuel.* " Notu kun mi, ke la Mesio sendita de Dio ne ricevis la nomon " **Emanuel** ", sed tiun de " **Jesuo** ", aŭ, en la hebrea, "Jeŝua", kiu signifas: JaHve savas. La mistero de la enkarniĝo trovas sian klarigon en la komplementeco de ĉi tiuj du nomoj, kiujn la Spirito atribuas al la viro nomata Jesuo el Nazareto: " **Emanuel** ", kiu signifas: Dio kun ni; kaj " **Jesuo** ", kiu signifas: JaHve savas. La plano de dia savo tiel malkaŝiĝas en sia tuta klareco. Dio venas inter nin por savi nin de peko, per la elaĉeto, kiun li alportis en Jesuo Kristo. Krome, la Spirito ne mensogis, ĉar li nur profetis la penson de la juna knabino nomata Maria, kiu sciis en sia koro kaj menso, ke ŝia filo estis la Filo de Dio, ĝuste kiel la anĝelo diris al ŝi. Do li vere estis por ŝi, "Emanuel", tio estas, "Dio kun ni".

Ekde la aĝo de 12 jaroj, la "Filo de Dio" eniris la plenaĝecon kaj markis ĉi tiun trairejon per atestado pri la ĉiela vero de "sia Patro". Lia dia naturo, tiom kiom lia karna kaj tera naturo, puŝis lin al sindediĉo, kaj jam en la aĝo de 12 jaroj, li instruis en la templo, provante direkti la rezonadon de la judaj pliaĝuloj, kiujn li renkontis en la templo en Jerusalemo. Jesuo jam sciis tiutempe, ke la Judoj estis plenaj de falsaj antaŭjuĝoj, kiuj malhelpus ilin rekoni lian savan ministerion. Liaj subtilaj kaj lertaj demandoj celis permesi al liaj interparolantoj malkovri la malfortojn de ilia spirita rezonado.

En la aĝo de tridek jaroj, li devis eniri la tempon de sia tera atesto. Jam iom da tempo antaŭ li, lia kuzo Johano baptis la Judojn en la akvoj de Jordano, vokante ilin al pentado kaj al la fruktoj de pentado. Tiel li preparis la vojon por la Sinjoro, kiu venis post li.

Post sia baptado, Jesuo fastis dum 40 tagoj kaj 40 noktoj. Kaj li eliris malfortigita kaj malsata, same kiel ni estus se ni farus same. Sed ĉi tiu malforteco estis nur fizika, ĉar male, ĉi tiu tempo de fastado pasigita en meditado kaj preĝo nur plifortigis lian forton kaj lian mensan kaj moralan volon. Ĉi tiu nombro de 40

tagoj kaj noktoj memorigas pri la homaj provoj markitaj de sinsekvaj malsukcesoj de la hebrea popolo kaj eĉ antaŭ li, ĝi estis la daŭro dum kiu la akvoj de la diluvo falis sur la teron por ekstermi ĉiujn formojn de tera vivo; escepte de Noa kaj lia familio. Estis la 40 tagoj kaj noktoj dum kiuj Moseo estis kun Dio sur Monto Sinajo en Arabio, dum la popolo, kiu restis ĉe la piedo de la monto, donis al si dion fandante egiptan oron por doni al ĝi la aspekton de ora bovido celebrata en la malmoraleco de seksaj ekscesoj; la kulpuloj estante detruitaj de Dio. Estis la 40 tagoj kaj noktoj de spionado en Kanaano kaj la popolo estis kondamnita vagadi dum 40 jaroj en la dezerto; "**jaron por ĉiu tago**", ke ili pekis kontraŭ Dio rifuzante eniri Kanaanon pro la gigantoj, kiuj loĝis ĝin.

Jesuo do havis malantaŭ si ĉi tiun dian kondamnon de ĉiuj malsukcesoj de la homaro ekde Adamo kaj Eva. Kaj jam ĉi tie ni trovas la plej rektan ligon kun lia tempo de fasto, kiu markis lian eniron en la ministerion, ĉar antaŭ ol esti juĝita inda je ĝi, Jesuo devis doni konkretan pruvon pri ĝi per esti submetita al la provo de la tentoj de Satano, la diablo.

Jesuo do estas en malsata stato rezulte de senigo de si mem je manĝaĵo dum 40 tagoj kaj 40 noktoj. Ĉi tiu precizeco gravas ĉar ĉi tiu fasto sekvata de Jesuo kondamnas la hipokritan kaj nepravigeblan faston de Ramadano en Islamo, kiu permesas al fastantoj manĝi nokte post sunsubiro; maniero konfirmi la intereson donitan al la mallumo de la nokto. Krome, tiuj, kiuj fastas dumtage, montras al la ĉirkaŭantoj per sia senigo, ke ili estas bonaj, fidelaj kaj obeemaj islamanoj. Ĉar, ĉiukaze, nokte, homaj verkoj estas senbridaj kaj tial sen strategia intereso nek por la diablo nek por la religio kaj ĝiaj dogmoj.

Dum malsato ronĝas liajn internaĵojn, en vizio, la diablo aperas antaŭ li kaj proponas alvoki sian dian potencon, kiun li rezignis por la tempo de sia enkarniĝo. Estus tiel facile por li ordoni, ke la ŝtonoj transformiĝu en bongustan panon, ke la diablo scias tion kaj proponas ĝin al li. Eva, en sia tempo, ne bezonis esti petita aŭ petegita, por konsenti malobei Dion. Male, Jesuo rezistas Satanon kaj diras al li laŭ Luko 4:4: "**Estas skribite: Ne nur per pano vivos homo.**" Jam la formulo "**estas skribite**" atestas pri la deziro obei sian ĉielan Patron kaj tiel farante, Jesuo indikas al siaj estontaj elaĉetitoj, ke la diablo devas esti batalata nur per la skriba leĝo de la Vorto de Dio. Lia vorto, kiun Hebreoj 4:12 komparas al "**dutranĉa glavo**". Jesuo kaj la diablo okupiĝas pri vera duelo kaj la malgajninto perdos sian vivon.

Jen la respondo donita de Jesuo: "**Ne per pano sole vivos homo**." La sperto de Moseo pruvis tion, ĉar li pasigis 40 tagojn kaj 40 noktojn sur la supro de Sinajo en la ĉeesto de Dio, sen manĝi, sed ankaŭ kaj ĉefe, sen trinki, kio konsistigas vere esceptan miraklon. Jesuo memoras ĉi tiujn aferojn kaj lia respondo pravas tion. Ĝi estas saĝa kaj mezurita, ĉar la miraklo estas malofta afero uzata de Dio nur en esceptaj kazoj. Kaj ekster ĉi tiuj maloftaj kazoj, la normaleco estas, ke homo vivas per la pano, kiun li manĝas. Sed ĉi tiu respondo de Jesuo ankaŭ diras al ni, ke pano sole ne sufiĉas por teni la homon vivanta. Li tiel malkaŝas sian bezonon de aŭtentika rilato establita kun Dio, kiu estas en lia dia plano la sola kialo de lia kreado de liberaj kreitaĵoj, el kiuj li povas elekti siajn eternajn elektitojn.

Ĉi tiu respondo de Jesuo Kristo invitas nin rekonsideri la signifon donitan al nia karna dieto. Estas bone kaj necese redoni al ĉi tiu tera nutraĵo la signifon, kiun ĝi havis por Adamo kaj Eva antaŭ peko, tio estas, plian plezuron donitan de Dio al tiuj, kiuj amas kaj obeas lin.

Tra la biblia revelacio, Dio indikas kion homo povas kaj ne povas manĝi, sed li neniam preskribas la nombron da manĝoj, kiujn li devas preni en la ciklo de tago kaj nokto. Lastatempa scienca programo montras, ke la homa nutraĵciklo baziĝas sur 24 horoj. Kaj la sama studo montras la utilecon kaj efikecon de intermita fastado, kiu ofertas, post la manĝo, 16-horan ripozon al la homaj organoj. La kutimo de tri manĝoj tage estas do dieta herezo, kiu lacigas la organojn senigitajn je sia ripoztempo. La digestado mem jam postulas ĉirkaŭ 6 horojn, kaj la resto de la tempo devus utili al la organoj, por ke ili ripozu kaj preparu sin kiel eble plej bone por digesti la sekvan manĝon.

La enkarniĝo de Jesuo Kristo ne nur interesas savi pekulojn, liajn elaĉetitajn elektitojn, lia vivmaniero estas ankaŭ tre altvalora leciono. Kaj pri la temo de manĝaĵo, Jesuo preferis rezigni pri ĝi por favori sian tempon de preĝo, laŭ Johano 4:31 ĝis 34: " *Dume la disĉiploj petis lin manĝi, dirante: Rabeno, manĝu. Sed li diris al ili: **Mi havas manĝaĵon por manĝi, kiun vi ne konas** . La disĉiploj do diris unu al alia: Ĉu iu alportis al li ion por manĝi? Jesuo diris al ili: **Mia manĝaĵo estas plenumi la volon de Tiu, kiu min sendis, kaj fini Lian laboron** . "* Mi mem alprenis la dietan oftecon de ununura vegetara manĝo prenita matene, kaj miaj 80-jaruloj profitas de ĝi. Fastado fortigas, fastado regeneriĝas, fastado protektas la homon, ĉar ĝi antaŭenigas la reaktivan staton de liaj naturaj antikorpoj. Dum la korpo profitas de senigo de manĝaĵo, la samo ne validas por la nutrado de la homa spirito. Estas facile kompreni, ke nenio povas anstataŭigi tempon pasigitan en rilato kun la Kreinto Dio, kiu, per sia dia naturo, enkorpiĝas la permanentan miraklon.

En sia enkarniĝo, Jesuo Kristo malkaŝas al ni la ĝustan konduton laŭ la idealo de Dio. Kaj lia sinteno rilate al la temo de manĝaĵo prezentas al ni homon, kiu estas kontenta en ĉiu senco de la vorto. Sed li prioritatigas sian menson antaŭ sian stomakon, tiel praktikante sian instruon el Luko 4:4: " ***Ne estas skribite: 'Homo vivos nur per pano*** . " Ĉi tiu deziro kontentigi la bezonojn de sia menso permesas al ni kompreni la troojn de manĝaĵo konsumata de homoj frustritaj en diversaj areoj, kie ili konscias pri malsukceso, pri senvaloreco. Ĉar la korpo kaj la menso estas submetitaj al la samaj leĝoj, kaj la korpo esprimas la frustriĝon de la homa menso. Tiel, la frustriĝo de la menso tradukiĝas en la deziron kontentigi, plenigi la stomakon, kaj ĉi tiu konduto kondukas al obezeco kaj diabeto; tio estas, malsano, ĉar, en ĉi tiu specifa kazo, malbono parolis kaj malkaŝis la ekziston de la malfeliĉo de la menso. Kiam lia vivo senluziigas lin, kiam liaj homaj rilatoj estas spertataj kiel sinsekvaj fiaskoj, la homo trovas sin sola kun siaj kvin sensoj: vidado, aŭdado, flarado, gusto kaj tuŝo, kaj unu, la alia, aŭ pluraj el ĉi tiuj kvin sensoj fariĝos la sola temo de lia plezuro. Kaj por la frustrita estaĵo, la plej facile kontentigebla estas tiu de manĝaĵo, kiu estas absorbata por pura plezuro, kiel estis la kazo antaŭ peko. Sed ĉi tiuj kondiĉoj de senkulpeco ne plu ekzistas kaj por pekema homo, en siaj ekscesoj, la plezuro de manĝaĵo povas transformiĝi en teruran kaj mortigan malbenon.

Jesuo Kristo deziras savi la homon de la kondamno de peko, sed li povas fari nenion por tiuj, kiuj detruas sian animon, korpon kaj spiriton per troa manĝado aŭ aliaj rimedoj. Per sia perfekta vivo, Jesuo venis prezenti la modelon de la perfekta homo al la loĝantoj de la tero. Kaj kio estas la utilo de modelo? Kion li reprezentas estas invito imiti lin, reprodukti lin, ideale, kloni lin. Sed la decido estas libere lasita al la volo de pekaj homoj. Ĉar Dio ne devigas iun ajn imiti lin; li vokas, li invitas, sed ne devigas iun ajn. Kaj jen la kialo de lia amo al siaj elektitoj, kiuj libere venas al li, altiritaj de lia personeco rivelita en Jahve en la malnova interligo, kaj en Jesuo Kristo, en la nova interligo. Li tiam akiras la rezulton donitan al sia eterna projekto kaj per sia sava plano, li elektas siajn kunulojn de eterneco, kiujn li volis akiri kiam li ankoraŭ estis sola kaj sen rilato, libera kaj sendependa.

Malsano ne havas la saman kaŭzon en la tempo de Jesuo kiel en la nia. La Izraelidoj, kun kiuj Jesuo vivis, obeis la manĝleĝojn preskribitajn en la juda "Torao", kio ne validas por la kristana homaro hodiaŭ. Malgraŭ ĉi tiu jura protekto principe, antikva Izraelidoj estis trafataj de malsanoj kaj malfortecoj, kiujn Jesuo resanigis. La kaŭzo de ĉi tiuj malsanoj ne estis la malsukceso respekti diajn leĝojn, sed la misprezento de la religio organizita de Dio. La judaj rabenoj aldonis leĝojn de sia propra invento al diaj leĝoj, kaj ĉi tiuj aldonitaj leĝoj misprezentis la veran karakteron de Dio, la leĝdonanto, la aŭtoro de la originalaj leĝoj. Izraelidoj pagis per multaj malsanoj pro la perfido farita kontraŭ Dio, kaj la unua signo de ĝia malaprobo estis senigi la judan popolon de ilia kompleta nacia sendependeco inter 400 a.K. kaj la alveno de Jesuo, la Mesio.

Dum la kristana epoko, falsa katolika kaj poste protestanta kristanismo ankaŭ alportis ŝanĝojn al dia leĝo, kiujn Dio ne celis. La malnovaj leĝoj estis ignoritaj kaj novaj leĝoj inventitaj de la homo anstataŭigis ilin. Tiel, unu post la alia, la du diaj interligoj apostatis en sia tempo pro la sama kialo: ili pridubis la perfektan stabilecon de la koncepto de Dio pri bono kaj malbono. Tial ne estas senkaŭze, ke en siaj unuaj publikaj paroladoj, Jesuo diris, en Mateo 5:17 ĝis 21:

“ Ne pensu, ke mi venis, por detrui la Leĝon aŭ la Profetojn; mi venis ne por detrui, sed por plenumi. ”

“ Vere mi diras al vi: Ĝis la ĉielo kaj la tero pasos, eĉ unu joto aŭ unu streketo ne forpasos de la leĝo, ĝis ĉio plenumiĝos. ”

“ Tial, kiu malobservos unu el ĉi tiuj plej malgrandaj ordonoj kaj tiel instruos homojn, tiu estos nomata la plej malgranda en la regno de la ĉielo; sed kiu plenumos ilin kaj instruos ilin, tiu estos nomata granda en la regno de la ĉielo. ”

“ Ĉar mi diras al vi, ke se via justeco ne superos tiun de la skribistoj kaj fariseoj, vi neniam eniros en la regnon de la ĉielo. ”

“ Vi aŭdis, ke estas dirite al la antikvuloj: Ne mortigu; sed kiu mortigos, tiu estos en danĝero de juĝo. ”

“ Sed mi diras al vi, ke ĉiu, kiu koleras kontraŭ sia frato, estos en danĝero de juĝo; kaj kiu diros al sia frato: Raka!, estos en danĝero de la sinedrio; kaj kiu diros al li: Malsaĝulo!, estos en danĝero de Gehena. ”

Por plene kompreni kion Jesuo instruas, estas nepre legi ĉiujn ĉi tiujn versojn, ĉar ili estas komplementaj kaj ne devas esti izolitaj, riskante misprezenti

la instruon donitan de Jesuo Kristo. Ĉi tiuj versoj kondamnas nunan falsan kristanan instruon memorigante la konstantan kaj eternan prioritaton, kiun oni devas doni al la neŝanĝebla skriba vorto de Dio; " ***Ĉar vere mi diras al vi: Ĝis pasos la ĉielo kaj la tero, eĉ unu joto aŭ unu streketo ne forpasos de la leĝo, ĝis ĉio plenumiĝos.*** "

Tiel, ĝis lia glora alveno, la teksto de la juda "Toro" estas la krado, kies literoj juĝas, pravigas aŭ kondamnas la karnajn kaj spiritajn judojn. Kaj ĉi tiu biblia atesto daŭras en la Skribo dum lia tera ministerio, post lia morto kaj resurekto, ĝi prenos la formon de la 4 Evangelioj skribitaj de kvar atestantoj, el kiuj du estas ĉeestintoj. Al ĉi tiu atesto de la Evangelioj, Dio aldonos la Agojn de la Apostoloj kaj la multajn inspiritajn epistolojn de ĉi tiuj atestantoj elektitaj de li. Kaj pri siaj deklaroj Jesuo diris en Johano 12:48 ĝis 50: " ***Kiu malakceptas min kaj ne akceptas miajn vortojn, tiu havas juĝanton; la vorto, kiun mi parolis, juĝos lin en la lasta tago.*** Ĉar mi ne parolis de mi mem, sed la Patro, kiu sendis min, mem donis al mi ordonon, kion mi diru kaj kion mi parolu. Kaj mi scias, ke lia ordono estas eterna vivo. Tial, kion ajn mi parolas, tiel same kiel la Patro diris al mi, mi parolas ĝin . "

Post tiuj inspiritaj epistoloj, fine de la 1-a jarcento , Dio donis al la apostolo Johano sian vizion nomatan Revelacio. Kaj en tiu libro, Dio malkaŝas al siaj servistoj " *aferojn, kiuj devas baldaŭ okazi* "; aferojn, kiuj koncernas la estontan destinin de la Eklezio, la Elektito de Kristo, ĝis la fino de la mondo. Kaj tiu revelacio estas konstruita sur simboloj kaj esprimoj disĵetitaj tra la libroj de la bibliaj " ***du atestantoj*** " de Dio .

En Apokalipso 10:9: " *Kaj mi iris al la anĝelo, kaj diris al li: Donu al mi la libreton. Kaj li diris al mi: Prenu ĝin, kaj formanĝu ĝin; kaj ĝi estos maldolĉa al via ventro, sed en via buŝo ĝi estos dolĉa kiel mielo.* " En ĉi tiu verso, Jesuo komparas la libron de sia Apokalipso al manĝaĵo " *dolĉa kiel mielo* ". Ĉi tie ni retrovas la dian manĝaĵon, al kiu li unue donis prioritaton super tera manĝaĵo. Kaj li tiel montras al siaj elektitoj, ke ĉi tiu principo estas eterna kaj ne devas ŝanĝiĝi ĝis lia reveno en sia dia gloro.

Jesuo pruvis, per sia senĉesa fizika aktiveco, ke lia malbona dieto ne malfortigis lian fizikan eltenemon. Liaj longaj piediroj de urbo al urbo, en la dezerto, kaj sur la vojoj kun siaj apostoloj kaj disĉiploj atestas pri tio.

Fine, kiu estis Jesuo Kristo? Dio estu, Miĥaelo fariĝinta homo , kaj sen lia ĉiopovo restis la ekskluziveco de la " ***ĉiela Patro*** " , la Spirito al kiu li obeis kaj de kiu li dependis.

M8- La konkurenc

Ĉi tiu vortkonkurenc estas terura ĉar ĝi portas mortigajn sekvojn.

Konkurado estas koncepto ligita al la prapeko farita de Adamo kaj Eva. En besta vivo, konkurenc rezultigas la morton de la plej malfortaj, formanĝitaj de la plej fortaj. Bestospecioj kunekzistas kaj interbrediĝas, sen ia agreso kiam ili estas

sataj. Sed tuj kiam malsato kaptas ilin, la samaj bestoj disŝiras unu la alian kaj formanĝas unu la alian.

Post la prapeko, la homoj trovis sin en konkurenco kun siaj najbaroj. Kaj la sekvo estis la morto de Abelo, enviata de lia sangfrato Kaino. Konkurenco estas vere la signo de la dia malbeno. Por konvinki vin pri tio, mi sugestas, ke vi ekzameni la kondiĉojn de la ĉiela vivo kaj la tera vivo antaŭ la peko. La kreitaĵoj de Dio absolute ne estas en konkurenco, ĉar ili havas la samajn rajtojn kaj la samajn devojn. La vivo de anĝelo ne dependas de la vivo de alia anĝelo, ĉar ĉiuj ricevas de Dio tion, kion ili bezonas. En la kreita vivo, homa kaj besta, plantoj troveblaj abunde kaj reproduktiĝantaj konstante, servas kiel nutraĵo por ĉiuj specioj kreitaj de Dio; kiu ekskludas ĉian formon de konkurenco, laŭ Genezo 1:29-30: "*Kaj Dio diris: Jen Mi donis al vi ĉiun herbon, kiu semnas, kaj kiu estas sur la tuta tero, kaj ĉiun arbon, kiu havas en si arban frukton, kiu semdas semon; tio estu por vi manĝaĵo. Kaj al ĉiu besto de la tero kaj al ĉiu birdo de la ĉielo kaj al ĉio, kio rampas sur la tero, kiu havas en si vivon, Mi donis ĉiun verdan herbon kiel manĝaĵon. Kaj tiel fariĝis.*"

En la principo de la generado de pekemaj homoj, la spermatozooj de la vira semo estas centoj da milionoj konkurantaj por fekundigi la inan ovon, kaj nur unu el ili venkas. Se ni konsideras la fakton, ke la normaleco de la nasko de la virino estas ununura infano; la kazo de ĝemeloj estas anomalio, kiun Dio uzas por marki la du elektojn metitajn antaŭ la homo, kiam unu el la du estas en la linio de la benita idaro de Abraham. La ununura venka spermatozoo estas profeta bildo de Jesuo Kristo, la sola venkinto en la batalo de fido, per kiu, post li, aliaj venkintoj, liaj elektitoj, sekvas lin. Krome, ĉi tiuj centoj da milionoj da spermatozooj estas tre multnombraj en la bildo de nia tutmonda homaro de la fina tempo. En ĉi tiu principo, Dio profetas sian elekton de la elektitoj elaĉetitaj en Jesuo Kristo, ĉar li elektas ilin el centoj da milionoj da homoj. Tamen, konkurenco prenas malsaman formon, ĉar la sukceso de unu ne malhelpas la sukceson de alia. Homoj restas solaj respondecaj pri siaj spiritaj elektoj kaj sia konduto rilate al Dio kaj Liaj legitimaj postuloj.

Por la homa okulo, monoteismaj religioj ŝajne konkurencas, sed ĉi tie denove, ĉar Dio mem starigas la normon por vera religio, ĉiuj aliaj, tiuj kiuj ne konformas al ĉi tiu normo, fakte dividas la saman statuson de falinta religio, malakceptita de Dio. Nur kiam ili komparas sin kun la elektita religio, la ĵaluzo de falsaj religioj alprenas malamplenan formon, ĉar ili sentas sin konkurencantaj. Ĉi tiu konduto estis tiu de la papa Romkatolika Eklezio de la Inkvizicio. Ĵaluzo, religia aŭ ne, estas la sekvo de nesubtenata konkurenco.

Konkurenco estas normaligita en la pekema homaro, kaj ĝia malbenita naturo estas forgesita kaj ignorata. Hodiaŭ, multaj homoj, tute sensciaj pri religiaj aferoj, konsideras konkurencon logika kaj natura. Ĉi tiu konduto pravigas por la homaro la principon de konkurenco, kiu koncernas bestospeciojn kaj tiel animaligas la homaron.

Ĉu konkurenco estas neevitebla en la homa vivo, markita de peko ekde Adamo kaj Eva? Mi opinias ke ne, ĉar Dio organizis la homan vivon donante al ĝi la familian ligan kiel bazon. Kaj ene de la familio, normale ne estas loko por konkurenco; male, ĝi karakteriziĝas per subtena komplementeco. Konkurenco

aperas kiam ĝi validas por du malsamaj familioj, kiuj elektas konkuri anstataŭ kunlabori. Homa vivo estas do organizita surbaze de sinsekvaj ĉeloj: la familio, la urbo, la lando, la imperio, la mondo. Kaj sur ĉiuj siaj niveloj, la homo ĉiam havas la elekton inter konkurenco kaj kunlaboro en subtena komplementeco.

En egoisma karaktero, homoj celas profiti de konkurenco por kapti la riĉaĵon produktitan de homa agado.

Tiun ĉi egoisman pensadon hodiaŭ reprezentas la politika kaj ekonomia ideologio de okcidenta liberala kapitalismo. Kaj ĝi naskiĝis en Anglio, la lando de la anglikana religio kreita de Reĝo Henriko la 8-a, kies sola ekzistkialo estis leĝigi sian eksgeedziĝon de sia legitima hispana edzino; tio por povi edziĝi al la juna kaj bela Anna Bolena. La dia malbeno tiel produktis ĉi tiun egoisman politikan sistemon, kiu konkeris la okcidentan mondon. Dum Anglio malfortiĝis, Usono transprenis kaj fariĝis la tutmondaj reprezentantoj de liberala kapitalismo. Ĉi-foje, estas la protestanta religio, kalvinista kaj luterana, kiu estas la portanto de tiu ĉi supera egoismo.

En la Okcidento, la malnova Eŭropo de la dek kornoj, markita ĉefe de la katolika religio, estis influita de la ateisma ideologio de la socialismaj orientaj landoj de la eksa USSR. Ĉi tiu socialisma normo eniris en konkurencon aŭ rivalecon kun la katolika vivo de eŭropanoj jam gajnitaj de la penso de liberala kapitalismo. Profitante de granda libereco, Francio aparte fariĝis la tereno de konkurenco, kiu kontraŭstarigis liberalan kapitalismon al komunisma socialismo. Sed laŭlonge de la tempo, liberala kapitalismo trudis sin kaj socialismo fariĝis burĝa; la Komunista Partio ŝrumpis ĝis preskaŭ malapero, absorbita de la socialista partio de la dungantoj. Rusio mem forlasis ĝin.

Male al la ekstremo, kiom eble, ĉi tiuj du popularaj mastrumadsistemoj, kapitalismo kaj komunismo, eniris konkurencon, deciditaj venki la malamikon. La individuisma avideco de kapitalismo estis kontraŭata de la kolektivisma mastrumado de individuoj grupigitaj kaj kolektitaj kune. Kaj biblia vero permesas al mi diri tion, la du estante apartaj, tute fortranĉitaj de Dio. Ĉar, ŝajne malavara, komunisma kolektivismo ne estis motivita de amo al la proksimulo, kiel estis la kazo kun la unuaj kristanoj pri kiuj Agoj 4:32 deklaras: "***La amaso da kredantoj estis unu koro kaj unu animo*** . *Neniu diris, ke lia havaĵo estas lia propraĵo, sed ili havis ĉion komunan* . " Sen rilato kun Dio, la rusa komunismo povis esti nur malvarma, kalkulema kaj murdema. En Orienta Eŭropo, komunismo malaperis, anstataŭigita de la ortodoksa religio, kiu estis restarigita. Kaj kolektivisma komunismo nun estas praktikata nur en Ĉinio kaj Nord-Koreio, kie ĝin regas du nediskuteblaj diktatoroj.

En la konkurenca ludo inter usona kaj eŭropa komerco, Usono enkondukis komunistan Ĉinion en la Mondan Komercean Organizon (MKO). Vekante la avidecon de okcidentaj investantoj, Ĉinio fariĝis la sola produktanto de la plej gravaj manufakturaj industrioj de la mondo. Rezulte, usonaj kaj eŭropaj kompanioj povis nur translokigi sian produktadon al Ĉinio aŭ malaperi. De tiam, la produktado en riĉaj okcidentaj landoj sekigis, akompanate de kreskanta loka senlaboreco en Usono kaj Eŭropo. En Usono, la politika potenco restis senŝanĝa malgraŭ ŝanĝoj en la registaro; kapitalismo konstante subtenis siajn riĉajn investantojn en la usona "Borso".

Dume, en Eŭropo, la eŭropa integriĝo metis decidojn en la manojn de bruselaj teknokratoj kaj ĝia Eŭropa Komisiono, kiu servas la tutmondan kapitalismon. Rezulte, naciaj parlamentanoj subtenis kaj leĝigis decidojn, kiuj jam ne postulis ilian opinion, kaj fabrikoj fermiĝis unu post la alia meze de totala registara indiferenteco.

Ekde 2020, la grandegaj financaj kostoj pro la du jaroj da blokado de agado trudita de juna, ambicia, "nematura" kaj "nesperta" prezidanto kaj la elspezoj kreitaj de lia opozicio al Rusio kaj lia milita helpo donita al Ukrainio havis la efikon de ŝokondo, kiu vekis la eŭropajn popolojn. Ili malkovras kun hororo, ke ili estas multe pli malfortaj ol ili pensis, ke ili estas. Kaj ankaŭ multe malpli riĉaj kaj influaj je la tutmonda nivelo ol ili imagis. Tial mi vidas en ĉi tiu novaĵo la plenumiĝon de la vizio pri " *la koloso kun piedoj el argilo kaj fero* ", kun ĝia klarigo donita en Daniel 2:43: " *Vi vidis feron miksitajn kun argilo, ĉar ili miksiĝas kun homoj; sed ili ne kuniĝas unu kun la alia, same kiel fero ne miksiĝas kun argilo.* " Ĉu Dio povus esti farinta pli bonan laboron anoncanta tion, kion ni vidas okazi hodiaŭ? Simpla bildo montrita de li anstataŭigas longajn paroladojn.

Post la konkurenco de estraraj ideologioj, aperis la konkurenco inter la homa laboristo kaj la komputile movata mekanika roboto. Kaj fariĝinte tre riĉa, Ĉinio kompensis sian tutan teknikan malprogreson. Ĝi riĉigis Germanion, kiu origine ekipis ĝin per maŝinoj por siaj produktadlinioj, kaj ĝi mortigis la francan produktadon kaj hodiaŭ ĝi jam ne bezonas nek unu nek la alian, krom por vendi al ili siajn proprajn produktojn.

Okcidento tiel fariĝis viktimo de la ĉina monstro, kiun ĝi kreis. Ĝia malaltkosta produktado igas ĉian eksteran konkurencon vana kaj kondamnita. Ĉi tiuj aŭtomataj ĉenoj produktas grandegajn kvantojn je pli malalta kosto, kiu amortiziĝas laŭlonge de la tempo. Tiom, ke homoj povas prave demandi sin, ĉu ilia postvivado estas en danĝero. La konkuranta roboto flankenpuŝas ilin kaj kompromitas ilian utilecon. Aliflanke, la grandega riĉeco posedata de kelkaj usonaj genioj estas uzata por pluevoluigi ĉi tiun aŭtomatan produktadon. La homaro estas submetita al tia malordo, ke la valoro de valutoj plonĝas; ili estas anstataŭigataj per virtualaj valutoj; mallonge, la mondo sinkas en frenezon kaj angoron.

En 2025, domina liberala kapitalismo brutale pliigas sian rivalan militon. La nova usona prezidanto, Donald Trump, trudas siajn kondiĉojn al eŭropanoj por konservi internaciajn rilatojn; tamen Usono estas tre riĉa, kaj Eŭropo trovas sin ruinigita kaj minacata de detruo fare de Rusio.

Por atingi ĉi tiun punkton, Usono organizis internacian konkuradon per starigo de komercaj normoj. La anstataŭigo de la "ora normo" per ilia nacia valuto, la "dolaro", estas spirita signo rimarkinda. Ĉi tiu ago konfirmas la malbenon de ilia protestanta religio, ĉar la forlasita " **ora normo** " estas biblie la simbolo de " **fido** ", laŭ ĉi tiu verso el 1 Petro 1:7: " *por ke la provo de via fido, estante pli valora ol oro, kiu pereas (kvankam ĝi estas provita per fajro)*), rezultigu laŭdon kaj gloron kaj honoron ĉe la revelacio de Jesuo Kristo, ... " Tiel, la usona " **fido** " malavancis sian nacian valuton, la "dolaron", kiu, prenita kiel la internacia normo, protektis Usonon kontraŭ iu ajn ekstrema malplivaloriĝo de ĝia

valuto. Ĉi tiu ŝanĝo profitigis ĝin des pli, ĉar ĝiaj multaj grandaj naciaj kaj internaciaj kompanioj estas konsiderataj laŭ la valoro de ĝia "dolara normo".

Konsciaj pri sia potenco, la usonanoj devigis siajn eŭropajn aliancantojn akcepti la regulojn pri la Monda Organizaĵo pri Komerco (MKO), la UN kaj la NATO. Francio, kiu rezistis sub la prezidanteco de generalo Charles de Gaulle, fine submetiĝis post rezigno pri sia sendependeco por konstrui la eŭropan komunan merkaton, kiu fariĝis la nuna EU kun siaj 27 membroŝtatoj.

Komence de februaro 2025, la konkurenco reviviĝas kiel neniam antaŭe. Sed ĉi-foje, temas jam ne pri proponoj, sed pri trudoj prezentitaj al eŭropanoj. Ene de Eŭropo, Francio malfortiĝis kaj ruiniĝis pro tio, ke ĝi estas devigita konkurenci kun aliaj eŭropaj nacioj. La domina liberala kapitalisma reĝimo ene de EU mem metis eŭropajn kompaniojn en konkurencon kun komunisma Ĉinio, kies ekstreme malaltaj prezoj kaŭzis la rezignon de eŭropa produktado en tutaj sektoroj: tekstiloj, maŝinaj, televidiloj, telefonoj, kaj lastatempe, elektraj aŭtoj je nekonkurencaj prezoj. Mi demandas min, sciante la kaŭzon, kaj mi diras: Kiel francaj politikaj gvidantoj povis tiel detrui la francan produktadon favore al ĉinaj aĉetoj kaj pensi, ke ĉi tiu lando povus pluvivi? Necesis tempo, kaj por mi, pacienco, por fine vidi la sekvojn de ĉi tiuj egoismaj kaj katastrofaj politikaj kaj ekonomiaj elektoj aperi. Sed ĉi tiu ruino, kiun mi vidis veni, estas hodiaŭ bone konfirmita al la malespero de la francoj trompita kaj perfidita de siaj politikaj elitoj.

En 2025, la homaro metamorfozas en monstrojn pretajn batali kiel malsataj bestoj. Fierecon kaj egoismon ampleksigas riĉaj landoj konsistantaj el riĉuloj, kiuj, por kelkaj, posedas la tutan mondan riĉecon. Post sklavigo de la tuta planedo al sia alta teknologio, la Usono de Donald Trump povas trudi sian dominadon kaj decidojn al ĉiuj. Ĉi tiu teknologia dependeco riĉigis kelkajn multimiliardulojn kiel neniam antaŭe, kiuj subtenas la novan prezidanton, kiu senhonte anoncas siajn planojn aneksi Gronlandon, kiu avidas Kanadon kaj volas kontroli la Panaman Kanalon, sed ankaŭ la Gaza-strion.

La plej nova konkurenco kontraŭstarigas la usonan monstron kontraŭ la ĉina monstro, la eŭropa monstro kaj la rusa monstro. La gigantoj de la horo, la novaj "titanoj", konkuras por domini la mondon, kaj kiel Dio rivelis al tiuj, kiujn li amas, la usonano " **eliras konkerante kaj por konkeri** ", kiel Jesuo Kristo, kiu detruos lin en la tago de sia glora reveno.

Kiam mi pripensas la homan historion, mi rimarkas, ke la usona sperto estas mallonga kaj juna: 400 jaroj ekde la komenco de ĝia setlado fare de eŭropanoj kaj nur 200 jaroj ekde ĝia naciokonstruado. Ĝia sperto estis nova, kiel ia prova balono, kies finan rezulton neniu sur la tero imagis. Kaj Eŭropo, konsistanta el malnovaj nacioj, faris tragedian eraron volante adopti sian mult-etnan rasan, kulturen kaj religian normon. Francio, kiu origine estis ĉe la avangardo de ĉi tiu adopto, malakceptis la Biblion, en kiu la sperto de Babelo anoncas la formon de la fino de la usona sperto, kiu renovigas ĝin. La malestimo montrita al la Sankta Biblio, ĉi tiu sankta skriba Vorto de Dio, tial kaŭzis la perdon de Usono, la francoj kaj la eŭropanoj, kiuj sekvis ilin en ilia ribelema, nekredema elekto.

Resumante ĉion, kio ĵus estis dirita kaj montrita, konkurenco ne estas bona afero, ĉar ĝi kondukas homojn, regnojn, naciojn, imperiojn, al unu la alian ĝismorte alfronti. Kaj tie kuŝas la limigo, kiun povas porti la bildo de la stadiono uzata de la apostolo Paŭlo en 1 Korintanoj 9:24-25, en kiu estas " **nur unu** " gajninto, kiel li mem atentigas; kio ne estas la kazo por la elekto de Dio, kiu benas ĉiujn, kiuj plenumas lian atendon: " *Ĉu vi ne scias, ke tiuj, kiuj kuras en la stadiono, ĉiuj kuras, sed **nur unu** ricevas la premion? Kuru tiel, ke vi gajnu ĝin. Ĉiuj, kiuj konkuras, trudas al si ĉiajn abstinadojn, kaj ili faras tion por akiri korupteblan kronon; sed ni, ni faru tion por nekoruptebla krono.* » Obei Dion ne damaĝas iun ajn sur la tero, kaj la elektito tial ne estas metita en konkurencon kun sia proksimulo. Ĉiuj, kiuj perdiĝos, estas nur viktimoj de sia propra libera elekto. Simile, tiuj, kiuj vivos eterne, estos la profitantoj de la sama libera elekto donita de Dio al ĉiuj liaj ĉielaj kaj teraj kreitaĵoj; tio, ekde lia kreado de lia unua ĉiela ekvivalento, la anĝelo de lumo, kiu fariĝis, ekde lia ribelo kontraŭ Dio kaj liaj valoroj, Satano la diablo. Sed feliĉe, la lumo triumfos kaj neniigos la mallumon!

M9- Ordinara racio aperas

Ĉi tiu mesaĝo povas esti nur mallonga, sed ĝi estas ne malpli preciza.

Kio instigas min fari tian analizon? La pruvo de la faktoj. Ĉar mi rimarkas, ke la tempo, en kiuj la du antaŭaj mondmilitoj ebligis, estis markitaj de la dominado de grandaj gvidantoj. En 1914, prusa Germanio estis gvidata de imperiestro Vilhelmo la 2-a. Kaj ĉi tiu nekontestita potenco igis lin voli vastigi sian dominadon per konkerado de novaj landoj, kiuj apartenis al Francio. Siatempe, Napoleono la 1-a^{kaj} Napoleono la 3-a faris la samon.

Kio estas la ligo kun la ordinara racio? La simpla logiko de rezonado, ke la plej forta trudas sian leĝon al la plej malforta. Ĉi tiu principo estas trudita al la homaro ekde la komenco, kiam, per la serpento, Satano venkis homan reziston. De tiu komenco, ĝis 1945, senĉesaj militoj starigis homojn unu kontraŭ la alia. En 1939, estis Hitler kaj Stalin, du perversaj diktatoroj, kiuj, post kunigado de fortoj por dividi Pollandon inter si, batalis unu kontraŭ la alia ĝis la morto, ĝis la malvenko de Germanio kaj la morto de Hitler en 1945. Tial ni neniam povas sufiĉe emfazi la esceptecon de la 80 jaroj da paco, de kiuj la okcidenta mondo profitis por alporti al sia kulmino la frukton de sia amo al libereco.

Sendube, la paco establita en 1945 estis atingita danke al la morto de Hitler, la plej envia kaj ambicia diktatoro de la tempo. En Jalto, la grandaj potencoj de la tero dividis la terojn de la venkitaj nacioj, kaj la lastaj diktatoroj ekdormis unu post la alia en streĉa internacia atmosfero, kie la nacioj estis dividitaj en du ĉefajn tendarojn: okcidentan kaj orientan. Kio nutris la pacon estis la parlamenta reĝimo de demokratioj. Sen diktatoro, la popolo adoptas interkonsentojn favorajn al la paco serĉata kaj dezirata de la vasta plimulto de vivantaj homoj. Ĉi tiu demokratia modelo povus ŝajni la ideala reĝimo, escepte ke ĝi provokas grandan frustriĝon inter tiuj, kiuj ne akceptas politikajn, ekonomiajn aŭ religiajn kompromisojn. Kaj eĉ se ili estas reprezentitaj nur de malgrandaj malplimultoj, ili tamen estas maltrankviligaj kaj efikaj.

Ĉar kio estas demokratio? Ĝi estas grandega oceano, en kiu la grandaj fiŝoj manĝas la pli malgrandajn, en kiu murdoj kaj kanibalistaj krimoj okazas konstante, kun ĉies indiferenteco, kio donas al ĝi la aspekton de trankvila kaj paca maro sur la surfaco. Ĉar en demokratio, mono estas reĝo; posedaĵoj kaj riĉeco kondukas al la politika potenco de homoj, kies decidoj plu riĉigos la riĉulojn, kiuj subtenas ilin. Kaj por trankviligi la ekspluatatajn homamasojn, kiuj postulas ĉiam pli da libereco, moralaj juraj baroj estas forigitaj, permesante al la popolo ĝui novajn liberecojn, pravigante la ĉiam pli grandan kaj pli perversan abomenindaĵon.

En urbaj parkoj, infanoj ĵetas panon al la anasoj, kiuj pilgrimas al ili; riĉaj regantoj faras la samon kun la malriĉuloj.

La temo de okcidenta paco estas tiel escepta, ke Dio mencias ĝin en sia profetaĵo de Apokalipso 7:1, sed rilatas al spirita paco: "*Post tio mi vidis kvar anĝelojn starantajn sur la kvar anguloj de la tero, tenantajn la kvar ventojn de la tero, por ke ne blovu vento sur la teron, nek sur la maron, nek sur ian arbon.*" La paco, kiun Dio emfazas en ĉi tiu profetaĵo, koncernas nur la rilatojn inter kristanaj homoj. Ĉar la rilato de la homo kun Dio alprenas novan karakteron ekde 1843, laŭ la kondiĉoj de la dekreto prezentita en Daniel 8:14, kiu difinas ĉi tiun daton. Ĉar la kontinuaj militoj havis religian kaŭzon ĝis 1840, la paco povis ĉefe koncerni nur ĉi tiun tipon de religia paco. En 1840, la kristanaj angla kaj rusa armeoj finis la otoman-islaman dominadon de la selĝukaj turkoj. La militoj inter katolikaj kristanoj kaj protestantaj kristanoj ĉesis dum la Franca Revolucio inter 1789 kaj 1798. Kaj la lukto inter kristanoj kaj islamanoj tiel siavice finiĝis en 1840. Baldaŭ antaŭe kaj poste, estis la tempo de la koloniaj militoj: Alĝerio, Nigra Afriko, Azio, ktp.

En la tempo fiksita de li, per sia dekreto de Daniel 8:14, novaj kondiĉoj estas establita de Dio, por savi siajn elektitojn per la graco de Jesuo Kristo, kiu sanktigas ilin per sia vero. Dio nur postulas la restarigon de la apostolaj veroj forgesitaj kaj anstataŭigitaj en la papa romkatolika doktrino. La tiel nomataj "adventismaj" provoj spertitaj en Usono en 1843 kaj 1844 estas ignorataj de la internaciaj kristanaj homamasoj, kiuj tiel estas senigitaj je altvalora vojmontrilo ankrita kaj fiksita de la Kreinto Dio por lumigi siajn elektitojn sanktulojn. En 1843, Dio kondamnas la nekompletecon de la Protestanta Reformacio, kiu konservas multajn falsajn kaj mensogajn doktrinajn temojn hereditajn de la papa romkatolika doktrino. Tamen, la Supera Reganto de la ĉiela kaj tera vivo ne povas akcepti, ke lia vero ne estas plene restarigita kaj honorita de la elektitoj, kiujn li savas per Jesuo Kristo.

En tiu programo de restarigo de sia vero, Dio metis la unuan ŝtonon de ĝia rekonstruo en la jaro 1170, gvidante riĉan viron el Liono, nomitan Pierre Vaudès, aŭ Valdo, por traduki la latinan biblian tekston en lian franc-provencan lingvon. Li estis tiel la unua homo, kiu restarigis al Dio per Jesuo Kristo la kulton, kiun la dek du apostoloj donis al li, la sabata ripozo de la sepa tago estante inkludita en la restarigitaj veroj. Post lia tempo kaj lia fidela rezisto, la Valdana grupo, kiun li formis, estis venkita kaj disigita de katolikaj atakoj. Rezulte, inter la 15-a kaj 18-a jarcentoj, la Protestanta Reformacio ne reproduktis sian komencan frukton de vero. Dio tial konsentis, en la frustrigo de sia legitima gloro, provizore rekoni la

neperfektan fidelecon de la protestantaj martiroj, kiuj ne prenis armilojn, preferante perdi siajn vivojn aŭ sian liberecon.

La kaŭzoj de religiaj militoj ĉesis, sporadaj militoj de teritoria konkero anstataŭigis ilin en 1870, 1914 kaj 1939; tri militoj en kiuj la malamiko de Francio estis prusa Germanio, poste tiu de Hitler.

Ĉar la reveno de Jesuo estas planita por la printempo de 2030, la komenco de la lasta jarcento de la homaro estas la jaro 1930. Kvankam la milito de 1870 ne estis mondmilito, ĝi tamen estis tre mortiga kaj tial tre grava por Eŭropo. Inter 1870 kaj 1914, 43 jaroj pasis; poste, inter 1918 kaj 1939, ni havas 20 jarojn da paco. La militoj de 1914 kaj 1939 ŝajnis puni la malbonagojn de okcidentaj kristanoj, kiuj falis en lukson kaj diboĉon. Por atingi ĉi tiun rezulton, necesis 43 jaroj da paco, unue, kaj 20 jaroj da paco, due, kaj ĉi tiu atesto malkaŝas akcelon de la procezo, kiu kondukas la homon al esti dominata de malbono. Farita kaj akirita demonstraĵo, Dio donis al la Dua Mondmilito intense detruan aspekton; Detruo de urboj kaj kelkaj el iliaj loĝantoj bombaditaj de la novaj mastroj de la ĉielo: militaviadiloj, ĉasaviadiloj kaj bombaviadiloj. La puno estis tre granda, kun 60 milionoj da mortintoj kaj malaperintoj. Kaj ĉar ĉi tiu milito reprezentas lian antaŭlastan averton, Dio aparte celis la judan komunumon fare de la naziestro Adolf Hitler, kies "fina solvo" kaŭzis la morton de ĉirkaŭ 6 milionoj da judoj, maljunuloj, virinoj kaj infanoj.

La katastrofo estis tiel granda, ke nur en 1968 la ribelema spirito de la junularo reaperis en Francio. 1945 ĝis 1968 estis la tempo de la rekonstruo de la ruinoj, kaj 1968 markis la komencon de liberecanaj postuloj. En 1974, post malkoloniigo, arabaj landoj reakiris kontrolon de la vendo de nafto kaj gaso. Islamaj landoj riĉiĝis je la kosto de eŭropanoj, kiuj siavice malriĉiĝis. La eniro de Ĉinio en la Mondan Komercon Organizon (MKO) plu malriĉigis ilin kaj igis ilin dependaj de ĝia produktado. Por subpremi eblajn popolajn ribelojn, okcidentaj gvidantoj levis ĉiujn moralajn barojn kaj religiajn tabuojn, kaj ofertis al siaj loĝantaroj la ĝuon de libereco en kaj la laŭvorta kaj la metafora (malpura) senco. En Francio, estis en 2013, vendrede, la 17-an de majo, ke prezidanto Hollande, kun malfacileco, laŭleĝe adoptis la rajton je geedzeco por ĉiuj, "gejoj, lesbaninoj kaj transseksuloj". Demokratio tiam alprenis la aspekton de mizera kaj libertina "malpura" demono je nivelo neniam atingita en 1870, nek en 1914, nek en 1930 aŭ 1939. Per tiu ĉi ago, Parizo konfirmis sian simbolan nomon " *Sodomo* ", kiun Dio atribuas al ĝi en Apokalipso 11:7.

Indas rimarki, ke en la sama jaro, 2013, la kaŭzon de la milito en Ukrainio ekigis la protestoj "Eŭromajdano", sekvataj de la puĉo "Majdano", kiu renversis ĝian elektitan rusan prezidanton.

Post la skandalo de 2013, Dio inaŭguris " *la tempon de la fino* " ofertante al siaj elektitoj abundan spiritan lumon printempe de 2018, inkluzive de la fiksado de la dato de la reveno de Jesuo Kristo por la printempo de 2030. Poste 2020 estis la tempo por la komenco de liaj finaj punoj: la viruso Covid-19 blokis la francan ekonomion dum 2 jaroj je la kosto de grava ŝuldiĝo. Ligitaj unu al la alia per eŭropaj interkonsentoj, la partneraj landoj reciproke subtenis unu la alian ruinigante la tutan Eŭropon, kiu estis konsumanto, sed malpli kaj malpli produktiva por eksporti eksterlanden.

Estis en tiu malfavora klimato por eŭropanoj en EU, ke la milito en Ukrainio igis la rusan gvidanton kondukti kiel nefleksebla diktatoro. Jam de iom da tempo, la gvidanto de Ĉinio ĵus akiris sian titolon de dumviva prezidanto. Kaj la gvidanto de Nord-Koreio ankaŭ posedas tiun superan potencon, kiu favoras tujajn, nediskuteblajn poziciojn. La strategia avantaĝo estas por tiuj diktatoroj, kiuj tamen ĉiuj timas la plej malbonan: morton pro nuklea konflikto.

En la demokrata tendaro, la nova prezidanto Donald Trump elstaras per tio, ke li ne estas profesia politikisto edukita en usonaj administraj lernejoj, kiel ĝenerale okazas en Okcidenta Eŭropo. Kaj kion mi rimarkas estas, ke ĉi tiu viro havas nenion en sia favoro krom sian simplan homan prudenton aplikatan en sia profesia trejnado kiel estro de nmovebla imperio. Donald Trump ne sentas sin komforte en sia prezidenta kostumo, kies juro estas limigita de la rajtigoj donitaj de la usona Kongreso. Krome, li alfrontas siajn kontraŭulojn, kiuj mem ne estas bremsitaj de juraj devoj, ĉar ili mem faras kaj interpretas la leĝon de sia lando. Malgraŭ sia politika handikapo, prezidanto Trump ĝuas preskaŭ miraklan subtenon de la tri usonaj politikaj ĉambroj: Kongreso, Senato kaj Supera Kortumo.

Kiel eksterterulo malsuprenirinta al la Tero, prezidanto Trump sincere kaj malkaŝe esprimas siajn celojn, siajn objektivajn, kiuj celas riĉigi Usonon, lian nacion, kaj restarigi ĝian nediskuteblan dominan rolon, kiun ĝi havis en 1945. Tamen, ĉi tiu ambicio kolizias kun la deziro de la "BRICS"-tendaro, kiu volas forigi la valoron de la usona dolaro kiel tutmonda normo. Ĉar ĉi tiuj du celoj estas tute neakordigeblaj, fina totala milito estas facile antaŭvidebla. Sed antaŭ tio, provizoraj kaj mallongdaŭraj aranĝoj eblas dum ĉi tiu jaro 2025.

En mondo regata de mono, Donald Trump kredas, ke ĉio aĉeteblas: materialojn, produktojn, teron kaj homajn animojn. Antaŭ li, la papoj de la Katolika Eklezio celis kaj atingis regadon super varoj kaj homaj animoj. Tial, en la nuna situacio, kie la supera valoro estas mono kaj riĉeco, multaj pretas sekvi Donald Trump.

Lia deziro kontroli la Panaman Kanalon, igi Kanadon la 51-a ^{usona} ŝtato, aĉeti Gronlandon, kaj kontroli la Gaza-strion teruras ĉiujn popolojn de la tero. Kaj se la homo permesas al si esprimi siajn dezirojn, tio estas ĝuste ĉar li ne estas politikisto koruptita de la hipokriteco postulata de ĉi tiu politika profesio. Li diras tion, kion li pensas, kaj provas fari tion, kion li diras. Ĉi tiu konduto estas tiel logika, ke ĝi taŭgas levi la altan nivelon de universala perversio de la popoloj, kiujn lia konduto mirigas. Por ĉi tiuj aliaj popoloj, trompo kaj hipokriteco estas konsiderataj normalaj valoroj. Kaj por ĉi tiuj homoj, kondukti sincere kaj sen hipokriteco estas kiel ekstertera interveno. Kaj fakte, ĝi ja estas unu, ĉar lia misio estas organizita de la Kreinto Dio, kiu venas tra Prezidanto Trump, por renversi kaj interrompi la hipokritan internacian ordon, kiu regis ekde 1945.

Usono havas signifajn avantaĝojn, kiuj permesas al ĝi paroli laŭte kaj premi siajn kontraŭulojn. Ĝi estas tre riĉa je varoj kaj materialoj, geografie izolita, kaj potence ekipita per ĉiuspecaj armiloj.

Ĉi-merkrede, la 5-an de februaro 2025, Donald Trump timigis la tutan amaskomunikilaron proponante, antaŭ Benjamin Netanjahu, la nuna gvidanto de Israelo, transformi la Gaza-strion en "Lazuran Marbordon" rekonstruitan kaj

administratan de Usono post kiam la palestinanoj nuntempe loĝantaj tie estos bonvenigitaj de Egiptujo kaj Jordanio aŭ aliaj arabaj landoj.

Tiu ideo povas ŝajni neimagebla kaj maljusta, tamen li prezentas por la unua fojo solvon al la problemo de la kunvivado de judoj kun palestinanoj. Malkaŝe subtenante Israelon, metitan sub usonan protekton ekde 1948, Donald Trump trovas logike frustri 2 milionojn da palestinanoj por solvi problemon, kiu povus ekbruligi la mondon. Kiu povas kontraŭstari tiun logikan rezonadon? En la Biblio, la nombro "2" indikas neperfektecon kaj efektive neperfekto malhelpas la kunvivadon de du antagonismaj popoloj. Per suverena interveno, Usono konsistigas trian ^{tendaron}, kaj "3" estas la nombro de perfekteco, en la Sankta Biblio. Kiam du infanoj kverelas pri objekto, oferti la koncernan objekton al tria infano povas konsistigi bonan solvon al la problemo inter la unuaj du infanoj.

Kiu posedas la teron? Kun la tempo, popoloj sin sukcedas sur teroj, kiujn ili faras sia nacia grundo. Sed tra la historio, iuj estas dekumataj kaj anstataŭigitaj de aliaj, kiuj faras la konkeritan teritorion sia nacia tero. Unue, Dio organizis kaj efektivigis la ekstermadon de la Amoridoj por oferti al sia popolo Izrael longan, pacan ekziston. Sed de la komenco de sia nacia vivo, Izrael malobeis Dion kaj permesis al la loĝantoj de la urbo Gaza, inter aliaj, pluvivi. Tio rezultigis la ĉeeston de jarcenta malamiko nomata la "Filiŝto", kiun Dio sciis uzi por puni la malfidelecon de sia karna juda Izrael tra sia historio.

Ĉu ne estas rimarkinde, ke kvin jarojn antaŭ lia fina reveno, la monda paco dependas de konflikto inter la "palestinaj" loĝantoj de Gazao kaj la nuntempa Israelo? Nu, ĉi tiuj nuntempaj loĝantoj de Gazao ne estas la posteuloj de la antikvaj filiŝtoj, sed nomadaj araboj disigitaj tra la juda patrujo, renomita Palestino fare de la romanoj; tio dum la tempo de la disiĝo de la judoj inter la nacioj de la tero, de 70 ĝis 1948.

La nesolvebla naturo de la konflikto, kiu hodiaŭ kontraŭstarigas palestinanojn kontraŭ israelanoj, estas por Dio maniero memorigi Israelon pri ĝia unua malobeo: ĝi ne ekstermis la loĝantojn de Gazao, kiel Dio ordonis. La memoro pri ĉi tiu unua kulpo estas projekciita de la Kreinto Dio en 2025, por atentigi ĉiun homan personon pri la sekvoj de malobeo al la ordonoj, kiujn li donis.

La solvo proponita de Donald Trump neniam havos la efikecon de la ordono donita de Dio, ĉar nur la morto igas ribelemajn posteulojn neaktivaj. Kaj proponante bonvenigi palestinanojn en aliajn arabajn landojn, la usona prezidanto subtakas la obstinecon de certaj palestinaj batalantoj fanatike ligitaj al sia teritoria pretendo. La usona komercisto estas imuna al la sentimentala kaj religia valoro, kiun nunaj palestinanoj donas al malgranda teritorio, kie la judoj revenis por ekloĝi. Li, la riĉulo, ignoras, ke la lasta posedaĵo de la malriĉulo estas lia tero; tiu, sur kiu li naskiĝis. Sed ĉi tiu alligiteco, tute legitima, povas esti defiita de Dio, kiu sole decidas, al kiu la tero estu donita. Kaj ĝuste en ĉi tiu kapablo humile akcepti lian plej sanktan volon, homoj povas atesti aŭtentan fidon. Dio petis Abramon forlasi la teron kaj domon de sia patro, tiel instruante nin ricevi tion, kion li donas al ni, kaj akcepti perdi tion, kion li forprenas. Sed ĉi tiu ne estas la konduto de niaj palestinaj islamanoj, kiuj tiel atestas kontraŭ sia religio.

Ni preterlasus mesaĝon de nia subtila Kreinto Dio se ni ne rimarkus la signifon de la nombro "80", kiu estas la nombro da jaroj inter 1945 kaj 2025. "80" estas $40 + 40$, kaj la nombro 40 estis la tempo de la testo por la Izrael de la malnova interligo. Notu ĉi tiujn analogiojn: ĉe la fino de la 40 jaroj, Izrael estis enironta la landon Kanaanon, kaj simile ĉe la fino de la 80 jaroj, la spirita Izrael de Jesuo Kristo estas enironta la ĉielan regnon de Dio, la ĉielan Kanaanon. Tamen, Dio kondamnis la nekredantan generacion, kiu estis provita, morti dum sia restado en la dezerto. Kaj tiel estis la sekvaj generacioj, kiuj rajtis ekposedi la landon Kanaanon. Simile, Dio atendis 80 jarojn, la tempon, kiun bezonis por ke la generacio, kiu spertis la punon de la Dua Mondmilito, mortu, por submeti la sekvajn generaciojn al la testo de sia "**sesa trumpeto**" aŭ Tria Mondmilito. Kaj ĉi tiu analogeco celas la nekredemon de generacio, kiu estis viktimo aŭ atestanto de la "Holokaŭsto", la nazia provo ekstermi la judojn, la unuajn pekulojn kulpajn pri nekredo je la sava plano de Dio, bazita sur Jesuo Kristo kaj lia dia graco. Dio tenis ĉi tiun generacion kulpa pri nekredo, kiu ne komprenis, ke ĉi tiu puno de la judoj venis de li, kiel ankaŭ la tuta Dua Mondmilito. Ekde 1945, novaj generacioj ricevis 80-jaran prokraston por akcepti Dion kaj kompreni lin. Sed ili malsukcesas kaj faras pli malbonan malbonon ol iliaj patroj. Rezulte, la dia puno, ĉi-foje mortiga, de lia "**sesa trumpeto**", venas por trafi ilin por detrui ilin, grande.

"La leĝo de la plej forta estas ĉiam la plej bona," diris la saĝa Jean de la Fontaine moke en sia fablo "La Lupo kaj la Ŝafido". Ĝi estas ne nur la plej bona, sed ankaŭ dia, ĉar estas Dio, kiu metis la tutan vivon en ĉiuj ĝiaj formoj sub ĉi tiun principon; kaj prave, ĉar li estas la plej forta, kaj en sia kreisma projekto, li eliros venka kaj honorata de siaj elektitoj, kiam li estos neniiginta ĉiujn siajn ĉielajn kaj terajn malamikojn. La nuna leĝo de kompromiso ĉesos ekzisti kaj la normo de dia valoro anstataŭigos ĝin eterne. Kompromiso estas la maljusta rezulto akirita en konfrontiĝo de neperfektaj homaj ideoj. En la ĉiela vivo benita de Dio, ĉi tiu situacio jam ne ekzistas, la perfekta dia penso trudas sin al ĉiuj liaj kreitaĵoj por ilia feliĉo kaj perfekta harmonio.

Mi ne scias ĉu Donald Trump sukcesos efektiviĝi sian planon rilate al Gazao, sed mi certas, ke se li provos, la islama orienta mondo ribelos kiel unu por malhelpi lin. Sed, ĉu ni ne atendas islaman ribelon kontraŭ la kristana Okcidento profetitan en Daniel 11:40? Ĉi tiu problemo rilate al Gazao povus esti ĝia kaŭzo.

M10 - La perversio de bona juĝo

En la vespero de la 6a de februaro 2025, aŭ la 7a de februaro en dia tempo, mi spektis programon en novaĵkanalo, kie la gasto estis S-ro Bruno Retailleau, la nova Ministro pri Internaj Aferoj en la registaro de Bayrou en Francio. Diskutoj kun spektantoj, ordinaraj homoj ĉeestantaj sur la scenejo, permesis al mi malkovri la ŝlosilon de aktualaj civilaj kaj religiaj problemoj.

La ministro, avida solvi la kreskantan perforton en la lando, alfrontas problemon en la apliko de la leĝoj aprobitaj de francaj deputitoj. La problemo estas jena: deputitoj voĉdonas pri leĝoj, kiujn la juĝistoj de la Respubliko respondecas apliki. Se aferoj okazus tiel, la kulpuloj estus sisteme punitaj kaj

malliberigitaj aŭ forpelitaj el la lando. Tamen, juĝistoj nur aplikas la leĝojn post kiam ili donis al si la rajton interpreti ilin. La fatala kaj respondeca vorto estas uzata; ĝi estas verbo, la verbo "interpreti". Uzante ĉi tiun rajton interpreti, juĝistoj jam ne aplikas la leĝon; ili permesas al si ignori ĝin. Prave, la Konstitucio de la Kvina ^{Franca} Respubliko donas al la juĝistaro kompletan sendependecon de la plenuma politika povo. La juĝistaro estas do tute libera de politikistoj kaj ne devas, en ĉi tiu kazo, esti influita de la politika tendaro en la povo. Sed ĉi tiu sendependeco estas misuze ekspluatata kiam la rezulto permesas la ne-aplikon de la leĝo promulgita de la Deputita Ĉambro. La sendependeco de la ĉambroj de la Respubliko supozeble evitas la influojn de malsamaj kaj eĉ tute kontraŭaj politikaj grupoj. Sed laŭnature, juĝistoj estas homoj kaj civitanoj, kiuj ne estas tute sendependaj, ĉar, kiel individuoj, ili antaŭenigas politikajn ideojn, kiujn ili dividas kaj aprobas en sia profesia konduto kiel juĝistoj. Vera neŭtraleco estas malofta aŭ neekzistanta. Aldone al ĉi tiu problemo atribuebla al la troigita sendependeco de la juĝistaro, alia problemo malhelpas la aplikon de leĝoj subtenataj kaj promulgitaj de la naciaj reprezentantoj de la franca popolo. Tio estas la blokado aŭ rajtigo donita de la Konstitucia Konsilio, formita de iamaj prezidantoj de la Respubliko, kiuj ankoraŭ vivas, kiuj ĉiuj estis malakceptitaj de francaj balotantoj ĉe la fino de siaj prezidentaj oficperiodoj. Malutila decidpovo restas atribuita al ili. Ĉu tio estas legitima kaj inteligenta?

Aldone al ĉi tiuj du blokadoj, ekzistas tria, kiu koncernas la potencon de la Eŭropa Komisiono kaj la Eŭropa Parlamento, kies juĝoj superregas naciajn decidojn. Ĉu ni povas fari pli bone por malhelpi nin agi kaj reagi al la problemoj, kiuj aperas kaj fariĝas evidentaj en niaj malfacilaj tempoj, interrompitaj de la intensiĝo de malutilaj aferoj, al kiuj homoj estas pli kaj pli submetitaj ĉiutage?

Francio, la dua plej granda demokratio en la moderna mondhistorio post Usono, estis elektita de Dio kiel modelo por la historio de la kristana religio. Ĝiaj reĝoj estis potencaj, timataj, respektataj kaj enviitaj de multaj reĝoj kaj iliaj popoloj. Sub Ludoviko la 14-a, delogo atingis sian kulminon, kaj ĉi tiu reĝo, konata kiel la "Sunreĝo", levis la artojn kaj lukson al kulmino konstruante sian rezidejon en Versajlo. Kaj se mi mencias ĉi tiun reĝon, estas ĉar li enkarnigas la kontraŭmodelon de nia nuna demokratio; ĝian absolutan malon. Li havis neniun malfacilaĵon apliki siajn leĝojn. Li kreis ilin sole kaj devigis ilin sen doni al iu ajn la rajton interpreti ilin; sub puno de morto aŭ malliberigo. En subtila mokado, la supera kreinto Dio kaj Reganto, sub la titolo de " *Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj* ", enigis sian regadon kiel la "Sunreĝo" en profundan, mortigan " *mallumon* "; tio, ĝis la tago de lia morto, tiam la suno reaperis el la ĉielo, varmigante la naturon kaj homojn.

Inter la ekscesoj de Ludoviko la 14-a kaj la ekscesoj de nia moderna demokratio, ekzistas loko por ekvilibra meza vojo, ĉu ne? Tio okazis inter 1945 kaj 1968, la jaro de la ribelo de la franca studenta junularo, la infanoj de la privilegiitaj kaj tro dorlotitaj riĉuloj de la Franca Respubliko. Influite de la seksliberecaj ekscesoj, kiuj karakterizis la usonan junularon, la usona malsano enradikiĝis en Francio kaj tra Okcidenta Eŭropo.

En Usono, same kiel en Francio, juĝistoj ricevas grandan decidpovon. Ĉi tiu elekto ŝuldiĝas al la kreskanta influo de la scienco traktanta psikiatrion. La

rajto je interpretado unue estis donita al psikologoj, kiuj fariĝis la majstraj pensuloj de demokratiaj socioj. Kiam la psikiatro parolis, justeco kliniĝas kaj jam ne aplikas la leĝon celitan puni krimon, murdon, ŝtelon aŭ seksperforton. Rezulte, la malbono daŭras kaj postulas novajn viktimojn. Kiu profitas el ĉi tiu situacio? La diablo, Satano. Kaj Dio vidas en ĉi tio nur la sekvon de la malestimo, kiun li persone submetiĝas. La malbono nur refalas sur la kapojn de tiuj, kiuj malestimas ĝin. Kaj ĝuste en ĉi tio la scio pri la Sankta Biblio, lia dia skriba vorto, estas utila kaj esenca, ĉar ĝi avertas la homon, anoncanta la morton de tiuj, kiuj malestimas lin.

La civila kazo de Francio kaj aliaj okcidentaj demokratioj ĵetas brile lumon sur la religian problemon de nia tempo.

Parolante pri Dio, homoj nomas lin en la greka la "logos", aŭ la "**Vorto**", reprenante la ateston de la Evangelio laŭ Johano, kie li diras en ĉapitro 1, verso 1: "**En la komenco estis la Vorto, kaj la Vorto estis kun Dio, kaj la Vorto estis Dio.**" Konfirmante lian aserton, ni legas en Genezo 1:1: "**En la komenco, Dio kreis la ĉielon kaj la teron.**" Ĉi tiuj du versoj mirinde kompletigas unu la alian, rivelante al ni, ke la Vorto estas verbo, la verbo "**krei**", la unua verbo, kiun Dio atribuas al si mem kaj kiun li donas al sia ago.

Ni nun komparu, en ĉi tiuj du bibliaj fontoj, la duan temon elvokitan de Johano: "**la lumo**", laŭ Johano 1:4-5: "**En ĝi estis la vivo, kaj la vivo estis la lumo de la homoj. La lumo brilas en la mallumo, kaj la mallumo ĝin ne komprenis.**" Genezo 1:3-4 respondas: "**Kaj Dio diris: Estu lumo! Kaj estis lumo. Kaj Dio vidis, ke la lumo estas bona; kaj Dio apartigis la lumon de la mallumo.**" Ĉi tiu verso 3 malkaŝas, ke Dio "kreas" donante ordon esprimitan per sia "**Vorto**"; kio faras lin la dia Vorto enkarniĝinta en Jesuo Kristo.

Ĉi tiu biblia scenaro direktas nian atenton al la aŭtoritato de Dio, kies "**Vorto**" tuj atingas tion, kion li ordonas. Ĉi tiu modelo tamen multe pli similas al tiu de Ludoviko la 14-a ol al tiu de niaj nunaj demokratioj, kiuj sin mem detruas per la troa libereco, kiu donas al siaj juĝistoj la rajton interpreti la decidojn leĝdonitajn de la deputitoj reprezentantaj la popolon.

Tra la historio de la du diaj interligoj, popoloj estis metitaj sub la ofte tiranan dominadon de reĝoj, kiuj ĝuis absolutan potencon super ili. Kion la Biblio instruas al ni estas, ke malbono ne estas en la principo de ĉi tiu potenco, ĉar ĝi estas modelita laŭ la dia. La vera problemo kuŝas en la reĝo, kiu heredas lian titolon, sendepende de lia moraleco kaj lia pozicio antaŭ Dio. Se la reĝo ne timas la veran Dion, lia regado estos terura por lia popolo, same kiel la sorto de la homaro transdonita al Satano estas terura por ili.

Monarkio havis la avantaĝon super demokratio instrui homojn obei la ordonojn donitajn de la reĝo. La homo estis tiel nature formita por obei kaj tiel povis agi same rilate al Dio. Kaj en jarcentoj markitaj de profunda spirita mallumo, nesciante pri biblia vero, la popolaj homamasoj submetiĝis al la papa Romkatolika Eklezio, pensante, ke ili servas Dion kaj obeas lin. Ankaŭ necesis atendi la mekanikan presadon de la Biblio tradukita en plurajn lingvojn, por ke la scio pri ĝi permesu al la elektitoj de Kristo distingi sin de la falintoj, per sia obo al liaj ordonoj, liaj ordonoj kaj liaj ordonoj; tio, parte, dum la tempo de la Reformacio, kaj tute, ekde 1843-1844 kiel postulite de lia dekreto citita en Daniel

8:14, kies vera kaj bona traduko estas: "***Kaj li diris al mi: Ĝis du mil tricent vespero kaj mateno kaj sankteco estos pravigita*** ." La dia "Logoso" parolis kaj lia ordono estis plenumita ĉe la fino de la profetitaj 2300 jaroj, tio estas, en 1843, printempe; ĉi tiu daŭro havante kiel komencon tiun de la "70 semajnoj", kiuj kondukas al Jesuo Kristo en Daniel 9:24 aŭ, laŭ Daniel 9:26, la unua monato de la sepa jaro de la regado de la persa reĝo Artahŝaŝt la 1-a. ^{La} ago situas en 458 a.K., kaj la precizeco troviĝas en Ezra 7:7.

La traduko de la Biblio en plurajn lingvojn tial permesis al homoj ĝui kompletan liberecon de elekto obei aŭ ne la klare esprimitajn ordonojn de Dio. Ĉar ĉi tiu punkto estas ekstreme grava, ĉar ĝi desegnas la limon inter la elektitoj kaj la falintoj: **Dio ordonas aferojn kaj ne permesas al siaj kreitaĵoj interpreti liajn klare esprimitajn ordonojn** . Ni povas do kompreni, ke la homo kondukas civilizite kiel li kondukas religie: li interpretas ordonojn anstataŭ obei ilin. En la humanisma malstrikteco de homoj, interpretado favoras nur la daŭron de la malbono, sed la interpretado de la ordonoj donitaj de Dio kondukas la kulpulojn al eterna morto; kio estas multe pli grava.

Necesas rimarki, ke la Biblio prezentas du specojn de mesaĝoj: klarajn mesaĝojn kaj ĉifritajn aŭ kodigitajn profetajn mesaĝojn. En realeco, aferoj ne estas tiel klaraj, ĉar klare esprimitaj laŭvortaj tekstoj, kiel estas la kazo kun la rakonto en Genezo 1, ankaŭ portas profetajn mesaĝojn, kiel mi montris. Sed iuj tekstoj, kiel Daniel kaj Apokalipso, estas nature destinitaj por esti interpretataj. Sed eĉ en ĉi tiu procezo, Dio rezervas la rajton doni la kodon de siaj profetaĵoj kaj, post averto, kondamnas la "***specialajn homajn interpretojn***" donitajn al siaj profetaĵoj, laŭ 2 Petro 1:20-21: "***Sciante unue, ke neniu profetaĵo de la Skribo estas de privata interpreto*** ; ĉar neniu profetaĵo venis per homa volo; sed sanktaj homoj parolis, movataj de la Sankta Spirito ." » Kaj la kodo, kiun Dio prezentas al siaj elektitoj, estas nediskutebla, ĉar ĝi troviĝas en la sanktaj skribaĵoj de la Biblio. Dio sole povas pretendi posedon de vera sendependeco, estante la kreinto de ĉio kaj ĉiu vivo. Ankaŭ, kiam li donas ordonojn, li volas esti obeata. Kaj mi memoras, parkeriginte ĝin, ĉi tiun lecionon lernitan dum miaj militaj lecionoj en 1963: "Ĉar disciplino estas la ĉefa forto de armeoj, gravas, ke ĉiu superulo ĉiam ricevu kompletan obeemon de siaj subuloj." Ĉu Dio povas postuli malpli ol la oficioj kaj suboficioj de la franca armeo?

La leciono estas klara kaj preciza; la ordono ne estas konsilo, opinio, donita por esti interpretata. Kaj ĉi tiu rajto al interpretado estas la kaŭzo de la fiaskoj nuntempe suferataj de niaj okcidentaj demokratioj, kaj ĝi estas ankaŭ la kaŭzo de la malbenoj, kiuj trafas ĉiujn kristanajn religiojn, kiuj falis en ĝeneraligitan apostazion. La revelacioj de profetaĵoj estas bonuso, kiun Dio rezervas nur por siaj elektitoj, kiujn li identigas per iliaj faroj. Aliro al lia lumo estas donita nur al tiuj vokitoj, kiuj montriĝas obeemaj kaj praktikas ĉion ordonitan al ili en lia Sankta Biblio. En Jesuo Kristo, la Sankta Spirito direktas iliajn pensojn kaj permesas al ili kompreni, kio restas kaj kio malaperas en la ordonoj donitaj de Dio. La sekreto de ĉi tiu ebleco kuŝas en la inteligenteco, kiun Dio donas al ili por spirita apliko.

Per la leciono instruita kaj rivelita al siaj servistoj, Dio revivigas la malnovan aŭtokratan reĝimon. Diktatoroj soifantaj je potenco kaj aŭtoritato

leviĝas tra la tuta tero. La regado de demokratioj finiĝas antaŭ niaj okuloj. La proksima estonteco kondukos al la kolizio de grandegaj blokoj konsistantaj el partneraj nacioj unuiĝintaj por forto.

La vorto *perversio* signifas ĝuste tion, kion ĝi diras: perdi la normalan version. Kaj la homaro efektive perdis la vidon de la normaleco de la ebleco de kunvivado, kiu iom post iom malaperas trans la skalo de familio, urbo, regiono, nacio kaj bloko de unuiĝintaj nacioj. Demokratioj nun malkovras kaj suferas la sekvojn de la grupiĝo de pluraj etnaj grupoj kun tre malsamaj kaj tute nekongruaj kulturoj kaj religiaj kultoj. Ne sufiĉas voli; oni devas ankaŭ povi akiri tion, kion oni deziras. Kaj tute fortranĉitaj de Dio, homaj mensoj nomis bonŝanco kaj riĉeco tion, kio venas detrui ilin, ĉar post la sperto de "**Babelo**", la dia puno pro imitado de ĝi estas multe pli granda.

Francio nuntempe ofertas al ni bonan ekzemplon de tio, kio konsistigas "la perversaĵon de juĝo", la titolo de ĉi tiu mesaĝo n-ro 10. Necesas diri, ke ĝi ĵus vivis dum 80 jaroj en longa paco, kiu povus esti kondukiginta ĝiajn politikajn kaj amaskomunikilajn elitojn kredi, ke la defio de humanisma kunekzistado estis gajnita. Ĝi sentas sin tiel kiel la patrino de ĉiuj siaj mult-etnaj infanoj, ke ĝi traktas ilin kiel infanojn, ne volante vidi la fakton, ke la islama infano estas enskribita en Islamon sen devi aprobi ĉi tiun elekton. Kaj tuj kiam li iras al la lernejo, li renkontas la fratojn de sia religia komunumo kaj rimarkas kun ili kiom malsama li estas de la naturaj infanoj de la lando. En specialigitaj interretaj retoj, li malkovras islamistajn mesaĝojn, siajn samreligiajn fratojn, kaj povas nur aprobi ilian juĝon kontraŭ okcidentaj "hundoj". Ankaŭ, en la aĝo, kiam li decidas fari tion, la infano, bonvenigita kaj francigita, fariĝas batalanto por Mohamedo kaj, respektante sian Koranon, li entreprenas en lia nomo la batalon kontraŭ la okcidentaj "malfideloj", sed ankaŭ kontraŭ la "malfidelaj islamanoj".

Francaj intelektuloj ne forgesu, ke en ĉiu infano kuŝas estonta plenkreskulo kaj ke "al bonnaskitaj animoj, valoro ne dependas de la nombro da jaroj", kiel diris "Le Cid" de Corneille.

Restas ankoraŭ unu punkto, kiu klarigas la malstriktecon de la agado de la franca justico. Ĉi tio ne koncernas miajn verajn fratinojn en Kristo, kiujn Jesuo rekonas kaj benas, kiel li benas mian ministerion en sia servo, sed la eniro de virinoj en politikon kaj la profesion de juĝisto kaj advokato konsiderinde influis la ŝanĝon en la formo prenita de ĉi tiu franca justico. Virinoj ne estas malpli inteligentaj ol viroj, sed ili reagas kiel patrinoj. Tamen, kiam li kreis la homan paron, Dio donis al viroj kaj virinoj malsamajn rolojn laŭ ilia fizika aspekto. Viro estas nur muskolo kaj forto, fiziko kaj spirito. Kontraste, virino estas harmonio kaj mildeco, ĉar ŝi devas alporti sian amon, tenerecon kaj kompaton al siaj idoj. Tiel li konceptis ŝian rolon kiel helpanto donita al Adamo, same kiel la Eklezio de la elektitoj estas la "helpanto" de Jesuo Kristo. La spirita profeta signifo donita al virino ne celas nuligi la laŭvortan signifon, kiu koncernas ŝin karne, sed male, ambaŭ formoj havas eternan valoron, kiun la homaro devas honori ĝis la reveno de Kristo. Tamen, ekde 1968, la spirito de ribelo, kiu aperis en Francio, kondukis al la "feminisma" ribelo. Virinoj eniris konkurencon kun viroj, ili prenis parton de iliaj laboroj kaj profesioj. Kaj hodiaŭ ili estas plimulto sur la televidkanaloj, kies specialaĵo estas delogi spektantojn. Ili estas eĉ pli multaj por fariĝi advokatoj kaj

juĝistoj. La nuna normo estas unuseksema, la egaleco postulata de laboristoj, ne akceptita de estroj kaj ĝeneralaj direktoroj de akciaj kompanioj, estas favorita kaj kuraĝigita, por la rajtoj de virinoj. Ĉi tio ne estas la normo, kiun Dio ekigis en la sesa tago de sia kreo de la ĉielo kaj la tero. Ĝi estas la fina frukto de homa socio, kiu eniris en totalan ribelon kontraŭ la sola Dio, kiu kreis ĝin.

Nun, la ribelanto mem preparas sian punon per la perversigo de sia juĝo.

Nacia valoro, la privilegio havi lokon sur la tero kie ni naskiĝis, kreskis kaj vivis ĉiujn niajn spertojn, estas de grandega valoro, kiun iuj malkovros kiam oni forprenos ĉi tiun avantaĝon. Naciisma pensado devus esti spertata kiel apartenado al familio, kiu transdonis heredaĵon de jarcento al jarcento. Ve, la naskiĝo de Usono konsiderinde ŝanĝis ĉi tiun pensmanieron, kaj la okcidenta homaro, kiu batalis je la kosto de 60 milionoj da mortoj por konservi siajn rajtojn al sia nacia tero, fariĝis tutmondisma kaj universalisma; kiel sia usona modelo loĝata de homoj el ĉiuj landoj de la tero. Blankuloj alvenis en Amerikon, kaj ĉi tiu enmigrado, en ĉiam kreskanta nombro, puŝis la postvivantojn de la kuprohaŭtaj loĝantoj de la lando al kelkaj rezervejoj. Kio okazis al ili minacas ĉiun popolon, kiu lasas sin esti invadita de enmigrado. La procezo povas daŭri pli aŭ malpli longe depende de ĉu ĝi estas plenumita pace aŭ perforte, sed la fino estas la sama en ambaŭ kazoj; la plimulto finas domini la landon. Post la usona grundo, la blankuloj de Usono favoris judan enmigradon al sia iama nacia grundo, renomita Palestino intertempe. Kaj tie denove, uzante perforton kaj kun kreskanta nombro, Palestino denove fariĝis la Israelo de la juda popolo. Malplimulto de islamaj araboj estis tolerata sur ĝia grundo. Ekde 1850, Francio koloniigis Alĝerion, Tunizion, Marokon kaj areojn de Nigra Afriko. Per militoj aŭ interkonsentoj, ĉi tiuj kolonioj reakiris sian sendependecon, sed inter ĉi tiuj popoloj, la malamo al la koloniigisto restis sendifekta. La nuna streĉiĝo en la rilatoj inter Francio kaj Alĝerio, kiu liberiĝis en 1962 post longa kolonia milito, estas nur testamento pri ĉi tiu malnova alĝeria indigno.

Estas do konvene memori liajn vortojn el Apokalipso 13:10, kiuj esprimas la justecon laŭ Dio, kiun li efektivigas: "***Kiu ajn forkondukas en kaptitecon, tiu ankaŭ iros en kaptitecon ; kiu ajn mortigos per glavo, tiu devas esti mortigita per glavo. Jen estas la pacienco kaj la fido de la sanktuloj.***"

Ekde 1962, Francio bonvenigis sur sian teritorion kelkajn alĝeriajn "harki" familiojn, kiuj kunlaboris kun Francio kontraŭ ĝia malamiko, la alĝeria FLN. Poste, aliaj familioj venis al Francio pro ekonomiaj kialoj. Kaj viro, kiu ĵus mortis, Jean Marie Le Pen, sendepende de la juĝo pri lia karaktero kaj mensstato, montris bonan racion kaj sagacon, tre frue denuncante la danĝeron de ĉi tiu islama enmigrado. Li estis demonigita de ĉiuj francaj politikaj partioj, dekstre kaj maldekstre. Sed je la momento de lia morto, la faktoj pravis lin, ĉar enmigrado fariĝis la ĉefa temo de amaskomunikilaj diskutoj. Fine, la vero estas trudata al la homoj, kiuj konstante kontraŭbatalis ĝin kaj kiuj hodiaŭ troviĝas en la Nacia Asembleo kaj la ekzekutiva registaro. Junuloj hodiaŭ ne konscias pri tio, ĉar ili ne spertis ĉi tiujn aferojn. Sed la nuna streĉa situacio estas nur la sekvo de la obstina rifuzo de ĉi tiuj politikistoj kaj amaskomunikilaj figuroj blindigitaj de la komerca universalisma humanisma spirito. Kun la tempo, ili klinis siajn kapojn, spertante ribelojn, perforton, murdojn kaj senkapigojn, kaj restis en la sama blinda kaj surda

sinteno. De la jaroj 1965 ĝis 1970, enmigrado fariĝis la kaŭzo de delikteco. En 1968 aŭ 1969, post la ŝtelo de la "Mobylette" de mia patro ĉe nia hejmo, kun pendantaj brakoj, senkuraĝigita kaj seniluziigita, sidante sur seĝo, policisto deklaris al mia patrino en mia ĉeesto: "Kion vi volas, mia kompatinda sinjorino, ni arestu ilin kaj ili forlasu la Justican Palacon antaŭ ni!"

Denove, estis Dio, kiu decidis la momenton meti la temon pri enmigrado sur la amaskomunikilan tablon. Li nur devis krei la ŝtormon, kiu detruis la insulon Majoto. La atento de ĉiuj francoj direktiĝis al ĉi tiu insulo, kie la loĝantoj spertas veran migran subakviĝon de la loĝantaroj de la tri Komoroj, kiuj restis sendependaj. Ĝuste pro la alfronto de ĉi tiu problemo, la nuna ĉefministro François Bayrou kaj liaj ministroj estas devigitaj rekoni, ke enmigrado estas problemo, kies konsekvencoj povas fariĝi tre grandaj kaj tre gravaj, prenante la formon de perforto kaj morto. Kaj tio, post demonigado dum jardekoj de la homo, kiu avertis ilin pri la danĝero de islama enmigrado. Kaj Majoto kaj la aliaj insuloj de Komoroj estis ĉiuj islamaj. Post la dolora sperto kun Alĝerio, Tunizio kaj Maroko, ĉiuj islamaj landoj, la transpreno de Majoto fare de Francio, eĉ donante al ĝi departementan statuson, estis sensenca kaj nerespondeca. La decidon faris blinduloj, kiuj povis vidi, kaj surduloj, kiuj povis aŭdi.

Ĉi tiu situacio similas al la spirita militado, ĉar dum longa tempo Dio vane vokis homojn al pentado, sed venas la tempo kiam lia puno falas sur ilin kaj forbalaas ilin. Kiel venĝo, la puno de Dio estas plado plej bone servata malvarma; ĉar lia granda "**kolero**", esprimita per liaj "**sep lastaj plagoj**" de Apokalipso 16, estas rezervita por la fino, en la venonta jaro 2029 kaj kiu estos markita vendrede, la 13-an de aprilo, per la trapaso de la asteroido "Apophis", kiu maltrankviligas multajn homojn. Sed jam, por prepari la universalan kuntakston de ĉi tiu fino, la tuja puno kiu venas estas tiu de la "**sesa trumpeto**" priskribita en Apokalipso 9:13 ĝis 21; kaj kies strategio estas prezentita en Daniel 11:40 ĝis 45.

Mi memorigas vin, ke 2029 estas, laŭ la kalkulo de Dio, la 6000-^a jaro ekde la peko farita de Eva kaj Adamo; kaj la 2000-^a jaro ekde la printempo, kiu antaŭis la morton kaj resurekton de nia dia Savanto Jesuo Kristo, atendata por lia glora dia reveno en la printempo de 2030.

Enmigrado estas moderna problemo kaŭzita de la sekvoj de koloniigo. En la tempo de la malnova monarĥa reĝimo, homoj defendis sian teritorion per dentoj kaj ungoj. La rajto je la grundo prezentis neniun problemon. Kaj la nedezirata enmigrado pagis la prezon per sia vivo, kiel ankoraŭ okazis en tria Afriko kaj fariĝas tia denove en la hodiaŭa Afriko, disŝirita de la strebado al profito kaj riĉiĝo kaŭzita de la altiĝantaj prezoj de "**raraj teroj**"; la nomoj donitaj al raraj mineraloj uzataj en la fabrikado de poŝtelefonoj kaj novaj teknologioj. Tiel, post Ukrainio kaj Gazao, nova varmkampo furiozas en la DRK, atakita de Ruando. Aliancitaj limregionaj landoj pretas sin devontigi al unu flanko aŭ la alia, ĝis la punkto, ke la tuta Afriko brulos en 2025.

Tiu ĉi eterna kaj eterna juĝo estis ofertita al la homo kreita laŭ la bildo de Dio, tio estas, al Jesuo Kristo, la nova Adamo, en kiu Dio trovas sian bildon post la peko farita de la unua Adamo.

Adamo estis kreita de Dio, dotita per la kapablo scii bonon kaj malbonon. Sed jam ĉi tiu verbo " scii ", kiun Dio uzas, ne portas la limigitan sencon de intelekta identigo, kiun ni donas al ĝi en nia nuna kulturo. Ĉi tiu verso el Genezo 4:1 donas al ĝi la sencon de scio, ilustrita per la bildo de seksa kunhavigo: " *Adam konis Evan, sian edzinon; kaj ŝi gravediĝis kaj naskis Kainon, kaj ŝi diris: Mi kreis homon per la helpo de JHVÉH.* " Kion Dio celas per ĉi tiu verbo scii? Fari la du estaĵojn, viran kaj inan, " **unu karnon** ", laŭ Genezo 2:24: " *Tial viro forlasos sian patron kaj sian patrinon, kaj aliĝos al sia edzino, kaj ili fariĝos unu karno .* "

Dio uzas ĉi tiun verbon " scii " por difini la tipon de rilato, kiun Li volas atingi inter Si mem kaj Siaj elaĉetitaj elektitoj: Johano 17:3: " *Kaj jen estas la eterna vivo, ke ili konu Vin, la solan veran Dion, kaj Jesuon Kriston, kiun Vi sendis .* " Kaj ĉi tiu scio havas kiel sian celon unuecon en Dio, laŭ verso 21: " **ke ili ĉiuj estu unu, kiel Vi, Patro, estas en mi, kaj Mi en Vi , por ke ili ankaŭ estu unu en ni , por ke la mondo kredu, ke Vi min sendis .** "

Farante ĉi tiujn rimarkojn, Jesuo elvokas la spiritan rilaton, kiu estas senlima, male al la karna envolvado de la fizika korpo. Efektive, eskapante fizikajn leĝojn kaj limojn, la spirito de Dio kaj tiuj de liaj kreitaĵoj povas kunfandiĝi unu en la alian, kaj Dio povas tiel akiri la rilaton kun siaj samrangaj personoj, kiuj kontentigas lian bezonon de amo. La vorto "komunio" ankaŭ indikas ĉi tiun rilaton deziratan de Dio kaj liaj elektitoj; kio signifas "vivi kune" en paca kaj dolĉa kunhavigo. Ni povas tiel mezuri la vivneceson, por peka homo, repaciĝi kun la Kreinto Dio, kiu kondamnas lin morti pro sia hereda prapeko kaj siaj personaj pekoj. La elaĉeta morto de Dio en Jesuo Kristo plenumis ĉi tiun miraklon kaj la graco ebligis ĉi tiun konon de Dio aŭ "komunion" kun kaj en lia Sankta Spirito.

Ni legas en Genezo 3:22: " *Kaj Dio la Eternulo diris: Jen Adam fariĝis **kiel unu el ni** , sciante bonon kaj malbonon ; nun ni malpermesu al li etendi sian manon kaj preni de la arbo de vivo kaj manĝi, kaj vivi eterne.* "

Dio ne diras "kiel ni", sed " **kiel unu el ni** ". Per tiu subtila diferenco, Dio nomas la ribelemen anĝelon, kiu fariĝis por Dio " *Satano* ", la kontraŭulo, kaj " *la diablo* ", tio estas, la malamiko. Tiu nomumo de la diablo, kaj de li sole, celas la momenton, kiam la diablo komencis allogi aliajn anĝelojn pretajn sekvi lin en lia ribelo. Ĉar la esprimo "koni malbonon" signifas: esti farinta pekon malobeante Dion. Sur la tero, gepatroj, tra la tempo, estis en la plej bona pozicio por aprezi la obeemon de siaj infanoj aŭ por suferi pro ilia malobeo. Ili estas tiel plej bone edukitaj por kompreni, kion sentas Dio, kiu aprezas aŭ suferas unu aŭ la alian el tiuj du kontraŭaj atestoj de ĉiuj siaj kreitaĵoj.

Sen la vorto juĝo, la rakonto de Genezo 2 establas la bazon por dia kaj homa juĝo. Ni legas en verso 9: " *Kaj Dio elkreskigis el la tero ĉiun arbon agrablan por la vido kaj bonan por la manĝaĵo, kaj **arbon de vivo meze de la ĝardeno** , kaj **arbon de scio pri bono kaj malbono** .* " Ĉi tiuj du arboj kun kontraŭaj naturoj bildigas la dian leĝon truditan al la homo. Poste Dio donas Siajn

ordonojn en versoj 16 kaj 17: " *Dio Dio donis jenon al la homo: Manĝu de ĉiu arbo de la ĝardeno, sed de la arbo de scio pri bono kaj malbono vi ne manĝu, ĉar en la tago, en kiu vi manĝos de ĝi, vi mortos.* " La ordono de Dio estas aŭdita kaj ricevita de Adamo kaj Eva. Sed depende de ŝia trejnado ekde Adamo, Eva pli facile cedos al tento ol ŝia edzo Adamo. Post sia kreo, Eva estis avertita de Adamo, sed ne Dio parolis al ŝi, sed la vira viro, ŝia ekvivalento simila al ŝi. Tra la historio, ĉi tiu diferenco konstante renoviĝos kaj klarigos kial la servisto, kiu parolas en la nomo de Dio, estas akceptita kun granda dubo aŭ tute malakceptita de siaj homaj partneroj. Rektaj diaj inspiroj aŭ vizioj, kie Dio parolas rekte al siaj servistoj, havas daŭran kaj tre fortan konvinkan efikon sur la mensoj de ĉi-lastaj. La samo validas se la vizio estas diabla.

En sia elekto imiti Evon kaj partopreni ŝian pekan sorton, Adamo igas sin, per amo, eĉ pli kulpa ol sia edzino; ĝuste ĉar li agas plene sciante pri la sekvoj, kiujn lia elekto havos por li. Sed paradokse, en ĉi tiu elekto, li sublimiĝas la planon de dia savo anticipante la spiriton de ofero, kiun Dio montros per sia enkarniĝo en Jesuo Kristo.

Ni notu, ke en la ĝardeno de Dio ĉio estas permesita, krom la unika " **arbo de la scio pri bono kaj malbono** ". En ĉi tiu difino " **bono kaj malbono** " estas **permesitaj**. ", Dio celas la sperton de Satano, kreita perfekte, la anĝelo " *Sinjoro, filo de la matenruĝo, la matenstelo* " laŭ Jesaja 14:12: " *Kiel vi falis de la ĉielo, ho Sinjoro, filo de la matenruĝo, la matenstelo! Vi estas dehakita sur la teron, vi, kiu subigas la naciojn!* " Li fariĝis post sia ribelo, sia eksperimento kun malbono, Satano kaj diablo. Kaj sekvanse lin, unue, ĉielaj anĝeloj fariĝis antaŭ la homoj vivantaj bildoj " **de bono kaj malbono** ".

Tial gravas kompreni, ke malbonon ne spertis Dio, nek Jesuo Kristo, nek iu ajn el la anĝeloj, kiuj restis fidelaj al Dio; kaj ke ĉi tiu " **malbono** " estas imputata nur al tiuj, kiuj pekas kontraŭ Dio, konscie aŭ ne, ĉar la konsekvencoj por Dio kaj la kulpulo estas la samaj. La ago de konscie peki nur plifortigas la kulpon.

La nocioj pri " **bono kaj malbono** " pravigas aŭ igas homojn senti sin kulpaj ekde la aĝo de 12 jaroj, kiam ili eniras plenaĝecon kaj fariĝas respondecaj pri siaj agoj. Pri Jesuo Kristo, Jesaja 7:15 profetas: " *Li manĝos buteron kaj mielon, ĝis li scios rifuzi la malbonon kaj elekti la bonon.* " Kaj Luko 2:42 raportas ĉi tiun ateston: " *Kiam li estis dek du jarojn aĝa, ili supreniris en la templon, laŭ la kutimo de la festo.* " Luko poste diras en la versoj 45 ĝis 50: " *Sed ne trovinte lin, ili revenis al Jerusalemo, por serĉi lin. Post tri tagoj ili trovis lin en la templo, sidantan meze de la instruistoj, aŭskultantan ilin kaj farantan al ili demandojn. Ĉiuj, kiuj aŭdis lin, miregis pri lia kompreno kaj liaj respondoj.* " Kiam liaj gepatroj lin vidis, ili miris. Lia patrino diris al li: "Filo, kial vi tiel agis kontraŭ ni? Jen via patro kaj mi, ni vin serĉas." Li diris al ili: "Kial vi min serĉis? Ĉu vi ne sciis, ke mi devas esti en la aferoj **de mia Patro**?" Sed ili ne komprenis, kion li diris al ili. Tiutempe, kiam li fariĝis plenkreskulo, Jesuo memorigis siajn terajn gepatrojn pri sia ĉiela naturo, sed " *ili ne komprenis* " lian spiritan mesaĝon.

Kiel ordinaraĵ homoj, Jesuo povis demonstri sian " **malakcepton de malbono** " montrante sian zorgon servi sian ĉielan Patron, ekde la aĝo de dek du

jaroj. Lia modelo malkaŝas kion Dio atendas de ĉiuj siaj elektitoj, kiuj, laŭ la vortoj de Jesuo, estas " *renaskitaj* ", kio signifas renaskitaj de supre. Ĉar Dio ne havas falsajn iluziojn, sciante de la komenco de sia kreo la nomojn de ĉiuj siaj estontaj elektitoj elaĉetitaj per la sango verŝita de Jesuo Kristo. En Johano 8:23, Jesuo parolas al la Judoj: " *Kaj li diris al ili: 'Vi estas de malsupre; mi estas de supre. Vi estas de ĉi tiu mondo; mi ne estas de ĉi tiu mondo .'*" En Johano 3, lia interŝanĝo kun la pliaĝulo nomata Nikodemo estas tre klara, ĉar Jesuo renkontas lin sekrete kaj scias lian deziron kompreni. Sen eĉ anonci sian morton, li komparas sian sanigan pentofaran sperton " *al la serpento levita de Moseo en la dezerto* " en verso 14, sed jam en verso 13 li diras: " *Neniu supreniris en la ĉielon krom tiu, kiu malsupreniris de la ĉielo* , la Filo de homo, kiu estas en la ĉielo. Kaj kiel Moseo levis la serpenton en la dezerto, tiel devas esti levita la Filo de homo, por ke ĉiu, kiu kredas al li, ne pereu, sed havu eternan vivon. Ĉar Dio tiel amis la mondon, ke Li donis sian solenaskitan Filon, por ke ĉiu, kiu kredas al li, ne pereu, sed havu eternan vivon ."

En Daniel 8:11, la Spirito profetas pri la " *eterneco* ", kiu signifas la " *eternan* " pastrecon de Dio en Jesuo Kristo (Hebreoj 7:24). Nun la termino " *eterneco* " kovras la tutan tempon donitan al la tera kreaĵo, tio estas, la 6000 jarojn, kiujn Dio programis por elekti siajn elektitojn elaĉetitajn per la sango verŝita de la profetita Mesio. Antaŭ la nova interligo inaŭgurita per la sango de Jesuo Kristo, en la malnova interligo, Jesuo ekzistis en la aspekto de la rolulo nomata Miĥaelo, kiu prezentas sin al Daniel en Daniel 10:13 kaj 21; 12:1. Miĥaelo signifas: kiu estas kiel Dio. Miĥaelo ne estas por la anĝeloj la "Filo de Dio", li estas la anĝela bildo, sub kiu Dio aperas al ili. Estas per sia naskiĝo en la homaro, ke Jesuo fariĝas la "unusola Filo de Dio". Laŭnature, ĉiuj liaj anĝelaj kaj homaj kreitaĵoj estas liaj infanoj, ĉar li estas ilia Kreinto, kaj tial ilia Patro. Tial, en Johano 3:13, Jesuo donas al Nikodemo revelacion, kiu faras lin la enkarniĝinta kreinto Dio: " *Neniu supreniris en la ĉielon krom tiu, kiu malsupreniris de la ĉielo* , la Filo de homo, kiu estas en la ĉielo. " Jesuo ne neas la spertojn de la maljunaj Ĥanoĥo, Moseo kaj Elija, sed li metas sian ĉieliron super iliajn spertojn, ĉar li sole " *malsupreniris de la ĉielo* " por akiri ilian savon kaj ilian eblecon supreniri vivaj al la ĉielo, kio koncernis Ĥanoĥon kaj Elija.

Tial do estas lia perfekta kaj senpeka kaŝita dia naturo, kiu faras Jesuon Kriston, la dia-homan homon, la perfektan animon inda povi elaĉeti la terajn elektitojn per ofertado de si mem kiel libervola ofero al morto, estante la portanto de iliaj pekoj, por penti ilin anstataŭ ili. Kaj en Johano 3:16, Dio sublime resumas sian elaĉeton de la pekaj elektitoj, dirante: " *Ĉar Dio tiel amis la mondon, ke Li donis Sian solenaskitan Filon, por ke ĉiu, kiu kredas al li, ne pereu, sed havu eternan vivon .*" Kaj al ĉi tiu " *unusola Filo* " nomata Jesuo el Nazareto la Spirito Dio " *komisiis ĉian juĝon* " laŭ Johano 5:22-23-24: " *La Patro juĝas neniun, sed Li konfidis ĉian juĝon al la Filo* , por ke ĉiuj honoru la Filon tiel same kiel ili honoras la Patron. Kiu ne honoras la Filon, ne honoras la Patron, kiu lin sendis. Vere, vere, mi diras al vi: Kiu aŭskultas mian vorton kaj kredas al Tiu, kiu min sendis, tiu havas eternan vivon kaj ne venos en juĝadon, sed jam pasis de morto al vivo." Jesuo venis por savi la mondon laŭ Johano 12:47: " *Kaj se iu aŭskultas miajn vortojn kaj ne kredas ilin, mi lin ne juĝas; ĉar mi venis ne por juĝi la*

mondon, sed por savi la mondon ." Lia juĝo estas prokrastita, prokrastita ĝis la tempo de lia resurekto. Ĉar nur de tiu momento, kiam la valoro de lia elaĉeto de la pekoj de la elektitoj estis aŭtentikigita en la ĉielo per la Spirito kaj liaj sanktaj anĝeloj, Jesuo eniris sian funkcion kiel sola Juĝisto.

Sed jam antaŭ sia morto, Jesuo anoncis la bazon de sia estonta juĝo kaj li diris en Marko 16:16: "*Kiu kredos kaj estos baptita, tiu estos savita; sed kiu ne kredos, tiu estos kondamnita.*"

Ĉi tiu verso metas la fundamenton por kristana savo, sed ĝi estas miskomprenata ĉar la verbo "kredi" en ĉi tiuj vortoj ofte estas miskomprenata kaj misinterpretata. Ĉar karnaj homoj donas al ĝi nur la laŭvortan, karnan signifon de rekono de realo koncerne fakton aŭ personon. Kaj siaflanke, Jesuo juĝas kredon laŭ la faroj, kiujn ĝi provokas en siaj kreitaĵoj. Lia koncepto de la verbo "kredi" do implicas multe pli ol kion karnaj homoj atribuas al ĝi. Homa nekompreneo estas la konsekvenco de la limigita menso de homoj, ĉar, male, la menso de Dio estas senlima kaj tre postulema; ĝi ne kontentiĝas pri tio, kio estas neperfekta kaj nefinita. En siaj riproĉoj al siaj judaj samtempuloj, Jesuo citas ĉi tiun ekzemplon el Mateo 23:25-28: "*Ve al vi, skribistoj kaj fariseoj, hipokrituloj! ĉar vi purigas la eksteron de la kaliko kaj de la plado, sed interne ili estas plenaj de ĉantaĝo kaj troo. Blinda fariseo! unue purigu la internon de la kaliko kaj de la plado, por ke la ekstero ankaŭ fariĝu pura. Ve al vi, skribistoj kaj fariseoj, hipokrituloj! ĉar vi similas al blankigitaj tomboj, kiuj ekstere aspektas belaj, sed interne estas plenaj de ostoj de mortintoj kaj ĉia malpureco. tiel ankaŭ vi ekstere aspektas justaj al homoj, sed interne vi estas plenaj de hipokriteco kaj maljusteco ."*

La riproĉoj, kiujn Jesuo prezentas en ĉi tiuj versoj, havas eternan valoron, ĉar ili kondamnas hodiaŭ ĉiujn kristanojn, kiujn li ne rekonas kiel siajn elaĉetitajn elektitojn; ĝuste, ĉar ili reproduktas la kulpojn faritajn de la hipokritaj Judoj antaŭ ili. Ilia aroganteco kondamnas ilin, ĉar ili ne zorgas pri plaĉi al Dio studante en la Sankta Biblio, kion li amas, aprobas kaj kio ĝojigas lin. La hipokrita kredanto favoras siajn proprajn preferojn laŭ la bildo de tio, kion nature faris Kain, kiu ne komprenis, kial lia ofero estis malestimata de Dio, dum tiu de Habel estis akceptita. En la tago de juĝo, kaj en sia nuna vivo, hipokritaj kredantoj ne komprenas pli ol Kain, ke ilia servo ofertita al Dio estas ignorata kaj malestimata de li.

Homaj verkoj estas produktitaj de malsamaj homaj karakteroj kaj liaj produktitaj verkoj reproduktas ĉi tiujn diferencojn.

Sur la ekstero de la plado, la homo vidas trompan religian sindevontigon, kiu ne eskapas la Spiriton Dion, kiu sondas lian kreitaĵon. Kaj ĉi tiu interno de la plado estas nutrata de egoismo, memkontenteco, fiereco kaj persona ambicio. Kaj reale, la peko farita en ĉi tiu kazo estas duobla, ĉar Dio kondamnas karakteron neindan je li, sed ankaŭ pretendon de aparteno al lia persono, kiu malhonoras lin. La vivo de false religiaj homoj similas al la trankvila aspekto de granda maro aŭ oceano. Sed kio okazas en la profundoj? Senĉesaj luktoj kaj granda tumulto, kie la plej malgrandaj pasigas sian tempon serĉante ŝirmejon por eskapi la dentojn de la pli grandaj. Jen la bildo, kiun Dio donas al homoj, kiuj subtenas kaj servas "***la beston, kiu leviĝas el la maro***", tio estas, la unuan historian formon de diabla persekuta kristanismo en Apokalipso 13:1. Dispremita en sango de "***la besto, kiu***

supreniras el la senfunda abismo " en Apokalipso 11:7, ĉi tiu romkatolika korpo perdis sian monarĥan subtenon, senkapigita en 1793. Religia paco rezultis, favora al la studado kaj antaŭenigo de dia lumo en ĝia elektita restaĵo, sed ankaŭ, bedaŭrinde, profita al la nekredema spirito naskita en la Franca Revolucio. Kaj la protestanta religio estis la granda profitanto de ĉi tiu evoluo de eventoj. Tiel, la okcidenta mondo dividiĝis en du konkurantajn partojn, la protestanta Usono kaj Eŭropo influita de la Francio de ateismaj liberpensuloj, kiuj manĝas pastrojn kaj estas malamikoj de ĉiuj religiaj ideoj.

Jesuo povis tiam nur koncentri sian atenton al ĉi tiuj Usono konsistantaj el malfidelaj, hipokritaj protestantoj, en ilia grandega plimulto. Kaj tion li faris submetante ĝiajn loĝantojn al siaj du sinsekvaj profetaj provoj de fido printempe de 1843 kaj la 22-an de oktobro 1844. Neperfekteco kaj doktrina apostazio estis ĝeneraligitaj, kaj por laŭleĝe identigi siajn verajn elektitojn, Jesuo devis konduki ilin distingi sin per la sincera intereso, kiun ili donas al lia biblia revelacio; kaj en ĉi tiu sankta Biblio, pli specife al siaj profetaj mesaĝoj sugestantaj la tempon de lia veno por lia granda fina glora reveno. Ĉar tuj kiam li foriris al la ĉielo, ĉeestantaj anĝeloj diris en Agoj 1:11: "*Viroj Galileanoj, kial vi staras rigardante supren al la ĉielo? Ĉi tiu sama Jesuo, kiu estis prenita supren de vi en la ĉielon, tiel revenos, kiel vi vidis lin iri en la ĉielon.*" Jesuo ankaŭ insistis pri lia reveno, dirante en Johano 14:2-6: "*En la domo de mia Patro estas multaj loĝejoj. Se ne estus tiel, mi dirus al vi.*" **Mi iras, por prepari lokon por vi. Kaj se mi iros kaj pretigos lokon por vi, mi revenos kaj akceptos vin al mi mem**, por ke vi ankaŭ estu kie mi estas. Kien mi iras, vi scias, kaj la vojon vi scias. Tomaso diris al li: *Sinjoro, ni ne scias, kien vi iras; kiel ni povas scii la vojon?* Jesuo diris al li: **Mi estas la vojo kaj la vero kaj la vivo. Neniu venas al la Patro krom per mi.** " La demando de Tomaso malkaŝas la ankoraŭ tre karnan naturon de la apostoloj elektitaj de Jesuo, kaj lia konduto estis normala, ĉar la juda homaro estis tiel karna kiel la ceteraj homoj. Nur post sia resurekto Jesuo klarigis al siaj apostoloj, kial li devis morti kaj resurekti.

kiel " la vojo, **la vero kaj la vivo**". Li ne prezentas sin kiel "la iranto", sed prefere kiel "la vojo", sur kiu liaj elektitoj devas antaŭeniri al eterna vivo, honorante la dian veron esprimitan per liaj leĝoj kaj ĉiuj liaj valoroj.

Granda miskompreno de ĉi tiu mesaĝo klarigas la malobeon de falsaj kristanoj. Ĉar ĉi tiu verso estas interpretata kiel koncernanta nur Jesuon mem, kvazaŭ Jesuo asertus, ke li mem estis savita per la perfektecoj de siaj verkoj. Nu, Jesuo ne venis por savi sin mem, sed "**por savi la mondon**", tiom kiom lia oferto estas farita al la tuta mondo, al ĉiuj popoloj, lingvoj, nacioj, regnoj kaj triboj.

Nun, Jesuo ne estas nur la perfekta modelo por ni imiti, li estas ankaŭ la granda supera suverena Juĝisto, kiu juĝas la juĝistojn de la tero mem. Kaj kion multaj forgesas en sia religia sindediĉo estas, ke kiel supera juĝisto, estas li kaj li sole, kiu taksas kaj testas la valoron de la religia sindediĉo de ĉiuj, kiuj postulas lian savon aŭ lian nomon. Ĉi tiu perspektivo tial eksponas tiujn, kiuj maljuste faras al li kaj malhonoras lin, al lia venĝo kaj lia kolero. Tial estas en la intereso de la homo lerni koni la dian volon, la verajn, kaj akiri per la studado de la Sankta Biblio juĝon praktikitan, spertitan kaj aprobitan de Dio.

Mi tiel transiras de dia juĝo al homa juĝo.

Ekde nia naskiĝo, ni homoj malkovras la vivon sen antaŭkonceptitaj ideoj, kaj nia personeco registras multajn spertojn. Por la homo, kiu ignoras la biblian dian revelacion, ekzistas nek bono nek malbono, kaj la solaj nocioj, kiujn liaj gepatroj alportas al li, estas tiuj, kiujn ili mem ricevis de siaj gepatroj. En Eŭropo de kristana origino, kristanaj valoroj trudis sin kaj dominas la mensojn; eĉ tiujn de ateistoj. Sed ĉi tiuj valoroj estas agnoskitaj nur per kultura heredaĵo. La sama principo validas por la tuta homaro hodiaŭ; en la Oriento la heredaĵo estas budhismo, en la Mezoriento, islama, kaj en Afriko, konkurenca divido de islamo, kristanismo kaj animismo paganismo.

Kion ĉiuj homoj akiris de la Kreinto Dio estas la libereco de sia elekto kaj decido, tio estas, la kapablo eterne juĝi la riskojn, kiujn kaŭzas sia libera elekto. Rigardante siajn terajn kaj ĉielajn kreitaĵojn, Dio vidas nur bagatelajn juĝistojn, kiuj portas la sekvojn de sia libera elekto.

Kiam li volis konatiĝi ekster Izrael, Dio uzis sian deportadon al Babilono por malkaŝi sin al reĝo Nebukadnecar, la reĝo de la Ĥaldeaj popolo. Post amaraj provoj, ĉi tiu reĝo fariĝis fervora kaj fidela elektito. Li sciis saĝe uzi sian rajton je persona juĝo kaj humiligis sin antaŭ la Ĥiopova Dio. Kion faris ĉi tiu potenca kaj dominema reĝo, eĉ la plej malalta homo povas fari ĝin eĉ pli facile, ĉar lia kondiĉo lin tenas humila. Ĉi tio estas vera principo, sed tute malvera en la praktika realeco. Efektive, Dio trovas en la koroj de iuj el la plej malriĉaj pli da fiereco ol en la koro de reĝo Nebukadnecar. La normo de homa karaktero spitas ĉian logikon. Ĉar estas la formo de ĉiu individua karaktero, kiu estas decida. Kaj la normo de karaktero, kiu aperas, baziĝas sur grandega nombro da kombinaĵoj, kriterioj, hereditaj genetike aldonitaj pure hazarde. Ĉi tiu hazardo efektive havas sian lokon en la kreaĵo de Dio, kiam li lanĉas sinsekvajn reproduktan procezon. Multoblaj kupliĝoj produktis sennombrajn genetikajn formojn, kaj al ĉi tiuj kriterioj oni devas aldoni la hazardon de la naskiĝloko de ĉiu persono. Sed Dio donas al si la suverenan rajton interveni en ĉi tiu ŝanco por favori la plenumon de sia planita projekto por la homaro. Estas vere, ke naskiĝi en islama lando konsiderinde reduktas la ŝancojn komenci la vojon desegnitajn de Jesuo Kristo. La samo validas por ĉi tiuj amasoj da homoj naskitaj en Budhismo. Sed Dio esprimis sin pri ĉi tiu temo dirante en Romanoj 9:18 ĝis 22 de la apostolo Paŭlo: "*Do Li kompatas kiun Li volas, kaj Li obstinigas kiun Li volas. Vi diros al mi: Kial Li ankoraŭ kulpigas? Ĉar kiu rezistas al Lia volo? Aŭ pli ĝuste, ho homo, kiu vi estas, por disputi kun Dio?*" Ĉu la argila objekto diros al tiu, kiu ĝin faris: '*Kial Vi faris min tia?*' Ĉu la potfaristo ne havas potencon super la argilo, el la sama maso fari unu vazon por honoro kaj alian por malhonoro? Kio se Dio, volante montri Sian koleron kaj konigi Sian potencon, toleris kun multe da pacienco la vazojn de kolero, pretigitajn por detruo, kaj por konigi la riĉecon de Sia gloro sur la vazojn de kompato, kiujn Li antaŭe pretigis por gloro?"

Ĉu mi devas persone pravigi kial mi naskiĝis en Francio en sindona kristana familio? Ne, kompreneble ne, mi ne kapablas fari tion, kio ne malhelpas min rekoni favoron, kiu hodiaŭ profitigas Dion, kiun mi servas kaj volonte servas. Sed ĉirkaŭ mi, amasoj da homoj profitis de la samaj avantaĝoj kaj tamen ne atente aŭskultis Dion kaj lian rivelitan veron. Ĉu lia elekto beni min ne estas tiel pravigita? Nia individua rajto juĝi do decidas nian eternan estontecon kaj Dio

metis antaŭ ni nur du vojojn, laŭ Readmono 30:19-20: " *Mi atestas hodiaŭ kontraŭ vi la ĉielon kaj la teron, ke **mi metis antaŭ vin la vivon kaj la morton, benon kaj malbenon** ."* Elektu la vivon, por ke vi vivu kaj via idaro, por ami la Eternulon, vian Dion, por obei Lian voĉon kaj por alkroĉiĝi al Li . **Ĉar tio estas via vivo kaj la longo de viaj tagoj** , por ke vi loĝu sur la tero, kiun la Eternulo ĵuris doni al viaj patroj, al Abraham, al Isaak kaj al Jakob .

Komence de la kreado, " **vivo kaj morto** " estis ligitaj al du arboj: " **la arbo de vivo** " kaj la arbo de morto, konata kiel " **la arbo de la scio pri bono kaj malbono** ". Hodiaŭ, kaj ekde la printempo de 1843 ĝis la reveno de Jesuo Kristo, vivo kaj morto estas ligitaj al du tagoj markantaj la semajnan ripozon de la homoj: **la tago de vivo** , tio estas, la ripozo de la sepa-taga Ŝabato sanktigita de Dio ekde lia kreado de la tera dimensio; **la tago de morto** , tio estas, la ripozo de la unua tago, la antaŭa "tago de la suno", renomita dimanĉo de la romkatolika papa religio; sed ankaŭ, pli evidente, la ripozo de la sesa tago praktikata en Islamo fare de islamanoj.

Inter tiuj du epokoj apartigitaj per ĉirkaŭ 4000 jaroj, en la jaro 30, per lia pekliberiga morto, la arbo de vivo alprenis la aspekton de Jesuo Kristo kaj la arbo de morto nomata "arbo de la scio pri bono kaj malbono" alprenis la aspekton de la juda Torao uzata de Satano por malakcepti la veran Mesion senditan de Dio, Jesuon Kriston nomatan Jesuo el Nazareto; laŭ aspekto, judo inter multaj aliaj. Tiel, la kredo estis kontraŭata de la leĝo instruita de Dio sed tute miskomprenita de la judaj religiaj gvidantoj, regantoj kaj pastraro.

La plej miriga afero por ni, viaj servistoj, ho supera Dio, estas malkovri, ke la malfidelaj kristanoj siavice misuzis la Sanktajn Skribojn, mistradukitajn por pravigi homan pekon laŭ Apokalipso 9:11: " *Kaj ili havis super si kiel reĝon la anĝelon de la senfunda abismo, kies nomo en la hebrea lingvo estis Abaddon, kaj en la greka lingvo estis Apolion* . " Ĉi tiu verso kondamnas la detruan uzon de la Sankta Biblio, origine skribita " *en la hebrea kaj greka lingvo* " kiel ĉi tiuj du nomoj " *Abaddon, Apolion* ", kiuj signifas: Detruanto. La ago estas atribuita al la malfidelaj protestantaj kristanoj, heredantoj de la Reformacio, kiu naskis la "Religiajn Militojn" inter katolikoj kaj protestantoj inter la 12-a kaj 18-a jarcentoj . Kaj la anĝelo de la abismo, kiu regas super ili, estas Satano la diablo, kiu estos kondamnita vivi izolita dum " *mil jaroj* " sen siaj demonaj anĝeloj, sur la dezerta tero, senigita je ĉiuj siaj homaj loĝantoj kaj siaj bestoj; kio redonas al ĝi ĝian karakterizaĵon nomatan " *abismo* " de Genezo 1:2: " *La tero estis senforma kaj dezerta, kaj mallumo estis super la abismo, kaj la Spirito de Dio ŝvebis super la akvo* . "

Ni legas en Apokalipso 20:1-3: " *Kaj mi vidis anĝelon malsuprenirantan el la ĉielo, havantan ŝlosilon de la abismo kaj grandan ĉenon en sia mano. Kaj li ekkaptis la drakon, la antikvan serpenton, kiu estas la Diablo kaj Satano, kaj ligis lin por mil jaroj. Kaj li ĵetis lin en la abismon kaj fermis ĝin, kaj sigelis lin, por ke li ne plu trompu la naciojn, ĝis finiĝos la mil jaroj. Post tio li devos esti liberigita por mallonga tempo ."* Versoj 7-8: " *Kaj kiam finiĝos la mil jaroj, Satano estos liberigita el sia malliberejo, kaj eliros, por trompi la naciojn en la kvar anguloj de la tero, Gog kaj Magog, kaj kolekti ilin por la milito. Ilia nombro estas kiel la sablo de la maro* . " La menciitaj " **nacioj** " estas la kulpaj anĝeloj kaj homoj

revivigitaj por la fina juĝo, por suferi la punon de la “ **dua morto** .” Verso 9-10: “ *Kaj ili supreniris sur la teron, kaj ĉirkaŭis la tendaron de la sanktuloj kaj la amatan urbon. Sed fajro malsupreniris el la ĉielo kaj formanĝis ilin; kaj la diablo, kiu trompis ilin, estis ĵetita en la lagon de fajro kaj sulfuro, kie estas la besto kaj la falsa profeto. Kaj ili estos turmentataj tage kaj nokte por ĉiam kaj eterne.* ” Verso 14-15: “ *Kaj la morto kaj Hadeso estis ĵetitaj en la lagon de fajro. Ĉi tio estas la dua morto, la lago de fajro. Kaj ĉiu, kiu ne troviĝis skribita en la libro de vivo, estis ĵetita en la lagon de fajro.* ”

Ĉi tiuj versoj profetas la sorton rezervitan de Dio por la malfidelaj kaj ribelemaj judoj kaj kristanoj, tio estas, la sorton de homoj, kiuj perdas sin per sia erara juĝo. Kiu povas diri, ke la individua rajto juĝi havas malmultan valoron? En la tago de la lasta juĝo, ĉi tiuj ribelantoj estos revivigitaj de Dio, por ke ili povu vidi per siaj propraj okuloj la gloron hereditan de la elaĉetitaj elektitoj laŭ Apokalipso 20:4: “ *Kaj mi vidis tronojn, kaj sur ili sidiĝis juĝo . Kaj mi vidis la animojn de la senkapigitaj pro la atesto de Jesuo kaj pro la vorto de Dio, kaj de tiuj, kiuj ne adoris la bestaĉon nek ĝian bildon, kaj kiuj ne ricevis ĝian markon sur siaj fruntoj aŭ sur siaj manoj; kaj ili vivis kaj reĝis kun Kristo mil jarojn.* ” La unua frazo de verso 5 estas parenteza klarigo, kiu profetas duan reviviĝon; tiu de la ribeluloj: “ *La ceteraj mortintoj ne reviviĝis ĝis la fino de la mil jaroj ...* ” La resto de verso 5 estu metita komence de verso 6: “ *Ĉi tio estas la unua releviĝo. Benata kaj sankta estas tiu, kiu partoprenas en la unua releviĝo! Super tiaj la dua morto havas nenian potencon, sed ili estos pastroj de Dio kaj de Kristo, kaj reĝos kun li mil jarojn.* ”

Jen kondukas la du vojoj prezentitaj de Dio al liberaj homaj elektoj.

Apokalipso 20 klarigas la rolon donitan al infero en la katolika tradicio. Tial estas grave doni al la vorto “ **abismo** ” la nomon de la lando senigita je loĝantoj, kiun ĝi reakiras nur por la Lasta Juĝo. Kaj “ *la lago de fajro kaj sulfuro* ” ne estas senrilata al la infero de la greka religio, kies gardanto nomiĝas Vulkano. La subtera fajro elŝprucita de vulkanoj, kiuj erupcias, precipe por marki la grandajn momentojn de tera peko, kiel en 535 kaj 536, fine ludas la ĉefan rolon en la kompleta purigo de la surfaco de la tero malpurigita de la homaro.

M12 - La tutmonda krizo de kapitalismo

La temo, kiun mi traktas ĉi tie, koncernas ekonomikon, kaj ĉi tiu civila kaj sekulara temo postulas bonan komprenon, kiun Dio ofertas nur al siaj veraj infanoj. Ĉar ekonomiko alprenas spiritan intereson, kiam Dio uzas ĝin por malfortigi siajn malamikojn. Kaj mi memorigas vin, ke en Dio troviĝas la klarigo por ĉio, kio plenumiĝas sub la suno kaj la luno, ĉu tage ĉu nokte.

Ekzistas du specoj de ekonomiko: bona kaj malbona.

La ĝusta estas reteni kiel eble plej multe ene de nacio la profitojn akiritajn per la laboro de lokaj kompanioj. Por fari tion, la investanto-akciulo devas esti civitano de la lando, kie lia kompanio situas. Ĉi tiu kondiĉo regis ĝis 1969, la jaro kiam la mandato de Generalo de Gaulle finiĝis.

La malbona ekonomio sukcedis ĝin post 1969 pro la poreŭropa ideologio. La malbona ekonomio estas la preciza malo de la bona. Ĝi konsistas el ne reteni la profitojn de la loka laboro donante ilin al eksterlandaj investantoj. Rezulte, la lando postvivas sed ne plu riĉigas sin. Kaj tio estas la kaŭzo de la terura ŝuldiĝo de la nuna Francio, transdonita al la decidoj de prezidanto Macron, la eksa bankisto de la Rothschild Banko. Alfrontita al senlaboreco, la prezidanto invitas fremdulojn investi sian kapitalon por krei laborpostenojn en Francio. Tiel li akiras laborpostenojn, sed ne la riĉigon de sia franca lando, ĉar la provizita laboro nur riĉigos la landon de la investanto. Kaj cedante al la oferto de pruntoj de usonaj pensiaj fondusoj, Francio lasis sin esti delogita kaj kaptita de Usono, kiu tiel fincas la pensiojn de siaj laboristoj per la uzurinterezo pagita de francaj laboristoj.

1843 estas la dato de la granda dia lumo, kiu permesas al ni kompreni la juĝon, kiun Dio eldonas pri la evoluo de la kristana religio. Kaj ekde tiu dato, Dio organizis siajn sinsekvajn atakojn kontraŭ la malfidela Eŭropo de la "dek kornoj". En 1870, grava eŭropa milito kaŭzis la falon de la imperia reĝimo de Napoleono la 3-a. Estis tiam la tempo de la grandaj koloniigoj, kiuj estis ĉe la origino de la riĉiĝo de la eŭropaj koloniigistoj kaj kiuj naskigis kapitalismon, kies bazo estas la Urbo Londono, Anglio, la plej koloniiga lando en la tuta homa historio. En 1914, la Unua Mondmilito ankoraŭ havis Eŭropon kiel sian centron kaj pli precize la limregionon, kiu apartigas Francion de Germanio. En 1939, Nazia Germanio lanĉis venĝeman konkeron kaj komence de 1945, ĝi estis venkita de la okcidentaj aliancanoj. Post esti venkitaj kaj okupitaj de Germanio, eŭropaj landoj spertis malkoloniigon, kiel postulis la okupitaj kaj konkeritaj landoj. Kapitalismo ŝuldas sian potencon al ĉi tiu periodo de koloniigo, tial, post malkoloniigo, ĝia supervivo dependis nur de la elekto de investado farita en Japanio kaj Germanio, la du landoj venkitaj de la okcidentaj aliancanoj.

Eŭropo trovis sin alfrontita al inundo de produktoj fabrikataj de Japanio, en fabrikoj kreitaj per usonaj financoj.

Dua atako venis el Anglujo, la lando de redistribuo de produktoj fabrikataj en Honkongo, ilia lasta kolonia zono ĝis 1997.

En 1957, la originala konsisto de la Eŭropa Komuna Merkato inkluzivis ses landojn krom Anglio. Sed akceptante ĝian eniron en la Union en 1973, la eŭropanoj enportis en sian komunumon veran "Trojan ĉevalon", kiu, per siaj specialaj esceptoj, nur servis por forĉerpi eŭropan kapitalon. Ĝiaj eksportaĵoj de honkongaj produktoj inundis Eŭropon, kies loĝantoj rapidis aĉeti ĉi tiujn escepte malaltkostajn ofertojn. Farante tion, ili detruis siajn lokajn entreprenojn kaj siajn proprajn laborpostenojn.

En 1974, Dio denove frapis Eŭropon, transdonante la kontrolon de nafto-kaj gasrezervoj al la arabaj landoj, kiuj posedis la kuŝejojn. Subita 40%-a kresko de naftoprezoj detruis la eŭropan ekonomion. Por la unua fojo en sia historio, Francio ŝuldiĝis.

En 1976, al la antaŭa ruino, Dio aldonis la ŝarĝon de islamaj enmigrantaj laboristoj kaj iliaj familioj rajtigataj ekloĝi en Francio per la leĝo pri familireunuigo.

Aertrafiko estas atakata de palestinaj piratoj de PLO.

En 1995, Dio aldonis al ĉi supre la islamisman terorismen de la GIA, poste en 2001 en Usono, la turoj de la Monda Komerca Centro estis detruitaj de la retpiratoj de la grupo Al-Kaida.

En la 2010-aj jaroj, la grupo DAESH teroris okcidentanojn per siaj kolektivaj senkapigoj, filmitaj kaj prezentitaj en sociaj retoj.

Komence de 2020, Dio alfrontis la tutan homaron per la viruso Covid-19, kiu disvastiĝis el franca laboratorio en Ĉinio (ĈPR). Post Israelo kaj Italio, Francio estis "ŝlosita", ĝia ekonomio fermiĝis dum du jaroj.

En 2022, Dio ekbruligis fajron en Orienta Eŭropo inter Ukrainio kaj Rusio. Usono de Joe Biden kaj la eŭropanoj provizis financon helpon kaj armildonacojn al la ukraina flanko. Jam la duan fojon, la rezigno pri rusa gaso, pro sankcioj, pliigis ĝian prezon kaj riĉigis la provizantajn landojn: Usono kaj Norvegio.

En 2023, la 7-an de oktobro, palestinanoj de la grupo Hamas lanĉis mortigan atakon kontraŭ suda Israelo.

Tiel resumiĝas la evoluo de la faktoj, kiuj konstruis nian nunan ruinon.

Ĉi tiu krizo de kapitalismo okazas pro la ekscesoj de tutmonda kapitalismo. Tiutempe, krizo superis la pure komunisman ideologion de USSR. Ĝia milita fiasko en la milito en Afganio estis fatala. Kaj indas memori, ke ĉi tiun fiaskon jam kaŭzis la usona milita subteno donita al la afganoj. Usonaj ŝultromuntitaj raketlanĉiloj facile detruis rusajn tankojn kaj helikopterojn. Rusio ne plu povis aserti sin kaj, humiligita, devis retiriĝi el Afganio. En ĉenreakcio, la tuta rusa reĝimo kolapsis kaj sinjoro Gorbaĉov malfermis Rusion al okcidenta kulturo. Kapitalismo eniris la mensojn de la oligarkoj de la reĝimo kaj Rusio fariĝis infero por la malriĉuloj, minacata de la armiloj de la murdistoj de la riĉuloj. Post kiam prezidanto Jelcin, fifama alkoholulo, sinjoro Patruŝev, estro de la FSB, metis Rusion sub la aŭtoritaton de Vladimir Putin, kiu akiris la submetiĝon de la oligarkoj riĉigitaj per la komunaj ŝtataj havaĵoj, kiujn ili konfiskis.

La tutmonda situacio estis nova; kapitalismo triumfis, la rusa komunismo malaperis. Sed kapitalismo estas kiel kancero, nesatigebla. En sia tutmonda sukceso, usona kapitalismo enkondukis Ĉinion en la mondan komercon, la MKO. La ekstreme malalta vivnivelo en Ĉinio tiam ofertis al investantoj laborantaron de obeemaj kaj aktivaj sklavoj. La profitoj tiel rikoltitaj atingis senprecedencajn nivelojn. Kaj samtempe, Usono ĉenis eŭropajn naciojn igante ilin adopti sian interretan komunikadan reton, kiu ebligis al ĉiu, kiu havis aliron al la reto, fariĝi individua kaj privata borsmakleristo. La gvidantoj de la delogitaj nacioj ne komprenis la sekvojn de ĉi tiu nova ilo, kiu tute renversis la internajn ekvilibrojn ĝis tiam konservitajn en okcidentaj nacioj. Ĉiam pli multnombraj kaj disigitaj inter la riĉaj nacioj, investantoj fariĝis la veraj posedantoj de kompanioj nomataj "akciaj kompanioj", kiel en Usono kaj Germanio. La dungint-posedataj kompanioj de la malnova sistemo estis elacetitaj kaj transformitaj en akciajn kompaniojn tute dependajn de investantaj akciuloj. Rezulte, ĉi tiuj eksterlandaj aŭ lokaj akciuloj povis retiriĝi iam ajn por redirekti siajn investojn, rezultante en malstabilaj, malstabilaj kondiĉoj por kompanioj kaj iliaj dungitoj, ofte kondukante al tragikaj bankrotoj.

Ĉu Dio devis blindigi politikajn gvidantojn kaj ekonomikistojn por ke ili ne antaŭvidu la katastrofajn sekvojn de la nova situacio, kiu establiĝas kaj plifortiĝas ĉiutage? Mi priskribas ĉi tiun situacion: la nacio vivas de la mono produktita de siaj entreprenoj kaj komercoj. Minimume, ĉi tiuj agadoj ebligas internan vivon kaj elspezoj estas kovritaj. Ve, tio estis la malnova sistemo, ĉar en la nova, la mono produktita de ĉiam pli malabunda laboro flugas al la kvar ventoj de la ĉielo al akciuloj disigitaj tra la mondo. Ĉar profitoj jam ne estas retenataj en la lando de laboro, gvidantoj jam ne povas kovri la elspezojn de sia nacio. Kaj Ĉinio funkcias kiel suĉpumpilo, forŝirante la produktivajn industriajn agadojn de ĉiuj riĉaj landoj: Usono, Eŭropo, Japanio, Aŭstralio. Ĝi fariĝis la fabriko de la mondo, provizante la bezonojn de homoj disigitaj tra la tero. Kaj rezulte, la mono de ĉiuj ĉi tiuj landoj riĉigas ĝin kaj lasas ilin mankantaj.

La Interreto kaj Ĉinio kune formas la armilon, kiu dinamitas la situacion de riĉaj nacioj. En ĉi tiu afero, mono restas la radiko de ĉia malbono. La eksponentaj profitoj akiritaj per investado en Ĉinio kaj Azio, en malriĉaj landoj, kiuj longe estis subevoluintaj, ruinigas kaj detruas la antaŭe riĉajn naciojn per la agoj de iliaj plej avidaj riĉuloj. Mi povas nur kompari ĉi tiun situacion kun la mortiga kazo de la disvastiĝo de kancera tumor. Kiu pensus, ke komerco povas mortigi? Ĉi tiu estas malfacila observado por homoj kutimiĝintaj al la riĉeco kaj abundo akumulitaj dum la 80 jaroj, kiuj pasis ekde la fino de la Dua Mondmilito; evento, kiun ni festas ĉiujare la 8-an de majo ekde la 8-a de majo 1945. Ĉi tiu dato turmentas mian menson, kaj mi ne surpriziĝus, se la Tria Mondmilito eksplodus en ĉi tiu jaro 2025 post ĉi tiu dato de la 8-a de majo. Mi jam menciis la signifon de ĉi tiuj 80 jaroj, aŭ $40 + 40$. Ĉar la nombro 40 en la Biblio estas sinonimo de tempo de religia provo, Dio duobligis ĉi tiun tempon por konduki la kapitalisman homaron al ĝia finfina eksceso. Ĉar tiu nesatigebla, voranta kapitalismo estas de la protestanta religio, kiun li denuncas kaj kondamnas en sia revelacio de la Apokalipso ekde 1843.

Por kompreni kiom grava estas ĉi tiu dato de la 8-a de majo 1945, mi memoras la jenajn aferojn: La Kreinto Dio, kiu metis en la ĉielon la stelojn, kiuj konsistigas la universalan horloĝon de tempo, plenumas la faktojn, kiujn li antaŭe profetis, kun granda precizeco. Nun, ni havas malantaŭ ni la ateston de la pasinteco kaj jam, ĉi tiu puno de Jerusalemo venis en la jaro 70, tio estas, 40 jarojn post merkredo, la 3-a de aprilo 1930, en kiu Jesuo Kristo mortis krucumita de la Romanoj laŭ peto de la juda pastraro kaj parto de la popolo. Krome, ĉe la fino de la 40 jaroj da provo de la vivo en la dezerto de Arabio kaj Egiptio, la Hebreoj eniris la landon Kanaano. Do ŝajne ne estas kialo, kial en 2025, ĉe la fino de la 80 jaroj da paco kaj provo, la 8-an de majo, la eniro en la Duan Mondmiliton estu prokrastita kaj puŝita reen al 2026.

Usono konstante riĉigis sin per la militoj, kiujn ĝi komencis verŝante oleon sur la fajron; tio tutmonde, kiel armilkomercistoj kaj "**komercistoj de la tero**" laŭ Apokalipso 18, liveritaj al ambaŭ kontraŭstarantaj tendaroj, se tio eblas. Post la Dua Mondmilito, ili sklavigis la aliancitajn naciojn, kiujn ili venis savi, batalante kontraŭ la germana invadanto kaj la japana agresanto. Estas terure diri tion, sed Usono ne kapablas agi pro iu ajn kialo krom sia propra intereso. Ĉi tiu popolo nature havas guston por risko kaj la serĉado de riĉeco. La kialo de ilia enmigrado

al usona grundo estas skribita en iliaj genoj. Kaj en 1944, germana venko estus tre damaĝa por ili, por iliaj investoj faritaj por siaj aliancanoj. Usonaj konvojoj irantaj al Anglio, en kolono, estis atakitaj kaj sinkigitaj de germanaj submarŝipoj. La financaj interesoj de Usono estis do kompromititaj kaj trafitaj. Nazia Germanio do devis esti venkita. Kaj ĝi estis, sed ne nur de Usono, sed de Sovetunio, kiu unue alvenis en Berlinon, la nazian ĉefurbon. Rezulte, Usono devis akcepti la dividon de Jalto, kiu okazis de la 4a ĝis la 11a de februaro 1945, kaj kiu donis al la rusoj Pollandon kaj la orientan parton de Germanio, ĝis Berlino. Eĉ tiam, Generalo Patton nutris profundan malamon kontraŭ la rusoj kaj proponis tuj batali kontraŭ ili. Li mortis hazarde, oficiale, kaj usonaj gvidantoj ne aprobis lian pozicion. Paco regis ĝis Rusio, sentante la minacon de kapitalisma ideologio, starigis la muron, kiu izolis ĝin kaj kreskigis la streĉan etoson de la Malvarma Milito. Ambaŭ landoj batalis militojn helpante siajn aliancanojn sen rekte alfronti unu la alian. En 1961, ĉe la Porkogolfeto apud Kubo, la konflikto inter la du potencoj preskaŭ atingis interŝanĝon de atombomboj. Sed la rusa gvidanto Ĥruŝĉov retiriĝis kaj forlasis planojn instali siajn raketlanĉilojn sur kuba grundo, regata de Fidel Castro.

Tiun retiriĝon de la rusoj en 1962 sekvis la fiasko de ilia milito en Afganio inter 1979 kaj 1989, kiu kaŭzis la falon de la soveta reĝimo.

Sekvante tiujn opoziciojn, kapitalismo trudis sin ĉie sur la tero krom en Nord-Koreio. Ĉinio adoptis ĝin en duobla kapitalisma sistemo por siaj eksteraj komercaj rilatoj kaj komunisma por la administrado de sia interna loĝantaro. Ĝi tiel povis fariĝi la tutmonda produktadfabriko, kun kiu neniu povas konkuri. Kapitalismo permesas al unuopa homo profiti sole de la laboro de ekspluatataj homamasoj. Rezulte, la ebla riĉiĝo de unuopa homo estas senlima kaj liaj investoj riĉigas lin kaj lian nacion ĉiam pli. Usono havas la plej altajn malegalecojn en la vivnivelo de siaj loĝantoj, hodiaŭ atingante maljustajn kaj danĝerajn pintojn. Inter la malriĉuloj, kiuj ne povas pagi lupagon, kaj la riĉuloj kun centoj da miliardoj da dolaroj, abisma breĉo plilarĝiĝas. Kaj kun la tempo kaj la etendiĝo de tiuj breĉoj, miliardaj individuoj trudas siajn servojn kaj sian politikan kaj ekonomian vizion al ĉiuj nacioj, kiuj fariĝis klientoj de iliaj servoj.

Ekde la elekto de Donald Trump, la influo de miliardoj fariĝis samtempe pli urĝa kaj pli malstreĉita. Ili tenas la okcidentan mondon en siaj manoj, kiel ili montras, kaj gvidantoj estas devigitaj submeti siajn naciojn al iliaj postuloj.

En la nunaj tagoj, la plano de Dio formiĝas kaj pli klare iĝas: Donald Trump moviĝas al la decido oferi sur la altaro de paco la kompatindan Ukrainion, kuraĝigitan en ĝia milito kontraŭ Rusio de la antaŭa usona prezidanto, Joe Biden kun la antaŭsignifa nomo. La novaj "princoj de la mondo", laŭ la signifo de iliaj nomoj, Donald kaj Vladimir, konsentas trudi al Ukrainio la kondiĉojn postulitajn de la rusoj. Kaj tio tre similas al la interkonsento inter Germanio kaj Rusio, kiuj dividis Pollandon antaŭ ol kolizii en furioze murdema milito. Kaj ni scias, el Daniel 11:40, ke la historio baldaŭ ripetos sin, pro ŝanco, kiun Rusio kaptos tuj kiam ĝi prezentos sin; mi parolas ĉi tie pri la islama atako kontraŭ Suda Eŭropo, kaj pli precize la Papa Italio, la prioritata celo de la dia kolero. Kiel oni povas heziti, kiam Eŭropo, kiu rezistis lin armante sian malamikon Ukrainio, trovas sin en malfacilaĵo, atakita de malicaj islamanoj plenaj de malamo. Tiel, la kolizio de la " *reĝo de la sudo* " favoras la amasan invadon de la " *reĝo de la nordo* ", kiel

anoncas Daniel 11:40: " *En la tempo de la fino, la reĝo de la sudo atakos lin, kaj la reĝo de la nordo venos kontraŭ lin kun ĉaroj, rajdistoj kaj multaj ŝipoj .* "

La plano de Dio por la puno de eŭropaj nacioj plenumiĝas. Dum Eŭropo estas okupata de rusaj kaj islamaj armeoj, kiuj prirabas ĝin de nordo ĝis sudo, usonaj atombomboj frapas Rusion sur ĝia grundo, detruante ĝian ĉefurbon kaj gravajn urbojn. Ĉi tiu terura novaĵo ekflamas la koleron de la rusaj armeoj, kiuj rebatas sendante siajn atommisilojn kontraŭ usonajn urbojn, kiuj siavice estas plejparte detruitaj kaj detruitaj. Kaj por la tria fojo en la historio, usonaj soldatoj intervenas sur la detruita grundo de Eŭropo. Parizo malaperas en atomfajro; "fajro en granda cirklo", kiel profetis Michel Nostradamus. La rusaj trupoj tiel estos puŝitaj reen al la lando de Izrael, kie ili estos ekstermitaj, laŭ Daniel 11:45: " *Novaĵoj el oriento kaj el nordo konsternos lin, kaj li eliros kun granda kolero por pereigi kaj tute ekstermi multajn.* " *Li starigos la tendojn de sia palaco inter la maroj, al la glora kaj sankta monto, kaj tiam li alvenos al la fino, sen iu ajn, kiu helpos lin .*

Kun Rusio detruita, kune kun ĝiaj aliancanoj, Ĉinio, Nord-Koreio, Barato, Pakistano, kaj ĉiuj idolkultaj popoloj de la tero, la postvivantoj spertos la tempon de la " *sep lastaj plagoj de la kolero de Dio* ", sugestante ke nur veraj kaj falsaj kristanoj restas. Kvankam malfortigita, protestanta Ameriko tamen eliras venka kontraŭ sia eterna malamiko, Rusio. La katastrofo estas tiel granda, ke la situacio postulas universalan regadon. La postvivantoj renkontiĝas kaj konsentas adopti ĉi tiun universalan reĝimon. La diablo agas, inspirante la postvivantojn per malamo al la dia Ŝabato. Li konvinkas ilin trudi unuopan semajnan ripozon dimanĉe, instigante malamon kontraŭ la judoj kaj ilia Ŝabato. Ĉi tiu trudado estos establita sur usona grundo antaŭ ĉi tiu fina tempo. Ĉi tiuj komercistoj de la tero povas nur favori la adopton de ununura ripoztago, kiu favoras labortempon kaj komercajn rilatojn. Siaflanke, la diablo, kiu inspiras ilin, donas alian kialon por ĉi tiu ago. Li scias, ke lia tempo por ago finiĝas kaj volas humiligi la Kreinton Dion kaj lian mesion Jesuo, la Mikaelon de la ĉielaj anĝeloj. La ekstermado de obeo al la sankta Ŝabato de Dio estas lia celo. Dekreto estas tiam eldonita, kiu devigas la romian dimanĉon sub puno de ekonomia bojkoto fare de la aliaj pluvivantoj. Ĉi tiu mezuro estas profetita en Apokalipso 13:17 : " *... kaj ke neniu povu aĉeti aŭ vendi, krom tiu, kiu havas la markon, aŭ la nomon de la besto, aŭ la numeron de ĝia nomo .* " » Spertante ĉiam kreskantan suferon pro la finaj plagoj de Dio, la ribeluloj fine decidas ekstermi la servistojn de Dio, kiuj rezistas kaj restas fidelaj al la sabata ripozo: verso 15: " *Kaj al ĝi estis donita povo doni vivon al la bildo de la besto, por ke la bildo de la besto parolu, kaj igu, ke ĉiuj, kiuj ne adorkliniĝus al la bildo de la besto, estu mortigitaj.* "

En la printempa tago de 2030, la 20-an de marto, Jesuo intervenas por savi siajn fidelajn elektitojn, kiel li faris por Daniel kaj liaj tri kunuloj, liveritaj al morto fare de la Ĥaldeoj. Kaj kiel en la tempo de Ester, la sorton promesitan al la elektitoj de Kristo suferas la ribeluloj mortigitaj de li kaj " *disĵetitaj sur la tero kiel sterko* ". La elektitoj ne atestas la makabran spektaklon, ĉar ili eniris la regnon de la ĉielo antaŭ la fina hekatombo, kiu komenciĝas per la puno de " *Babilono la Granda* ", la urbo Romo sangigita per la sango de la sanktuloj, la veraj kristanoj, en ĝia imperia reĝimo kaj ĝia papa religia reĝimo. La tuta falsa katolika kaj

protestanta sankteco mortas en **la "vinjaro"**, masakrita de siaj viktimoj, kiujn ĝi delogis kaj trompis. Kaj la lastaj postvivantoj mortigas unu la alian ĝis la fino. "*La lasta plago de Dio, la sepa*", falas sur la lastajn postvivantojn en la formo de "*hajleroj*" de grandega grandeco taksita je "*unu talento*", aŭ preskaŭ 42 kg. Sed ĉi tiu vorto "*talento*" alprenas sian spiritan signifon en la parabolo de Jesuo, lia parabolo pri la "*talentoj*", en kiu li donas al siaj diversaj servistoj "*talenton*", valuton, kiun la plej saĝaj profitigas. La malbona servisto elektas enterigi sian "*talenton*" por redoni ĝin al Jesuo, kiel li donis ĝin al li. La kolero de Jesuo restas sur li, kaj li spertas sian mortigan punon, konfirmitan per la "*hajleroj*" de la "*sepa kaj lasta plago de Dio*".

Kapitalismo idoligas monon kaj riĉecon, kaj ĝuste ĉi tiu amo koruptas la mensojn de homoj. Ĉi tiu amo al mono kaj riĉeco sinsekve karakterizas "*la patrinon de la malĉastistinoj Babelon la Grandan*" kaj ŝian protestantan ekvivalenton, la "*komercistojn de la tero*". Ĉi tiu simileco kaj la kunhavigo de la malbeno de Dio favoras ilian asociiĝon en la fina fazo de la homa historio sur la tero, kie Dio prezentas ĝin kiel "*la beston, kiu leviĝas el la tero*" en Apokalipso 13:11-18.

La kolapso de la soveta komunista reĝimo multe amuzis okcidentajn kapitalismajn mokantojn, sed ili jam ne ridos kiam la sekvoj de la krizo de kapitalismo provokos la plej grandan militecan detruon en la homa historio.

La demando ekestas: Ĉu kapitalismo vere triumfis super komunismo? Oficiale, jes; tamen, ekspluatante ĝin en Ĉinio, kapitalismo kreis la krizon, kiu finfine formangis kaj detruis ĝin, same kiel englutita nedigestebla predo povas kaŭzi la morton de la englutanto.

Niaj aktualaj eventoj estas markitaj de la konsterno de eŭropanoj, kiuj vidas Donald Trump paroli al Vladimir Putin, kiun la Hagaj tribunaloj volas procesi kiel militkrimulon. Perdante usonan subtenon, eŭropanoj trovas sin malfortaj kaj vundeblaj. Ili ne komprenas, kio okazas al ili. La ŝanĝo de usona prezidanto ŝanĝas ilian situacion. Tiu, kiun ili malamis kaj timis, eliris venka, kaj li ne dividas la opinion de la antaŭa prezidanto pri Ukrainio. Mi aŭdis lin diri, ke la Okcidento maljuste puŝis siajn konkerojn al la Oriento; mi ne povas garantii la precizecon de la vortoj, sed la ideon de lia respondo. En ĉi tiu pensmaniero, Donald Trump povas nur rekoni la damaĝon, kiun Ukrainio kaj la eŭropanoj faris al Rusio; Ukrainio, unue, renversante, en 2013, sian legitiman ruslingvan kaj rusofilan prezidanton kaj petante ĝian aliĝon al NATO kaj EU. Mi memoras, ke mi persone aprobis kaj dividis ĉi tiun analizon, kondamnante la blindecon kaj maljustecon de la eŭropa tendaro. Do mi nun povas aprezi vidi Dion doni al vera justeco la forton de ĝia legitima rajto.

Hodiaŭ, jaŭde, la 12-an de februaro 2025, okazas kunveno de eŭropaj gvidantoj en Munkeno, Germanio. Tamen, ĉi-matene, en Munkeno, ĉirkaŭ 300 metrojn for de la kunvenejo, afgano petanta paperojn mortigis ĉirkaŭ dudek homojn per aŭto uzata kiel ramo. Tiel, en tempo kiam trudita paco provizore finos la militon kondukatan de Rusio, la "**reĝo de la nordo**" de Daniel 11:40 kontraŭ Ukrainio, individua elemento apartenanta al la religio de la "**reĝo de la sudo**" konatiĝas kun eŭropanoj. Kaj nun, el tiu tendaro venos grava atako, kiel distraĵo, kiu favoros la invadon de Eŭropo fare de la rusoj.

La historia evoluo de ĉi tiu " *reĝo de la sudo* " estas intime ligita al Francio, kiun la itala papeco konsideras sia "plej aĝa filino"; ĝuste ĉar la franca monarkio estis ĝia eterna armita subtenanto. Irano fariĝis ĉi tiu pionira islamista lando ĉar la reĝimo de la reĝo, la ŝaho, estis renversita de la Islama Revolucio preparita de ajatolo Ĥomejni el sia franca bieno en Neauphle-le-Château. Pro sia koloniisma pasinteco, Francio havas la plej grandan islaman reprezentadon el iu ajn eŭropa lando sur sia teritorio. Kaj kelkaj el ili distingiĝis kiel la plej severaj kaj plej kruelaj en la masakroj faritaj de ISIS-batalantoj. Ĉi tiuj islamistoj de franca deveno, ĉu ili estas bonvenaj islamanoj aŭ francoj de longa deveno, aparte nutras malamon kontraŭ Eŭropo, kaj unue kaj ĉefe, kontraŭ Francio. La siriaj islamistoj, kiuj ĵus renversis la prezidanton Baŝar Al-Asad de Sirio, turnis sin kontraŭ siaj ekstremismaj sekvantoj, kies ekscesojn ili kondamnas kaj kontraŭbatalas; ili ne havas apartan malamon kontraŭ la Okcidento, kiel tiuj inter ili, kiuj venas de la Okcidento. En 2025, la franca armeo restas la ĉefa eŭropa armeo, kaj Francio estas la sola lando en Eŭropo posedanta nukleajn armilojn. Kvankam ĝi fariĝis sekulara, la "plej aĝa filino" de la Romkatolika Eklezio ankoraŭ devos defendi la eŭropan sekurecon kiam ĝi estos atakita. Tial ĝi estos aparte maltrankvila pro la atako de la " *reĝo de la sudo* ", direktita ĉefe kontraŭ la papa Italio kaj sin mem. Inter la landoj, kiuj malamas Francion, Alĝerio estas unua, ĉar ĝi konservas amarajn memorojn pri sia sendependeca milito de 1954 ĝis 1962. Kaj Dio, tiom kiom la diablo, zorgas, ke ĉi tiu memoro ne estu forgesita de la instrumentoj de sia kolero; ĉar ilia malamo estas lia malamo, ilia kolero estas lia kolero, ilia venĝo estas lia venĝo.

Mi rimarkas ĉi tiun subtilecon: Laŭ Daniel 11:40, " *Je la tempo de la fino, la reĝo de la sudo kolizios kun li...* ». Ĉi tiu " *lin* " indikas la falsan, senkredan katolikan kaj protestantan kristanismon disvastigitan tra Eŭropo kaj ĝiaj branĉoj, Usono kaj Aŭstralio. Ĉi tiu verbo " *kolizii* " baldaŭ alprenos potencon formon, sed ĝi jam kvalifikas la islamismajn agojn observitajn en 2001 en Novjorko kontraŭ la turoj de la "Monda Komerca Centro" " *frapitaj* " kaj detruitaj de du ŝiprompitaj aviadiloj, sed ankaŭ la renovigojn ekde la 14-a de julio 2016 en Nico, Francio, per la uzo de la ramkamiono, kiu perforte " *koliziigis* " grupojn da homoj kaj mortigis 86. Ĉi tiu speco de ago trafis Germanion la 21-an de decembro 2024 en Magdeburgo, kaj denove hodiaŭ en Munkeno.

La aferoj akceliĝas, ĉar ĉi-ĵaŭde, la 13-an de februaro 2025, Donald Trump anoncis, ke post longa telefona konversacio de 1 horo kaj 30 minutoj kun Vladimir Putin, ili konsentis renkontiĝi je la neverŝajna dato de la 20-a de aprilo aŭ la 9-a de majo, la tago kiam Rusio festas sian venkon super Nazia Germanio. Do, 24 horojn post mia intereso pri la 8-a de majo 1945, la novaĵoj konfirmas la baldaŭan tutmondan rolon de la 8-a kaj 9-a de majo 1945.

En Grenoble, grenado estis ĵetita en drinkejon. Ĉi tiu speco de sceno memorigas pri tiuj, kiuj fariĝis la ĉiutaga normo en Alĝero inter 1954 kaj 1962.

Kiel baptita kaj edukita Sepa-taga Adventisto, kiu restis en la servo de Jesuo Kristo malgraŭ mia maldungo de la oficiala laboro, ekde 1980, mi pasigis ĉiujn miajn jarojn provante demonstri la pravigon de obeo al la ripozo de la sepa-taga Ŝabato sanktigita de Dio. Mi ricevis de li abundan klerismon, kiu rivelis ĝian plenan profetan signifon.

Hodiaŭ, "dimanĉo" la 16-an de februaro 2025, la unua tago de la semajno, mi venas prezenti mian studon centritan sur ĉi tiu unua tago elvokita diversmaniere en la Sankta Biblio.

La unua elvoko de la unua tago estas tiu, kiun Dio priskribas en Genezo 1:

Verso 1: “ *En la komenco Dio kreis la ĉielon kaj la teron.* ”

Per ĉi tiuj vortoj, Dio lanĉas sian kreon de nia tera dimensio, formita el sidera spaco kiu etendiĝas **senfine** en ĉiuj direktoj, kaj en ĉi tiu spaco li kreas la teron, kies aspekto estas tiu de globo da akvo. Ĉi tiu origina kreo efektiviĝas en plena mallumo, en absoluta nigreco. Kaj ĉi tiu mallumo ne prezentas problemon por Dio, por kiu la vidkapablo ne dependas de liaj okuloj sed de lia kompleta majstrado kaj absoluta kontrolo de ĉio, kion li kreas.

La principo, sur kiu li konstruas nian teran dimension, reflektas kaŝitan spiritan realecon, ĉar alia ĉiela dimensio antaŭas nian teran dimension. Estas ĉi tiu ĉiela dimensio nomata " *la regno de Dio* ", kiu do estas ankaŭ sugestita per la vorto " *ĉielo* ", kaj notu, ke la vorto " *ĉielo* " antaŭas la vorton " *tero* "; kio estas logika en ambaŭ signifoj. En spirita mesaĝo, ĉi tiu vorto " *ĉielo* " do sugestas la eteron, en kiu la anĝeloj de Dio evoluas, pasante de la ĉiela dimensio al la tera dimensio laŭ la volo de Dio. Citante ĉi tiun vorton " *ĉielo* ", Dio atestas la ekziston de ĉiela dimensio nevidebla al la homo, kiun li kreas kaj kondukos por loĝi la surfacon de la tero. Jesuo reprenos ĉi tiun esprimon donante al siaj elektitoj la titolon " *civitanoj de la regno de la ĉielo* ".

Verso 2: “ *La tero estis senforma kaj dezerta, kaj mallumo estis super la abismo, kaj la Spirito de Dio ŝvebis super la akvo.* ”

En sia originala, neloĝata stato, la tero laŭdire estas " *senforma kaj malplena* ". Ĝia ekstera aspekto estas simila al la tempo de la diluvo en la tempo de Noa. Ĉi tiu surfaco de akvo pravigas la nomon " *abismo* ", ĉar la akvo, kiu kovras la teron, estas tre profunda, kaj la vorto " *abismo* " estas ligita kaj al akvo kaj al la ideo de profundo. Tiu ĉi vorto " *senfunda abismo* " estos uzata de Dio en sia profetaĵo Apokalipso por indiki la " *profundojn de Satano* ", citita en Apokalipso 2:24 (" *Sed mi diras al vi: Ĉiuj, kiuj estas en Tiatira, kiuj ne havas ĉi tiun doktrinon, kaj ne konas la profundojn de Satano, kiel oni diras, Mi ne metos sur vin alian ŝarĝon;* "), en Apokalipso 17:8 (" *La besto, kiun vi vidis, estis, kaj ne estas, kaj devas supreniri el la **senfunda abismo** kaj iri en detruon. Kaj la loĝantoj de la tero miros, kies nomoj ne estas skribitaj en la libro de vivo ekde la komenco de la mondo, kiam ili vidos la beston; ĉar ĝi estis, kaj ne estas, kaj devas reveni.* """), 11:7 (" *Kaj kiam ili finos sian ateston, la besto, kiu supreniras el la **senfunda abismo**, faros al ili militon, venkos ilin, kaj mortigos ilin.* """), 20:1-3 (" *Kaj mi vidis anĝelon malsuprenirantan el la ĉielo, havantan la ŝlosilon de la **senfunda abismo** kaj grandan ĉenon en sia mano. Kaj li metis ĝin sur ĝin.* " *tenu la drakon, la antikvan serpenton, kiu estas la Diablo kaj Satano, kaj ligis lin por mil jaroj . Kaj ĵetis lin en la abismon, kaj fermis lin, kaj sigelis lin, por ke li ne plu*

trompu la naciojn, ĝis la mil jaroj finiĝos. Kaj post tio li devos esti malligita por mallonga tempo.

Nur fine de la unua jarcento de nia epoko Dio per sia Apokalipso sciigis al la apostolo Johano kaj liaj servistoj la alvokiĝon de la tero trovi, fine de la 6000 jaroj kaj komence de la 7-a ^{jarmilo}, sian "*senforman kaj malplenan*" staton, tute senhomigitan, kiun ĝi havis komence de la kreado kaj kiu gajnis al ĝi sian nomon "**abismo**".

Ĉi tiuj unuaj du versoj prenas kiel sian profetan celon la tendaron de mallumo, kiu devigas Dion konstrui sian planon de savo, kiun li demonstros kaj plenumos sur la tero, kiun li kreis por ĉi tiu celo. Notu, ke ĉi tiu verso 2 portas la signon de neperfekteco simbolita per la nombro "2".

Verso 3: "*Kaj Dio diris: Estu lumo! Kaj estis lumo.*"

La numero 3 en ĉi tiu verso simbolas la perfektecon, kiu karakterizas la tendaron de dia "*lumo*". Dio kaj lia perfekteco eksplodas en ĉi tiun novan teran kreaĵon, kie li batalos kontraŭ la tendaro de mallumo. La Spirito diros en Johano 1:4-5 pri la dia "*Vorto*": "*En li estis la vivo, kaj la vivo estis la lumo de la homoj. La lumo brilas en la mallumo, kaj la mallumo ĝin ne komprenis.*"

Verso 4: "*Kaj Dio vidis, ke la lumo estas bona; kaj Dio apartigis la lumon de la mallumo.*"

La nombro 4 portata de ĉi tiu verso estas la simbolo de la universala normo.

Dio atestas favore al siaj valoroj, favore al sia "**lumo**", kiu estas destinita resti la sola eterna universala valoro. Li tiel rekomendas ĝin al siaj elektitoj kiel la normon de eterna vivo. Tiam lia mesaĝo fariĝas akra, firma kaj solena: "**Dio apartigis la lumon de la mallumo**" » Ĉi tiu apartigo estis necesa ĉar, en la regno de la ĉielo, la anĝelo de lumo unue kreita de Dio ribelis kontraŭ li. Eĥante ĉi tiun version, la Spirito inspiras Paŭlon per sia "*fidela atestanto*", ĉi tiuj vortoj el 2 Timoteo 2:19: "*Tamen la fundamento de Dio staras firma, havante ĉi tiun sigelon: La Sinjoro konas tiujn, kiuj estas liaj; kaj: Kiu ajn nomas la nomon de la Sinjoro, tiu foriĝu de maljusteco.*" **La "apartigo de lumo de mallumo"** ne estas konsilo, sed ordono donita de Dio; ordono, kiu pravigos obeemajn sanktulojn kaj kondamnos malobeemajn falsajn kredantojn. Ĝi estas ankaŭ eterna projekto, kiun Dio efektivigos per la graco proponita de Jesuo Kristo. Ĉi tiu principo tute kondiĉigas la universalan elekton de la elektitoj elaĉetitaj per la sango verŝita de Jesuo Kristo.

Verso 5: "*Kaj Dio nomis la lumon Tago, kaj la mallumon Li nomis Nokto. Kaj estis vespero, kaj estis mateno, la unua tago.*"

La vortoj "*lumo*" kaj "*tago*" por bono, "*mallumo*" kaj "*nokto*" por malbono, transdonas la spiritan kodon, kiun Dio uzas en la Evangelio laŭ Johano kaj en la revelacio de Apokalipso, kiun Li donis al li fine de la unua jarcento de nia epoko.

La revelacio pri la unua tago finiĝas en verso 5, kiu estas simbolita per la nombro 5, kiu estas la nombro de homo. La atesto de ĉi tiuj unuaj kvin versoj kaj ĉiuj sekvaj estas tio, kion Dio rekte adresas al ĉiuj viroj kaj virinoj de ĉiuj aĝoj kaj etnaj originoj.

Estas do klare, ke " *la lumo* " vizitis homojn kaŝitajn en la homa aspekto de Jesuo Kristo laŭ la vortoj de Johano 1:9-14: " *Ĉi tiu lumo estis la vera lumo, kiu lumas al ĉiu homo, kiu venas en la mondon. Ĝi estis en la mondo, kaj la mondo per ĝi kreigis, kaj la mondo ĝin ne konis. Ĝi venis al sia propraĵo, kaj sia propraĵo ĝin ne akceptis. Sed al ĉiuj, kiuj ĝin akceptis, al ili donis al ĝi la povon fariĝi filoj de Dio, al la kredantoj al ĝia nomo; kiuj naskigis ne el sango, nek el volo de karno, nek el volo de homo, sed el Dio. Kaj la Vorto fariĝis karno kaj loĝis inter ni (kaj ni vidis ĝian gloron, gloron kvazaŭ de la unuenaskita de la Patro, plena de graco kaj vero).*"

Se ni ekzamenas la plenumiĝon de la plano de Dio, ni vidas, ke la tempo de la tera ministerio de Jesuo Kristo, antaŭ lia morto, plenumiĝas en tempo de absoluta " *mallumo* ". Jesuo faras multajn deklarojn, kiujn neniuj komprenas, inkluzive de liaj dek du apostoloj. Ĉi tiuj fidelaj amikoj devis atendi ĝis " *la unua tago* " de la semajno post la du sabatoj de la paska semajno, por ke Jesuo aperu al ili resurektita kaj klarigu la signifon de lia morto, la repacigon pro iliaj pekoj. La tempo de " *lumo* ", tial, komenciĝas nur en ĉi tiu unua tago markita de lia resurekto. Kaj kiel observantoj de la sankta sabato de Dio, ni tre erarus, se ni ignorus la signifon de ĉi tiu unua tago, kiam " *lumo* " estis donita al la elektitoj de Kristo.

En sia miriga saĝo, Dio trovis manieron malhelpi ĝian forgeson, igante siajn malamikojn fari ĝin sia semajna ripoztago. Tiel, la memoro pri la graveco de la Ŝabato estis konfidita al la religiaj ritoj de la Judoj, kaj la memoro pri la unua tago de lumo, kiam la resurektita Jesuo prezentis sin enkarne al siaj amataj apostoloj, estis revokita per la dimanĉa ripozo de la Romkatolikismo.

Tiuj ĉi du tagoj, la unua kaj la sepa, estas egale gravaj; tamen, nur la sepa-taga Ŝabato portas la legitimecon esti markita per ripozo sanktigita de Dio. Kaj se la malamikoj de Dio kontestas ĉi tiun dian juĝon, ili faras tion je la kosto de sia eterna pereco. Sed ni salutu ĉi tiun saĝon de Dio, kiu igas lian instruon atesti eĉ al liaj plej ekstremaj malamikoj. Tiel, portante ekstreman dian malbenon, la romia dimanĉo estas utila por la afero de Dio.

Laŭ la biblia atesto, marde vespere aŭ la unuan vesperon de merkredo, la 3-an de aprilo 1930, Jerusalemo estis kovrita de mallumo kaj je la horo de la morto de Jesuo, ŝtormo frapis la regionon kaj eĉ tertremo rompis la rokon sur kiu, ĉe la piedo de la monto Golgota, estis kaŝita la kruco, sur kiu pendis la senviva korpo de Jesuo. Tiu ĉi malhela nuba vetero verŝajne daŭris en Jerusalemo dum la tuta tempo de la " *tri tagoj kaj tri noktoj* ", dum kiuj Jesuo oficiale restis en sia tombo. Tiu ĉi esprimo devas esti ĝustigita laŭ ĝia plenumiĝo, en la reala formo de "kvar noktoj kaj tri tagoj"; la tempo inkluzivis la eniron en la tombon kaj la aperon al Maria, Johano, kaj poste liaj apostoloj.

La " **unua tago** " estas kiam Jesuo estis surtronigita de Dio la Patro kaj liaj sanktaj anĝeloj. La surtroniĝo okazis la unuan tagon post kiam Jesuo renkontis kaj parolis al Maria Magdalena en la ĝardeno tombo, kiel estas skribite en Johano 20:17-19: " ***Jesuo diris al ŝi: Ne tuŝu min, ĉar mi ankoraŭ ne supreniris al mia Patro . Sed iru al miaj fratoj, kaj diru al ili, ke mi supreniras al mia Patro kaj via Patro, kaj al mia Dio kaj via Dio.***" Do Maria Magdalena iris kaj diris al la disĉiploj, ke ŝi vidis la Sinjoron, kaj ke li diris tion al ŝi. ***En la vespero de tiu tago,***

estante la unua tago de la semajno , kiam la pordoj estis fermitaj, kie la disĉiploj estis kolektitaj pro timo antaŭ la Judoj, Jesuo venis kaj staris meze de ili, kaj diris al ili: *Paco estu al vi!*” » Estante surtronigita, Jesuo nun povas esti tuŝita de Tomaso laŭ Johano 20:27: “ ***Tiam li diris al Tomaso: Etendu vian fingron kaj vidu miajn manojn; etendu ankaŭ vian manon kaj enmetu ĝin en mian flankon ; kaj ne estu nekredema, sed kredanta.*** ”

Johano amis Jesuon tiel profunde, ke li retenas nur la spiritalajn elementojn en sia atesto, estante indiferenta al la tertremo kaj ŝtormo, kiuj frapis Jerusalemon en tiu malhela tago de lia aresto, proceso kaj mortiga ekzekuto. Laŭ Johano, Maria Magdalena prezentis sin ĉe tagiĝo ĉe la tombo, kiun ŝi trovis jam malfermita kaj malplena; estis ankoraŭ mallume.

La aldonaj atestoj de la aliaj evangeliistoj kompletigas ĉi tiun ateston de Johano. Ni legas en Mateo 27:45 kaj 50 ĝis 53: " *De la sesa horo ĝis la naŭa, fariĝis mallumo sur la tuta lando. ... /... Jesuo denove kriis per laŭta voĉo kaj ellasis sian spiriton. Kaj jen la kurteno de la sanktejo disŝiriĝis en du pecojn de supre ĝis sube, kaj la tero tremis, kaj la rokoj disfendiĝis, kaj la tomboj malfermiĝis, kaj multaj korpoj de la dormantaj sanktuloj leviĝis. Kaj elirante el la tomboj post la releviĝo de Jesuo, ili eniris en la sanktan urbon kaj aperis al multaj homoj.* " Mi memorigas vin, ke Johano kaj Mateo estas la solaj du atestantoj de la eventoj. Kaj la pli maljuna Mateo donas pli kompletan kaj detalan ateston ol tiu de la juna Johano.

Danke al la malkovroj de nia frato Ron Wyatt, ni scias, ke la fendo de la roko, en kiu la kruco de Kristo estis sanktigita, permesis la fluon de la sango de Jesuo sur la kompatoseĝon de la dia arkeo kaŝita en subtera kaverno situanta sub la kruco, ĉirkaŭ 6 metrojn sub la surfaco. Tuj kiam la sango tuŝis la kompatoseĝon kaj Jesuo elspiris, sanktuloj eliris el siaj tomboj revivigitaj de la Spirito de la ĉiela Patro. Ĉi tiuj vortoj de Jesuo, cititaj en Johano 11:25, estis konfirmitaj: " *Jesuo diris al ŝi: Mi estas la releviĝo kaj la vivo. Kiu kredas al mi, eĉ se li estos mortinta, tiu vivos.* " Tiel la morto de la princo de lumo ofertas vivon al siaj elektitoj; " vivo ", kiu estas " *la lumo de homoj* " laŭ Johano 1:4: " *En li estis la vivo, kaj la vivo estis la lumo de homoj.* "

Ĉiu momento de ĉi tiu tempo, kiam Dio plenumas en Jesuo Kristo sian planon de savo, estas markita per pedagogia celo, kiu konfirmas ĝian plenumon. Tiel, la morto de Jesuo havas kiel sian frukton la finan resurekton de la mortintaj sanktuloj kaj la sanktuloj, kiuj restis vivantaj, kies atesta ekzemplo estas donita en la momento mem de la morto de Jesuo. Ni devas do atendi ĝis la unua tago de la sekva semajno, ke la resurektita Kristo, " *lumo* ", lumigu la spiritalan inteligentcon de siaj fidelaj elektitaj sanktuloj. Kaj ĉi tiu " *luma* " fazo estas en la plano de savo, fundamenta, ĉar per ĝi la homo povas ricevi aŭ malakcepti la dian lumon. Estas ankoraŭ hodiaŭ ĉi tiu dia lumo, kiu lumigas min same kiel tiujn, kiuj legas miajn skribaĵojn. Dio ne finis surprizi nin.

Sed vera obeemo postulas, ke ĉiu elemento de ĉi tiu plano de savo estu honorata laŭ la maniero, kiu konvenas al Dio. Ĉar se ne, religio estas vana. Dio fieras pri la revelacio al siaj elektitoj de la kompleta harmonio de sia plano, ĝia perfekta kohereco, ĝia perfekta logiko. Lia eterna naturo estas rivelita en lia

konstruo de la Biblio revelaciita al la unuaj kvin, al Moseo la profeta bildo de la ĉiela gvidanto nomita Jesuo Kristo, antaŭ ne malpli ol 3500 jaroj.

La morto de Jesuo ĉesigis ĉiujn judajn festojn, ĉar ili trovis sian plenumiĝon en lia morto kaj resurekto. Tial vane falsaj kredantoj ankoraŭ festas la judan Paskon aŭ la romkatolikan Paskon ekde lia morto. Ekde lia resurekto, Jesuo agnoskas kiel feston nur la praktikon de la Sankta Komunio antaŭita de la nemalhavebla lavado de la piedoj kaj la bapto de la oficiala individua sindediĉo de siaj elaĉetitoj. Bapto, kiu devas esti praktikata en plena mergo de la korpo de la baptito por esti rekonita de Dio; kondiĉe ke la baptito estu akceptita kaj aprobita de li. En la Sankta Komunio, la uzataj simboloj devas reflekti la perfektecon de Kristo; pura ruĝa vinbersuko por simboli la sangon de Jesuo Kristo kaj senfermenta pano por simboli lian korpon. La diablo ĝuas anstataŭigi ĉi tiujn purajn aferojn per fermentita pano kaj alkohola vino en la Sankta Komunio praktikata de siaj trompitaj kaj delogitaj viktimoj.

Dio atentis la valoron, kiun ni donas al la simboloj, kiujn li elektis por reprezenti kaj konkretigi agon de religia sindediĉo de siaj elaĉetitaj elektitoj. Nia propra atento do estas necesa, por ne malhonori Dion kaj lian Savanton Kristo.

La unua tago ne naskas apartan feston ordinitan de Dio. La tago de " *lumo* " estas ankaŭ la unua tago de la laboro de la homo, kiun sekvas kvin aliaj tagoj, kiuj apartenas al li por fari ĉiujn siajn profanajn kaj civilajn verkojn. Laŭ la instruoj de Genezo kaj Johano, tiuj, kiuj malakceptas la veran dian " *lumon* ", apartigas sin de la elektitoj donante al la unua tago de la semajno la rolon, kiun Dio donas al la sepa kaj kiun li " **sanktigis** " de la komenco laŭ Genezo 2:2-3: " *Kaj en la sepa tago Dio finis Sian laboron, kiun Li faris, kaj Li ripozis en la sepa tago de Sia tuta laboro, kiun Li faris. Kaj Dio benis la sepan tagon, kaj... " Li sanktigis ĝin* , ĉar sur ĝi Li ripozis de Sia tuta laboro, kiun Li kreis kaj faris .

La fido, kiun ni metas en la Sanktan Biblion de Dio, estas fundamenta por pravigi niajn religiajn elektojn kaj konduton. Satano scias la gravecon de ĉi tiu kredo je la preciza 6.000-jara tera programo de Dio. Tial, por perdi la homajn animojn, kiujn li delogas, li respektis sciencistojn, kiuj prezentas evoluajn teoriojn, kiuj donas al la Tero ekziston de miliardoj da jaroj. Ĉi tiuj mensogoj estas konstante prezentitaj en ĉiuj televidaj sciencaj programoj kaj en ĉiuj edukaj institucioj.

La vero estas tute alia: la Kreinto Dio estas ekstreme preciza en ĉio, kion Li kreas kaj organizas. Tial, en la ordo de tempo, kiun Li kalkulas kaj mezuras, la sepa tago ne povas je iu ajn kosto esti anstataŭigita per la unua katolika tago aŭ la sesa tago de Islamo.

La celebrado de la Ŝabato sanktigita de Dio tial havas ĉi tiun apartan karakteron esti juda festo, kiu ne fariĝis malaktuala kaj vana per la morto kaj resurekto de Jesuo Kristo. Tio estas pro ĉi tiuj tri kialoj: 1- La Ŝabato profetas la reston de la sepa jarmilo, komence de kiu la elaĉetitaj elektitoj eniros la eternecon; ĝia plenumiĝo estas tial ankoraŭ en la estonteco hodiaŭ, 5 jarojn antaŭ ni. Ĝi do devas ankoraŭ esti praktikata kaj honorata. 2- La Ŝabato profetas la reston de la sepa jarmilo, kiu estas la rekompenco pro la kredo de la veraj elektitoj elaĉetitaj de Jesuo Kristo. 3- La Ŝabato estas rekompenco akirita de Jesuo Kristo, per lia elaĉeta morto pro la pekoj de siaj elektitoj.

Krom esti juda festo ordinata de Dio en la Malnova Interligo, la Ŝabato estas, ĉefe, festo, kiun povas kaj devas festi ĉiu viro kaj virino, sendepende de ilia deveno, haŭtkoloro aŭ nacio; ĉar en la tempo de Adamo kaj Eva, ne ekzistis nek judo, nek kristano, nek islamano, sed la homo, kies posteuloj disiĝis kaj batalis pro siaj malsamaj religiaj elektoj kaj sia malboneco. Kaj neniu sur la tero povas aserti, ke li ne devenas de tiu unua paro, kiun Dio kreis kaj benis, poste malbenis pro ilia malobeo, tiel donante eternan averton transdonante kiel heredaĵon la morton, kiu trafas ĉiujn homojn kaj terajn kreitaĵojn.

Por fini ĉi tiun temon dediĉitan al la "unua tago", mi povas diri, ke tiu markita per la apero de la resurektita Kristo estis por liaj apostoloj benita, luma tago, kiu donis al ili senekzemplan ĝojon. Kaj ĉi tiu lumo, kiu lumigis iliajn spiritojn, kondukis ilin al misia laboro por sia dia majstro. Tiel ili povis disvastigi la Evangelion, kiu atingis nin, kiuj vivas en 2025, danke al siaj atestoj kolektitaj en la nova "atestanto" de Dio, kiuj konsistigas la atestojn de la nova interligo de la Sankta Biblio. Tamen, en Apokalipso 11:3, Dio ne prezentas unu solan atestanton, sed siajn "**du atestantojn**", tiel konfirmante la nemalhaveblan naturon de la instruo skribita en la libroj de la malnova interligo.

En la plano de Dio, "**la unua tago kaj la sepa**" reprezentas **la "alfon kaj omega"** de la unueco de tempo reprezentita de la semajno interpunkciita laŭlonge de la tempo per la celebrado de lia sankta Ŝabato honorata dum 6000 jaroj de liaj veraj homaj servistoj. Ĉiufoje kiam Dio konstruis privilegian intiman rilaton kun unu el siaj servistoj, ekde Adamo, Dio sciigis al li siajn leĝojn, same kiel la benon kaj sanktigon de la sepa-taga Ŝabato. Sed ĉi tiuj detaloj ne estis transdonitaj per skribaĵoj kiel la Biblio skribita sur pergamento de Moseo povis fari; sub la rekta diktaĵo de Dio.

La "**unua tago kaj la sepa**" estas tial tute komplementaj ĉar ili markas fundamentajn tempojn en la plano de savo preparita kaj plenumita de Dio. Estante komplementaj, ili ne estas reciproke ekskludeblaj, kaj la elektitoj de Dio devas honori ambaŭ laŭ la formo, kiun Dio donis al ili.

Fine, estas ankoraŭ la Biblio, kiu permesos al ni decidi pri la temo de la konkurso de ĝiaj du tagoj respektive metitaj "**komence kaj fine**" de la semajno, ni aŭskultu la Spiriton diri al ni per Salomono en Kohelet 7:8: "*Pli bona estas la fino de afero ol ĝia komenco; pli bona estas pacienca spirito ol aroganta spirito.*" La "**sepa tago sabato**" estas do pli bona ol "**la unua tago**", kaj sciante, kion la du reprezentas, ĉiuj liaj elektitoj dividas lian opinion. En ĉi tiu verso, la Spirito desegnas paralelon inter "*la fino de afero*" kaj "*la pacienca spirito*". Tial necesas, ke la elektito atendu kaj fiksu sian atenton "*pacience*" sur la momento de "*la fino*", kiu venas; kiu estas la frukto de saĝo.

M14 - La Horo de Konfuzo

Mi kredas, ke mi trovis, per ĉi tiu titolo, "la horo de konfuzo", la difinon de la universala ŝanĝo kaŭzita de la elekto de la prezidanto de Usono, Donald Trump, kiu ekoficis la 20-an de januaro 2025.

Kiel virbovo en porcelanvendejo aŭ la alveno de hundo en boŭlejon, ĝi renversas, renversas kaj rompas ĉion, kio regis antaŭ ĝi. Kaj danke al ĝi, la plej obskuraj homaj pensoj estas senmaskigitaj. Fakte, ĝia alveno portas la efikojn de la ellaboranto de fotografio; antaŭ ĝi ni havis la vizion de la negativo enskribita sur la filmo ; post ĝi ni ricevas la pozitivan foton sur brila papero.

Ekde la 8-a de majo 1945, enirante sian tempon de paco, la homaro rekonstruis sin sur tute hipokritaj bazoj establitaj inter landoj lacaj de batali unu kontraŭ la alia kaj kapablaj akcepti la kondiĉojn truditajn de la du grandaj venkintoj; laŭ la ordo de alveno en Berlino: la rusoj, poste la usonanoj. La fino de la 20-a ^{järcento} okazis en ĉi tiu streĉa atmosfero, kiu kontraŭstarigis la okcidentan blokon al la orienta bloko retirita malantaŭ sia "fera kurteno".

En 1989, la Berlina Muro falis, detruita de la orientgermanoj, kiuj profitis la politikan kaj ekonomian kolapson de USSR. Ĉi tiu ago konformis al okcidenta deziro ekspansiigi orienten, kio estis plene konfirmita per la kunfandiĝo de la du Germanioj favore al la Okcidento, ĉi tiu prospera kaj riĉa Germanio, kiu estis formita kaj edukita de la kapitalisma usona kulturo, kiu okupis ĝin.

Multe da saĝo troviĝas en proverboj kaj popularaj diraĵoj, kelkaj pli-malpli konataj. Sed mi proponas ĉi tiun ekzemplon: "Malsato forpelas lupon el la arbaro", kiu elvokas la principon, ke unu afero povas kreskigi la aperon de alia. Kaj aplikite al nia tutmonda situacio, kaj eĉ pli al nia okcidenta situacio, tio signifas, ke ekonomia ruino malkaŝas kaŝitajn homajn trajtojn.

Estante franco, kaj jen la kialo de la elekto de Dio por mia ministerio, la plejparto de la 80 jaroj da paco establitaj ekde la 8-a de majo 1945, estis plenumita sub la reĝimo de la Kvina ^{Respubliko}. Tamen, ĉi tiu konstitucio establita de Generalo Charles de Gaulle ĉesigis la serĉadon de politikaj kompromisoj. La forta prezidenta plimulto de la Asembleo de Deputitoj trudis siajn leĝojn kaj adoptigis ilin senprobleme, ĝis la punkto ke la opoziciaj grupoj ĉeestis nur por ŝajnigi, por konservi tre hipokritan demokratian aspekton. La francoj jam ne plu estis sentemaj al la zorgoj de politikaj subjektoj, krom en la laboristaj sindikatoj, kiuj subtenis la alĝustigojn kreitajn de mona inflacio tradukita per konstantaj kreskoj de la vivkostoj por ĉiuj, riĉuloj kaj malriĉuloj. Sed, dum la sepjara mandato de Generalo de Gaulle, Francio ne mankis laboron, ĉar ĝi leviĝis el siaj ruinoj kaj ĝia ekonomio prosperis pro la kresko de konsumo de sia loĝantaro. Bonaj estroj konkuris pri bonaj laboristoj, tre taksataj tiutempe de estroj, kiuj administris siajn entreprenojn kiel "familiuloj". Necesis rekonstrui la detruitajn konstruaĵojn kaj domojn kaj loĝigi la novajn generaciojn, al kiuj aliĝis la unuaj ondoj de nordafrika islama enmigro. La francoj tiel tute malkonektiĝis de politiko, okupiĝante nur pri siaj individuaj vivoj, antaŭ kiuj morala libereco malfermiĝis kaj ofertiĝis. Tiel, en Parizo, ni iom post iom transiris de "metroo, laboro, dormo" al "biciklo, senlaboreco, pornografio". La krizo favoras bicikladon, la detruo de laborpostenoj kaŭzas senlaborecon, kaj la serĉado de individua aŭ para plezuro kondukas al pornografio, kiu naskas "gejan fieron" aŭ "samsekseman fierecon".

La originajn francojn invadis eŭropanoj, kiuj profitis la Unuiĝintan Eŭropon por ekloĝi en Francio. Foto de urba sceno el la 1950-aj jaroj kompare kun la sama prenita en nia tempo provizas la plej bonan pruvon pri ĉi tiu polemika

vero. Krome, oni nur bezonas noti la familiajn nomojn sur la poŝkesto de domoj kaj konstruaĵoj por esti tute konvinkita. Sed ĉi tiu observado ne solvas la problemon, ĉar la pli junaj generacioj vidas ĝin kiel la pli maljunaj, sed sen rimarki la plej etan problemon. Kaj tio estas normala, ĉar ili konis Francion nur en ĉi tiu kosmopolita aspekto, kiu taŭgas al ili. Tiel ni povas kompreni la kialon, kial Dio donis 80 jarojn da paco al la "dek kornoj" de Okcidenta Eŭropo, kun Francio kaj Italio kiel la ĉefaj celoj. Ĉar estis necese, ke la pli maljunaj generacioj sentemaj al enmigrado malaperu. Kaj kiel vera signo de tiu rezonado, la estro de tiu opozicio al islama enmigrado, Jean-Marie Le Pen, ĵus mortis komence de januaro 2025. Mi mem estas 80-jaraĝa ekde 2024, kaj mi vidas multajn homojn de mia aĝo malaperi, kiuj ne profitis de la protekto de Dio kiel mi; kaj tio, tute juste, ĉar ili ne zorgis serĉi lin por obei liajn ordonojn, kaj liajn benitajn dekretojn.

Mi do vidas en la morto de Jean Marie Le Pen la konfirmon de la principo aplikita al la judoj tenataj en la dezerto de Dio dum 40 jaroj.

La malkonektiĝo de la franca popolo de politiko do estis kaŭzita de la sola graveco donita al elektitaj kaj nomumitaj parlamentanoj kaj ministroj. Sed al ĉi tiu tragedio aldoniĝis dua nivelo de malfortiĝo, ĉi-foje trafanta la francajn leĝdonan kaj ekzekutivan povojn. La konstruado de EU igis la plimulton de iliaj decidoj dependi de rajtigoj de la eŭropa registaro. Niaj politikistoj, kiel la popolo, do reagis same: en seniluziigita mensstato, ili sentis siajn agadojn parte senutilaj.

Du-nivela regado estas kompleta malbeno, kiu konfirmas la neperfektan valoron donitan al la nombro "2". Pro siaj delongaj naciaj ekzistoj, eŭropaj nacioj restas principe ligitaj al sia nacia sendependeco. La EU nuntempe ekzistas nur por komercaj interesoj, kaj malgraŭ la intensigo de ĝia leĝdona povo, la eŭropa registaro restas reflektado de la unua "komuna merkato" de 1957.

La efikoj de ruino multe varias depende de la individuoj, kiujn ili tuŝas. Kelkaj falas en grandan senkuraĝiĝon, sed aliaj reagis kolere, plenaj de indigno kontraŭ la politikistoj, kiuj eble faris la katastrofajn elektojn, kiuj mortigis la prosperon de ilia lando. La ruino trudita de la organizado de Dio celas ĝuste vekti la koleron kaj indignon de la viktimoj de politikistoj. En 1789, malsato elkondukis la revoluciajn avidegajn lupojn el la lignaĵoj, kaj en 1793, Ludoviko la 16-a perdis la kapon, ĉar lia helpo al la usonanoj antaŭ 1776 ruinigis lian regnon kaj kondukis lian popolon al malsato. "Malsato!" Ĉi tiu vorto igas min tremi, ĉar la homaro neniam estis tiel minacata de ĉi tiu plago kiel hodiaŭ. La loĝantaro konstante kreskis laŭ nombro, kaj gigantaj urboj bonvenigis ilin, puŝante siajn urbajn limojn ĉiam pli. Por nutri ĉi tiujn loĝantarojn, en pactempo, amasoj da veturiloj alportas grandegajn kvantojn da ĉiuspecaj nutraĵoj el la kamparo aŭ nutraĵcentroj. En milittempo, ĉi tiuj veturilaj movadoj estas blokita, malhelpita de la armitaj fortoj, kiuj devas havi ekskluzivan aliron al la vojoj. Tial manĝaĵdependeco ŝajnos esti la ĉefa mortokaŭzo por la loĝantoj de la plej grandaj urboj de la mondo, kiujn trafos la venonta Tria Mondmilito. Kiel ni povas prepari nin por tia estonteco? Malfacilas diri; ĉar amasigi minimumon da konservitaj manĝaĵoj permesos al ni postvivi nur dum minimuma tempo. Aliflanke, tiam granda provizoro de rezervo povas vekti avidecon ĉe aliaj malsatuloj, kio tiam povas kaŭzi la morton de la antaŭzorga homo. Ni do devas prepari nin por alfronti tempojn de deviga fastado, kie ni malkovros la neimageblan reziston de la homa korpo kreita de Dio. Kaj jen

denove la celo, kiun Dio donas al malsato: devigi homon lerni fidi nur je si mem kaj je lia kompato. Ĉar laŭ perversa maniero, en paco kaj prospero, homoj lernas " *vivi per pano kaj precipe nur per viando* ", forgesante, ke Jesuo ankaŭ aldonis " *sed ankaŭ, per ĉiu vorto, kiu eliras el la buŝo de Dio* ". Kaj ĉi tiu aldono estas pli grava ol la pano mem, ĉar Dio povas igi homon vivi sen manĝi kaj sen trinki, kiel li donis en Moseo, veran vivantan pruvon; kaj tio, dum " *40 tagoj kaj 40 noktoj* " laŭ Eliro 34:28: " *Moseo estis tie kun Yahweh kvardek tagojn kaj kvardek noktojn. Li ne manĝis panon, nek trinkis akvon . Kaj Yahweh skribis sur la tabeloj la vortojn de la interligo, la dek vortojn .* "

Ĉi tiu verso havas la grandan avantaĝon desegni paralelon inter homa nutraĵo kaj spirita nutraĵo, reprezentita de la du tabeloj de la Dek Ordonoj de Dio. La sceno priskribita al ni transdonas dian mesaĝon, kiun Jesuo klare esprimas dirante: " *Ne per pano sole vivos homo, sed per ĉiu vorto, kiu eliras el la buŝo de Dio* ." Dirante tion, Jesuo montras al ni la ekzemplan fidelecon de Moseo kaj invitas nin imiti lin, Moseon, kiu vere estis nur homo kiel ni, vi kaj mi.

La " *kvardek tagoj kaj kvardek noktoj* " spertitaj de Moseo en la ĉeesto de Dio estis kiel la 40-jara restado en la dezerto, kiun Dio trudus al Izrael pro ĝia manko de fido al Dio. Dio montris per ĉi tiu sceno sian planon enskribi sian leĝon sur la ŝtonajn tabelojn formitajn de la malmoliĝintaj koroj de la hebreoj savitaj el egipta sklaveco. Kaj ĉe la fino de la kvardek jaroj, Dio konfidis la Izraelidojn al la solaj du viroj indaj je ĉi tiu tasko, Kaleb kaj Josuo, la du spionoj, kiuj fidis Dion por venki la gigantojn, kiuj vivis sur la grundo de la lando Kanaana. Dio sukcesis enskribi sian leĝon en la karnajn korojn de ĉi tiuj du viroj prezentitaj kiel ekzemploj por imiti. Li levas ilin, li honoras ilin, kaj ofertas al si la kompanion de Moseo, permesante al li eniri la ĉielon post lia morto, 120-jaraĝa kaj ankoraŭ plena de forto kaj sano; kio estas la tipa aĝo, kiun Dio donas al la homo antaŭ ol detrui lin per la akvoj de la diluvo.

Ekde 1843, Dio formas la saman projekton konstruante sian " *Sepa-tagan Adventistan* " religion. Ekde tiu dato, du usonaj adventistaj eksperimentoj en 1843 kaj 1844 permesis al li elekti vere elektitojn, malgrandan nombron, 50 homojn je la 23-a de oktobro 1844. Sed la malgranda nombro ne estas la plej grava, ĉar Dio preferas kvaliton super kvanto. La profito de la graco ofertita de Jesuo Kristo nur profitigas tiujn elaĉetitajn kandidatojn, kies fido kaj fideleco konformas al la kvalito postulata de Dio.

Naskita en 1944, mi estas kiel Kaleb kaj Josuo, atenta al la mesaĝoj donitaj de Dio, per lia Sankta Biblio, en liaj profetaĵoj sed ankaŭ en la tutmonda vivo, en niaj faktoj kiuj kreas aktualajn eventojn. Mi vivis dufoje "kvardek jarojn" kaj mi povas diri, ke lia tuta dia leĝo estas skribita en mia koro; kaj ĉi tiu scio permesas al mi deĉifri liajn subtilajn kodigitajn mesaĝojn. Mi estis baptita en la jaro 1980 kaj mi vidis la alvenon al la povo, en 1981, de ĉi tiu humanisma socialista maldekstro, kiun mi, por iom da tempo, aprobis kaj en kiu mi eĉ esperis. Ĝis mi rimarkis, en 1982, ĝian kronikan blindecon, ĉar ĝi devis efektivi la teruran dian malbenon kiu trafas la tutan Francion, ĝian popolon kaj ĝiajn politikajn kaj ekonomiajn gvidantojn.

Jen konkreta pruvo de tiu blindeco. Ĵurnalistino laŭdis prezidanton Macron, kiu, ŝi diris, estis la unua, kiu vidis la danĝeron prezentitan de la Rusio

de prezidanto Putin. Tiu ĉi persono simple forgesas, ke la danĝero, kiu minacas nin hodiaŭ, estas nur la sekvo de la risko, kiun li igis sian nacion kaj Eŭropon preni, pravigante per sia subteno al Ukrainio agreseman pozicion, kiu povus nur iriti Rusion kontraŭ Francio kaj tiuj, kiuj sekvas ĝin en ĝia agresema militema sinteno. En kompleta nekoherco, tiuj ĉi homoj kondamnas la konduton de Donald Trump kaj lia partnero Elon Musk, komparante ilin kun la nazioj de Hitler, samtempe subtenante Ukrainion, kies malkaŝe kaj mem-proklamita nazia grupo nomata "Azov" estas la idolo de la popolo, kiel ankaŭ ĝia fondinto, la "SS Bandera". Ĵurnalistoj, politikistoj, iamaj militestroj, ĉiuj agas kaj parolas per unu voĉo, ĉiuj blindigitaj de Dio por nutri sian agreson kontraŭ Rusio, por ke ĝi venu sur ilin por detrui ilin.

Hodiaŭ, lunde, la 17-an de februaro, granda kunveno de eŭropaj gvidantoj, invitataj de s-ro Macron, okazas en Parizo ĉe la Elizea Palaco por trovi solvon al la problemoj prezentitaj de la deklaro de la usona reprezentantaro en Munkeno, la tagon antaŭe, dimanĉe, la 16-an de februaro. En ĉi tiu deklaro, Usono invitis la eŭropanojn solaj prizorgi la ukrainan problemon. La eŭropanoj do vidas sin solaj, lasitaj al la risko de rekta konflikto kun Rusio: Paniko surŝipe. Mi pensas, ke ĉi tiu 17-a de februaro, metita sub la simbola signo de juĝo, alportos gravajn kaj neripareblajn konsekvencojn, sed Dio volas ĝin, Dio povas fari ĝin, kaj Dio atingas ĝin. Krome, okazante "lunde", la tago de la Luno, ĉi tiu kunveno estas metita sub la signo de mallumo.

Ĉi tiu ŝanĝo, kiu estas la sekvo de la elekto de Prezidanto Trump, fundamente transformas la komfortan situacion establitan ekde la 24-a de februaro 2022, en kunteksto de usona subteno kaj engaĝiĝo al Ukrainio kaj Eŭropo. Fakte, estas la tero, kiu ŝoviĝas sub la piedoj de eŭropaj gvidantoj. Kaj mi laŭdas Dion pro lia perfekta justeco, ĉar tio, kio okazas hodiaŭ, estas la preciza malo de tio, kio okazis en la Balkana Milito kaj en Ukrainio la 24-an de februaro 2022. La pasintaj agresemaj sintenoj de eŭropaj landoj baziĝis sur la fido metita en la imponan potencon de Usono. En la Balkana Milito, Serbio estis dispremita de la bomboj faligitaj de usonaj bombaviadiloj. Kaj fiere, la eŭropaj armeoj arestis la estron de Serbio, kiu estis alportita antaŭ la tribunalon en Hago, al kiu nur eŭropanoj donas la titolon "Internacia Puna Kortumo"; sed en realeco "Eŭropa Puna Kortumo", kaj tute nelegitima, ĉar neniuj grava lando agnoskis ĝin, nek Usono, nek granda Rusio, nek Ĉinio, nek Barato. Estas interese rimarki, ke ĉi tiu Internacia Kortumo (IKC), kiu sidas en Hago en Nederlando, formiĝis kaj naskiĝis en Romo, Italio, la 17-an de julio 1998, sub la nomo "Statuto de Romo". Post du traktatoj kaj Statuto, kiuj portas la nomon "Romo", kiu povas nei la implikiĝon de la papa aŭtoritato en ĉi tiu kreado de la Eŭropa Unio?

Denove, mi alvokas S-ron Jean de La Fontaine kaj liajn fablojn, unu el kiuj titoliĝas "La Rano kaj la Bovo". En ĉi tiu fablo, la rano celas fariĝi tiel granda kiel la bovo kaj fine okazas la neevitebla: ĝi eksplodas. Kion ni spertas estas ankaŭ la fablo pri "La Korvo kaj la Vulpo". Laŭdante la voĉon de la korvo, la vulpo finas manĝi la fromaĝon, kiun la korvo tenis en sia beko. Ĉi tiuj fabloj kondamnas la difektojn de niaj eŭropaj elitoj markitaj de ambicio kaj fiereco. En tio, la reĝimoj de demokratioj reproduktas la difektojn jam troveblajn en la monarkioj de la

antikva reĝimo, kiujn Jean de La Fontaine celis en sia tempo. Lia korvo kaj lia rano estis reĝo Ludoviko la 14-a kaj liaj nobeloj, liaj korteganoj.

La rakonto pri la rano estas ankaŭ tiu de Eŭropo. Ekrigardo al mondmapo malkaŝas la reduktitan grandecon de ĉi tiu Eŭropo, el kiu eliris la konkerintoj de la vastaj amerikaj kaj afrikaj landoj, same kiel Barato kaj Aŭstralio. Ĉi tiuj grandaj kontinentoj, nun bone loĝataj, superas la originan eŭropan landon laŭ riĉeco, kaj ĉio, kio restas al eŭropanoj, estas la heredaĵo de potenca kaj glora pasinteco. Sed prestiĝo ne faras forton, kaj eŭropaj gvidantoj malkovras tion hodiaŭ. La dia kaptilo funkciis perfekte; kiel "Israelo" en sia tempo, la eŭropa-tipa homo fariĝis "*dika kaj plumpa*", konsumisto dum 80 jaroj da paco. Ĉi tiu paco daŭris tiel longe, ke, fortranĉitaj de Dio, la pensuloj de demokratioj kaj parlamentaj regnoj konvinkiĝis, ke ĉia risko de milito en Eŭropo estis eliminata. Sed jam la 24-an de februaro 2022, komenca por-eŭropa penso estis kontraŭdirita de la faktoj. Por konvinki ilin konsenti rezigni sian kompletan nacian sendependecon, la konstruantoj de EU diris al la loĝantaroj, ke kreante Eŭropon, la risko de interna milito estis eliminata. Tamen, la milito lanĉita en Ukrainio intensiĝis kaj implikis Eŭropon kaj ĝiajn loĝantarojn pro la engaĝiĝo de la eŭropa prezidenteco de la eŭropaj parlamentanoj, s-ro Charles Michel, kaj de la Komisiono, s-ino ^{Ursula} Von der Leyen. Post hezito kaj duobla pensmaniero, post humiliĝo pro la malestimo de prezidanto Putin, la franca prezidanto fine pli kaj pli implikiĝis en la batalo gvidata de la naziaj pretendoj de Ukrainio.

En sia granda kaj impona saĝo, Dio scias kiel organizi, vekante ilin, faktojn, kiuj kondukas homojn ŝanĝi sian konduton. Kaj per tiu ĉi limo, malkaŝi ilian veran naturon, ilian veran karakteron. La leono ŝajnas pacema kiam li estas sata, sed kiam malsato ronĝas lin, li fariĝas senkompata eĉ al siaj idoj kaj leoninoj. Ni pasigis 80 jarojn flosante en boato sur trankvila lago kaj la vetero ŝanĝiĝas, preparante grandan murdeman ŝtormon. Alfrontite al faktoj, homoj ne ĉiuj reagis same aŭ tiel rapide kiel unu la alian. Kelkaj ŝajnas retenitaj de nevidebla forto, kiu igas ilin rifuzi la pruvojn de ŝanĝo. Kaj tiu ĉi principo koncernas hodiaŭ EU-n, konsistantan el 27 nacioj kun apartaj kaj malsamaj spertoj kaj karakteroj. Perfekta kompreno estas do ekskludita kaj ĉiu decido estas furioze debatata por esti aprobita aŭ ne. Alfrontite al la risko de rusa atako, ekzistas du manieroj reagi: armita rezisto se la disponebla forto permesas ĝin, aŭ kapitulaco se ĝi ne permesas. La tuta historio estas kontinueco de venkaj konkeroj kaj foje amaraj malvenkoj. La granda paco atingita inter 1945 kaj 2025 havis daŭran efikon sur la homaj mensoj, liberigitaj de la timo pri milito, kio konsistigas grandan unuan fojon en la tuta homa historio, ĉar militoj ĉiam estis timataj kaj antaŭtimataj de homoj. Sed fine de la 80-aj jaroj, ĉi tiu efiko estis potence plifortigita de la limigo kaŭzita de la viruso Covid-19, kiu kondukis la francojn al dujara enfermo. Necesas rimarki la sekvon de senigo de moviĝlibereco, vere traŭmata por la homa spirito. Niaj mensoj estis profunde markitaj kaj ni ankoraŭ portas la suferitan traŭmaton. La mekanismo de la antaŭa vivo estis rompita kaj ne revenis; tio estas ĉar anstataŭ renovigita aktiveco, la homa menso estas konstante bombardita per malbonaj novaĵoj, kiuj kreas angoron kaj antaŭenigas ĝeneraligitan depresion.

Kiel servistoj de Dio, ni parte evitas ĉi tiujn efikojn, ĉar ni scias el bibliaj profetaĵoj, ke ni spertos " *tempon de malfacilaĵo, kia neniam estis de post kiam ekzistis nacioj ĝis tiu tempo* ", laŭ Daniel 12:1. Mi persone atendis ĉi tiujn aferojn ekde 1982 kaj la atenditaj eventoj ne produktas sur mi tion, kion la neatenditaj eventoj, kiuj surprizas nepreparitajn homajn mensojn, faras. Ankaŭ, kun la plimalboniĝo de la situacio, panikitaj homoj preferos sinmortigi. Ni vidas homojn agi tiel pro kialoj de profesia fiasko, bankrotoj aŭ emociaj malsukcesoj. La samaj homoj ne eltenos vivi en timo de esti mortigitaj.

Sed kio kondamnas ĉian ŝancon eviti la plej malbonan estas la nuna ruino de Francio, ŝuldiĝanta je 3.300 miliardoj da eŭroj, post 80 jaroj da paco pasigitaj diskutante duarangajn aferojn kaj batalante kontraŭ la denuncio de islama enmigrado. Sed ne nur ĉi tiu islama enmigrado ŝanĝis la naturon de Francio kaj donis al ĝi ĝian nunan vizaĝon. Konstanta intraeŭropa enmigrado estas plejparte kulpa. Kaj nur en kunteksto de milito aperos la sekvoj de ĉi tiu eŭropa etna miksado. Ĉar la eŭropa konstruado mortigis la naciisman spiriton de la membronacioj per antaŭenigado de etna miksado tra ĉiuj ĝiaj teritorioj. Sed logike, la plej riĉaj landoj estas tiuj, kiujn plej avidigis la diversaj enmigraĵoj, ankaŭ Francio, Germanio kaj Anglio, longe restantaj en Eŭropo, estis etne transformitaj kaj prezentas kosmopolitan aspekton, kaŭzante multajn rilatajn problemojn. Kaj en militaj situacioj ĉi tiu miksaĵo montriĝos terura, la pozicioj kaj engaĝiĝoj estante malsamaj laŭ la koncernaj etnoj; la plej timiga estante la ĉeesto de malamikaj internaj grupoj, agante kiel ia "kvina kolono". La interna malamiko estas pli efika ol la ekstera malamiko, tio validas same en religio kiel en politiko kaj milita agado. Tiun ĉi penson esprimis tiu, kiu diris: "protektu min kontraŭ miaj amikoj, kontraŭ miaj malamikoj; mi zorgos pri ili."

Kion homoj fortranĉitaj de Dio ne komprenas estas, ke la popoloj de la tero vivas kaj plenumas la rolon, kiun Dio planis por ili. Tamen, dum sia historio, ekde la Oktobra Revolucio de 1917, soveta kaj demokratia Rusio ĉiam uzis sian riĉecon por konstrui armilojn, bombojn, aviadilojn, raketojn, misilojn, prepare al atako de la kapitalisma Ameriko. Dum en la Okcidento, mono estis uzata por akiri materiajn varojn de komforto kaj plezuro, en Rusio, la mono tenata de la Ŝtato estis dediĉita al la produktado de tankoj, ŝipoj, dizeloleoj kaj poste nukleaj submarŝipoj de ĉiam pli granda kaj pli potenca potenco.

Estas vere, ke la apero de dronoj permesis al Ukrainio detrui potencajn rusajn ŝipojn, sed ĉi tiu vundebleco de la rusa floto ne estas ekskluziva; la sama rezulto estus atingita kontraŭ usona, brita aŭ franca ŝipo. Kaj la venonta milito baldaŭ konfirmos miajn vortojn.

La kunveno de "fortaj" eŭropaj gvidantoj en Parizo la 17-an de februaro estis kaŭzita de la lavango da riproĉoj klare prezentitaj de la usona vicprezidanto JD Vance al la eŭropaj kaj ukrainaj gvidantoj, kiuj renkontiĝis la antaŭan tagon en Munkeno. Ĉi tiuj eŭropaj gvidantoj, firme starantaj en siaj botoj, ne facile toleras aŭdi riproĉojn, kiuj kondamnas ilin; kaj tamen kiuj estas tute pravaj, ĝis la punkto, ke ŝajnas al mi, ke mi aŭdas Dion paroli al ili. Tio estas kutimo por li, ĉar li neniam atakas siajn malamikojn sen sciigi al ili, kial li atakas ilin. Kaj riproĉoj adresitaj pro sekularaj kaŭzoj estas same malakceptitaj kaj rifuzitaj kiel religiaj

riproĉoj venantaj de Dio. Kiam oni estas fiera kaj ribelema, oni reproduktas la agon de la anĝelo de lumo, kiu faris lin la diablo kaj Satano.

Ni ekzameni ĉi tiujn kritikojn faritajn de JD Vance. En Eŭropo, libereco malkreskas. Demokratiaj principoj estas malrespektataj, kaj li citas Rumanion kiel ekzemplon, kie la elekto de la por-rusa tendaro ĵus estis nuligita sub la preteksto de rusa enmiksiĝo dum la balotkampanjo. Kaj ĉi tiu kritiko estas prava, ĉar balotantoj respondecas pri sia elekto, fronte al kontraŭaj influoj el ĉiuspecaj fontoj. Kiel tiel nomata libera balotanto estas malpermesita ĉar ili dividas ideojn tenatajn eksterlande? Ekde 1945, ĉi tiu principo regis kaj dividis la kapitalisman Okcidenton de la socialismaj landoj de la Oriento.

La plej miriga afero estas, ke la riproĉo pri ĉi tiu eŭropa demokratia malrespekto venas de gvidanto de la kapitalisma Usono. Sed rigardante la historian situacion, ĝi estas simple normala, ĉar Usono inventis liberan demokration, estas ili, kiuj estas ĉe la origino de ĉi tiu konkero de libereco, kiun la statuo portanta ĉi tiun nomon proklamas en la golfo de Novjorko. Kaj Francio, kiu ofertis ĝin al la usonanoj, tial rekonis per ĉi tiu ago ilian patrecon de libereco. Siavice kaj post ili, la respublikana Francio donis al si sian moton "libereco egaleco frateco", tiel aldonante, al la usona libereco, siajn humanismajn sociajn elektojn de "egaleco kaj frateco". Ve, por siaj popoloj, Eŭropo fariĝis monstro de malegaleco kaj kosmopolitaj etnaj miksaĵoj malamikaj al frateco. En la elekto de la FIS (Islama Savo-Fronto de Alĝerio), la Francio de "homaj kaj civitanaj rajtoj" premis la alĝerian registaron nuligi la voĉdonon de la alĝeria popolo. Kaj nun, en 2025, en Rumanio, Eŭropo aprobas ankoraŭ plian nelegitiman nuligon, do kiu povas diri, ke la kritikoj de JD Vance estas senpravigeblaj?

Akceptante grandajn sociajn malegalecojn, usonanoj restas la solaj defendantoj de la absoluta principo de libereco. Kaj honestaj homoj devas rekonii, ke ilia koncepto kongruas kun tiu, kiun Dio celis por la homa vivo. Ĉu la ordinara racio de saĝuloj ne diras: "Kiu semas venton, rikoltas ventegon"? Kio estas malbona pri tio, ke homo suferas la sekvojn de siaj elektoj kaj agoj? Dio agas tiel, laŭ Jeremia 17:10: " *Mi, la Eternulo, esploras la koron, esploras la internon, por doni al ĉiu laŭ liaj vojoj, laŭ la fruktoj de liaj agoj.* " En Eŭropo, la misuzo de sociaj rimedoj forigas ĉian respondecon de individuoj, kaj la tuta socio suferas. Politikaj gvidantoj aĉetas homajn animojn per sociaj protektoj, kiuj evitas popolajn ribelojn. Ili povas tiel plilongigi kaj favori la financon agadon de grandaj grupoj, kiuj faras multe da profito, kiel estas la kazo en Usono. Tiel, paradokse, konsistanta el grandaj, tre riĉaj industriaj kaj financaj grupoj, Eŭropo fakte fariĝis pli kaj pli malriĉa.

La demokratia malkresko en Eŭropo estas vivanta realo. Kaj la demonigo de politikaj malamikoj fariĝis la normo. Sufiĉas, ke la deziro pri respekto al nacia aŭtoritato estu postulita kaj proponita por ke la aŭtoro de la propono estu komparata kun Adolf Hitler, la fondinto de la germana nazia partio. Sed la plej ridinda afero pri tio estas, ke tiuj, kiuj konstante kondamnas "naziojn", subtenas Ukrainion, kies nunan ribeleman kaj naciisman formon organizis la Azov-grupo, publike kaj malkaŝe asertante esti "nazia" kaj heredanto de ĝia SS-fondinto, nomita Bandera. Oni do ne povus trovi pli bonan ekzemplon de la blindeco de la

eŭropa inteligenteco. Kaj tio, denove, estas verko de la Kreinto Dio, kiu venis por savi siajn elektitojn sub la nomo de la judo Jesuo Kristo.

Konfuzo nur kreskas, kaj en la sekulara kaj en la religia sferoj. Tra la tuta tero, la varmego intensiĝas, kaj paradokse, la mondo pli kaj pli mallumiĝas. Kaj ĉi tiu paradokso estas die pravigita. Homoj estas viktimoj de la kulto, kiun ili senkonscie ofertas al la suno, la stelo, kiu difuzas la lumon de iliaj vivoj; kaj ĉi tiu artefarita lumo blindigas ilin kaj enigis ilin en profundan mallumon, kiu kondukas ilin al la morto. Longe serĉata kaj ŝatata sur la bordoj de plaĝoj, la suno nun bruligas karnon kaj rikoltojn, teron kaj arbarojn. Ĝi vaporigas la akvojn de riveroj kaj lagoj kaj instalas sekecon, ĉar homaj koroj fariĝis malmolaj kaj sekaj.

Tiu ĉi sekeco de la koro fariĝas la nova normo, perfekte enkorpigita en Donald Trump, JD Vance, Xi Jin-Ping, la ĉina gvidanto, kaj ĉiuj eŭropaj gvidantoj, same kiel Volodimir Zelenskij, Vladimir Putin kaj lia nordkorea aliancano, Kim Yong Un, same kiel Narendra Modi. Ili ĉiuj estas aŭtokratoj soifantaj je potenco kaj povo. Ili leviĝas kaj aperas en tiu ĉi nova alivestiĝo ĉar venis la tempo por Dio " *malligi la kvar anĝelojn tenatajn kaptitajn* " ekde 1840, la lasta milita konflikto inter okcidentanoj kaj orientaj islamanoj, tiutempe la otomanaj turkoj. Iliaj heredantoj hodiaŭ estas la "Türkiye" de prezidanto Erdogan, kies nomo signifas " furioza militisto", kiu estas tre malamika al okcidentaj eŭropanoj estante membro de NATO.

Apokalipso 7:1-3 kaj 9:13-15 parolas respektive pri la tempo, kiam la ventoj de religiaj militoj estis haltigitaj de Dio kaj la tempo, kiam Li liberigis ilin: " *Post tio mi vidis kvar anĝelojn starantajn sur la kvar anguloj de la tero, tenantajn la kvar ventojn de la tero* , por ke la vento ne blovu sur la teron, nek sur la maron, nek sur ian arbon. Kaj mi vidis alian anĝelon suprenirantan de la oriento, havantan la sigelon de la vivanta Dio. Kaj li kriis per laŭta voĉo **al la kvar anĝeloj, al kiuj estis donite difekti la teron kaj la maron** , kaj diris: Ne difektu la teron, nek la maron, nek la arbojn, ĝis ni sigelos sur iliajn fruntojn la servistojn de nia Dio. .../... " *La sesa anĝelo trumpetis* . Kaj mi aŭdis voĉon el la kvar kornoj de la ora altaro, kiu estas antaŭ Dio, dirantan al la sesa anĝelo, kiu havis la trumpeton: **Malligu la kvar anĝelojn** , kiuj estas ligitaj **en la granda rivero Eŭfrato** . " *Kaj malligiĝis la kvar anĝeloj, kiuj estis pretigitaj por la horo kaj la tago kaj la monato kaj la jaro, por mortigi trionon de la homoj* .

Vi povas vidi, ke ĉi tiuj du temoj de la " **sigelado** " kaj la " **sesa trumpeto** " kovras la samajn temojn, kaj tiu de la " **sesa trumpeto** " fermas la tempon, kiam universala kristana religia paco oficiale komenciĝis, nome 1840. Ĉar en ĉi tiu milito de 1840, kristana Eŭropo batalis kontraŭ otomana Islamo, kiu estis engaĝita en teritoria konkero sur eŭropa grundo.

Indas rimarki la diferencon en la substrekitaj vortoj de ĉi tiuj versoj: la ĉesigo de religiaj militoj estas ligita al " **la tero** ", dum la rekomenco de la milito koncernas la eŭropan popolon simbolitan per " **la rivero Eŭfrato** ". Ĉi tiu diferenco igas min interpreti ĉi tiun vorton " **tero** " kiel religian simbolon de usona protestantismo, kiu en 1843 kaj 1844 estis " **la tero** ", kie Dio semis kaj ĝermigis la adventistan movadon, kiun li benis kiel universalan "Sepa-tagan Adventismon" en 1873. Efektive okazis en Usono en 1865 la fraticida interna milito nomata "la

Secesio", sed ĝi ne havis oficialan religian kaŭzon. Kaj tamen, Dio jam punis la malestimon montritan pro siaj adventistaj procesoj de 1843 kaj 1844.

Estas esence kompreni, ke laŭlonge de la tempo, la homa kulpo intensiĝas ĉiufoje kiam Dio intervenas por oferti al siaj elektitoj pli grandan lumon, lumigante sian planon de savo kaj sian programon de agado.

Tiel, Eŭropo unue falis rifuzante la restarigojn de protestantaj veroj prezentitaj de Dio ekde 1170 fare de Petro "Valdo". Poste siavice, la usona kalvinista aŭ luterana protestanta religio falis en 1843 kaj 1844 pro sia malestimo, sia kulpita indiferenteco, montrita al profetaj anoncoj anoncantaj la gloran revenon de Jesuo Kristo. Kaj en 1873, Dio oficiale agnoskis la "Sepa-tagan Adventistan Eklezion", kiu reprezentas la lastan institucion formon de sia Elektito. Ĉiuj aliaj kristanaj religioj estis oficiale malakceptitaj de Dio kaj transdonitaj al la diablo kaj liaj demonoj. Poste Sepa-taga Adventismo disvastiĝis al ĉiuj nacioj de la tuta tero, kie ĝi eblis. Ĉe la kapo, Svislando estas inter ĉi tiuj nombroj, sekvata de Francio. En ĉi tiu Francio, Dio vokis min en 1975 por profeta misio, kiun mi malkovris en 1980 post mia baptito per totala mergiĝo kaj per plenkreska elekto, konsiderata kaj akceptita. En la antaŭa jaro, en 1979, Israelo faris aliancon kun Egiptujo, kaj en ĉi tiu nova situacio, la mesaĝo profetita en Daniel 11:40 ĝis 45, fariĝas logika kaj tial interpretebla kaj komprenebla. En 1982, la Tria Mondmilito estis anoncita por 1983 fare de Jean de Fontbrune laŭ liaj interpretoj de la profetaĵoj de Michel Nostradamus. Kaj mia legado de Daniel 11:40 ĝis 45 ŝajnis pravigi lin. Do mi adoptis ĉi tiun vidpunkton, kiun mi pravigis per mia malĉifrado de Daniel 11:40 ĝis 45. Mi tial konservis ĉi tiun komprenon ekde 1982. Kaj la kompleta malĉifrado de la Apokalipso-profetaĵo igis min malkovri la daton 1994 ricevitan kiel la finon de la "kvina profetaj monatoj" cititaj en Apokalipso 9:5 kaj 10 en la temo de la "**kvina trumpeto**". Konvinkita de la Spirito de Dio kiel William Miller en sia tempo, mi donis al ĉi tiu dato 1994, la anoncon de la vera reveno de Jesuo Kristo. En novembro 1991, la eklezio oficiale forigis min el sia membreco ĉar mi rifuzis pridubi tion, kio ŝajnis al mi evidenta.

1994 venis sen la reveno de Jesuo, sed mi ne atendis Lin je tiu dato dum jaro, ne vidinte ankaŭ, en 1993, la Mondmiliton, kiu devas antaŭi Lian revenon. Nur tiam, en 1996, la Spirito lumigis mian inteligentecon. Miaj falsaj anoncoj celis nur faligi la trompeman kaj hipokritan maskon de la gvidantoj de la Sepa-taga Adventisto. Tio estas, reproduktion de la verko plenumita de William Miller, kiu permesis al Dio malkaŝi la protestantan religian hipokritecon de lia tempo.

Hodiaŭ en la mondo falas aliaj trompaj maskoj, kaj precipe tiuj malantaŭ kiuj kaŝas sin la burĝonantaj diktatoroj de la falsaj okcidentaj demokratioj.

Mi ŝatus atentigi, ke ĉi tiu termino "**falsa**", kiun mi atribuas al miaj neplenumitaj anoncoj, ne ĝenas min, ĉar la Sankta Biblio nomas saĝecon la principo prediki la malveron **por akiri la veron**, kiel atestis la saĝa reĝo Salomono en sia tempo. Dio uzis nin same, William Miller kaj min, ĉiun en nia tempo, por forigi la maskojn de falsa religio, kiu disvastigas konfuzon en homaj mensoj. "**Malvera**" estas la sekreta armilo de la "**Dio de vero**", fonto de vera saĝeco.

La konfuzo estas la sekvo de la Babela spirito vekita de Usono kaj post ili de Francio, kies modelo estis donita al la popoloj unuiĝintaj en la nuna EU. Vi devas kompreni, ke ĉi tiu eŭropa konstruo estas la frukto de **kolektiva malbeno de la tuta Eŭropo** ; Okcidenta Eŭropo de la "**dek kornoj**" de Daniel 7:7-24 kaj Apokalipso 13:1, 17:3, al kiu oni devas aldoni la naciojn enirantajn en la aliancon de la ses landoj de la origina "komuna merkato"; la tuto hodiaŭ kunigas 27 naciojn. Dio unuiĝis en ĉi tiu alianco ĉiujn celojn de sia ĉefa kolero; la kristanajn aŭ origine kristanajn naciojn, katolikajn, protestantajn aŭ ortodoksajn.

Sub la preteksto protekti pacon, perfidita de la Prezidanto de la Eŭropa Komisiono kaj la Prezidanto de la Eŭropa Parlamento post la 24-a de februaro 2022, la subskribintaj popoloj estis viktimoj de giganta fraŭdo. Kaj ekde la Traktato de Maastricht, eŭropaj kaj naciaj parlamentanoj rigardis la prezojn de nutraĵoj kaj diversaj produktoj altiĝi, sen interveni, kiel bovinoj rigardantaj preterpasi trajnojn; ili levas la kapojn, poste reiras paŝti la herbon, kiu kontentigas ilin. Kaj krome, la eŭropaj komisaroj, alpagitaj por agi, laboris por ruinigi riĉajn naciojn por instigi investojn en la malriĉajn landojn, kiuj eniras. Francio estas hodiaŭ ruinigita, ne pro detruiga milito, sed nur pro siaj ideologiaj politikaj elektoj.

M15 - Lando tro malproksima

La titolo de ĉi tiu mesaĝo estas prenita de la titolo de filmo pri la Dua Mondmilito, "Ponto Tro Malproksima". En la scenaro, bazita sur vera rakonto, Anglio lanĉis atakon kontraŭ la germana armeo, kiu ankoraŭ okupis Belgion. La plano antaŭvidis la konkeron kaj transiron de pluraj pontoj. La lasta ponto estis Harleim. Ĉi tiu fina batalo perdiĝis pro la efika germana rezisto kaj la malfacilaĵoj de la britoj alporti la necesajn plifortikigojn. Ĉi tiu sola fina fiasko vanigis la tutan operacion.

En sia ĉiutaga vivo, homoj ofte faras tro multajn agojn. La ĉiela vivo, unue kreita de Dio, estas submetita al la paso de la tempo, same kiel ni. La diferenco inter anĝeloj kaj ni estas, ke ili ricevis de Dio nekorupteblan korpon, kiu tial povas vivi tiel longe, kiel Dio permesas. Ili tial ne estas senmortaj, ĉar senmortecon estas strikte dia. Sed posedante ĉi tiun senmortecon, li povas oferti al siaj kreitaĵoj eternan vivon en sia kompanio. Kaj jen la rekompenco, kiun Dio promesas al siaj elektitoj, elaĉetitaj de Jesuo Kristo.

Por ĉiuj liaj kreitaĵoj, ilia vivo estas tempo. Kaj ĉi tiu tempo ofertas al ĉiuj, ĉielaj kaj teraj, la rimedojn por kompreni diajn valorojn, por aprobi ilin aŭ malakcepti ilin. Ĉe la unua komenco de ĉiela vivo, la anĝelo de lumo, kreita unue, estis kreita perfekta. Dio ne donis al li edzinon, inan ekvivalenton, sed ĉielajn fratojn, anĝelojn kiel li mem, en granda nombro. Dankemaj al Dio, ilia Kreinto, ĉiuj laŭdis kaj servis lin en komuna frata amo, pura kaj sen ombro.

Ĉar ĉiu asembleo de kreitaĵoj devas esti organizita, kiel li poste ordonis por Izrael, Dio organizis hierarkian aŭtoritaton en la vivoj de la anĝeloj. La unua kreita anĝelo dominis ĉiujn anĝelojn, havante super si nur "Miĥaelon", la anĝelan

dian esprimon. Ĉiuj servis kaj gloris la nekompareblan kaj unikan Spiriton de la Patro. La ĉielaj gvidantoj ne ricevas salajron por la servo, kiun ili plenumas. La anĝeloj do vivas en tute egalecaj kondiĉoj, kaj nur la aŭtoritato de la gvidantoj markas diferencon. Ĉi tiuj kondiĉoj povus esti daŭrintaj eterne.

Ho ve, kaj Dio sciis tion de la komenco, la obeemo, kiun li akiris de la subuloj de la anĝeloj, kaŭzis, ke la supera anĝelo, metita super ĉiuj aliaj, reagis malbone. Fiero formiĝis en lia menso, kaj iom post iom, ĉi tiu fiereco naskis pensojn en lia menso, kiuj defiis diajn valorojn. Kio naskiĝis en ĉi tiu perfekta kreita anĝelo estis la embrio de peko.

Dio ne celis eviti ĝin, ĉar por eviti ĝin, li estus devigita kontentiĝi per ekvivalentoj programitaj por servema obeemo, sen libereco, nek la libera inteligenteco, kiu povas aprezi ĝin. Li kreis ekvivalentojn por ricevi ilian amon aŭ ilian malamon, kaj inter ĉi tiuj du ekstremoj, malvarma indiferenteco. En la tempo de vivo donita al ili de Dio, liaj kreitaĵoj povas elekti la formon, kiun ili donos al sia rilato kun Li. Kaj la demando, kiu tiam aperas, estas jena: ĝis kiu nivelo Dio povas toleri la defion al siaj valoroj? Ĉi tiuj malsamaj sinsekvaj niveloj estas kiel la pontoj en la angla filmo. Kaj Dio sole decidas la limon de tio, kion li toleras. Malbono aperis en la unua kreita anĝelo kaj dividante siajn ideojn kun aliaj anĝeloj, ĉi tiu malbono estis transdonita al ĉi tiuj anĝeloj, kiuj aprobis ĝin. Dum la malbono estis nur en unu anĝelo, la propono de pardono de Dio estis ebla; kondiĉe ke la kulpulo agnosku sian kulpon, kaj sincere pentu, estante decidita ne ripeti sian eraron de juĝo. Sed la disvastiĝo de la malbono igis ĉi tiun proponon senefika, ĉar tiu, kiu unue spertis la malbonon, estis kuraĝigita de la subteno, kiun li ricevis de la malbonaj anĝeloj, kiuj dividis liajn ideojn.

Mi denove insistas pri ĉi tiu temo, ĉar ĝi estas fundamenta por nia kompreno: ĝuste perfekte konante la konsekvencojn, Dio donis kompletan liberecon al siaj ĉielaj kaj poste teraj ekvivalentoj. Valoroj etendiĝas en la du kontraŭaj direktoj, bono aŭ malbono, kaj ĉiu afero, ĉiu principo, havas sian absolutan malon; tio estas neevitebla kiam ĉi tiuj valoroj estas submetitaj al kompleta libereco. Sed Dio ne intencis vivi eterne kun ribelemaj kreitaĵoj; kaj lia plano de savo antaŭvidis detrui ilin kaj tute neniigi ilin ĉe la fino de la tempo de provoj. Ĉar la amo al siaj elektitoj estis la celo serĉata de Dio, necesis organizi dian demonstraĵon de sia amo al siaj kreitaĵoj por allogi al si tiujn, kiuj estas indaj je lia amo.

Kristanoj scias diri, ke "Dio estas amo", same kiel islamanoj diras "Dio estas granda". Kaj malgraŭ ĉi tiuj belaj vortoj, ambaŭ malobeas lin, pli-malpli pro nescio. Li vere devas esti "amo" por elteni tiom longe ribelemajn vivojn, kiuj defias lian aŭtoritaton esprimitan en liaj leĝoj, liaj valoroj, liaj principoj, liaj ordonoj. La unua afero, kiun ni devas rekoni, estas lia dia pacienco, kiu ne estas sur nia homa skalo, sed sur lia senmorta kaj eterna dia skalo. Sed lia pacienco ne estas eterna kaj povas havi nur limon, kiun la eterna tempo ne permesas kvantigi, mezuri. Dio bezonis mezurilon por difini la limon de sia pacienco kaj tio estas unu kialo de lia tera kreo.

Efektive, en la ĉiela vivo, la vivo estas longa, nerompita kontinueco, konstante etendiĝanta. Dio tial kreis la teran dimension, profetante ĝian daŭron por 7 000 jaroj tra la sep tagoj de la kreo-semajno. Tio estis malbona novaĵo por la

malbonaj anĝeloj, ĉar Dio tiel ekigis plurdimensionan universalan tempohorloĝon, **kiu kalkulus la tempon**, ĉar por liaj malamiko, la demonaj anĝeloj, **la tempo finiĝas** ! Imagu la efikon produktitan en iliaj mensoj; la rotacioj de la tero sur sia akso kaj ĉirkaŭ la suno alprenis la aspekton de la tiktakado de la horloĝo kalkulanta la tempon, kiun ili havis por vivi antaŭ ol esti neniigitaj de Dio, same kiel kondamnito atendas la horon de sia ekzekuto en sia malliberejo. Kreante la teran dimension, Dio defiis Satanon kaj liajn ribelemajn anĝelojn. Ĉar li kontestis lian regmanieron, Dio ofertis al li neŭtralan terenon por doni formon al siaj ideoj. Dio ne riskas, ĉar li scias anticipe, kion ilia malboneco produktos. Kaj li havas en sia plano de savo sekretan armilon, ŝercon, kiu permesos al li akiri la deziratajn elektitojn. La batalo, kiu komenciĝas inter Dio kaj la demona tendaro, ne havas la saman celon en ambaŭ tendaroj. En la tendaro de la diablo, por venki, oni devas atingi totalan venkon kaj kaŭzi kompletan malvenkon al la malamiko. Kontraste, Dio batalas nur por akiri la amon de sia malgranda grego de elektitoj elaĉetitaj per la sango verŝita de Jesuo Kristo. Kaj li estos plene kontenta pri ĉi tiu rezulto; kaj atinginte sian celon, li povas tiam uzi sian dian potencon por ekstermi ĉiujn ribelulojn : anĝelojn kaj homojn.

Satano kaj ĉiuj demonoj unu tagon, en eterna tempo, transiris la limon subtenatan de Dio, kaj post ili, miliardoj da homaj estaĵoj faris kaj ankoraŭ faras la samon. Anĝeloj havis grandan avantaĝon super homoj: ili sciis, ke Dio ekzistas kaj ke lia potenco estas impona. Ĉar hodiaŭ, la horloĝo de tempo, kiu markas la tempon, kiun ili havas por vivi, nur servas al homoj por mezuri tempon, kiun ili kredas eterna. Ili rifuzis kredi je la 6.000 jaroj programitaj de la Sankta Biblio por konduki al la reveno de Kristo kaj je la "**mil jaroj**" de la sepa jarmilo, ke sola kaj izolita Satano vivos sur la dezerta tero, ĉar ĝiaj ribelemaj homaj loĝantoj estos detruitaj ĝis la lasta, kiam la dia Kristo revenos, tio estas, printempe de 2030.

Mi nun transiras de "ne tro malproksima" al "lando tro malproksima". Kaj ekde la divido de Jalto en 1945, estis multaj ekzemploj. La reĝimo de MacArthur en Usono lanĉis murdan ĉasadon kontraŭ usonaj komunistoj, nutrante tre fortan malamon kontraŭ ili. Alfrontite al ĉi tiu agreso, Sovetrusio starigis virtualan kaj realan "feran kurtenon" en la formo de la Berlina Muro. Ĉe Jalto, Rusio ricevis kiel militkompenson la baltajn landojn kaj Pollandon limantajn al kapitalisma okcidenta Eŭropo. Rusa dominado daŭris ĝis 1990, kiam ekonomia kaj politika krizo finis la sovetian dominadon. Profitante la situacion, la landoj konkeritaj ĉe Jalto liberigis sin kaj reakiris sian sendependecon, sen ke Rusio povu malhelpi ilin fari tion. Kaj en ĉi tiu kunteksto, la baltaj landoj, Pollando kaj Rumanio, aliĝis al la eŭropa alianco de EU. Kun la tempo, Rusio resaniĝis ekonomie kaj politike kaj akceptis perdi la landojn akiritajn ĉe Jalto. Kaj jen kie mi notas la antaŭlastan paŝon faritan de la eŭropa kaj usona tendaro, kiam ili batalis kontraŭ Serbio en la Balkana Milito. Tie, ili jam profitis la momentan malfortiĝon de Sovetrusio por interveni en teritorioj de la eksa komunisma Jugoslavio, kie ortodoksa Serbio, katolika Kroatio kaj ĉefe islama Bosnio-Hercegovino batalis post la morto de la diktatoro Tito. La intervenisma okcidenta tendaro tiam elektis dispremi la serbojn kaj protekti la bosnianojn kaj kroatojn, tio estas, dispremi la aliancantojn de Rusio kaj protekti islamanojn, kaj katolikojn, adorantojn kaj fervorajn servistojn de la roma papo. Por plue humiligi Serbion, ĝia denaska teritorio Kosovo estis prenita

kaj donita al albanaj enmigrintoj, kiuj estis malantaŭ brutalecoj faritaj kontraŭ serboj. Arestita kaj juĝita de la Haga Tribunalo, la serba prezidanto Slobodan Milošević mortis en malliberejo. Ĉi tiuj okcidentaj maljustecoj gravuris indignon en la mensoj de la serboj, kiun la tempo ne forviŝas kaj kiu revekiĝos dum la granda konflikto de la " **sesa trumpeto** ". Ĉi tiu paŝo jam estis tro malproksima, sed Rusio ne serĉis venĝon kontraŭ Serbio, sia delonga aliancano. Paco kaj komerco regis, kaj Rusujo fariĝis la provizanto de gaso al Eŭropo, kaj ĉefe al Germanio, liverita rekte per la dukto Gazprom Northstream 1, poste detruita de ukrainaj sabotantoj.

La "paŝo tro malproksima" aŭ "lando tro malproksima" plenumiĝis kiam Ukrainio decidis aliĝi al la eŭropa tendaro, libera, riĉa kaj prospera. Dio sole scias, kiaj estis la kaŭzoj kaj la respondeculoj pri tiu elekto, sed unu afero estas certa: Ukrainio ne estis konkero de Jalto; ĝi estis rusa kaj ĝi fariĝis sendependa respubliko de la orientaj landoj, kiu vivis en bonaj rilatoj kun patrino Rusio kaj la aliaj orientaj respublikoj.

La vera "paŝo tro malproksimen" estis la peto de Ukrainio aliĝi al la NATO-tendaro, sed la supraĵeco de eŭropanoj, kiuj demonigas naciismon, ne permesas al ili kompreni, kion sentis la popolo de Rusio, homoj kaj gvidantoj, kiuj restis tre konservativaj kaj kiuj memoris la damaĝon, kiun usona kaj eŭropa kapitalismo faris al ili, profitante sian provizoran malfortecon por etendi sian influon al la Oriento. En ĉi tiu penso, ni povas pli bone kompreni la efikon de la ĉeesto de germanaj kaj usonaj tankoj sur la batalkampo de Ukrainio. Por la rusa homo, NATO atakas Rusion, kiu tial estas endanĝerigita.

En la novaĵoj, mi aŭdas Donald Trump interpreti la militon en Ukrainio kiel mi faras. Ĉar la Biblio mem invitas homon testi sian kapablon respondi al la bezono, kiu necesigas militi kontraŭ sia malamiko. Kaj mi povas nur aprobi ĉi tiun dian konsilon de pura saĝo. Jesuo diras en Luko 14:31-32: " *Aŭ kiu reĝo, irante por militi kontraŭ alia reĝo, unue ne sidiĝas kaj konsultas, ĉu li povas kun dek mil renkonti tiun, kiu venas kontraŭ li kun dudek mil? Kaj se li ne povas, dum li estas ankoraŭ malproksime, li sendas al li ambasadoron, petante pacon.* " Kian diferencon ni povas vidi inter ĉi tiu saĝa dia konduto kaj la agresema reago de la juna gvidanto de Ukrainio kaj la nazia Azov-grupo, kiu kondukis lin al la povo! Do, ne devus esti surprizo, ke okcidentaj ribelantoj subtenas lin kaj donas al li gloron.

La komencaj detaloj estas maljuste ignorataj de faktoanalizistoj. La milito en Ukrainio ne komenciĝis la 24-an de februaro 2022, sed multe pli frue, en 2013, pro popola puĉo gvidata de la nazia grupo Azov, kiu volis senigi Rusion de ĝia ruslingva kaj rusofila plimulta influo per perforta renverso de la laŭleĝe elektita prezidanto de Ukrainio. Ĉi tiu lando estis ekstreme korupta, kaj la subteno de la Okcidento estas tiel paradoksa por ĉi tiuj naziĉasistoj, ke ilia manipulado fare de Dio fariĝas evidenta.

La nuna konduto de politikaj gvidantoj rilate al naziaj grupoj estas tre paradoksa. Okcidentanoj naziigas prezidanton Putin, sian novan Hitler, sed subtenas la hodiaŭan Ukrainion, kiu estis levita kontraŭ Rusio kaj ĝia kulturo fare de la veraj nazioj pretenditaj esti el la Azov-grupo, fondita, kiel mi plurfoje memorigis, de la ukraina SS-nazio nomita Bandera, kiun ili konsideras sia nacia

heroo. Siaflanke, la Ameriko de Joe Biden, la malnova Ameriko, ne zorgas pri la nazia problemo. Tio estas pro la simpla kialo, ke en 1945, la lando bonvenigis iujn, kiuj, estante sciencistoj, estis honoritaj kaj aprezitaj de la nacio kaj ĝiaj gvidantoj. Kaj ekde 1945, 80 jaroj pasis, la tempo de generacio naskita ĉe la fino de la Dua Mondmilito. Rezulte, la generacioj nuntempe en povo ne donas al naziismo ĝian originan teruran naturon truditan de la germana socialisto Adolf Hitler, laŭleĝe alportita al la povo fare de sia popolo.

La aprezo de naziismo estas tre aparta. Ĉar, por multaj homoj de ĉiuj aĝoj, naziismo povas esti nur germana. Tio estas terura eraro, kiu malhelpas nin vidi la realan situacion, kiel ĝi disvolviĝas laŭlonge de la tempo. Kaj ni ankoraŭ stigmatizas germanajn novnaziojn hodiaŭ, sed ni ne faras tion, kiam tiuj, kiuj portas la uniformon de Waffen-SS kaj la svastikon, estas ukrainoj.

Profunda fendo ĵus apartigis la okcidentan tendaron en du: tiun de Usono, kiu trudas sian pozicion, kaj tiun de la eŭropanoj, kiuj ĉiam sentis sin fortaj, kredante sin protektitaj de la usona nuklea ŝildo. Tial estas interese rimarki ĉi tiun subtilan detalon: Donald Trump estas ankaŭ tiu, kiu " **trompas** "; mi devas rimarkigi, ke ĉi tiu ideo estas detektebla nur en la franca. Ĉar la ŝanĝo de politiko, kiun li trudas, " **trompas** " ĉiujn esperojn de la usonaj aliancanoj. Estante la ĉefa instrumento de la " sesa **trumpeto** " de Apokalipso 9:13, per sia retiro de protekto, li transdonas Okcidentan Eŭropon al rusa venĝo.

La "paŝon tro malproksimen" faras nur estaĵoj malbenitaj de Dio. Tiujn, kiujn Li antaŭdestinis esti vazoj destinitaj por pereco. Mi uzas ĉi tie la verbon "antaŭdestini", kiu difinas antaŭvidon de destino. Ĉi tiu verbo bezonas esti bone komprenata, ĉar ĝi estas ofte misinterpretata de la kristanaj homamasoj. Ĉi tiu antaŭdestino estas atribuita al Dio kaj al li sole. Ĉar ili ekigis mekanikan reproduktadon, kiu donas al ĉiu individuo unikan genaron akiritan per kombino de certaj patraj genoj kaj aliaj patrinaj genoj, ĉiuj homaj estaĵoj estas genetike unikaj. "Antaŭdestino" ŝuldas sian nomon al la fakto, ke antaŭ ol krei siajn estaĵojn tute liberajn kaj intelekte sendependajn, Dio formis planon de savo kaj projekton, kiun li programis anticipe. En ĉi tiu projekto, estos la elektitoj kaj la perditoj, sed Dio ne trudas al iu el ili esti la elektito aŭ la perditito. La rezulto dependos tute de ilia individua libera elekto. Tamen, ne estante limigita kiel siaj anĝelaj kaj homaj estaĵoj, Dio vidas la estontecon, kiel ĝi plenumiĝos, kaj tial scias, antaŭ ol ili naskiĝas, la elektojn, kiujn ĉiuj liaj estaĵoj faros post sia naskiĝo, tio estas, sia eniro en la vivon.

Ĉi tiu temo estas tre grava, ĉar la diablo inspiras malvenkismajn ideojn en la plej malfortaj estaĵoj, provante konvinki ilin, ke batalado estas senutila, ĉar ilia batalo jam estas perdita. Sentante sin kompatinda kaj konvinkita, ke ili nenion povas ŝanĝi, la malforta animo rezignas la batalon kaj rezignacias sin konsideri sin kiel antaŭdestinita al perdo. Ofte en ĉi tiu kazo, mi aŭdis homojn diri: "Vi estas bonŝanca, vi havas fidon, mi penis forte, sed mi ne povis fari ĝin." Kio mankis al ĉi tiuj homoj, fido? Ne fido, sed vera scio pri la homa vivo, kiel ĝi funkcias sub la rigardo kaj kontrolo de la Ĉiopova Kreinto Dio.

Estas ankaŭ tre grave scii, ke neniuj estaĵoj, kiuj estas laŭnature malbonaj, povas konvertiĝi kaj fariĝi bonaj. Tio estas neebla, kaj savo estas rezervita nur por estaĵoj, kiuj estas nature bonaj kaj plenaj de amo al la vero.

Por demonstri ĉi tiun aserton mi prenos kiel ekzempon du eksterordinarajn virojn menciitajn en la Sankta Biblio: la ĥaldean reĝon Nebukadnecar kaj la apostolon Paŭlo, naskita kiel Saŭlo el Tarso.

Nebukadnecar havis naturon, kiun Dio povis konverti. Lia potenca kaj nobla regado kreskigis konduton de aroganta fiereco. Sed notu kun mi, li havis en si grandan amon al la vero, kaj li pruvas tion per kondamnado al morto de siaj saĝuloj, siaj aŭguristoj, siaj sciencistoj, kiuj ĉiuj montriĝas nekapablaj rakonti al la reĝo la scenaron de lia nokta vizio. Ĉi tiuj homoj fanfaronas kaj fanfaronas pri esti en kontakto kun la diaĵoj; se tio estas vera, nenio estas neebla por ili. En ĉi tiu rezonado, Nebukadnecar alproksimiĝas al la vera Dio, por kiu lia rezonado estas justa, logika kaj konforma al la vera dia potenco. Li do nur devis liberiĝi de sia fiereco, por fariĝi elektito gloranta la solan veran Dion, estante antaŭdestinita fariĝi tia.

La kazo de Saŭlo el Tarso estas malsama, ĉar ĝuste lia fervoro por Dio kondukas lin blinde persekuti la kristanan religion, kiun li kredas endanĝerigos la jarcentaĵan judan religion heredaĵon. Kiel li poste atestas, Paŭlo estis instruita de la saĝa Gamaliel kaj li montras respekton por tio, kion li konsideras dia vero. Paŭlo estas nek ribelema nek malobeema; li estas eĉ la ekstrema malo de ĉi tiuj aferoj. Lia alligiteco kaj lia zorgo ne malplaĉi al Dio estas tiaj, ke dia miraklo estas necesa por forŝiri lin de lia fideleco. Nia nuna monda situacio atestas favore al Paŭlo, kiu timis la sekvojn de ŝanĝo. Konsiderante ĉion ĉi, Jesuo intervenis sur la vojo al Damasko por forŝiri lin de lia spirita blindeco. Kaj vere blindigante lin, li montras al li la naturon de lia juĝeraro. "Tro multe" estas kiel "ne sufiĉe"; oni kutime diras, ke ekstretoj konverĝas. Kiam io nova prezentas sin al ni, malfido estas legitima, kaj nur detala analizo de la novaj aferoj anoncitaj povas legitime konduki al malakcepto aŭ akcepto. Estas stulte sisteme malakcepti ion novan, sed estas same stulte akcepti ĝin sen zorge ekzameni ĝin. La spirita blindeco de Paŭlo estas de ĉi tiu unua tipo. Sed, neniu antaŭ Jesuo pridubis la religion normon praktikatan de la Izraelo de la Hebreoj kaj la Judoj. La leĝo de Moseo, la revelacioj de la profetoj, kaj ankaŭ la skribaĵoj de la grandaj rabenoj, kiuj komponis la "Talmudon", fariĝis religia totemo supera al ĉio kaj antaŭ kiu ĉiuj devis kliniĝi kaj riverenci. La problemo estis la nekompreneo de ĉi tiuj tekstoj, al kiuj Dio donis profetajn kaj simbolajn signifojn aldone al la laŭvorta signifo perceptebla por ĉiuj iliaj legantoj.

Se Jesuo ne venus por klarigi, mem, la profetan spiritan mesaĝon de la ritoj kaj tekstoj de la Sankta Biblio, neniu povus kompreni kial li mortis krucumita, ŝajne maljuste, kaj plej surprize, libervole, ofertante sian vivon al martireco.

Mi aldonas ĉi tiun trian ekzempon, kiu estas la malo de la antaŭaj kazoj, elvokante Judason Iskariotan, la perfidulon elektitan de Jesuo por esti unu el liaj dek du apostoloj. Estas ankoraŭ plene konante lian malbonan naturon, ke Jesuo elektis lin, ne por servi lin, sed por perfidi lin. Tia homo ne povas esti konvertita, ĉar li estas kiel ŝtona tero, sur kiu nenio povas ĝermi aŭ kreski. Jesuo scias, ke li estas ŝtelisto, kaj tamen konfidas al li la trezoron de sia grupo, kiu sekvas lin. Judaso atestas liajn miraklojn kaj anstataŭ ĝoji pri esti privilegiita de Dio, li formas planojn por tera gloro, vidante sin jam kiel ministro de la granda reĝo

Jesuo la 1-a. ^{Li} ne povis ŝanĝi sian naturon kaj ne ŝanĝis ĝin. En la vespero de la aresto de Jesuo, li faris la "paŝon tro malproksimen" venante oferti al li kison, por indiki lin, laŭ la rimedoj deciditaj kun la estro de la judaj gardistoj. Poste, por ne doni al li la tempon aŭ la ŝancon penti, la diablo inspiris lin per la deziro pendigi sin por morti. Sed kial li vere pendigis sin? Ĉu pro honto kaj pento? Sed ne, tiu malvarma, mensogema, ŝtelista viro ne povis penti. La kaŭzo de lia morto estis la seniluziigo vidi siajn planojn por grandeco disfali antaŭ liaj okuloj. Ĉar anstataŭ preni la potencon super la tuta lando, kiel li esperis, Judas vidis Jesuon resti muta kaj obeema kiel ŝafido lasanta sin tondi aŭ buĉi; sen plendi aŭ protesti, Jesuo spertis la romian skurĝadon, lia karno estis ŝirita per la metalaj pintoj alkroĉitaj al la finoj de la longaj ledaj rimenoj; poste, portante la pezan "patibulum" sur sia ŝultro, li lasis sin esti krucumita ĉe la piedo de la monto Golgota. Judas faris tiun tagon tion, kion multaj viroj faras post profesia fiasko aŭ familia disfalo, en kiu malakcepto estas neeltenebla, aŭ eĉ, paradokse, pro timo de morto: li sinmortigis, nekapabla plu elteni vivi.

La vivo estas samtempe la plej bona kaj la plej malbona el la aferoj. Kiam ĝi estas plena de espero por estonta feliĉo, ĝi estas la plej bona el la aferoj. Sed kiam la homan animon atakas malsukcesoj, kiuj malgajigas ĝin, la vivo fariĝas la plej malbona el la aferoj, kaj multaj, en ĉi tiu kazo, ne plu povas elteni ĝin.

Dum la tri jaroj kaj ses monatoj de sia tera ministerio, Jesuo traktis Judason kiel siajn dek unu aliajn disĉiplojn, sciante ke li estis agento de la diablo enfiltrita en lian apostolan grupon, sed ankaŭ sciante kial lia ĉeesto estis necesa. Judaso estis reprezentanto de ĉi tiu juda nacio malamika al ĝia "mesio". Li ankaŭ estis la peranto per kiu Satano, " *la arbo de la scio pri bono kaj malbono* ", mortigis sian malamikon, Jesuon, " *la arbon de la vivo* ". Estis en ĉi tiu okazo ke " ***la serpento frakasis la kalkanon*** " de la resurektita viro, kiu " ***frakasis lian kapon*** " laŭ Genezo 3:15: " *Mi metos malamikecon inter vi kaj la virino, kaj inter via idaro kaj ŝia idaro; ĝi frakastos vian kapon, kaj vi frakastos ĝian kalkanon* ." » Simile, la anonco de Genezo 3:14 profetas la teran enfermon de la diablo sur la tero post la venko de Jesuo: " *Dio Jahve diris al la serpento: Ĉar vi faris tion, tial vi estas malbenita inter ĉiuj brutoj kaj inter ĉiuj bestoj de la kampo; sur via ventro vi iros, kaj polvon vi manĝos dum via tuta vivo* . " Satano vivos sola sur la dezerta tero dum " ***mil jaroj*** " kaj ĉe la lasta juĝo, la tero estos lia tombo.

M16 - La miraĝo de paco

Paco estas kiel miraĝo; ju pli ni moviĝas al ĝi, des pli ĝi retiriĝas de ni.

Hodiaŭ estis lundo, la 24-a de februaro 2025. Ĉiu volis laŭ sia propra maniero marki ĉi tiun trian datrevenon de la rusa invado de Ukrainio. La ĉefaj eŭropaj gvidantoj vojaĝis al Kievo por aliĝi al la ukraina gvidanto, sed siaflanke, la prezidanto de Francio, Emmanuel Macron, preferis vojaĝi al Usono por renkontiĝi kun prezidanto Trump. La du ŝtatestroj renkontiĝis kaj interŝanĝis siajn poziciojn kaj opiniojn. Ne surprize, ĉiu el ili tenis sin al siaj pozicioj, nun bone konataj post multaj publikaj deklaroj faritaj de ĉiu el ili. Tiom, ke la unua penso, kiu venis al mia menso, estis: ĉio tio por tio! Telefona konversacio povus esti anstataŭiginta ĉi tiun multekostan kaj ŝajne nenecesan vojaĝon. Tiam dua ideo venis al mi: male al la telefono, ĉi tiu renkontiĝo permesis al prezidanto Macron

prezenti al la usona popolo kion eŭropanoj pensas pri Ukrainio kaj Rusio. Li tiel uzis platformon ofertitan de sia kontraŭula amiko, prezidanto Trump, kaj profitis la okazon renkontiĝi kun la usona Senato, tiel semante la semojn de eŭropa poziciigado en la estraroj de la nacio. Ĉe la Blanka Domo, antaŭ ĵurnalistoj kaj prezidanto Trump, Macron faris longan paroladon en la franca lingvo, kiun la prezidanto ne komprenas. La usona popolo do aŭdis liajn vortojn tradukitajn por la novaĵoj, sen ke prezidanto Trump povu kontraŭdiri lin. Taktike, la juna prezidanto montriĝis pli sagaca ol la maljuna Trump, kiu tamen ne estis trompita, ĉar li mem laŭdis lian ruzecon. Li diris, ke post revizio de la traduko de unu el liaj paroladoj en la franca, li ne rekonis la rimarkojn, kiujn li faris. Tiel, la renkontiĝo okazis ŝajne varma kaj amika. Sed la du viroj restis sur siaj propraj komencaj pozicioj. Kaj kiaj ajn estos iliaj deklaroj, la du prezidantoj agos laŭ siaj propraj vidpunktoj.

Rezulte, la situacio ne progresis eĉ unu colon. Kaj ĉi tiu renkontiĝo estos nur plia gesto de homoj kaptitaj en kaptilo kaj malespere serĉantaj elirejon.

Por atingi pacon favoran al reciproka komerco kun Rusio, prezidanto Trump pretas oferi ĉion: Ukrainion kaj Eŭropon. Sed ĉi tiu kazo prezentas sin kiel la ursfelo, kiu povas esti vendita nur kiam la urso estas mortigita. Kaj en ĉi tiu rolo de urso estas Rusio, kiu pretas, siaflanke, vendi sian felon tre kare. Kaj ĉi tiu prezo estos pagita en la Tria Mondmilito, kiun Donald Trump deklaras, ke li ne volas je iu ajn prezo.

Kion mi vidas estas, ke komenciĝis dialogo de surduloj. En Eŭropo kaj Usono, ni aŭdas nur tion, kion ni volas aŭdi. Kaj la kaptilo ne estas por Usono, ĉar prezidanto Trump neniam permesos al si esti devigita fari tion, kion li ne volas fari. Flanke de la eŭropanoj, tamen, miskompreni siajn dezirojn kiel realecon havos la plej terurajn sekvojn. La dilemo estas jena: Trump volas lasi la bildon de la homo, kiu sukcesis trudi pacon tra la mondo. Li tute ne estas militisto, ĉar li malamas militon, kiu ruinigas kaj mortigas homajn vivojn. Kaj kiel tia, li neniam permesos al si esti tirata en militecan konflikton, nek por Ukrainio, nek por Eŭropo, nek por Gazao.

Siaflanke, eŭropanoj konsideras Ukrainion eŭropa lando, kio ĝi ne estas. Ĉar, kiel kandidato por EU-membreco, ĉi tiu lando estas orientbloka lando, nove sendependa kaj longe konsiderata provinco de Sovetrusio. Bedaŭrinde, okcidentaj eŭropanoj kuraĝigis ĝian perfidon al ĝiaj orientaj fratinaj nacioj. Kaj ili helpis ĝin, ruinigante sin por subteni ĝian militon kontraŭ Rusio. Do mi denove memorigas la erarojn faritajn de okcidentaj nacioj:

- 1- Subteno donita al la renverso de la legitime elektita rusa prezidanto.
- 2- Subteno donita al populara puĉo levita de la nazioj de Azov.
- 3- Subteno donita al etna purigado direktita kontraŭ Rusio.
- 4- Subteno donita al la ukraina malpermeso pri la uzo de la rusa lingvo.
- 5- Subteno donita al unu flanko de ukraina civita milito.

Pro ĉi tiuj kvin kialoj, Rusio agis por helpi la atakitan rusan malplimulton kolektitan en Donbaso, en la fora oriento de la lando. Male al Okcidento, Rusio havis pravan kialon helpi ukrainajn rusparolantojn kaj rusofilojn rezisti la mortigajn atakojn lanĉitajn de trupoj rekrutitaj de Kievo. Tiel, en 2014, la rusaj

armeoj konkeris Krimeon kun la subteno de ĝiaj loĝantoj; tio estas, laŭ la principo de gaŭlista memdetermino subtenata de Francio, precipe en Majoto.

Komerco sukcesis konvinki Grandan Rusion akcepti la sendependecon de la baltaj landoj, Pollando kaj Rumanio, kiuj staris inter ĝi kaj Eŭropo ekde la divido de Jalto en 1945. Ĉiuj ĉi tiuj landoj profitis la falon de USSR por aliĝi al la okcidenta tendaro de EU kaj NATO. Rusio restis apartigita de EU fare de Belorusio kaj Ukrainio. Kaj Rusio akceptis ĉi tiun situacion. Sed kiam, en 2022, la gvidanto de Ukrainio petis enkonduki sian landon en NATO-on, la okcidentan militan aliancon, oni faris troan paŝon. Rusio eniris Ukrainion esperante, ke ĝiaj tankkolonoj sufiĉus por rekonsciigi la ukrainan prezidantecon. Tamen, subtenate de la usona prezidanto Joe Biden, Ukrainio reagis perforte, rapide detruante la rusajn tankkolonojn per siaj ekstreme efikaj mortigaj virabeloj. Finnlando kaj Svedio siavice aliĝis al NATO, igante la rusan militon eĉ pli necesa. Finnlando ankaŭ estis sendependa apartigo metita inter Rusio kaj Eŭropo.

Ĉiu bombo, ĉiu virabelo, ĉiu misilo lanĉita de la ukraina tendaro kontraŭ Rusio devigas ĉi-lastan ŝajni pli forta kaj pli celkonscia. La okcidenta tendaro erare konvinkigas, ke ĝiaj bomboj povas doni al ĝi venkon kontraŭ Rusio, dum pasinta historio provizis abundajn pruvojn pri ĝia nevenkebleco. Por detrui ĝin, necesos uzi atombombojn, sed la konflikto estas ankoraŭ nur konvencia, kaj en ĉi tiu stilo de militado, Orienta Eŭropo kaj Rusio reprezentas superfortan forton. Ĉi tiu rusa forto ne estas en ĝia loĝantaro, taksita je ĉirkaŭ 144 milionoj. Ĝia forto kuŝas en la diktaĵoj de ĝia prezidanteco, kiu povas agi aŭ reagi tuj al iu ajn nova problemo. Krome, ekde 1917, Rusio laboris kolektive preskaŭ ekskluzive por konstrui sian tre multekostan militan ekipaĵon: tankojn, aviadilojn, ŝipojn, bombojn, kaj nukleajn kaj konvenciajn misilojn. Ĉi tiu popolo konstruis grandegan provizon de bomboj laŭ la rolo, kiun Dio devis doni al ili en sia projekto programita kaj profetita en Daniel 11:40 ĝis 45, Ezekiel 38 kaj 39 kaj Apokalipso 9:13 ĝis 21.

Okcidentanoj longe fidis je la usona nuklea protekto, kiu donis al ili la ŝancon ŝajni arogantaj kaj dominemaj. Ili kondukis kiel eta infano, kiu elektas batalon kontraŭ iu pli forta ol li, fidante je sia pli aĝa frato por defendi lin kaj protekti lin kontraŭ la batoj, kiujn lia aroganteco meritas. Imagu, ke la pli aĝa frato tiam rifuzas protekti lin; kio okazas al la aroganta infano? Li estas masakrita. Jen ĝuste la plano, kiun la granda Kreinto Dio elpensis por puni la loĝantojn de malfidele kristana Okcidenta Eŭropo.

Post tri jaroj da armado de Ukrainio kaj kaŭzado de la mortoj de 500 000 rusoj, estas tro malfrue por returni sin kaj ripari la maljustaĵojn faritajn al Rusio. Ili tial ne havas alian elekton ol plilongigi la batalon kontraŭ ĝi, esperante venki ĝin, kun la subteno de Usono. Tamen, ekde 2024, prezidanto Trump, kiu ankoraŭ ne estis reelektita, klarigis al ili, ke li ne defendos ilin. Plej malbone por ili, li diris, ke li transdonos ilin al la rusa armeo. Ekde sia elekto en 2025, li jam ne diras tion, sed ne anoncis sian intencon helpi ilin krom per serĉado de paco kun Putin.

Kelkaj eŭropaj landoj komprenas la ŝanĝiĝantan situacion kaj rifuzas plu partopreni en ĉi tiu milito kontraŭ Rusio: Pollando, Hungario, Slovakio, Hispanio, Italio. Sed aliaj favoras pli rektan batalon kontraŭ la rusa armeo, aliĝante al la

ukrainoj: Anglio kaj Francio, du nuklearmilaj landoj, kaj la baltaj ŝtatoj, Finnlando, ktp.

Okcidenta Eŭropo estas tial dividita kaj sekve malfortigita.

La milito en Ukrainio estas nenio pli ol interna milito, kiu kontraŭstarigas du malsamajn konceptojn pri socio: unu celanta eskapi la diktaĵojn de rusa dominado, la alia celanta resti sub la dominado de Granda Rusio. Danke al la cirkonstancoj, tiuj, kiuj serĉis liberecon, aprobis la sendependecon de Ukrainio, kies ĉefurbo, Kievo, estas ankaŭ la lulilo de la rusa nacio. La politika kaoso, kiu karakterizis Rusion dum ĝia falo, kreskigis la riĉiĝon de rusaj oligarkoj, kiuj kaptis la riĉaĵon de la nacio kaj estis malantaŭ la formado de multaj sendependaj respublikoj, kiuj restis ligitaj al Granda Rusio. Kaj Ukrainio estis unu el ili. Ĝia regado restis ene de la anarkia normo, sub kiu ĝi disiĝis de Rusio, kion la ekpotenciĝo de Vladimir Putin restarigis per la kunigo de ĉiuj rusaj oligarkoj de la lando. Anarkio kaj korupto karakterizis ĉi tiun sendependan Ukrainion, en kiu leviĝis voĉoj postulante aliĝon al la eŭropa alianco. La baltaj landoj kaj Pollando aliĝis al EU, reakirante kaj tiel asertante sian sendependecon perditan ekde 1945 ĉe la divido de Jalto. Pollando estis katolika kaj, liberigita de la sovetia jugo, ĝi retrovis sian katolikan engaĝiĝon, doninte al la romia katolikismo sian papon, Johanon Paŭlon la 2-an, naskitan Karol Wojtyła.

En 2008, Ukrainio ankaŭ petis aliĝon al NATO, sed la germana kancelierino Angela Merkel rifuzis ĝian eniron pro sia grandega interna korupto, kiu karakterizis ĝin ekde ĝia sendependeco en 1991. En la sekvaj jaroj, post la renverso de la rusa prezidanto en 2013, ĉi tiu fenomena korupto estis konfirmita de la misuzoj faritaj de ĝiaj sinsekvaj prezidantoj, kiuj estis establitaj. Kaj en 2019, la juna aktoro nomita Volodimir Zelenskij estis elektita, subtenata de la nazia grupo Azov kaj ĝia riĉa oligarko, kiu finansas ilin. Ekspluati la popularan karakteron de artisto estis bona maniero kolekti popolajn voĉojn. Kaj mi memoras, ke en Francio, la komikisto nomita Coluche, ankaŭ granda populara sukceso, estis puŝita kandidatiĝi por la prezidanteco de Francio; kio kreas ligon kun la sperto de Ukrainio. Li prezentis realan riskon por siaj politikaj rivaloj kaj havis la saĝon morti en trafikakcidento sur sia motorciklo. La ukraina prezidanto havis taskon plenumotan: delogi EU-gvidantojn kaj impliki ilin en sia milito kontraŭ Rusio.

La alveno de prezidanto Trump, reen en la povo en Usono, renversas la situacion, kiu regis ĝis tiam. Sed eĉ antaŭ li en 2017, la elekto de la juna prezidanto Macron alportis konsiderindan ŝanĝon al la franca kaj eŭropa regado. La graveco, kiun li donas al juraj tekstoj, estas nova kaj vere ŝanĝas Francion, kiu dum longa tempo nur rigardis siajn proprajn personajn interesojn. Antaŭ li, Francio batalis kontraŭ Alĝerio, kiu ankaŭ petis nur reakiri sian liberecon kaj sendependecon. Kaj kiam Korsiko aŭ Nov-Kaledonio ankaŭ postulas sian sendependecon, kiel kondutas Francio, kiu hodiaŭ subtenas Ukrainion? Ĝi subpremas kaj sufokas ribelojn. La demando tiam ekestas: Kiam kaj sub kiaj kondiĉoj nacio povas havi sian sendependecon agnoskita? Ekde Macron, la tutmonda situacio devas esti frostigita, por resti senŝanĝa por eterne. Tiel, nur la limoj establitaj kaj agnoskitaj ekde 2017 estas legitimaj por li. Kial, ĉar laŭ li, la teritorieco de nacioj estas netuŝebla kaj la nacia juro, suverena. Jen la fina

konsekvenco de ĉi tiu longa periodo de paco, kiun Dio donis al la loĝantoj de Okcidenta Eŭropo. Naskita en ĉi tiu kunteksto de paco, ĉi tiu junulo pensas, ke ĉi tiu paco atingiĝas per respekto de establitaj eŭropaj reguloj. Li ignoras, ke ĝi estas nur tempo laŭ dia strategio, per kiu li favoras la demonstradon de la ekstremaj ekscesoj de la eŭropaj loĝantaroj, kiujn li kondamnas kaj volas detrui. Kaj ĉi tiu tempo de detruo prezentas sin, ĉar ni alproksimiĝas al la tago de la fino de la mondo, en kiu Jesuo Kristo revenos en sia ĉiela gloro, por neniigi ĝis la lasta juĝo, ĉiun homan kaj bestan vivon sur la tero. Kaj la reveno de Jesuo Kristo estas planita por la printempo de 2030 kaj tio sen ebla ŝanĝo, ĉar la dato de lia reveno prezentas sin 2000 jarojn post la jaro de lia morto, datita merkredon, la 3-an de aprilo 1930. Sed la dia tempo ne estas kalkulata de Pasko ĝis Pasko, sed de printempo ĝis printempo. Jesuo do aperos en la printempo de la jaro 2030.

En 313, post 10 jaroj da terura romia persekutado, imperiestro Konstantino la 1-a^{finis} la opozicion kontraŭ la kristana religio. Ĉi tiu unua historia paco estis la kaŭzo de la perversa transformo de la apostola kristana religio. Tial estas bone kompari ĉi tiun unuan pacon kaj la lastan, kiun ni spertas ekde 1945. Ni povas fari tion, ĉar ili havas la saman celon por Dio: konduki la homaron en ĝiajn ekscesojn. En sia tuta historio, la kristana religio neniam atingis la pinton de abomenindaĵo, kiun ĝi faras hodiaŭ, konsentante rekoni la laŭleĝecon de sekularaj civilaj leĝoj, kiuj pravigas samsekseman vivon kaj ĝiajn perversajn versiojn. Individue, ni ne povas malhelpi ĉi tiun specon de afero, sed Dio kondamnas tiujn, kiuj aprobas ilin, kaj benas tiujn, kiuj kondamnas ilin, same kiel li kondamnas ilin.

Hodiaŭ, la demonstraĵo dezirata de Dio estas farita, kaj la 8-an de majo 2025, la lastaj 80 jaroj da paco finiĝos. La paco tiel dezirata de homoj, inkluzive de prezidanto Trump, malaperos kiel miraĝo en la Sahara Dezerto aŭ aliloke. Anstataŭe, homa malboneco dominos ĉie sur la tero. Granda parto de la homaro neniam plu konos pacon, ĉar ĝi estos detruita de epidemioj de " *glavo, fajro, malsato, morteco* ", kaj kiel " *sovaĝaj bestoj* ", la imperioj de la tero kolizios kaj mortigos multajn homojn de ĉiuj aĝoj kaj ambaŭ seksoj. Kaj tempo de mallonga falsa paco atendas la ribelantajn pluvivantajn en la kunteksto de lasta universala registaro. Ĉi tiu punkto estas interesa por rimarki: la okcidenta homaro jam estas mense preta akcepti universalan registaron, ĉar ĝiaj popoloj parte rezignis pri siaj naciaj rajtoj submetiĝante al la direktivoj de eŭropa aŭ usona regado.

Kio atendas prezidanton Trump estas tre paradoksa estonteco, ĉar ĉi tiu ĉampiono de paco devos ordoni la detruon de Rusio per ekstermado de ĝi per nuklea atako. Li ankoraŭ ne scias pri ĉi tiu fina fazo kaj esperas trovi packontrakton kun la rusa prezidanto kaj komercajn interkonsentojn favorajn al ambaŭ landoj. Sed nenio okazos laŭ lia deziro. En Usono, la perversaj ekscesoj jam ne estas tolerataj de la puritana Ameriko, kiu vekiĝas kaj subtenas Donald Trump, kiun ĝi konsideras instrumento de la volo de Dio de kiam kuglo tuŝetis lian dekstran oreilon sen mortigi lin. Ĉi tiu ago konfirmas la finon de 80 jaroj da mensa kaj fizika korupto. Religio reakiras sencon en Usono, sed ankaŭ en Rusio, kie, fariĝinte tre religia sed ortodoksa, prezidanto Putin kondamnas la korupton kaj perversaĵon de la okcidenta mondo, de kiu Ukrainio enkarnigas la plej malbonan ekzemplon.

Ni danku Dion, kiu ofertas al siaj fidelaj filoj kaj filinoj, en la novaĵoj, pruvon, ke la usona protestantismo efektive reprezentas tiujn " *terajn komercistojn* " cititajn en Apokalipso 18. Efektive, Donald Trump, la dom-makleristo reveninta al la prezidanteco de Usono, prezentas sin kiel la tipan modelon de la ĝenro aĉetante pacon kun Rusio kaj Ukrainio enirante en la administradon de iliaj "raraj teroj". Li havas, li diras, 350 miliardojn da dolaroj por reakiri de Ukrainio kaj siaflanke, Vladimir Putin proponas al li administri la rarajn terojn de Rusio. Antaŭ li, ni devas reiri al la regado de la angla ĉefministro Thatcher por trovi similan komercan spiriton: "Mi volas mian monon reen"; "Mi volas mian monon reen," ŝi diris al la eŭropaj deputitoj kaj komisaroj. Kaj koncerne la monon uzatan por helpi Ukrainion, Donald Trump klarigis, ke temas nur pri **pruntoj, kiujn oni devas repagi**. tiel aŭ alie. S-ro Macron tiam intervenis por klarigi, ke la eŭropanoj, siaflanke, **donis** sian monon al Ukrainio; la loĝantaroj do povas fieri pri esti ruinigitaj pro nobla afero fare de siaj gvidantoj, kiuj tute ne petas ilian opinion pri la agmaniero; se tio estas demokratio, kio estas diktaturo? Ĉar la fakturo estas grandega: pli ol 170 miliardoj da eŭroj. Kaj tiu sumo estas oleo verŝita sur neestingeblan fajron, tio estas, ruiniga ago, kiu ne antaŭenigas pacon, sed puŝas ĝin malantaŭen, antaŭenigante militon kaj ĝian detruon. La konsekvencoj por ni eŭropanoj estas tre realaj, la energiprezoj ŝvebas kaj ĉi-vintre mia elektrokosto estas grandega. Mi rimarkas, ke antaŭ ol apliki 15%-an reduktion truditan al EDF, la prezo de kW/Horo estis 0,1887 eŭroj sen VAT. Rezulte, la falo je la 01/02/2025 reduktis ĝin al 0,1343 eŭroj sen VAT. Sed samtempe, la koeficientoj konstante ŝanĝiĝas kaj la tarifoj estas aplikataj en reala tempo tage post tago danke al la aŭtomata legado de la flavaj Enedis-mezuriloj. Tio denove pravas, ke demokratio rimas kun fraŭdo. Sed la plej malbona ankoraŭ venos... Ĉar ju pli la teknologio disvolviĝas, des pli ĝi kostas al la civitanoj. Kaj kun Elon Musk apud Donald Trump, teknologio kaj totala kontrolo de individuoj nur plifortiĝos. Artefarita Inteligenteco anstataŭigos amasojn da homaj laborpostenoj, tiel aldonante amasan senlaborecon al la aliaj nunaj malfacilaĵoj. Do ni baldaŭ malkovros, ke progreso mortigas: dungado jam estas fakto; kaj homa sano ankaŭ suferas la sekvojn de la poluado kaŭzita de la vetkuro por progreso. Sed ĉi tiuj estas nur logikaj sekvoj de defioj lanĉitaj kontraŭ naturaj leĝoj; tiel ke Dio faras la fruktojn de homaj verkoj fali sur la kapojn de homoj.

Do, nur por ankoraŭ mallonga tempo la homoj esperos establi pacon, kiu, reale, kiel miraĝo, ĉiutage pli kaj pli malproksimiĝas de ni.

Sed, paradokse, male al la tera paco, por la elektitoj de Jesuo Kristo, la vera eterna kaj ĉiela paco, kiun li alportas al ili, ankaŭ alproksimiĝas iom pli ĉiutage.

La politika kaj socia evoluo de la okcidenta mondo povas esti klarigita tiel: la konservativaj partioj de la nesocia liberala dekstro ekspluatas la ĉagrenon de la popolaj masoj, kiuj suferas la sekvojn de la troloĝateco de enmigrintoj. Ĉar la socimaldekstraj partioj ne respondas al ĉi tiu problemo, la popolaj masoj ne havas alian elekton ol turni sin al ĉi tiuj liberalaj dekstraj partioj, kiuj povas kaj volas nur redukti sociajn helpojn. En Francio, la RN distingas sin de aliaj dekstraj partioj per siaj sociaj zorgoj, sed sufiĉos, ke la dekstraj partioj kuniĝu kaj konsentu, por ke ĉi tiu distinga signo de la RN malaperu.

Ĝenerale, dekstra pensado estas morala kaj malmalavara, kaj maldekstra pensado estas tute la malo.

La kaŭzo de la sekva agreso farita de la "**reĝo de la sudo**" de Daniel 11:40 estos religia kaj islama, tio estas, islama. Tamen, religia milito estas tamen milito, kiun devus pritrakti la militistaro, ne la polico. Ĉar ekde 1995, islamistajn agojn pritraktis la polico kaj civilaj tribunaloj. Kia eraro de juĝo! Islamismaj ĝihadistoj havas islaman naciisman pozicion, rezulte de kio, la batalo kaj la tribunaloj, kiuj pritraktas iliajn kazojn, devus esti militistaj, ne civilaj. Ĉar religia milito ne falas sub la statuson de ordinara civila justeco, kies rolo estas juĝi krimojn, ne militon faratan por eksterlanda profito.

La komercaj interkonsentoj, kiujn Donald Trump volas fari kun Vladimir Putin por ekspluati rusajn mineralojn, povus fariĝi la kaŭzo de la detruo de Rusio fare de Usono. Tio estas ĉar atakante Eŭropon, Rusio kaŭzos la fiaskon de ĉi tiu interkonsento, al kiu la usona prezidanto atribuas grandan gravecon, kvazaŭ trofeon, signon de sia strategia venko en akiro de paco. Donald Trump ne pardonos al li, ke li estis la kaŭzo de lia fiasko, sed kiel povus sinjoro Putin devigi sin ne utiligi ĉi tiun favoran okazon por ataki Eŭropon, kiu estas atakata de islamaj ekstremistoj?

En la tuja estonteco, la nova, bona rilato, kiu establiĝas inter Rusujo kaj Donald Trump, plue izolas EU-n; tio konfirmas, ke Dio celas ĝin per sia kolero kaj preparas la efektivigon de sia puno.

Dudek kvar horojn post miaj antaŭaj rimarkoj, Donald Trump faris plian paŝon. Li proponas nacian karton por 5 milionoj da dolaroj, eĉ invitante rusajn oligarkojn. La sama Trump anoncas 25%-an imposton sur eŭropaj produktoj, precipe celante germanajn aŭtojn. Li akuzas Eŭropon pri "trompado" (originala vorto korektita) de Usono. Kio estas la realo? Estas la ludo de libera konkurenco trudita de Usono, kiu turniĝas kontraŭ ili; ilia alta vivnivelo igas ilin nekapablaj batali kontraŭ pli malmultekosta eksterlanda konkurenco. Kun la reguloj de la komerca ludo fariĝantaj malfavoraj al Usono, Donald Trump rompas ilin, romane.

Niaj okcidentaj ĵurnalistoj estas ŝokitaj kaj surprizitaj vidante, ke la Trump-registaro preĝas al Dio antaŭ ol eklabori. Ĉi tiu eta detalo klarigas, kial ĝi uzas Donald Trump por kapti la eŭropan tendaron. Kio fakte okazas? Dio kolektas la riĉulojn al Usono, ĉar, post la detruo de la eŭropanoj kaj la rusoj, ili estos la lasta malamika tera potenco, kiun li frapos per "**la sep lastaj plagoj de sia kolero**" laŭ Apokalipso 16.

Ĉi-merkrede, la 26-an de februaro 2025, la franca registaro ĵus anoncis konkretajn mezurojn kontraŭ Alĝerio, ĉar ĝi rifuzas rekomenci la OQTF (Devon Forlasi Francan Teritorion). Eblas, ke ĉi tiu kverelo fariĝos la kaŭzo de la atako kontraŭ la "**reĝo de la sudo**" de Daniel 11:40. La efektivigo de la prenitaj mezuroj devus okazi post kelkaj semajnoj; tio estas, baldaŭ antaŭ la 8-a de majo.

Post iom da hezito, la ukraina prezidanto prepariĝas subskribi la komercan interkonsenton pri la raraj teroj de sia lando, kiu estos subskribota kun Donald Trump ĉi-vendrede. Ĉi tiu transakcio ŝajne klarigos la estontan konduton de la usona prezidanto kaj lian finan detruon de Rusio. La ĝuo de la profitoj esperataj de ĉi tiu interkonsento dependos tute de la akcepto de la pacplano fare de Vladimir Putin. Krome, ĉi-lastas estos konsiderata sola respondeca se ĉi tiu

pacplano malsukcesos; kaj tio estos la kazo, pro la ŝanĝo de situacio, kiun kreos la interveno de la " *reĝo de la sudo* ", probable alĝeriaj kaj aliaj arabaj aliancanoj, kontraŭ Francio kaj Italio.

Ĉio ĉi okazas 48 horojn post la renkontiĝo inter prezidanto Macron kaj prezidanto Trump, kiu, kiel komercisto, konfirmas sian rolon kiel la tipaj " **komercistoj de la tero** " de Apokalipso 18.

Por eŭropanoj, Usono subite alprenas la bildon de ĉi tiu " **faraono** " de " **Egiptujo** ", kio igas Dion diri pri li en 2 Reĝoj 18:20-21: " *Vi diris: 'Necesas por milito havi prudenton kaj forton.'* Sed ĉi tiuj estas nur malplenaj vortoj. En kiu vi fidis vin, ke vi ribelis kontraŭ mi ? Jen vi metis ĝin en Egiptujon , kaj vi faris ĉi tiun rompitan kanon kiel subtenon, kiu eniras kaj trapikas la manon de ĉiu, kiu sin apogas sur ĝi : tio estas Faraono , reĝo de Egiptujo , por ĉiuj, kiuj fidis lin . "

M17 - La tuta gloro de la supera Dio

En ĉi tiu mesaĝo mi diskutos aferojn, kiuj apartenas nur al la sola vera Dio, kio faras lin la glora supera Dio, kreinto de ĉio, kio vivas, ekzistas, videbla aŭ ne.

Sen ke iu ajn sciu la kaŭzon, la demonia inspiro donita al ribelemaj viroj igis ilin kredi je la ekzisto de pluraj diaĵoj, sed neniam je ununura diaĵo. Rezulte, la demonoj inventas paganajn religiojn, en kiuj falsaj diaĵoj reproduktas homan vivon en ĉiuj ĝiaj plej abomenindaj aspektoj: adulto, venĝo, malboneco, perforto, ktp. En ĉi tiuj falsaj religioj, ofte grava dio superregas la aliajn, kiel ekzemple la greka Zeŭso aŭ la romia Jupitero. Kaj en la tendaro de malbono, homoj trovas en ĉi tiuj diaĵoj kondutojn identajn al siaj propraj; kio pravigas ĉiujn iliajn malbonajn agojn. Rezulte, ilia ekzistado estas transdonita de generacio al generacio, kiel la aztekoj, kiuj praktikis homajn oferojn ofertitajn al la sundio. Sen dia interveno, ĉi tiuj praktikoj daŭras eterne. Sed Dio certigas, ke tiaj praktikoj ĉesu kun la malapero de la tuta kulpa etno.

Kontraste al tiuj paganaj konceptoj, la vera Dio estas unu, unika laŭ spirito. Kaj estas bonŝance por liaj elektitoj, ke tio estas tiel, ĉar estante sola, li havas nur unu penson, ununuran valornormon, kiun li ne devas disputi kun alia dieco. Kaj ĉar li estas unika, li posedas la kapablon konstrui eternan feliĉon. Mi scias, ke kondiĉe de la kondiĉoj de nia nuna vivo, ĉi tiun kredon je la plano de Dio malfacilas taksi.

Kiam mi retrospektas la vivon, kiun mi vivis antaŭ mia konvertiĝo kaj bapto, mi vidas viron, kies menso interesiĝis pri multaj aferoj, inkluzive de muziko per la gitaro, kiu absorbis mian tutan intereson. Mi tiel amis ĉi tiun agadon, ke mi volis vivteni min per ĝi. Sed ekde mia frua infanaĝo, Dio faris malgrandan lokon por si en miaj pensoj, havante la bonŝancon profiti de la religia scio de miaj protestantaj kaj darbiaj onklo kaj onklino. En la aĝo de 36 jaroj, Dio fariĝis urĝa kaj volis min tute por si mem. La vero pri la vera sepa-tag-a Ŝabato

konkeris min, kaj mi tiam trovis la deziron kaj la volon dediĉi min al lia servo konsentante ricevi bapton praktikitan en totala mergiĝo; ion, kion mi neniam volis fari ĝis tiam. Nokta vizio ricevita en 1975 tiam prenis sian plenan signifon, kaj mia bapto plenumis ĝin. El ĉi tiu sperto, Dio fariĝis la temo de mia konstanta penso. Mi studis kaj malkovris novajn klarigojn, kiuj kompletigis, kaj foje defiis, tiujn, kiujn la Sepa-taga Adventista Eklezio jam ricevis de Dio per la ministerio de sinjorino ^{Ellen} White. Inter 1844 kaj 1980, pasis 136 jaroj, dum kiuj okazis multaj mondaj kaj spiritaj eventoj. Kaj jam tiam, ni kreitaĵoj scias, ke Dio elektas tempojn kaj momentojn por antaŭenigi, suverne, la konon de sia lumo. Kiu mi estas por pravigi liajn elektojn? Spiro, kiun li vigligas kaj inspiras por sia propra gloro kaj mia granda feliĉo.

En pagana religio, la guroo aŭ marabuto uzata de demonoj ricevas klarigojn por respondi demandojn prezentitajn de siaj sekvantoj kaj klientoj. La temoj de ĉi tiuj demandoj koncernas faktojn el ilia nuna vivo, profesia aŭ romantika. Ĉar homoj estas nature maltrankvilaj kaj ŝatas ricevi informojn, je kiuj ili pensas, ke ili povas fidi, kaj ofte la respondoj donitaj al ili kuraĝigas ilin kaj igas ilin lojalaj al la malkaŝanta medio. Ĉi-lastaj ricevas diversajn nomojn, kiujn la Sankta Biblio difinas en Readmono 18:14: " *Ĉar ĉi tiuj popoloj, kiujn vi forpelos, aŭskultas astrologojn kaj divenistojn; sed al vi, YaHWéH, via Dio, tion ne permesas.* " Izrael ne obeis laŭ Jeremia 27:9: " *Kaj vi ne aŭskultu viajn profetojn, viajn divenistojn, viajn songistojn, viajn astrologojn, viajn magiistojn, kiuj diras al vi: Vi ne servos al la reĝo de Babel!* " Kaj ilia malobeco fakte kondukis ilin en kaptitecon en Babilono dum la 70 jaroj profetitaj de Dio al Jeremia (Jeremia 25:11-12 kaj 29:10).

Notu la diferencon: paganoj uzas siajn falsajn diaĵojn, dum la vera Dio estas servata de siaj elaĉetitaj elektitoj kaj siaj sanktaj anĝeloj. Male al falsaj diaĵoj, malantaŭ kiuj troviĝas nur ĉielaj demonoj, la vera Dio postulas, ke liaj elektitoj fidu lin, kaj tio, absolute, en ĉiu momento de iliaj vivoj. Li estas ilia sola garantio, ilia sola sekureco, ilia sola protekto, ilia sola inspiranto, la sola objekto de ilia sindonemo, ilia adorado kaj ilia destino. Kaj ĉi tiu vorto "adorado" estas la radiko de la verbo "kultivi". Por Dio, vera adorado, kiu plaĉas al li, ne estas ĉi tiu semajna momento markita de ripoztago. Kultivado postulas konstantan atenton kaj similas al la vivo de la elaĉetitaj elektitoj, kiuj ĝojas pri la amo de Dio.

La vera Dio estas konstante disponebla, ĉiam kaj ĉie. Li ne kongruas kun la bildo de tiuj entreprenoj kaj praktikistoj, kiuj ricevas nur dum difinitaj malfermhoroj, ekster kiuj ili ne estas disponeblaj. Oni povus diri, ke Dio ordinis la ripozon de la sepa tago Ŝabato, kiu konsistigas aparte gravan privilegian tempon. Tio estas vera, sed ĉi tiu privilegia ripozo ordinita de Dio estas pluso, kiu neniel forigas la bezonon resti en konstanta komuneco kun Li en penso dum la unuaj ses tagoj de la semajno, kiuj estas destinitaj por "profanaj" civilaj agadoj. Konstantaj materiaj zorgoj ankaŭ okupas niajn pensojn, sed eĉ en ĉi tiuj malgrandaj aferoj, la helpo de Dio estas necesa kaj akirebla.

Dio estas nevidebla, senodora, kaj facile ignorabla de sia homa kreitaĵo. Dependas de ĉiu el ni, ĉu lia realeco ekpotencigas niajn pensojn. Ĉar li restas nevidebla, sed ankaŭ restas konstante aktiva. Ni ne devas lasi nin esti trompitaĵ kaj influitaj de niaj okuloj, nia okula vidkapablo. Ni estas por li solaj vivoj, kiujn

lia potenco vigligas, regas kaj direktas, kiam ni rekonas lin kiel nian solan kaj veran ĉielan Patron. Nur nia obeema spirito turnita al li faras nin "**filoj de Dio**". Ĉar nur tiu, kiu konfesas kaj rekonas sian "**Patron**", **estas** "**filo**". Dio estas spirito, kaj ni ankaŭ estas, per lia kreiva volo, spiritoj, al kiuj li donis la donacon de libereco kaj sendependeco. Tiel ke kion ni ne faras, neniu povas fari anstataŭ ni. Kaj ĉi tiu libereco donita de Dio estas impona armilo, ĉar se misuzata, ĝi kondukas la homan animon al morto kaj eterna neniigo.

La inspiraj kaj manipulaj demonoj kaŝitaj malantaŭ falsaj diaĵoj puŝas siajn viktimojn fari la malbonon, kiun Dio kondamnas, ĉar kompreneble, por falsaj diaĵoj, malbono ne ekzistas, aŭ se ĝi ekzistas, ĝi estas por doni legitimecon al la falsa bono. Ĉar en sia tera vivo, la ordinara homo scias, ke ĉio havas sian absolutan malon. Tial paganismo ne estas escepto kaj ofte proponas la diojn de bono kaj la dion de malbono. Tial ne estas mirinde, ke, siaflanke, la vera Dio prezentas la malon, en singularo, "**sian lumon**", kaj en pluralo, "**la mallumon**"; "**sian lumon**" kiu estas unu, kiel li, kaj "**la mallumon**" kiu estas amasoj, kiel la ĉielaj kaj teraj demonoj.

La nevidebleco de Dio logike favoras homan nekredemon, ĉar la homo donas gravecon nur al siaj okuloj kaj, pli ĝenerale, al siaj kvin sensoj. Dio scias tion kaj sciis ĝin eĉ antaŭ ol krei lin, kaj tamen li elektis resti nevidebla. Ĉi tiu elekto jam surprizas nin, ĉar ni malfacile komprenas, kial Dio senigas sin de la gloro, kiu estus lia, se li estus videbla al ĉiuj siaj kreitaĵoj. Sed ĉi tiu rezonado estas homa kaj tre limigita. En realeco, Dio ne bezonas, ke iu ajn kreitaĵo sciu, ke li estas glora preter ĉio, kion ni povas imagi. Ĉar li ne serĉas gloron, sed amon kaj nenion krom amon. Li ne zorgas, ĉu sendankaj kreitaĵoj gloras lin aŭ ne; lia amo postulas sentojn de amo, ne pretekston, simulakrojn de glorado. Kaj la teksto de 1 Korintanoj 13 forte emfazas ĉi tiun aman paroladon de Dio. Ĝi vanigas ĉiujn formojn de falsa religio bazitaj sur ritoj reproduktitaj laŭ tradicia maniero de generacio al generacio. Male al ĉi tiu praktiko inda je mekanikaj robotoj, diaj ordonoj kaj ordonoj ĉiam havas inteligentan klarigon kaj bonan kialon esti praktikataj kaj honorataj. Per praktiko, Dio informas siajn servistojn, li instruas ilin kaj igas ilin partopreni aspekton de sia sava plano. Tiel, Dio havas la avantaĝon super sia diabla konkurenco doni inteligentecon al ĉiuj siaj ordonoj; sed por aprezi ĉi tiun inteligentecon, oni devas jam esti ricevinta ĝin de Dio. Tial li diras en Daniel 12:3 kaj 10: "**La intelligentaj brilos kiel la brilo de la ĉielo, kaj tiuj, kiuj instigas multajn al justeco, brilos kiel la steloj, por ĉiam kaj eterne.../...Multaj puriĝos, blankiĝos kaj rafiniĝos ; la malvirtuloj faros maljustecon, kaj neniu el la malvirtuloj komprenos, sed la intelligentaj komprenos**".

Konsiderante ĉi tiujn versojn, konfirmas, ke la rilato kun Dio ne baziĝas sur ĉi tiu vorto "**fido**" de latina origino, kiun mi evitas citi, sed sur aŭtentika inteligenteco, kiu havas nenion komunan kun "la fido de la karbisto" laŭ la populara esprimo. Ĝi estas inteligenta rezonado, kiu kondukas intelligentajn homojn al la evidenteco, ke inteligenteco estas de dia fonto. Homa reflektado estas metata antaŭ postulato, kiu trudas sin. **Estas** do senutile provi klarigi la ekziston de Dio: "**Li estas**", punkto, aŭ laŭ la nuna epoko, punkto. Kaj mi nur

prononcas en la franca la tradukon de la hebrea nomo de Dio, kiu estas: "YaHWÉH".

El tiu premiso, ni povas profiti de la mesaĝoj, kiujn li adresas al ni en sia Sankta Biblio, en siaj du sinsekvaj atestoj. Nu, ĝuste la legado de tiuj du atestoj alvokas la veran inteligentecon indan je Dio. Ĉar kion faras estaĵoj sen tiu inteligenteco? Ili anstataŭigas la unuan ateston per la dua, kvazaŭ tiu dua atesto havus la valoron de nova dia leĝo, kiu nuligas la malnovan. Tiu analizo estas malvera, ĉar la dia leĝo estas reprezentita de du sinsekvaj atestoj, kiujn mi povas difini kiel antaŭ kaj post Jesuo Kristo. La Spirito konfirmas kaj memorigas tiun veron en Apokalipso 11:3, dirante, montrante al la tuta Sankta Biblio: "*Mi donos al miaj du atestantoj potencon, kaj ili profetos mil ducent sesdek tagojn, vestite per sakaĵo.*"

La ŝanĝoj truditaj de la pasaĝo sub la nova atesto koncernas nur ritojn, kiuj profetis la morton de Jesuo Kristo. Transiro de simbolo al realeco ne ŝanĝas la tutan dian leĝon, sed simple kelkajn ritajn formojn donitajn al ĝia apliko. Kaj Dio konfirmas ĉi tiun projekton dirante en Daniel 9:27, parolante pri la "**mesio**": "*Li faros firman interligon kun multaj dum unu semajno, kaj meze de la semajno li ĉesos oferojn kaj oferon* ;... " "**Oferoj kaj oferoj** " estas do la solaj aferoj, kiujn la morto de Jesuo Kristo nuligas kaj finiĝas. **Aparte, nek la dua ordono, kiu malpermesas adorkliniĝon antaŭ bildoj de kreitaĵoj, nek la kvara ordono, kiu ordonas ripozon en la vera sepa tago, estas modifitaj per la morto de Jesuo Kristo.** La tuta teksto de la dek ordonoj de Dio do ne estas ŝanĝita iel ajn per la ŝanĝo de la interligo. La solaj ŝanĝoj validas por la judaj religiaj festoj listigitaj en Levidoj 23, post la semajna Ŝabato, kiu aperas ĉe ĝia komenco. La forlaso de la judaj festoj estas ankaŭ pravigita per la ŝanĝo en la aspekto de la Izrael de Dio, kiu jam ne estas tera nacio kolektita malantaŭ siaj limoj, sed asembleo de teraj spiritoj elektitaj de Dio el la tuta tero, en la nomo de Jesuo Kristo. Kaj por ĉiuj liaj elektitoj, ĝis lia glora reveno, la sabata ripozo de la vera sepa tago, nia nuna okcidenta sabato, profetas la alvenon de la sepa jarmilo, komence de kiu, per sia reveno, Jesuo alkondukos siajn elaĉetitajn elektitojn en sian gloran ĉielan eternecon.

La titolo donita al ĉi tiu mesaĝo estas postulo de la Kreinto Dio, kiu, post elteni , kun neaŭdita pacienco, la abomenindaĵojn faritajn de la hipokritaj katolikoj kaj protestantoj, adresas ordonon al siaj veraj elektitoj, de la printempo de 1843 ĝis la aŭtuno de 1844, en Apokalipso 14:7: "*Kaj li diris per laŭta voĉo: Timu Dion, kaj donu al Li gloron, ĉar venis la horo de Lia juĝo; kaj adorkliniĝu al Tiu, kiu faris la ĉielon kaj la teron, la maron kaj la fontojn de akvo.*"

Ĉi tiu mesaĝo ne estas nova, ĉar Dio jam diris en la malnova interligo en Jesaja 42:8 kaj 48:11: "*Mi estas JHWÉH, tio estas Mia nomo; kaj Mian gloron Mi ne donos al alia, nek Mian honoron al idoloj .../...Pro Mi mem, pro Mi mem Mi faros tion; ĉar kiel oni malhonoros Mian nomon? Mi ne donos Mian gloron al alia.*"

La memorigo farita en 1843 kaj 1844 estas pravigita nur pro la longa tempo de spirita mallumo, kiu regis ĝis tiuj datoj fiksitaj de Dio kiel tempo de spirita renovigo, kiu ricevis la nomon "Adventisto". Kaj estas edife rimarki, ke la temo, kiu gloris Dion en tiuj du datoj, estis la fervora atendo de la reveno de Jesuo

Kristo fare de liaj veraj elektitoj de la horo, malmultaj laŭnombre, estas vere, sed kiom pli ŝatataj pro ilia tre malgranda nombro kaj ilia maloftaĵo. Tial estas nur kiel signo de ilia adopto fare de Dio, ke ili adoptis unu post la alia la observadon de la ripozo de la vera semajna Ŝabato, per kiu, kiel indikite en Apokalipso 14:7, ili montras, ke ili " ***Timas** Dion, kaj **donu** al Li gloron, ĉar venis la horo de Lia juĝo; kaj ili **adoras** Tiun, kiu faris la ĉielon kaj la teron kaj la maron kaj la fontojn de akvoj.* "

Sed 1844 ne estis la jaro 6000 en la tera historio. Kaj por la elektitoj de la tempo, kiuj ankoraŭ ne konsciiĝis pri la rompita Ŝabato, la vorto "juĝo" estis misinterpretita. Ĉi tiu vorto nur akiris signifon en la lumo lumiganta la sepa-tagan Ŝabaton. Kaj sen ĉi tiu perspektivo, homaj ideoj venkis; ili tiel konstruis la doktrinon de la tiel nomata "esplora" juĝo, anticipante por 1844 la agon de la ĉiela juĝo, kiu ne komenciĝos ĝis post la printempo de 2030. Ĉi tiu malvera interpreto de la ĉiela juĝo fariĝis stumblo, kiu juĝas kaj kondamnas hipokritajn "Sepa-tagajn Adventismajn" kristanojn. Ĉar hipokritaj homoj ankaŭ fieras kaj rifuzas agnoski siajn erarojn; ili tiel fermas la pordegojn de la ĉielo al si mem; ĉar Dio akceptas nur bonecon, mildecon, submetiĝon, obeemon kaj inteligentecon de la cerbo kaj koro, kio permesas al ni kompreni kaj ami lian veron.

La gloro de Dio alprenis homan formon per enkarniĝo en la homa formo de Jesuo Kristo. Kaj por homoj plenaj de fiereco, ĉi tiu dia gloro estas tre maltrankviliga kaj, ni diru, paradoksa. Ĉar sub inspiro de la diablo, la ideo de gloro aperis en la ĉeesto, la belaj vestoj riĉe broditaj per pura oro, la luksaj tronoj, kaj la mirindaj palacoj faritaj el drapiraĵoj kaj marmoro. La malbonulo tiam diras al si pri Jesuo Kristo: "Ne en ĉi tiu mizera aspekto povas aperi la Dio de la ĉielo, li, kiu posedas la teron kaj ĉiujn ĝiajn allogajn riĉaĵojn." Kion li tie diras estas tio, kion li pensus fari se li estus en la loko de Dio; kaj li montras per siaj pensoj, ke li ne konas lin. Ĉar ĝuste ĉar luksaj riĉaĵoj jam apartenas al li, Dio serĉas en siaj elektitoj aliajn aferojn, kiujn la materia vivo ne donas al li. Dio provis difini la objekton de sia serĉado per vortoj kaj bildoj tra la Malnova Interligo en la skribaĵoj de la profetoj kaj aliaj bibliaj verkistoj. Sed vortoj ne sufiĉas, do li prezentas vivantan modelon en Jesuo Kristo. Li estas humila, milda, kaj perfekte obeema, fervora pri Dio ĝis la punkto de justa indigno kiam li forpelas la vendistojn el la templo kaj riproĉas, kondamnante iliajn pekojn, la religiajn hipokritulojn, la fariseojn kaj saduceojn de sia tempo. Poste li fariĝas denove trankvila kaj serena rilate al siaj dek du apostoloj, siaj unuaj disĉiploj. Per li, la inteligenteco de Dio kondamnas homajn nekonsekvencojn kaj ilian malindecon juĝi sian proksimumon. Jesuo deklaris, ke li venis " *ne por juĝi, sed por savi la mondon* ". Certe, lia ministerio finiĝis per lia morto, kiu povas savi liajn elaĉetitajn elektitojn, sed antaŭ ol morti, lia ekzempla vivo efike kondamnis la ribeleman pekan mondon al morto. Ĉar Dio ofertis al la mondo la plej grandan ŝancon, kiun ĝi povis esperi. Antaŭ ol morti, Jesuo rivelis verajn ĉielajn valorojn, kiujn homoj neniam imagis eblaj. Tiuj, kiuj alproksimiĝis al Jesuo, spertis unikajn sentojn, estante surradiitaj de lia kontaĝa amo. Ĉar en Jesuo Kristo, la regno de la ĉielo malsupreniris inter ilin. Post gustumado de ĉi tiuj dezirindaj efikoj, ili restis solaj; Jesuo sin donis pro iliaj pekoj, sed ili ne sciis pri tio kaj pensis nur pri la perdo de la amiko, kiu alportis al ili tiom da feliĉo. Jesuo diris al ili: " *Se la tritika*

grenero ne mortas, ĝi ne povas doni frukton ." Ĝi estis plantita en la tombo de la riĉulo, mortis kaj ĝermis, reviviĝis en la tria tago, kaj aperis kiel ĝermo en la mateno de la kvara tago al siaj teraj elektitoj. Enkorpigante kaj reflektante la tutan dian gloron, Jesuo semis ĉi tiun dian gloron en la grundo de la tero de peko. Kaj ĉi tiu " ĝermo " formis la "arbon de vivo ", kiu nutras ĝiajn fruktojn, tio estas, ĝiajn elaĉetitajn elektitojn.

Ni legas en Zeĥarja 3:8: " *Aŭskultu, ho ĉefpastro Josuo, vi kaj viaj kunuloj, kiuj sidas antaŭ vi! Ĉar ili estas homoj, kiuj servos kiel signoj . Jen Mi venigos Mian servanton, la branĉon .*" Ĉi tiu " *branĉo* " estis anoncita al la elektitoj de la malnova interligo, kaj ĝi venis en Jesuo Kristo. Dio ankaŭ diras en Jeremia 23:5: " *Jen venos tagoj, diras JHWÉH, kiam Mi levos al David branĉon justan , kaj reĝo reĝos kaj prosperos, kaj li plenumos juĝon kaj justecon sur la tero .*" Li ankaŭ diras en Jeremia 33:8: " *En tiuj tagoj kaj en tiu tempo Mi levos al David branĉon justan, kaj li plenumos juĝon kaj justecon sur la tero .*"

Ĉu iu ajn venis en Izraelon pli justa, aŭ praktikis justecon kaj egalecon pli bone ol Jesuo Kristo? Jen la demando, kiun ĉi tiuj versoj prezentas al ĉiuj legantoj de la Sankta Biblio kaj al kiu Dio vokas ilin respondi.

M18 - La fruktoj de la dia malbeno

Tra la tuta historio de la tero, la malfidelecoj de liaj servistoj estas ĉiam aŭ tre ofte punataj de Dio, transdonante ilin al iliaj malamikoj.

Estis per la transdono de Izrael al la Filiŝtoj, ke Dio konsciigis sian popolon, ke iliaj pekoj ne plu estas tolerataj. La Libro de Juĝistoj atestas pri la apliko de ĉi tiu principo. Kiel Majstro kaj Supera Juĝisto de la tera kaj ĉiela ludo, Dio trudas sian justan juĝon per tio, ke liaj kreitaĵoj plenumas la verkojn, kiuj plenumas lian juĝon: kelkaj el liaj kreitaĵoj kiel instrumentoj de liaj punoj, kaj aliaj homoj kiel observantoj kaj ĉeestintoj kiel punitaj viktimoj aŭ kiel simplaj fremdaj observantoj.

Se la agado de Dio en spirito estas nevidebla, ne estas same por liaj punoj, kiujn li volas igi tre videblaj kaj neforgeseblaj. Li agas kiel bona patro devus, al kiu li diras en Proverboj 22:15: "*Malsaĝeco estas ligita al la koro de infano; la vergo de korekto forpelos ĝin de li.* "; li ankaŭ diras en Proverboj 23:14-15: "*Ne rifuzu korekton de infano; se vi batos lin per vergo, li ne mortos. Batante lin per vergo, vi savos lian animon el la tombo.* " Ĉi tiujn ordonojn donas la kreinto Dio, fonto kaj atestanto de la plej bela amo imagebla, kaj pri ĉi tiu temo neniu povas instrui al li ion ajn. Sed oni ankaŭ devas konsideri, ke liaj vortoj estas adresitaj al liaj veraj servistoj, kiuj estas la solaj kapablaj kompreni lin. La patro, al kiu li adresas ĉi tiun specon de ordono, ne estas mense malsana, furioza frenezulo, kiu plezuriĝas bati sian infanon. Ĝi estas ama patro, kiu kontraŭvole batas la infanon, kiun li amas kaj devas eduki. Kaj ĉi tiu edukado komenciĝas per lernado de obo, kiu, kiel Dio diras, "*liveras lian animon el la loĝejo de la mortintoj* ". En la historio de Izrael, ĉi tiu "*loĝejo de la mortintoj* " ofte malfermis sian buŝon por engluti milojn da ribelemaj vivoj trafataj de la punoj de Dio. Sciante kiom forgesema estas la homa memoro, Dio skribis en la Sankta Biblio la ateston pri siaj multnombraj historiaj punoj de perversa homa malobo. La infano, kiu ne lernas obei siajn terajn gepatrojn, ne plu obeos la ordonojn donitajn de la ĉiela Patro, kaj kondamnita kiel ribelema pekulo, li finiĝos kiel "*polvo* " en la grundo de la tero, kiu estas la sola "*loĝejo de la mortintoj* ".

Spirita mallumo dominis Okcidentan Eŭropon de 313 ĝis 1843, jaro markita de dia juĝo kiu influis la protestantan religion, kiu estis ordonita kompletigi la Reformacion entreprenitan inter 1170 kaj 1843. Same kiel mallumo ne ricevis lumon dum la tempo de Jesuo Kristo en la juda nacio, nek katolika kaj protestanta mallumo ricevis la adventistan lumon kiu aperis inter 1843 kaj 1873. La mallumo estis transdonita al la diablo kaj liaj demonoj, kaj la lumo nur lumigis la Sepa-tagan Adventistan popolon inter 1873 kaj 1994 (pli precize: 1993). Kiam mi diras lumon, mi celas la aprobon de Dio de religia organizo kiun Li rekonis kiel Sian lastan kristanan asembleon. Sed dia lumo estas difinita per ĉi tiu verso citita en Proverboj 4:18: "*La vojo de la virtuloj estas kiel la brilanta lumo, kiu brilas pli kaj pli ĝis perfekta tago.* " En ĉi tiu verso, la vorto kiun oni notu, pro ĝia graveco, estas la verbo "*kreski* ". Ĝi donas al dia lumo progresecon en la tempo. Tial, la lumo komence estas malforta, dum la fina lumo estas forta. Kaj ĉi tiu principo tial postulas, ke la servistoj de Dio restu konstante atentaj al iu ajn nova lumo, kiun Dio prezentas al ili per siaj profetoj, tio estas, homoj, kiujn li

elektas por porti kaj prezenti siajn novajn lumojn . Kaj ĉi tiu atento estas necesa ĝis la tago de la glora reveno de Jesuo Kristo, kiam la bezono de profeta lumo ĉesos por ĉiam. Ekzistas komenco kaj fino al ĉiuj epokoj elvokitaj de la 7 mesaĝoj de Apokalipso 2 kaj 3. Nun, sub la mesaĝo de " **Pergamo** " , Dio difinas en Apokalipso 2: la komencon de la tempo de spirita " **adultero** " farita de la romia kristana religio kontraŭ Dio. La dek jaroj da persekutado de la antaŭa mesaĝo, tio estas, de " **Smirno** " , metas ĉi tiun komencon de la tempo de " **adultero** " en la jaro 313; la jaro kiam la religia paco ordonita de Konstantino ĉesigis persekutojn kaj faris la mondan antaŭenigon de la kristana religio. Ĉi tio malprofite al la vero skribita en la Sankta Biblio. 313 estas do la jaro de la komenco de la tempo de mallumo, kiu daŭros ĝis 1843-1844. Dum ĉi tiu periodo, la papa reĝimo estas enmetita inter 538 kaj 1798, tio estas, de la establado de la unua papo ĝis la fino de la Franca Revolucio en kiu Papo Pio la 6-a estis arestita en Romo kaj prenita al Valence-sur-Rhône en Francio, kie pro malsano, li mortis en malliberejo en 1799; en ĉi tiu urbo kie mi loĝas kaj servas la Dion de vero. Ene de ĉi tiu papa regado, la Protestanta Reformacio siavice okazis en ĉi tiu regado de 1260 jaroj inter 1170 kaj 1843. La granda kulmino de ĉi tiu Reformacio estis la 16-a jarcento markita en Francio per la 8 "Religiaj Militoj", en kiuj la katolikaj ligoj kaj la protestantaj hugenotoj furioze koliziis, redonante baton post bato.

Elirante el longa periodo de mallumo, la protestantoj de la 16-a jarcento havis malmulte da lumo, ĉar la kapablo legi la Biblion, vendatan sub la vendotablo ekde ĝia mekanika reproduktado, estis ankoraŭ tre limigita, persekutita, ĉar malpermesita de papismo kaj la romkatolika monarkio. Rezulte, la disvastiĝinta vero aparte koncernis savon per fido al Jesuo Kristo, kiu igas katolikajn verkojn tute senutilaj kaj malbenitaj. Ĉi tiu vero konservas sian tutan valoron de tiu tempo ĝis nia tempo kaj en Apokalipso 2:24-25, Dio konfirmas ĝin dirante al la protestantoj: " *Al vi, ĉiuj, kiuj estas en Tiatira, kiuj ne havas ĉi tiun doktrinon, kaj kiuj ne **konas** la profundaĵojn de Satano, kiel oni nomas ilin, mi diras al vi: Mi ne metas sur vin alian ŝarĝon ; **nur tion, kion vi havas, tenu ĝin ĝis mi venos** .* " En verso 24, la verbo " **koni** " prenas sian dian spiritan signifon el la seksta sperto de Genezo 4:1: " *Kaj Adam **konis** Evon, sian edzinon; kaj ŝi gravediĝis, kaj naskis Kainon, kaj diris: Mi akiris homon per la helpo de JHWéH.* " "Kaj ĉi tiu aludo al sekseco kondamnas la papan agon de religia adulto citita en Apokalipso 2, verso 22: " *Jen mi ĵetos ŝin en liton, kaj tiujn, kiuj **adultas kun ŝi** , en grandan aflikton , se ili ne pentos pri **ŝiaj faroj** .* " En la originala greka teksto, la traduko efektive estas " **ŝiaj faroj** " kaj ne " ~~iliaj faroj~~ ", kiel multaj tradukistoj prezentas ĝin.

En 1843, la dekreto de Daniel 8:14 kondamnas la protestantan religion, ĉar Dio postulas ekde tiu dato la restarigon de la tuta vero, kiun li memorigas al siaj lastaj servistoj komence kiel "unuatagajn adventistojn" , ĝis 1863, kiam en Usono ili fondis "la Sepa-tagan Adventistan Eklezion", kiun, laŭ Daniel 12:12, Dio benas kaj konfirmas je la dato de la jaro 1873, kiam ilia universala misio komenciĝas.

Dia profetaĵo fiksas datojn, kiuj markas la grandajn momentojn en la evoluo de dia lumo, kiu komenciĝas per la malkovro de la Sankta Biblio fare de la unua protestanto, Pierre Vaudès, konata kiel "Valdo", el Liono, kiu, ekde 1170, estis la unua, kiu tradukis ĝin en sian lokan franc-provencan lingvon kaj perfekte praktikis ĝin. Nur en 1873 ĉi tiu perfekteco, konforma al la apostola kristanismo

de la unua komenco, estis remalkovrita. Sed ĉi tiu perfekteco ne koncernis profetan komprenon, kies graveco iom post iom evidentiĝis. Ekde 1982, vidante nur la revenon de Jesuo Kristo kiel la daton de 1994, mi prezentis ĉi tiun interpreton al miaj adventistaj fratoj kaj fratinoj en la loka eklezio de Valence-sur-Rhône. Estante la sepa-taga adventismo la sepa kaj fina eklezio en apokalipsa profetaĵo, ĉi tiu dato povis nur indiki la tempon de la reveno de Jesuo Kristo. Tamen, mi ne pensis pri alia klarigo, kiun la Spirito malkovrigis al mi en 1996: 1994 markis la finon de la beno de la oficiala Sepa-taga Adventismo. En ĉiuj stadioj de la antaŭeniro de la dia vero, la rifuzo de la lumo ĉiam estis punita de Dio sammaniere; ĝi rompas ĝian rilaton kun la kulpuloj individue kaj kolektive, tio estas, kiel la oficiala eklezio. Motivata de la plej bonaj eblaj intencoj rilate al miaj adventistaj fratoj kaj fratinoj, mi ne pensis pri mi mem, ke institucia Adventismo povus esti forlasita de Dio, kaj al mia granda surprizo, tamen, tion ĝi faris, kaj fine nenio povus esti pli logika, ĉar Dio avertas nin, ke li ne faras escepton por iu ajn; sekve, la rifuzo de sia lumo fare de institucia Adventismo kondamnis ĝin; Jesuo " *elvomis* " ĝin jam en 1994.

Spiritaj punoj estas identigeblaj nur en la lumo de la profetaĵo oficiale malakceptita en decembro 1991, la dato kiam ili solene forpelis min el la laboro; kaj konfirmante sian vomadon fare de Jesuo, ekde la printempo de 1995, ili malkaŝe kaj oficiale aliĝis al la protestanta alianco. Ĉi tiuj frazoj de Dio kaj iliaj aplikoj estas rivelitaj nur per la profeta konstruo en Apokalipso 3, kaj 9 kie estas cititaj dufoje, en versoj 5 kaj 10, la daŭro de la " ***kvin monatoj*** ", kiuj determinas la fatalan daton de 1994. Mia profeta laboro konfirmis la " ***kreskantan*** " karakteron de la dia lumo, kiu fariĝas kun la tempo impona armilo donita al siaj veraj servistoj; Ĉi tiu glavo de la Spirito venas de la Sankta Biblio, " ***la Vorto de Dio*** " kiel difinite en Hebreoj 4:12: " *Ĉar la vorto de Dio estas viva kaj efika, pli akra ol ĉiu dutranĉa glavo, penetranta ĝis la divido de animo kaj spirito , de artikoj kaj medolo, kaj estas distingilo de la pensoj kaj intencoj de la koro .* " Krome, la profeta vorto estas rekomendata de la apostolo Petro, kiu diras al ni en 2 Petro 1:19-20: " *Kaj ni havas la profetan vorton pli certan, al kiu vi bone faras, atentante , kvazaŭ al lampo brilanta en malluma loko, ĝis la tagiĝo ekbrilos kaj la matenstelo leviĝos en viaj koroj; sciante unue tion , ke neniu profetaĵo de la Skribo estas laŭ privata interpreto ; ĉar profetaĵo neniam estas farita per homa volo; sed homoj, movataj de la Sankta Spirito, parolis laŭ Dio .* "

Kaj plie, la ministerio de la spirito de profetaĵo konsistigas la ateston de Jesuo, laŭ Apokalipso 19:10: " *Kaj mi falis, por ~~adorkliniĝi~~ al li, kaj li diris al mi: Gardu vin, ke vi tion ne faru; mi estas via kunservisto kaj viaj fratoj, kiuj konservas la ateston de Jesuo. ~~Adoru~~, kaj adorkliniĝu al Dio. Ĉar la atesto de Jesuo estas la spirito de profetaĵo .* "

Ĉi tiu atesto de Jesuo estas grava hodiaŭ, tiom granda kaj domina estas la regado de spirita mallumo. Kun la tempo, la diferencoj inter bono kaj malbono fariĝis pli kaj pli subtilaj. Adventistoj faris la saman eraron kiel la Judoj de la malnova interligo. Ili fidis je la heredaĵo donita de Dio por pravigi sian malakcepton de la nova lumo, kiu alportas novajn klarigojn. Tial, en Apokalipso 3:17, la mesaĝo de Jesuo deklaras nula kaj senvalora la heredaĵon retenitan ĝis la nova lumo, kiun la adventisto, kiu ne meritas tiun nomon, senhonte malakceptas: "

*Ĉar vi diras: Mi estas riĉa kaj riĉa je havaĵoj, kaj mi bezonas nenion, kaj vi ne scias, ke vi estas **mizera kaj kompatinda kaj malriĉa kaj blinda kaj nuda** ... "*

Ni nun turnu nin al la videbla, pika kaj sentita puno spertata de moderna karna homo. Du Mondmilitoj esprimis ĝin en 1914 kaj 1939 sur la sama eŭropa grundo. Ĉi tiuj du militoj reproduktas analoge la unuajn du intervenojn de la ĥaldea reĝo Nebukadnecar, kiu sendis siajn armeojn kontraŭ sian malfidelan judan Izraelon, sinsekve, en 605 a.K. kaj 597 a.K. Ĉi tiujn du avertojn sekvis en 586 a.K. tria interveno, en kiu Izraelo estis tute detruita kune kun sia templo kaj ĝiaj pluvivantaj loĝantoj estis deportitaj al Babilono. Analoge kun ĉi tiu tria puno, ni spertos la Trian Mondmiliton aŭ " *sesan trumpeton* " de Apokalipso 9:13. Ĝi bolas antaŭ niaj okuloj ekde 1990, kiam, profitante la malfortiĝon de Rusio, kiu ĝis tiam estis sovetia, la landoj, kiuj venis sub rusan kontrolon ĉe la divido de Jalto en 1945, reakiris sian sendependecon kaj aliĝis al la NATO-alianco kaj EU. Tio inkluzivas la baltajn landojn, Pollandon kaj Rumanion. Tiu ĉi pridubado de la divido de Jalto estas fundamenta ĉar ĝi estas la kaŭzo de ĉiuj eventoj, kiuj okazis ekde tiu dato kaj kreis nian nunan situacion. Notindas, ke Ukrainio jam estis rusa teritorio kaj ne partoprenis en la divido de Jalto en 1945. Tamen, profitante la situacion, ĝi ankaŭ akiris sendependecon en 1991 kaj poste en 2008 petis akcepton en NATO kaj EU. Pro grava korupto, ĝia peto estis malakceptita de la tre influa kaj aŭtoritata Germanio gvidata de Angela Merkel, origine el "Orienta Germanio" longe submetita al Soveta Rusio.

La duobla etna konsisto de ukrainoj kaj rusoj, kaj la interna korupto de la lando, tre malfaciligis la regadon de Ukrainio; pluraj prezidantecoj sinsekvis, kaj inter la ukraina loĝantaro, limanta al Okcidenta Eŭropo, la deziro pri Eŭropo restis forta. Ĝis la punkto, ke en 2013, popola ribelo gvidata de la nazia grupo Azov renversis la legitime elektitan rusofilan prezidanton ĉar li kontraŭis ĉi tiun postulon. Civita milito tiam kontraŭstarigis la etnajn ukrainojn kontraŭ la rusofilaj ukrainoj. Okcidentaj potencoj tiam intervenis por provi solvi la problemon pace. Interkonsento estis atingita en Minsko, en kiu Ukrainio konsentis cedi preskaŭ 3 000 atomajn misilkapojn kontraŭ garantiita okcidenta protekto. La tendaro de Kievo ankoraŭ esperis fine aliĝi al NATO. En Ukrainio, la batalo kontraŭ la rusofila Donbaso limanta al Rusio rekomenciĝis. En 2014, vidante rusofilajn ukrainojn en malfacilaĵoj, Vladimir Putin sendis sian armeon, kiu aneksis Krimeon, kie situas Jalto, per referendumo. Kaj jen ni tuŝas 2014, tre signifan temon, kiu preparas la Trian Mondmiliton, 69 jarojn post la divido de Jalto. Vladimir Putin tiam konstruigis longan ponton, kiu ligas Krimeon al Rusio. La interna milito, kiu eksplodis en Ukrainio, daŭris dum 8 jaroj ĝis 2022, kiam la juna prezidanto Zelenskij, elektita ekde 2019, lanĉis alvokon aliĝi al NATO, kio igis la rusan prezidanton Putin alporti la tankojn de sia armeo sur ukrainan grundon en Donbaso, oriente kaj norde, el Belorusio. El Kievo, la ukraina ĉefurbo sed ankaŭ la historia lulilo de Rusio, Zelenskij fidis je la nazia ultranaciisma grupo Azov por rezisti la rusan invadon. Multaj volontuloj, inkluzive de ruslingvanoj kiel la juna prezidanto, aliĝis al ili. La juna ukraina prezidanteco estis multe antaŭ Rusio en novaj teknologioj, kiuj produktis dronojn, kiuj ŝanĝus la vizaĝon de militado. Grandaj kvantoj da dronoj estis aĉetitaj de Turkio, kiu konstruis ilin. Surtere, kolonoj da tankoj estis alpinglitaj, batitaj de etaj

flugmaŝinoj tiel malfacile mortigeblaj kiel moskito; kaj, krome, mil fojojn pli malmultekostaj ol tanko. Tiu nova armilo donis al Ukrainio tujan avantaĝon en 2022. Okcidenta helpo, alvenanta en la formo de la ultraprecizaj francaj kanonoj "Caesar" kaj usonaj kanonoj "Himars", donis al Ukrainio eĉ pli grandan avantaĝon, trafante kun kirurgia precizeco tre strategiajn celojn, kiuj metis Rusion en grandan malfacilaĵon. En 2023, usonaj kaj germanaj tankoj estis donitaj al la ukrainoj, sed en 2024, iliaj ofensivoj estis haltigitaj per fortikaĵlinioj preparitaj de la rusoj por malhelpi la ukrainan antaŭeniron al Krimeo. Dume, Rusio ricevis dronojn liveritajn de Irano, kiujn ĝi, siavice, mem fabrikis. De tiam, Rusio rezistis kaj rekomencis la ofensivon kontraŭ Ukrainio, helpate de armiloj kaj batalantoj el Nord-Koreio.

Batalante per la samaj armiloj, ambaŭ flankoj balancas unu la alian kaj pozicioj firmiĝas, tre simile al la Limmilito de 1914-1918. La kanonado de la linioj estas reciproka kaj la bezono de obusoj ambaŭflanke estas grandega.

Malvenkita en la elektoj de 2021, kaj konvinkita, ke li estis trompita pri sia venko, la eksa prezidanto Donald Trump senhelpe rigardas, kiel la nova Demokrata prezidanto Joe Biden donas al Ukrainio helpon kaj armilojn valorajn centojn da miliardoj da dolaroj, kiuj malaperas en fumo. Por ĉi tiu komercisto, ĉi tiu malŝparo estas neeltenebla. Kaj kiel gajninto de la elektoj de 2025, li tion klare montras. La komercisto nur taksas pacon ĉar ĝi ne mortigas homojn kaj antaŭenigas komercon kaj riĉigon de komercistoj.

Ekpotenciĝinte ekde la 20-a de januaro 2025, li efektivas la programon, kiun li anoncis dum sia balotkampanjo. Lia plano estas atingi pacon per fino al ĉiuj gravaj nunaj konfliktoj, en Ukrainio kaj Gazao. Por atingi ĉi tiun rezulton, li pretas oferi la grandajn internaciajn principojn, kiuj regis en la mondo ĝis lia tempo. Ekde Jalto en 1945, 80 jaroj da paco fermiĝis kiel la ĉarniro de pordo, ĉar en 2025, lia granda deziro al paco paradokse provokos la Trian Mondmiliton. Efektive, kiel estis la kazo dum longa tempo sur la tero, la establado de paco inter kontraŭuloj estas atingita je la kosto de kompromiso kaj perdo de teritorio fare de la plej malfortaj. Tiel Donald Trump kredas, ke li povas fini la batalon en Ukrainio, kiu bedaŭrinde estas la plej malforta por ĝi. Siaflanke, Putin estas malfermita kaj rekonstruas rilatojn kun Usono; io, kio kolerigas la ukrainan prezidenton kaj liajn lojalajn okcidentajn subtenantojn, inkluzive de Francio kaj Hispanio.

Pensante, ke tio plaĉos al Donald Trump, Zelenskij proponis interkonsenton por vendi al li kontrolon de liaj tre valoraj raraj teroj. Tio respondis al la postulo de la usona prezidanto repagi al li la 300 miliardojn da dolaroj donitajn al Ukrainio de lia malamata antaŭulo Joe Biden. Oficiala kunveno por subskribi la interkonsenton okazis ĉi-vendredon, la 28-an de februaro 2025, ĉe la Blanka Domo en Vaŝingtono.

La renkontiĝo ekfunkciigis publikan kverelon inter Zelenskij kaj Trump kaj lia politika teamo, inkluzive de vicprezidanto J.D. Vance. La interŝanĝo iris tiel malbone, ke la fina gazetara konferenco estis nuligita.

Mi kredas, ke mi povas legitime diri, ke en ĉi tiu tago, la 28-a de februaro 2025, la sonorilo sonis la baldaŭan finon por Ukrainio kaj ĝia aliancano, la EU. Mi nun klarigos la kaŭzojn de ĉi tiu malsukceso.

Tuj kiam li ekrigardas Zelenskij-on, Donald Trump vidas siajn 300 miliardojn da dolaroj forfumiĝi. Kaj ĝuste tiu penso igas Zelenskij-on malaminda. Estis en tia pensmaniero, ke la komercisto renkontis la ukrainan militĉefon, kiu ĝis nun sukcesis en ĉio. Tiom, ke li ankoraŭ pensas, ke li povas konvinki Donald Trump garantii la sekurecon de Ukrainio per aktiva ĉeesto de la usona armeo favore al ĝi; ion, kion Donald Trump principe ekskludis. Same kiel milito kaj paco estas absolutaj kontraŭoj, la karakteroj kaj celoj de la du figuroj estas kontraŭaj en la sama absoluta, tio estas, neakordigeblaj.

Dum la interŝanĝo, du momentoj estis decidaj por konduki al la argumento: En sia malamo al Rusio, Zelenskij citis Putin, nomante lin murdinto; ion, kion Trump, kiu klopodas renovigi amikajn rilatojn kun li, ne pensas. La dua momento estis ĉi tiu rimarko adresita al Trump fare de Zelenskij; mi citas: "Nur ĉar vi parolas pli laŭte ne signifas, ke vi pravas." JD. Vance, silenta ĝis tiam, rompis sian silenton kaj kritikis Zelenskij pro ne respekto al Usono riproĉante ĝian prezidanton. La tono kaj la interŝanĝoj plu eskaliĝis ĝis prezidanto Trump decidis fini la renkontiĝon. Sed ĉi tiu renkontiĝo komenciĝis malbone, kiam unu el la ĉeestantaj viroj kritikis Zelenskij pro lia kutima milita vestaro, eĉ demandinte lin, ĉu li posedas veston.

Do, kiel mi diris supre, la celoj de ĉi tiuj du viroj estas neakordigeblaj. Kaj ĝuste metante en la povon en Usono komerciston, kiu ne estas politikisto, Dio renversas situacion, kiu ĝis nun favoris EU-n, la ĉefan celon de lia kolero. Aktualaj eventoj konfirmas miajn antaŭajn analizojn, en kiuj mi donis al la prezidanteco de Joe Biden favoran tempon por delogi EU-n kaj impliki ĝin en la militon faritan kontraŭ Rusio fare de Ukrainio.

La proksima estonteco estas facile priskribebla. Sentante sin perfiditaj de Usono, la plej venĝemaj eŭropaj landoj kuniĝos por defendi sian amatan Ukrainion kaj ili pagos tre altan prezon. Ĉar Rusio ne estas Serbio, tiel facile dominebla kun la helpo de la usonanoj en 1992 (Bosnio) kaj precipe en 1999 (Kosovo). Ĉi-foje, tiu esenca helpo mankos kaj dum la rusa ofensivo lanĉita kontraŭ EU, la eŭropaj landoj devos fidi nur je siaj malfortaj fortoj kaj malfortaj konvenciaj armiloj.

La malsukceso de la kunveno en Vaŝingtono baziĝas sur la "senkompromisa" spirito de la juna ukraina gvidanto kaj liaj eŭropaj subtenantoj. Fronte al ĉi tiu observado, mi rimarkas la analogecon inter ĉi tiu ribelema, freneza obstineco kaj tiu de la egipta faraono dum la Eliro. Kaj ĉi tiu komparo estas tre pravigita, ĉar en ambaŭ kazoj, Dio punas detruai kaj mortigi siajn malamikojn kaj tiujn de sia fidela popolo. La publika malmoraleco, kiu karakterizis Volodimir Zelenskij, la obscenan komikulon "pianisto (sen siaj manoj)" antaŭ sia prezidanteco de Ukrainio, same kiel la hontaj montroj de liaj "Femen", igis Ukrainion la plej progresinta kaj ekstrema laboratorio por la eksperimentado de peko. Tial estas per ĝi, ke Dio delogis la EU-landojn por konduki ilin al ilia komuna detruo.

Tamen, la modelo de Trump estas malproksima de glora, ĉar lia amo al mono igas lin abomeninda. Sed lia intereso pri la vivoj de homoj igas lin tolerebla. Ĉar kiel ĉiu homo, ĉi tiu homo produktas bonon kaj malbonon. Lia senmezura amo al mono igas lin riĉulo, pri kiu Jesuo deklaris en Luko 6:24: " **Sed ve al vi**

riĉuloj, ĉar vi jam havas vian konsolon! " Kaj 1 Timoteo 6:10 diras al ni: "**Ĉar la amo al mono estas radiko de ĉia malbono** , kaj kelkaj, posedantoj de ĝi, forvagas de la fido kaj trapikis sin en multajn problemojn ."; kaj "**la malbonoj** ", kiuj trafos lin kaj lian landon, venos rekte de Dio kaj jam, unue, de ĉi tiu Rusio, kies amiko li volas fariĝi, kiel "**komercesto de la tero** " en la kunteksto de la "**sesa trumpeto** " aŭ Tria Mondmilito, kiu venas. Li unue trafos Rusion, ĉar li ne pardonos ŝin pro perfidi ŝian amikan aliron kaj kulpigos ŝin pro sia malsukceso en sia provo establi universalan pacon tra la mondo.

Tamen, lia sinteno rilate al la redukto de la usona riĉeco estas pravigita. Ĉar lia intereso pri mono igas lin pli klara ol la politikistoj de sia lando kaj de Eŭropo. Li estas la unua, kiu komprenas, ke la forigo de "financaj ŝlosoj", konstituitaj de impostoj truditaj al fremdaj importadoj, respondecas pri la kolosa ŝuldo de lia lando. En Francio, la forigo de ĉi tiuj impostoj estis kondamnita de observantoj jam pli klaraj ol ĝiaj politikaj gvidantoj. Kaj la tempo fine pravis ilin. Mi devas rimarkigi, ke mi estis unu el ili kaj ke mi atestis la ekonomian sabotadon de Francio fare de ĝiaj politikaj elitoj venditaj al financa Eŭropo.

Aliaj landoj kiel Barato, Pakistano, Ĉinio, Japanio kaj Aŭstralio ankaŭ estos detruitaj de siaj respektivaj eblaj malamiko. Kun EU detruita de Rusio, kaj Rusio detruita de Usono, kiel nediskutebla venkinto Usono atingos la universalan dominadon, kiun ĝi avidis ekde la Dua Mondmilito, kiu vekis la dormantan monstron.

La fina dia puno celos la lastan universalan registaron kaj la homajn postvivantojn disigitajn tra la surradiita tero post la nukleaj interŝanĝoj. Post la dimanĉa leĝo, frukto de la ekstrema malbena, la kolero de Dio falos sur la ribelulojn en la formo de siaj "**sep lastaj plagoj** " priskribitaj en Apokalipso 16. Antaŭ la "**sepa** ", Jesuo revenos en sia ĉiela dia gloro, por preni de la tero ĉiujn siajn elaĉetitajn elektitojn; la mortintoj reviviĝos kaj la vivantoj estos transmutaciitaj, ĉiuj ricevos ĉielan korpon kiel la fidelaj sanktaj anĝeloj de Dio por eniri la ĉielon en la regnon de Dio. Tiam, sub la bildo de "**la vinberkolekto** " de Apokalipso 14, sur la tero, la kolero de la viktimoj de religiaj mensogoj estos direktita kontraŭ la instruistoj de ĉi tiuj mensogoj, judoj, katolikoj, ortodoksuloj, protestantoj, anglikanoj kaj adventistoj, ĉiuj ribeluloj forlasitaj kaj transdonitaj al la diablo fare de la Dio de vero, la Ĉiopova, Jesuo Kristo, Miĥaelo, JaHVeo.

Pri la glutema Ĉinio, kiu elsuĉas la vivon el okcidentaj laborpostenoj, ni ne devas forgesi, ke ĝuste Usono kaj eŭropanoj riĉigis ĝin forlasante ĉiujn siajn ekonomiajn sektorojn al ĝi. Ĉi tiu strategia eraro estas rekte atribuebla al la dia malbena, kiu trafis Eŭropon. Ĝi kreis ĝian malbonŝancon per la deziro reprodukti la modelon de Usono, kiu trudis siajn regulojn. Krome, en Eŭropo, la ekonomia rezigno de nacia suvereneco metis ĉiujn popolojn sub la dominadon de ekonomia kaj financa diktaĵo. Eŭropanoj troviĝis kaptitoj de "ununura penso" trudita de la eŭropa regado. Francio, sen kiu EU ne ekzistus, estis viktimo de sia 5-a ^{respublikana} Konstitucio de la tipo prezidenta monarkio. La manko de partopreno de la franca popolo en ekonomiaj elektoj donis al sinsekvaj plenumpovo nekontroleblan liberecon de elekto kaj agado. En sensenca, blinda maniero, politikistoj prioritatis kapitalon, aŭ tujan profiton, super dungado, kiu konstruas longdaŭran riĉecon. La kolosaj profitoj akiritaj per ekspluatado de ĉinaj laboristoj frenezis

financistojn tra la planedo, inkluzive de tiuj en Francio kaj Eŭropo. Post la detruo de laborpostenoj, venas la ruino kaj bankroto de socio, kiu freneziĝis. Ĉiuj ĉi tiuj katastrofaj elektoj riĉigis individuojn kaj grupojn listigitajn en la borso. Sed la hodiaŭaj malriĉuloj estas eĉ pli malriĉaj kaj ĉiam pli malkontentaj, ĉagrenitaj kaj malkontentaj. Ili baldaŭ mortos, mortigitaj en milito, kiu havis nenion komunan kun ili, sed kiun la riĉaj financistoj kuraĝigis kaj financis, esperante rikolti grandegajn profitojn el la rekonstruo kiam la paco estos restarigita. Fundamenta eraro! La paco ne revenos, kaj neniu rekonstruos la ruinojn, kiujn kaŭzos la tuta milito, kiu venas.

M19 - Dividita Eŭropo

La nuna EU estas, malgraŭ sia nomo, tre dividita. Ĉi tiu Unio ne estas tiu de popoloj, kiuj restas dividitaj pro siaj lingvoj kaj siaj propraj interesoj. Krome, la popolo estis konsultita nur malfrue pri la konstruado de la nova Okcidenta Eŭropo; tiu de la komuna merkato estis nur traktato pasigita inter la altaj rangoj de la gvidantaro de ses landoj, kiuj akceptis la normojn evoluigitajn de Francio kaj Germanio. La du riĉaj landoj, kies maljusteco estis montrita per ilia akcepto de la eniro de Anglio en ĉi tiun aliancon sub la specifaj kondiĉoj, kiujn ĝi postulis. Tiel naskiĝis la Eŭropo de maljusteco, la laŭkarta Eŭropo, konstruita kiel "rapidmanĝejo", kie ĉiu eniras, prenas sian pleton, servas sin elektante siajn pladojn, pagas, sidiĝas kaj manĝas. Ĝi estas eĉ pli maljusta pro sia tiel nomata "Robin Hood" sistemo. Se ĝi prenas de la riĉuloj por helpi la malriĉulojn, ĝi estus preskaŭ laŭdinda, kvankam maljusta. Sed tion ĝi ne faras: Ĝi nutras kaj grasigas la pli riĉajn, la investantojn, kaj transdonas al ili novajn malriĉajn landojn por ekspluati. Ĝi tiel igas la antaŭe riĉajn landojn pagi pro la kreado de novaj konkurantoj, kiuj senhavigas ilin je iliaj laborpostenoj, igante ilin pagi la grandegajn subvenciojn, kiuj estas asignitaj al ĉi tiuj novaj enirantoj.

Mi volas ĉi tie atentigi pri la malbeno, kiun reprezentas por eŭropanoj la akcepto de la orientaj landoj, kiuj memliberigis sin de Rusio en 1990. Ĝis tiu dato, la eŭropanoj de la "**dek kornoj**" de Daniel 7:7 kaj pli precize de Apokalipso 17:3, vivis en paco, prospero kaj senzorgo. Tamen, ili ne sciis, ke la dato 1994 estis fiksita de Dio por fini sian aliancon kun sia oficiala institucio establita en Usono ekde 1863 kaj kiun li oficiale benis profete en la jaro 1873. Li elektis ĝian nomon: Sepa-taga Adventista Eklezio. En ĉi tiu observado mi intence miksis civilajn kaj religiajn faktojn, ĉar Dio organizas ambaŭ kaj ĉiu el ili konfirmas la unuecon de sia projekto.

Post plenumado de mia profeta ministerio inter la Adventistoj de la institucio, la granda Kreinto Dio igis min malkovri la signifon de la sepa-taga Ŝabato: la profeta antaŭĝojo de la sepa jarmilo. Ekde 2018, la Spirito permesis al mi scii la daton de la komenco de ĉi tiu sepa jarmilo, tio estas, la printempa tago de 2030, la 20-a de marto, kiu estos la tago kiam nia dia Sinjoro kaj Savanto revenos en la ĉiela gloro de siaj sanktaj anĝeloj.

La kristana homa historio estas do markita per sinsekvo de datoj proponitaj de Dio en siaj profetaĵoj. Li tiel ofertas al siaj elektitoj, sed nur al ili, markitan vojon, kiu spuras la programon preparitan de Dio. Ĉe la bazo de ĉi tiu konstruo estas la morto de Jesuo, merkrede, la 3-an de aprilo 1930, kio permesas al ni situigi lian finan revenon por la printempo de 2030, aŭ 2000 jarojn minus kelkajn tagojn.

Dume, la mallumo de la romkatolikismo regis ekde 313. Ĝia papa-tipa regado etendiĝis inter 538 kaj 1798, finiĝante per la agado de la Franca Revolucio, kiu malliberigis Pion la 6-an en Valencio, kie li mortis en 1799.

La sekva dato estas 1844. Ĝi estas akirita kiel la termino de la " 2300 vespero-mateno " aŭ 2300 jaroj metitaj sur la dato -457 (reala: -458) aŭ " ^{7-a jaro} *de la reĝo Artahŝaŝt* " de Ezra 7:7, kiu kondukas al la " 70-a semajno " (da jaroj) de la tera ministerio de Jesuo Kristo, la " *mesio* " profetita en Daniel 9:25. La dato 1844 malfermas la tempon de granda purigo de la eterna Evangelio distordita de jarcentoj da abomena malhela praktiko. Kaj en la Protestanta Reformacio entreprenita en la 16-a jarcento, la hipokritaj protestantoj, multe pli multnombraj, kaptis homajn mensojn malprofite al la veraj elektitoj de Jesuo Kristo de la tempo. Tio estas tiel vera, ke en Danielo, en lia profetaĵo, la Spirito ne elvokas ĉi tiun eventon de la Reformacio, sed celas kaj disvolvas nur la ministerion de Kristo (Daniel 9:24 ĝis 27), la malluman papan regadon (Daniel 7:8-24-25), kaj la tempon de la doktrina purigo de 1844 (Daniel 8:13-14).

Sed 1844 estas nur la komenco de fina fazo, kiu finiĝas tragedie en 1994. Mi precizigas, ke pro la malkovro de eraro pri la baza dato, kiu estas – 458 kaj ne – 457, la veraj datoj de ĉi tiu ĉeno estas 26, 1843 kaj 1993. Tamen ĉi tiu eraro nenion ŝanĝas por la juĝo, kiun Dio faris pri la Sepa-taga Adventista institucio; ĝiaj mortigaj kulpoj estis faritaj la 22-an de oktobro de la jaro 1991 (peto eniri la Protestantan Federacion). En la sama jaro, en decembro, la profeta mesaĝo, kiun mi prezentis en la nomo de Jesuo Kristo, estis malakceptita kaj mi estis oficiale forigita de la laboro.

La datoj 1990 kaj 1991 sinsekvas unu la alian, kaj mi rimarkas, ke samtempe la Adventista Eklezio spertis la finan tempon de sia alianco kun Dio, kaj ke Eŭropo de la "dek kornoj" bonvenigis en sian aliancon la orientajn landojn kaj ilian malamon al Rusio. La simileco estas eĉ pli granda, ĉar samtempe ambaŭ bonvenigis la malbenon, kiu finfine kaŭzus ilian falon; por Eŭropo, la orientajn landojn, kaj por Adventismo, Protestantismon, malbenitan de Dio ekde 1843.

Enirante Eŭropon, la orientblokaj landoj akceptis eŭropan financan helpon, kiu helpis ilin resaniĝi ekonomie. En 2008, la kandidatiĝo de Ukrainio estis malakceptita pro ĝia korupto fare de Germanio. Sed la aliaj ok orientblokaj landoj estis akceptitaj en EU kaj NATO en 2004 kaj 2007. En la baltaj landoj kaj en ĉiuj landoj, kiuj forlasis la orientan blokon, la loĝantaro inkluzivis rusojn. Kaj pro ilia longa ekspluatado fare de Rusio, la veraj baltoj nutris grandan malamon al la rusa kulturo. Kaj ĝuste en ĉi tiuj baltaj landoj oni adoptis la unuajn kontraŭrusajn mezurojn; tio malprofite al la ruslingva kaj rusofila komponanto. Alia lando, Pollando, bezonis iom da tempo por reveni al sia historia katolikismo, ankaŭ devinte kontraŭbatali la rusan spiriton de la sovetia kulturo. Tiel, ĝi transiris de "Solidareco" al la adoro de Maria kaj ŝia Papo Johano Paŭlo la 2-a. Ŝia elmigrado

al diversaj riĉaj okcidentaj landoj finfine kondukis al "Brexit"; la eliro de Anglio el la Eŭropa Unio.

Eŭropo tiel travivis du sinsekvajn epokojn markitajn de du Traktatoj de Romo. La unua estis komerca alianco, la dua multe pli politika alianco, postulante ke partneroj akceptu gravajn kompromisojn kaj rezignu pri sia sendependeco. Kaj en la dua, la malbeno eniris en la formo de landoj, kiuj eskapis el la orienta tendaro ekde 1990. Poste, renovigante sian peton pri membreco en Eŭropo kaj NATO, Ukrainio atakis la rusan kulturon persekutante rusajn ŝtatanojn vivantajn sur sia nacia grundo ekde 2013. Per tiu ago, kaptilo estis metita por eŭropanoj, viktimoj de sia naturo malbenita de Dio. Ili reagis kiel en 1992 koncerne Balkanion, kiam Bosnio-Hercegovino estis atakita de la serboj. Arogantaj pro la usona subteno de tiu tempo, ili volis interveni por trudi sian eŭropan justecon.

La Balkana Milito okazis pro la divido de la etnoj, kiuj konsistigis la eksan Jugoslavion de la diktatoro Tito. Ĉi tiu vortdivido estas biblia ŝlosilo prezentita en Daniel 5. En la nokto, kiam la regno Babilono falis en la manojn de la Meda reĝo Dario, Dio testis la Ĥaldean reĝon Belŝacar, nepon kaj posteulon de la reĝo Nebukadnecar. Ĉi tiu malpia reĝo, kiu lernis nenion el la sperto de sia avo, uzis la sanktajn vazojn el la trezorejo de la hebrea templo, alportitajn el Jerusalemo, profane. Dio tiam plenumis miraklon, kiu teruris la reĝon. Li vidis manon skribi kvar vortojn sur la muro: "mene, mene tekel, upharsin." Daniel estis vokita por klarigi la aferon; la vortoj signifis "kalkulita, kalkulita, pesita, dividita": komenco de la regado, "kalkulita"; horo de testado, "kalkulita"; juĝo de Dio, "pesita"; mortiga kondamno, "dividita".

Tiun ĉi principon de kalkulita, kalkulita, pesita, dividita, Dio aplikas en ĉiuj siaj provizore faritaj interligoj kun servistoj; la diablo unue, Adam due, la antaŭdiluvianoj trie, Sodom kaj Gomora kvare, Izrael kvine punita post 40 jaroj da provo, poste Izrael kiel nacio en la lando Kanaano, kaj la fino venis kun la unua alveno de Jesuo Kristo, por la tempo de lia provo de fido kaj fideleco. La mesio estante malakceptita, Dio eldonas sian juĝon: "pezita"; en 70, la romanoj detruis Jerusalemon kaj sanktecon, pastraron, loĝantaron kaj templon: "dividita".

La principo estas eĉ pli evidenta por la kristana epoko, ke profetaĵo markas kaj tranĉas laŭ datoj fiksataj de Dio. Sed ĉi tie denove, nur la periodo, kiu komenciĝas en 1843, komenciĝas je dato akirita per bibliaj nombraj daŭroj: 1828; 1843-1844; 1873, tri datoj konstruitaj respektive sur Daniel 12:11, Daniel 8:14, Daniel 12:12; 1994 akirita per Apokalipso 9:5-10, kaj tie finiĝas la datoj konstruitaj sur la nombraj daŭroj proponitaj kaj skribitaj en la Sankta Biblio. En ĉi tiu stadio de la antaŭeniĝo de la historio de kristanismo, ĉio, kio estis plenumota kun la eklezio de Jesuo Kristo en institucia formo, estas plenumita. Mi povas do aserti, ke la unua kalkulo de la Sepa-taga Adventista Eklezio estas ligita al la dato 1873. Tamen, la testo de fideleco de la adventista tipo havas sian fonton en la printempo de 1843, dato de la unua atendo de la reveno de Jesuo Kristo. Tiu ĉi atendo estis renovigita kaj sekvata de dua por la dato de la 22a de oktobro 1844. Ĉi tiu speco de anonco ne estis renovigita antaŭ mia anonco pri la reveno de Jesuo Kristo por 1994, kiu estis por la Sepa-taga Adventismo, la oficiala tempo de la fino de la periodo de "**kvin monatoj**" aŭ 150 jaroj, kiujn Dio programis por testi ĝin. La intertraktadoj komencitaj la 22an de oktobro 1991 estis sukcesaj kaj la

eklezio oficiale konfirmis sian alligitecon al la Protestanta Federacio en la jaro 1995.

Estas tempo kompreni, ke la datoj konstruitaj de Dio hodiaŭ havas la intereson montri al siaj elektitoj, ke lia juĝo estas prava, kaj ke li malkaŝis ĉion, kion li faros. Tiam ni povas kompreni, ke la precizeco de la datoj estis vere duaranga, ĉar la veraj datoj ne estis konataj ĝis 2018 de liaj servistoj; la jaro, en kiu la sepa jaro de la reĝo Artahŝaŝt aperis al mi kiel - 458 kaj ne - 457. La profeta mesaĝo estis do misprezentita je unu jaro. Sed kio igas ĉi tiun eraron negrava estas la intereso, kiun prenas la jaro 1991 kaj precipe la 22-a de oktobro 1991, datrevena dato de la dua adventista proceso, en kiu Jesuo estis atendita por la 22-a de oktobro 1844. Tiel, sciante ilian planon aliĝi al la protestanta alianco, Dio igis ilin devigi sin al ĉi tiu decido je la datreveno de la dato, kiam por la unua fojo, la pioniroj de la verko estis elektitaj: "kalkulitaj"; la dua fojo venis en 1991, dato de la dua "kalkulita"; en 1994, fino de la koncedita periodo, Dio juĝis "pezita"; kaj en 1995 ili konfirmis sian aliancon kun la Protestanta Federacio spirite skribante la vorton "dividita".

Dum la profetaĵo de Daniel ignoras ĝin, la Apokalipso donas sian plej grandan parton de revelacio al Protestantismo por malkaŝi al la elektitoj de Dio la malbenon, kiu trafis ĉi tiun Protestantismon ekde 1843. Ĉar ĉi tiu profetaĵo celis lumigi la lastajn fidelajn adventistojn koncernajn de la vera fina reveno de Jesuo Kristo. Kaj ĉiu adventisto inda je tiu nomo ne povas ignori, ke postulante respekton por la praktiko de ripozo en la vera Ŝabato, Dio kondamnas ĝian kontraŭmodelon, la ripozon de la unua tago de la semajno nomata de la malpia katolika eklezio "Tago de la Sinjoro"; kiu estas la traduko de la latindevena nomo "Dimanĉo"; tio, por kaŝi ĝian veran originan romian nomon, kiu estas la "tago de la nevenkita suno", kiel nomis ĝin, kun siaj aliaj paganaj sekvantoj, la romia imperiestro Konstantino la 1-a, ^{kiu} trudis ĝin en la imperio la 7-an de marto 321 per dekreto.

Elvokante la "dimanĉon" de la romkatolikismo, mi havas la temon, kiu klarigas la tutan malbenon, kiu pezas sur niaj okcidenteŭropaj socioj. Tiel kreigas la ligo, kiu ligas religion al la civila vivo. Por kredanto aŭ nekredanto, ĉiu homo spertas la juĝon de Dio, kiu pravigas aŭ kondamnas lin. Kiel instruas la nomo Daniel, Dio estas mia Juĝisto, via Juĝisto, nia Juĝisto. La sorto de ĉiu el ni dependas de lia juĝo. Ĉu do ni povas trovi sur la tero ion pli altvaloran ol ĉi tiuj bibliaj revelacioj de Daniel kaj Apokalipso, en kiuj Dio skribas sian juĝon kaj la sinsekvajn provojn de fideleco, kaj per kiuj li, ĝis la lasta minuto de la tera vivo, provos la fidelecon de siaj elektitoj?

La nekredanto devos pagi, kiel la malfidela kredanto sur la tero hodiaŭ, la sekvojn de ignorado de la avertoj, kiujn Dio disponigis al ĉiu, kiu volas honoro kaj servi Lin. Estas la inspiro de la Spirito, kiu permesas al mi kompreni hodiaŭ, kiel mia lando, Francio, kreis la malfeliĉojn, kiuj terure trafos ĝin. Sed sciante ĉi tiujn aferojn, mi jam ne konsideras min franco, sed prefere loĝanto de la mondo, ĉar la juĝo de Dio estas je ĉi tiu universala skalo. Ekde Babelo, la mondo estas dividita per lingvoj, kio pravigis la grupigon de homoj en tribojn, popolojn, regnojn kaj naciojn. En nia tempo, la evoluo de la interreto, informaj retoj, aŭtomataj tradukiloj, kaj pli lastatempe artefarita inteligenteco, ebligis superi la lingvan

problemon. Rezulte, Eŭropo estas konstruita sur granda kolektaĵo de diversaj parolataj lingvoj. Sed por ĉiu individuo en ĉi tiu grupo, ilia rilata ligo pasas nur tra ilia gepatra lingvo. La intereso de aliancoj ne estas por la popolaj masoj, kiuj foje ne forlasas la limojn de sia departemento aŭ regiono. Aliancoj kiel tiuj de EU vere interesas nur politikajn gvidantojn kaj grandajn estrojn en industrio aŭ komerco. La celo estas komerca ekspansio: pli da klientoj por pli da profitoj. La venonta milito havis sian fonton en la subteno donita al Ukrainio, sed kiu decidis doni ĉi tiun subtenon? La popolo? Ne, ĝiaj politikaj gvidantoj, blindaj al ĉio, kio ne estas politiko. Ĉar ankoraŭ ekzistas terura malbeno, kiu klarigas la facilecon gvidi popolan mason; ĉi tiu malbeno estas la profesia specialiĝo de individuoj. Homaj amasoj estas dividitaj laŭ la temoj de siaj interesoj. Ĉiu fariĝas spertulo en sia fako, sed fariĝas azeno al tio, kio ne estas en ilia centro de intereso. Mi komparas la modernan homon al persono tiel miopa kiel talpo, kiu iras surgrunde, kun la okuloj fiksitaĵoj al la tero antaŭ si. La vivo estas multfaceta tuto; ĝi povas esti komprenata nur en la plej larĝa ebla panorama vidpunkto. Sed ĉi tiu priskribo ne estas tiu de kvalifikitaj specialistoj, kiuj komprenas nenion ekster sia specialaĵo, simple ĉar ili ne havas intereson pri ĝi. La personecoj de homoj baziĝas sur ilia profesio; oni estas kuracisto, profesoro, sekretario, kamplaboristo, laboristo en industrio aŭ konstruado, dum oni devus simple esti homo farita laŭ la bildo de Dio. Profesia specialiĝo ne nur limigas la ampleksojn de analizo, sed ankaŭ enfokusigas atenton al karna vivo, fizika vivo, kaj malfaciligas por homoj interesiĝi pri la spirita temo, kiu traktas la nevideblan, la nematerian.

Dio estis devigita forŝiri min de mia aktiva vivo, prezentante al mi sian "Grandan Konflikton" dufoje en unu jaro, ĉar mia agado kiel muzikisto bremsis min. Kiam mi pensas pri ĉi tiu voko de Dio, mi pensas pri la voko de Abram citita en Genezo 12:1: "*Jahve diris al Abram: 'Iru el via lando, el via parenkararo, kaj el la domo de via patro, al la lando, kiun Mi montros al vi.'*" Vere, ni povas taksu la proponon de la Sinjoro nur per esti malkonektitaj de niaj profesiaj agadoj, kiuj ekzercas potencon super ni, kiu tenas nin sklavigitaj. Post kiam liberigita, mi povis aprezi laŭ ĝia vera valoro la privilegion esti tiel liberigita de pasio, kiun mi trovis normala kaj kiun ĉiu homo trovas normala. La problemo do estas en nia normaleco, kiu ekskludas intereson pri la spirita temo. Kaj mi parolas pri intereso bazita sur inteligenteco, la deziro kompreni, por obei la nevideblan Dion kaj eniri en liajn gracojn. En mia kazo, mia normaleco konservis lokon por la spirita, mi legis, sen kompreni ĝin, la profetaĵon de Apokalipso kaj tial Dio vokis min servi lin. Mi nur bezonis esti malligita de la agado de gitaristo-muzikisto, kiu igis homojn danci sabatojn kaj dimanĉojn, en mia regiono. Dio lasis al mi la elekton kaj mi devis fari la decidon de la paŭzo, evidente, necesa.

Mi nun konvinkiĝis, ke ĉiu homo bezonas liberiĝi de ĉio, kio blindigas lin spirite. Tiu liberiĝo povas esti parta, ĉar persono devas vivi per sia laboro, sed lia laboro ne devas sklavigi lin, por konservi tempon por spirita instruado. Spirita scio tiam fariĝas normaleco kongrua kun modera kaj ekvilibra aktiva profesia vivo.

La vivkondiĉoj de Genezo malaperis en nia moderna epoko. Ĝeneraligita nekredemo, kaj precipe en Francio, nekredemo, estas la fruktoj de moderna vivo, kiu ofertas al la homaro materian komforton kaj relativan sekurecon; ĝi estas ĉiam

pli atakata kaj endanĝerigita. Post la prapeko, Dio transformis sian kreitaĵon; ni legas en Genezo 3:17-18: *“Kaj al Adam Li diris: Ĉar vi obeis la voĉon de via edzino, kaj vi manĝis de la arbo, pri kiu Mi ordonis al vi, dirante: Vi ne manĝu de ĝi, tial malbenita estas la tero pro vi; kun laboro vi manĝos de ĝi dum via tuta vivo; dornojn kaj kardojn ĝi kreskigos por vi, kaj vi manĝos herbojn de la kampo. En la ŝvito de via vizaĝo vi manĝos panon, ĝis vi revenos al la tero, el kiu vi estas prenita; ĉar vi estas polvo, kaj al polvo vi revenos.”*

Por Adamo kaj liaj posteuloj, laboro fariĝis malfacila kaj esenca por supervivo. Dio intence malfaciligis la teran laboradon, trovante en ĝi manieron memorigi la homon pri lia kulpo, kiu igis lin estaĵo, kiu fariĝis mortonto. Rimarku la intereson pri ĉi tiu esprimo: ***“Per la ŝvito de via vizaĝo vi manĝos panon.”*** **Kiu en la Okcidento hodiaŭ manĝas sian panon per la ŝvito de sia frunto?** Kiam mi estis ankoraŭ infano, mi rigardis la draŝadon de tritiko kaj vidis homojn, sur kies fruntoj fluis ŝvito, al kiu algluiĝis la polvo kreita de la draŝmaŝino de tiu tempo. Hodiaŭ, estas komforte sidanta en granda agrikultura veturilo, ke la homo rikoltas kaj rikoltas la tritikgrenon; sen ŝvito kaj sen polvo. La moderna vivo igas nin forgesi pekon kaj ĝiajn konsekvencojn. Perdante el vido de peko, homoj jam ne vidas la kreinton Dion, kiu kondamnis ilian pekon. En multaj areoj, la moderna vivo forviŝas la konsekvencojn de peko, kaj tio okazis ekde Babelo, kiam Dio apartigis homojn per lingvoj. Sed hodiaŭ, lingvoj jam ne apartigas ilin; komputiloj tradukas ĉiujn lingvojn en ĉiujn lingvojn en reala tempo. Estas same por sano; medikamentoj povas trakti ĉiajn malsanojn kaj malsanojn. La farmakopeo proponas siajn produktojn por ŝirmi la homon kontraŭ la sekvoj de liaj manĝaj malobeoj aŭ lia vivstilo. Ĉiuj ĉi tiuj modernaj paliativoj subpremas la penson pri Dio. Kaj jen ni havas la klarigon de la vortoj diritaj de Jesuo en Luko 18:18: *“Mi diras al vi, ke li rapide faros por ili justecon. Sed kiam la Filo de homo venos, ĉu li trovos fidon sur la tero?”* La demando, kiun Jesuo faras, koncernas la kvanton kaj kvaliton de fido, kiun la moderna vivo maloftigas. Por li, la perfekta modelo estis lia sperto kaj tiu de liaj dek unu apostoloj, la dekdua estante demono. Se Jesuo dubas pri la ebleco trovi fidon kiam li venos, tio estas ĉar la longa periodo de paco de la 80 jaroj inter 1945 kaj 2025 preskaŭ tute mortigis la veran fidon. Milito, malfirma vivo minacata de morto, vekos la veran fidon, sed nur por la fina adventista testo.

Ni eniris ĉi tiun finan Sepa-tagan Adventistan provon ekde la printempo de 2018, en kiu Jesuo Kristo sciigis al mi kaj mia frato en Kristo, Joel, la daton de la fina atendo de sia glora reveno, kiu estos la printempo de 2018 por la Norda Hemisfero de la Tero. Ĉi tio estas do la kvara anonco de lia alveno ekde 1843. Ĉi-foje, la kalkulo donanta ĉi tiun rezulton estas tre simpla kaj senrilata al la antaŭaj datitaj ĉenoj. El entute 6.000 jaroj da elekto de la elektitoj fare de Dio, la unuaj 4.000 jaroj kondukas al la morto de Jesuo Kristo; kaj la ceteraj 2.000 jaroj kondukas nin al lia dua alveno, ĉi-foje glora, dia kaj ĉiela, en la printempo de 2030 kiam la 6.000 jaroj da tera vivo kaj homaj pekoj finiĝos.

Ĉi tiun finan adventistan atendon profetas Jesuo en sia parabolo pri la *“dek virgulinaj”*. Kaj mi rimarkas ankoraŭ alian paralelan aplikon de ĉi tiu parabolo sur la spirita ebena kaj sur la sekulara civila ebena. En la parabolo, la

saĝaj virgulinaj " preparas sin por la reveno de la " *fianĉo* " . La " *malsaĝaj virgulinaj* " ne preparas sin, kaj kiam la " *fianĉo* " revenas, ili ne estas pretaj. La " *fianĉo* " foriras kun la " *saĝaj virgulinaj* " , kaj la " *malsaĝaj virgulinaj* " sinkas en malesperon. Ĉi tiu rakonto resumas la esencon de ĉi tiu parabolo. Mi aldonas ĉi tiun klarigon: la preparo konsistas el plenigi la vazojn per oleo, simbolo de la Sankta Spirito de Dio en Jesuo Kristo.

La temo de ĉi tiu parabolo estas do neprepariteco. Kaj kio okazas nun en EU? Subita ŝanĝo de konduto fare de la usona gvidanto lasas armee nepreparitan Eŭropon devi alfronti rusan minacon, pravigitan ĉar Eŭropo aliĝis al la afero de Ukrainio. En spiritalaj kaj civilaj aferoj, neprepariteco estas mortiga aŭ portas mortigajn sekvojn. Mi ne troigas kiam mi diras, ke por miaj francaj eks-gaŭloj, la ĉielo falas. Kaj siavice, Jean de la Fontaine moki diras al ili, per sia fablo pri la leporo kaj la testudo: "Ne havas sencon kuri; oni devas komenci ĝustatempe." Alia diraĵo diras: "perdita tempo neniam povas esti reakirita." Panikiĝinte eksciante, ke Donald Trump provizore frostigas ĉian militan helpon al Ukrainio, la EU-nacioj obstinas kaj serĉas manierojn anstataŭigi usonan helpon. Problemo! Eŭropaj financoj ne estas en la plej bona stato. Kaj decidoj pri grandegaj militaj elspezoj estas malfacile akcepteblaj en demokratiaj nacioj. Sed la Kvina Respubliko estas respublikana monarkio, kaj la granda potenco tenata de ĝia aŭtoritatisma prezidanto povas akiri de parlamentanoj la engaĝiĝon, kiun lia persona militema decido sole necesigas por honori lian engaĝiĝon al Ukrainio. La juna prezidanto Macron koston al la francoj, kiuj elektis lin, pli kaj pli.

Hodiaŭ, merkredon, la 5-an de marto 2025, Donald Trump ĵus donis decidan baton al Ukrainio, fortranĉante ĝian satelitan esploradon, tiel valoran por klarigi ĝian precizan detruon de rusaj strategiaj celoj. Ĉi tiu decido kaŭzas panikon inter gvidantoj, kiuj komprenas, ke ĉi-foje ili estas vere solaj kontraŭ Rusio. Sekve, en Francio, prezidanto Macron faras paroladon al la francoj ĉi-vespere, oficiale celitan trankviligi la subite tre maltrankvilan francan popolon. Estas alta tempo por ili vekigi, ĉar pri ĉi tiu temo, mi ankoraŭ rimarkas la saman longan indiferecon al civila politiko kaj la religio de la Kreinto Dio. La prezidanto citis la temon de la senkulpeco de la senzorgaj francoj; la vorto senkulpeco ne taŭgas por priskribi kulpan indiferecon, kiu lasas ilin blindaj kaj surdaj. La parolado, kies deklarita celo estas trankviligi la francojn, fakte celas sufiĉe maltrankviligi ilin por esti pretaj fari grandajn financajn kaj sociajn oferojn.

Se ili estus vekaj kaj inteligentaj, la francoj, kiel mi, rimarkintus la veran fraŭdon, kiun konsistigas la kreado de EU. Kaj pri ĉi tiu temo, mi denove rimarkas identan aliron inter la funkciado de Eŭropo kaj la franca interna nacia mastrumado. Franca prezidanto havis la ideon igi la ŝtatigitan kompanion EDF pagi por la kreado de novaj konkurantoj. Kiom stulte oni devas esti por kredi, ke ĉi tiu konkurenco povas malaltigi prezojn, kiam ĝi nur riĉigas homojn, kiuj parazite nutriĝas per la produktado de EDF. Kaj Eŭropo funkcias same, havante siajn konkurantojn financatajn de la plej riĉaj malnovaj membrolandoj.

Kvar homoj decidis helpi Ukrainion kaj porti plenan respondecon pri la tragedio, al kiu ni iras: Joe Biden, Volodimir Zelenskij, Ursula Von der Leyen, Charles Michel, kaj post iliaj engaĝiĝoj, la brita ministro Boris Johnson kaj Emmanuel Macron. La francoj estas misinformitaj de tri privataj novaĵkanaloj

apartenantaj al ekstreme riĉaj privataj posedantoj, inkluzive de la potenca familio Bouygues, patro kaj filo, kiuj estis ĉe la origino de la peto pri la leĝo pri familireunuigo. Mi naskiĝis antaŭ la kreado de Eŭropo kaj mi tial povis atesti, tagon post tago, la rezignon de nacia sendependeco kaj ĝiajn konsekvencojn: malstrikta rezignon de la administrado de la lando fare de politikistoj. Koncerne Eŭropon, ĝi senĉese detruis francajn laborpostenojn por favori la investojn de akciuloj en malriĉaj novaj membroj.

La dia malbeno falis sur Francion tre iom post iom, kaj la unua signo de tio estis la transiro al la 5-a ^{Respubliko}, duone demokratia kaj duone diktatoreca. La preskaŭ kompletaj povoj transdonitaj al unu sola homo estis vera danĝero, vera risko, kiu kondukis al nia nuna situacio. Prezidanto Sarkozy kaŭzis grandan ĥaoson en Libio, lia posteulo François Hollande perfidis siajn balotantojn; la malamiko de financo multe riĉigis ĝin. Kaj nomumante E. Macron kiel ministron, li faciligis lian prezidantecon, malgraŭ montrado de aroganteco al la loĝantaro. Kaj pri ĉi tiu temo, la du prezidantoj estas egalaj; la maljunulo mokas la "sendantajn" private, kaj la junulo parolas kaj ŝancelas junulojn dum siaj vojaĝoj.

Estas evidente kaj logike, ke indiferenteco estas karakterizaĵo, kiu malkaŝiĝas tiom en civilaj temoj kiom en religiaj temoj. Tiel la samaj homoj markitaj de tiu indiferenta konduto estas viktimoj de politikaj kaj religiaj trompoj, kiuj ambaŭ kondukas al morto; la unua morto, por la politika trompo, kaj la dua morto, por la religia trompo. Sed reale, ĝuste la konduto rilate al la religia subjekto determinas la reagon de Dio, kiu poste transdonas sian kreitaĵon al la blindeco de indiferenteco kaj, tiel farante, al siaj politikaj kaj religiaj malamikoj, kiuj kaŭzas lian falon.

La franca popolo, kiu ne havas oreilon por aŭskulti la veron de Dio, estas bombardata per mensogoj fare de politikistoj kaj la amaskomunikiloj, sur kies televidiloj emeritaj eksoficiroj ripetas la arogantecon de 1914 kaj 1939. Tiuj televidiloj transformiĝas en dungitarajn kunvenojn, kie ĉiu prezentas sian opinion, en la unuopeco de rusa kulpo. Ne! La milito ne komenciĝis en 2022, sed en 2013 per la renverso de la elektita rusofila ukraina prezidanto, kaj post tiu renverso, per la rusofila homĉasado tra la tuta teritorio de Ukrainio, ĝis 2022, kiam Rusio intervenis por defendi siajn rusofilajn kaj rusparolantajn ukrainajn ŝtatojn.

Mallonge, kio okazis ĉi-nokte? Fajra prezidanto alparolis francan popolon pli dividitan ol iam ajn en la franca historio, petante ilian helpon por estingi la fajron, kiun li mem ekbruligis. Je kiu li fidis? Je ĉi tiuj adoptitaj francoj, kiuj fuĝis de la milito en sia devenlando? Aŭ je ĉi tiuj francoj, kiuj posedas du aŭ tri naciecojn? Kaj inter ili estas la veraj malamikoj de la Francio, kiun ili malamas, mem instigitaj de islama religia engaĝiĝo.

Eŭropo kaj Francio havas la samajn problemojn; ambaŭ estas ekstreme dividitaj kaj nekapablaj diri "ne" al landoj, kiuj volas aliĝi al ilia alianco. Tamen, por ambaŭ, scii diri "ne" estus malhelpinta la militon en Ukrainio kaj, por Francio, la adopton de la insulo Majoto, loĝata nur de islamanoj. La "ne"-voĉdono estas vidata kiel aŭtoritatisma respondo, dum la "jes"-voĉdono montras pravpensantan humanismon. La pli multnombraj subtenantoj de la "jes"-voĉdono respondecas pri ĉiuj akceptitaj eraroj en elekto, inkluzive de la EU.

M20 - Spirita Rigardo al la Mondo de 2025

Ŝajnas, ke mi jam diris tion antaŭe, sed dum longa tempo, la kaŭzo de la disiĝo de Usono de Okcidenta Eŭropo estis por mi nerespondita demando, ĉar ĝi ankoraŭ ne estis la nuna aroganta EU. Dio do havis bonan kialon celi prioritato ĉi tiun EU-on de la "**dek kornoj**", kiu koncentras ĉiujn kaŭzojn de sia kolero al la Vatikano, la Romia Papa Ŝtato. Se estas vere, ke Usono estas historie elkreskaĵo de la eŭropa historio, estas same vere, ke ĉi tiu filo eniris konkurencon kun sia patrino, kiun li pretas oferi, tiel farante tipe grekan patrinmortigon, lia patrino nomiĝante "Eŭropo". Sed la klera servisto, kiu mi estas, ne surpriziĝas pri ĉi tiu afero, ĉar mi longe ripetis, ke nacioj ne havas amikojn, sed nur konkurantojn, kiuj prioritatigas siajn proprajn interesojn, kaj Donald Trump estas, pri ĉi tiu temo, pli malbona ol la avara Harpagono de Molière. La reala vivo ne estas tio, pri kio revas la "Zorgursoj" de infana televido. Kaj la "**bestaj**" simboloj, al kiuj Dio komparas la aŭtoritatismajn reĝimojn de la okcidenta mondo, konfirmas ĉi tiun juĝon.

Ĉi tiu tago estas ĵaŭdo, la 6-a de marto, la tago de la romia Jupitero aŭ greka Zeŭso. Post sia parolado al la franca popolo, prezidanto Macron, fortigita de preskaŭ 8 jaroj da prezidanteco, lanĉis alvokon al siaj eksterlandaj kolegoj por organizi eŭropan defendon. Kaj ĵurnalistoj menciis la revenon de la franca "Jupitero", tre konvene. Estas vere, ke ekde lia apero en la Luvro, en 2017, ĉi tiu juna nova "Bonaparte" aspiris fariĝi la nova "Napoleono". Kaj por konvinkiĝi pri tio, sufiĉas memori ĉi tiun deklaron, kiun li faris pri la Covid-19-viruso, en parolado adresita al la francoj: "Ni militas". Nia ambicia junulo pensis, ke li batalas kontraŭ viruso, kiam li jam batalis kontraŭ Dio. Li pravis, ĉar Dio, de tiu momento, deklaris militon kontraŭ li. Morgaŭ estos vendredo, la 7-a de marto, la datreveno de la 7-a de marto 321, kiam la Ŝabato de la "**sigelo de la vivanta Dio**" estis anstataŭigita per la "tago de la nevenkita suno" de la pagana romia imperiestro Konstantino la 1-a^a Granda. Ĉu Dio markos ĉi tiun daton per grava kaj serioza evento? Mi scios morgaŭ. Sed jam hodiaŭ, la kunveno organizita en Bruselo povas favori por nia "Bonaparte" paŝon pli proksimen al la estonta "Napoleono". Certe estas, ke lia parolado, en kiu li prezentas la rusan minacon, forte iritis la gvidantojn de Rusio, kiuj prenas ĉi tiun paroladon kiel militdeklaron. Por fariĝi la nova "Napoleono", prezidanto Macron havas kelkajn avantaĝojn super siaj eŭropaj kolegoj. Kaj la unua el ĉi tiuj avantaĝoj estas, ke li havas nukleajn armilojn kaj estas la sola, kiu posedas ilin en Eŭropo ekde la angla eliro el EU. Ĉi tio igas min konfirmi la malbenon de la regado de ĉi tiu impona armilo, decido farita de la kuraĝa Generalo de Gaulle. Kial, malbeno? Ĉar ĉi tiu terura armilo igis francajn prezidantojn kredi sin pli potencaj ol ili efektive estis. Por esti klaraj, ni diru, ke ĝi kreskigis ilian "**arogantecon**"; ĉi tiun "**arogantecon**", kiun la Ĉiopova Kreinto Dio teruris de kiam ĝi estis la kaŭzo de lia hontiga puno trudita al la fiera Reĝo Nebukadnecar.

Laŭ militistoj, kiuj scias, pri kio ili parolas, restrukturi Eŭropon por produkti siajn proprajn armilojn nur donos rezultojn ene de dek ĝis dek kvin jaroj. Kion ili ne scias, estas ke Dio donas al ili nur kvin jarojn antaŭ ol ekstermi ilin. Ili

tial faros rezoluciojn kaj decidis pri multaj aferoj, kiuj neniam estos efektivigitaj. Se mi komparas ilian situacion kun la "**parabolo pri la dek virgulinaj**", ili ĵus malkovris, ke iliaj oleuoj estas malplenaj kaj ke ili devas iri al la olekomercistoj por replenigi ilin. Kaj meze de sia projekto, ili estas surprizitaj de la sinsekvaj atakoj de la "**reĝo de la sudo**" kaj la "**reĝo de la nordo**" de Daniel 11:40. Kia altvalora profetaĵo, kiu ŝanĝis mian tutan animon! La klarigo de Daniel 11:40 ĝis 45 estas tiel subtila, ke nur la Spirito, kiu igis Danielon verki ĝin, povis doni la klarigon. Kaj kiel ni vidas, ĉi tiu anonco ne celis averti homojn, por ke ili malhelpu Dion plenumi sian detruan planon. Sed ĝia celo estis sciigi la elektitajn sanktulojn, ke ĉi tiu dramo devas veni de Dio, ke li estas ĝia aŭtoro kaj supera organizanto. Efektive, de nun, neniu, alfrontita al la evidenteco, ignoras la realajn faktojn spertitajn, sed nur la elektitoj, konsciaj pri ĉi tiuj aferoj, atribuos ilin al la volo de la kreinto Dio mem. Por supraĵa leganto, la profetaĵo de Daniel 11 prezentas du ĉefajn entojn, kiuj estas la Lagidaj "**reĝoj de la sudo**" kaj la **Seleŭkidaj** "**reĝoj de la nordo**"; kaj de tempo al tempo, tria ento, kiu koncernas Romon. Ekde verso 36, la Spirito ĉefe celas ĉi tiun romian enton, kiu fariĝis papa en 538 por 1260 tagoj-jaroj cititaj en sunjaroj en Daniel 7:25: "*Li parolos vortojn kontraŭ la Plejaltulo, li prenos la sanktulojn de la Plejaltulo, kaj li pensos ŝanĝi tempojn kaj la leĝon; kaj la sanktuloj estos transdonitaj en liajn manojn **por tempo, tempoj, kaj duono de tempo**.*"

La ideo pri salto de pluraj jarcentoj da historio inter la versoj 33 kaj 36 ne estas inventebla; ĝi estas aŭ inspirita de Dio aŭ ne. Por malfermi min al ĉi tiu klarigo, mia menso estis preparita de Dio por sinteza analizo de ĉiuj ĉapitroj de la libro de Daniel, io kio neniam estis farita antaŭ mi. Ĉar efektive, la individua studado de la ĉapitroj estas edifiga, sed ne kondukas la leganton tre malproksimen, dum la ĝenerala sintezo konstruas subtilajn revelaciojn neeble identigeblajn sen ĉi tiu rimedo. Por kompreni la logikon de la penso de Dio, estas nepre simili al Li, tio estas, profiti de granda malfermiteco kaj rigardi la tutan Biblion kiel subtenon de giganta sumo da datumoj provizitaj por klarigi sekretan kodon. Kiel komputilaj robotoj, supraĵaj homoj vidas nur la vortojn, ĉar ankaŭ ili ne kapablas distingi la subtilajn aludojn proponitajn de Dio; kaj tio, tute simple ĉar Li ne permesas al ili fari tion.

En Apokalipso 18, Dio uzis terminojn, kiuj helpas nin kompreni la apartigon de Usono disde la EU-tendaro, kiu subtenas la papan Romon. La eŭropa tendaro estas asociita kun "**la granda Babilono, kiu fariĝis rifuĝejo por ĉiu malbona kaj malaminda spirito**"; la Spirito elvokas, ekster ĉi tiu tendaro, "**la komercistojn de la tero**", kio subtile indikas usonajn protestantajn komercistojn, kio karakterizas tion, kio fariĝas la nova Usono de Donald Trump, la modelo de la ĝenro, kiu ne hezitas profiti la malfortecon de Ukrainio por ke ĝi subskribu lian interkonsenton administri la mineralan riĉecon kaj rarajn terojn de la lando.

Apokalipso 18 celas la tempon de la fina puno de Romo post la reveno de Kristo kaj la raviĝo de liaj elaĉetitaj elektitoj al lia ĉiela regno. La papa katolika Romo estas tiel transdonita al la kolero de siaj sekvantoj trompitaĵoj de siaj religiaj mensogoj. Ĉi tiu ago precipe celas la pluvivantajn de Eŭropo. Ni legas en versoj 9-10: "**Kaj ĉiuj reĝoj de la tero, kiuj malĉastis kaj luksis kun ŝi, ploros kaj ĝemos pri ŝi, kiam ili vidos la fumon de ŝia brulado. Kaj ili staros malproksime pro timo**

de ŝia turmento , kaj diros: 'Ve! Ve! la granda urbo, Babel, la potenca urbo! En unu horo venis via juĝo! "' Ĉi tiuj " **reĝoj de la tero** " estas la potencaj eŭropaj regantoj, kiuj subtenis la Katolikismon aŭ la Roman Papan Ŝtaton. La ŝlosila frazo en verso 19 estas: " **Starante malproksime pro timo de ŝia turmento** ." Subteninte kaj aprobinte ŝin, ĉi tiuj gvidantoj timas esti traktataj kiel " **Babilono la Granda** ." Kaj la kolero de ilia popolo trafos ilin en dia justeco.

Tiu ĉi puna ago estas profetita en Apokalipso 17:16: " *La dek kornoj, kiujn vi vidis kaj la besto malamos la malĉastistinojn, senvestigos ŝin, manĝos ŝian karnon, kaj formanĝos ŝin per fajro* ." Laŭ Apokalipso 17:12 , **la menciita "horo"** rilatas al la tempo de la fina provo de fido: " *La dek kornoj, kiujn vi vidis, estas dek reĝoj, kiuj ankoraŭ ne ricevis regnon, sed ricevas aŭtoritaton kiel reĝoj.* " **dum unu horo kun la besto** . " " *Sed kiu ricevas aŭtoritaton kiel reĝo* " celas " **la horon** ", kiam la " **dek kornoj kaj la besto, kiu venas el la tero** ", juĝos kaj pereigos la " **prostituistinojn** ", tio estas, la urbon Romo. Ĉi tiu subtileco baziĝas sur la difino de la rolo de " **reĝoj kaj tronoj** " donita en Apokalipso 20:4: " **Kaj mi vidis tronojn; kaj al la sidantoj sur ili estis donita la povo juĝi ...** "

Post la tendaro de la katolikaj kulpuloj, la Spirito celas la protestantojn, la lastajn grandajn " **komercistojn de la tero** ", en verso 11: " **Kaj la komercistoj de la tero ploras kaj lamentas pri ŝi, ĉar jam neniu aĉetas ilian ŝarĝon ...** "

Poste ni legas versojn 15-16: " **La komercistoj de ĉi tiuj aĵoj** , kiuj riĉiĝis per ŝi, **staros malproksime pro timo de ŝia turmento** , kaj ploros kaj malĝojos, kaj diros: 'Ve! Ve! la granda urbo, kiu estis vestita per bisino kaj purpuro kaj skarlatino, kaj ornamita per oro kaj altvaloraj ŝtonoj kaj perloj! En unu horo tiom da riĉeco pereis! "' Interese, ĉi tiuj protestantaj " **komercistoj de la tero** " ankaŭ timas la sorton de la katolika Romo, kaj la kaŭzo de ĉi tiu **pravigita "timo"** estas ilia subteno por la romia "tago de la suno", "dimanĉo", kiun ili pravigis kiel la "unuan tagon", kiu honoras la resurekton de Jesuo Kristo; ion, kion Jesuo neniam ordonis al ili fari. Protestantaj sekvantoj do havos tiom da kialo kiom katolikoj verŝi la sangon de siaj pastroj, kiuj subtenis la pravigon de la romia dimanĉa ripozo malbenita de Dio. En siaj plej novaj oficialaj deklaroj, Donald Trump konfirmis sian planon preni kontrolon de la Panama Kanalo kaj sian deziron konstrui multajn ŝipojn por transporti komercajn produktojn, tiel konfirmante sian naturon kiel la " **komercisto de la tero** " profetita de Dio.

Nun montrante sian prioritaton, Donald Trump estos preta fari ĉion por konservi la mondan pacon, kiun li volas establi. Sufiĉas diri, ke tiuj, kiuj estos respondecaj pri lia malsukceso, devos pagi altan prezon. Kaj ĝuste en ĉi tiu malutila rolo por ĉi tiu pacprojekto, militĉefo Macron intervenos en sia defensiva agado reage al la timo de rusa atako. Kaj li agis tiel de la komenco, kiel krimbruliganto, kiu ekbruligas la fajron, kiun li asertas voli estingi. De la komenco, Rusio nur volis teni Ukrainion en ĝia orienta tendaro kaj havis neniun intencon ĉesigi ĝian komercon kun la Okcidento; kaj tial neniun kialon ataki ĝin. La venonta dramo baziĝas sur misinterpreto de la faktoj, kiun ni nomas provo. Kaj ĉiuj decidoj faritaj de EU-gvidantoj konsistis el nenio pli ol vicigi sin kun la standardo de la agresema Joe Biden, kiu malamis Rusion kaj ĝian prezidanton Vladimir Putin. Ĉi-lasta restis en la povo ekde 2000, kio provizis al Rusio grandan politikan kaj ekonomian stabilecon. En kompleta kontrasto al ĉi tiu modelo,

liberal-demokratiaj okcidentaj nacioj ŝanĝas sian registaron ĉiujn kvar ĝis sep jarojn, depende de la lando. La protekto de la usona ŝildo igis okcidentanojn arogantaj kaj intervenismaj. Kaj jen kie humanismaj NRO-oj ĉefe kulpas. Ili konstante premis politikistojn kaj amaskomunikilajn ĵurnalistojn por interveni en eksterlandaj konfliktoj kiel la Balkana Milito, eĉ juĝigante la serban gvidanton de la Eŭropa Kortumo en Hago, supozeble internacia, kiam nur Okcidenta Eŭropo agnoskas ĝin. Kaj mi devas ankaŭ memori la militeman kaj agreseman rolon luditan de prezidanto Sarkozy, kiu kaŭzis kaoson en Libio kaj ofertis al islamistaj malamikoj de la Okcidento novan teritorion por vastigi sian agreseman influon.

Dum aktualaj eventoj daŭre direktas atenton al Ukrainio kaj Rusio, en la ombroj kaj silento, "la reĝo de la sudo" preparas sian atakon kontraŭ la Okcidento. Estas denove Dio, kiu elektos la momenton por lanĉi ĝin. Ĉar islamisma malamo ne povas esti aĉetita kaj ne povas esti estingita per ia ajn rimedo, ĉar Dio mem instigas ĝin. La religio de Islamo estis establita nur por esti puna instrumento por Dio kontraŭ la malfideleco de la romkatolikismo. Tial ĝi estis fondita de sia profeto Mohamedo fine de la 6-a jarcento, tuj post la establado de la papa reĝimo en 538. Estas tempo konsideri ĉi tiun profetaĵon, kiun Dio faris pri la arabaj posteuloj de Iŝmael, la patriarko de la hodiaŭaj islamaj araboj. Dio diras pri Iŝmael, kaj subtile, pri liaj posteuloj, en Genezo 16:12: "***Li estos kiel sovaĝa azeno; lia mano estos kontraŭ ĉiuj, kaj la manoj de ĉiuj estos kontraŭ li; kaj li loĝos kontraŭ ĉiuj siaj fratoj*** ." Ĉu ĉi tiu komponita portreto ne konformas al la realeco atestita de la historio? Se la francaj gvidantoj scius pri tiu dia averto, ĉu ili riskus lasi Islamon ekloĝi en Francio sur ilia nacia teritorio? Certe ne; kondiĉe ke ili kredu je ĝia ekzisto kaj ke ĝi efektive estas la aŭtoro de tiuj bibliaj vortoj. Tiu ĉi rakonto el Genezo 16 alprenas tre grandan gravecon por ni en 2025, pro la baldaŭa agreso de la islamistoj kontraŭ "kristana" Eŭropo, eĉ se ĝi estas malfidela al Jesuo Kristo. En Genezo 16 la priskribita sceno similas al la nuna rilata situacio de judoj kaj islamanoj. Ni vidas Hagaron, la egiptan servistinon, mistraktatan de sia mastrino Saraj, la legitima edzino de Abram la hebreo; tiel same, ke en Gazao, la palestinanoj suferas pro la kolero ekbruligita de la judoj pro la murdema atako de la 7-a de oktobro 2023. Kaj Dio, pensante pri la rolo de la posteuloj de Iŝmael, konstantaj ĝis ilia fina malapero, diras al sia patrino Hagar, en verso 10: "***La anĝelo de JaHveh diris al ŝi: Mi multigos vian idaron, kaj ĝi estos tiel multnombra, ke oni ne povos kalkuli ilin*** ." Mi aldonas, bedaŭrinde, por la Okcidento.

Nevidebleco, la anĝeloj de Dio estas aktivaj kun homoj de granda influo kiel la anĝelo Gabrielo, kiu malkaŝas sian agon al Danielo en Danielo 10:13: "***La princo de la regno de Persujo kontraŭstaris al mi dudek unu tagojn; sed jen Miĥael, unu el la ĉefaj princoj, venis por helpi min, kaj mi restis tie kun la reĝoj de Persujo*** ." Gabrielo ricevis helpon de Miĥael, tiu, kiu enkarniĝos kaj naskiĝos sub la nomo Jesuo el Nazareto. Do kie estas Gabrielo komence de vendredo, la 7-a de marto 2025? Kun Donald Trump, Vladimir Putin, aŭ eĉ Emmanuel Macron? Ĉiu dia laboro estas certigita de amasoj da bonaj anĝeloj respondecaj pri gvidado de homaj decidoj fronte al la samaj provoj faritaj de demonaj anĝeloj. Sed la bonaj anĝeloj profitas de dia potenco por venki la malamikan tendaron kaj trudi la projekton deciditan de Dio; tio, same kiel la venkinto trudas sian leĝon al la

venkitoj. La ekzemplo prezentita en Danielo 10:13 pravas tion: kiam la bezono ekestas, Miĥael intervenas rekte persone.

Ĝus antaŭ la venonta printempo, je ĉi tiu 7-a de marto 2025, la datreveno de la 7-a de marto 321, ni eniris tempon de vero, kiu revenas forte. Efektive, la ekstrema, senbrida sincereco de Prezidanto Trump finas jardekojn da hipokritaj situacioj en ĉiuj kampoj, pro la konvencioj establitaj de demokratiaj respublikanaj socioj ekde la fino de la Dua Mondmilito. Nur la epoko de Generalo de Gaulle estis markita de ĉi tiu politika sincereco. La generalo ne kaŝis siajn ideojn kaj li donis al Francio totalan sendependecon, kiun liaj posteuloj oferis por konstrui la nunan EU. La konstruado de ĉi tiu eŭropa alianco baziĝis sur grava hipokriteco, ĉar ĉi tiu aliro estis prezentita kiel faktoro de daŭra paco por ĝiaj adherantaj membroj. En realeco, estis la establita paco, kiu permesis la konstruadon de ĉi tiu hipokrita alianco, kiun Dio subtenis ĝis 2022, la jaro en kiu milito revenis al la kontinento, post tiu de Balkanio. Eŭropo devis certigi pacon; ĝi prenis flankon en la milito apud Ukrainio. Ĝi devis certigi prosperon; Francio estas pli malriĉa kaj ŝuldiĝinta ol iam ajn. Ĝi devis defendi siajn valorojn; ili estas pli kompromititaj ol iam ajn, pretaj esti detruitaj de ŝiaj malamikoj el la "*sudo*" kaj la "*nord*". Kaj mi devas rimarkigi, ke ekde la rezigno de naciaj valutoj kaj la adopto de la eŭro, la prezoj de laŭsezonaj fruktoj dekobliĝis, tio estas, ili iom post iom pliiĝis je 1000%; ion, kion neniuj ĵurnalistoj aŭ politikistoj kondamnas. Ĉi tio estas rekta konsekvenco de la trapaso sub la direktivoj de la eŭropa registaro, kiu, lasante la merkaton funkcii libere, grasigas la plej riĉajn kaj plej avidajn homojn; la solajn, kiuj profitas de Eŭropo kaj ĝia libera konkurenco.

En ĉi tiu tago, la 7-a de marto 2025, publikaj mesaĝoj interŝanĝiĝas per la amaskomunikiloj inter Vladimir Putin kaj Emmanuel Macron. Hieraŭ, sinjoro Putin komparis sinjoron Macron kun Napoleono (mi havis la saman ideon) kaj sinjoro Macron memorigis el Bruselo, ke la sola nuntempe invadanta lando estas Rusio, kiun li konsideris "reviziisma". Dum la renkontiĝo okazinta en Bruselo, proponita de sinjoro Macron al siaj eŭropaj kolegoj, la franca prezidanto malkaŝe deklaris, ke la minaco al Eŭropo estas Rusio. Hodiaŭ, videble ĉagrenita de ĉi tiu prezento, Rusio minacas Eŭropon per mezuroj prenitaj kontraŭ ĝi. Tiel, la konflikto inter Ukrainio kaj Rusio ŝanĝiĝas kaj fariĝas Eŭropo kontraŭ Rusio. Ĉi tiuj vortoj nur profetas la situacion, al kiu ni iras, tagon post tago. Post intensa bombado sur Ukrainio, blindigitaj de la ĉesigo de usona strategia spionado, ni ekscias, ke du miraĝoj ofertitaj de Francio ekfunkciis por protekti la ĉielon super Ukrainio. Ĉi tio estas nur la komenco, sed kiu faras militon, la soldato aŭ lia armilaro? Kiam ĉi tiu ekipaĵo reprezentas militan trejnadon, la provizon de modernaj, precizaj, sofistikaĵoj armiloj, kamionoj, tankoj, kanonoj kaj obusoj, misiloj kaj aviadiloj? Kiu faras militon? La homo aŭ la provizanto de la ekipaĵo? Mi kredas, ke sinjoro Putin jam formis opinion pri ĉi tiu temo kaj ke li ne maltrafos la okazon sciigi ĝin brutale kaj subite tuj kiam la oportuno de la momento permesos kaj devigos lin fari tion. Mi aldonas jenon: kiam internaciaj rilatoj fariĝas tiel streĉaj kaj publikaj, kian valoron povas konservi la rilatkonvencioj ĝis nun establitaj en la kontraŭaj tendaroj? Inter Okcidenta Eŭropo kaj Rusio, la pozicioj estas prezentitaj pli kaj pli klare kaj publike, la infera ciklo ekigita la 24-an de februaro 2022 daŭras kaj finiĝas: la tempo de la oficiala

komenco de la Tria Mondmilito, kiun Dio profetis en Daniel 11:40 ĝis 45, en Apokalipso sub la simbolo de la " **sesa trumpeto** " de Apokalipso 9:13 ĝis 21; kaj en Ezekiel 38 kaj 39.

Sufiĉis, ke Dio venigu al la povo en Usono sian "ŝerculon", Donald Trump, kiu, kiel Antioĥo la 4-a Epifano por la judoj, venas antaŭenigi la punon de la eŭropanoj, kiuj malamas lin tre vaste, de politikistoj ĝis ĵurnalistoj, la du informantoj, kaj multe pli ofte misinformantoj, de la eŭropaj loĝantaroj.

Sciante la finon, kiun Dio donos al la eventoj, la nuna bona interkompreniĝo inter s-ro Putin kaj s-ro Trump reproduktas ĉi tiun momenton en la historio, kiu koncernas la grekan seleŭkidan reĝon Antioĥo la 4-a kaj lian egiptan nevon Ptolemeo la 6-a, en Daniel 11:27: " *La du reĝoj serĉos en siaj koroj fari malbonon, kaj sidos ĉe unu tablo kaj parolos mensogojn* . Sed tio ne sukcesos, ĉar la fino ne venos ĝis la difinita tempo ." Elvokante " **la finon** " de la sperto de la greka seleŭkida reĝo Antioĥo la 4-a, la Spirito sugestas, ke la priskribita situacio similas al tiu, kiu venos antaŭ la vera " **tempo de la fino** ", kiu koncernas nin hodiaŭ kaj kiu venas " **je la difinita tempo** " de Dio, kiu priskribas ĝin en Apokalipso 9:15 kiel: " **la horo, la tago, la monato kaj la jaro** ." Tiu vera finto, kiu koncernas nin hodiaŭ, estas menciita en Daniel 11:40: " *En la tempo de la fino, la reĝo de la sudo atakos lin, kaj la reĝo de la nordo venos kontraŭ lin kiel ventego, kun ĉaroj kaj rajdistoj, kaj kun multaj ŝipoj; li antaŭeniros en la landon, disvastiĝos kiel torento kaj inundos* . " La milito, kiu eksplodis en Ukrainio ekde 2013 kaj kies komencon mi metas sur ukraina grundo en Majdana Placo, en Kievo, kie popola ribelo de naciismaj ukrainoj renversis la legitime elektitan rusan ukrainan prezidanton en tute laŭleĝa ofico, havas kiel kaŭzon ĉi tiun popolan ribelon kreitan de la postulo pri la eniro de Ukrainio en la eŭropan aliancon fare de ukraina komponanto de la popolo. Kaj mi ankoraŭ memoras ĉi tiun pripenson faritan de ĵurnalistoj de televida novaĵprogramo, kiu diris, parolante pri la ribeluloj: "Ho! Kaj inter ili estas nazioj!" » Ĉi tiu atesto pravas kiom malmulte la Okcidento sciis pri Ukrainio. Sed kio estas plej miriga estas, ke post ĉi tiu evento, oni ofte memoris, ke ukrainoj havas kiel sian nacian heroon ĉi tiun ukrainan nazian SS nomatan Bandera. Kaj malgraŭ tio, subteno estis donita al ĉi tiu popolo, kiu honoras nazian SS. Sed la plej malbona afero estas, ke ĉi tiu kulto de nazioj estas ankoraŭ publike kaj oficiale agnoskita tie, ĉar ĝi estas reprezentita de la Azov-grupo, malkaŝe asertante esti "nazia". Kien malaperis la voĉoj, kiuj kondamnis la "naziojn", kiuj rifuĝis en Argentino kaj aliaj landoj de Suda kaj Norda Ameriko? Por la viro, kiu mi estas, atestante ĉi tiujn aferojn, ĉi tiu ŝanĝo en konduto estas nepravigebla ; se ne pro la progresema malapero de viroj kaj virinoj de mia aĝo. Por junuloj naskitaj sub la EU, naziismo estas reduktita al tio, kion ili nomas "ekstrema dekstro" kaj kion ili daŭre atribuas al la RN, malgraŭ ĝia pli socia aspekto ol la antaŭa FN. S-ro Gabriel Attal, la antaŭa ĉefministro, kies oficperiodo estis la plej mallonga en la historio de la Kvina ^{Respubliko}, donas sian plenan kaj amasan subtenon al la ukraina afero kaj daŭre kondamnis la ekstremdekstran Nacian Kunvenon. Li, kune kun S-ro Macron, kiu faras la samon, enkarnigas vivantan pruvon de la ĝusteco de mia analizo kaj miaj rimarkoj.

Tute senkonscie, la nuntempa homaro montras grandegan faktkonflikton, kiu konsistigas la ŝajnan frukton de la dia malbeno, kiu trafis ĝin. Kaj ĉi tiu

faktkonflikto estas la sekvo de 80 jaroj da paco, dum kiuj la popoloj de Eŭropo iom post iom okupiĝis nur pri riĉigo aŭ ĝuo. Kaj en ĉi tiu procezo, liberigita de la rusa kuratoreco en 1991, la juna nacio Ukrainio faris pli malbone ol la eŭropaj nacioj. Mi jam rimarkis la fakton, ke Hispanio, fariĝinte libera, rapide renversis la religiajn kaj moralajn tabuojn, kiujn Generalo Franco ankoraŭ trudis. En sia liberigo de moralo, ĝi iris pli foren ol aliaj eŭropaj nacioj. Kaj siavice, Ukrainio superis la hispanan modelon en abomenaĵoj.

Rilate al tio, necesas rimarki la konkordon de ĉi tiuj du eventoj, kiuj okazis en 2013: En Francio, la voĉdonado pri la leĝo, kiu leĝigis la abomenindan geedziĝon de samseksemuloj, kaj en Ukrainio, la komenco de la milito kontraŭ la rusa kulturo, kiu finfine provokos la punon de la abomenindaj francoj.

Ĉi tiu ĉiam akceliĝanta evoluo favore al malbono kondamnita de Dio estas la plej klara signo de la alproksimiĝanta tempo, kiam Li povos nur severe puni la krimojn faritajn de nerekhaveblaj ribeluloj. Kaj tiu tempo estas ĉi tie, rekte antaŭ ni, iam post la 8-a de majo 2025, la dato, kiam finiĝos la 80 jaroj da paco, kiuj komenciĝis la 8-an de majo 1945. La milito en Eŭropo oficiale finiĝis je tiu dato per la senkondiĉa kapitulaco de Nazia Germanio. Sed la "**sesa trumpeto**" havas universalan karakteron, kiu faras ĝin la Tria Mondmilito. En 1945, nur post la usona venko super Japanio, post la uzo de du atombomboj, detruante la urbojn Hiroŝimo kaj Nagasako, la 6-an kaj 9-an de aŭgusto 1945, devigante Japanion kapitulaci al la Aliancanoj la 15-an de aŭgusto 1945, la Dua Mondmilito oficiale finiĝis la 2-an de septembro 1945.

Milito estas kontaĝa, des pli kiam Dio jam ne plu retenas ĝin sed provokas ĝin. La tuta homaro trovos sin ensorĉita en kirloventon de perforto, ĉar la senbrida agreso de iuj kreas la retenata agreso de aliaj. Notu, ke ĉiuj politikaj komentistoj, ĵurnalistoj aŭ eseistoj unuanime opinias, ke paco estas la sola ebla eliro el milito. Estas vere, ke ili havas jarcentojn kaj jarmilojn da historio malantaŭ si, kiu pravas, ke ili pravas. Sed kion mi scias kaj kion ili ne scias, estas la tempo, en kiu mi vivas en la programo elpensita de la granda kaj unika kreinto Dio, mia "**ĉiela Patro**", kiu lumigas mian inteligentecon pri tio, kion li faras, metante ĝin en konkretan agon. Kaj mia rezonado estas, ke la formulo "**en la komenco**", kiun mi legis en Genezo 1:1, sugestas, ke ĉi tiun komencon sekvos "**fino**", kiun mi trovas konfirmita en Daniel 11:40: "**Je la tempo de la fino** ...". Estas ĉi tiu scio, kiu faras min "**filo de Dio**", kiu rekonas sian "**ĉielan Patron**"; tio, post kiam mi estis elaĉetita per la sango verŝita de Jesuo Kristo, kies venko ebligis mian elaĉeton kaj tiun de ĉiuj liaj elektitoj dum 6000 jaroj ĝis lia glora reveno en la printempa tago de 2030.

Ĉi tiu konscio pri la reala tempo kalkulita de Dio igis min vera "**civitano de la regno de la ĉielo**", tiel ke ankaŭ mi povas pretendi havi du naciecojn: tiun de eterna ĉiela vivo kaj tiun de provizora tera vivo. Mia perspektivo pri tera vivo tute transformiĝis. Kion aliaj konsideras neebla, Dio planis, kaj mi atendas ĝian plenumiĝon. En Daniel 12:12, la Spirito diras: "**Feliĉa estas tiu, kiu atendas ĝis 1335 tagoj**." Dio tiel difinas siajn elektitojn kiel "tiujn, kiuj atendas lin"; sed nur tiu, kiu estis avertita pri la tempo de lia alveno, vere atendas. Dum jarcentoj da mallumo, kristanoj pensis, ke Jesuo venus "**kiel ŝtelisto**" kaj ke la tago de lia reveno ne povus esti identigita. Sed en 1843, anoncanta la revenon de Jesuo je ĉi

tiu dato, la profeto William Miller ŝanĝis la regulon de rezonado. Kio ŝajnis neebila dependis de taŭga dia revelacio kaŝita en la tekstoj de la profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso. Profitante de eĉ pli da klerismo ol li kaj fariĝinte fidela observanto de la sankta sepa-taga Ŝabato, mi malkovris, gvidate de Dio, la profetan gravecon de la Genezo-rakonto, kies kreosemajno kondukas nin en la realan tempon programitan de Dio. Mi ne dubas, ke se la ripozo de la sepa-taga Ŝabato estus prezentita kiel profeta tipo de la sepa jarmilo, multaj kristanoj praktikintus ĝin sen demando. Sed eĉ la plej evidenta pruvo ne permesas identigi veran elektiton elektitan de Dio. Tial la plej gravaj diaj veroj restis kaŝitaj kaj sigelitaj, por ke la elektitoj povu montri, per sia profunda esplorado, la profundon de sia alligiteco al la Dio de vero, kiu inspiris liajn ŝajne obskurajn profetaĵojn. Dio avertis Danielon, ke la libro de lia atesto devas resti " *sigelita ĝis la tempo de la fino* ": Daniel 12:9: " *Kaj li diris: Iru, Daniel; ĉar la vortoj estas fermitaj kaj sigelitaj ĝis la tempo de la fino .* "

La vera " *fina tempo* " estas la preciza momento, kiam la Tria Mondmilito de la " *sesa trumpeto* " plenumiĝos. Ĉio plenumiĝis, kiel Dio antaŭdiris, ĉar li diris en Daniel 12:4: " *Vi, Daniel, tenu ĉi tiujn vortojn sekrete kaj sigelu la libron ĝis la tempo de la fino. Tiam multaj legos ĝin, kaj la scio pliĝos .* " Tiel, la scio pri la libro de Daniel nur komenciĝis publike en 1843 kaj por William Miller, private, en 1816. Sed ĉi tio ankoraŭ ne estis la " *fina tempo* ". La " *fina tempo* " nur estis preparata inter 1980 kaj 1991, kiam la Spirito inspiris min tute deĉifri la libron de Daniel de ĉapitro 1 ĝis ĉapitro 12; nur tiam la scio pri la libro de Daniel atingis sian maksimuman " *pliĝon* ". Kaj Dio atendis ĉi tiun kompletan malĉifradon de Daniel kaj Apokalipso por kondamni, en decembro 1991, la rifuzon de ĉi tiu dia lumo fare de institucia Adventismo.

Kune kun 2013, 2017 ankaŭ estis markita de la malbeno de Dio, kiu alkondukis al la povo la du nunajn ŝtatestrojn de Usono kaj Francio, Donald Trump kaj Emmanuel Macron. Donald Trump estis kritikita, mokita, tre malestimata kaj malamata de la francoj. Elektita, la prezidanto ne forgesis tiun malestimon sintenon, renovigitan por lia elekto en 2025 fare de la sama franca popolo. Hodiaŭ, lia indigno prenas la formon de venĝo, des pli ĉar li trovas sin alfrontanta la saman junan prezidanton de ĉi tiuj senrespektaj francoj. Lia patra konduto al la juna Macron fakte kreskigis bonajn rilatojn inter ili. Sed hodiaŭ, amarigita de sia oficiala malvenko en la elektoj de 2021, Donald Trump trovas sin alfrontita de Prezidanto Macron, kiu fratumiĝis kun sia malnova nacia kontraŭulo, Joe Biden. Kaj oni ne ŝanĝas siajn sentojn kiel oni ŝanĝas sian ĉemizon. La malamo direktita kontraŭ Joe Biden, longe sentita kaj ripetata dum kvar jaroj, nun direktiĝas al ĉiuj aliancanoj, kiuj subtenis lin kaj volis, ke li venku en 2025, kaj post lia retiriĝo, la venko de lia anstataŭantino, Kamala Harris; prezidanto Macron estas ĉe la avangardo de ĉi tiu espero.

Tiu sperto ankaŭ havas sian analogan tipon en tiu de la juda popolo, kiu, surbaze de falsa onidiro, kredis, ke reĝo Antioĥo la 4-a estis mortinta kaj festis ĝin kun ĝojo kaj feliĉo. Sed en la kampanjo kontraŭ Egiptujo, la reĝo ne estis mortinta kaj, atinginte lin, la novaĵo pri la troa ĝojo de la judoj kaŭzita de la ideo pri lia morto frenezigis lin. Kaj revenante al sia lando, trairante Israelon, li eligis sian koleron sur la popolon de Jerusalemo kaj ĝian religian pastraron; kaj tiam, en -

168, li starigis " **la abomenindaĵon de dezerteco** " cititan en Daniel 11:31: " *Armeoj aperos laŭ lia ordono kaj profanos la sanktejon, la fortikaĵon, ili ĉesigos la konstantan oferon, kaj starigos la abomenindaĵon de dezerteco .*" Malantaŭ tiu esprimo kaŝiĝas homaj oferoj kaj tiu de porkoj sur la altaro de la templo de Dio; mortoj en grandaj nombroj.

En ĉi tiu "Dimanĉa Tago", la unua tago de la semajno kiam li aperis resurektita al siaj apostoloj, la novaĵoj el Sirio la 9-an de marto 2025 estas markitaj de la masakro de alaŭitoj fare de islamistoj en la nordo de la lando; la nombro de civilaj viktimoj laŭdire estas inter 300 kaj 700. La nova gvidanto promesas puni tiujn, kiuj respondecas pri alvoko al la unueco de la lando. Sed la sensekureco kaj malstabileco de ĉi tiu lando povus redoni al li la ĉefan rolon de la " **reĝo de la sudo** " menciita en Daniel 11:40. Se tio estus konfirmita, ni tiam havus la plej logikan plenumiĝon, kiun ĉi tiu biblia teksto sugestas al ni. Ĉar Daniel 11 havas kiel temon la "sep militojn de Sirio", tiu, kiu plenumiĝos, estante la sepa en la rakonto. Kaj Francio estas forte implikita de la ligo, kiu ligas ĝin al najbara Libano, kiu estis ĝia kreaĵo...

M21- La Novaj Romanoj

Aktualaj eventoj konfirmas ĉi tiun veron, rivelitan per dia profetaĵo antaŭ ĉirkaŭ 2000 jaroj. Usono de Nordameriko estas vere la novaj romianoj, trudantaj siajn leĝojn kaj normojn al la resto de la homaro kun granda forto kaj aroganteco. Ili havas multon komunan kun antikva Romo.

Kaj tiu imperia vokiĝo jam videblas en la aglo, kiu aperas en ĝia nacia simbolo kaj ĝia valuto, ĝia dolaro, kiu fariĝis la normo de monda valuto. En la tempo de Jesuo, romia valuto estis uzata en Jerusalemo. Jesuo konfirmas, ke la monero pagata por impostoj portis la kopifiguron de Cezaro. Ameriko havas la plej grandajn orrezervojn sur la tero kaj estas tial la plej riĉa lando en la mondo. Ĝuste kiel diras la proverbo, "Ĉiuj vojoj kondukas al Romo", ĉiu riĉeco troviĝas sur usona grundo, regata el Vaŝingtono, ĝia prezidenta ĉefurbo.

La regado de antikva Romo etendiĝis super la tuta Okcidenta Eŭropo kaj la sudaj bordoj de la Mediteranea Maro. Nova Romo regas super la tuta Okcidento.

Latina Romo trudis sian leĝon per la forto de siaj legioj, kiuj konsistis el dungitaj soldatoj el la konkeritaj landoj de la Imperio. Simile, la novaj amerikaj romianoj estas posteuloj de la landoj, kiuj konsistigas Eŭropon, Afrikon kaj eĉ Ĉinion. Ambaŭ Romoj havas kosmopolitan karakteron.

La du Romoj ankaŭ havas komune, ke ili agas nur laŭ sia propra potenco. Kaj ambaŭ persekutas revon pri hegemonio.

La du Romoj atingis la imperian normon per helpo al landoj en milito. En Daniel 8:9, Dio profetis la ekspansion de la antikva respublikana Romo per ĉi tiuj terminoj: " *El unu el ili eliris malgranda korno, kaj ĝi kreskis treege granda suden, orienten, kaj al la belega lando.* " La identigo de Grekio en la esprimo "el unu el ili" denove pravigas la rolon de ĉi tiu lando, kiun Dio prezentas kiel tipon de peko en la simboloj, kiuj reprezentas ĝin en Daniel 2: " *la ventro kaj la femuroj*

"; Daniel 7: " *la makulita leopardo kun kvar birdajflugiloj* "; Daniel 8: " *la kapro* ." Tiel, de konkero al konkero, estas la greka " **peko** ", kiu disvastiĝis tra la tradicie kristana Okcidento. La vojo de ĝia transdono estas jena: Grekio, Romo, Eŭropo, Usono de Nordameriko.

La plej frua tipo de " *peko* " estis tiu de " *Egiptujo* ", sed la posta dominado estis okcidenta, kaj kiel Daniel 8:21 klarigas, greka " **peko** " estis establita per la konkeroj de ĝia juna konkeranta reĝo, Aleksandro la Granda: " *La kapro estas la reĝo de Java, kaj la granda korno inter ĝiaj okuloj estas la unua reĝo.* " Sufiĉas anstataŭigi la vorton " *kapro* " per la vorto " *peko* "; la nomon " *Java* " per la nomo " *Grekio* "; indiki Aleksandron la Grandan, " *la unuan reĝon* ", la grandan konkerinton de la Grekoj, mem estante makedono.

Estas do klare, ke Dio prenis la pekon de la greka civilizo kiel profetan celon por sia justa kolero. La greka civilizo regis dum kvar jarcentoj tra la tuta Okcidento kaj ĝis la rivero Induso, kie finiĝis la konkero de Aleksandro la Granda. Li mortis pro veneno en la aĝo de 33 jaroj, lia regado daŭris dek jarojn, kaj li postlasis neniujn heredantojn. Kaj ĉi tiu kriterio faras lin perfekta tipo de la antikristo, kies militema dominado faras lin profeta tipo de Romo, kiu sukcedos lin post ĉirkaŭ du jarcentoj. La fragmentiĝo de lia imperio permesos al Romo interveni en Grekio, kiu estis en la agonio de civila milito inter Aĥajo kaj Etolio, kiu petis ĝian helpon. Tiel, kiel la anĝelo Gabrielo diris al Danielo, per la "Rabado de Apamea" de -160, Romo faris la tutan Grekion romia kolonio. Ĉi tiu historia leciono rivelita en la Biblio meritis esti atentata kaj memorata. Sed en sia konstanta malbeno, la homaro ne sukcesis utiligi la avertojn skribitajn en la Sankta Biblio. Kaj senĉese, popoloj en internaj militoj alvokis helpon de fremdaj landoj, kiuj finfine dominis kaj ekspluatis ilin. Kaj tiu diraĵo de popola saĝo estas kontrolita kaj konfirmita: "Pli bone malgranda domo ol granda ĉe iu alia." Malproksime de tiu saĝo, la gvidantoj de riĉaj landoj falis en la kaptilon kaj ĝuis, por mallonga tempo, profiti de la potenco de lando nomata "amika" kaj pli precize "aliancita".

Pri ĉi tiu temo, la eŭropa konfido konstruiĝis sur du intervenoj de Usono por helpi Eŭropon en 1914 kaj 1942. Tamen, por ĉi tiu dua interveno, oni devas rimarki, ke ĝi ne intervenis komence de ĉi tiu Dua Mondmilito, kiu en 1939-1940 estis nur eŭropa. En 1914, la usonaj armetrupoj implikitaj konsistis el volontuloj. Kaj en 1939, Usono restis tiu malproksima popolo, loĝata de blankuloj disĵetitaj tra vasta lando kaj kelkaj ŝtatoj, kie estis plimulto de nigruloj, kiuj eliris el sklaveco. Usono estis vidata nur kiel vasta kamparo loĝata de kamparanoj, bienistoj kaj terkultivistoj, kaj jam en 1939, ĝia rigardo estis turnita al la Pacifika Oceano, kiu ligis ĝin al Japanio kaj Ĉinio. Ĝi jam havis potencajn militŝipojn ankritajn en la milita haveno de Pearl Harbor.

Mi loĝas en Francio, en la centro de ĉi tiu Okcidenta Eŭropo, kiu dominis la mondon dum preskaŭ 2000 jaroj. Sed se mi estus usonano, mi metus mian landon en la centron de la mondo, fokusante mian atenton al Atlantiko sed ankaŭ al ĉi tiu Pacifiko, riĉa je tre apartaj orientaj kulturoj, tiel malsamaj ol okcidentaj kulturoj. Estis el Ĉinio, ke la granda vojaĝanto Marko Polo revenigis spicojn, silkan ŝtofon kaj pulvon uzatan por brilaj artfajraĵoj. Nia okcidenta vivo estis tute transformita de ĉi tiu kontribuo el la Oriento, kun rafinita moralo kaj kutimoj

multe pli superaj ol tiuj, kiuj regis ĝis tiam tra Eŭropo. Sed ĉi tiu Eŭropo havis spiritan kialon por fariĝi la centra zono de la mondo: la kristana religio; tiu de la vera Dio de antikva Izrael. Estas do ĉi tiu kristanismo favorita de la imperiestro Konstantino en 313, poste trudita de papa Romo ekde 538, kiu faris la nunan Okcidentan Eŭropon la teritorio de la "**dek kornoj**" menciitaj en Daniel 7:7 kaj 24 kaj en Apokalipso 12:3, 13:1, 17:3.

Estas interese rimarki, ke la kresko de dia lumo plenumiĝas de la Mezoriento, tio estas, de Israelo, al la Fora Okcidento, tiel sekvante la progreson de la "suno", kiu leviĝas en la Oriento kaj subiras en la Okcidento. Efektive, la kristana religio naskiĝis en Israelo kaj ĝia lasta tera formo malaperos sub la tirana dominado de la nuna Usono. Jam ĉi tiu kresko al la Okcidento aperas en ĉi tiuj versoj de Daniel 8:4-5: "*Mi vidis virŝafon, **kiu batis per siaj kornoj okcidenten**, norden kaj suden; neniun besto povis rezisti al ĝi, kaj neniun savis liajn viktimojn; li faris tion, kion li volis, kaj li fariĝis potenca. Dum mi atente rigardis, jen virkapro **venis de la okcidento**, kaj iris sur la tuta tero sur ĝia surfaco, ne tuŝante ĝin; ĉi tiu virkapro havis grandan kornon inter siaj okuloj.*" Israelo estas la geografia loko de referenco por ĉi tiuj sinsekvaj agoj koncerne; "*la*" "*ŝafo*" de la Medoj kaj Persoj; kaj "*la kapro*" de la Grekoj. Ĉi tiuj identigoj estas klare donitaj en Daniel 8:20 kaj 21. La identigo de Romo estas malpli evidenta kaj postulas la kunhavigon de la dia vero disponebla en Jesuo Kristo. Por ricevi ĝin de Dio, la vokito devas esti ĝuste juĝinta la religiojn, katolikan, ortodoksan, protestantan kaj adventistan, sciante precize kion Dio riproĉas al ĉiu el ili. Ĉar dia vero estas ofertita de Dio nur al tiuj homoj, kiuj kunhavas lian juĝon nur surbaze de liaj valoroj. Dio prenas nenion de iu ajn, ĉar estas li, kiu inventis, imagis, kreis kaj realigis ĉion. La imitanto estas la diablo, kiu, kiel kreitaĵo, estas kiel ni, limigita. Li nur inspiris siajn homajn viktimojn per la ideo reprodukti la oferajn ritojn, per kiuj Dio profetis sian verkon en Kristo, sian juĝon pri peko kaj pekuloj. Sed la paganoj praktikis ĉi tiujn aferojn vane, alparolante ilin falsaj diaĵoj, kiuj ne ekzistas kaj neniam ekzistis. Falsaj celebradoj honoras nur la diablon kaj la amasojn da demonoj, kiuj akompanas lin sur lia vojo al pereco.

Kreante Israelon, Dio instruis al la homoj gravan lecionon. Lia popolo estas sekura sur la tero nur kiam ŝirmita malantaŭ siaj naciaj limoj. Havante universalan vokon, la kristana religio ne povis profiti de ĉi tiu absoluta limsekureco. Sed la leciono donita de Dio tamen konsistigas solenan averton kontraŭ la danĝero de kunvivado inter konkurantaj religioj, kies sekvoj estas detruaj kaj mortigaj. Katolikismo klare komprenis la bezonon ne kunekzisti kun protestantoj, kiuj ribelis kontraŭ ĝia religia ordeno. Kaj la Eŭropo de la "dek kornoj" restis esence katolika, ĝis la vastiĝo de la Unuiĝinta Eŭropo, kies membroj pliiĝis de 6 al 27, inkluzive de la ortodoksa religio kaj Anglikanismo, kiu estas katolika versio sen sia papo, anstataŭigita de la Ĉefepiskopo de Canterbury. Sed tio ne gravas, ĉar ĉi tiu abomeninda miksaĵo nur konfirmas la novan aspekton de la alianco de la "**dek kornoj**" *ekde la aliĝo de la nordiaj protestantoj kaj la ortodoksaj orientaj landoj, kiel priskribite en Apokalipso 18:2-3: "Kaj li kriis per laŭta voĉo, dirante: Falis, falis Babel, la granda, kaj fariĝis loĝejo de diabloj, kaj kaŝejo de ĉiu malpura spirito, kaj kaĝo de ĉiu malpura kaj malaminda birdo; ĉar ĉiuj nacioj trinkis el la vino de la kolero de ŝia*

malĉasteco, kaj la reĝoj de la tero malĉastis kun ŝi, kaj la komercistoj de la tero riĉiĝis per la abundo de ŝiaj bongustaĵoj. " Ĉi tiu verso estas la preciza priskribo de la juĝo, kiun Dio alportas sur la tutan okcidentan socion, kiun li celas pli specife ol la aliajn naciojn de la tero, ĉar la nomo de Jesuo Kristo estas tie postulita kaj profanita.

En la rolo de Babilono ni havas la urbon Romo kaj ĝian papan sidejon la Vatikanon.

En la rolo de malpuraj spiritoj ni havas la diablon kaj liajn ĉielajn demonojn.

En la rolo de "vino trinkata de la nacioj" ni havas la romkatolikan doktrinon kaj ĝian praktikon de la unua "dimanĉa" ripoztago.

En la rolo de "reĝoj de la tero" ni havas la potencajn monarkojn kaj potencajn prezidantojn de modernaj okcidentaj respublikoj.

En la rolo de "**komercistoj de la tero**", ni havas, ekde Marko Polo kaj antaŭ kaj post li, ĉiujn tiujn riĉajn ŝipposedantojn kaj financajn grupojn, kiuj riĉigas okcidentajn komercistojn. Kaj, kompreneble, fine, la komercistojn de liberala kapitalisma imperiisma Ameriko, de kiuj Donald Trump, la prezidanto elektita en 2025, estas la vera enkorpiĝo de la ĝenro.

Marde, la 11-an de marto 2025, oni raportis pri grava katastrofo implikanta usonan kerosenan kargoŝipon, kiu ekbrulis post kiam ĝi estis trafita de ŝipo en Norda Maro.

Tiu ĉi esprimo "*komercistoj de la tero*" resonas en la profetaĵo kiel tiuj "*komercistoj de la templo*", kiujn Jesuo kondamnis kaj forpelis, en sia justa indigno. Fakte, Dio havas bonan kialon montri fingron, en tiu ĉi lasta profetaĵo de la Apokalipso, al komerca agado. Komercio riĉigas homojn per materiaj varoj, kaj riĉeco malatentigas la riĉulojn de ilia atento al Dio. La principo ne estas nova; ĝi estas eterna.

En la stilo de sia verkado, la mesaĝo de Kristo estas konfirmita per ĉi tiu duobla citaĵo: "***falinta, falinta, Babilono la granda***". Ni memoras, ke Jesuo uzis la esprimon "***vere, vere, mi diras al vi***"; tion, por doni pli da forto al la vero de siaj vortoj. Ĉi tie, li subskribas sian deklaron, kiu akuzas la papan urbon Romo kaj ĝiajn rektajn aŭ nerektajn adorantojn.

Usona imperiismo subtenas la renkontiĝon okazantan hodiaŭ en Arabio, kie ukrainaj kaj usonaj senditoj renkontiĝos por meti la fundamentojn por paco inter Rusio kaj Ukrainio. La usona potenco, kiu origine kuraĝigis kaj helpis la batalon de Ukrainio kontraŭ Rusio, nun estas renversita ĝis la ekstremo; prezidanto Trump ne dividas la vidpunktojn de sia antaŭulo, Joe Biden.

La observado de la malavantaĝo de la multflanka kaj ŝanĝiĝanta demokratia reĝimo riskas igi okcidentajn loĝantarojn aprezi la reĝimon de diktaturoj longe batalitaj kaj misfamigitaj.

Ni atestas subitan renversion de la situacio, kiu kondukas homojn pridubi siajn valorojn, kiuj kondamnis pliakrigitan naciismon al simpla naciismo de la franca RN-tipo. Fakte, la eŭropa konstruo kaj ĝia vortumo metis okcidentajn loĝantarojn en penson analogan al tiu de universalisma humanismo, kiu triumfos post la fino de la Tria Mondmilito tra la tuta tero por la tuta pluvivanta homaro. Ĉi tiu komuna pensmaniero estos tiel frapita mortige sinsekve per la "*sesa trumpeto*

" kaj post ĝi, per la " *sepa trumpeto* " de Dio ĉe la reveno de Jesuo Kristo. Kio dividos ĉi tiujn du trumpetojn estas la lasta provo de fido, kiun la Spirito profetas kaj konfirmas en Apokalipso 3:10: " *Ĉar vi observis la vorton de mia pacienco, mi ankaŭ gardos vin de la horo de tento, kiu venos sur la tutan mondon, por provi la loĝantojn de la tero .* "

Ĉi tiu mesaĝo ne povas profitigi falsajn kristanojn, kiuj ne havas la ŝlosilon por kompreni ĝin. Jesuo alparolas ĝin nur al siaj elektitoj kaj prezentas ĝin en pozitiva, jesa, sed ankaŭ kondiĉa formo, precizigante: " *ĉar vi observis la vorton de mia pacienco .* " Li tiel konfirmas, ke li juĝas siajn elaĉetitojn laŭ iliaj " *faroj* ", kiujn li observas; " *faroj* " plenumitaj, individue, de ĉiu el siaj elaĉetitoj. La graveco donita al " *faroj* " konfirmas la inspiran deklaron al la apostolo Jakobo, cititan en Jakobo 2:17: " *Tiel ankaŭ fido, se ĝi ne havas farojn, estas morta en si mem.* "

La juĝo de Dio sur Siajn kreitaĵojn estas konstanta, tage kaj nokte. Mi rimarkas la gravecon de la kriterio, kiu konsistigas la homaran aprezon de tempo. Ĝi ĉiam pensas, ke ĝi havas tempon por prepari sin por respondi al la problemo, kiu subite prezentas sin. Ekde la komenco de la milito en Ukrainio, tio estas, dum tri jaroj, la perspektivo kaj timo de konflikto inter eŭropanoj kaj Rusio ekzistis kaj teruris eŭropajn gvidantojn. En sia parabolo, Jesuo donis sian opinion pri la valoro de la vivtempo donita al homoj, citita en Luko 12:16 ĝis 20: " *Kaj li parolis al ili ĉi tiun parabolon: La tero de unu riĉulo donis abunde. Kaj li pripensis en si, dirante: Kion mi faru? Ĉar mi ne havas lokon por konservi mian rikolton. Jenon,* " li diris, " *mi faros: mi detruos miajn grenejojn kaj konstruos pli grandajn, kaj tie mi konservos mian tutan rikolton kaj miajn havaĵojn; kaj mi diros al mia animo: 'Animo, vi havas multe da havaĵoj, provizitaj por multaj jaroj; ripozu, manĝu, trinku kaj estu gaja .'* " Sed Dio diris al li: " *Vi malsaĝulo! Ĉi tiun nokton oni postulos de vi vian vivon; kaj kies estos tio, kion vi preparis ?* "

La problemo, kiun alfrontas la homoj hodiaŭ, estas la sama: ili ne scias, ke Dio dekretis la horon de ilia morto, antaŭ tiu de la kompleta neniigo de la tuta homaro ĉe la reveno de Jesuo Kristo. Kaj se ili ignoras liajn planojn, tio estas ĉar ili subtakas la gravecon de liaj profetaj tekstoj kaj ĉefe la gravecon de ilia obeemo, kiu konsistigas la solan pruvon de la fido, kiun li metas en lin. Dio povas beni nur estaĵojn, kiuj estas absolute konvinkitaj, ke li estas la perfekta fonto de inteligenteco, saĝo kaj vera scienco, ĉar li diras kaj vere estas la sola Ĉiopova Dio.

Kiel la " *riĉulo* " en la parabolo, eŭropaj gvidantoj interkonsiliĝas por plifortigi sian militistan ekipaĵon. Ĝuste en ĉi tiu tago, kunveno en Parizo, laŭ peto de prezidanto Macron, kunigas militajn gvidantojn el 30 okcidentaj nacioj. Sed neniu el ili, kaj ne menciante ĵurnalistojn aŭ politikistojn, konsideras la eblecon de tre baldaŭa rusa atako. Ilia militista ekipaĵo ne povas atingi la necesan nivelon dum pluraj jaroj, inter 5 kaj 10 jaroj, aŭ eĉ pli longe. Kaj kiel la " *riĉulo* " en la parabolo, Jesuo prepariĝas diri al ili: " *Ho malsaĝuloj! Ĉi-nokte via animo estos postulata de vi; kaj kion vi pretigis, por kiu ĝi estos?* " Ilia situacio estas vere komparebla al tiu de la " *riĉulo* ", ĉar ili reprezentas la tiel nomatajn " *riĉajn* " landojn kaj ne konscias, ke ĉiu homa vivo malaperos sur la tero post la glora reveno de Jesuo Kristo, atendata printempe de 2030.

La finfina ekzemplo de tiu ĉi riĉulo estas la usonano, tiel bone reprezentita de lia prezidanto Donald Trump, kiu avidis la mineralan riĉecon de Ukrainio de kiam prezidanto Zelenskij uzis ĝin por provi akiri usonan subtenon. Sed oni notu, ke la opinio de Donald Trump pri Ukrainio jam estis elpensita kaj fiksita antaŭ tiu ĉi oferto vendi ukrainajn rarajn terojn.

Same kiel la elekto de Donald Trump kaŭzis renverson de sorto por la tuta Eŭropo, la islama atako profetita en Daniel 11:40 denove mirigos kaj teruros la popolojn de suda Eŭropo. Islama agreso estas bone konata, sed ĝi restis subtaksata, estante konsiderata nur rilate al kelkaj individuaj aŭ grupaj agoj faritaj ekde 1995, ĉefe en Francio, Nederlando, kaj lastatempe en Germanio. Francio, tamen, jam havas ĉirkaŭ 300 civilajn mortojn fare de islamistoj.

La atako fare de fundamentisma Islamo sendube estos la plej granda surprizo por okcidentaj gvidantoj maltrankvilaj pri ebla rusa atako. Tiel, Rusio kaj Ukrainio ludas rolon kiel distraĵo, subtaksante la islaman riskon. Kaj siavice, la islama atako agos kiel distraĵo, favorante la timitan rusan atakon.

En la tago de ĉi tiu atako, neantaŭvidita de homoj, sed rivelita de Dio al siaj solaj veraj elektitoj, la tuta peniga laboro farita de usonaj politikistoj estos reduktita al nenio. Mi ŝatus atentigi, ke denove, la prioritato donita al la islama risko, konstante kondamnita de la Nacia Kunveno de Marine Le Pen, pruvos, ke ĉi tiu partio, demonigita de prezidanto Macron, pravas.

Kiel reagos Donald Trump kiam ĉiuj liaj espero pri universala paco forfandiĝos? Ne volante militon, li retiriĝos, pripensante la tempon kaj formon de sia venĝo kontraŭ konkeranta kaj venka Rusio tra la tuta teritorio de EU.

Ĉar Donald Trump vere metas sian esperon en universalan pacon, kredante ke ĉiu homo aŭ lando estas aĉetebla; nur demando pri prezo. Lia pensmaniero mirigas kaj ŝokas la karakterojn de eŭropaj homoj kutimiĝintaj al la malo oferi sin por la intereso komuna al la tuta EU-komunumo. Pro tio riĉaj landoj subvencias la helpon de malriĉaj landoj enirantaj. Sed ĉi tiu malavareco petita kaj postulata de la popolo estas hipokrita fraŭdo, ĉar en realeco, la eniro de malriĉaj landoj favoras la riĉiĝon de financaj investantaj grupoj per ilia ekspluatado. La sinteno de Donald Trump almenaŭ havas la meriton klare montri lian nesatigeblan komercan naturon. Kaj se li povas permesi al si esti tiel travidebla, estas ĝuste ĉar li ne ricevis politikan trejnadon.

Fine de mardo, la 11-a de marto 2025, la renkontiĝo inter la usonanoj kaj la ukrainoj rezultigis la interkonsenton pri provizora 30-taga batalhalto, surtere, surmare kaj en la aero. La propono poste estos prezentita al Rusio, sed neniuj aliaj kondiĉoj estis diskutitaj. Teorie, la ideo de batalhalto estas dezirinda por ĉiu pacema estaĵo, sed por la militestroj engaĝitaj en batalo, tiu ideo estas neeltenebla, eĉ neakceptebla. Tamen, ili povas rezignacii sin kaj obei sian nacian gvidanton, sed ili longe konservos venĝemajn sentojn kontraŭ la malamiko. La eksplodema temo de la interkonsento estas evitata ĉar ĝi dependas de la rusa pozicio. Paco! Jes! Sed sub kiaj kondiĉoj?

Ĉi tiu detalo estas sendube la plej grava de la procezo: kion Ukrainio povas rezigni en ĉi tiu interkonsento? Krome, en la momento de la decido, kiun Ukrainio devas fari, eŭropa milita subteno konstruiĝas sub la engaĝiĝo de

prezidanto Macron. Se venko, aŭ la ebla ebleco de venko, minacas, kial subskribi malutilajn interkonsentojn?

Tiel, la klopodoj de prezidanto Trump por paco estas paradokse malfortigitaj de la militema aroganteco organizita de prezidanto Macron. La gvidanto de la novaj Romanoj memoros ĉi tiun detruan efikon de sia aliro, kaj li trovos en ĝi pravigeblan kialon lasi Francion suferi la detruon faritan de la rusaj armeoj.

La nuna tutmonda situacio strange memorigas pri tiu, kiu regis en -168 por la seleŭkida reĝo Antioĥo la 4-a Epifano, kiu signifas la ilustrulo. Daniel 11 prezentas lin inter la versoj 21 ĝis 33. Sed estas la atestoj de historiistoj, kiuj raportas interesajn detalojn rimarkindajn. En lia lasta kampanjo gvidata en -168 kontraŭ liaj malamiko, kiuj estis neniu alia ol liaj egiptaj lagidaj nevoj kaj nevino, du Ptolemeoj kaj Kleopatra, Antioĥo la 4-a estis blokita kaj haltigita per la interveno de la romia legato nomita Popilio Laenas. Rimarkinda detalo, li desegnis cirkon sur la tero ĉirkaŭ la piedoj de la greka seleŭkida reĝo kaj ordonis al li forlasi ĉi tiun cirkon nur kun la akcepto aŭ rifuzo obei la donitan ordonon, riskante esti konsiderata malamiko de Romo, en kazo de rifuzo. Tiutempe, Romo havis potencon mararmean bazon establitan sur la insulo Kipro. Ĝi fariĝis la supera tutmonda aŭtoritato de la momento kaj por longa tempo. Antaŭ li, kaj antaŭ la reĝo Seleŭko la 4-a, kiu estis murdita, kaj poste lia filo Demetrio, kiu estis elpelita de la romanoj, la reĝo Antioĥo la 3-a, lia patro, suferis gigantan malvenkon pro la venko sub la romia armeo. Lia lando estis submetita al peza ŝuldo, kaj la estonta Antioĥo la 4-a, lia plej juna filo, estis prenita ostaĝo de la romanoj. La seleŭkidaj reĝoj do komprenis, kio estas la romia milita potenco, kies latina moto estis "lex dvra lex", signifante, ke la leĝo estas severa, sed la leĝo estas la leĝo.

Hodiaŭ, en ĉi tiu rolo de Popilio Laenas, ni havas prezidanton Trump, kiu, fidante je sia tre reala milita potenco, kontentiĝas per premo sur la du militantajn partiojn, Ukrainion kaj Rusion. Tamen, konvinki la sieĝatan ukrainan gvidanton estas multe pli facile ol konvinki Rusion, kiu estas en pozicio de forto kaj domineco, estante mem delonge potence armita lando.

En sia nuna situacio, sen la forto de Usono, NATO estas kiel fido kiu neas sian forton, malfortigita, trompema ombro. Por Rusio, kiu estas en pozicio de forto kaj malrapide sed certe reakiras la rusan teritorion Kursk okupitan de la ukrainoj, la nuna tempo ne favoras la "batalhalton" proponitan de Donald Trump. Mi kredas ke la rusoj petos la usonanojn prokrasti la nunan oferton, atendante ilian kompletan rekonkeron de la Kursk-teritorio.

Mi opinias, ke la takso de okcidenteŭropanoj pri la milita kapablo de Rusio estas mankhava, ĉar Vladimir Putin volis prezenti sian intervenon kontraŭ Ukrainio kiel "specialan operacion", kio kontraŭdiras ajnan planon ataki la Okcidenton. Ili forgesas, ke en tutmonda milito, Rusio lanĉos plurajn samtempajn atakojn kontraŭ ĉiuj okcidentaj landoj, kiuj ne povos unuigi siajn fortojn, devante rezisti loke, ĉiu hejme.

Flanke de la ukraina flanko, la tumulta renkontiĝo inter Zelenskij kaj Donald Trump fruktis. La tre batalema Volodimir Zelenskij ĵus spertis la plej grandan timon de sia vivo, kiu konsistas el kompleta perdo de usona subteno. Tial

ne estas surprize, ke li revenas submetiĝema kaj preta subskribi ĉion, kion Usono prezentas al li, ĉar nenio estus pli malbona por li ol havi usonan koleron kontraŭ li. Li ne perdas esperon, ke la usona provo pri paco malsukcesos, sed preferas lasi la respondecon al Rusio, kiu vere havas nenion por gajni de tuja paco.

Mi lernis, ke la 11-an de marto 2025 pasis 40 jaroj de post la elekto de sinjoro Gorbaĉov, tio estas, de post la jaro de la fino de la soveta alianco kaj la tempo de la malfermiĝo de Rusio al la Okcidento; la tempo de "Travidebleco". La 80 jaroj da paco, kiuj komenciĝis en 1945, estas do ankaŭ 40 jaroj + 40 jaroj por Rusio; 40 jaroj da soveta alianco + 40 jaroj da malfermiĝo al la Okcidento.

Mi aŭdas homojn kritiki la aŭtokration de Donald Trump de francoj, kiuj forgesas, ke la 5-a ^{Konstitucio} de ilia Respubliko donas aŭtokratan potencon al ĝia prezidanto, sen trovi tion nenormala; la aŭtokrato ĉiam troviĝas en la hejmoj de aliaj homoj. Male, en Usono, Prezidanto Trump ĝuas esceptan plimulton en ĉiuj sferoj de la registaro en la lando.

M22 - Mondaj novaĵoj en fabloj

Mia unua fablo estas parodio bazita sur "La Korvo kaj la Vulpo" atribuita al Jean de la Fontaine, escepte ke la korvon anstataŭigas kokoj.

Mi ne kaŝos ĝin, la nomo de mia vulpo estas Volodimir Zelenskij, prezidanto de Ukrainio ekde 2019.

Tiu ĉi ukraina vulpo volis eniri la eŭropan kokinejon, sed tre solida barilo kaj pordo malhelpis ĝin eniri. En 2013, ĝi elverŝis sian koleron sur la malgrandajn idojn de potenca patrino urso, kiuj rigardis lin, remaĉante pri sia venĝo. Li atendis kelkajn jarojn kaj revenis en 2022 por aperi antaŭ la eŭropa kokinejo, asertante esti en morta danĝero ĉar lin minacis malbone lekita patrino urso. Bonaj infanoj sed ne malsaĝaj, la kokinoj kaj la koko de la kokinejo hezitis pri kion fari. Enlasi vulpon en kokinejon estis liveri plurajn kokinojn al la morto; cetere, ĉu oni povas resti indiferenta pri la aflikto de tiu ĉi kompatinda vulpo minacata de morto? La vulpo memoris la fablon pri la korvo kaj la vulpo kaj komencis flati la kokinojn, dirante al ili, ke ilia plumaro estas bela kaj ke ilia galkridado estas la plej bela kanto aŭdata en la trilado de la naturo. Ruĝiĝante pro plezuro pro tiuj komplimentoj, niaj eŭropaj kokinoj decidis oferti kelkajn el siaj ovojn al la flata vulpo, sed tamen ne malfermis al ĝi la pordon de la kokinejo. La vulpo estis tiel prizorgata de la kokinoj, sed ĝi devis respondi al la atakoj de la urso, kolerigita de la morto de ŝiaj malgrandaj idoj. Niaj eŭropaj kokinoj kondukis kiel la korvo en la fablo; ili estis viktimoj de ruza flatisto. La eŭropaj kokinoj estis influitaj de la opinio de la amerikaj kokinoj, kies ĉefa koko estis Joe Biden. Tiam tiuj amerikaj kokinoj ŝanĝis sian stalejstron. Nova koko estis elektita, nomita Donald Trump.

La nova koko estis la absoluta malo de la antaŭa. Lia sola politiko estis komerca. La ovhelpo donita al la vulpo estis tre multekosta, kaj la nova koko volis fini ĉi tiun helpon, sed li subtaksis la potencon de la ruzeco de la vulpo. La vulpo sciis kiom multe la nova koko interesiĝis pri riĉeco, kaj li proponis administri liajn tre valorajn rarajn terojn, post ilia malfacila kaj multekosta ekspluatado.

Komence, la vulpo rifuzis subskribi la vendakton por la minprojekto. Kun la absoluta potenco de reĝa aglo, post dua rifuzo subskribi, la amerika koko perforte traktis la vulpon en oficiala kunveno, kiu okazis ĉe lia hejmo en Vaŝingtono, lia korto. Ĉi tio havis tian tutmondan efikon, ke kelkaj el la amerikaj kokinoj riproĉis lin pro tio. Tamen, en sia natura fiereco, la amerika koko ne volis malkontentigi siajn amerikajn kokinojn, kaj li organizis novan kunvenon, ĉi-foje en Arabio, kun vulpididoj reprezentantaj la vulpon. Minacite de la koko ĉesi provizi lin per ovojn kaj forlasi lin al la kolero de la ursino, la vulpo ŝanĝis sian strategion. Li nepre nepre devis perdi la subtenon de la amerika koko. Tial estis en la intereso de la vulpo impliki la kokon en sian tendaron; ĉar ĉi tiu amerika koko, potenca kiel reĝa aglo, havus interesojn en la teritorio de la vulpo por defendi sin kontraŭ la agreso de la urso. Lia sinteno tial subite ŝanĝiĝis, akceptante ĉiujn kondiĉojn truditajn de la amerika koko.

En tiu nova strategio uzata de la vulpo, tiu trompita estis la amerika koko, kaptita de lia nesatigebla volupto. Ĉar la submetiĝo de la vulpo devigas ĝin redoni al li siajn kokinajn ovojn; ion, kio estis ekskludita de la komenco de lia alproksimiĝo; li do estas kaptita de siaj propraj decidoj.

En Arabio, la vulpo kaj la amerika koko konsentis pri unu-monata batalhalto inter la vulpo kaj la urso. Sed la urso ankoraŭ ne diris, ke ŝi konsentas subskribi la interkonsenton, kiu, cetere, ne plenumas la kondiĉojn truditajn de la urso en ŝiaj telefonaj konversacioj kun la amerika koko. Ĉiuj bestoj sur la planedo, kiuj pasie sekvas la disvolviĝon de ĉi tiuj eventoj, estas misgvidataj de la agoj de la koko, al kiuj videble mankas klareco kaj firma linio, krom lia deziro al paco. Kaj ke nia amerika koko igu la urson akcepti aliajn kondiĉojn, kiujn li establis kaj jam fiksas, estas alia afero, kiu limas al la neebla. Tio estas des pli vera, ke la koko jam ne havas rimedojn por premi la urson, ĉar ĉiuj, aŭ preskaŭ ĉiuj, el tiuj, kiuj estis eblaj, jam estis aplikitaj, kaj sen atingi la deziratan rezulton.

La resto de la aktualaj eventoj estas do facile antaŭvidebla. La urso rifuzos ĉi tiun interkonsenton, kiu ne plenumas liajn jam esprimitajn postulojn. Post periodo de trompa sukceso, la usona koko finfine suferos teruran fiaskon kaj, tre ĉagrenita, li devos rezignacii sin kaj forlasi sian pacprojekton. Li ĵus diris la 12-an de marto, ke se la urso rifuzos, mi citas: "homoj daŭre mortos por nenio." Kio estos lia decido tiam?

Mi opinias, ke, kontraŭe al tio, kion esperas eŭropaj ĵurnalistaj kokinoj, la amerika koko malimplikiĝos de la vulpa problemo, eĉ konsentante rezigni sian mineralan riĉecon. Ĝi do revenos al sia komenca programo, forlasante la vulpon al la sola subteno de eŭropaj kokinoj, ĝis la urso venos kaj englutos ilin ĉiujn samtempe.

En sia amerika stalo, la koko transformiĝos en potencon kaj imponan reĝan aglon. Plena de indigno, li koleras kontraŭ ĉiuj, kontraŭ la urso kompreneble, kontraŭ la vulpo, kiu manipulis lin, sed ankaŭ kontraŭ la franca koko, kiu, fariĝante militestro de la eŭropa kokinejo, malfortigis liajn ŝancojn paciĝi kun la urso. Ĉar, per ĉio parolanta por atingi pacon, la eŭropa stalo pensas, ke ĝi atingos ĝin per milito, dum la amerika koko pensas, ke ĝi atingos ĝin per tuja paco. Tamen, ambaŭ provoj estas destinitaj al malsukceso, ĉar la ĉiopova Dio malhelpas provojn je paco kaj favoras ĉion, kio provokas militon. La tempo estas lia, la

decido estas lia, kaj la ribelema besta homaro disigita tra la tero jam delonge estas lia malamiko.

La eŭropa kokinejo estos surprizita de la atako de amasoj da agresemaĵoj el la " **sudo** ", kaj inter ili, multaj jam ĉeestantaj en la korto. Ĉi tiu "surpriza" atako devigos la eŭropajn kokinojn sendi siajn batalfortojn en ĉi tiun agreseman " **sudon** ". La urso trovos tie la idealan okazon por kontentigi sian venĝon kaj ĝi devigos la defendojn de la eŭropa kokinejo, ŝtelante ovojn kaj maĉante kokinojn, ĝi repagos al si la interezon de siaj frostaj, kaj eble konfiskitaj, aktivaĵoj por doni ilin al la helpo de la vulpo kaj ĝiaj idoj. Bruligita, la eŭropa kokinejo estas detruita. Jen la momento, kiam la reĝa aglo elektas interveni kaj detrui la hejmon de la urso kaj ŝiaj idoj. Ripozinta kaj bone preparita, la reĝa aglo unue frapas la urson per surprizo. Kaj ĉi tiu mortiga bato decidas la rezulton de la batalo. La aglo venkas kaj la urso ne plu ekzistas.

Mia dua fablo ĉi-foje parodias la fablon de "La Akrido kaj la Formiko" de la sama Jean de la Fontaine, kies nomo mem elvokas preskaŭ dian infanecan purecon. Mi plusendas interesitajn legantojn al la originalaj verkoj kaj mi kontentas ekspluati iliajn lecionojn.

Distribuo de roloj

La formiko: Rusio

La cikado: Eŭropo

Termito: Ameriko

Estas tiel vere! Ekde 1945, la sovetia formiko laboregis per siaj elvokivaj simboloj de "la martelo kaj rikolto", kiuj ebligis la kreadon de riĉeco ĉefe dediĉita al la produktado de militaj armiloj. Ĉar ekde 1945, konkurenco komenciĝis inter la formiko kaj granda, granda, nesatigebla, usona termito.

Inter la du ekstremoj, en la centro, en Eŭropo, cikado pasigis sian tempon kantante ĉar estis somero, la varmega vetero kiu ne favoras la amon al laboro. Ĝi venis kaj foriris, farante artajn vojaĝojn kaj elspezante sen kalkuli ĉion kion ĝi havis kaj ricevis, sed sen prepari siajn armeojn; ĉar estis paco.

Siaflanke, ekde printempo, la formiko laboris pri sia ekipaĵo, saĝe antaŭvidante malpli mildan veteron. De kelo ĝis subtegmento, ĝi provizis sin per konkoj kaj raketoj, preparita por la fino.

Ĉar bona vetero, kiel ĉio alia, finiĝas, venis aŭtuno, kaj la cikado estis malsata. Danĝero minacis ŝin, ĉar la formiko estis ĉagrenita. Kaj la konduto de ŝia amika termito ŝanĝiĝis. Al la armiloj! Al la armiloj, ŝi kriis! Sed ŝi havis nenium, aŭ ne sufiĉe, por rezisti la formikon kiam ĝi atakis ŝin. Moralo: kantu kaj dancu, cikadoj, sed morgaŭ vi estos manĝitaj.

Perdita tempo neniam reakireblas - Nia cikado tro malfrue rimarkis sian eraron, kiam ĝi jam ne plu povis produkti la necesajn armilojn en la vivo, kiun Dio celis por ĝi en Sia programo.

Jean de la Fontaine prezentis tiom da diversaj situacioj per rigardo al homoj kaj bestoj, ke la lecionoj de liaj fabloj konsistigas kolekton de saĝo. Al la du jam prezentitaj fabloj, mi volonte aldonus la finan moralon pri la korvo kaj la vulpo: "la korvo, honta kaj tute konfuzita, ĵuris, sed iom malfrue, ke li ne plu estos kaptita." Sed la nuna realo estas multe pli severa, ĉar ĝi ne ofertis al niaj nunaj korvoj la ŝancon profiti de ilia malfeliĉa sperto, kiu amase kondukos ilin al morto.

M23 - La vera signifo de aferoj

Por la granda Kreinto Dio, kiu venis por riveli sin en Jesuo Kristo, la tuta homaro estas kiel besta vivo, konsistanta el vegetaranoj, karnomanĝuloj, kaj eĉ kanibalistaj specioj. Inter la plej obeemaj kaj mildaj estas la ŝafoj, la ŝafidoj, submetitaj al la virŝafo, kiu gvidas la gregon. En la foresto de paŝtisto helpata de siaj hundoj, la ŝafoj senĉese antaŭeniras, okupitaj nur per paŝtado de la herbo antaŭ siaj okuloj. Ili povas tiel disiĝi senkonscie kaj erarvagi, trovante sin izolitaj en lokoj plenaj de mortigaj danĝeroj.

Notu, ke Dio ne ekipis la ŝafon per agresemaj aŭ defendaj armiloj, nek per la kapablo rapide fuĝi. Ĝi ne havas dentegojn aŭ ungegojn kaj enkarnigas totalan vundeblecon. Tio estas ĉar ĝi reprezentas precize la bildon de tio, kio devas esti elektito elaĉetita de Jesuo Kristo. Estas sur ĉi tiu modelo, ke Jesuo konstruis sian Eklezion, sian Asembleon de la elektitoj fonditan sur siaj dek du apostoloj, ĉiuj elektitaj de li kun absoluta scio pri iliaj malsamaj karakteroj; tiu de Judas, inkluzive. Kaj jam lia nomo "Judas" igis lin la profeta bildo de la regno de Judujo, kies ĉefurbo estis la urbo Jerusalemo. Tiu, kiu vendis Jesuon al la religiaj judoj por tridek arĝentaj pecoj, estis laŭ ilia bildo; la perfidulo al la afero de Dio. La aliaj dek unu apostoloj formis, kun Jesuo kiel la angulŝtono, la ĉefa, la fundamenton de lia spirita Elektito malfermita al homoj de ĉiu raso, de ĉiu popolo, tra la tuta tero.

En la jaro 65, la teruraj persekutoj de la diabla, megalomania kaj patrinmortiga imperiestro Nerono, nomo devenanta de la latina "nero" signifanta nigran aŭ malhelan, kruele kaj maljuste mortigis ĉiujn apostolojn krom Johano. Lia nomo signifas: Dio donis. Persekutata siavice de la imperiestro Domiciano, montriĝis, ke Johano estis farita nedetruibla de Dio, rezistinte kaj travivinte banon en bolanta oleo. La imperiestro tial flankenmetis lin ekzilante lin izolitan sur la insulo Patmos, kie Dio donis al li la vizion nomatan Apokalipso; vorto tradukita de la greka "Apocalypsis", kiu signifas: Revelacio.

La sorto donita al la 12 apostoloj profetis la planon de Dio por 2.000 jaroj da tera historio.

- 1- La morto de la apostolo Judas profetis la morton de la karna kaj ribelema Izrael de la malnova interligo.
- 2- La morto de 10 apostoloj profetis la tempon de la malhela romia imperia dominado, poste papa ekde 538. (10 apostoloj por la tempo de la "dek kornoj" de Daniel 7:7-24)

- 3- La nedettruebla vivo de Johano profetis **la "fintempon"** spertitan de la lastaj disidentaj Sepa-tagaj Adventistoj atendantaj la revenon de Jesuo Kristo printempe de 2030.

Estas efektive al la lastaj Adventistoj, ke Jesuo celis ĉi tiun altvaloran Revelacion, kiu ne devus kaj ne povus esti komprenata ĝis 1995, tio estas, post lernado de la lecionoj de la tria ^{falsa} atendo pri la reveno de Jesuo por la 22-a de oktobro 1994.

Vi povas atentigi, ke en ĉi tiuj tri punktoj, mi ne citas la verkon de la Protestanta Reformacio. Mi nur konsideras la dian juĝon, kiu estas rivelita ĉefe per la historia kaj profeta libro verkita de la profeto Daniel, kies nomo signifas ĝuste: Mia Juĝisto estas Dio. Dio abomenas varmecon kaj li diras tion en Apokalipso 3:16: " *Tial, ĉar vi estas **varmeta**, kaj nek malvarma nek varmega, mi elvomos vin el mia buŝo.* " Ĉi tiu mesaĝo kondamnas institucion Adventismon, kiun Jesuo juĝas " **varmeta** ". ***Nun Sepa-taga Adventismo honoras la Sabaton, kiu estas praktikata laŭ tradicia kaj universala maniero oficiale ekde 1873, havante unike usonan karakteron ekde 1863, la jaro de la kreado de la Sepa-taga Adventista Eklezio. El kio konsistas ĝia "varmeco" ?*** La manko de amo por la vero, kaj por la profeta vero, kiu ankoraŭ gardas ĉiujn siajn sekretojn eĉ pri la Ŝabato, tiutempe kiam Dio vokis min por iom post iom lumigi ĉi tiun esencan komprenon en ĝia tuteco, tio estas, printempe de 1975, per nokta vizio, kaj en 1980 per mia adventista bapto.

Estante nova vinsako, Jesuo povis plenigi min per nova vino, mi neniam estis baptita antaŭ la 14-a de junio 1980 kaj mi nur frekventis, pli-malpli diligente, la Protestantan Reformitan Eklezion. Inter 1974 kaj 1980 mia intereso pri la Biblio nur kreskis kaj la "Granda Konflikto", la verko verkita de Ellen White, la adventista mesaĝisto de la Sinjoro Jesuo Kristo, sukcesis forŝiri min de mia muzika pasio, post du malsamaj prezentoj de la verko fare de du homoj, kiuj ne konis unu la alian. Mi trovis en ĉi tiu libro la ŝlosilojn, kiuj mankis al mi por kompreni la justan juĝon de Dio. Per ĉi tiuj ŝlosiloj, la profetaĵo malfermiĝis antaŭ mi, kaj la Spirito de Dio aŭ lia anĝelo direktis mian legadon, la deduktojn, mian rezonadon, kaj mian justan ekspluatadon de la bibliaj pruvoj donantaj la signifon de la simboloj cititaj en la profetaj tekstoj de Daniel kaj Apokalipso. Mi pensas, ke mi vere povas diri, ke mi estis la unua homo, por kiu Apokalipso fariĝis Apokalipso. Por ne krei konfuzon, mi daŭre nomas ĝin Revelacio, sed tiu obskura nomo jam ne kongruas kun la klara kompreno, kiun mi nun havas pri ĉio, kio estas rivelita en ĝi; tial Revelacio fariĝis en mia koro kaj menso: Revelacio.

Tiel, la oficiala institucia Adventismo falis en malhonoron pro sia "varmeco", ĉar Jesuo postulis, ke ĝi estu "varma kaj bolanta" por resti inda je sia graco. La tradicia praktiko de la Ŝabato jam ne protektas ĝin nek sanktigas ĝin. Ĉar laŭ ĝia programo, en kiu ĝia lumo estas kiel la brila lumo de la suno, kiu ĉiam plifortiĝas de la tagiĝo ĝis tagmezo, ĝiaj postuloj al siaj elektitoj ankaŭ kreskas paralele.

Kio estas Sepa-taga Adventismo? Nenio alia ol asembleo de protestantaj kristanoj deciditaj kompletigi la reformadon, kiu restis nefinita ekde la 16-a ^{jarcento}. Estas ĉi tiu kontento pri nefinita reformo, kiu igas Dion defii la nomon de la protestantoj "protestantoj", kiun ili jam ne meritas porti; ĝuste ĉar ili jam ne

protestas, sed interfratiĝas kun la papa katolikismo, la malamiko de Dio ekde ĝia kreo, katolika en 313 kaj papa en 538. Ĉi tiu alianco konsistigas la frukton de homa juĝo malsama ol la dia juĝo. Ni vidas, ke falsaj protestantoj kaj Dio ne riproĉas la katolikan religion pro la samaj aferoj. Falsaj protestantoj riproĉis ĝin nur pro la perforto de ĝiaj persekutoj. Siaflanke, Dio riproĉas ĝin pro ĝia malestimo al ĝia tuta skriba dia vorto: ĝia Sankta Biblio; kies personan legadon ĝi malpermesis en sia malhela regado; kies originalan tekston de ĝiaj Dek Ordonoj ĝi reduktis kaj transformis.

Ne estas malfacile kompreni ĉi tiujn aferojn:

- 1- La judo, kiu ne havas fidon al Jesuo Kristo, jam ne estas judo rilate al Dio.
- 2- Katolikismo neniam estis agnoskita de Dio.
- 3- Protestantismo perdis sian protestantan statuson en 1843.
- 4- Institucia Sepa-taga Adventismo perdis sian benitan kaj sanktigitan statuson en 1994.

Ĉiuj ĉi tiuj faloj estas kaŭzitaj ĉar la cititaj grupoj rifuzas oferti al la Kreinto Dio la gloron de kompleta kaj finita Reformacio, kiu redonas al la Elektito de Dio ŝian brilan apostolan gloron kaj eĉ pli se tio eblas. Nia plej nova generacio de elektitoj profitas de nekomparebla dia lumo, ĉar Dio lumigis sian profetaĵon, kiu malkaŝas la signifon de pasintaj spertoj kaj tiun de la estonteco.

Dio permesis al siaj elektitoj identigi la mensogojn, kiujn falsaj tradukoj de la originalaj bibliaj tekstoj skribitaj "**en la hebrea kaj greka lingvoj**" enhavas por pravigi praktikojn kondamnitajn de Dio. Mi elstarigas ĉi tiujn du diablajn fruktojn: adoradon en la unua tago de la semajno kaj preĝon adresitan al Dio starante. Por la adorado de la unua tago, la sola referenco trompe pretendata por pravigi ĝin estas ĉi tiu verso: Agoj 20:7, mistradukita el la greka. En la greka teksto, estas skribite: "*En la unua sabato ni kunvenis por rompi panon. Paŭlo, kiu estis forironta la sekvan tagon, parolis kun la disĉiploj, kaj li daŭrigis sian paroladon ĝis noktomezo.*" La vorto "**tago**" aldonita de la tradukisto ne ekzistas en la originala greka. Kaj la vorto "**semajno**" do indikas la "**Sabaton**" kaj ne la "**semajnon**"; la du vortoj estas indikitaj en la greka per la sama vorto "sabato". La rakonto priskribita tiel fariĝas tre logika post verso 6, kie estas dirite: "*Sed ni, post la tagoj de senfermentaj pano, ŝipiris el Filipi, kaj post kvin tagoj ni aliĝis al ili en Troas, kie ni restis sep tagojn.*" La juda viro konvertita al Kristo, kiu estas Paŭlo, respektas la tempon de "**senfermenta pano**" de la Pesaĥa festo. Lia restado en Troas estas "**sep tagoj**" kaj en tiuj "**sep tagoj**" okazas la unua Ŝabato, la tago de kristana diservo kiam la sanktuloj "**rompas panon**", kiel Jesuo instruis. La fakto ke Paŭlo devis foriri la sekvan tagon konfirmas ke tiu ĉi tago de kunveno estis Ŝabato honorata per lia ripozo en Troas.

Ĉi tiu trompo baziĝas sur la aldono de la vorto "**tago**", kio faras ĉi tiun tradukon interpreto, ne sincera kaj honesta traduko. Kun ĉi tiu verso kondamnita, ne eblas pravigi la adoradon de Dio en la unua tago de la semajno. Restas nur la signo heredita de la imperia romia paganismo de Konstantino la 1-a, kiu ordonis ĝin per sia dekreto de la 7-a de marto 321.

La dua kulpo koncernas la rezignon de subeniĝo en preĝo adresita al Dio. Ĉu mi bezonas ripeti ĝin? Ĉi tiu konduto malkaŝas la perdon de la signifo de la

vorto sankta, de la vorto sankteco, de la vorto dieco, kiun nur la Kreinto Dio reprezentas, havante antaŭ si neniun alian kreivan spiriton similan al la sia. Kaj pri ĉi tiu temo, necesis plu maljuste traduki la grekan tekston de Marko 11:25, en kiu la greka verbo "istemi" prezentita en la formo "stékété" indikas sintenon de firmeco kaj ne la starantan pozicion, kiu estas redonita per la formo "stasis". Ŝajnas, ke la diablo aparte elektis la tradukiston Oltramare por falsi sian version de la greka teksto de la nova interligo. Tial ne senkaŭze lia versio estis prenita de Louis Segond pro ĝiaj famaj versioj tre ŝatataj de legantoj de la franca lingvo, ŝatataj de la kalvinismaj protestantaj presejoj de Ĝenevo.

Jen la distordita versio: “ *Kaj kiam vi staras ~~preĝante~~, pardonu se vi havas ion kontraŭ iu, por ke via Patro, kiu estas en la ĉielo, pardonu al vi viajn pekojn.* ”

Jen la plej ĝusta versio: " *Kaj kiam vi preĝis fervore, pardonu se vi havas ion kontraŭ iu, por ke via Patro, kiu estas en la ĉielo, pardonu al vi viajn pekojn.* "

La sinteno, kiun ni alprenas en preĝo, rivelas nian individuan koncepton pri Dio. En preĝo, ni estas petegantoj, kiuj alparolas kaj parolas al la vivanta Dio, kiu rigardas nin kaj staras antaŭ ni, eĉ se li restas nevidebla. Tiu, kiu kliniĝas antaŭ lia vizaĝo, montras, ke li vidas lin, kia li estas. Tiu, kiu restas staranta en preĝo, montras, ke li ne vidas lin, kia li estas, potenca kaj timinda por tiuj, kiuj malestimas lin, sed afabla kaj kompatema por tiuj, kiuj honoras lin, kiel li meritas esti honorata.

La temo de ĉi tiu versio estas akiri pardonon de " **Dio** ", kiu " **Rezistu al la fieruloj kaj donu gracon al la humiluloj** ", laŭ tio, kio estas skribita en Jakobo 4:6 kaj 1 Petro 5:5. Nun, ĉi tiu " **fierulo** " kaj ĉi tiu " **humilo** " estas la ekzemploj cititaj de Jesuo en Luko 18:10 ĝis 14: " *Du viroj supreniris en la templon, por preĝi; unu estis Fariseo, kaj la alia impostisto. **La Fariseo, starante, preĝis jene kun si: 'Dio, mi Vin dankas, ke mi ne estas kiel la ceteraj homoj, ŝtelistoj, maljustuloj, adultuloj; nek eĉ kiel ĉi tiu impostisto. Mi fastas dufoje en la semajno, mi donas dekonaĵojn de ĉio, kion mi gajnas.'** La impostisto, starante malproksime, ne volis eĉ levi la okulojn al la ĉielo, sed batadis sian bruston, dirante: 'Dio, estu kompata al mi pekulo.' Mi diras al vi: **Ĉi tiu malsupreniris al sia domo, pravigita, pli ol la alia.*** " *Ĉar kiu sin altigas, tiu estos humiligita; kaj kiu sin humiligas, tiu estos altigita.*

Ĉiu, kiu alproksimiĝas al Dio por protekto kaj savo, devas kompreni, ke estante mem perfekte perfekta, liaj lecionoj nur esprimas per vortoj signifojn, kiuj estas ekstreme kontraŭaj. Inter la du kuŝas varmeco, neperfekteco, kiujn li malamas kaj ne povas elteni. Li tiel kontrastas malvarmon kun bolado, mallumon kun lumo, fierulojn kun humiluloj, tiel difinante la kriteriojn de sia tendaro kaj tiun de la diablo; la du tendaroj estante portantoj de diametre kontraŭaj valoroj.

Kio estis la problemo kun la fariseo citita de Jesuo? Ĉio, kion li diras, estas pravigebla, sed li montras sian fierecon forgesante, ke li estas la portanto de peko, kiun li heredis kiel ĉiuj homoj ekde Adamo kaj Eva. Li eble eraras pri la valoro, kiun li atribuas al bestaj oferoj ofertitaj por la pardono de pekoj laŭ la ritoj ordinitaj de Dio en la malnova interligo. Sed homa inteligenteco estas respondeca kiam ĝi donas al besto la saman valoron kiel al la homo origine kreita laŭ la bildo de Dio. Nun, la fariseoj de lia tempo trovas sin alfrontitaj kun ĉi tiu perfekta bildo

de Dio portata de Jesuo Kristo. Tial, per ĉi tiu parabolo, Jesuo akuzas pri fiereco ĉiujn fariseojn de sia ministerio, kaj preter tio, ĉiujn kristanajn fariseojn, kiuj aperos ĝis la tempo de lia glora reveno en la printempo de 2030.

Veraj " *filoj de Dio* " restas nerimarkitaj, tiom maloftaj ili estas en nia tempo, kiam scienco kaj teknologio monopoligas la prioritatojn de homaj mensoj. Sed laŭlonge de la tempo, laŭ sentempa maniero, legado de la Sankta Biblio restis la rimedo por fokusigi atenton al Dio kaj Liaj gloraj agadoj.

La esprimo " **tago de la Eternulo** " aperas en multaj tekstoj de la nova interligo, sed kie ajn ĝi aperas, ĝi indikas nur la gloran tagon de lia fina reveno, en kiu, ĝuste, la ripozo de la sepa-taga Ŝabato, kiun li profetas, trovos sian perfektan plenumiĝon en la sepa jarmilo, komence de kiu li aperos en sia ĉiela gloro.

Tial, en la skribaĵoj de la nova interligo, ni trovas neniun citaĵon de la esprimo " **tago de la Eternulo** ", kiu estas ligita al aparta ripoztago, kiu povus pravigi la nunan ripozon de la unua tago.

Falsa kristanismo, kiu honoras la reston de ĉi tiu falsa " **Dimanĉo** ", tiel trovas sin en la paradoksa situacio esti detruita de Jesuo Kristo je la tempo de la vera " **Dimanĉo** ". La saĝo de Dio estas miriga, ĉar mi rimarkas, ke li igas siajn malamikojn profeti ilian teruran finan sorton.

Kontraste, la obeemaj elektitoj, kiuj honoras Dion per observado de la sepa-taga Ŝabato, profetas sian eniron en la eternecon de la sepa jarmilo. La unua tago kaj la sepa tago estas efektive signoj de aparteno al du diametre kontraŭaj tendaroj: tiu de la diablo kaj tiu de la vivanta Dio, la granda Kreinto Dio.

Nia legado de la Biblio multe riĉiĝas kiam ni eniras la pensmanieron de Dio, kiu rigardas la vivon tra la prismo de ĝiaj absolutaj kontraŭoj. Aplikante ĉi tiun principon, mi estis certa, ke Dio sciigos al siaj fidelaj servistoj la daton de la tempo de sia fina reveno. Ĉi tio estas danke al ĉi tiu verso el Apokalipso 3:3: " *Memoru do, kiel vi ricevis kaj aŭdis, kaj tenu firme kaj pentu. Se vi ne viglos, mi venos al vi kiel ŝtelisto, kaj vi ne scios, en kiu horo mi venos al vi .*" Simple renversu la negativan formon de la teksto en pozitivan formon kaj ni ricevas: "... *Se vi viglos, mi venos al vi ~~kiel ŝtelisto~~, kaj vi scios, en kiu horo mi venos al vi .*"

Mia fido estis rekompencita ĉar en 2018, komence de printempo, la Spirito direktis mian menson al la juda kalendaro, kio ebligis loki la morton de Jesuo merkredon, la 3-an de aprilo, 30. 2000 jarojn poste sed en la unua tago de printempo, Jesuo revenos konfirmante ĉi tiun klarigon.

Ni neniam devus senti nin individue ligitaj per partopreno aŭ bapto en iu ajn eklezio. La sola ligo, kiu restas nemalhavebla, estas nia konekto al la Spirito de Dio kaj Lia tuta vero. En sia tempo, la apostolo Paŭlo faris la eraron resti fidela al sia heredita juda religio. Kaj li persekutis la elaĉetitajn sanktulojn de Jesuo Kristo, kredante, ke li honoras Dion per sia fervoro. Ekde lia sperto, sennombraj homaj animoj perdiĝis pro la sama kialo. Teraj amikecoj kaj familio ne ofertas eternan vivon; Dio sole ofertas ĝin, kaj eĉ tiam, laŭ siaj propraj kondiĉoj.

Estante liberaj en ĉiuj niaj elektoj, ni ĉiuj havas personajn opiniojn pri multaj aferoj en ĉiuj penskampoj. Sed niaj personaj opinioj valoras malmulte kompare kun la juĝo de Dio. Nur Lia maniero juĝi la vivon gravas, ĉar ĝi estas nepre la plej bona, la plej saĝa, la plej justa, kaj tial la plej altvalora por koni kaj dividi kun Li.

Post diskuto pri ĉi tiu temo, mi traktas ĉi tie principon uzatan de Dio. Ĉi tiu principo konsistas el predikado de malvero por scii la veron. En ĉi tiu specifa kazo, malvero diferencas de mensogoj ĉar ĝia motivo estas bona. Min brilis la dia saĝo rivelita de reĝo Salomono, kiu sukcesis malkaŝi la falsan patrinon kaj identigi la veran patrinon de infano, kiu estis la temo de la disputo. Por atingi ĉi tiun rezulton, antaŭvidante la reagon de la vera patrino, li ne hezitis ordoni, ke la korpo de la infano estu tranĉita en du partojn. La vera patrino identigas sin preferante en ĉi tiu kazo rezigni pri sia infano.

Ĉi tiu metodo estas tiel efika, ke Dio uzas ĝin konstante, kiam li testas siajn elaĉetitojn en 1843, 1844 kaj 1994 pri la atendo de la reveno de Jesuo. Ĉi tiuj datoj ne estas homaj inventoj, sed vojmontriloj konstruitaj sur nombraj tempoperiodoj cititaj en la Sankta Biblio. Kaj la kompleta ĉeno de ĉi tiuj datoj uzitaj en la kompleta historio estas -457; +27; 538 ĝis 1798; 1828; 1844; 1873; 1994. La precizeco de ĉi tiuj datoj estis tiel negrava, ke la datoj konstruitaj sur la ĉeno, havante kiel bazon -457, estas malĝustaj je unu jaro; ĉar mi malkovris ĉi tiun eraron malfrue. En Ezra 7:7, "*la sepa jaro de la reĝo*" Artahŝaŝt estas -458; lia unua jaro estante en -465; kio tiam donas la datojn +26; 1843; 1993. Sed ĉi tiu pravigita korekto jam ne havas veran utilon, ĉar la eventoj celitaj de ĉi tiuj datoj ĉiuj plenumiĝis.

Al ĉiu el ĉi tiuj datoj Dio aldonas gravan lecionon, ĉar en ĉiuj provoj, kiujn li organizas, la principo de absolutaj kontraŭoj estas aplikata, kondukante lin beni unu konduton kaj malbeni la kontraŭan konduton. La tri falsaj atendoj pri la reveno de Jesuo Kristo estis por Dio la rimedo por identigi siajn elaĉetitojn juĝitajn indaj je lia beno kaj malkaŝi inverse tiujn el ĉi tiuj elaĉetitoj trovitajn indaj je lia beno kaj tial nur indaj je lia malbeno. Kiam dato anoncas la revenon de Jesuo Kristo, ĉiu homa kreitaĵo reagas laŭ sia propra naturo, kun fido, aŭ sen fido, aŭ eĉ indiferece. Dio tiam agas rilate al ĝi laŭe, laŭ tio, kion ĝi meritas.

En la profetaĵo, dua ĉeno de datoj estas konstruita sur la dato 538, kiu markis la tempon de la establado de la romia papa reĝimo. La jenaj akiritaj datoj estas: 1798, fino de la netolerema papa regado; 1828, komenco de la adventista atendoperiodo; kaj 1873, fino de la tempo de la unuaj du adventistaj provoj. La Sinjoro de vero rezervis por mi la ekskluzivan rajton difini ĉi tiujn du datojn, 1828 kaj 1873, akiritajn per la daŭroj de 1290 kaj 1335 tagoj cititaj en Daniel 12:11-12. Tiu ĉi ĉeno komenciĝas en 538 kaj finiĝas en 1873. Ĝi malkaŝas la malbenitan statuson de la protestanta religio, provita inter 1828 kaj 1873. Ĉar nur en 1873 dia lumo lumigis la pravigon de la du adventismaj atendoj de 1843 kaj 1844. Reale, estis la oficiala universala establado de la Sepa-tagaj Adventistaj Eklezioj en 1873, kiu definitive kondamnis la protestantan religion, provitan kaj kondamnitajn pro ĝia sinteno en 1843 kaj 1844. Estis la restarigo de la "*sepa-tagaj Ŝabatoj*", kiu konfirmis la daŭrigon de la reformlaboro postulata de Dio. Sed estus malĝuste konservi nur la praktikon de la Ŝabato, ĉar la ĉefa kaŭzo de la protestanta malbeno koncernas aliajn tre gravajn verojn, kiel ekzemple sanreformon kaj la rezignon de la dogmo pri la senmorteco de la animo; aferoj korektitaj en la doktrino de la "Sepa-tagaj Adventistoj". Donante signifon al tiuj ĉi du provoj, Dio povas juste kondamni protestantajn kristanojn, kiuj ne atentis Liajn postulojn.

En Apokalipso 2:24-25, Dio prezentas la bazon por sia juĝo pri la protestantoj, al kiuj li diras: "*Sed ĉiuj, kiuj estas en Tiatira, kiuj ne havas ĉi tiun doktrinion kaj ne konas la profundaĵojn de Satano, kiel oni diras: Mi diras al vi: Mi ne metos sur vin alian ŝarĝon; nur tenu tion, kion vi havas, ĝis mi venos.*"

La prezento de la papa regado citita en Daniel 7:25 estas adresita al protestantoj jene: "*Li parolos vortojn kontraŭ la Plejaltulo, kaj subpremos la sanktulojn de la Plejaltulo, kaj pensos ŝanĝi tempojn kaj leĝojn; kaj la sanktuloj estos transdonitaj en liajn manojn por tempo, tempoj, kaj duono de tempo.*" Estas ĉi tiu daŭro trovita en Apokalipso 12:6-14 kiu, tradukita kiel "**1260 tagoj**", kiu difinas ĝian komencon en la jaro 538 kaj ĝian finon en 1798. Kaj kiel ni ĵus vidis, la protestantoj de la "**Tiatira**" epoko estas alfrontitaj kun ĉi tiu netolerema katolika regado. Ili tial konas ĝiajn pekojn kaj ĉion, pro kio Dio riproĉas ĝin. Tamen, tiutempe, la sabata demando estis ignorata, kune kun la aliaj punktoj menciitaj supre, tial, aludante al la estonta restarigo de la vero postulita de la dekreto de Daniel 8:14, de 1843 kaj 1873, Dio diris al ili en Apokalipso 2:24-25: "*Sed al vi, ĉiuj, kiuj estas en Tiatira, kiuj ne havas ĉi tiun doktrinion, kaj ne konas la profundaĵojn de Satano, kiel oni diras, mi diras al vi: Mi ne metos sur vin alian ŝarĝon; nur tenu tion, kion vi havas, ĝis mi venos.*" Sed kompreneble, eĉ tiutempe, la protestantoj, al kiuj Jesuo adresis ĉi tiun mesaĝon, certe estis mildaj kaj pacemaj estaĵoj, reproduktante la obeemon de la profetita Kristo kiel ŝafido, kiu lasas sin tondi milde sen moviĝi aŭ provi eskapi.

Resumante, en 1843 kaj 1844, Dio kondamnis protestantojn, kiuj ignoris la profetan anoncon pri lia reveno. Kaj en 1873, li kondamnis protestantojn, kiuj ignoris lian postulon restarigi la verojn piedpremitajn de katolikismo — aferojn, kiuj konsistigas pekojn, kiujn ili heredis de li kaj daŭre praktikas. Fakte, la vero restarigita en la Sepa-taga Adventista Eklezio kondamnas ilin definitive.

Sed siavice la Adventista Eklezio estos minacata de ĉi tiu mesaĝo, kiu kondamnos ĝin ĉe la fino de la "**kvin monatoj**" de Apokalipso 9:5-10, tio estas, 150 realaj jaroj, kiujn Dio donas al ĝi, tio estas, en 1994. Ĉar Dio deklaras en Apokalipso 2:25 kaj 26: "*Nur, kion vi havas, tenu ĝin ĝis mi venos. Al tiu, kiu venkas kaj gardas miajn farojn ĝis la fino, al li mi donos aŭtoritaton super la nacioj.*" Nun, benita en "**Filadelfio**", la oficiala Adventismo estas malbenita en "**Laodikea**" pro tio, ke ĝi ne "**gardis siajn farojn ĝis la fino**" prezentita de sia profeto Samuel, en Francio, ĉe Valence sur Rhône. Tio, malgraŭ la averto donita en la mesaĝo de "**Filadelfio**" en Apokalipso 3:11: "**Mi baldaŭ venos. Tenu tion, kion vi havas, por ke neniu prenu vian kronon.**" Kaj "**lia krono**" estis prenita en 1994 pro la malapero de la amo al la vero.

Ĉi tiu mesaĝo klarigas, ke la juĝo de Dio estas ekzercata sur du niveloj. La unua nivelo juĝas la sintenon al profeta biblia revelacio; la dua nivelo juĝas la homon laŭ lia kapablo praktiki la verojn, kiujn lia sanktigo postulas.

Por esti eĉ pli klara kaj preciza, mi diras, ke la unua nivelo de la juĝo de Dio juĝas la kredon kaj la dua nivelo juĝas la obeemon de kristanoj kaj antaŭ ili, de la judoj, kiuj havis tri jarojn kaj ses monatojn por akcepti aŭ malakcepti post la morto de Jesuo Kristo, la savon, kiun li alportis per sia libervola elaĉeta morto, merkrede, la 3-an de aprilo, la 30-an.

Tiuj du niveloj de la juĝo de Dio estas absolute komplementaj sed tre malsamaj. Ĉar neprovita kredo povas esti tre misgvida. Tio ne validas por obeemo, kies atesto estas spontanea kaj tial evidentigita sen la ebleco maski aŭ trompi iun ajn. Kaj tiuj du niveloj de dia juĝo koncernas, fakte, la fidon kaj la farojn, kiujn ĝi produktas.

Ordinara racio estas la ŝlosilo al vera inteligenteco. Retrovi ĝin permesas al ni aliri dian lumon. Nur ĝi permesas al ni ĉerpi el la Sankta Biblio nutran kaj favoran legaĵon. Kaj pri ĉi tiu temo, ni povas pli bone kompreni ĉi tiujn vortojn de Jesuo Kristo cititajn en Mateo 5:18: "*Vere mi diras al vi: Ĝis forpasos la ĉielo kaj la tero, eĉ unu joto aŭ unu streketo ne forpasos de la leĝo, ĝis ĉio plenumiĝos.*" Li diris en verso 17, kiu antaŭas ĝin: "*Ne pensu, ke mi venis, por detrui la Leĝon aŭ la Profetojn; mi venis ne por detrui, sed por plenumi.*"

Sur la kruco, la lastaj vortoj de Jesuo estis: "*Estas finite*", sed ne: "*ĉio jam plenumiĝis*". Ĉi tiuj du verboj, kvankam similaj, markas du etapojn en la programo de Dio apartigitajn per 2000 jaroj. Per sia morto, Jesuo "*plenumis*" la *profetan mision de la leĝo nur sur la ofernivelo. 2000 jarojn poste, kiam li revenos en gloro en la* venonta printempa tago de 2030, "*ĉio jam plenumiĝos*".

Verso 18 do konfirmas absolute, ke la leĝo perdas neniun el siaj instruoj ĝis la fina reveno de Jesuo Kristo kaj ĝis la renovigo de la ĉielo kaj la tero komence de la 8-a^{eterna} jarmilo. La leĝo malaperos nur kiam la problemo de peko estos tute solvita, tio estas, post la "*dua morto*" kaŭzita al la ĉielaj kaj teraj ribeluloj. Ĉar dum la sepa jarmilo, la juĝo farita de la elaĉetitaj sanktuloj kaj Jesuo Kristo bazos sur la kompleta instruado de la tuta biblia leĝo konstruita sur ĝiaj du sinsekvaj interligoj.

Dia leĝo estas kolekto de atestoj, kaj atestantoj estas utilaj en la horo de juĝo. Ĉiu el la kulpuloj estos respondeca laŭ la dia lumo donita tiutempe.

Ĉe la nivelo de la efektivigo de la dia leĝo, laŭleĝe anoncita de Dio en Daniel 9:27, per sia pekliberiga morto, Jesuo *finas la oferadon kaj oferon* de bestoj, ĉar ili havis nur simbolan valoron kaj profetis lian perfektan homan oferon. La tagon antaŭ sia morto, per la Sankta Vespermanĝo, Jesuo malkaŝis al siaj apostoloj la solan ŝanĝon okazinta en la nova interligo: la oferon de sia korpo anstataŭ bestaj oferoj. Ĉi tiu sola ŝanĝo estas sigelita per la verŝado de lia sango, justa kaj perfekte senkulpa. Sed en la Sankta Biblio, la prezentado de festoj kaj oferritoj restas la atestantoj de la plano de savo elpensita de Dio. Tio validas por ĉiuj profetaĵoj, kiuj plenumiĝas kaj kiuj reprezentas etapojn de lia granda sava programo favora nur al liaj elektitoj.

Al ni, kiuj vivas en la tempo de la fino, Dio ofertas al ni la privilegion malkovri ĉiujn sinsekvajn etapojn de la historio de la tero, viktimo de peko kaj ĉiuj ĝiaj konsekvencoj. Dio faras nin, nian generacion de elektitoj, siaj atestantoj antaŭ siaj fidelaj anĝeloj kaj antaŭ la demonaj homamasoj de la ĉielo kaj la tero. Estas per akcepto de ĉi tiuj aferoj en niaj koroj kaj mensoj, kaj per efektivigo de ili, ke la projekto profetita en Daniel 8:14 trovas sian kompletan plenumon; en la unua malvera traduko: "*la sanktejo estas purigita*" kaj en la ĝusta traduko: "*sankteco estas pravigita*".

M24 - La vera tempo laŭ la kalendaro de Dio

La temo, kiun mi prezentas hodiaŭ, estas donaco el la ĉielo, kiu markas la pasadon de la unua tago de printempo, kiu venas ĉi-jaŭde, la 20-an de marto 2025, la tago, kiam komenciĝas la jaro 5996 ekde la kreado, 5 jarojn post la glora reveno de la dia Sinjoro Jesuo Kristo.

Antaŭ ol lanĉi militan aŭ polican sekurecan operacion, la aktivaj membroj de la komando ĉiuj agordas siajn horloĝojn al la sama horo, poste ili ekigas la agon de sia programo. Ni tiel malkovros novan signifon, kiu malkaŝiĝas en Apokalipso 9:15, la esprimo: "**preta por la horo, tago, monato kaj jaro**"; decida horo, en kiu la granda ĉiopova Dio Jesuo Kristo, Miĥaelo, JaHVéH, transdonas la "pacajn" sed sendankajn loĝantojn de la eŭropaj "**dek kornoj**" al la timigaj kornoj de iliaj koleraj islamaj kaj rusaj ortodoksaj malamikoj.

Ĉi tiu printempo de 2025 estas do la tempo elektita de Dio por ke liaj elektitoj kalkulu tempon en jaroj kiel li mem kalkulas ĝin. Ni memoras, ke en Daniel 7:25, kion Dio atribuas al la "**malgranda korno**" aŭ la romia papa reĝo estas, ke li "**esperos**" *ŝanĝi tempon kaj leĝon*. » Kion signifas ĉi tiu verbo « **esperos** »? Unue, temas pri tio, ke li ne sukcesos, aŭ pli precize, nur dum certa tempo, eĉ se ĉi tiu tempo estis sufiĉe longa, multe superante la tempon de lia netolerema regado de «1260 tagoj-jaroj» anoncita en ĉi tiu sama verso. La restarigo de la vero entreprenita ekde 1170 per la preskaŭ perfekta verko de Pierre Vaudès nomata «Valdo» devis atingi ĉi tiun saman nivelon antaŭ la momento markita de « *la horo, la tago, la monato kaj la jaro* » kies reala tempo fariĝas kalkulebla, ĉar ĉi tiuj aferoj estas konataj kaj ligitaj al la elaĉeta morto de Jesuo Kristo, nome, la 13-an^{tagon} de printempo de la jaro 30, «je la 3-a horo posttagmeze, merkredon, la 3-an de aprilo 30». La Pesaha tago de la juda rito estis celebrata la 14-an^{tagon} inter la du vesperoj, tio estas, precize "3 horojn" post kiam Jesuo fordonis sian spiriton al Dio. Tial do sur la scio de ĉi tiu juda kalendaro baziĝas nia kompreno pri la jaro de la fina reveno en gloro de la resurektita kaj plene diigita Savanto, kies dato estas la venonta printempo de 2030; kaj kiu estas, en ĉi tiu printempo de 2025, nur 5 plenajn jarojn antaŭ ni.

Ĉi tiu nombro "2030" estas vere la jaro 6001 de la kalendaro kalkulita de Dio laŭ kreskanta maniero ekde la peko de Adamo kaj Eva aŭ la unua tago de la tera kreo; ambaŭ eblecoj havante sian logikon, mi ankoraŭ ne povas decidi kaj diri kiu estas la ĝusta. Sed nun sciante la daton de la fino, ni povas trovi la verajn datojn de la bibliaj eventoj fiksitaj per nombraj daŭroj en la profetaj tekstoj de Jeremia, Daniel, Ezekiel; kaj Mateo kaj Apokalipso; kaj Genezo, kies profetan karakteron mi malkaŝis.

Ĉar la jaro 6001 korespondas al nia jaro 2030 en la nuna romia kalendaro, ni estas en 2025, en 5996. Sammaniere, ni povas loki la morton de Jesuo Kristo en la jaro 4001 ekde la komenco de la kalkulado de la tempo fare de Dio. Kaj la jaro 2029 reprezentas la 2000-an^{jaron} de ĉi tiu kalkulado, kiu komenciĝas per lia savanta morto de la elektitoj.

Sed estas utile trovi la veran daton de la naskiĝo de nia dia savanto. Ĉar nia nuna kalendaro estas malĝusta, estante stulte establita je la dato de la morto de

reĝo Herodo la Granda, la araba reĝo kiu regis Judeon por Romo. Kaj jam historiistoj detektis nur por ĉi tiu evento eraron de "4 jaroj" en la dato elektita de la monaĥo Dionizio la Malgranda; nomo antaŭdestinita por ne eniri la regnon de la ĉielo. Ĉi tiuj "4 jaroj" do malpliigas je 4 jaroj la takson de la datoj de nia nuna kalendaro. Sed en miaj kalkuloj faritaj ekde miaj profetaj studoj finitaj ĉirkaŭ 1982, mi donis al ĉi tiu prokrasto "2 jarojn" pli, citite en Mateo 2:16: "*Tiam Herodo, vidante ke li estis mokita de la saĝuloj, tre koleris, kaj sendis mortigi ĉiujn infanojn en Betlehemo kaj en la ĉirkaŭa regiono **de du jaroj kaj pli junaj**, laŭ la tempo, pri kiu li diligente demandis la saĝulojn.*"

Origine mi nur enkalkulis tiujn tutajn "**du jarojn**", ĉar Dio tiel volis. Ĉar, fakte, tiuj "**du jaroj**" aldonitaj al la "kvar jaroj" de eraro de la morto de reĝo Herodo, alportis la totalan prokraston al 6 jaroj, kio donis al mi daton 1994, akiritan kiel la finon de la "**kvin monatoj**" de Apokalipso 9:5-10, tio estas, 150 realaj jaroj pasis ekde la 22-a de oktobro 1844, la dato de la adventista platformo; la dua dato kiam la unuaj adventistoj esperis eniri la ĉielon.

En ĉi tiu printempo de 2025, mi pridubas ĉi tiun valoron de "**du jaroj**" konsiderante, ĉi-foje, la precizecon "**kaj sube**", kiu akompanas ĝin en la biblia verso. La rezonado, kiu regas hodiaŭ, estas la jena: Reĝo Herodo ne volis preterlasi je iu ajn kosto mortigi la mesion, kiu verŝajne anstataŭigos lin sur la trono de Judeo. Ankaŭ li elektis supran kaj malsupran marĝenon de unu jaro, prenante kiel referencon la daton, kiam la magiistoj, kiuj vizitis lin, diris al li, ke ili vidis la gvidan stelon por la unua fojo; kion la teksto specifas en ĉi tiu sama verso: "**laŭ la dato, kiun li zorge demandis al la magiistoj**". Laŭ ĉi tiu nova analizo, nia nuna kalendaro estas nur 5 jarojn malantaŭe anstataŭ 6 jaroj. Ĉi tiu nova kalkulo donas al Jesuo la aĝon de 34 jaroj en la tago de lia morto, kaj la komencon de lia ministerio, aŭtune, je 30 jaroj kaj ses monatoj; kion konfirmas ĉi tiu teksto citita en Luko 3:23: "*Jesuo estis ĉirkaŭ tridekjara*, kiam li komencis sian ministerion, estante, kiel oni supozis, filo de Jozef, filo de Eli,..."

La datumoj, kiujn mi ĵus prezentis, estas firme establita kaj konfirmitaj de la biblia teksto kaj la inspiro de Dio. Sed ilia uzado prezentas malfacilaĵojn, kiuj instigas al la ebleco fari kalkulerarojn. Siatempe, William Miller faris kelkajn, kaj siavice, mi ankaŭ faris kelkajn. Inter 1980 kaj 1991, mi uzis la kalkulojn agnoskitajn en la Sepa-taga Adventista Eklezio koncerne la "**70 semajnojn**" de Daniel 9 kaj la "**2300 vespero-mateno**" de Daniel 8:14. Pli lastatempe, mi malkovris, ke "**la sepa jaro**" de la reĝo Artahŝaŝt la 1-a^{estis} la jaro -458 kaj ne -457. Tamen, post nova konfirmo de la kalkulo, postulata de la novaj datumoj ricevita koncerne la morton de Jesuo Kristo, kiu reprezentas la jaron 4001, la dato -457 estas trudita kiel bazo de la kalkulo. Historiistoj ja atribuas la jaron -465 kiel la unuan jaron de la regado de la reĝo, sed ĉi tiu regado komenciĝis en -463 kaj en ĉi tiu kalkulo, la jaro -457 estas efektive "**la sepa jaro**" de lia regado. Ĉi tiu temo estas sentema kaj tre strategia, ĉar ĝi permesas al ni fiksi la jaron de la baptito kaj morto de Jesuo, kaj tiun de la fino de la malnova juda interligo.

En Daniel 9, per la profetaĵo pri la 70 semajnoj en verso 24, Dio donas al ni, ekde verso 25 pluen, precizajn detalojn, kiuj permesas la kalkulon: "*Sciu do kaj komprenu, ke de la tempo, kiam oni diris, ke oni rekonstruu Jerusalemon, ĝis la Sanktoleito, la Princo, estos **sep semajnoj kaj sesdek du semajnoj** ; la stratoj*

kaj la fosaĵoj estos rekonstruataj, sed en danĝeraj tempoj. " La " **sep semajnoj** " koncernis la Judojn revenantajn el kaptiteco, kaj al ĉi tiu daŭro la anĝelo aldonas " **sesdek du** ". **semajnoj** ", kio reprezentas entute: " **69 semajnoj** ". La jena klarigo koncernos " **la** ^{70-an} **semajnon** ", meze de kiu Jesuo Kristo estis krucumota: " **Post la sesdek du semajnoj** , Sanktoleito estos ekstermita, kaj li ~~ne havos posteulon~~ por si. La popolo de gvidanto, kiu venos, detruos la urbon kaj ~~la sanktejon~~, la sanktecon, kaj lia fino venos kiel diluvo; **estas decidite, ke la detruoj daŭros ĝis la fino de la milito** ." Ĉi tiu lasta frazo rompas la kronologion de la temo de la milito, kaj permesas al la anĝelo reveni al la laboro de la Mesio: " **Li faros firman interligon kun multaj dum unu semajno, kaj dum duono de la semajno li ĉesos la oferon kaj la oferon; ...** " Mi haltigas ĉi tiun version ĉi tie libervole, ĉar la lasta frazo koncernas " **la detruanton** " **abomeninda** » romia kaj papa klare indikis: « **la dezertisto faros la plej abomenindajn aferojn** , **ĝis la ruino kaj tio, kio estis solvita, falos sur la dezertilon** . » La vera mesaĝo en la hebrea lingvo estas multe malpli klara kaj pli spirita: « **Kaj sub la flugilo estos la abomenindaĵoj de dezerteco, kaj ĝis la ruino kaj tio, kio estis solvita, falos sur la dezertulon** ». « **La flugilo** » prezentas la duoblan simbolan bildon de la imperia romia potenco « **kun la flugiloj de agloj** » kaj la papa potenco, kiu metas sin « **sub la flugilon** » de la demonaj anĝeloj. « **La dezertisto** » koncernas la teron, kiu fariĝos la dezerta abismo, senigita je siaj homaj loĝantoj, kaj la malliberejo de la diablo dum la sepa jarmilo.

Ni nun havas ĉiujn datumojn necesajn por kalkuli la daton de la bapto de Jesuo, lian morton kaj la finon de la interligo. Por fari tion, ni ankaŭ havas, ekde 2018, scion pri la hebrea kalendaro, en kiu la paska semajno aŭ " **70-a semajno** " metas la morton de Jesuo merkredon, la 3-an de aprilo 30, laŭvorte " **meze de la paska semajno** " kaj je la 13-a ^{tago de la} unua monato de la jaro 30. Tri horojn post la 15-a horo, la tempo de lia morto, komenciĝis la escepta Ŝabato de la Pesaha festo, markante je la 18-a horo la komencon de ĵaŭdo, je la 14-a ^{tago} antaŭvidita de la leĝo. Vendredo estis normala tago sekvata de la semajna Ŝabato de la kvara ordono de Dio.

La kalkulo

La datumoj en tagoj kaj semajnoj devas esti konvertitaj en tagojn, kiuj reprezentas jarojn laŭ la dia kodo donita al Moseo en Nombroj 14:34: " **Kiel vi esploris la landon dum kvardek tagoj** , tiel vi portos viajn malbonagojn **dum kvardek jaroj** , **po unu jaro por ĉiu tago** ; kaj vi scios, kiel estas esti sen Mia ĉeesto. " La kodo estas prezentita ankaŭ al la samtempa profeto de Daniel, Ezeĉiel: Ezeĉiel 4:5-6: " **Laŭ la jaroj de ilia malbonago** , **Mi kalkulos al vi tricent naŭdek tagojn**; kaj vi portos la malbonagon de la domo de Izrael. Kiam vi finos tiujn tagojn, kuŝiĝu sur vian dekstran flankon, kaj portos la malbonagon de la domo de Jehuda dum kvardek tagoj; **Mi rezervigos por vi tagon en jaro** . "

La plej longa daŭro estas tiu de la " **sepdek semajnoj** ": $70 \times 7 = 490$ tagoj. La plej mallonga estas tiu de la " **69 semajnoj** ": $69 \times 7 = 483$ tagoj. Kaj inter la du, la " **mezo de la semajno** " de Pasko estas printempo kaj la 487-a ^{tago} .

La ^{483a} kaj 490a ^{tagoj} celas du aŭtunojn sed komenciĝas per du printempoj. Printempo estas do la sezono, kiun ni devas memori. Komenciĝante per printempo, ĉi tiuj tri profetaj daŭroj **enfokusigas** la Paskan semajnon sur totala

daŭro de ok jaroj de la 483a ^{ĝis} la efektiva 490a ^{jaro} inkluzive. La profetitaj daŭroj reprezentas jarojn, kiujn la historio amasigas unu sur la alia en la reala vivo kiel kubo en infanludo. Tial gravas memori nur ĉi tiun aspekton de la "intervala" tipo kaj ne la datrevenan daton de la "kejla" tipo. Nia romia kalendaro ne prezentas problemon kaŭzitan de la falsa aŭ vera naskiĝo de Jesuo Kristo. En nia kutima erara kalendaro, lian naskiĝon antaŭas la jaro -1 kaj sekvas la jaro +1. Tiamaniere, la tagjaroj sekvas unu la alian kaj iliaj valoroj estas aldonitaj kiel infanaj "kubo".

La bibliaj nombraj daŭroj konvertitaj al tago-jaroj, 483 tagoj, 487 tagoj kaj 490 tagoj, prezentas la 70-an ^{semajnon} en formo centrita ĉirkaŭ la 487-^a tago, la centra tago-jaro en kiu Jesuo mortis, laŭ perfekte simetria maniero konstruita de aŭtuno 26 ĝis aŭtuno 33. La lastaj ses monatoj de la jaro 26 falas en ĉi tiun semajnon de la jaro kaj fine, estas la unuaj ses monatoj de la jaro 33 kiuj estas konservitaj. Ĉi tiu grafika simetrio estas la bildo de dia perfekteco, ĉar ĝi troviĝas en la plejsanktejo de la tabernaklo, en kiu la kesto de interligo kaj ĝia altaro, la kompatloko, estas metitaj en la centron de la ĉambro, inter du gigantaj keruboj kun etenditaj flugiloj kiuj renkontiĝas super la kesto en perfekta simetrio kiun ni trovas en la sepbranĉa kandelingo kaj lampoj.

Tiu ĉi konfiguracio havas signifon. Jesuo enkondukas la printempon 30, indikitan de la centra tago, la 487-a ' savon kaj sian perfektan oferon, en pekan homaron trafitan de morto kiel la sezono de aŭtuno, kiu simbolas ĝin: la sezono nomata mortinta. Morto estas antaŭ li, kaj morto estas post li, sed inter la du, Dio solvis la problemon de peko, ĉar li venis por kompensi ĝin en la karno de Jesuo Kristo. Alia prioritata klarigo metas, en tiu ĉi konfiguracio, la Paskon de lia kompensanta morto inter du "Jom Kippur" aŭ "Tago de Pentofaro" de peko, juda festo celebrata ĉiun aŭtunon, "en la sepa monato, en la 10-^a tago ", laŭ Levidoj 23:27.

Proksimumaj datumoj, konfirmitaj en Luko 3:23, " *Jesuo estis ĉirkaŭ "tridek jarojn aĝa kiam li komencis sian ministerion* ." Aŭtune de la 483-a ^{jaro}, li havis 30 jarojn kaj ses monatojn, naskiĝinte printempe, 30 jarojn pli frue. Tamen, establante sian kalendaron, kiun ni uzas, la monaĥo Dionizio la Malgranda ignoris ĉi tiun veron, kaj pensante trovi en la morto de reĝo Herodo proksiman referencpunkton, li elektis ĉi tiun elekton. Sed tiel farante, la morto de reĝo Herodo estas ŝovita per eraro de kvar jaroj, ĉar identigita, sed ne korektita. Rezulte, la vera aĝo de Kristo de 30 jaroj fariĝis 25. " **Meze de la semajno** " de Pasko, la erare taksita aĝo de Jesuo estas do 29 jaroj kaj la "490 jaroj" finiĝis je 33.

Tamen, tiuj falsaj valoroj estas la solaj, kiuj permesas al ni situigi eventojn en la historia tempo plenumita aŭ plenumota. Sed kiel indiko, mi povas diri, ke la veraj valoroj de la tri datoj de jaroj, ĉiuj komenciĝantaj per printempo kaj fiksita de la profetaĵo, estas: 31; 35; kaj 38. Tamen, Jesuo vere havis 34 jarojn, kiam li oferis sian vivon sur la kruco. Mi aldonis al la falsaj datoj 26; 30; 33: "5 jarojn", kiuj grupigas la "4 jarojn" de la eraro de la monaĥo Dionizio la Malgranda, kaj la "aĝon de 1 jaro", kiun Jesuo havis, dum la masakro de la infanoj de Betlehemo, el kiu li eskapis, trovante sin en tiu horo en Egiptujo.

Havante la falsajn datojn 26; 30; 33, ni povas establi la komunan daton de ilia komenco. Sufiĉas subtrahi 33 de 490; aŭ 30 de 487; aŭ denove 26 de 483 por

ricevi en la tri kalkuloj la daton - 457. Ĉi tiu dato estas "**la sepa jaro**" de la regado de la persa reĝo Artahŝaŝt la 1-a, ^{nomata} "Longa Mano"; kio metas lian unuan jaron en la jaron - 463. Kaj malgraŭ la datigo de historiistoj, kiuj metas ĝin en - 465, ĝi estas tiu, kiun Dio atestas kaj kiun Li elektis. Ĉar ni trovas en Ezra 7:7, "*la vorton, kiu anoncis, ke Jerusalemo estos rekonstruita*" laŭ Daniel 9:25. La kalkulo do trudas ĉi tiun jaron - 457 kaj fiksas la komencon de la regado de ĉi tiu reĝo je la jaro - 463. Ni legas en Ezra 7:7: "*Kaj multaj el la Izraelidoj, pastroj kaj Levidoj, kantistoj, pordegistoj, kaj Netinoj, venis ankaŭ en Jerusalemon, en la sepa jaro de la reĝo Artahŝaŝt.*" Verso 9 indikas la printempan sezonon: "*li foriris el Babelon en la unua tago de la unua monato*, kaj li alvenis en Jerusalemon en la unua tago de la kvina monato, kaj la bona mano de lia Dio estis sur li." Verso 13 konfirmas la reĝan ordonon: "*Mi ordonis liberigi ĉiujn el la popolo de Izrael, iliajn pastrojn kaj iliajn Levidojn, kiuj estas en mia regno kaj volas iri kun vi en Jerusalemon.*" Antaŭ ĉi tiu reĝo, sinsekve, reĝo Kiro kaj reĝo Dario ankaŭ rajtigis la rekonstruon de la domo de Dio. Sed estas la dekreto de la tria, Artahŝaŝt, kiu estas konsiderata.

La dato – 457 estas ankaŭ la bazo de la "**2300 vespero mateno**" de Daniel 8:14 kaj ĉi tie denove, simpla subtraho de la du nombroj donas la finon de ĉi tiu daŭro por la printempo de 1843; kio donas: $2300 - 457 = 1843$. Dio organizis duan adventistan teston, en kiu la reveno de Kristo estis fiksita por la 22-a de oktobro 1844. Ĉi tiu dato estas do unike historia kaj ligita al ĉi tiu dua adventista testo, kiu markis la finon de ĉi tiu speco de kredotesto, por ĉi tiu tempo. Ĉi tiu dato 1844 akiris grandan gravecon por la pioniroj de Adventismo kaj ne senkaŭze, ĉar "*la fino de afero estas pli bona ol ĝia komenco*", ni legas en Kohelet 7:8. Kaj estis en ĉi tiu aŭtuno de 1844, ke Joseph Bates unue adoptis la praktikon de la sepa-taga sabata ripozo antaŭ siaj adventistaj fratoj kaj fratinoj en Kristo.

En nia romia kalendaro, la morto de Jesuo Kristo situas en la jaro 30, kiu restas hodiaŭ la jaro 4001 el la 6000 jaroj de la historio de tera peko. Tamen, la jaro 30, al kiu oni devas aldoni 5 jarojn por trovi la veran jaron markitan de la morto de Jesuo Kristo, lokas la jaron de lia vera naskiĝo 35 jarojn antaŭ lia morto. Ĉi tiu interspaco de 35 jaroj, kiu apartigas lian veran naskiĝon kaj la jaron de lia morto, klarigas nian nunan transiron de la jaro 2000.

Surbaze de la falsa naskiĝo de Jesuo taksita kiel "jaro 1", 31 jarojn antaŭ lia morto, nia kalendaro atingos la veran jaron 6000 aŭ 2000 en 2029. Kaj la printempo de la jaro 2030 estos la "jaro 1" de la "**sepa jarmilo**", kiu malfermiĝos por Jesuo Kristo kaj liaj elaĉetitaj fideluloj.

En ĉi tiu nova kalkulo, la fino de la "**2300 vespera mateno**" establas la daton 1843, sur kiu falas la 150 jaroj de la "**kvina monatoj de Apokalipso 9:5-10. Ni tiel ricevas la daton 1993, kiu pravigas la adventistan malbenon, kiu venis sur la oficialan eklezion la 22-an de oktobro 1991**", la tago de la sekreta voĉdonado pri la decido de la gvidantoj de la verko eniri la aliancon de la Protestanta Federacio. En novembro 1991, post provo de repacigo malbone ricevita de la loka pastro, unu el la tri homoj, kiuj venis atesti kun mi, vidis lumon fali el la ĉielo vertikale en nelumigitan areon. La sekvan sabaton, mi estis oficiale forigita de la institucia adventista verko.

En la malnova datado kaj la ŝovo de 6 jaroj anstataŭ la nunaj 5, la dato 1844, sur kiu mi metis la "**kvin monatojn**" aŭ 150 realajn jarojn de Apokalipso 9:5-10, estis utila por pravigi mian anoncon pri la reveno de Jesuo Kristo por 1994, kiu do estis vere en nia falsa kalendaro la ebla jaro 2000. Tiutempe, la jaro 4001 supozeble markis la naskiĝon de Jesuo Kristo, printempe. Sed ĉi tiu kalkulo estis malĝusta, ĉar ĝi baziĝis sur la naskiĝo de Jesuo Kristo, dum la jaro 4001 estis tiu de lia morto; kio klarigas eraron de 35 jaroj, tio estas, la aĝo atingita de Jesuo kiam li mortis. Ĉar li naskiĝis printempe de 3966, 5 jarojn antaŭ la jaro 1 de nia kalendaro. La 34-a^{jaro} de la vivo de Jesuo Kristo, kiu antaŭas la jaron 4001 de lia morto, estis la jaro 4000. Mi rimarkas kun intereso, ke la sumo de la dato 3966 de la vera naskiĝo de Jesuo Kristo estas la nombro 24, tio estas, 12 + 12 kiel la du interligoj (12 patriarkoj; 12 apostoloj; 12 sigelitaj triboj).

Povante kundividi kun Dio lian manieron kalkuli la tempon, nia rilato kun li intensiĝas kaj anoncas veran fizikan kaj spiritan renkonton, kiu estas nur 5 jarojn antaŭ ni. Kaj ĝuste en ĉi tiu printempo Dio direktas nian atenton al ĉi tiu vera naskiĝo de Jesuo Kristo, kiun ni devas meti en -5, tio estas, 5 jarojn antaŭ la jaro 1 de nia kutima latina kaj romia kalendaro, tio estas, false kristana. Ni eniros ĉi tiun printempon de 2025 kundividante la scion pri la preciza dia tempo. Kio igas min diri, ke la mesaĝo pri "**tempo**" en Daniel 7:25 estas definitive solvita de Dio. La espero de la papa reĝo suferas amaran fiaskon: liaj ŝanĝoj estas identigitaj kaj ĝustigitaj.

En la sama verso, la espero pri ŝanĝo ankaŭ koncernas **la dian "leĝon"**. Ĝi efektive suferis multajn insultojn komence de katolikoj, sed ankaŭ ekde 1844, de protestantoj. La dia leĝo konsistas el la kanonaj skribaĵoj de la du sinsekvaj interligoj, la unuaj diaj revelacioj faritaj de Dio al Moseo, la gvidilo de la Eliro kaj la lasta ricevita en vizio de la apostolo Johano sur la insulo de lia kaptiteco nomata Patmos. La komenco kaj la fino de la biblia skribaĵo plenumiĝas en la kaptiteco organizita de ĉi tiuj du monstroj simboloj de peko, "Egiptujo" kaj Romo, sinsekve imperiaj kaj poste papaj.

La historio de Izrael estas konstruita de Dio tiel, ke ĝi memorigas al la homoj, ke ili naskiĝas portantoj de peko kaj ke inter ili ne estas senkulpa rilate al peko; kion Paŭlo konfirmas en Romanoj 3:19, dirante: "*Nun ni scias, ke ĉion, kion la leĝo diras, ĝi diras al tiuj, kiuj estas sub la leĝo, por ke ĉiu buŝo fermiĝu, kaj ĉiu fariĝu kulpa antaŭ Dio*". Tial estis senutile al la diablo kaj Romo misprezenti la dian leĝon, ĉar tiu leĝo nur celis akuzi kaj kondamni la homon, kiu estas heredanto de peko laŭnature ekde Adamo kaj lia peko.

En la malnova interligo, en ĝia nacia aspekto, la Izrael de Dio restis fidela al la litero de la leĝo skribita en la hebrea lingvo, legita kaj komprenata de ĉiuj hebreoj, kiuj konsistigis ĉi tiun Izraelon. La diablo tial havis nenian manieron falsi ĉi tiujn tekstojn de la malnova interligo.

En la nova interligo, kiu malfermiĝas al la paganoj, ĉi tiu neebleco malaperas, ĉar la paganoj ignoras la hebrea kaj ili ĉefe konas nur la grekan kaj la latinan. La biblia instruado tiam konsistas nur el originalaj tekstoj tradukitaj el la hebrea, por la malnova "**atestanto**", kaj el la greka, por la nova "**atestanto**", kiuj jam ne ofertas la garantion pri la precizeco de la originalaj vortoj. En 313, 318 aŭ 4284, la amaso da homoj false konvertitaj majstris la grekan kaj la latinan, sed

volonte malakceptis la hebrean version de la malnova interligo. Tiel, la hebrea kaj la greka estis konsiderataj "mortaj lingvoj". Sub la tirana romia dominado, la latina trudis sin kiel religia lingvo, tiel favorante la adopton de la mensogoj inspiritaj de la falsaj patroj de la Romkatolika Eklezio. Por la kristanoj, la spirita "mallumo" profundigis kaj densigis; la instruado de la malnova interligo malaperas kaj la romia katolika misalo anstataŭigas la skribaĵojn de la nova interligo. La romia normo anstataŭigas la dian normon.

En 538, kun la establado de la papa reĝimo, ĉi-foje, estas la ĉiela "Estro" de la Eklezio, Kristo, kiu estas anstataŭigita de tera gvidanto elektita de la kardinaloj de la romkatolika pastraro kaj kiu ricevas la religian titolon de Papo, tio estas, la supera spirita patro, kiun liaj sekvantoj kuraĝas nomi "Plej Sankta Patro" malgraŭ la malpermeso ordonita de Jesuo Kristo en Mateo 23:9: " *Kaj **nomu neniun via patro sur la tero** ; ĉar Unu estas via Patro, kiu estas en la ĉielo .* " Ĉi tiu anstataŭigo de Kristo per la papo estas profetita en Danielo 8:11 kaj 25: " ***Kaj li altigis sin ĝis la estro de la armeo** , kaj forprenis de li la konstantan ~~oferon~~ , kaj ~~renversis la lokon~~ , kie estis la fundamento de lia sanktejo... /...Pro sia prospero kaj la sukceso de siaj ruzaĵoj, li havos arogantecon en sia koro, li pereigos multajn, kiuj vivis pace, kaj **li leviĝos kontraŭ la princo de princoj** ; sed li estos rompita, sen la peno de iu ajn mano.* " La termino " *ĉiama* " rilatas al la ĉiela propeto, kiun Jesuo posedas ekskluzive. tero, kristanoj perdas lian propeton kredante, ke ili trovas ĝin en la tera papo.

En 1170, ĝuste per tradukado de la Biblio kaj ĝia skrupula praktikado, Pierre Vaudès permesis al Kristo provizore kaj escepte rekomenci sian eternan pastrecon. Ĉar mallumo fermigis post li sur lia verko kaj lia grupo de Valdanoj de la itala Piemonto. En la 16-a jarcento, sinceraj kaj pacemaj protestantoj ankoraŭ povis escepte profiti de lia graco kaj lia ĉiela propeto. Ili profitis de la teknika progreso, kiu favoris, per mekanika literatura presado, la disvastigon de la Sankta Biblio en diversaj lingvoj parolataj en Okcidenta Eŭropo. La verko de la Reformacio baziĝas sole sur la malkovro de la dia vero skribita en la tuta Sankta Biblio, kiun Dio prezentas kiel siajn " ***du atestantojn*** " en Apokalipso 11:3: " *Mi donos al **miaj du atestantoj** la povon profeti, vestite per sakaĵo, dum mil ducent sesdek tagoj .* "

Tiu ĉi Reformacio estis nur parta kaj la gloro de Dio postulis kompletan restarigon, kiun Li trudis per sia dekreto de Daniel 8:14 ekde la dato 1844, kiun ĉi tiu verso konstruis inter 1816 kaj 1982. La konstruita dato aperas hodiaŭ kiel la jaro 1843.

Hodiaŭ, ĵaŭdo, la 20-an de marto 2025, estas la unua tago de printempo kaj en la momento kiam Dio igas min korekti la kalendaron de sia programo aplikante la regreson de 5 jaroj anstataŭ 6 de la dato de la naskiĝo de Jesuo Kristo, en ĉi tiu sama tago, en Bruselo, la eŭropaj gvidantoj renkontiĝis kaj donis al si templimon de 5 jaroj por prepari la reakiron de sia milita kaj komerca forto. Ili donas al si ĝis 2030, por sukcesi en sia projekto kaj ne scias, ke Dio por ili, en 2030, formis la planon por ekstermi ilin ĉiujn.

M25 - Fariĝi civitano de la regno de la ĉielo

Ekzistas teorio kaj praktiko por fariĝi civitano de la regno de la ĉielo. Teorie, la simboloj de religia sindediĉo de baptito per totala mergiĝo, kaj partopreno en la Sinjoro-Vespermanĝo, kiam antaŭitaj de la lavado de la piedoj, oficiale faras elaĉetitan personon civitano de la regno de la ĉielo. Sed kio estas la realo? La naturo de la baptito estas ankoraŭ tre ligita al teraj valoroj. Kaj la simbolismo de la observata religia rito havas nur la valoron de celo atingebla. Kaj depende de la persono kaj la plimulto, tiu celo neniam estos atingita. Tio validas por amasoj da falsaj kristanoj, kiuj estas viktimoj de la supozo de fido. Ili volas plaĉi al Dio kondiĉe ke Li akceptu ilin kiaj ili estas kun iliaj karakteraj difektoj kaj iliaj pekoj. Ili trompe trankviligas sin per fidado al la granda nombro da homoj, kiuj pensas kiel ili. Ili ignoras, ke **la leĝo de nombroj estas homa valoro kaj nur homa**. Iliaj prioritatoj estas teraj kaj hodiaŭ tre humanismaj. La samaj homoj, kiuj malestimas diajn ĉielajn valorojn, dum ili pretendas esti sia savo, volonte oferas la naciajn valorojn de sia denaska lando. Humanismaj valoroj superregas ĉion — religiajn, komercajn, politikajn kaj naciajn postulojn — ĉar la mensoj de ĉi tiuj homoj estis formatitaj laŭ la tutmondisma modelo sub kiu la vasta plimulto el ili naskiĝis.

La nuna ŝanĝo en internaciaj rilatoj trafas ilin en la hepato aŭ la stomako. Kaj necesas tempo por ke ili plene komprenu, ke la tuta mondo estas minacata de milito. Tio estas ĉar ili ne mense preparis sin por ĉi tiu eventualaĵo. Aliflanke, mi pensis, ke mi vidos la grandan Trian Mondmiliton okazi en 1983, poste en 1993; kaj jen ĝi venas en 2025 aŭ 2026, pro ukraina situacio establita en 2022 kaj juda situacio en milito en Gazao ekde 2023. Tio estas ĉar, kiel Ĥabakuk, mi gardis spiritan "*gardoturon*". Antaŭ mia baptito, mia legado de la tuta Sankta Biblio en 1974 jam portis siajn utilajn efikojn; mi atendis la finan dramon kaj mi pensis, ke mi devos vivi ĝin en 1983 kaj 1993.

Homoj komprenu, ke por eniri la ĉielan regnon de Dio, speciala preparo estas same necesa kiel tiu, kiun kosmonaŭtoj spertas por siaj spacaj spertoj. Ambaŭ preparoj postulas multon de la kandidatoj. Preparo por la ĉiela regno koncernas la spiriton de la elaĉetitoj, dum preparo por spaca sperto koncernas la homan korpon kaj ĝian fizikan eltenemon. Sed **en ambaŭ kazoj, la homo devas superi la limojn de sia normaleco**.

Inter 2025 kaj 2030, ni spertos la lecionon instruitan de la parabolo pri la dek virgulinoj por la kvara kaj lasta fojo. Ankoraŭ estas tempo por ĉiuj vivantaj estaĵoj prepariĝi por renkonti sian Dion. Kaj ĉi tiu preparo estas necesa kaj postulata de Dio, kiel pravas lia bilda mesaĝo en Apokalipso 19:7-8: "*Ni ĝoju kaj jubilu, kaj donu al li gloron; ĉar venis la edziĝo de la Ŝafido, kaj lia edzino sin pretigis*. Al ŝi estis donite, ke ŝi estu vestita per bisino pura kaj blanka. Ĉar la bisino estas la justeco de la sanktuloj."

» Notu preterpase la intereson trovi en ĉi tiu verso la esprimon "justulo el la sanktuloj", kiu aŭtentigas mian korekton donitan al la traduko de Daniel 8:14: "*Kaj li diris al mi: Ĝis vespero kaj mateno, du mil tricent, kaj sankteco estos pravigita*." Ĉi tiu verso estis tradukita antaŭ mi: "*Kaj li diris al mi: Du mil tricent vesperoj kaj matenoj; tiam **la sanktejo estos purigita***."

La unua leciono donita de Dio per ĉi tiuj du mesaĝoj estas la jena: Inter 313 kaj 1843, la dato de la fino de la cititaj 2300 jaroj, la religia sanktejo, kiun reprezentis la kristana eklezio, estis "**malpura**", malpurigita de la pekoj oficiale establita de la romkatolikismo, kiu fariĝis papa en 538. Ĉi tiu sanktejo reprezentis katolikismon kaj protestantismon, kiuj eliris el ĝi kiel "**la tero**". ia speco de **la maro**", en Genezo 1:9-10: "Kaj Dio diris: **Kolektiĝu la akvo de sub la ĉielo en unu lokon, kaj aperu la sekaĵo** . Kaj fariĝis tiel. **Kaj Dio nomis la sekaĵon Tero** , kaj la kolektiĝon de la akvo Li nomis **Maroj** . Kaj Dio vidis, ke ĝi estas bona. " La fruktoj, kiujn sinsekve naskis "**la maro**", simbolo de katolikismo en Apokalipso 13:1, kaj "**la tero**", simbolo de defalinta protestantismo en Apokalipso 13:11, restis "**malpuraj**".

En 1980, Dio vokis min por klarigi la profetaĵon, kiu restis obskura kaj miskomprenita. En 1991, mi oficiale prezentis mimeografitan verkon titolitan "La Revelacio de la Sepa Horo" al la loka Adventista Eklezio de la Sepa Tago en Valencio. Ĉi tiu libro prezentis mi novan tradukon de la teksto de Daniel 8:14, en kiu la vortoj "**pravigita sankteco**" anstataŭigas la vortojn "**purigita rifuĝejo**". Ĉi tiu nova, vera traduko estis adaptita por prezento al la "**sanktigita**" Adventista Eklezio de la Sepa Tago, male al Katolikismo kaj Protestantismo, kiuj restis "**malpuraj**". La du versioj ne estis adresitaj al la sama publiko. Ankaŭ, malakceptante la mesaĝon kaj forigante ĝian aŭtoron el la verko, la oficiala Adventismo de la Sepa Tago perdis, en 1991 kaj definitive en 1994, sian statuson de "**pravigita sankteco**" per la graco de Jesuo Kristo.

"**malpura**" sanktejo ĝis 1843-1844 restis "**malpura**", anstataŭigita per la adventista "**sankteco**" je tiu dato. Simile, en la simbola bildo de la "**nova Jerusalemo**" de Apokalipso 21, la kristana eklezio baziĝas sur la nomoj de la "**dek du apostoloj**", kaj ekde 1843, la nuna dato de kalkulo, la adventista elektito estas simbolita per "**dek du pordegoj**" kaj "**perloj**" portantaj la nomojn de la "**dek du sigelitaj triboj**" de Apokalipso 7.

Kion la Dio de vero povas plej postuli de siaj elaĉetitoj en Kristo? Ke ili rekonu kaj honoru lian veron kaj abomeni mensogojn kiel li abomenas ilin . Ke ili pruvu per sia konduto, ke ili kredas je lia ekzisto, obeante liajn ordonojn kaj ordonojn. Ke ili elektu bonon kaj malakceptu malbonon. Ke ili interesiĝu pri ĉi tiuj agadoj kaj rekonu la plenumiĝon de liaj profetitaj anoncoj. Ke ĉiuj iliaj faroj atestu, ke ili estas estontaj civitanoj de la eterna ĉiela regno de Dio. Kaj fine, ke iliaj faroj atestu, ke ili fariĝis civitanoj de la regno de la ĉielo privilegiante en ĉio la ĉielan elekton, kiu implicas malligiĝon de teraj valoroj.

Ĉi tiu ambicia programo levas la valoron de savo pagita, per lia dolora kaj abomena morto, de Jesuo Kristo.

Mia preparo estis longa kaj laŭgrada. Mi nun estas 80-jaraĝa, baldaŭ 81-jaraĝa, kaj mi nun malkovras la fruktojn de tiu longa preparo. Mi aŭskultas la novaĵojn senlace ripetatajn en la televidaj kanaloj. Kaj aŭdante vanajn vortojn ripetatajn denove kaj denove de homoj, kiuj ne scias la sorton, kiun Dio rezervas por ili, mi mezuras, mi ĝuas mian privilegion kiel homo preparita kaj iluminita de la ĉiopova Kreinto Dio. Mi laŭdas kaj benas la nomon de Jesuo Kristo, per kiu Dio savis min el supraĵa vivo, kiu kondukis al la morto. Muzika pasio estis

anstataŭigita per profeta pasio, kiu direktas ĉiujn miajn pensojn al la nevidebla ĉiela Dio, tamen tiel potenca en sia agado.

Ĉi tiu eterna rilato, kiu komenciĝis en la tago de mia baptado en 1980, kondukas min en ĉi tiu printempa tago de lia jaro 5996 glori kaj festi en mia menso la datrevenon de lia verko de lia tera kreo, hodiaŭ minacata de granda detruo kaj ruiniĝo, kiujn mi scias esti neeviteblaj.

Mia legado de la tuta Biblio permesas al mi trovi en internaciaj eventoj reproduktaĵojn de la spertoj registritaj en ĝiaj diaj skribaĵoj. Mi vidas la grandulojn de ĉi tiu mondo rapide fali en la kaptilojn, kiujn Dio kaj la diablo starigas por ili, ĉar ili estas iliaj komunaj malamiko. La diablo ne amas tiujn, kiuj obeas lin, kiel Dio povas. Demonoj agas kiel tiuj, kiuj jam perdis ĉion, krom la rajton vivi ĝis la reveno de Jesuo Kristo, en la venonta printempo de 2030.

La vorto "printempo" signifas unuan fojon

La studado de ĉi tiu temo estas plena de spiritaj lecionoj. Kaj ne senkaŭze ĉi tiu jaŭdo, la 20-an de marto 2025, la unua tago de printempo, estis elektita de Dio por doni al mi novajn spiritajn komprenojn. Ni observu la Teron el astronomia perspektivo. Printempo estas kaŭzita de la 23,5-grada kliniĝo de la tera akso, kiu trapasas ĝiajn du nordan kaj sudan polusojn.

Komence de la tera kreo, antaŭ la peko farita de Adamo kaj Eva, la tero rotaciis ĉirkaŭ sia perfekte perpendikulara akso, kiu donis al la nokto kaj la tago rigoran precizan longon; ĉi tiu egaleco estis la bildo de la neŭtraleco de la tera vivo, kreita de la kreinto Dio por solvi la problemon de la peko produktita de la libera elekto donita al siaj ĉielaj kreitaĵoj. Kaj la sama libera elekto estis poste donita al la viro kaj la virino kreitaj de Dio en la sesa tago. Ni povas tiam kompreni, kio okazis, kiam Eva, trovante sin momente sola, estas defiita de la diablo, kiu parolas al ŝi uzante la serpenton, kiel okulta mediumo, aŭguristo aŭ astrologo faras hodiaŭ.

Eva estas delogita de la beleco kaj ŝajna inteligenteco de ĉi tiu evidente supera besto, ĉar ŝi parolas. En ŝia menso formiĝas la ideo, ke Dio trompis ŝin kaj ke lia averto pri la mortopuno, se ŝi aŭ ŝia edzo Adamo manĝos la malpermesitan frukton, simple celas timigi ilin por senigi ilin de supera donaco. Jen kion sugestas la vortoj diritaj de la serpento laŭ Genezo 3:1 kaj 4-5: *"Nun la serpento estis pli ruza ol ĉiuj bestoj de la kampo, kiujn kreis Dio, JaHVéH. Kaj li diris al la virino: Ĉu Dio vere diris: Ne manĝu de ĉiu arbo de la ĝardeno? .../...Tiam la serpento diris al la virino: Vi ne mortas; ĉar Dio scias, ke en la tago, en kiu vi manĝos de ĝi, tiam malfermiĝos viaj okuloj kaj vi estos kiel dioj, sciante bonon kaj malbonon."* » Tiam, ĝuste en la momento, kiam Eva alportis la frukton al sia buŝo, la akso de la tero falis kaj kliniĝis 23,5 gradojn. Ĉi tiu tera falo atestis pri la spirita falo de Eva, kaj poste de Adamo, kiu imitis ŝin ĉar li preferis morti kun sia edzino, pro la pasia amo, kiun li sentis por ŝi. Peko do estis la kaŭzo de la perdo de printempa neŭtraleco. Pekante kontraŭ Dio, Adamo kaj Eva alprenis la celon de la diablo; ili jam ne estis neŭtralaj, sed transiris al la malamiko. Malkovrante sin nudaj kaj hontante pro tio, ili atestis, ke granda ŝanĝo okazis en ili. Ĉi tiu reago de honto atestis, ke ili nun havis en si la scion pri bono kaj malbono. Kun la perdo de

la ekvinokso dum la tuta jaro, la tuta tero estis malbenita kaj trafita de la procezo de morto. Sed nenio ankoraŭ estis videbla al ili. Ilia tragika situacio, kiu fariĝis nia, estis prezentita al ili de Dio mem en juĝa sceno priskribita en Genezo 3:8-24. Sed en verso 21 ni legas: " *Ĉar al Adamo kaj al lia edzino Dio la Eternulo faris vestojn el feloj, kaj vestis ilin .*" La kompato de Dio por Siaj malfortaj homaj kreitaĵoj profetas, per " *vestoj el haŭtoj* ", la kovraĵon de justeco, kiu estas atribuita, en la nomo de Jesuo Kristo, al la solaj veraj elektitoj, kiuj produktas la frukton de pento.

Tiel, ĉiujare, frakcio de sekundo, la efektiva daŭro de printempa kaj aŭtuna ekvinokso, venas memorigi la homojn pri la peko, kiu kaŭzis la perdon de ilia senkulpa neŭtraleco kaj igis ilin indaj je morto. La peko estas plenumita, la ciklo de la sezonoj komenciĝas per la kliniĝo de la tera akso kaj la tago pligrandiĝas je la kosto de la nokto; poste, ĉe la somera solstico, la procezo inversiĝas, trapasas la aŭtunan ekvinokson kaj daŭras ĝis la vintra solstico, post kio la nokto mallongiĝas favore al la tago, kiu pligrandiĝas ĝis la nova printempa ekvinokso.

La du solsticoj de somero kaj vintro simbolas maksimuman vivon kaj maksimuman morton, kiuj estas atestantoj pri la du proponoj, kiujn Dio prezentas al la homa pekulo, laŭ Readmono 30:19: " ***Mi atestigas hodiaŭ kontraŭ vi la ĉielon kaj la teron, ke Mi metis antaŭ vin vivon kaj morton , benon kaj malbenon. Elektu la vivon, por ke vi kaj via idaro vivu.*** "

Laŭ kolektitaj informoj, ĉi-jare sub la meridiano de Greenwich, la ekvinokso pasis je la 9:01:30 GMT, tio estas, en la momento kiam Jesuo Kristo ricevis en siaj poŝtoj kaj piedoj la akrajn najlojn, kiuj trapikis lian karnon por najli lin al la "patibulo kaj la stipoj" de sia kruco, por sia dolora kaj abomena krucumo. Mi ligas ĉi tiun mesaĝon kun tiu de la " ***sesa trumpeto*** " de Apokalipso 9:11 ĝis 21, kiu celas la geografian areon de la EU-tendaro grupiganta la " *dek kornojn* " menciitajn en Daniel kaj Apokalipso, kaj simbolitajn en Apokalipso 9:14, per " *la granda rivero Eŭfrato* " celita de la kolero de Dio: " *kaj dirante al la sesa anĝelo, kiu havis la trumpeton: Malligigu la kvar anĝelojn, kiuj estas ligitaj en la granda rivero Eŭfrato.* "

Tiun ĉi mesaĝon antaŭas, en la versoj 11 kaj 12, la surscenigo de Kristo, la propekanto, kies ordonoj produktas la efikon cititan en verso 15: " *Kaj la kvar anĝeloj, kiuj estis pretigitaj por la horo, la tago, la monato kaj la jaro, estis liberigitaj, por ke ili mortigu trionon de la homoj .*" La morto tiel ordonita estas la sekvo de la kolero, kiun Dio alportas sur Okcidentan Eŭropon, kiu malestimas la valoron de sia morto, kiel libervolan pentofaran oferon. Malestiminte la ofertan kaj la vivkondiĉojn, la false kristana Eŭropo estas liverita al detruo kaj morto. Kaj la nomo Eŭfrato, kiu estas simbolo atribuita al ĝi, malkaŝas ĝian submetiĝon al " ***Babilono la Granda*** ", tio estas, papa Romo, kies nomon Romo oni donis al la du "traktatoj", sub kiuj ĝia Unio estis oficiale konstruita.

Ĉi tiu printempa tago estas markita de intensiĝo de streĉiĝo inter Unuiĝinta Okcidenta Eŭropo, forlasita de Usono, kaj Rusio. Akuzante unu la alian, la du flankoj prepariĝas por milito. Mi aŭdas en la radio la eŭropanojn anonci, ke ili donas al si ĝis 2030 por prepariĝi. Kaj en tiu sama tago, alvenas mortminacoj adresitaj al Francio el Alĝerio, dirante: "Venis la tempo pagi Francion!"

La demando ekestas: kiel eŭropanoj povas kredi, ke Rusujo atendos ĝis ili estos pretaj ataki ilin? La kaptilo de ilia longa senzorgeco kaj kulpa blindeco ĉirkaŭas ilin. Dio transdonas ilin al iliaj malamikoj, kiel li faris tiom da fojoj por sia popolo Izrael en la malnova interligo, ĝis ilia detruo fare de la romanoj en la jaro 70, laŭ la profetaĵo de Daniel 9:26: " *Kaj post sesdek du semajnoj la sanktoleito estos ekstermita, kaj li ~~ne havos posteulon.~~ neniu por li . La popolo de gvidanto, kiu venos, detruos la urbon kaj la sanktejo sankteco , kaj ĝia fino venos kiel diluvo; estas decidite, ke la detruoj daŭros ĝis la fino de la milito .*

Dio benas la unuan fojon nur kiel la unuan sezonon. Ĉar paradokse, li igas Salomonon diri en Kohelet 7:8: " *Pli bona estas la fino de io ol ĝia komenco; pli bona estas pacienca spirito ol aroganta spirito .* " Ĉi tiuj vortoj glorigas la longan sperton, kiu permesas al la aroganta spirito fariĝi pacienca spirito. Dio direktas homajn okulojn al la fino de la tera historio, multe pli preferinda al ĝiaj komencoj markitaj de peko kaj ĝiaj konsekvencoj. Ĉar la fino estas la horo de " **juĝo** " kaj " **rekompenco** " de la elaĉetitaj elektitaj sanktuloj, kiel profetas Apokalipso 11:18: " *La nacioj koleris; kaj venis Via kolero, kaj venis la tempo juĝi la mortintojn, rekompenci Viajn servistojn, la profetojn, la sanktulojn, kaj tiujn, kiuj timas Vian nomon , malgrandajn kaj grandajn, kaj pereigi la detruantojn de la tero. "*

Se Dio metas printempon kiel la unuan sezonon, tio estas ĉar ĝiaj ekvinoksaj kondiĉoj kongruas kun tiuj de la tero origine pura de ĉia peko. La organizado de la septaga semajno fare de Dio esprimas la efektivigon de la principo citita de Salomono: " *La fino de io estas pli bona ol ĝia komenco ; ...* " Kiu povas kontesti la fakton, ke " *mil jaroj* " da ĉiela vivo estas pli bonaj ol 6,000 jaroj sur la tero de peko? Psalmo 84:10 respondas: " **Pli bona estas unu tago en viaj kortoj ol mil aliloke ; mi preferus stari ĉe la sojlo de la domo de mia Dio, ol loĝi en la tendoj de malboneco. "**

Ekde la unua semajno de la kreo de la mondo, Dio gravuris en la homan vivon la profetaĵon pri la ĉiela " **sepa jarmilo** " **per** " **sanktigado** " de la " **sepa tago** " de la semajno per mensa kaj fizika ripozo. Dio ne donas sian lumon al porkoj, kaj li pruvas tion per tio, ke li maskis la veran signifon de la Ŝabato, kiun li kaŝis sub ĝia rolo kiel memoraĵo de sia kreiva verko de la komenco. Li ĵaluzegardis ĉi tiun veron, rivelitan al siaj lastaj adventistaj servistoj kiel signon, kiu konkretigas la lastan " **ateston de Jesuo** ".

En la printempo de 2018, la malkovro de la juda kalendaro montranta la paskan semajnon de la 30-a de aprilo ebligis establi la daton de la reveno de nia Savanto Jesuo Kristo planita por la printempo de 2030, kies unua tago, la 20-a de marto, markos la unuan tagon de la sepa ĉiela jarmilo por la solaj elektitoj agnoskitaj kaj elaĉetitaj de Jesuo Kristo; tio estas, la jaro 6001 de la kalendaro de Dio.

Printempo nomiĝas "renoviĝo". Ĉi tiu kriterio markas la du alvenojn de la Mesio, Jesuo. En sia tera ministerio, vivita inter la jaroj 31 kaj 35 de vera dia tempo, li establis la fundamentojn de la spirita "renoviĝo", kiu konsistigas la novan interligon, kies ĉefa elemento estas la ofero de lia homa sango, kiu venis anstataŭigi kaj validigi la bestan sangon, kiu simbolis kaj profetis lin ĝis li. Poste,

printempe de 2030, li revenos por alporti la spiritan "renoviĝon" de korpo kaj ĉielan vivon ofertitan al siaj elaĉetitaj elektitoj.

Profetante la tempon de ĉi tiu "renovigo", la Ŝabato establas ripozon por la animo, post 6,000 jaroj da dorsostreĉa laboro pro peko.

La "renovigo" ankaŭ prenas internacian politikan formon en ĉi tiu printempa tago de 2025, kaj mi memorigas vin, ke nur hodiaŭ ni eniras la falsan jaron 2025 markitan de ĉi tiu printempa sezono. Ĉar ĉi tiu jaro 2025 estas vere la jaro 5996 de la ascendanta kalendaro kalkulita de la granda kreinto Dio; kaj ekde la morto de Jesuo Kristo en la jaro 4001, la jaro 1996. La granda nuklea detruo estas por la jaro 2028; aŭ 5999; aŭ 1999.

La percepto de la sepa jarmilo estis nevidebla antaŭ mia atesto. Ĉar post kelkaj adventistaj pioniroj de la 19-a^{jarcinto}, mi estis en la 20-a^{jarcinto} la unua sepa-taga adventisto konvinkita, ke **la tera tempo estas limigita al 6.000 jaroj**; kaj mi precizigas, ke mi havis ĉi tiun konvinkon en mi longe antaŭ mia renkonto kun la adventista eklezio. Ĉi tiu ideo estis tiel natura por mi, ke la konfirmo donita de Ellen White en ŝia "Granda Konflikto" ne surprizis min. Mi menciis la esprimon "ses mil jaroj" en la kanto titolita "Ni jam ne kredas je io ajn", kiun mi komponis kaj verkis en 1974, kiam mi estis muzikisto, gitaristo, kantisto en kabaredo, en Havro; kanto, kiun vi povas trovi sur la retejo "retourjc2030.com" kun aliaj kantoj kaj dokumentoj. Dum la lastaj kvar monatoj de 1974, reen en Valencio, mi komencis legi la tutan Sanktan Biblion, fokusante sur la libro Apokalipso. Kaj printempe de 1975, la Dio de Lumo anoncis al mi en vizio, en bildoj, sian vokon por mia profeta misio. En 1980, mia baptito kiel Adventisto de la Sepa Tago sigelis la vizion post du prezentoj de la "Granda Konflikto" dum 1979.

La "renovigo" de lumo postulas novan vinsakon kapablan porti la novan vinon. Mi havis ĉi tiun karakterizaĵon, estante preparita de Dio por ĉi tiu profeta misio. Kaj kiel en la tempo de la Judoj de la malnova interligo, kiel diras Johano 1:5, "*la lumo brilas en la mallumo, sed la mallumo ĝin ne komprenis*." Ankaŭ, same kiel Dio finis sian interligon kun la naciaj Judoj en la jaro 33, laŭ Daniel 9:25, li finis sian interligon kun institucia Adventismo, post 1991, en 1994 laŭ Apokalipso 9:5-10.

En Sia Sankta Biblio, Dio donis avertojn, kiuj pravigas Lian kondamnon de tiuj, kiuj ignoras ilin. Mi citas Mateon 24:

Verso 42: “*Tial viglu, ĉar vi ne scias, je kiu horo via Sinjoro ~~venos~~.*”

Verso 43: “*Sciu tamen tion, ke se la dommastro scius, en kiu noktogardo la ŝtelisto ~~venus~~, li maldormus kaj ne lasus sian domon trafosiĝi.*”

Verso 44: “*Tial ankaŭ vi estu pretaj, ĉar la Filo de homo ~~venas~~-en horo, kiam vi ne ~~pensas~~.*”

La lumo donita en 2018 de Jesuo Kristo konfirmas ĉi tiun mesaĝon. Ĉar la dato de la vera reveno de Jesuo ne baziĝas sur biblia nombra cifero, sed sur la malkovro de juda kalendaro kaj kion ĝia datigo de la 30-a de aprilo p.K. implicas per dedukto.

Verso 45: “*Kiu do estas fidela kaj saĝa servisto, **kiun lia sinjoro starigis super sia domanaro**, por doni al ili ilian nutraĵon en ĝusta tempo?*”

Tiu precizeco, substrekitita per grasa skribo, malebligas ĉian mistifikon. La kvalito de la provizita manĝaĵo atestas tion. La " konvena tempo " rilatas al la adventista atendo, kiun la sekva verso 46 konfirmas dirante " **ĉe lia alveno** ".

Verso 46: " *Feliĉa estas tiu servisto, kiun lia sinjoro, kiam li venos, trovos tiel aganta!* "

Verso 47: " *Vere mi diras al vi, ke li starigos lin super sia tuta havaĵo.* "

Jen la parto rezervita por la bona servisto ...

Verso 48: " *Sed se tiu malbona servisto diras en si: Mia sinjoro prokrastas sian alvenon,* "

Tiun ĉi malbonecon unue sentas Dio, kiu esploras la pensojn, la regojn kaj la korojn. La esprimo " *Mia sinjoro malrapide venas* " resumas la frukton de la homa senpacieneco de malbonaj estaĵoj. Inter ĉi tiuj homoj ne necesas kompreni la dezirojn de Dio kaj Liajn Revelaciojn.

Verso 49 : " *Se li komencos bati siajn kunulojn, se li manĝos kaj trinkos kun la drinkuloj,* "

Mia frato en Kristo, Joel, atestis batalon inter koleraĵ adventistoj en la preĝejo en Valencio unu sabaton post kiam mi estis forpelita.

Ĉi tiuj " *drinkuloj ebriiĝas per la vino de malĉasteco de Babilono la Granda.* " Dio tiel aludas al katolikoj, kaj protestantaj apostatoj, kaj ekde 1994, la adventistoj kiuj aliĝis al ili, laŭ Apokalipso 17:2: " *Kun ŝi la reĝoj de la tero malĉastis, kaj la loĝantoj de la tero ebriiĝis per la vino de ŝia malĉasteco.* "

Verso 50: " *La sinjoro de tiu servisto venos en tago, kiun li ne atendas, kaj en horo, kiun li ne scias.* "

Tiu sorto estas rezervita por protestantaj apostatoj laŭ Apokalipso 3:3: " *Memoru do, kiel vi ricevis kaj aŭdis, kaj tenu firme kaj pentu. Se vi ne viglos, mi venos sur vin kiel ŝtelisto, kaj vi ne scios, en kiu horo mi venos sur vin.* " Al tiuj apostataj protestantoj aliĝis apostataj adventistoj post 1994.

Verso 51: " *Li dispecigos lin kaj difinos al li parton kun la **hipokrituloj** ; tie estos plorado kaj grincado de dentoj .* "

En ĉi tiu verso, la vorto " **hipokrituloj** " rilatas, kiel en Daniel 11:34, al armitaj katolikaj kaj protestantaj ligoj: " *Kiam ili falos, ili ricevos iom da **helpo** , kaj multaj aliĝos al ili per **hipokriteco** .* " La citita " **helpo** " baziĝas sur la uzo de armiloj fare de protestantoj, kiuj batalas kontraŭ la murdemaj katolikaj ligoj. Sub ĉi tiu vorto " **hipokritulo** " Dio indikas ĉiujn falsajn kristanojn, kiuj ne konsideras liajn ordonojn, ĉar ili ne amas lin kaj ili pruvas tion per siaj faroj.

M26 - **Ruino antaŭ morto**

Dio havas multajn manierojn damaĝi siajn terajn malamikojn, kaj ni jam spertis unu el ili en la formo de la Covid-19-viruso, kiu aperis en Ĉinio en 2019, kaj en Eŭropo kaj la resto de la mondo en 2020.

La klimato estas ankaŭ en liaj manoj kaj lia volo, impona armilo. Kaj la nuna perturbo de temperaturoj registrita en diversaj lokoj sur la tero estas la perfekta ekzemplo. Malordo kaj kaoso estas la eksteraj signoj de lia kolero kaj la

alproksimiĝanta limo de lia dia longa pacienco. La grandaj glaĉeroj fandiĝas pli kaj pli rapide, kaj homoj angoras pro la penso, ke ili jam ne plu akiros utilajn riverojn por akvumi rikoltojn kaj permesi al fiŝoj kaj aliaj akvaj estaĵoj vivi. Lagoj ŝrumpas kaj iom post iom malaperas. Per ĉi tiuj aferoj, Dio anoncas la alproksimiĝantan finon de la vivo sur la tero.

La falsa kristana religio nomata "Roma Katolika" ŝanĝis sian lingvaĵon de kiam, devigita kaj limigita de la ruino trudita al ĝi de la Franca Revolucio, ĝi elvokas la "bonan Dion", kiun homa kolero ofte alvokas malinde... per insulta malbeno. Tiel, post esti, laŭ ĝi, inspirita de li laŭ neeraripova maniero, kaj tiel torturinte ĝismorte ĉiun, kiu kuraĝis kontraŭdiri ĝin, tiu sama "Dio" subite fariĝis "la bona Dio", kiu pardonas ĉion kaj prefere kontraŭ mono, se vi volas.

La vero pri Dio estas tute alia. Li estas perfekte amo kaj perfekte justa laŭ eterna kaj eterna maniero. Lia amo estis montrita kaj sublimiĝinta per lia enkarniĝo en Jesuo Kristo, la tera mesio, kiu oferis sian vivon por la elaĉeto de la pekoj de siaj solaj veraj elektitoj. Lia justeco ankaŭ estis montrita per la punoj truditaj al lia ofte ribelema Izrael, dum la tempo de la malnova interligo. Sed subite, enirante la novan interligon, kristanoj jam ne vidas la justecon de Dio, kiu tamen daŭras same kiel ĝi faris al la ribelemaj judoj.

Tiu nova maniero prezenti Dion nur laŭ lia karaktero de amo klarigas la konduton de protestantaj kristanoj. Mi ne parolas pri homoj, kiuj heredas la protestantan religion, sed pri tiuj, kiuj elektas ĝin kaj adoptas ĝin per sia libera decido. La Dio, kiun la pastroj prezentis al ili, estas laŭ la bildo de la humanisma Francio, kiu eltenas ĉiujn insultojn kaj ĉagrenojn sen reagi. La Dio, kiun tiuj homoj konstruas en siaj mensoj, estas laŭ la bildo de la sanga Kristo najlita al sia kruco post terura skurĝado per tri ledaj rimenoj, ĉe kies fino estis alkroĉitaj metalaj hokoj por ŝiri la haŭton de la turmentita viro. La kristanaj homamasoj restis kun tiu bildo de la paca, malforta kaj turmentanta Kristo.

Meze de paradokso, dum ili festas la tagon de lia resurekto ĉiun dimanĉon per observado de la ripoztago establita de imperiestro Konstantino la 1-a ' ŝajnas ke ĉi tiuj homoj forgesas, ke Jesuo mem leviĝis el la mortintoj, aperante al siaj disĉiploj en la unua tago de la semajno, kiu sekvis la du sabatojn de la paska semajno. Ĉar la Jesuo, kiu aperis al ili, ankoraŭ portis la stigmatojn de sia krucumo, sed li havis glorigitan korpon sen spuro de sango; fizikan korpon, kiu povis aperi kaj malaperi subite laŭ sia kaprico. Ĉi tiu renovigita Jesuo estis Miĥaelo, la granda Jahveo, la kreinta Dio. Lia korpo jam ne havis ion ajn por timigi, kiel priskribas ĝin la vizioj de Danielo 10 kaj Apokalipso 1; "*korpo brilanta kiel la lumo de la suno, piedoj kiel brulanta bronzo, okuloj kiel flamoj de fajro* ." Ĉi tiuj teruraj bildoj estas nur simbolaj. Dio estas en Kristo, timinda, ne per sia ekstera aspekto, sed per sia aktiva potenco. Li kreis la ĉielon kaj la teron, kaj ĉion, kio estas en ili, antaŭ 5 996 jaroj. Tiel, dum li persekutis la hebreojn, kiuj eliris el egipta sklaveco, Faraono, la egiptaj ĉaroj kaj iliaj rajdantoj estis provizore retenitaj de granda fajro, kiu malsupreniris el la ĉielo, sed ne per tiu fajro ili estis detruitaj; estis per la akvoj de la Ruĝa Maro, kiuj fermiĝis super ili, ke ili dronis kaj pereis.

Ĉi tiu atesto levas la demandon: Kiel, post vidi ĉi tiun fajron el la ĉielo, ĉi tiuj homoj povis eniri sekan vojon fositan en la akvo de Dio antaŭ ili? Ĉi tiu

ekzemplo estas tre utila por kompreni, ke ili estis blindigitaj de Dio, kiu decidis ekstermi ilin.

Kiel la egiptoj en ĉi tiu ekzemplo, hodiaŭ ni vidas gvidantojn, ŝtatestrojn, ministrojn, deputitojn, politikistojn, ĵurnalistojn, farantajn nejustajn deklarojn, ĉar ili estas blindigitaj de Dio kiel la egiptoj de la Eliro. Tiel, la atesto pri la sperto de la egiptoj konsistigas por mi la absolutan pruvon de la plenumo de la plano de Dio koncerne la ribelulojn de mia tempo.

Hodiaŭ, vendrede, la 21-an de marto 2025, la eŭropaj amaskomunikiloj eksciis kun hororo, ke en Usono, Donald Trump subskribis dekreton fermantan kaj aboliciantan la Ministerion pri Edukado. Tiel, antaŭ ruino kaj morto, Dio atakas la politikan normon, kiu karakterizis okcidentajn demokratiojn ĝis hodiaŭ. Jam prezidanto Milei, prenante ĉensegilon, forigis multajn ministeriojn en sia lando, Argentino, kiujn li konsideris senutilaj. Siavice, la usona prezidanto volas tranĉi kaj redukti usonajn elspezojn, komencante per la Ministerio pri Edukado. Lia celo estas forigi ĉiujn spurojn de la veka pensado, kiu pridubis la usonajn religiajn valorojn. Laikaj francoj, kaj multaj el ili, nekredantoj, ne povas kredi tian ŝanĝon. Kion ili ne komprenas estas, ke antaŭ ruinigi kaj detrui ilin, Dio atakas iliajn demokratiajn valorojn, al kiuj ili estas tre ligitaj, konvinkitaj, ke la longa paco konservita en Eŭropo ekde 1945 ŝuldiĝas al ĉi tiuj demokratiaj valoroj.

Tamen, neperturbeble, en Usono, la instrumento uzata de Dio atakas, unu post la alia, ĉiujn sociajn temojn kreitajn de la skandala libereco de moralo. Helpo kontraŭ "aidoso" estas forprenata. Kiel ni povas ne vidi ĉi tie la agon de la Dio, kiu kondamnas samseksemajn praktikojn de sodomio kaj aliajn plej malbonajn perversaĵojn faritajn kun bestoj? Videble, religio reprenas la bridojn de la lando, kiu drivis. Kaj ĉi tiu religio estas tiu de evangelia protestantismo, kiu senkondiĉe subtenas Israelon kontraŭ la palestinaj arabaj islamanoj. Ĝi estas ankaŭ tiu, kiu transdonas Eŭropon al Rusio rifuzante al ĝi militan subtenon. La Atlantika Oceano larĝiĝas kaj prenas la formon de abismo, kiu baldaŭ fariĝos netrairebla, tiom kontraŭaj estas eŭropaj ideoj al la ideoj de la nova Usono de Ameriko de Donald Trump.

Ĉi tiu nova situacio kontraŭstarigas du neakordigeblajn civilizojn, kiujn la religia historio konstruis. La nova potenco similas al la kalvinisma protestanta religio, kiu, kun la Sankta Biblio enmane, sankcias kaj punas ĉiujn homojn, kiuj defias ĝian aŭtoritaton. Johano Kalvino denove vivas en ĉi tiu nova, religie amara kaj aŭtoritatisma Ameriko. Sed ĉi tiuj ekscesoj fariĝis necesaj, ĉar la misuzo de libereco perversis la tutan landon. Nur ŝanĝo povas solvi la problemojn kreitajn de ĉi tiuj ekscesoj.

Kontraste al tiu modelo, Eŭropo malakceptas ĉian ŝanĝon kaj kredas, ke ĝi povas konservi sian aŭtoritaton nur per tiu ĉi rimedo, kiu antaŭenigas unuecan pensmanieron. Tiel, paradokse, pretendante la nomon demokratio, Eŭropo trudas regulon, kiu limigas kaj malhelpas ĉiujn ŝanĝojn necesajn pro la evoluo de la internacia kaj nacia situacio. Tiu ĉi konduto reproduktas tiun de la judoj, kiujn Jesuo Kristo renkontis por proponi al ili la kondiĉojn de sia nova interligo. Ŝanĝo estis malakceptita, ĉar ĝi estis konsiderata mortiga danĝero por la juda nacio kaj la normoj kaj ritoj de ĝia malnova interligo. La apostolo Paŭlo reagis tiel unue, kaj antaŭ ol juĝi lin kaj liajn naciajn fratojn kaj fratinojn, ni povas kompreni tiun ĉi

legitiman timon. Tio estas des pli vera, ĉar Jesuo ne venis sur la teron por konverti homojn je iu ajn kosto, ĉar li simple venis por serĉi ŝafojn, kiuj similas al li kaj estas pretaj aprezi kaj adopti liajn valorojn de amo kaj justeco. Malgraŭ la ŝajnoj, Saŭlo el Tarso estis unu el ĉi tiuj en sia blinda fervoro. Dio konis lian koron kaj faris lin persekutanto de sia kristana elektito por doni forton al tiu ĉi nova doktrino per sia propra kristana konvertiĝo. Lia atesto estis des pli potenca, ĉar li estis agnoskita kiel homo, kiu perfekte konis la dian leĝon. Li estis tial la plej bona aganto por prezenti, per la Sankta Spirito de Jesuo Kristo, ĉiujn bibliajn argumentojn, kiuj pravigas la savan planon preparitan de Dio kaj plenumitan de Jesuo Kristo. Lia kreado de multaj kristanaj preĝejoj en la nuntempa Turkio atestis pri lia efikeco.

Bedaŭrinde por Eŭropo, tia homo ne ekzistas hodiaŭ por konverti la fermitajn kaj blokitaĵojn mensojn de eŭropanoj al dia saĝo. Male al Usono, kie Donald Trump rompas la leĝojn kaj regulojn, kiuj regis ĝis lia dua elekto, eŭropaj gvidantoj malespere alkroĉiĝas al la defendo de siaj juraj principoj. Kaj ilia sindediĉo al la afero de Ukrainio estis la rekta konsekvenco de ĉi tiu prioritato donita al la leĝo, kiu ne devas esti ŝanĝita je ajna kosto. Okdek jaroj da eŭropa paco kondiĉigis la mensojn de eŭropanoj kaj igis ilin kredi, ke la stabileco de interkonsentoj kaj traktatoj estis la kaŭzo de la konservado de ĉi tiu paco. En Francio, ili nur sukcesis, vere, silentigi la malkontenton de balotantoj, kio klarigas la splitiĝon de politikaj partioj kaj iliajn profundajn dividojn, kiuj aperis dum la sinsekvaj eŭropaj kaj leĝdonaj elektoj okazintaj en 2024.

Sidante sur pulvbarelo, prezidanto Macron ludas la karton de timo, pliiĝante la riskon de milito farita kontraŭ Francio aŭ Eŭropo fare de Rusio. La krimbruliganto metas siajn kontraktojn kontraŭ la fajron.

Sentante sin forlasitaj de Usono, eŭropaj nacioj panikiĝas kaj timas rusan agreson, kaj la situacio postulas rearmadon, kiun ne eblas atingi tuj kaj baldaŭ. Tial opinioj komencas disiĝi, kaj Italio rifuzas rearmadon, citante la fakton, ke ĉi tiu malŝparo de kredito damaĝas la nunajn bezonojn de ĝia nacio. Kun la samaj bezonoj, la francoj reagis malsame, gvidataj al pli malbona far la juna, aŭtoritata prezidanto Macron. En la novaĵoj, altprofilaj interŝanĝoj inter Rusio kaj Francio fariĝas pli kaj pli minacaj. La samo validas por interŝanĝoj inter Francio kaj Usono. Viceprezidanto Vance kaj prezidanto Trump konsentas nomi eŭropanojn "parazitoj".

Tamen, la tuta Okcidento nuntempe spertas la krizon kaŭzitan de la kapitalisma liberalismo trudita kiel modelo de Usono al ĉiuj siaj aliancanoj ekde 1945, ĝis prezidanto Trump. Alveninte al la nacia potenco, la defendantoj de liberala kapitalismo malkovras, ke ilia sistemo kreas miliardulojn sed ruinigas ŝtatan administradon. Tio konfirmas miajn vortojn, ke mi konsideras la ekonomian krizon, kiun ni spertas en Usono kaj Eŭropo, kiel krizon de la liberala kapitalisma sistemo, kies tutmondaj konsekvencoj estas grandegaj kaj superas tiujn de la kolapso de la soveta reĝimo en la 1990-aj jaroj.

En Arabio, la rusaj kaj ukrainaj renkontiĝoj organizitaj de Usono daŭras, kaj la monda opinio estas dividita inter espero kaj malsukceso.

Hodiaŭ, ĵaŭde, la 27-an de marto 2025, prezidanto Macron renkontiĝas kun siaj eŭropaj kolegoj en Parizo por prepari la sekurecon de Ukrainio post

prepara packontrakto. La insisto de ĉi tiu franca prezidanto pri defendado de la afero de Ukrainio provokas la koleron de la rusoj, kiuj malkaŝe faras lin la celo de siaj minacoj. La strategio de la venonta Tria Mondmilito estas do konfirmita, kaj ni nun scias, kial aferoj tiel okazos. Metante sin en la avangardon de eŭropaj landoj en defendado de Ukrainio, la juna kaj ambicia, fiera, kaprica kaj venĝema Macron preparas la tragedian sorton de sia ĉefurbo, Parizo, kiun novaĵkanalo hodiaŭ elvokas sub standardo kun la surskribo: "Parizo, la kontraŭ-Putina urbo." Sendube ĉi tiu junulo, fiera kaj frustrita pro sia nacia malsukceso, celas releviĝi sur la eŭropa kaj internacia nivelo. Lian malamikecon kontraŭ Rusio dividas generacioj de homoj tro junaj por esti saltintaj sur la ĉaron de la politika vivo. Granda plimulto el ili naskiĝis en la unuiĝinta Eŭropo sub ĝia EU-etikedo. Tiuj homoj aŭdis pri Rusio nur kiel subevoluinta popolo, kies komunista reĝimo kolapsis en 1989. Ili longe ignoris la klaŭzojn de la Jalta divido de 1945, kaj multaj ankoraŭ scias. Sekve, naskitaj sub la prospera eŭropa reĝimo, ili povas nur aprobi la juĝon faritan de viro de ilia aĝo kaj sperto. Juna prezidanto dum sia oficperiodo, Nicolas Sarkozy eksciis, kiu estis Vladimir Putin, la nova "Caro" de Rusio, kaj ne kaŝis la fakton, ke laŭ lia opinio la ideo bonvenigi Ukrainion en NATO ne estis realisma, same kiel bonvenigi ĝin en EU. Tio klarigas, kial post li la elekto de socialista prezidanto, François Hollande, deturnis atenton de Rusio trudante sian abomenindan geedzecon por ĉiuj. Kaj estis li, kiu surscenigis, kiel ministron, la junan Emmanuel Macron, kiun Dio trudis al la francoj en du sinsekvaj prezidantaj elektoj. Lia aŭtoritata, obstina kaj mallarĝanima karaktero igis lin la viro, kiu supozeble altiros rusan koleron sur respublikanan kaj laikan Francion. La tagoj de Parizo, reĝino de la mondo, estas kalkulitaj. Rusa nuklea fajro detruos ĝin meze de la nokto, dum ĝiaj loĝantoj dormas tiel pace kiel la nuna kunteksto permesas. Prezidanto Macron volas la laŭrojn de gloro sed ne volas sola porti la sekvojn de siaj decidoj. Tio evidentiĝas en liaj kontraŭdiraj vortoj kaj agoj. "Rusio ne rajtas venki"; "Rusio ne rajtas esti humiligita"; unu paŝo antaŭen kaj du paŝoj malantaŭen kiam la risko fariĝas tro granda — ĉio ĉi estas de Prezidanto Macron "samtempe". Sed lia konduto ĝenas Rusion ĉar ĝi revivigas la fajron de malzorgemo kiam ĝiaj partneroj ŝajnas perdi kuraĝon. Li subtenas la landojn, kiuj plej malamas Rusion; paradokse, antaŭe rusajn landojn kiel la baltaj ŝtatoj, malgrandaj sed tiel agresemaj kiel tineoj, kiel Ukrainio.

La kaptito starigita por EU fariĝas evidenta. Ili pagas por sia bonvenigo per tiuj landoj, kiuj estis sub la jugo de Sovetrusio. Pollando estis prenita kiel militdamaĝo en 1945, male al la aliaj landoj, kiuj longe estis parto de la Rusia Imperio. Tiel, ĉi tiuj landoj, kiuj aliĝis al Eŭropo kaj NATO, alportis sian malamon al Rusio al EU. Kaj sen inteligenteco, eŭropanoj subtenas tiujn, kiuj alportis la peston al Eŭropo, kiun la milito kondukita de la rusoj kaj iliaj aliancanoj baldaŭ detruos.

Kunvenoj okazas en Parizo kaj aliaj urboj, kune ni sentas nin fortaj kaj potencaj; sed ni estas ruinigitaj en ĉiuj landoj, precipe en Francio. La du jaroj trafataj de Covid-19 elĉerpis prosperon, kaj nur ŝuldo permesis al ni resti sur la ŝiprompo. Siaflanke, preparita de Dio por sia detrua laboro, Slavonio zorgeme kaj senlace produktis armilojn, terurajn bombojn, kaj nun dronojn kopiitajn de la irana modelo, sia ĉefa dronprovizanto.

Laŭ la bona malnova kapitalisma principo, mono aĉetas ĉion, eĉ homajn animojn. Ene de tio ĉio estas potenco, regado super aliaj popoloj; do kiam ne plu estas mono aŭ ne sufiĉas, potenco perdiĝas, same kiel regado, gloro, honoro kaj forto; la venkinto estas venkita.

Mi rimarkas ĉi-vespere de la 27-a de marto 2025 informojn, kiuj malkaŝas, ke Vladimir Putin kondamnas la militarigon de la insulo Majoto. Eble ĉi tiu anonco donas al ni la kaŭzon de la atakoj faritaj de la "*reĝo de la sudo*" kontraŭ la papa katolika Eŭropo, en Daniel 11:40. La rusa prezidanto levas tie temon, kiu akuzas Francion pri nerespekto de la internaciaj reguloj difinitaj de UN. Ĉar, por konservi Majoton en sia posedaĵo, Francio ne konsideris la UN-rezoluciojn voĉdonitajn kaj truditajn dum la oferto de libereco kaj sendependeco proponita al la 4 insuloj de la Komoroj-arkipelago situanta inter Afriko kaj la insulo Madagaskaro. La rezulto de la proponita voĉdonado estis, laŭ UN, nedividebla. La Komoroj-arkipelago estis konsiderata kiel nacio konsistanta el kvar insuloj. Tamen, en 1974, nur la Komoroj de la insulo Majoto voĉdonis resti ligitaj al Francio; la aliaj tri voĉdonis kaj elektis sian kompletan sendependecon. Ne respektante la antaŭe antaŭviditajn paragrafojn por ĉi tiu voĉdono, Francio metis sin en situacion de nerespekto de la internacia juro de UN. Fakte, ĝi faris en Majoto tion, kion Rusio faris en Krimeo en 2014. La rusa prezidanto havas en ĉi tiu afero solidan argumenton kontraŭ Francio, kiu kondamnas ĝian aneksadon de Krimeo, subtenatan en 2014 per voĉdono esprimita de la lokaj loĝantoj. Vladimir Putin do havas la rimedojn por ekflamigi la koleron de la Komoroj, ĉiuj islamanoj. Kaj ĉi tiun koleron povas dividi nur la aliaj islamaj popoloj jam plenaj de malamo kontraŭ Francio, delonge kolonia. Majoto signifas en la araba lingvo: "morto". Ĉi tiu insulo de "morto" povas do ideale fariĝi la sparko de la fajro, kiu trafos per "morto" la malamatan francan nacion kaj ĝiajn "konkurantajn" partnerojn en la EU.

Per sia akuzo pri Majoto, prezidanto Putin ekbruligas distran fajron, kiu favoros, kiel "*reĝo de la nordo*", lian invadon de okcidenteŭropaj landoj. La profetita "*kolizio*", kiu indikas la atakon de la "*reĝo de la sudo*", estas eĉ pli pravigita, ĉar Majoto ne nur estas proksima al Francio, sed ankaŭ havas la statuson de franca departemento kaj eŭropa ultraperiferia regiono. Fakte, estante jure nedivideblaj, tri insuloj de Komoroj estas senigitaj je sia rajto al Majoto. La afero estas grava, ĉar en ĉi tiu kazo, Francio kulpas kaj trudas sian elekton **en la nomo de la leĝo de la plej forta**; tio estas, kion Francio kulpigas pri la nuna agado de Rusio. Ĉi tiu afero pri Majoto estas des pli strategia por Rusio, ĉar ĝi ĉeestas en la Mozambika Kanalo kaj subtenas la aferon de la Komoraj insuloj. En ĉi tiu sama tago, la rusa prezidanto, kiun la okcidenta tendaro volas bojkoti kaj izoli, ripetas, ke li havas multajn amikojn en la mondo, kio estas vera. Do, kiu estas pli izolita hodiaŭ: Rusio aŭ la Eŭropa Unio, forlasita eĉ de Usono?

La Kreinto Dio ne nur trudas sian justecon kaj punojn; antaŭ tio, li kondamnas la kulpon de la celo de sia kolero, en nerefutebla konkreta maniero. Kaj ĉar ĉi tion ignoras la plimulto de junaj francoj hodiaŭ, mi jam memorigas vin, por malhelpi la islamistojn de la alĝeria FIS venki en la elektoj de la lando, Francio petis la FLN-instancojn de la alĝeria registaro ne rekonu ĉi tiun balotrezulton.

La konduto de la francoj konfirmas ilian nekapablon rekoni siajn proprajn kulpojn kaj, kiel falsaj kristanoj, ili praktikas mempravigon, kio terure iritas la Kreinton Dion. Kaj ĉi tiu nekapablo juste juĝi estas evidenta ankaŭ en la milito en Ukrainio, ĉar ili estas cerbolavataj de junaj ukrainaj virinoj, kiuj aperas en televido por plendi pri la rusa invado de ilia lando, sen memori, ke rusaj civiluloj estis persekutitaj kaj mortigitaj en Ukrainio ekde la Majdana puĉo en Kievo en 2013 fare de nazioj el la Azova grupo, tio estas, antaŭ ĉi tiu rusa interveno en 2014 kaj 2022.

Post "geedziĝo por ĉiuj", Dio prezentas sian respondon: "ruino por ĉiuj". Kaj ĝuste por trudi ĝin al ĉiuj, li elektis Donald Trump (lia *trumpeto*) kiel prezidanton de Usono, kies amareco, konstruita per lia momenta flankenlaso kaj humiligo, pretigis lin apliki malamikajn mezurojn sen palpebrumi. Lia decido trudi 25%-an imposton sur ĉiuj importitaj produktoj alportos la ruinon al sia kulmino por ĉiuj landoj antaŭe nomitaj "riĉaj".

M27 - La Profeta Kaptilo

La granda kreinto Dio manipulas ĉiujn siajn kreitaĵojn, kaj estas lia rajto fari tion. Li pretendas esti la aŭtoro de bono kaj malbono tiom, kiom li kaŭzas damaĝon al ribeluloj. Li do povas fari "iun" malbonon, sed en neniuj kazoj "la" malbonon. Li estas la fonto de la bono, kiun li reprezentas en sia tuta dieco.

Mi legis en Readmono 29:29: “ *La sekretaĵoj apartenas al la Eternulo, nia Dio; sed la nekasitaj aferoj apartenas al ni kaj al niaj infanoj por ĉiam, por ke ni plenumu ĉiujn vortojn de ĉi tiu instruo.* ”

" *La vorto de Dio estas kiel dutranĉa glavo* ", sed ankaŭ kiel monero kun du flankoj. Ĝuste komprenata, ĝi estas beno sur unu flanko, kaj miskomprenata kaj misinterpretata, ĝi estas malbeno sur la alia. Eĉ por ĝia benita uzo, fare de la profetaj servistoj vokitaj de Dio, profetaĵo estas uzata malsame de li laŭlonge de la tempo; la kompreno kaj interpreto de la mesaĝoj varias de unu epoko al alia. Kaj tio estas logika, ĉar " *la vojo de la virtuloj estas kiel la lumo de la suno, kiu kreskas eterne de la tagiĝo ĝis tagmezo* ". Kun la tempo, la kompreno de profetaĵo pliboniĝas kun la okazo de eventoj, kiuj plenumas ĝin. Tial estas normale, ke profetaĵo estu misinterpretata ĝis la tempo, kiam ĝi devas esti ĝuste komprenata.

La titolo de ĉi tiu mesaĝo faras profetaĵon kaptilo nur por la veraj malamikoj de Dio. Kaj profetaĵo ne estas la kaŭzo de ilia statuso kiel malamikoj de Dio. Kiam li profetas, Dio parolas nur al siaj elektitoj (Apokalipso 1:1), al kiuj li malkaŝas la identecon de siaj malamikoj, kiuj estas ankaŭ iliaj malamikoj.

La plej bona ekzemplo, kiun mi povas doni pri profeta kaptilo, troviĝas en Daniel 7 kaj Daniel 9, kaj en ambaŭ kazoj ĝi koncernas la interpreton de nombraj tempodaŭrodatumoj.

En Daniel 7:25, la citita periodo, " **tempo, tempoj, kaj duono de tempo** ", rilatas al tri jaroj kaj ses monatoj. La unua kaptilo estas kalkuli ĉi tiujn jarojn laŭ faktaj jaroj de 365 aŭ 366 tagoj. En profetaĵo, Dio superas la malprecizecon de niaj sunjaroj donante al ĉi tiuj profetaj jaroj la rondigitan valoron de 360 tagoj; la

jaro konsistas el 12 lunaj monatoj de 30 tagoj. Ĉi tiu profeta jaro estas pure simbola kaj uzas la kodon de Nombroj 34:14 kaj Ezekiel 4:5-6: "**tago por jaro**". La tre proksima simileco de la fakta daŭro de "**1090 tagoj**" al ĉi tiu daŭro de "**1260 tagoj**" - profetaj jaroj - igis iujn interpretistojn atribui al la juda kunteksto ĉi tiun profetan daŭron, kiu koncernas la persekutan romian papan regadon de nia kristana epoko. La "**1090 tagoj**" rilatas, **en faktaj tagoj**, al la tempo de la abomenindaĵo establita de la greka seleŭkida reĝo Antioĥo la 4-a Epifano en Daniel 11:31. Ĉi tiu daŭro estas rivelita en la apokrifa libro de la Makabeoj. Daniel ne donas ĉi tiun precizigon koncerne la daŭron de ĉi tiu ago.

La dia konstruo de profetaĵo tre similas al tiu de la egiptaj piramidoj, en kiuj egiptaj arkitektoj multigis mortkaptilojn celantajn malhelpi tomboseksperfortantojn atingi la kadavrodeponejan ĉambron de la mortinta faraono. Biblia profetaĵo ofertas pli ol aliron al la oro kaj riĉaĵoj kaŝitaj proksime de la dormanta faraono; ĝi ofertas pli ol la "mitan sanktan gralon" de la kavaliroj de Reĝo Arturo; ĝi ofertas la amikecon kaj aman protekton de la vivanta Dio.

Homoj, kiuj interesiĝas pri bibliaj profetaĵoj, estas maloftaj, kaj tiuj, kiuj interesiĝas, ne estas vokitaj fari tion de Dio. Rezulte, iliaj interpretoj estas falsaj kaj misgvidas la homojn, kiuj malkovras ilin kaj fidas ilin. Sed ĉi tiu trompa uzo estas parto de la strategio de Dio. Unuopan falsan profeton aŭskultas amasoj da homoj, kiuj sekvas lin kaj fidas lin, al sia malprofito. Ĉar Jesuo instigis siajn elektitojn esti ekstreme singardaj, uzante la bildon de la serpento, kiu nek povas kuri nek forflugi de siaj malamikoj. Nur Dio estas fidinda; kaj ĉi tio sendube povas esti ŝoka, sed neniu homo estas fidinda, kiu ajn li estas, kaj mi inkluzivas min mem en ĉi tiu nombro. Fido povas baziĝi nur sur la rezultoj akiritaj per persona individua studo de la proponita temo, kiu kreas la konvinkon pri la certeco de la takso de Dio pri la solvo al la studata problemo. Ĉi tio postulas personan legadon de la Sankta Biblio kaj bonan scion pri ĝiaj instruoj. Se la profetaĵo estas de biblia origino, tiam ĝia klarigo estas donita en ĉi tiu sama Sankta Biblio. Dio helpas nian studon de Sia Sankta Biblio direktante la mensojn de Siaj servistoj al la tekstoj, kie ili povas trovi la ŝlosilojn al interpreto.

Homoj havas ĉion por malkovri por kompreni la signifon de la vivo, kiun ili eniris sen ricevi instrukciojn por ĝia uzo. Nur tiuj, kiuj fariĝas konsciaj kaj kleraj pri la vivanta Dio, povas kompreni, kion reprezentas vivo fortranĉita de Dio. Estas per ĉi tiu reciproka rekono, ke la elektito kaj Dio estas filo kaj Patro, kaj ke la senscia kaj apartigita homaro estas komparebla nur al supera besta vivo.

En 2025, la profetaĵo de Danielo 9 kaptos amasojn da protestantaj kristanoj, kiuj dividas la saman interpreton de "*la* ^{70-a} *semajno*" de verso 24. Kaj la kaptilo estas en versoj 26 kaj 27. La Spirito intence obskuris la konstruon de la profeta rakonto elvokante en verso 26 la detruon de Jerusalemo fare de la Romanoj, kiuj siavice, post Antioĥo la 4-a Epifano, starigas sian "**abomenindaĵon de la detruanto**". Tiom, ke ne renomante, komence de verso 27, la nomon de la subjekto, tiun de la mesio koncernata de la ago, la malamiko imputas la aliancon de "**duonsemajno**" al la detruanto, kiu agos ĉe la fino de la mondo. Tiel naskiĝis ĉi tiu teorio, kiu profetas detruan militon, kiu daŭros "**3 jarojn kaj ses monatojn**". Aliaj atribuas ĉi tiun militon al la dua duono de la 70-a ^{semajno}, kiu fakte kovras la tempon inter la morto de Jesuo Kristo kaj la martireco

de Diakono Stefano. Kaj la plej malbona afero por tiuj, kiuj kredas ĉi tiun klarigon, estas ke la afero efektive prenos realan formon kaj plenumiĝos inter 2025 kaj 2028 inkluzive. Kaj en ĉi tiu plenumo, la detruanto ne estos sola, nek greka nek romia, sed rusa, usona kaj ĉina, ĉefe, kaj aliaj nuklearmilaj landoj.

Mi ofte memoras en miaj diskutoj la gravecon de ĉi tiu verso el Daniel 10:12, kie la anĝelo Gabriel diras al Daniel: "*Li diris al mi: Daniel, ne timu; ĉar de la unua tago, kiam vi sincere decidis kompreni kaj humiliĝi antaŭ via Dio, viaj vortoj estis aŭditaj, kaj pro viaj vortoj mi venis.*"

En ĉi tiu verso, la plej grava afero estas ĉi tiu precizeco: "**kaj humiliĝi vin antaŭ via Dio**" "; ĉar ne sufiĉas havi la koron kompreni por ke Dio agu favore. Decida estas tiu vere humila sinteno antaŭ Dio, kiun neniuj povas trompi. Kie ni trovas pruvon de tiu humileco tiel ŝatata de Dio en Daniel? En la preĝo, kiun li adresigas al Li en Daniel 9:4 ĝis 20, kiun oni devas legi persone kaj nepre. En lia preĝo, Daniel aperas kiel la impostisto laŭ la ekzemplo donita de Jesuo; li rekonas sin kiel pekulon kaj konfesas la kulpojn faritajn de sia tuta popolo, precizigante en verso 13: "... **ni ne atentis vian veron** ." En tiu preĝo, Daniel prezentas ĉiujn kaŭzojn, kiuj prilumas la signifon, kiun Dio donas al la vizio de la Apokalipso donita al Johano fine de la unua jarcento de la kristana epoko.

Ĉar en Daniel 10, versoj 1 ĝis 10 priskribas la estaĵon, kiu aperis en la vizio de Daniel. Li estas preskaŭ identa al tiu, kiun Johano priskribas en Apokalipso 1:13 ĝis 16. Laŭ Daniel 10:1, ĉi tiu vizio anoncas "**malfeliĉon**", kiu trafos la malfidelan aliancon. La karaktero priskribita en ambaŭ vizioj estas terura, kaj la bildo donita al lia vizaĝo helpas difini lian historian kuntekston kaj identigon; "**la fulmo**" de la greka Olimpia dio nomita Zeŭso laŭ Daniel, kaj "**la suno brilanta en sia forto**" en la vizio donita al Johano. En sia puna ago, Dio identigas sin kun la pagana diaĵo de la persekutanta popolo, kiun li uzas por frapi sian malfidelan popolon. En la tempo de Daniel, la profetita persekutanto estis greka, kaj tiu, kiu jam furiozis en la tempo de Johano, estis romia kaj adoranto de la "nevenkita suno". En sia imperia fazo same kiel en sia papa fazo, la urbo Romo estis la trono de ĝiaj du sinsekvaj persekutantaj reĝimoj, adorantaj ĉi tiun paganan "sunan" astralan dion.

La vivo alprenis trompan aspekton, ĉar oficiale kristana kaj katolika papa Romo restis por Dio la Romo, kiu adoras la "nevenkitan sunon". Kaj se Dio ne malkaŝas ĉi tiujn aferojn en siaj profetaĵoj al siaj servistoj, neniuj konscias pri la malbeno de la ripozo de la unua tago de la semajno, kiu, renomita "la Tago de la Sinjoro" fare de la Romkatolika Eklezio, restis por Dio la tago, kiu honoras la dion "nevenkita suno", latine "sol invictus". Kion ni devas kompreni estas, ke la problemo ne estas nur la nomo de la tago, sed eĉ pli ĝia ordnumero en la semajno, ĉar ĉi tiu unua tago venas anstataŭigi lian sepan tagon, kiun li sanktigis kaj benis ekde la momento de sia kreado de nia tera dimensio, en la sepa tago. Ĉi tiu sanktigo havis profetan kaŭzon, tiom ke la ŝanĝo de la ripoztago atakas kaj distordas la planon profetitan de Dio. Nun, jam pro ĉi tiu kialo, en sia tempo, ekzemple, Moseo estis malpermesita eniri Kanaanon kaj estis lasita sola morti sur la monto en la dezerto. Moseo nur "**frapis la rokon de Horeb dufoje**" por ke ĝi donu sian akvon, dum li simple devis "**paroli**" al ĝi la duan fojon. Por Dio, ĉi tiu roko profetis Jesuon Kriston, kiu estos "**frapita nur unufoje**" por doni la akvon

de eterna vivo al siaj elaĉetitaj elektitoj. Dio uzis Moseon por riveli la gravecon, kiun li donas al siaj profetaĵoj, kiuj malkaŝas la programon, kiun li pretigis por la ses mil jaroj de la historio de tera peko ĝis la establado de la eterna vivo promesita al la elektitoj, kiujn li elektas laŭlonge de la tempo.

La ŝanĝo de la sabato fare de Romo estas de la sama tipo kiel la kulpo de Moseo, sed pligravigita de la montrita malatento al klare esprimitaj diaj ordonoj. Moseo havis la pretekston de nescio pri la profetita plano de Dio, kaj lia kulpo estis kreita de troa kolero kontraŭ sia ribelema kaj ribelema popolo. Por Romo, sole, ĝia aroganteco kontraŭ Dio estas la kaŭzo de ĝia ribelema ago kaj ĝiaj skandaloj, kiuj transpasas normalan komprenon.

En la batalo inter Dio kaj la diablo, liaj ĉielaj kaj teraj kreitaĵoj devas elekti flankon, ĉar ne estas loko por neŭtraleco. La du elektoj proponitaj de Dio estas klaraj: eterneco kun li en submetiĝo kaj obeo al lia volo, aŭ, male, morto kaj neniigo de la tuta estaĵo en ĉiuj aliaj kazoj.

La estaĵo prezentita en Apokalipso 1 estas efektive Jesuo Kristo mem en puna agado. Kaj fine, la klarigo estas eĉ pli subtila. La prezentita bildo ilustras la kristanan komprenon, kiun imperiestro Konstantino la 1-a havis ^{en} 313, kiam li rajtigis kaj subtenis la praktikadon de la kristana religio. Ĉi tiu priskribo estas la frukto de religia sinkretismo, kiu asocias Kriston kun sia sundio, kio estis la konvinko de ĉi tiu romia imperiestro Konstantino la 1-a, ^{kiu} estas ĉe la origino de la granda kristana religia mistifiko tra nia epoko ekde lia tempo en 313, ĝis la reveno de Jesuo Kristo atendata por la printempa tago de 2030, tio estas, la jaro 6001 de la dia projekto.

Ekde mia frua infanaĝo, mi profitis de la Darbyisma protestanta religia influo praktikata de mia patraflanka onklo kaj onklino. Mi ne estis baptita kaj tial restis libera ĝis la vera voko de Dio adopti la Ŝabaton kaj Adventismon kiel respondeca plenkreskulo. Mia kontakto kun la Sankta Biblio baziĝis sur la versioj de JN Darby kaj Louis Segond. En mia Darbyisma versio de 1916, tabelo de dataj eventoj estas prezentita en la antaŭparolo al la verko. La naskiĝo de Kristo estas lokita en la jaro 4000 post Adamo. Tiel mi ĉiam konvinkiĝis, ke ni vivas la lastajn du mil jarojn antaŭ lia reveno en gloro. Mia konvinko pri la 6000 teraj jaroj kondukantaj al lia reveno preparis min por mia Adventisma profeta misio, sed mi ne pensis serĉi en la Biblio profetaĵon pri la datigo de lia alveno. Nur la profetaĵo de la Apokalipso tenis mian atenton, ĉar mi estis konvinkita, ke ĝia mesaĝo kaŝis tre gravajn verojn. Kaj nur enirante la Sepa-tagan Adventismon, mi malkovris la intereson de la profetaĵo de Daniel, kaj ke William Miller iam taksis, ke li povus dati sian revenon sinsekve en 1843 kaj 1844. Ĉi tiuj du vanaj atendoj ne kuraĝigis la aliron al tria. Tial pro simpla legitima religia scivolemo mi serĉis la bibliajn ŝlosilojn al ĉi tiu obskura profetaĵo de la Apokalipso. Alprenante rigore biblian praktikon kaj metodon, mi sciis, ke propraj nomoj havas precizan signifon en la greka lingvo aŭ en la hebrea. La cititaj nomoj de la sep Eklezioj de Apokalipso 1 difinas la epokojn de la mesaĝoj adresitaj de Jesuo al sia Elektito dum la kristana epoko en Apokalipso 2 kaj 3. Kaj libere kaj sen devigo, mi movis en la tempo la daton 1844, kiun tradicia Adventismo alkroĉis al la sola sepa kaj lasta eklezio nomata " **Laodicea** ". Kaj ĉi tio estas probable la granda diferenco inter mia interpreto kaj la tradicia interpreto, kiu alkroĉas al ĉiu mesaĝo eklezion kaj ne

epokon. La principo de epoko permesis al mi meti sub la adventistan tempon ĉiujn mesaĝojn de Apokalipso 3, kio igis min kompreni, ke la divido en du ĉapitrojn de la tri ĉefaj temoj de Apokalipso 2 ĝis 9, nome "**la mesaĝoj aŭ leteroj, la sigeloj kaj la trumpetoj**", baziĝis sur ĉi tiu dato 1844. La kompreno de ĉi tiu spirita strukturo estis fundamenta, ĉar ĝi havis nekontesteblan logikon. Kaj rezulte de ĉi tiu divido, la "**kvin monatoj**" da prokrasto donita de Dio al la falsaj profetoj en la temo de la "**trumpetoj**" en Apokalipso 9:5-10 devis esti metitaj post 1844; kio kreis la daton 1994. Je mia granda surprizo, ĉi tiu dato povis reveli la jaron de la reveno de Jesuo Kristo; malfacila mesaĝo por transdoni kaj akcepti en eklezio traŭmatigita de ĉi tiu temo ekde la du malsukcesoj de 1843 kaj 1844. Sed, ĉu Dio ne estas la absoluta mastro, kiu malkaŝas siajn sekretojn al siaj servistoj en la tempo elektita de li? Evidente, tio estis la kazo. Tial mi portis ĉi tiun mesaĝon ĝis mia maldungo de la laboro pro ĉi tiu kialo en novembro 1991.

Post 1994, Dio permesis al mi kompreni la signifon, kiun li donis al ĉi tiu sperto. La profeta kaptilo ne estis por mi, sed por institucio, kiu falis en la plej kompletan apostazion. Ĉar, avida esti amata, eĉ de siaj spiritaj malamikoj, la Adventista Eklezio de la "**Laodicea**" epoko volis eniri la protestantan aliancon, kie la romia dimanĉa ripozo estas firme praktikata. Sen havi sian efikon, mia profeta ago havis la samajn efikojn kiel la du sinsekvaj anoncoj de William Miller. Per li, Dio kribris la protestantan religion; per mi, li kribris la Sepa-tagan Adventistan religion, kiu kredis sin sekura, ĉar ĝi estas profete, en Apokalipso, la sepa kaj lasta tera eklezio de Kristo. Ĝia neracia alligiteco al la tradicia divido estis fatala, sed logika, ĉar la institucio postulas mesaĝon, en kiu Jesuo anoncas, ke li "**elvomos**" ĝin. Lia eraro estis ne reteni mian klarigon, kiu metas la tempon de la beno de la Sepa-taga Adventismo en la mesaĝon adresitan al "**Filadelfio**", la antaŭan tempon situantan en 1873, la dato, kiun mi povis konstrui per mia malĉifrado de Daniel 12:11 kaj 12: "**Feliĉa estas tiu, kiu atendas kaj alvenas ĝis la mil tricent tridek kvin tagoj!**" Kaj kio pri tiu, kiu ankoraŭ atendas la revenon de Jesuo por la printempo de 2030, kiel la Sinjoro permesis al li kompreni? Li estas eĉ pli "**Feliĉa**" kaj sentas sin vere benita de Dio.

Kaj por li kaj liaj ankoraŭ tre malmultaj fratoj kaj fratinoj en Kristo, profetaĵo neniam plu estos kaptilo.

Post la elaĉeta morto de Jesuo Kristo favore al siaj elektitoj sole, profetaĵo estas la plej sankta kaj "**sanktigita**" afero, kiun Dio prezentas al la homoj. Ĝi ne estas destinita por esti komprenata de la unua leganto, kiu venas por legi ĝin. Kaj por ĉiuj malamikoj de Dio, ĝi restas kaptilo, kiu malvere trankviligas ilin pri iliaj konvinkoj. Pro sia tre nepenetrebla obskura aspekto, diaj profetaĵoj estas malvere interpretataj de falsaj profetoj, kiuj kaptas ilin kaj donas al ili siajn proprajn interpretojn, englutitajn de ĉiuj supraĵaj kristanoj, kiuj estas la plej multnombraj, amase.

Estis denove legante la skribulaĵon de la profeto Jeremia, ke Daniel malkovris la profetaĵon pri la "**70 jaroj**" de deportado al Babilono (Jeremia 25:11-12 kaj 29:10). Li trovis tie la respondon, kiun li bezonis. Kiel William Miller, post li, ankaŭ mi trovis la respondojn al ĉiuj demandoj, kiujn la fido levas; kaj prezentante min laste, la respondoj, kiujn mi ricevas de Dio kaj per lia Sankta Biblio, estas precizaj kaj definitivaj.

M28 - Legitimigita Venĝo

En sendia socio, la vorto " **venĝo** " estas misjuĝata: ne estas bone venĝi, oni diras, sed ĉi tiu mesaĝo ne interesas la opinion de la sendiuloj, sed la opinion de ĉi tiu vera, granda kaj timinda Dio.

Dio postulas sian rajton venĝi punante la malobeeman malfidulon. Sed li ne rezervas ĉi tiun rajton nur por si mem, kaj li donas al ni pruvon pri tio rajtigante sian kreitaĵon venĝi sangoverŝadon aŭ ajnan alian damaĝon faritan de alia homo aŭ eĉ besto.

Sub lia dia rigardo, venĝo estas la plej natura afero en homaj rilatoj kaj, pli ĝenerale, en ĉiuj vivaĵoj, kaj li unue kaj ĉefe. Kio estas " **venĝo** "? Ĝi estas ago de justeco, kaj de la plej baza justeco, kiu povas ekzisti, tamen perfekte legitima.

Por pli bone kompreni ĉi tiun temon, ni devas koncentri nian atenton al la dia leĝo konata kiel reprezalio: “ **Okulon pro okulo, denton pro dento**, ktp.”

La Izraelidoj savitaj el Egiptujo fare de Dio konsistas el la posteuloj de Jakob kaj liaj filoj, kaj el egiptoj, kiuj elektas sekvi la hebreojn en la Eliro. Kune, ili formas specimenon de la homaro, heredanto de peko kaj portas ĝiajn fruktojn de malboneco kaj kormalmoleco. Ĉi tiu Izraelidoj ankoraŭ ne profitas de la Sankta Spirito, kiu ŝanĝos ĉion en la nova interligo. Ĉi tiu specimeno de la homaro estas la popolo de Dio nur ĉar estas Li, kiu gvidas ilin, instruas ilin, protektas ilin, nutras ilin kaj akvumas ilin. Post la terura demonstraĵo de Lia detruo de la antaŭdiluva homaro, Dio entreprenas riveli Sin en la homa historio per ĉi tiu karna Izraelidoj. La sorto suferita de Egiptujo, trafita de la plagoj de Dio kaj kies glora kavalerio kaj ĉaroj malaperis en la freneza transiro de la Ruĝa Maro, teroris ĉiujn popolojn de la Proksima Oriento tiutempe. La Dio de Izraelidoj trudis sin per sia nekomparebla kaj nekomparebla aktiva potenco.

Post la sperto de la diluvo, kreante sian popolon Izrael, Dio metis la fundamentojn de sia savoplando kaj komencis per kolektado, sub sia regado, de viroj kaj virinoj kun multaj malsamaj personecoj, pli-malpli ribelemaj, al kiuj li prezentis siajn leĝojn kaj ordonojn. Konscia pri la ĉeesto de Dio, la vasta plimulto de la popolo obeis pli-malpli obeeme la regulojn, kiujn li starigis. Ĉi tiu obeemo rezultis el granda timo, kiun ĉi tiu ĉeesto de Dio inspiris en ili. La tuta Izrael atestis la manieron, kiel Dio devigis Faraonon liberigi siajn sklavojn. Sed malmultaj el ili konsciis pri lia atesto de amo. Forlasante egiptan sklavecon, kelkaj sentis, ke ili falis en alian formon de sklaveco, ĉi-foje direktita de Dio, ilia nova mastro. Tiuj, kiuj reagis tiel, similas al la falsaj kristanoj de nia tempo. Estante baptitaj en Jesuo Kristo, ili agnoskis, ke Jesuo estis ilia Majstro kaj ilia religio finiĝis tie. En la malnova interligo la leĝo estas severa kaj senkompata, ĉar tiuj, kiuj devos praktiki ĝin, estas mem severaj kaj senkompataj kaj nature emaj ribeli kaj kontesti diajn ordonojn.

En la tempo kiam Dio organizas sian karnan popolon Izrael sur la tero, en la ĉiela vivo, la malbonaj ribelaj anĝeloj frotas ŝultrojn kun la bonaj anĝeloj, ĉar

ili ankoraŭ havas aliron al la ĉiela regno de Dio. La unua efika disiĝo estas do tera kaj tiu de ĉi tiu specimeno de la homaro, al kiu Dio donas la nomon Izrael; nomo kiu signifas "venkinto kun Dio". Sed ĉi tiu nomo estas malproksima de esti meritita kaj pravigita, ĉar ĉi tiu Izrael estas ankoraŭ nur la bildo de la spirita Izrael, kiun Dio akiros en Jesuo Kristo en la nova interligo. En realeco, la elektitoj jam estis elektitaj de Dio ekde Adamo kaj Eva, individue. Ekzistas elektitoj en la linio de Set, sed la Biblio ne precizigas tion. Ĉio, kion ĝi malkaŝas al ni, estas ke ĉi tiu fidela linio finis per apostatado kaj perdiĝis per geedziĝoj unuigantaj la linion de sanktuloj kaj la linion de ribelemaj homoj laŭ Genezo 6. Karna Izrael estas organizita kiel nacio protektita de siaj limoj kaj Dio rekomendas, ke ĉi tiu Izrael neniam eniru geedziĝojn kun fremduloj ; li faras ĉi tiun principon la kondiĉo de ilia protekto kaj sia beno. Sed ĉi tiu ordono kaj lia oboe ne ŝanĝas la ribelemajn karakterojn de ĉi tiu popolo "elektita" por demonstraĵo kaj ne "elektita", kiel oni ofte erare diras. Fakte, la Izraelidoj estas la profeta bildo de la veraj elektitoj, kiuj ne estos ribelemaj, nek kontraŭdiraj, kaj kiujn Dio jam trovas en Moseo, Josuo kaj Kaleb.

En Eliro 21, Readmono 19:29, kaj Levidoj 24, Dio esprimas la fundamentojn de Sia justeco. Humanistoj eble trovas ĉi tiujn ordonojn tre severaj, sed tio, kion Dio proponas, estas idealo, kiu sole povas nutri kaj atingi sukceson kaj atingon. Preter tio, nacioj kaj individuoj rajtas atenti aŭ ignori ĉi tiun normon prezentitan de Dio. Kaj tiuj, kiuj opinias ĝin tro severa, ne hezitas ignori ĝiajn severajn normojn, rezultante en fiasko kaj la malfeliĉoj, kiuj akompanas ĝin.

Kvankam karna kaj submetita al peko, la nacia Izraelo estas konstruita de Dio laŭ la profeta bildo de sia eterna Elektito. Nun, dum la sepa jarmilo, en sia ĉiela regno, liaj elektitoj devos juĝi la malbonajn ĉielajn kaj terajn ribelulojn mortintajn, krom Satano, kiu estas tenata vivanta, izolita sur la dezerta tero. Por esti inter ĉi tiuj elektitoj, estas memkompreneble, ke en Kristo, liaj elaĉetitoj devas aprobi la normojn de justeco prezentitajn de Dio al sia unua karna Izraelo. En sia escepta saĝo, Dio reagas kiel kirurgo, kiu scias, ke estas pli bone oferi gangrenan membron antaŭ ol la tuta korpo estas trafita. Kaj mi memorigas vin, ke Jesuo Kristo mem diris en Mateo 5:29 kaj 18:9: "*Kaj se via okulo vin pekas, elŝiru ĝin kaj forĵetu ĝin; estas pli bone por vi eniri en vivon kun unu okulo, ol havi du okulojn kaj esti ĵetita en Gehenan.*" Defii ĉi tiun dian kaj medicinan konduton klarigas, kial niaj homaj socioj, venkitaj de peko, portas tiajn terurajn fruktojn: sensekurecon, suferon, ŝtelon, seksperforton kaj murdon fare de insidmurdistoj.

Ekde la 20-a de marto, la unua tago de printempo, ni eniris la kvinan ^{jaron} antaŭ la granda kaj glora reveno de la "***Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj***", Jesuo Kristo. Ĉu ne estas tempo por liaj elaĉetitaj homoj lerni la lecionon de la 5 995 jaroj da tera sperto, kiu estas malantaŭ ni? Nia nuna tempo estas ideala por fari tion, ĉar ni vidas, ke la plej grandaj teraj potencoj ĉiuj baziĝas sur individua kaj aparta modelo de socia vivo. Potenca pagana Ĉinio vivas sub komunisma reĝimo, sed sen Jesuo Kristo. Potenca idolkulta Barato suferas la malbenon de sia Hinduismo. Potenca Rusio, forlasinte komunismon, adoptis kapitalismon sed restas kontrolata de forta ŝtato; kaj ĝi revenis al sia "ortodoksa" kristana religio, ve! Tro idolkulta kaj ne sufiĉe "justa" por plaĉi al Dio. La potenca Nordameriko

de Usono atingis la pinton de sia liberala kapitalismo, kaj tio, kion al ĝia pretendita kalvinisma kristanismo mankas, estas **la vera** Jesuo Kristo kaj lia perfekta obeemo kiel modelo. Siaflanke, Islamo prezentas la aspekton de justeco instruita de Dio al la hebreoj, sed al ĝi mankas la Sankta Spirito de Jesuo Kristo kaj la vera teksto de dia leĝo, kiun nur la Sankta Biblio prezentas kaj malkaŝas al la homaro.

En Eŭropo, kie etna miksiĝo estas ĉe sia pinto, ĉiuj ĉi tiuj vivkonceptoj kunekzistas kaj konkurencas unu kun la alia. Ĉu unu el ĉi tiuj konceptoj estas pli bona ol la aliaj por Dio kaj liaj elaĉetitaj elektitoj? Tute ne, ĉar al ĉiuj mankas la vera kaj sola Jesuo Kristo, malgraŭ la asertoj de tiel nomataj kristanaj landoj. Krome, sur la socia nivelo, kiu reguligas homajn rilatojn, ĉiu el ĉi tiuj landoj konservas unu aŭ plurajn elementojn, kiujn Dio rekomendas en sia sankta leĝo, sed neniam pli, por profiti de ĉi tiu avantaĝo.

Islamo transprenas la necesan striktan regulon pri la apliko de justeco, instruita de Dio en sia sankta Biblio, en la Torao de la malnova interligo, sed ankaŭ en la Evangelioj de Jesuo Kristo, miskomprenita kaj misinstruita. Ĉar Dio ne ŝanĝiĝas, li restas senescepte la sama; tial Jesuo Kristo ne povas kontraŭdiri tion, kion li instruis en Miĥaelo al la Hebreoj en Eliro. Kaj mi tial disvolvos ĉi tiun temon komparante la du instruojn, kiuj traktas la saman problemon. Sed jam ni memoru la fakton, ke Dio havas la absolutan legitimecon instrui la normojn de justeco kaj amo, ĉar li pagis per sia persono en Jesuo Kristo, por atingi la maksimumon de sia demonstracio favore al ĉi tiuj du komplementaj principoj, kaj neniam kontraŭstaritaj, laŭ lia opinio. Kaj ĉi tiuj du principoj, justeco kaj amo, prilumas la signifon, kiun Dio donas al la du sinsekvaj interligoj faritaj kun siaj eternaj elektitoj. Tial iliaj instruoj estas komplementaj kaj ne ekskludas aŭ kontraŭas unu la alian.

Por Dio, la principo estas simpla: homo, kiu intence pekas kontraŭ Li, meritas morton aŭ devas konvertiĝi kaj porti la frukton de pentito.

La morto de la kulpulo estas la puno necesa por protekti la reston de la homa komunumo. Multaj nekristanaj popoloj sur la tero, kiel Ĉinio, Irano kaj Sauda Arabio, komprenis ĉi tiun neceson kaj sisteme aplikas ĝin en siaj landoj. En la Okcidento, kie sangaj religiaj luktoj kaŭzis multajn mortojn, laŭ la principo de baskuliĝo, en ekstrema kontraŭa pozicio, la mortkondamno estas abolicita. Sed en ĉi tiu Okcidento, la koncepto de justeco estas perversigita kaj jam ne havas ion komunan kun la biblia instruado pri la temo. Ĉi tiu perversio baziĝas sur la rolo donita al la defendadvokato. Kontraste al ĉi tiu modelo, en la biblia regulo, Dio ne asignas rolon al la defendadvokato; lia justeco baziĝas sur la atesto de ĉeestintoj, kaj la necesa puno estas farita de la minacata komunumo mem. La juĝistoj de Dio konas nur la skribitan dian leĝon kaj la ateston de ĉeestintoj por juĝi kaj eldoni verdikton.

Laŭ Dio, la elimino per morto de la kulpulo aŭ kulpuloj estas la sola maniero konservi la reston de la homa socio, kaj li ne hezitis mortigi la tutan loĝantaron, kiu loĝis en la lando Kanaano, por doni ĝin al sia nacia karna Izrael.

En la antikvaj atestoj, la morto de la kulpa murdinto estas la sola ebla solvo. Sed, en sia dia saĝo, Dio distingas inter la murdinto kaj la neintencita murdinto, kiu mortigas hazarde. Por trakti ĉi tiun kazon, li provizas urbojn de

rifuĝo: tri urbojn de rifuĝo, al kiuj la kulpulo povas retiriĝi kaj vivi protektita de la "**venĝantoj**". **de sango** " verŝita, laŭ Readmono 19:

V.2: " Tri urbojn apartigu meze de la lando, kiun la Eternulo, via Dio, donas al vi por ekposedi. "

V.3: " Kaj konstruu ŝoseojn, kaj dividu en tri partojn la landon, kiun la Eternulo, via Dio, donas al vi kiel heredaĵon; por ke ĉiu mortiginto povu forkuri al tiuj urboj. "

V.4: " Tiu ĉi leĝo aplikiĝas al la murdinto, kiu forkuras tien por sia vivo, kiam li senintence mortigas sian proksimulon, sen antaŭe esti lia malamiko. "

V.5: " Ekzemple, viro iras haki lignon en arbaro kun alia viro; hakilo enmane, li rapidas haki arbon; la fero deglitas de la tenilo, trafas la kunulon de tiu viro, kaj mortigas lin. Tiam li fuĝos al unu el tiuj urboj por savi sian vivon, "

V.6: " por ke la **venĝanto de sango** , kolere kolerante, ne persekutu la mortiginton, kaj ne atingu lin, se estus longa vojo antaŭ si, kaj ne mortigu **tiun, kiu ne meritas morton, ĉar li antaŭe ne estis malamiko de sia proksimulo** . "

V.7: " Tial mi ordonas al vi, ke vi apartigu tri urbojn. "

Per ĉi tiuj urboj de rifuĝo, Dio brilblindumas min per sia saĝo, ĉar li inventis la idealan malliberejon, perfekte taŭgan por la hazarda murdinto. Principe, estas la murdinto, kiu venas rifuĝi en urbo, kiu fariĝas lia malliberejo, sed en kiu li venas kaj iras libere, sen esti enŝlosita kaj izolita. Ĉi tiu tipo de murdinto ne estas nesociema, li estas normala homo inda je daŭre vivi. Kaj mi profitas ĉi tiun okazon por memorigi, ke la ordono " *Ne mortigu* " estas misprezentita, ĉar Dio ne kondamnas mortigan ekzekuton, kiel montras la citita verso 6, sed nur la morton donitan de la murdinto, la libervola murdinto, tiel ke ĉi tiu verso devus esti tradukita kiel " *ne faru murdon aŭ atencon* ". En la hebrea, la verbo "mortigi" estas "qittel" kaj ne ĉi tion uzas ĉi tiu ordono, sed la verbon "ratsoah", kiu distingiĝas de "qittel" per la signifo: murdi, fari murdon. En kulpa supraĵeco, la literaturaj hebreoj mem konfuzas la du signifojn kaj misgvidas la tradukistojn de hebreaj tekstoj eĉ en siaj vortaroj.

Kontraste al tiu dia saĝo, en niaj okcidentaj socioj, danĝeraj murdintoj neindaj je vivo kaj hazardaj murdintoj, ŝtelistoj aŭ homoj, kiuj malobeis la leĝojn de la lando, trovas sin enŝlositaj en la samaj malliberejoj.

Male al la hazarda murdinto, Dio estas senkompata postulante la morton de la murdinto en la nomo de sia perfekta justeco, laŭ Levidoj 24:

V.17: " **Kiu ajn batas homon kaj mortigas lin, tiu estu mortigita** . "

V.18: " *Kiu ajn mortigas beston, tiu ĝin anstataŭigos: vivon pro vivo.* "

V.19: " *Se iu difektas sian proksimulon, kiel li faris, tiel estos farita al li.* "

V.20: " **Rompo pro rompo, okulo pro okulo, dento pro dento** ; li estos vundita kiel lia proksimulo. "

V.21: " **Kiu ajn mortigas beston, tiu devas redoni ĝin, sed kiu ajn mortigas homon, tiu devas esti mortigita** . "

V.22: " *La saman leĝon vi havos, por fremdulo kaj por indiĝeno* ; ĉar Mi estas YHWH, via Dio. "

Kion oni povas diri kontraŭ ĉi tiu ekzempla, perfekte logika kaj ekvilibra justeco? Kaj ĝi estas tiu, kiun Dio aprobas, postulas kaj efektivigas. Kaj la "ŝario" de Islamo estas tre simila al ĝi. Dio metas sian justecon super ĉio alia, ĉar de ĝi

dependas bonaj rilatoj inter liaj kreitaĵoj. La sukceso de lia savoplano baziĝas sur ĉi tiu superrego de liaj leĝoj kaj principoj. Kaj pro ĉi tiu superrego li devis suferi en Jesuo Kristo por pagi pro la ofendo farita kontraŭ liaj leĝoj fare de liaj elaĉetitaj elektitoj. Fakte, lia demonstraĵo de amo, plenumita kaj sublimiĝinta en Jesuo Kristo, konfirmas kaj malkaŝas la superregon de liaj diaj leĝoj, kiuj determinas lian koncepton pri justeco.

Ne, la vorto "**venĝo**" ne estas honta, maldeca vorto neinda je diro, kaj unue, Dio proklamas ĝin en Sia tuta potenco kaj dia povo, dirante en Readmono 32:35: "**Ĉe Mi estas venĝo, kaj repago** , kiam ilia piedo ekŝanceliĝos! Ĉar proksima estas la tago de ilia malfeliĉo, kaj tio, kio atendas ilin, baldaŭ estos kun ili ." En ĉi tiu ĉapitro, Dio havas teruran rankoron kontraŭ Izrael, Sia "**unuaskita** ", Sia unua interligo. Ni legas en versoj 20 ĝis 22:

V.20: "*Li diris: Mi kaŝos Mian vizaĝon de ili, Mi vidos, kia estos ilia fino; ĉar ili estas generacio perversa, ili estas infanoj de nefideleco.*"

V.21: "*Ili incitis Min per tio, kio ne estas Dio, ili kolerigis Min per siaj vantaj idoloj; kaj Mi incitos ilin per tio, kio ne estas popolo, Mi kolerigos ilin per popolo malsaĝa .*"

La plano por la nova interligo malfermita al la paganoj estas profetita.

V.22: "*Ĉar fajro ekbrulis en Mia kolero, kaj ĝi brulos ĝis la plej profundaj lokoj de Ŝeol ; ĝi formangos la teron kaj ĝiajn produktojn, kaj ekbruligos la fundamentojn de la montoj.*"

" fajro de la dua morto " de la "*lasta juĝo* " plenumos ĉi tiun agon en la formo de la "**lago de fajro kaj sulfuro** " menciita en Apokalipso 20:14: "*Kaj la morto kaj Hadeso estis ĵetitaj en la lagon de fajro . Ĉi tio estas la dua morto, la lago de fajro .*"

Ĉu Dio, venante al la tero en Jesuo Kristo, ŝanĝis sian juĝon kaj sian tagordon? Tute ne, ĉar Jesuo ankoraŭ minacas senkredajn homojn per "**inferna fajro**".

Kial do li diras al sia juda aŭdantaro: "*Vi aŭdis, ke oni diris... sed mi diras al vi, ke...*"? Liaj vortoj devas esti komprenataj atente, ĉar Jesuo ne malpliigas la postulojn de Dio, sed male, li intensigas ilin. Kaj tio estas logika, ĉar ju pli kostas al li lia plano de savo, des pli grandaj estas liaj postuloj flanke de liaj elaĉetitaj elektitoj. Kaj la prezo de lia morto, kaŭzita laŭ la plej kruela maniero, igas ĉi tiun koston konsiderinde alta. Tiel paginte la altan prezon, Jesuo rajtas postuli de siaj elektitoj pruvon de absoluta fido. Tial li petas ilin rezigni venĝi sin mem, kiel la leĝo de reprezalio rajtigas ilin laŭleĝe kaj en plena dia justeco. Per ĉi tiu libervola rezigno , ili ofertas al Dio agon de fido, kiu igas kredinda ilian peton pri graco por siaj propraj pekoj. Kaj tiel farante, ili asertas sian kredon je lia ekzisto, pridubita de la ribelemaj, disputantaj nekredantoj.

Por konkretigi "**sian venĝon**" kontraŭ siaj ribelemaj teraj malamikoj, Dio havas amason da rimedoj je sia dispono, kaj en Ezekiel 14:21-22, li citas 4 el ili: "**Ĉar tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Kvankam Mi sendos kontraŭ Jerusalemon Miajn kvar terurajn punojn, la glavon, la malsaton, la sovaĝajn bestojn kaj la peston , por ekstermi en ĝi homojn kaj bestojn , tamen restos restantaĵo, kiu saviĝos , kiu eliros el ĝi, filoj kaj filinoj . Jen ili venos al vi; kaj vi**

vidos iliajn vojojn kaj iliajn agojn, kaj vi konsoliĝos pri la malbono, kiun Mi venigos sur Jerusalemon, kaj pri ĉio, kion Mi venigos sur ĝin. "

Al tiuj kvar punoj, ni devas aldoni la klimatajn malagrablaĵojn, kiuj kaŭzas tiom da zorgo en nia tempo, kaj la diversajn kataklismojn kiel tornadoj, ciklonoj, cunamoj aŭ cunamoj, sen forgesi la ĉiam pli oftajn kaj mortigajn tertremojn, same kiel vulkanajn erupciojn. Kaj en la listo, kiun malfacilas kompletigi, mi aldonas kaj memorigas, ke Dio intervenas por direkti homajn pensojn, kiam lia strategio tion necesigas. Ĉar la homo havas nur la liberecon ami kaj servi lin aŭ sperti lian justan koleron kaj lian imponan aktivan potencon.

Sen inteligenteco, legado de la Biblio povas servi kiel preteksto por pravigi la nepravigeblan. La unua tia, la romkatolika religio retenis el la Sankta Biblio nur la nomojn de siaj plej famaj kaj gravaj agantoj: Jesuo, Maria, Jozefo, kaj en sia adorado de la malbonaj anĝeloj, ĝi pledas por la adorado de sennombraj sanktuloj elektitaj, tio estas, kanonizitaj de sinsekvaj papoj tra sia historio. Ni povas do kompreni, ke sur tiaj bazoj, Dio neniam rekonis ĉi tiun trompeman satanan organizon kiel sian propran.

La puno trudita al la ribelema Izraelo de la malnova interligo estas leciono gravurita en la homa historio, por ke la homaro sciu kiel Dio punas religian ribelon. Ĉar lia elekto de la elektitoj estas eterna kaj tial daŭras ĝis la reveno de Jesuo Kristo printempe de 2030, la benita horo kiam lia lasta "**restaĵo**" » de fidelaj elektitoj, eniros en sian ĉielan eternecon kun siaj resurektitaj fratoj. Ekzistas do ĝis la fino spirita Izrael, kiu apartenas al Dio sur la tero, kaj ĝi havas antaŭ si karnan Izraelon trafitan de la malbeno de Dio pro sia malakcepto de Jesuo Kristo, kaj falsan spiritan Izraelon reprezentitan de la kristanaj religioj falintaj en apostazion: katolikismo, ortodoksismo, anglikanismo, protestantismo kaj institucia adventismo.

En sia nuna mult-etna kosmopolita miksaĵo, la okcidenteŭropa socio, konstruita laŭ la modelo de Usono, havas malantaŭ si, en sia lastatempa pasinteco, kristanan religian heredaĵon, kiu igas ĝin senti sin pli kulpa ol aliaj popoloj de la tero. Tial, en la profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso, Dio celas ĝin en tri malsamaj epokoj, en kiuj ĝi estas reprezentita per la simbolo de "**dek kornoj**" aŭ dek potencoj. Kaj ĉi tiu nombro "10" estas kaj laŭvorta en la tempo de ĝia formiĝo post la disfalo de la Romia Imperio kaj simbola en nia fina epoko. Ĉar "10" estas 2-oble "5"; kaj "5" estas la simbola nombro de homo. La nombro aŭ cifero "10" do indikas 2 specojn de homoj: la fidelajn kaj la malfidelajn; la elektitojn kaj la fals-elaĉetitajn falintojn; la verajn kredantojn kaj la fals-kredantojn, kiujn Dio konsideras nekredantojn.

Ni trovas en ĉi tiu dia juĝo la du elektojn, kiujn li metis antaŭ la homojn, kiam li diris en Readmono 30:19: "*Mi atestas hodiaŭ la ĉielon kaj la teron kontraŭ vi, ke Mi metis antaŭ vin **vivon kaj morton, benon kaj malbenon** . Elektu la vivon , por ke vi kaj via idaro vivu ...*" Ne ekzistas tria elekto, ĉar savo estas akirita en sia tuteco aŭ ĝi ne estas akirita. Kaj la kaŭzoj de pereco estas sennombraj; de malfideleco, ĝis malamo al Dio, ĝis simpla indiferenteco pri ĉio, kio koncernas lin.

Tiu ĉi duflanka spirita situacio estas konfirmita en tiuj ĉielvortoj kaj la simboloj de "*fero kaj argilo* ", kiuj profetas en Danielo la kondiĉojn de la homa

vivo en la tempo de la reveno en gloro de Jesuo Kristo, tio estas, momentfoto de nia nuna tempo, kiu vivos post 5 jaroj tiun ĉi gloran momenton:

V.41: “ *Kaj kiel vi vidis la piedojn kaj fingrojn **parte el argilo de potisto kaj parte el fero** , tiel ankaŭ tiu regno estos dividita; sed en ĝi estos iom el la forto de fero, ĉar vi vidis feron miksitajn kun argilo.* ”

Specifante " *argilon de potisto* ", Dio memorigas nin, ke li estas la majstra potisto, kiu formas la vazojn, kiuj simbolas homajn vivojn. La argilo reprezentas fidelajn kredantojn, sed ankaŭ la nekredantojn, kiujn Dio komparas al neperfektaĵoj vazoj destinitaj esti rompitaĵoj. Siaflanke, la simbolo de fero indikas la ribelman homon, kiu ne konsideras la ekziston de la vivanta Dio, la ĉiopova Kreinto. Sub ĉi tiu simbolo, li indikas Romon, sinsekve respublikanan kaj paganan, poste imperian kaj ankoraŭ paganan, kaj fine, papan kaj false kristanan.

V.42: “ *Kaj kiel la fingroj de la piedoj estis parte el fero kaj parte el argilo, tiel ĉi tiu regno estos parte fortika kaj parte malforta.* ”

Niaj novaĵoj konfirmas ĉi tiun anoncon. Ekde la elekto de Donald Trump en Usono, la eŭropaj sekvantoj estas submetitaj al komercaj atakoj de Usono. Kaj hodiaŭ, impostoj truditaj al importitaj produktoj enirantaj Amerikon estas restarigitaj post jardekoj da tutmonda libera komerco. Ĉi tiu nova bato subfosas la Eŭropan Union, jam malfortigitan pro ĝia engaĝiĝo al la ukraina afero; ĝi estas viktimo de sankcioj truditaj kontraŭ Rusio kaj ĝia financado de la milito kondukita de la ukraina armeo. En la EU de la du Traktatoj de Romo, la miksaĵo de " **fero kaj argilo** " estas konfirmita per la alianco de la romkatolikaj nacioj de la sudaj landoj kaj la nordiaj protestantaj nacioj, al kiu aldoniĝas, fine, ĝia usona elkrekaĵo.

V.43: “ *Vi vidis feron miksitajn kun argilo, ĉar ili estos miksitaj per homaj aliancoj; sed ili ne estos kunigitaj unu kun la alia , same kiel fero ne miksiĝas kun argilo.* ”

La alianco de la Eŭropa Unio estis tiel profetita de Dio, ĉirkaŭ 26 jarcentojn antaŭ nia fina epoko. La bildo de " *la alianco de fero kaj argilo* " perfekte profetas la nekongrueblecojn de nunaj homaj opinioj . Flekseblaj, helpemaj mensoj, pretaj akcepti kompromisojn, kunekzistas kun homoj, kies rezolucioj estas firmaj kaj kiuj malakceptas ĉian ideon pri kompromiso.

Hodiaŭ, merkredon, la 2-an de aprilo 2025, la " **venĝo** " de la Kreinto Dio esprimiĝas per la agoj de la nova usona prezidanto, Donald Trump, la viro, per kiu Dio sonigis sian " **trumpeton** " por la sesa^{foje} ekde 313. Merkredo estas la tago de Merkuro, la romia dio de komerco. Tiel, la anonco de grandegaj usonaj tarifoj sur fremdaj importaĵoj markas ĉi tiun merkredon aparte konvene.

Fakte, Donald Trump faras por sia lando hodiaŭ tion, kion eŭropaj gvidantoj devus esti farintaj por la sia, kiam Usono trudis sian tutmondigon, kiu liveris ilin al Ĉinio. Dum la forigo de impostoj, saĝuloj kondamnis la forigon de "bariloj" al tutmonda komerco. La tempo pruvis, ke ili pravas, kaj mi havis tiun opinion.

Danke al la diodonita paco, la okcidenta mondo adoptis la rimedon de libera internacia komerco trudita de la venka, riĉa kaj potenca Usono. Ĉi tiu evoluo de la "tutmondismo" de komerco havis gravajn konsekvencojn por eŭropaj landoj, lasitaj al senkompata tutmonda konkurenco. Grandaj fabrikoj bankrotis,

kaj la tiel nomataj riĉaj landoj fariĝis klientoj de la nekonkurenca Ĉinio kaj Azio ĝenerale, inkluzive de Japanio kaj Sud-Koreio. Jam antaŭe, Eŭropo estis viktimo de la ekspluatado de Japanio fare de Usono, kaj ĉi tiu lando fariĝis la ĉefa produktanto de elektronikaj produktoj, estante la fabrikanto de la unuaj transistoroj, kiuj estas la bazo de ĉia nuna komputado. Francaj kaj eŭropaj gvidantoj nek sciis nek volis rezisti ĉi tiun internacian tendencon, kaj ili liveris siajn loĝantarojn al ruino kaj senlaboreco. Ili ne sciis, ke detruante sian industrian produktadpovon, ili preparas la ruĝon, kiu hodiaŭ trafas ĉiujn okcidentajn landojn nomatajn "riĉaj" kaj tamen pli "malriĉaj kaj ŝuldiĝintaj" ol iam ajn.

Tiu malriĉiĝo estas la rimedo per kiu Dio preparas sin por transdoni la tutan EU-on al ĝiaj malamikoj, kiel li jam faris por sia juda Izraelo de la malnova interligo. Tial estas en ĉi tiu speco de ago, ke Dio proklamas al kiu ajn aŭskultos: "**Venĝo estas mia! Puno estas mia!**"

Neniu komprenas la signifon de la subita kaj brutala ŝanĝo de la usona politiko. Sed sciante la baldaŭan planon de Dio, mi vidas grandan logikon en ĉio, kio estis plenumita ekde la fino de la Dua Mondmilito, tio estas, ekde 1945. Usono trudis sian liberalan kapitalisman reĝimon bazitan sur sia grandega riĉeco, kaj Eŭropo submetiĝis al ĉiu ĝia volo. Tutmondiĝo ruinigis la ŝtatojn kaj naciojn de la okcidenta tendaro, samtempe fabele riĉigante individuajn virojn kaj virinojn, kiuj gvidas grandajn internaciajn korporaciojn. En tempo, kiam milito preskaŭ detruos eŭropan prosperon kaj vivojn, Usono turniĝas internen kaj faras paŝojn por antaŭenigi sian reindustriigon kaj kompletan ekonomian kaj financan sendependecon. Ĉi tiu sendependeco estos utila en tempo, kiam la EU estas atakata de siaj malamikoj "**de la sudo kaj la nordo**", kiel Dio profetis en Daniel 11:40. Ĉi tiu naciisma retiriĝo konfirmas la militistan retiriĝon de Usono, kiu jam ne volas agi kiel la monda policano, sed deziras domini ĝin per sia ekonomia potenco. Komerco estas la armilo de la usona potenco, kiu uzas siajn ekonomiajn sankciojn kaj embargojn kontraŭ siaj kontraŭuloj. Ni rekonas en ĉi tiu strategio la estontan "**beston, kiu venas el la tero**" de Apokalipso 13:11, kiu, laŭ la versoj 17 kaj 15, uzos ĉi tiun ekonomian minacon kontraŭ siaj religiaj kontraŭuloj, kiuj restas fidelaj al la sankta Ŝabato de Dio, en Jesuo Kristo, kaj rifuzas honori la romian papan dimanĉon: "*Kaj ke neniu povu aĉeti aŭ vendi, krom tiu, kiu havas la markon, aŭ la nomon de la besto, aŭ la numeron de ĝia nomo. .../...Kaj ĝi ricevis la povon doni vivon al la bildo de la besto, por ke la bildo de la besto parolu, kaj igu, ke ĉiuj, kiuj ne volas adorkliniĝi al la bildo de la besto, estu mortigitaj.*"

La renverso de la malnova monarĥa reĝimo ekde la Franca Revolucio metis respublikanajn naciojn sub la regadon de homoj elektitaj por nur kelkaj jaroj por gvidi sian landon. Ĉi tiu speco de provizora alterna regado konsiderinde malfortigis la nacian potencon longtempe. La malapero de la reĝa kapo liveris respublikanajn landojn al teknokrataj homaj mensoj kun tre kontraŭdiraj kaj polemikaj ideoj. La lando submetita al ĉi tiu speco de reĝimo estas oferita kaj suferas la sekvojn de la timo kaj kapricoj, kiuj pelas ĉi tiujn efemerajn gvidantojn. Ĉar la prezidanto de la momento estas submetita al multaj premoj de ĉiuj flankoj, kaj la riĉuloj serĉas lin ĉefe por defendi siajn nunajn interesojn.

Ekde 2020, la viruso Covid-19, la milito en Ukrainio, kaj Donald Trump esprimis la komencon de la venĝo de la vivanta Dio, ignorata kaj malestimata de siaj kreitaĵoj, tra la tuta tero. Unu post la alia, ĉi tiuj subjektoj konstruis la ruinon de la EU de la profetitaĵoj " **dek kornoj** ". Eŭropo devas kare pagi pro la privilegio koni la nomon de la universala Savanto Jesuo Kristo, la Judo kaj Filo de Dio. Ĉi tiu observado parolas al ni kaj igas nin aŭdi Dion diri: "Ĉar vi havas monon por konstrui armilojn de detruo, jen Donald Trump lanĉos ekonomian militon kontraŭ vi, kiu kompletigos vian ruinon, kaj mi transdonos vin al viaj malamikoj, por ke ili detruu vin."

Ĉi-merkrede vespere, en Eŭropo, Donald Trump malkaŝis la valoron de la impostoj, kiuj trafos ĉiujn fremdajn importantajn landojn. Antaŭe, Ĉinio, kiu impostas usonajn produktojn je 67%, estos submetita al imposto de 34%. Usono trudas duonon de la impostoj, kiujn ĝi ricevas de ĉiuj nacioj. Por Eŭropo, kiu impostas ĝin je 39%, la usona imposto estos 20%. La ciferojn disputas la francoj, kiuj inkluzivas sian 25%-an aldonvaloran imposton en ĉi tiu valoro, sed ne gravas, la usona prezidanto agnoskas nur siajn proprajn ciferojn. Kaj li notas la prezojn pagitajn de francaj konsumantoj, viktimoj de la kaŝita imposto de ĉi tiu aldonvalora imposto, frukto de politika hipokriteco. La konsekvencoj de ĉi tiuj novaj impostoj estos grandegaj kaj kompromitos la supervivon de certaj komercaj sektoroj, kiuj eksportas precipe al Usono.

Ĉi tiu nova komerca milito ripetas la efikojn de la sankcia politiko kontraŭ Rusio. Kaj la rezultoj ne plenumis la okcidentajn atendojn. Male, ĉi tiuj sankcioj devigis Rusion produkti mem tion, kion ĝi aĉetis de la Okcidento. Ĉi-foje, la daŭranta alfrontiĝo produktos la samajn efikojn sur Usono, kiu avidas industrian kaj ekonomian sendependecon. Tiom, ke la "meleagroj en la farso" restas la eŭropaj nacioj, la ĉefa celo de la kolero de la Kreinto-Dio, kiu permesis, ke ĝia industria produktado estu grave detruita kaj restas dependa de ĉinaj importaĵoj.

La 9-an de aprilo, la tagon kiam usonaj impostoj estos efektivigitaj, la epoko de profitodonaj borsmerkataj profitoj finiĝos. La ekspluatado de Ĉinio detruis la nunajn ekvilibrojn favorante borsmerkatajn profitojn malprofite al lokaj industriaj investoj. En Usono, ĉi tiu borsmerkata frenezo rezultigis la translokigon de la aŭtofabrikoj de Detrojto al Meksiko. La borsmerkata frenezo do finiĝas per la usona elekto denove prioritati sur sia teritorio la restarigon de la fabrikoj, kiuj estis fermitaj, kaj la konstruadon de novaj. La ordinara racio revenas, al la granda malkontento de la eŭropaj sekvantoj, imitantoj, sed ĉiam postrestantaj Usonon. Alfronte al azia konkurenco, eŭropaj fabrikoj, kaj ĉefe tiuj en Francio, estis fermitaj, kaj gvidantoj pensis, ke ili estis bone inspiritaj favorante la redukton de produktokostoj per amasa importado el Ĉinio. Ili tiel favoris la malrapidan kaj progreseman ruinon de sia loka ekonomio kaj tial respondecas pri la katastrofo, kiun oni vidas hodiaŭ. Tiel Dio igas siajn malamikojn konstrui la kaŭzojn de ilia detruo.

Ĉi tiu libervola usona izolisma politiko konfirmas la decidon de la usona prezidanto ne helpi EU-on kiam ĝi estas atakata de Islamo kaj rusa ortodokseco.

Demando venas en la mensoj: Kiel ili ne komprenas, ke la ĉeno de sinsekvaj malfeliĉoj, kiuj trafas ilin, havas neracian kaŭzon, ĉu dian? La pruvo de dia agado aperas en ĉi tiu teksto el Joel 1:4: " *Kion la palmovermo lasis, la akrido*

formanĝis; kion la akrido lasis, la akrido formanĝis; kion la akrido lasis, la akrido formanĝis ."

Dio diris al Johano en Apokalipso 13:10: " *Kiu kondukas en kaptitecon, tiu iros en kaptitecon; kiu mortigas per glavo, tiu devas esti mortigita per glavo. Jen estas la pacienco kaj fido de la sanktuloj.* " La sama justa kaj bona Dio diras al ni hodiaŭ: "Kiu aprobis Rusion, tiu siavice estos aprobita de Usono en la horo de la " ***sesa trumpeto*** " personigita en Donald **Trump** . "

Per siaj impostoj nuntempe truditaj al ĉiuj nacioj de la tero, Donald Trump fariĝas respondeca pri la "*iritiĝo de la nacioj* " profetita en Apokalipso 11:18: " *La nacioj koleris, kaj venis Via kolero...* " " *Iritiĝo* ", kiu esprimas la Trian Mondmiliton de la " ***sesa trumpeto*** ", kiu venas.

La " ***sep trumpetoj*** " de Apokalipso povas esti spuritaj reen al la nomoj de famaj viroj, kiuj markis sian epokon kaj ĝian apartan karakteron.

1a trumpeto : barbaraj punoj: Atilo

2a trumpeto : Romkatolika Papismo: 1a ^{Vigilo}

3a trumpeto : la Protestanta Reformacio: Martin Luther

4a trumpeto : libera penso kaj ateismo: Voltaire

5-a trumpeto : institucia Adventismo: William Miller

6a trumpeto : usona naciismo: Donald Trump

7a trumpeto : la reveno de la Ĉefo de ĉefoj: Jesuo Kristo

La temo de la " ***5a trumpeto*** " estas aparte subtila, ĉar Dio priskribas la protestantan religion en ĝi. Sed ĉi tiu tre grafika priskribo fakte celas institucion Adventismon, kies religia konduto imitas tiun de apostata Protestantismo. Estas al ĉi tiu institucia Adventismo, ke Dio donas " *kvin profetajn* ***monatojn*** ", aŭ 150 faktajn jarojn, antaŭ ol " ***elvomi*** " ĝin; ĝi tiam revenas al la alianco de apostataj protestantoj, al kiuj ĝi similas.

M29 - **Dia moraleco fronte al malmorala kaj amoralia homaro**

Ĉi tiu mesaĝo estas logika daŭrigo de la antaŭa mesaĝo pri la venĝo de Dio kontraŭ liaj malamikoj.

Por la malmorala homaro, kiu ne havas moralajn dubojn en siaj decidoj faritaj por akiri prosperon, riĉecon, gloron, plezuron, ktp., la celo pravigas la rimedojn... ĉiujn rimedojn, eĉ la plej maljustajn kaj tial la malplej legitimajn. Ĉi tiu klarigo do kompletigas la analizon de la plej grava figuro de la horo: La nova

usona prezidanto: Donald Trump, kiun mi nomas la homo aŭ dia signo de la "*sesa trumpeto*". Ne estas certe, ke li estos la homo de la "*sepa trumpeto*", kaj jen kial.

Multe kritikataj de socio kutimita submetiĝi al la plej fortaj kaj plej riĉaj, Donald Trump kaj lia vicprezidanto J.D. Vance posedas valorojn hereditajn de la kristana religio. En ĉi tiu lando longe regata de senskrupulaj kapitalismaj prezidantoj, la sorto de la malriĉuloj estis tre severa. Sociala helpo estas malabunda kaj tre limigita, kaj kiam la profiteco de la usona produktado de Ford-aŭtoj en Detrojto estis nesufiĉa, de unu tago al la sekva, senkompate, amasoj da usonanoj perdis siajn laborpostenojn kaj hejmojn. Ili estis devigitaj translokiĝi kaj moviĝi por trovi ŝirmejon kaj dungadon aliloke, ie, en ĉi tiu grandega lando. La kaŭzo de ilia malbonŝanco estis la konkurenco inter la usona produktado kaj la ĉina kaj eŭropa produktado.

Ĉar, kiel mi jam klarigis, Usono estis viktimo de sia propra sukceso kaj prospero. Ĝia dolaro, ĝia tutmonda norma valuto, kaj ĝiaj privataj investantoj reportas al Usono grandegajn profitojn faritajn en ĉiu merkato en la mondo. Sed ĉi tiu privata riĉiĝo ne riĉigas la usonan nacion; ĝi nur kreas miliardulojn en lando, kie la sola zorgo estas malaltigi impostojn. Do estas kelkaj superriĉaj individuoj kaj ĉiam pli malriĉa loĝantaro. En la tutmonda liberkomerca merkato, la plej malmultekosta superregas la plej multekostan. Kiam la plej malmultekosta estas de tre malbona kvalito, se ĝi estas de pli bona kvalito, la plej multekosta sukcesas establi sin. Ĉiu siatempe, ĉi tiuj pli malmultekostaj produktantoj estis Japanio kaj poste Ĉinio, kaj por ambaŭ landoj, la kvalito de la unua produktado ne estis ĝisdata. Sed laŭlonge de la tempo, ĉi tiuj du landoj anstataŭigis la usonan kaj eŭropan produktadon.

La dato de la 11-a de decembro 2001 valoras memoron pro du kialoj.

La unua estas la eniro de Ĉinio en la Mondan Komercean Organizon, konatan kiel la MKO. Ĉi tiu dato pavimis la vojon por la detruo de la eŭropa kaj usona industrio. Ĝiaj longdaŭraj konsekvencoj estas dato, kiu preparas la scenejon por komercaj militoj kaj detruaj, mortigaj militoj, pli detruaj ol la 11-a de septembro 2001, kiu nur detruis la du turojn de la Monda Komerca Centro en Novjorko kaj parte detruis la Pentagonon en Vaŝingtono.

La dua kialo estas spirita kaj kuŝas en la mesaĝo, kiun Dio adresis al la homaro en ĉi tiu dato de la 11-a de decembro 2001. Ĉar mi memorigas vin, por tiuj, kiuj ne naskiĝis, sed en la 60-aj jaroj, la jaro 2000 estis anoncita kiel la ora epoko; la grandioza horo, kiam robotoj laborus anstataŭ homoj, kiuj tiam povus okupi sin per siaj ĉiutagaj agadoj en plezuro kaj malstreĉiĝo. Ĉi tiu estonteco igis nin revii kaj esperi pri la radiantata estonteco prezentita kiel la apogeo de homa sukceso.

Do ni ĉesu revadi kaj revenu al la nuna tero de homoj; kaj kion ni vidas? Riĉigitan kaj prosperan Ĉinion, kiu, kiel monstro, englutis ĉiujn laborpostenojn de la dominantaj riĉaj landoj.

Jen la observado, kiun faris s-ro Donald Trump kiam li eniris politikon; li, la dom-makleristo kaj posedanto de la Trump-Turo, konstruita en Novjorko. Ĉi tiu ekstreme riĉa persono povus esti vivinta egoismo por si mem kaj sia individua persona sukceso. La soifo je potenco eble parte klarigas lian politikan engaĝiĝon,

sed ĝi ne pravigas lian pridubadon pri la elektoj faritaj antaŭ li de liaj antaŭuloj. Tiam ni devus malkovri aspektojn de lia karaktero. Lin kortuŝas la nepravigeblaj mortoj de amasoj da junaj rusaj kaj ukrainoj kaj ne plu povas elteni ĉi tiun ideon. Krome, sen starigi al si iujn ajn limojn, li atakas la interesojn de la borsinvestantoj de sia lando kaj kaŭzas falon de la tutmondaj akcivaloroj. Nermaltrankviliga kaj obstina, li estas decidita plenumi sian anoncitan prezidentan programon ĝis la fino de siaj promesoj kaj engaĝiĝoj. Ĉi tiu konduto fine surprizis ĵurnalistojn kaj unu el ili, sur la scenejo de novaĵkanalo, eĉ rimarkigis, ke tia respekto por politikaj engaĝiĝoj ne estis tiel ofta kaj mi aldonas, ke ĝi estas eĉ escepta kaj nova.

Estas io dia en ĉi tiu homa konduto. En Jeĥezkel 1, Dio bildigas per bildoj la mondan kaj superuniversalan ordon, kiun Li donas al Sia kreaĵo. La bildo prezentas la justecon de Liaj ĉielaj kaj teraj kreitaĵoj kaj la fakton, ke neniuj el ili "rigardas malantaŭen".

Liaj politikaj malamikoj provis ekspluati liajn difektojn, liajn konatajn fizikajn malfortojn, ĉar tia viro estis spionita kaj ekzamenita de ĵurnalistoj ekde lia eniro en la politikan scenejon. Liaj ligoj kun la rusa mafio, kiu pruntedonis al li monon en malfavoraj tempoj, estis kondamnitaj. Lia antaŭulo, sinjoro Joe Biden, la Demokrato, provis treni lin al politika morto kulpigante lin pri la invado de la Kapitolo de la Kongreso en Vaŝingtono. Estas vere, ke li instigis siajn subtenantojn premi la deputitojn, sed ne ĝis la punkto ataki ilin.

La homo havas siajn difektojn, kiujn ĉiuj konas, sed li ankaŭ havas kvalitojn, kiuj igas lin inda kaj taŭga por dia misio. Ĉar, kiel li atentigas, ĉion, kion li riproĉas al siaj antaŭuloj, Dio riproĉas ilin ankaŭ.

En la Sankta Biblio kaj en sia tera ministerio en Jesuo Kristo, Dio kondamnas la egoismajn riĉulojn kaj iliajn nesatigeblajn voluptojn, ĉar ilia riĉiĝo rezultigas la ekziston de la malriĉuloj. En lia normo de ideala ĉiela vivo, ne ekzistas nek malriĉuloj nek riĉuloj, kaj ĉi tiuj du kontraŭaj kondiĉoj estas nur la sekvo de la adopto de diabla ĉiela valoro heredita de la prapeko. La mono de la riĉulo estas la ŝvito kaj sango de la malriĉuloj. Kaj por ke ĉi tiuj maljustecoj finiĝu, la detruo de la nuna mondo kaj ĝiaj valoroj estas necesa kaj neevitebla.

Survoje, Donald Trump alfrontas la saman problemon, kaj por riĉigi sian landon kaj sian ŝtaton, kiu administras publikajn havaĵojn, la detruo de la borspekulista reĝimo estas ankaŭ necesa kaj neevitebla. Li devas redoni al Usono ĝian kompletan sendependecon, kiun liaj antaŭuloj oferis al komerca tutmondismo pro avideco kaj avideco.

Jesuo forpelis la monŝanĝistojn el la templo, kaj hodiaŭ Donald Trump forpelas la abomenindajn, avidajn borsmakleristojn.

Dio ne kontraŭas komercon, sed li kondamnas la avarecon kaj avidecon, kiuj transformas ĉi tiujn interŝanĝojn en malbenon por siaj kreitaĵoj. La leciono, kiun li instruas hodiaŭ per la agoj de sia aktiva instrumento, Donald Trump, malkaŝas lian kondamnon de la diablaj valoroj adoptitaj sur la tero de peko dum 5 996 jaroj. Dio estas grande esprimita per ĉi tiu speco de ago, kiu defias kaj detruas la sistemon, kiu riĉigas la avidan homon kaj antaŭenigas malriĉecon kaj mizeron por grandaj homamasoj.

Donald Trump agas kiel Dio kiam li pravigas siajn agojn per moralaj kialoj. Ni devas reiri al Moseo, la gvidanto de la hebreoj, por trovi gvidanton

zorgantan pri la rajtoj de la plej humilaj el sia popolo. Siavice, Jesuo agis same rilate al la malriĉuloj kaj la malfeliĉuloj, kondamnante per sia atesto la malbonecon de la romanoj kaj tiun de sia juda popolo.

La tera vivo nin sorbas kaj formas. Ĝi devigas nin respekti la ordon, sub kiu nia denaska aŭ loĝata lando estas organizita. Tial la turniĝo alportita de Donald Trump estas mesaĝo de espero, ĉar ĝi montras la kapablon por tera renovigo kaj, post ĝi, por spirita renovigo je la tempo de la glora reveno de Jesuo Kristo printempe de 2030. Kion Dio kaj Donald Trump kondamnas hodiaŭ estas la heredaĵo de la malsukceso respekti la ordon organizitan de Dio je la tempo de la disiĝo de la loĝantoj de la Babela Turo. Ĉi tiu aspekto de la Babela Turo estas tute ignorata, sed la kolektado de homoj en naciojn protektitajn de la baroj de ilia lingvo kaj ilia limo celis kreskigi internaciajn komercajn rilatojn. Tiel, la samaj vivkondiĉoj regas la komunan vivon de ĉiuj ĝiaj loĝantoj. Sub ĉi tiu kondiĉo, spekulado bazita sur diferencoj en vivniveloj estas reduktita al minimumo. La maraj kaj teraj vojaĝoj de la unuaj internaciaj komercistoj estas la origino de la detruiga borsmerkata spekulado de nia tempo. Kun ĉia dia saĝo kuraĝigita, la plej normala komerca solvo estas la loka normo, kiu evitas la elspezojn de vojaĝado kaj la nombron de spekulativaj perantoj.

Mi memoras, ke mi estis kolerigita de televida raporto filmita sur naftoŝipo. De ĝia ŝarĝo en Azio ĝis Francio, la kargo ŝanĝis posedantojn kvin fojojn, kaj kvar perantoj altigis la prezon maljuste prenante sian parton kiel parazitojn. Hodiaŭ, danke al la interreto, miloj, eĉ milionoj da parazitaj faras la samon investante sian monon en akciojn. Nenio estas farita por limigi ĉi tiun malutilan parazitadon, kiu senĉese altigas la prezojn por malriĉigi laboristojn kaj riĉigi tiujn, kiuj ne laboras sed ludas en la borso.

Fortranĉinte sin de Dio, la false kristana okcidenta mondo fariĝis tute imuna al la moraleco de la aferoj. Tial Donald Trump kaj lia politika teamo aperas al eksterlandaj gvidantoj kiel anomalio eliranta el infero kiel diabla drako aŭ marserpento eliranta el oceanoj. Li estas potenca kaj celkonscia, kaj kion ili ignoras estas ke la ĉiopova Dio Jesuo Kristo uzas lin por detrui la reston de ilia prospero jam subfosita de la rezigno de industria produktado favore al Ĉinio, laŭgrade, ekde 2001, la viruso Covid-19, kaj la militaj elspezoj ofertitaj al Ukrainio por subteni ĝin en ĝia milito kontraŭ Rusio; sed ankaŭ, tre malriĉigita de la sankcioj prenitaj kontraŭ ĉi tiu Rusio, ĉar ĉi tiuj sankcioj misfunkciis kontraŭ la eŭropanoj, kiuj forlasis malmultekostan rusan gason por aĉeti pli multekostan usonan kaj norvegan gason.

La bonfarto de paco estas ligita al la stabileco de politika, ekonomia kaj socia vivo. Ĉiuj tri areoj estas forte atakataj de Dio hodiaŭ. Sub lia batado, senperforta Eŭropo jam ne povos armee rezisti siajn komunajn malamikojn, la rusojn, sed ankaŭ la islamistajn islamanojn subtenatajn de multaj tiel nomataj pacemaj islamanoj.

Kiu vere estas Donald Trump ne estas la utila demando, kiun ni devus demandi al ni mem. Multe pli grava estas la rolo, kiun Dio igas lin ludi en sia puna ago kontraŭ la "dek kornoj" de EU. Ĉar lia persistemo estas dia kaj la Dio, kiu lin vigligas, estas la "Ĉiopova", la sola vivanta estaĵo, al kiu nenio estas neebla. Antaŭ li, tra la ŝtormo, la fieraj kaj arogantaj arboj kuŝiĝas por morti

elradikigitaj, apartigitaj de sia nutranta tero. La liberala financa modelo de kapitalismo, kiu dominis la tutan Okcidenton ekde 1945, fariĝis la "ununura penso", longe konsiderata nedetruenda de "maljustaj" homoj. Ili konstante atestis pri sia maljusteco, fleksante siajn leĝojn sub la aŭtoritaton de la financa mondo, kiu konsistigas la veran okcidentan potencon. Tial estas ankoraŭ laŭ dia penso, ke sinjoro Donald Trump kondamnis la maljustan uzon de falsa homa justeco por provi ekskludi homojn kiel li el politiko. Li ĵus denunciis kaj kondamnis la juran agon, kiu celas malpermesi la prezidentan kandidatecon de Marine Le Pen, kandidato de la RN en Francio por la elektoj de 2027. Granda dramo tiam estos erupciinta, ŝanĝante multajn aferojn, sed la intenco valoras la agon. Se okazis pruvita defraŭdo de publika mono flanke de li, tiu kulpo meritas sankcion, sed neniel la malpermeson reprezenti siajn RN-voĉdonantojn, ĉar la tuta vivo estas organizita de viroj por viroj. La elekto de deputito aŭ prezidanto estas homa rajto, kiun neniuj tera justeco devus havi la rajton aŭ la eblecon malhelpi; tio pro la suvereneco de la popolo en tiel nomata demokratia reĝimo. Al tio mi aldonas, ke juĝistoj estas homoj kaj ke ili ĉiuj havas personan politikan orientiĝon, kiun ili favoras en farado de sia decido. La perfekte neŭtrala kaj objektiva juĝisto ne ekzistas sur la tero, li troviĝas nur en sia ĉiela regno. Post demonigado de ĉi tiu partio pro ĝiaj naciismaj idealoj ĝis la punkto, ke francaj bankoj rifuzis pruntedoni al ĝi monon, akiritan nur per rusaj pruntoj, estas misuzo de la mono destinita por pagi la helpon de la RN-membro de la Eŭropa Parlamento, kiu estas riproĉata. Jen denove, en ĉi tiu afero, estas la eŭropa financa sistemo, kiu atakas sian ekzistecan malamikon: la RN de Marine Le Pen; mono, ĉiam mono, ĉi tiu tendenco de milito, kies amo estas la radikoj de ĉiuj malbonoj kaj ĉiaj formoj de maljusteco.

Nu, riĉeco estas anomalio de homa ekzisto. Por konvinki vin pri tio, rigardu la naturon kaj la bestan vivon! Ĉu vi povas trovi eĉ unu beston, kies penso konsistas el riĉigi sin pli ol aliaj? En ili, Dio gravuris la normon de siaj valoroj, ĉiu vivas nur por manĝi kaj reproduktiĝi. Jesuo donis la ekzemplon de paseroj, kiujn Dio nutras laŭ iliaj ĉiutagaj bezonoj; kiel diferencas la realaj bezonoj de la homo? Ĉu lastatempaj homaj teknologiaj inventoj liberigis la homon? Ne, ili igis lin eĉ pli dependa de la mono necesa por profiti de ili. La Interreto estis kaptilo diable kaj die starigita ekde sia apero kaj ĝia servo publikigita de la usonanoj. La Interreto estis nenio alia ol reto ĵetita en la maron de homaj masoj por kapti kaptitajn fiŝojn, allogitajn kaj delogitajn de ĝia uzo. Kun ĉiu retiriĝanta en siajn sociajn amaskomunikilajn kontaktojn, la proksima socia ligo de familio estis detruita, nutrante la montran kreskon de egoismo kaj individuismo. Tiel, la artefarita virtuala ligo mortigis kaj malebligis la spiritan fratan ligan de la vera religio benita de Dio.

Mi ne timas diri ĝin, sed la Interreto permesis la transdonon de la plej bona, kion prezentas la retejo "retourjc2030.com" kaj ĝia dia lumo, kaj la plej malbona; kion konsistigas internaciaj sociaj retoj.

En la Sankta Biblio, Dio ne kondamnas la statuson de la sklavo, sed se li pravigas ĝin, tio estas pro spirita kialo: li ne donas al ĉi tiu statuso la abomenindan aspekton, kiun la maljusta homaro donis al ĝi. Por ĉi tiu homaro, la sklavo estas traktata kiel besto, kion konfirmas en liaj agoj la malbona mastro, kiu ĉikanas kaj brutaligas lin. Kontraste al ĉi tiu modelo, Dio prezentas sin en la rolo de la bona

mastro, kiun lia sklavo lernas ami ĝis la punkto de ne plu voli esti apartigita de li. En la programo de homa vivo, la malbonulo estas necesa por permesi al la elektitoj malkovri la amon de la bona mastro. La komparo de la du specoj de mastroj kondukas la elektitojn ĵeti sin en la brakojn de la bona kaj dia mastro. Bono estas aprezata nur per komparo kun malbono, kiu tiel aperas utila por la dia selektado de la elektitoj.

En sia profesia sperto, Donald Trump vidis la efikojn kaj konsekvencojn de la perversio de la borsmerkata sistemo, de kiu ĉiuj usonaj emeritiĝaj pagoj plejparte dependas. En ununura penso aŭ modelo, la sistemo ripetiĝis de generacio al generacio, kaj la unuaj viktimoj de ĝiaj misuzoj estis usonaj laboristoj senigitaj je laborpostenoj kaj salajroj. Per Donald Trump, Dio montras la fingron al tiuj, kiuj respondecas pri la kaŭzitaj malfeliĉoj: la nesatigeblaj borsmerkataj parazitaj. La sola ebla rimedo estas reveni al la pasinteco; tio postulas la izoladon de la nacio, kiu tiam estos devigita estri siajn industriajn kaj ekonomiajn aferojn. Ĉi tiu pridubado de ekzistmodelo estas simila al tiu trudita al iu ajn homo, kiu volas konvertiĝi al la vera dia religio. Kia ajn estas lia religia aŭ pagana heredaĵo, la elektito devas konsenti esti rekonstruita laŭ la modelo prezentita en Jesuo Kristo. Sed ĉi tiu rekonstruo estas nek restarigo nek riparo, ĉar ĝi postulas la detruon de la malnova modelo portata de la maljunulo. Jen la signifo de bapto, kiu petas la baptiton morti al si mem por vivi denove en Dio en Jesuo Kristo.

Ĉi-ĵaŭde, la 10-an de aprilo 2025, la mondo spiras pro trankviliĝo... ĉar Donald Trump renversas sian impostpolitikon por oferti al la nacioj de la tero 90-tagan periodon de pripensado. Laŭ sia realeco kaj persona percepto, la prezidanto timis, ke la falo de la borsvaloroj kaŭzita de liaj mezuroj turnus plimulton de usonanoj kontraŭ li kaj liaj naciismaj politikoj. Sed kio vere okazas? La realeco estas en la programo de Dio, kiu volas konservi Usonon forta, tial riĉa kaj potenca. Tial, usonaj borsinvestoj devas esti protektataj. Jen kiel oni povas klarigi la situacion: Donald Trump klare anoncis, kion li volas fari, kaj ne kaŝis sian malamikecon al borsinvestantoj, kiuj favoras la translokigon de usona produktado. La 90-taga periodo permesos al ĉi tiuj investantoj retiri siajn aktivaĵojn de siaj antaŭaj kaj nunaj investoj kaj meti ilin en grupojn favorajn al la rekonstruo de usonaj kompanioj sur usona grundo, laŭ la deziroj de prezidanto Trump. Tiu ĉi provizora retiriĝo estas de la sama tipo kiel la retiriĝo de la romiaj trupoj, kiuj venis sieĝi Jerusalemon en la jaro 70. Per tiu ĉi provizora retiriĝo, Dio ofertis al la kredantoj la ŝancon fuĝi el Jerusalemo antaŭ la granda katastrofo, kiu tute detruis ĝin kun ĉiuj ĝiaj restantaj loĝantoj, kvankam ili povus esti fuĝintaj en la ĝusta momento; kaj kun ili estis trafitaj ankaŭ ĉiuj Judoj, kiuj venis poste el aliaj regionoj de la lando por festi Pesahon.

En la tuja estonteco, Donald Trump sukcesis igi ĉiujn landojn imposti Usonon je 10% sur iliaj importitaj produktoj; ĝi do jam estas venkinto. La preferata celo de Donald Trump estas Ĉinio, kiu estos, en 2025, la plej potenca produktanta lando sur la tero. Ĝia valuto, la "Juano", estas subtaksita, kio permesas al ĝi konservi sufiĉe malaltajn vendoprezojn, nevenkeblajn de tutmonda konkurenco. La alfrontiĝo komenciĝis inter la du partoprenantoj; de eskalado al eskalado, Usono nun impostas Ĉinion je 145%, kio siavice impostas ilin je 125%. Ĉi tiuj 90 tagoj da prokrasto kondukas nin al la komenco de julio, kaj aliaj

alfrontiĝoj komenciĝos... Tutmondaj investantoj nun estas avertitaj, la celo de dia kolero estas la monda borso; la instrumento de la nesatigebla avido de la perantaj parazitaj.

M30 - La Prezo de Malestimo

Ĉiu ajn malatento de saĝaj konsiloj fine estas pagata de la malatento, sed kiam tiuj saĝaj konsiloj estas donitaj de Dio mem, tiu prezo atingas terure altan nivelon. Kaj jen kio okazas en nia tempo al Francio, kulpa pri malatento de ĉi tiuj konsiloj donitaj de Jesuo Kristo, la ĉiopova Dio enkarniĝinta en homa karno. Li deklaris en Mateo 6:24: "***Neniu povas servi du sinjorojn. Ĉar aŭ li malamos unu kaj amos la alian ; aŭ li aliĝos al unu kaj malestimos la alian. Vi ne povas servi Dion kaj Mamonon.***"

Se estas vere, ke Jesuo per ĉi tiu verso kondamnas spiritan sintenon de religia malfideleco, kiu kondamnas homojn, kies koroj estas dividitaj inter Dio kaj la amo al mono kaj teraj riĉaĵoj, estas ne malpli vere, ke ĉi tiu kunhavigo de amo al du mastroj estas principo de malbeno en ĉiuj siaj aplikoj. Tio jam validas pro la nombro 2, kiu estas en numera formo la simbola nombro de la malbeno de neperfekteco, male al la nombro 3, kiu indikas perfektecon.

Jam delonge, adoptinte la principon de nacieco bazita sur la rajto je la grundo sub la malnova monarĥa reĝimo, Francio donis francan naciecon al amasoj da homoj el eksterlando. Rezulte, ĉi tiuj homoj naskitaj sur fremda tero trovas sin kun duobla nacieco. Tio metas ilin en la neenviindan situacion de kundivido de ligilo al sia origina nacio kaj sia adoptita nacio, kun la konsekvenco plaĉi al neniu el la nacioj.

En spirita apliko, la ekzemplo de Raĥab, la prostituitino de Jeriĥo, estas perfekta ekzemplo de sukcesa adopto. Kial? Ĉar post kiam ŝi aliĝis al la afero de la Dio de la Hebreoj, ŝia hejmurbo estis tute detruita kaj neniigita de la hebreaj soldatoj. Ŝi jam ne riskis devi dividi sian koron inter sia origina patrujo kaj sia nova adoptita popolo. Kaj ĉiu interligo farita kun la vera Dio ekskludas ĉian retroiron; kion Dio perfekte ilustras prezentante la sperton de Lot, liaj du filinoj kaj lia edzino, dirante en Genezo 19:17: "***Kaj kiam Li elkondukis ilin, unu el ili diris: Savu vin por via vivo; ne rigardu malantaŭen , nek haltu en la tuta ebenaĵo; savu vin sur la monton, por ke vi ne pereu.***" Kaj ni legas en verso 26: "***Kaj la edzino de Lot rigardis malantaŭen, kaj ŝi fariĝis kolono el salo .***"

Kial Dio transformis ŝin en salkolonon? Ĉar ŝia koro restis ligita al la riĉeco de la loko bazita sur la ekspluatado de salo, kiu ankoraŭ hodiaŭ faras la Mortan Maron la plej sala akvo sur la tuta tero, kaj tio, je alteco de -400 metroj sub la Mediteranea Maro. Ĉi tiu malaltiĝo faras la lokon abismo malbenita de Dio; malbenita kiel la salo, kiu riĉigis la loĝantojn de Sodom kaj Gomora kaj kiu konsistigas la kaŭzon de totala tera sterileco. Dio tiel donis al la edzino de Lot la naturon de ĉi tiu salo, kiu reprezentas ŝian tutan perfektan spiritan sterilecon.

Mi rimarkas, citante ilin, ke ĉi tiuj versoj portas la numerojn 17, simbolo de juĝo kaj 26, numero de la nomo de Dio JaHveh. Tio instigas min diri, ke ĉi tiuj versoj emfazas temon, al kiu Dio donas grandegan gravecon, ĉar ili kondamnas la

dividon de homaj koroj inter Dio kaj la ĝuado de teraj materiaj bonaĵoj; io, kio karakterizas hodiaŭ preskaŭ ĉiujn homojn, kiuj vivas en Okcidento, Eŭropo kaj Ameriko.

Tio jam estis la kazo en la vivoj de la Judoj de la malnova interligo, kiuj estis tradicie kolektitaj per la tradicia nacia heredaĵo. Ili havis almenaŭ la pretekston ne vidi la farojn plenumitajn de Jesuo Kristo, kaj la lasta el ĉi tiuj Judoj, heredantoj de Abraham, ne havis ĉi tiun pretekston, kaj la perfekte justaj faroj de lia mesiana ministerio tute kondamnis ilin al la detruo plenumita de la Romanoj en la jaro 70. Kaj jen denove, plenumante ĉi tiun juĝon en la "jaro 70", Dio difinis la kaŭzon de ĉi tiu puno; nome, la malestimon montritan de ili al la profetaĵo de la "70 semajnoj" profetita en Daniel 9:23 ĝis 26.

V.23: “ ***Kiam vi komencis preĝi*** , la vorto eliris, kaj ***Mi venis, por anonci ĝin al vi; ĉar vi estas amata*** . ***Atentu la vorton, kaj komprenu la vizion!*** ”

Ĉi tiu verso devas esti bone komprenata, ĉar ĝi klarigas kial Daniel estas konsiderata de Dio kiel " ***amata*** ". La klarigo troviĝas en la antaŭaj versoj, en kiuj Daniel adresigas fervoran preĝon al Dio, en kiu li humiligas sin kaj sian popolon, por kiu li propetas, agnoskante ĉiujn iliajn kulpojn kaj malfidelecon. Daniel persone estas la malo de ĉi tiu konduto, kaj lia preĝo kaj lia intereso pri diaj profetaĵoj atestas tion.

V.24: “ ***Sepdek semajnoj*** estas deciditaj por via popolo kaj por via sankta urbo, por ĉesigi la kulpon kaj por ĉesigi la pekojn, por pardoni la malbonagojn kaj por enkonduki justecon eternan, por sigeli vizion kaj profetaĵon, kaj por sanktoleji la Plejsanktaĵon. ”

Ĉar "la sango de bovoj kaj kaproj ne povas repagi la prapekon" kaj ĝiajn reproduktaĵojn, laŭ Hebreoj 10:4, kie estas skribite, " ***ĉar estas neeble, ke la sango de bovoj kaj kaproj forprenu pekojn*** ", " ***la Sanktejo de Sanktuloj*** ", kiun Dio reprezentas en Jesuo Kristo, venis por " ***repagi*** " en sia homa karno, " ***la pekon*** " portatan de siaj elektitoj, ili sole estante elaĉetitaj per lia graco. Ili tiel profitas de eterna vivo akirita per lia perfekta " ***eterna justeco*** ".

V.25: “ ***Sciu do kaj komprenu, ke de la tempo, kiam oni diris, ke oni rekonstruu Jerusalemon ĝis la Sanktoleito, la Reganto*** , estos sep semajnoj kaj sesdek du semajnoj; kaj la stratoj kaj la fosaĵoj estos rekonstruataj, sed en tempo malfacila .”

En ĉi tiu verso, Dio ofertas al sia elektita popolo la rimedojn por scii la daton de la morto de Jesuo Kristo. En 2018, konstruante sur ĉi tiu dato, li rivelis al siaj lastaj " ***amataj*** " profetoj la daton de sia glora reveno, atendata en la printempo de 2030.

V.26: “ ***Post sesdek du semajnoj la sanktoleito estos ekstermita, kaj li ne havos posteulon*** . ***La popolo de gvidanto, kiu venos, pereigos la urbon*** .” ***Kaj la sanktejo sankteco*** , kaj ĝia fino venos kiel diluvo; estas decidite, ke la detruoj daŭros ĝis la fino de la milito .

Ĉi tiu verso estas interesa ĉar ĝi sinsekve malkaŝas la kaŭzon kaj la sekvon de la malestimo al ĉi tiu profeta anonco. La historio atestas, ke estis en la jaro 70, ke la romiaj trupoj gvidataj de Tito venis por detruji la urbon Jerusalemon, ĝian pastraron kaj ĝiajn loĝantojn, tio estas, ĝian sterilan, malfidelan sanktecon, kiu

fariĝis senutila. Kaj estas vere, ke en la procezo, la sankta templo, kiu fariĝis la kaŭzo de idolkulto, estis ankaŭ detruita de romia kolero inspirita de Dio.

Tiel doninte en 70 la ateston, ke Dio morte punas malestimon de la profeta vorto, Dio povas en plena justeco apliki ĉi tiun saman kondamnon kontraŭ la malfidelaj kaj malindaj kristanoj, kiuj reproduktas ĉi tiun malestimon malgraŭ ricevinte de Dio ĉi tiun averton cititan de la apostolo Paŭlo en 1 Tesalonikanoj 5:19 ĝis 22: "***Ne estingu la Spiriton . Ne malestimu profetaĵojn . Sed provu ĉion; tenu forte la bonon; detenu vin de ĉia malbono.***" Eĉ pli bone, siaflanke la apostolo Petro specifikas en 2 Petro 1:19 ĝis 21: "***Kaj ni havas la profetan vorton plifirmigitan, al kiu vi bone faras, ke vi atentis, kvazaŭ al lampo, kiu brilas en malhela loko, ĝis la tagiĝo ekbrilos kaj la matenstelo leviĝos en viaj koroj; sciante unue ĉi tion, ke neniu profetaĵo de la Skribo estas de privata interpreto; ĉar profetaĵo neniam venis per homa volo, sed homoj, kiuj parolis laŭ Dio, estis movataj de la Sankta Spirito .***"

Post tiaj avertoj, neniu kristano rajtas demandi, ĉu la studado de la profeta vorto estas utila aŭ ne. Kristanoj, kiuj hezitas pri la respondo al ĉi tia demando, ne apartenas al Jesuo Kristo, malgraŭ sia oficiala religia sindediĉo.

Malestimo de la profeta vorto estas la kialo de la spirita morto de ĉiuj kristanaj institucioj kaj la juda religio. Ĉar Dio deklaris al homoj ĉi tiujn vortojn cititajn en Amos 3:7: "***Certe la Sinjoro, la Eternulo, faros nenion, sed Li malkaŝos Sian sekreton al Sijaj servantoj, la profetoj.***"

Mi atentigas ĉiujn pri ĉi tiu verso, kiu malkaŝas kia devus esti vera religio. La kvalito de la religia vivo dependas de ĝi. Dio prezentas la specon de rilato, kiun li deziras establi inter si kaj siaj kreitaĵoj. Li restas nevidebla sed konstante aktiva en kunhavigo de siaj pensoj kun siaj servistoj, la profetoj, kiujn li persone elektas kaj selektas el inter ĉiuj siaj disponeblaj kreitaĵoj. La "***profeto***" aŭ "***vidanto***" estas do la homo, por kiu la nevidebla Dio malkaŝas sin en lia menso kaj pensoj, en kiuj Dio legas kaj skribas kvazaŭ en libro, kiel ekzemple la Sankta Biblio, en kiu li skribis la inspiritajn mesaĝojn al siaj profetoj.

La biblia kanono fermiĝis post la morto de Jesuo Kristo, per la revelacio Apokalipso donita al la apostolo Johano fine de la unua jarcento de nia erao. Sed la dia inspiro, malaperinta dum la malhelaj tempoj de la romkatolikismo, estis parte reprenita dum la protestanta reformacio. Sed estis precipe en 1816, ke ĉi tiu dia inspiro denove koncernis la dian profetan vorton; kaj la profeto elektita por porti ĝin nomiĝis William Miller kaj li vivis en Usono; post li, Dio elektis virinon, Ellen White, por transdoni al siaj elektitaj "Sepa-tagaj Adventistoj" siajn instruojn kaj siajn direktivojn. Ĉi tiu delokiĝo, fare de Dio, de liaj profetoj al Usono konfirmis lian kondamnon de la eŭropa mondo restanta sub la malbeno de la papa romkatolikismo kaj ĝia ripoztago aplikata la unuan tagon truditan en Eŭropo ekde la imperiestro Konstantino la 1-a^{la} Granda, la 7-an de marto 321; post la kristana apostazio kreita de la religia paco de 313, per lia Edikto de Milano. La Kreinto Dio elektis ĉi tiun retrovitan landon por naski sian unuan generacion de elektitoj sanktigataj per la restarigo de la sankta sepa-taga Ŝabato; la sabato de nia dia kaj homa semajno. En lia programo, ĉi tiu reveno de la sabato estas akompanata de la simboleco de reveno de lia Izrael al la promesita lando. La "***12 sigelitaj triboj***" de Apokalipso 7 konfirmas ĉi tiun intencon. Ve! Sed logike, la tempo, kiu favoras

la konduton de tradicia religia heredaĵo, superregis ĉi tiun lastan institucion, oficiale " **elvomitan** " de Jesuo Kristo en 1994, pro la sama profeta malestimo montrita en la franca adventista fortikaĵo Valence-sur-Rhône.

Tiel, religia historio ankoraŭ estis verkita post la Apokalipso donita al la apostolo Johano. La verkoj skribitaj de Ellen White metis la fundamentojn por kompreni la adventistan laboron, per kiu la kanono de dia inspiro daŭris ĝis 1980, la dato de mia bapto de la Sepa-Taga Adventismo. Kaj ekde tiu dato, ĉiuj miaj skribaĵoj etendas ĉi tiun dian kanonon, konfirmitan en siaj mesaĝoj skribitaj ĉiusemajne laŭ la dia inspiro, kiun Dio donas al mi laŭ sia ekskluziva volo. Hodiaŭ, mi vidas aferojn esti efektivigitaj, kiujn mi pensis jam plenumitaj en 1983 kaj 1993. Mi estas blindigita de la agado de mia Dio, kiu praktikas ĉion, kion li anoncis kaj sciigis al mi 50 jarojn antaŭe. Lia plano havas sencon konsiderante la eventojn okazantajn tra la tuta mondo trafita de lia justa kolero.

Rememorinte la prezon pagitan pro la malatento de la spiritaj ordonoj transdonitaj de Dio, mi nun revenas al la konsekvencoj nuntempe portataj de la duobla nacieco de homoj. Ĉar en la nuna situacio ĝi fariĝis la kaŭzo de gravaj streĉiĝoj inter la regantoj de Alĝerio kaj tiuj de Francio. Alĝeria naturigita franco kaj bone rekonita de Francio, nomata Boualem Sansal, vojaĝis al Alĝerio. Kaj tie, iritita de liaj rimarkoj, kiuj subtenis la pretendon de Maroko pri tero situanta en la sudo de Alĝerio, la viro estis arestita kaj malliberigita en Alĝerio. Kaj jen do la konkreta problemo prezentita de duobla nacieco, ĉar kiel alĝeriano, Alĝerio havas rajtojn super li, kaj kiel naturigita franco, Francio ankaŭ havas rajtojn super lia persono. Jam, elektante rekoni la disputatan teron kiel marokan posedaĵon, prezidanto Macron metis Francion en la pozicion de kontraŭulo de Alĝerio, kies malamo al Francio ekde ĝia sendependeca milito komenciĝis en 1954 estas kantata en ĝia nacia himno. La rilato inter la du landoj estis hipokrite konservita nur pro kialoj de momentaj intereso. En tempo favorata de grandaj ŝanĝoj, kaj precipe por Francio, de granda financa malforteco, la hipokrita konduto de Alĝerio ĉesas kaj longe subpremita indigno eksplodas kaj formiĝas ĉe la plej eta preteksto. Tia kontraŭulo estas impona por Francio pro ĝia grandega reprezentado sur ĝia nacia grundo. La kontinuaj ribeloj de ĉi tiu alĝeria enmigrinta junularo estis minimumigitaj de ĉiuj sinsekvaj gvidantoj de la Kvina ^{Respubliko}. Pro timo de multe pli gravaj konsekvencoj, ili preferis fermi la okulojn kaj absorbi la faritajn materiajn damaĝojn, kiel ekzemple la bruligadon de veturiloj dum francaj naciaj ferioj. Grandegaj elspezoj estis dediĉitaj al provoj malsovaĝigi ĉi tiun eksterlandan internan ribelon, kaj laŭlonge de la tempo, de koncesio al koncesio, la agresema junularo iom post iom ekloĝis en kunvivado kun la nekredema reĝimo de sekularismo. Sed la fajro bruletas sub la cindroj, kaj nunaj streĉoj revivigos la naturan malamikecon, kiu kontraŭas venĝeman Islamon al ĉi tiu respublikana sekularismo; en la kazo de Alĝerio, la indigno vekita de malamo al la iama koloniigisto duobligas kaj plifortigas ĉi tiun religian opozicion.

Ni jam povas, konsiderante ĉi tiun novan streĉon, rimarki la gravecon de la kolonia periodo en la programo formita kaj plenumita de la Kreinto Dio. Historio estas sinsekvo de eventoj, kiuj kreas kaŭzojn sekvatajn de efikoj. Landoj kiel Anglio kaj Francio estis devigitaj bonvenigi amasojn da loĝantoj de antaŭe koloniigitaj landoj. Anglio ricevis amasojn el Barato kaj Francio konsistas ĉefe el

alĝeria enmigro, poste el magrebaj islamanoj el Maroko kaj Tunizio; sed ankaŭ, pli lastatempe, el granda nombro da nigraj afrikanoj grupigitaj en la antaŭurboj de la grandaj francaj urboj.

Kio ŝajnas normala al junulo hodiaŭ, ne estas tia al la maljunulo, kiu mi estas. La ŝanĝo estas grandega kaj terura. Ĉar kio estis ebla dum paco, fariĝos tragika kaj terura dum milito. Mi konis blankan kaj kristanan Francion kaj mi trovas min hodiaŭ en kosmopolita Francio, en kiu la tuta mondo ŝajnas esti sidiĝinta por esti reprezentita. Ĉiuj ĉi tiuj enmigrintoj kunportis sian religion kaj siajn kulturajn kaj tradiciajn tradiciojn.

En la pasinteco, kristanaj religioj kontraŭstaris kaj batalis pro malsamaj, kontraŭaj religiaj opinioj. Kiam la respublikana reĝimo estis trudita, ĉi tiuj veraj bataloj ĉesis. Sed la forta enmigro, kiu sekvis, establis multajn paganajn religiojn, eĉ sub la preteksto de monoteismo, kiel estas la kazo kun Islamo, kiun Dio starigis post la establado de la papa katolika reĝimo, nur por la celo de disputo. Ĉi tiu disputata celo estas konfirmita per la trudado de la vualo portata de islamaj virinoj. La vera Dio ne trudis ian apartan vestaron al siaj servistoj de la du aliancoj; li simple malpermesis al viroj porti virinajn vestaĵojn kaj al virinoj porti virajn vestaĵojn. La senutileco de la vualo por virinoj estas konfirmita per la vortoj de la apostolo Paŭlo, kiu diras, ke iliaj longaj haroj servas kiel vualo.

La malpermeso trudita al viro ne porti virinajn vestaĵojn havas tre spiritan kaŭzon, kiu eskapas homan rezonadon. Kreante la paron konsistantan el du komplementaj seksoj, Dio donis al viro kaj virino specifan simblon valoron: la viro estas Kristo, kaj la virino estas lia Elektito, lia asembleo de elektitoj elaĉetitaj per lia pekliberiga ofero. Vestajoj estas la simbolo de la justeco donita aŭ ne de Jesuo Kristo. Lavita, ĝi pravigas; malpurigita, ĝi kondamnas. En lia sava plano, estas Jesuo Kristo, kiu vestas sian edzinon per sia justeco, kaj estas lia vira dieco, kiu virinigas ŝin kaj faras ŝin lia Elektito. Ankaŭ, portante virajn vestaĵojn, la virino egaligas sin al Jesuo Kristo, la perfekta viro; kio perfidas la savan planon de la kreinta Dio. Simile, viro, kiu portas virinajn vestaĵojn, humiligas kaj malhonoras Jesuon Kriston, kiun li reprezentas kiel viron, ĉar tiel farante, li virinigas Jesuon Kriston, kiun li simbolas per sia vira naturo.

Ĉiu rajtas atenti ĉi tiun klarigon aŭ ne, sed la biblia atesto instruis al ni la prezon pagitan pro la malestimo montrita al la sanktaj kaj diaj valoroj de Dio. La lecionon pagis Moseo, kies vortoj misprezentis la profetan planon de savo de Dio: al li estis malpermesite eniri la promesitan landon; por tiuj, kiuj komprenas, la savo de la dia Kristo estas rezervita.

En 2025, la reprezentado de la franca loĝantaro similas al ĉi tiu priskribo de " **Babilono la Granda** ", kiu simbolas la urbon Romo, organizanton de la nuna EU, kaj la papan katolikan religion, kiu tie havas sian sidejon, la Vatikanon. La Spirito diras en Apokalipso 18:2-3: " *Kaj li kriis per laŭta voĉo, dirante: Falis, falis Babelono la granda, kaj fariĝis loĝejo de demonoj, kaj kaŝejo de ĉiu malbona spirito, kaj kaĝo de ĉiu malpura kaj malaminda birdo,*" ĉar ĉiuj nacioj trinkis el la vino de la kolero de ŝia malĉasteco, kaj la reĝoj de la tero malĉastis kun ŝi, kaj la komercistoj de la tero riĉiĝis per la abundo de ŝiaj dolĉaĵoj .

Mi regule trovas en mia poŝtkesto flugfoliojn metitajn de afrikaj marabutoj, sorĉistoj, kiuj pretendas esti klarvidantoj sed kiuj misuzas homojn per

delogado kaj trompado. Kun la tempo, ili multiĝis, kaj Francio tiel pagas la prezon por sia koloniigo de nigra Afriko. La humanisma elekto estas pridisputata ĉar, kiel ĝia nomo sugestas, la humanisto aprobas la kunkolektadon de homoj. En sia spirita blindeco, li ne vidas la riskojn kaŭzitajn de la kunekzisto de nekongruaj religioj.

En la citita verso, ni devas rimarki la esprimon "*ŝi fariĝis*". Ĉi tiu klarigo konfirmas la grandegan ŝanĝon observitan en la nuntempa Eŭropo; tiun de la lastaj tagoj. La eŭropa etna miksaĵo klarigas ĉi tiun transformon profetitan de Dio. Kaj ni tiel vidas, ke Eŭropo prepariĝas suferi la sekvojn de sia malatento de diaj lecionoj bazitaj sur la katastrofa sperto de sia juda Izraelo de la malnova interligo. Ĝia dia protekto dependis de la malpermeso kontrakti geedziĝojn kun homoj de fremdaj nacioj. La nuntempa Eŭropo estas la absoluta malo de ĉi tiu malpermeso. La malatento de diaj valoroj estas tiel konfirmita, kaj ĝia prezo estos tre alta. Tutmonde, okcidentaj socioj hodiaŭ reproduktas la konfuzon de la loĝantaro kolektita ĉe Babelo. La diferenco kuŝas nur en la fakto, ke ĉe Babelo, la loĝantoj dividis unuopan lingvon kaj ke ili disiĝis kiam Dio levis malsamajn lingvojn, kio signifis, ke ili jam ne komprenis unu la alian. Hodiaŭ, la kolektiĝo de okcidentaj loĝantaroj estas atingita malgraŭ la malsamaj lingvoj, la farita kulpo estas tial pligravigita kaj la kulpo estos pagita per centoj da milionoj da mortoj, tio estas, per prezo multe pli alta ol la disiĝo kaŭzita de la malsamaj parolataj lingvoj de Babelo.

La eŭropa ŝoviĝo estis sekvo de la influo de la usona vivmaniero, en kiu tamen, komence de sia historio, la lando havis nur unu lingvon: la anglan. Danke al ĉi tiu ununura lingvo, laŭlonge de la tempo, la vivoj de kaj blankaj kaj nigraj komunumoj fariĝis eblaj. Sed siavice, Usono bonvenigis multajn homojn de katolika hispanida deveno, kiuj multiĝis tra la tuta lando, precipe en ĝiaj gravaj urboj. Tio estis ĝis la punkto, ke la romia katolikismo kaj la hispana lingvo alprenis grandegan rolon en la kulturo de ĉi tiu origine protestanta lando. La paca kunekzistado de la du religioj tial ankaŭ kreis grandan religian konfuzon en Usono. Sed kion signifas ĉi tiu paca kunekzistado? Simple, ke religio perdis sian tutan valoron kaj sian ekzistokialon.

La sama konfuzo do koncernas hodiaŭ en 2025 Usonon kaj EU-n, tio estas, la tutan okcidentan tendaron, al kiu Aŭstralio devus esti ligita. Tiom, ke Dio denove alparolas al apostata kristanismo ĉi tiujn vortojn adresitajn al la judoj en Jesaja 2:6-7: "*Ĉar vi forlasis vian popolon, la domon de Jakob, ĉar ili estas plenaj de oriento, kaj dependas de sorĉado kiel la Filiŝtoj, kaj ĉar ili aliĝis al la filoj de fremduloj* . La lando estas plena de arĝento kaj oro, kaj ĝiaj trezoroj estas senfinaj; la lando estas plena de ĉevaloj, kaj ĝiaj ĉaroj estas sennombraj ."

Kiam Dio aludas al "Oriento" en la tempo de Jesaja, li celas nuntempan Iranon kaj Irakon, de kie la magiistoj venis por honori la naskiĝon de la Mesio Jesuo. Sed en la tempo de Jesaja, ĉi tiuj landoj estis tute paganaj kaj idolkultaj. En 2025, ĉi tiuj landoj estas islamaj kaj tial restis paganaj kaj idolkultaj malgraŭ sia aserto esti litigitaj al la Kreinto Dio.

Televida novaĵprogramo ĉi-vespere memorigas pri la alveno de la 9-a de majo, la dato en 1945 kiam Rusio akiris de la Okcidento, ke la kapitulaco de Nazia Germanio estu oficiala kaj festata duan fojon post la 8-a de majo, sed ĉi-

foje la 9-an de majo kaj sur rusa grundo. La momento do estis travivita en jam hipokrita kompreno, ĉar la sekva jaro, 1946, estis markita kiel la komenco de la "Malvarma Milito". Ĉi tiu historia memorigilo donas al la jaro 2026 la logikan rolon marki la komencon de la Tria Mondmilito, kiu markos la datrevenon de la "Malvarma Milito" de 1946; post la "Malvarma Milito", "la pli ol varma milito".

Internacia vivo estas kiel kaserolo, en kiu lakto estas varmigita. Se oni ne zorgas kaj ne agas ĝustatempe, nubo formiĝas sur la surfaco de la lakto, ĝi leviĝas kaj fine superfluas la ujon kaj disvastiĝas eksteren. Multoblaj faktoroj kondiĉigas internaciajn rilatojn, kiuj postulas konstantajn alĝustigojn. En ĉiuj ĉi tiuj situacioj, la granda Kreinto Dio, la Spirito, povas interveni por malhelpi ĉi tiujn alĝustigojn kaj provoki internaciajn streĉiĝojn ĝis la decida kolizio, kiu kontraŭstarigas nacion kontraŭ nacion, regnon kontraŭ regnon, imperion kontraŭ imperion. Kaj en 2025, la elekto de Donald Trump ludas ĉi tiun rolon, defiante la rilatajn ekvilibrojn atingitajn ĝis li. Lia sinteno estas kontaĝa, kaj nacioj, kiuj restis trankvilaj kaj obeemaj, vekiĝas plenaj de malamikeco kontraŭ eblaj sekularaj aŭ novaj malamikoj.

M31- Dia Ekstazo

Ĉi tiu temo traktas spiritan kaj fizikan seksecon. Ĉar Dio estas la Kreinto de homa vivo kaj ĉio, kio karakterizas ĝin, sekseco estas donaco, kiun Li donis al Siaj homaj kreitaĵoj laŭ unika kaj specifa maniero. Ĉar ĉi tiu sekseco portas profetan signifon, kiun oni povas nomi nur mirinda.

En la seksa ago, kiu unuigas la paron viro kaj virino, dum la du korpoj formas nur unu karnon, la homa spirito ricevas elfluon de intensa feliĉo nomata orgasmo por ambaŭ.

Ni devas spiritigi ĉi tiun puran biblian " *scion* " pri la du partneroj konsiderante, ke la viro estas la bildo de Jesuo Kristo kaj ke la virino estas la bildo de la Asembleo de liaj elektitoj elaĉetitaj per lia pura, senkulpa kaj perfekte justa sango.

Kiam ĉi tiu efiko de ĝuo sentiĝas en la homa menso sen stimulo de la seksaj organoj, ĝi tiam nomiĝas "ekstazo", kaj persone spertinta ambaŭ formojn, mi povas atesti, ke la mensa efiko sentata en nia cerbo estas identa. La diferenco inter la du estas, ke orgasmo estas ia mallonga, momenta eksplodo, dum ekstazo daŭras tiel longe kiel Dio volas. En la vizio, kiun mi spertis en 1975, la ekstazo daŭris dum la tuta daŭro de la vizio, kaj dum ĉi tiu tuta tempo, mi estis konscie veka sed sen korpo. Mi estis movita laŭ la volo de Dio kaj metis en vizion la aferojn, kiujn li konstruis en mia menso sub lia direkto. Kaj ĉi tiu memoro estas neforgesebla, gravurita en mia menso kiel lia leĝo sur la ŝtonaj tabeloj. Mi memoras, ke ĉi tiu ekstazo estis ligita al kontinua sono, kies intenseco pliiĝis kun la intenseco de la ekstazo. Do, en tiu momento, mi estis nur cerbo, okuloj kaj oreloj, sen fizika korpo kaj sen supraj kaj malsupraj membroj.

Dum la vizio, mia menso estis turmentata, kaptita inter du kontraŭaj pasioj: la karna kaj la spirita. Karnaj deziroj allogis min por eksciti min, kaj inverse, mi volis kompreni la misterojn de la Apokalipso rivelitaj al la apostolo Johano. La vizio do estis donita al mi de Dio kiel respondo al miaj turmentoj. En 1975, li anoncis al mi per bildo, ke mia deziro kompreni la Apokalipson estos plenumita, kaj tio plenumiĝis kvin jarojn poste, kiam mi elektis esti baptita en Jesuo Kristo en la Sepa-taga Adventista eklezio en mia hejmurbo Valence-sur-Rhône, Francio.

Tiel, bone vivita sekseco estas dia donaco, deponaĵo per kiu li igas nin malkovri la feliĉon, kiun liaj elektitoj sentos kiam Jesuo venos preni ilin en la printempa tago de 2030, kaj ili eniros lian dian ĉeeston, en tera korpo ŝanĝita en ĉielan, sed konservinte siajn pensojn kaj sian mensan personecon.

Sub tia dia rigardo, sekseco havas nenion komunan kun la peko, kiun la Romkatolika Eklezio faras el ĝi. Mi memorigas pri tio, ke la originalaj dek ordonoj de Dio, formulitaj kaj skribitaj per lia fingro, gravuritaj sur ŝtonaj tabeloj donitaj al Moseo, ne enhavas ian ajn formulon de seksa tipo. La sola ordono ligita al la karno, sed ankaŭ al la spirito, estas la ordono pri adulto. Sed ĉi tie denove, adulto nur kondamnas malfidelecon. Kaj jen la ŝlosilvorto, kiu pravigas la bonan rilaton inter Dio kaj homoj kaj inter viro kaj lia edzino.

La Dek Ordonoj de Dio estas la leĝo de perfekta feliĉo. Ĉiu el ili nur kondamnas tion, kio estas kondamninda, ĉar ilia malobeo malebligas feliĉon. Kelkaj ordonoj estas prezentitaj en la imperativa formo de devo kaj aliaj, male, en same imperativa formo, sed de malpermeso. Kaj la tuto de ĉi tiuj Dek Ordonoj konsistigas la konduton de la elektitoj ideale plaĉaj al Dio; la eternan kunulon, kiun li volas havi kun si, en la ĉiela eterneco.

Sekseco estas sentita kaj spertata de ĉiuj normale konstituitaj homoj ekde la aĝo de pubereco por knaboj kaj knabinoj. Ĉi tiu pubereco aperas inter 12 kaj 14 jaroj, kun esceptoj de fruaj kazoj, sed ĉi tiu aĝo de 12 jaroj estas biblie la aĝo kiam la infano fariĝas plenkreskulo en la kulturo de la hebreoj. Dio ligas ĉi tiun difinon al ĝi en Jesaja 7:14-15: "*Tial la Eternulo mem donos al vi signon: Jen virgulino gravediĝos kaj naskos filon, kaj nomos lin Emanuel. Li manĝos buteron kaj mielon, ĝis li scios rifuzi malbonon kaj elekti bonon.*" La donita ekzemplo koncernas la infanon nomatan Jesuo el Nazareto, kiu, kiel la nova Adamo, reprezentas la perfektan homon, la idealan modelon aprobitan kaj amatan de Dio, kies enkarniĝo li estis. Tial estas ĉi tiu modelo, kiun la hebreoj honoras festante la transiron de la infano al respondeca plenaĝeco, ekde la aĝo de 12 jaroj. "***Malakcepti malbonon kaj elekti bonon***" estas do la karakterizaĵo de la plenkreskulo, kaj ĉi tiu biblia dia praktiko kondamnas ĉiujn baptitojn administritajn al beboj en apostataj kristanaj eklezioj. Estas ĉi tiu speco de nelogika praktiko, kiu iritas Dion kaj malhonoras lin, la kreinton de inteligenteco.

Siaflanke, la dia infano Jesuo ne devis malakcepti malbonon, ĉar li naskiĝis tute markita de la amo al bono; apartenante al Dio de sia naskiĝo ĝis sia morto, kiam, enkarnigante la pekon de siaj elektitoj, la Spirito retiriĝis de li, lasante lin sola kaj momente malespera, superfortita de fizika kaj mensa suferado, kiam li diris: "***Mia Dio! Mia Dio! Kial Vi forlasis min?***" En ekbrilo de klareco,

antaŭ ol elspiri, li konsciiĝis, ke lia tera misio finiĝos per lia morto, kaj li tiam diris: "**Ĉio estas finita; Patro, en viajn manojn mi konfidas mian spiriton**."

Por aliaj homoj, ekde la aĝo de 12 jaroj, Dio tenas ilin respondecaj pri ĉiuj iliaj elektoj kaj faroj. Sed inter ilia naskiĝo kaj la aĝo de 12 jaroj, Dio ne tenas ilin "senkulpaj", ĉar ili portas en si la heredaĵon de la morta peko de Adamo kaj Eva. Kaj tiel, en la aĝo de 12 jaroj, Dio prezentas al ili sian oferton de graco, de kiu ili povas profiti nur per "**malakceptado de malbono kaj elekto de bono**". Nun, antaŭ ol homoj estas prezentitaj al peko kaj ĉiuj ĝiaj allogaj karnaj formoj. Estas per rezistado al ĉi tiu altiro, ke la pekulo devas "**malakcepti malbonon**". Sed "**malakceptado de malbono**" ne sufiĉas por eskapi la kondamnon de la peko heredita de Adamo kaj Eva, tial la pekulo devas ankaŭ nepre "**elekti bonon**". Estas tie, ke ĉi tiu bono, kiun oni devas elekti, prenas la formon de graco ofertita en la nomo de Jesuo Kristo. La "**bono elekti**" koncernas la tutan planon de savo, kiel Dio efektivigis ĝin en siaj du sinsekvaj interligoj. Ĉi tiu "**bono elekti**" estas prezentita kaj priskribita de la originalaj dek ordonoj de Dio, kiel Eliro 20 prezentas ilin. Sed ĉi tiuj dek ordonoj nur resumas la esencon de la dia leĝo. Ĉar efektive, la unua ordono "**ne havu aliajn diojn antaŭ mi**" implicas la devon rekoni kaj praktiki ĉiujn ordonojn preskribitajn de Dio al Izrael en la malnova interligo. Kaj ĝuste por sukcesi en ĉi tiu konkreta efektivigo, la helpo donita de Jesuo Kristo ŝajnas nemalhavebla kaj necesa.

Parolante al la inteligenteco de siaj veraj elektitoj, elaĉetitaj per lia sango, Jesuo Kristo malkaŝas en siaj profetaj mesaĝoj la ŝanĝojn, kiujn lia tera ministerio alportis. Tio validas por la bestaj oferoj kaj oferoj, kiujn lia morto post li igis malaktualaj, senutilaj, vanaj kaj trompaj. Tiuj, kiuj ankoraŭ praktikas ilin malgraŭ ĉio, lin iritas kaj portas la pezon de lia flama kolero. Ili estas efektive nepardoneblaj, ĉar estas skribite en Daniel 9:27: "**Li ĉesos la oferon kaj la oferon**." Estas ankoraŭ la inteligenteco de la elektitoj, kiu permesas al ili kompreni, per logiko, ke ĉio rilata al nacia praktiko malaperas en la spirita Izrael de la disiĝo. Sed la moralaj juĝoj establitaj de Dio ne ŝanĝiĝas, ĉar Jesuo mortis. Male, lia morto postulas, sur ĉi tiu morala nivelo, intensigitan respekton, kies modelo estas la vivo mem de Jesuo Kristo.

Mi revenas al ĉi tiu ŝlosilvorto, "**fideleco**", ĉar ĝi sole difinas la normon de eterna elektito elektita de Dio. Sur la tero, homoj faris la hundon la modelo de fideleco: la fidela amiko. Kial la hundo montras sin fidela al sia mastro? Tute simple ĉar ĝi nutras ĝin kaj dediĉas tempon al elveturigo kaj promenigado. Male al homoj, la hundo ne defias la ideojn de sia mastro aŭ mastrino, de kiu ĝi dependas. Tial, en nia tempo, ni vidas pli kaj pli da homoj adopti aŭ aĉeti hundon, el kiu ekzistas vasta elekto de rasoj kaj fizika aspekto: granda aŭ malgranda, dika aŭ maldika, kun longa aŭ mallonga hararo, ktp. La nombro kreskas samtempe kun homaj rilatoj fariĝantaj pli kaj pli neelteneblaj kaj kaŭzo de problemoj. La hundo estas do la nova kuracilo, la paliativo, kiu venas plenigi la vivojn de homoj apartigitaj de Dio, kaj ofte apartigitaj de homoj. Ĉar la ligo kun Dio, la sola vera Majstro inda je fideleco, sole plenumas ĉiujn homajn bezonojn. Ĉi tiuj tekstoj cititaj en Malahi 2:13 ĝis 15 konfirmas la gravecon de malfideleco kaj tial de fideleco:

V.13: “ *Kaj jen kion vi faras: vi kovras la altaron de YHWH per larmoj, per plorado kaj per ĝemado, tiel ke Li jam ne rigardas la oferdonojn kaj ne povas akcepti ion el viaj manoj.* ”

V.14: “ *Kaj vi diras: Kial?... **Ĉar la Eternulo estas atestanto inter vi kaj la edzino de via juneco, al kiu vi agis perfide** , kvankam ŝi estas via kunulino kaj la edzino de via interligo.* ”

V.15: “ *Neniu faris tion kun eĉ iom da saĝo. Nur unu faris ĝin, kaj kial? Ĉar li celis la idaron, kiun Dio promesis al li. Tial gardu vin en via spirito, **kaj neniu perfidu la edzinon de sia juneco!*** ” Ĉi tiu sola kazo legitimita de Dio estas tiu, kiu koncernas Abrahamon. Kaj en ĉiuj aliaj kazoj, malfideleco estas nelegitima, malobeema, kaj kaŭzo de malfeliĉo kaj sufero, por la viktimo de malfideleco, homa aŭ dia. Tial Dio faras fidelecon dia ordono, kiun homoj devas obei se ili volas esti amataj de Dio, la suverena Majstro.

V.16: “ *Ĉar Mi malamas eksgeedziĝon,* ” diras la Eternulo, Dio de Izrael, “*kaj tiun, kiu kovras sian veston per perforto,* ” diras la Eternulo Cebaot. **Tial gardu vian spiriton, kaj ne estu perfidaj.** »

Dio scias, ke homo, kiu estas malfidela al sia edzino aŭ edzino, estas ankaŭ malfidela al li aŭ ŝi, jam ĉar li aŭ ŝi prave kondamnas la principon de malfideleco. Fideleco estas do esenca kondiĉo por la elekto de Dio pri siaj elektitoj. Ĉar la celo de la vera religio estas ja ĉi tiu elekto de amikoj, kiujn Dio elektas pro ilia escepta fideleco. Lia aŭ ŝia elekto estas des pli pripensema kaj pravigita, ĉar ĉi tiu elekto preparas por lia aŭ ŝia eterna kunvivado kun siaj elektitoj.

La kulpo de Moseo estas prezentita al ni por ke ni komprenu la profetan valoron de la vivnormoj prezentitaj de Dio. La tera vivo de homoj portas profetan signifon kaj la sekso ago per kiu homa vivo estas plilongigita per nasko de ido profetas la multiplikon de la elektitoj per spirita himeno vivata inter Kristo kaj liaj elaĉetitaj elektitoj sanktuloj, kiuj kune portas la rolon de lia Fianĉino. Ankaŭ, por Dio, la vera geedzeco de viro kaj virino implicas totalan reciprokan fidelecon, sen kiu, la sekso ago praktikata de ili fariĝas nenio pli ol fornikado, frukto de adulto.

Ĉi tiu profeta signifo de sekso plezuro permesas al ni pli bone kompreni kial Dio kondamnas solecan seksan plezuron; tio estas ĉar en lia profeta idealo, la plezuro de la fina spirita kuniĝo povas esti dividita nur inter du, inter li kaj liaj elektitoj.

En ĉiu ago rilate al adulto, Dio vidas en la tria entrudulo, la amanto aŭ amantino, la bildon de la diablo, kiu avidas, ke siaj elektitoj forturnu sian amon de li. Kaj kiel reprezentanto de amo en ĝia perfekta dia formo, Dio suferas, kiam li vidas la suferon de la teraj viktimoj de adulto, malfideleco. Ĉi tiu tera sufero aldoniĝas al lia propra sufero kaŭzita de la malestimo kaj maldankemo de liaj kreitaĵoj al li.

La ideala tera paro estas tiu, en kiu ambaŭ geedzoj estas edziĝintaj al Dio, unue kaj aparte unu de la alia, antaŭ sia tera kuniĝo; sed ĉi tiu ideala modelo estas malofta, se ne neekzistanta. Koncerne min, mi konis neniun. Kaj kiel la apostolo Paŭlo, mi restis sola, disponebla sen kompromiso, por la servo de Dio. Ĉar geedzoj estas viktimoj de sia devo konsenti kaj devigitaj fari kompromisojn, kiuj kondukas ilin al eterna perejo. Mia juĝo povas ŝajni severa, sed ĝi estas simple realisma kaj konforma al la revelacio de la juĝo de Dio, kiu prezentas savon kiel

mallarĝan vojon, kiun homoj plilarĝigas ĝis ĝi fariĝas aŭtovojo kun dek aŭ pli da lenoj. La mesaĝo citita en Ezekiel 14:12-14, kaj pli: "Aperis al mi vorto de JHWH, dirante: Ho filo de homo, se popolo pekos kontraŭ Mi per malbonagoj, tiam Mi etendos Mian manon kontraŭ ĝin, kaj rompos al ĝi la subtenon de la pano, kaj sendos sur ĝin malsaton, kaj ekstermos en ĝi homojn kaj brutojn; kaj tiuj tri homoj, Noa, Daniel, kaj Ijob, estos meze de ĝi; ili savos siajn animojn per sia justeco, diras la Sinjoro, la JHWH."

Tiu mesaĝo estas rememorata entute 4 fojojn laŭ la "**kvar teruraj punoj**" de Dio, el verso 21; versoj 21-22: "*Jes, tiele diras la Eternulo, Jahve: **Kvankam Mi sendos kontraŭ Jerusalemon Miajn kvar terurajn punojn, la glavon, la malsaton, la sovaĝajn bestojn kaj la peston** , por ekstermi en ĝi homojn kaj bestojn, tamen restos restantaĵo, kiu saviĝos, kiu eliros el ĝi, filoj kaj filinoj. **Jen ili venos al vi** ; vi vidos iliajn vojojn kaj iliajn agojn, kaj vi konsoliĝos pro la malbono, kiun Mi venigos sur Jerusalemon, pro ĉio, kion Mi venigos sur ĝin.*"

En verso 22, la anonco, "**jen, ili venos al vi** ," profetas la finan konvertiĝon de la lastaj veraj fidelaj judoj, kiam la observado de la sabato minacos ilin per morto kune kun la lastaj fidelaj adventistaj kristanoj, ĉar la spirita militado profetita en Apokalipso 16:16, per la simbola nomo, "**Armagedono** ."

Kaj ĉi tiu spirita milito, la lasta antaŭ la apero de Kristo en lia ĉiela dia gloro, instigas min elvoki la decidon de Vladimir Putin, prezidanto de Ortodoksa Rusio, ordoni al siaj batalantoj batalantaj kontraŭ Ukrainio 30-horan paskan armisticon komenciĝantan la sabaton de la 19-a de aprilo je la 5-a horo posttagmeze. En nia nuna kunteksto, en kiu la elektitoj de Dio distingiĝas per sia escepta fideleco, en la false religia mondo, la paska festo, fakte malaktuala ekde la morto kaj resurekto de Jesuo, donas al Dio la solan deziron al paco. Tial, montrante sin fervoraj kaj respektemaj al ĉi tiu festo, kiu fariĝis senutila, false religiaj homoj, vere trafitaj de ĝia malbeno, pretendas ĝian savon, dum ili montras sin des pli malindaj je ĝi. Malindaj! Ili vere estas tiaj, ĉar ili ignoras kaj malestimas la profetajn revelaciojn, kiuj pruvas, ke Dio punas ilin per siaj "**kvar teruraj punoj** ", la detruaj plagoj de "**la glavo, malsato, sovaĝaj bestoj kaj pesto** ", aŭ epidemia morteco. Estas en la nomo de lia dia kolero, ke "**la glavo** ", anstataŭigita per kanonoj kaj mortigaj virabeloj, kaŭzas la morton de amasoj da ukrainaj kaj rusaj homoj, kaj batalantoj kaj civiluloj, kaj post la 7-a de oktobro 2023, multajn palestinajn kaj judajn mortojn en Gazao. Estas ankoraŭ li, kiu kreas la detruajn ŝtormojn, cunamojn, ciklonojn, tornadojn, tertremojn kaj vulkanajn erupciojn. La lupo kaj la urso, du mortigantoj de homoj, estas ankoraŭ li, kaj ankaŭ devenas de li, la pesto, ĥolero, aidoso kaj tiom da aliaj virusoj, kiujn Dio kreas laŭ sia elekto de la momento por puni la malestimon montritan al liaj avertoj cititaj en lia sankta Biblio. En ŝajno de falsa pieco, kiu neas tion, kio faras ĝin forta, dum trompaj religiaj festoj, ili pensas postuli lian savon ofertitan de la dolĉa kaj obeema Jesuo el Nazareto, kiu hodiaŭ igas ilin morti en la nomo de lia sankta kaj dia justeco, malestimataj kaj distorditaj en ilia malinda kaj maljusta juĝo.

Ĉiuj ne scias, ke nur perfekta fideleco estas inda je Lia dia paco kaj ke malfideleco eksponas la nekredanton al Liaj mortigaj punoj. Kiam laŭ Lia plano de savo perfekte plenumita en Jesuo Kristo, la tuta homaro devus tage kaj nokte aklami la nomon de la Savanto plena de kompato por Liaj elektitoj, restas nur

festoj subtenataj de nescio por memorigi nin, ke Dio ekzistas, same kiel Lia oferto de savo prezentita en distordita kaj mensoga maniero fare de malindaj servistoj nekapablaj savi sin kaj eskapi Lian justan koleron.

Ne ekzistas miskompreno pli malhela ol tiu pri Dio kaj lia rilato kun la homaro. En sia Sankta Biblio, Dio esprimas ĉi tiun opinion per tio, ke li atribuas al homoj la fakton nomi malbonon bono kaj bonon malbono en Jesaja 5:20-21: "*Ve al tiuj, kiuj nomas malbonon bono kaj bonon malbono, kiuj faras mallumon lumo kaj lumon mallumo, kiuj faras amaron dolĉo kaj dolĉon amaro! Ve al tiuj, kiuj estas saĝaj en siaj propraj okuloj kaj komprenas en siaj propraj okuloj!*" Saĝe respondante al ilia inversigo de siaj valoroj, Dio sendas sian malbenon sur tiujn, kiuj maljuste kaj malinde atendas lian benon de li.

Mi nun traktas, laŭ ĉi tiu principo de fideleco, la praktikon de la sankta Ŝabato de la kvara el la dek ordonoj de Dio, kiu nur memorigas kaj konfirmas la sanktigon de la sepa tago de la unua semajno de lia tera kreo. Mi instruis kaj konsideris ekde 1980, la dato de mia bapto, la Ŝabaton kiel la "*sigelon de Dio*". Hodiaŭ en ĉi tiu Ŝabato de la 19-a de aprilo 2025, mi venas klarigi la nuancojn, kiuj koncernas ĝin. Ĉar, ekde 1994, post la Judoj, kiuj praktikas ĝin tradicie, la kristana eklezio nomata "Sepa-taga Adventismo", kiu adoptis ĝin kaj ankaŭ konservis ĝin pro pura spirito de tradicio, ambaŭ falis en malhonoron, malgraŭ la praktiko de la Ŝabato; la Judoj pro rifuzo de Jesuo Kristo, kaj la institucia Adventismo pro manko de amo al la vero, kiu igis ĝin malfidela kaj inda je esti elvomita de Jesuo Kristo. Pro ĉi tiuj du kazoj koncerne la du interligojn, la praktikita Ŝabato perdas sian tutan signifon; ĝi konsistigas la signon de aparteno al la Kreinto Dio laŭ Ezekiel 20:12-20. Ĝi tamen restas ĉi tiu signo, sed sub la sola kondiĉo esti donita de Dio al siaj elektitoj, kiujn li elektas pro ilia vera fideleco, kiu atestas ilian amon al la vero. La Ŝabato do ŝanĝas sian statuson laŭ tio, ĉu tiu, kiu ĝin praktikas, atestas la amon al la vero aŭ ne. La rolo de la Ŝabato do postulas subtilan spiritan distingon, kiun Dio donas nur al siaj elektitoj, siaj profetoj, kiuj agas, parolas kaj skribas en lia nomo.

La problemo, kiu trompas homojn, estas jena: falsa pieco ĉiam reagas malfrue al la postuloj de la nuna vero. Tiel, hodiaŭ, en 2025 kaj ekde 1994, Dio postulas, ke siaj elektitoj montru sian amon al sia tuta vero kaj precipe al siaj profetaj revelacioj, pretigitaj por gvidi kaj lumigi liajn lastajn servistojn en la lastaj tagoj de la tempo de kolektiva kaj individua graco.

Kion reprezentas la praktikado de la Ŝabato? Atingon, kiu igas iun inda je dia graco? Absolute ne. La Ŝabaton praktikadis la Hebreoj, al kiuj Dio prezentis siajn Dek Ordonojn ekde ĉirkaŭ 1500 a.K. Ĉar la Izraelidoj de la malnova interligo estis organizitaj de Dio por reprezenti la valorojn, kiujn lia popolo devas honori, ĉiu kristano povas kompreni, ke enirante en la dian interligon en Jesuo Kristo, la juda civitano, la oboe al la kvara ordono koncerne la sepa-tagan ripozon estas trudita sen ebla disputo. Tial, elektante honori la veran Ŝabaton, la sabaton de niaj semajnoj, kristanoj nur plenumas sian devon. Ne estas oboe, kiu devas esti argumentita, sed maloboe, kiu devas doni siajn senbazajn kaj mensogajn klarigojn, ĉar ne ekzistas argumento krom por la vero kaj ne ekzistas kontraŭ ĝi.

En 2025, la nuna vero ne estas la Ŝabato, sed la amo al la profeta vero rivelita de Dio en lia Sankta Biblio. Sekve, en la nuna tempo de religia paco, Dio

kaj la diablo permesas al homoj adopti la Ŝabaton, sed nur provizore, se ĉi tiu adopto ne estas akompanata de vera intereso pri la profetaj revelacioj preparitaj de Dio por liaj lastaj adventistaj elektitoj, kiuj atendas lian gloran revenon por la printempa tago de 2030. Antaŭ lia reveno, la sepa-taga ripozo sanktigita de Dio ekde lia kreado de la tera dimensio estos la objekto de fina persekutado. La fideleco montrita por ĝia praktiko malkaŝos la verajn lastajn elektitojn kaj la trompaj ŝajnoj kreitaj de religia paco malaperos; pro timo pri la sekvoj de bojkoto kaj eĉ la mortopuno, la falsaj praktikantoj de la Ŝabato rekonos la romian dimanĉon truditan de la ribela tendaro.

Dia ekstazo estas rezervita nur por la vere elektitoj, ordigitaj kaj selektitaj de Dio. Tio koncernas, sinsekve, unue ĉielajn estaĵojn kaj poste, terajn homojn. Laŭ Apokalipso 12:9, la ĉiela selektado finiĝis post la resurekto de Jesuo Kristo, tio estas, ĉe la fino de lia unua veno al la tero. Du mil jarojn poste, estas kun lia reveno en gloro, ke lia selektado de teraj elektitoj definitive finiĝos.

Ĉu mondo sen leĝo eblas? Ĝi ankoraŭ ne eblas, sed ĝi estos kiam la elektitoj eniros la eternecon. La leĝo estas necesa nur por reguligi la vivojn de liberaj estaĵoj kapablaj je malbono. Kaj la tempo de lia elekto de la elektitoj permesas al Dio forigi ilin el sia programo de eterna vivo. Venante sur la teron en homa karno, JaHveo, la Ĉiopova Kreinto Dio, venis montri per li la modelon de vivo adaptita por eterna vivo; modelo tiel perfekta, ke neniuj povas kondamni ĝin. Per ĉi tiu enkarniĝo, li donis pruvon pri la estonta senutileco de la leĝo por la eterna mondo, kiun li preparas. Paŭlo, la fidela apostolo de la Sinjoro Jesuo Kristo, diras, ke "*Kristo estas la fino de la leĝo por la pravigo de ĉiuj, kiuj kredas*" en Romanoj 10:4. Li tiel pravigas la ĉesigon de la bestaj oferritoj ordinitaj en la dia leĝo donita al Moseo. Kaj ĉi tiu ĉesigo de bestaj oferoj kaj oferoj estas profete konfirmita en Daniel 9:27: "*Meze de la semajno li ĉesigos la oferon kaj la oferon;...*" Sed kion mi aldonas hodiaŭ al lia demonstraĵo estas, ke la ministerio de Jesuo Kristo venis por montri la senutilecon de la leĝo por karaktero formita laŭ la dia normo. Kaj ĉiuj elektitoj estas elektitaj de Dio por reprodukti ĉi tiun dian modelon. Kaj jen denove, la vortoj de Paŭlo alprenas klaran signifon kiam li diras en Koloseanoj 2:20-22: "*Se vi mortis kun Kristo for de la elementoj de la mondo, kial vi, kvazaŭ vivantaj en la mondo, estas submetitaj al ĉi tiuj ordonoj: Ne tenu, Ne gustumu, Ne tuŝu! Ĉio ĉi estas malutila per misuzo, kaj baziĝas nur sur la ordonoj kaj doktrinoj de homoj?*" Kaj en 1 Petro 4:1-2, Petro diras same: "*Ĉar Kristo do suferis en la karno, armu vin per la sama pensado. Ĉar tiu, kiu suferis en la karno, apartiĝis de peko, por ke li vivu la restantan tempon en la karno ne plu laŭ la deziroj de homoj, sed laŭ la volo de Dio.*"

Ĉi tiu temo prilumas la tutan programon establitan de Dio por la 6.000 jaroj de la tera vivo. La antaŭdiluvianoj konis la sabaton kaj praktikis oferojn, sed vivis sen la leĝo de Moseo prezentita kaj detaligita poste; poste, la posteuloj de Abraham ricevas en Moseo la dian leĝon de la malnova interligo; kaj fine, en Jesuo Kristo, Dio prezentas la enkarniĝintan modelon de la vera elektito elektita por lia eterna vivo. Tiel, inter la antaŭdiluvia tempo kaj la tempo de la kristana epoko, en la tempo de Moseo, **Dio donis siajn leĝojn skribitajn sur ŝtonaj tabeloj por siaj dek ordonoj. kaj sur pergamenruloj por ĉiuj liaj aliaj ordonoj.** Kaj jam la malsama materialo de la pergameno montras la provizoran karakteron

de la ordonoj de la leĝo, kiu kondukas al Kristo kiel pedagogo ; termino uzata de Paŭlo kaj kiu indikas la grekan serviston, kiu kondukas infanon al lernejo. Ĉi tiu infano estas spirite la elektito elektita por lia imitado de Jesuo Kristo. Kontraste al la pergameno, la du ŝtonaj tabeloj estis gravuritaj per la fingro de Dio por profeti la perfektan normon de la karaktero de Jesuo Kristo kaj liaj veraj elektitoj. Estas ĉi tiu profeta celo, kiun Paŭlo donas al ili en 1 Korintanoj 3:3: " **Vi estas evidente letero de Kristo , skribita de ni, ne per inko, sed per la Spirito de la vivanta Dio, ne sur ŝtonaj tabeloj, sed sur karnaj tabeloj, sur koroj .** "; kion profetis Jeremia 31:33: " *Sed jen estas la interligo, kiun Mi faros kun la domo de Izrael post tiuj tagoj, diras la Eternulo: Mi metos Mian leĝon en ilian internon , kaj sur ilian koron Mi skribos ĝin ; kaj Mi estos ilia Dio, kaj ili estos Mia popolo.* "

M32- La Mesaĝisto de Morto

La katolika mondo funebras. Papo Francisko mortis ĉi-matene je la 7:45 a.m. lunde, la 21-an de aprilo 2025, la katolika festo de Pasko. La tagon antaŭe, tre malfortigita, li povis kaj volis adresi ĉi tiujn vortojn al la homamaso kolektita en la Placo Sankta Petro en Vatikano: "Miaj fratoj, mi deziras al vi feliĉan Paskon." Ni devas esti inspiritaj de Dio por lerni de ĉi tiu morto, kiu venas meze de la romkatolika paska celebrado.

La mondo jam estas viktimo de ŝajnigo de pieco, ĉar ĉi tiu paska festo estas tute sen legitimeco. La juda Pesah'o havis profetan signifon, kiu plenumiĝis per la pekliberiga morto de Jesuo Kristo, io profetita en Danielo 9:24 ĝis 27. Kiel la aliaj festoj menciitaj en Levidoj 23, krom la semajna ŝabata festo, ĉiuj judaj religiaj festoj estis nur " **ombro** de estontaĵoj", laŭ la esprimo de la apostolo Paŭlo en Koloseanoj 2:17, kaj ĝiaj ombroj devis malaperi antaŭ la realo plenumita en Jesuo Kristo. Ĉar la plenumita realo forigas ĉian legitimecon de la simbolo, kiu ĝin profetis. Tial gravas kompreni, ke la daŭrigo de religiaj festoj post la resurekto de Jesuo ŝuldiĝas nur al ŝajnigo de falsa religio, la falsa pieco reprezentita de la papa Romkatolika Eklezio kaj la nesufiĉe reformita religio, kiu konservis sian malhelan heredaĵon.

Jam antaŭ la signo donita per la morto de Papo Francisko, Papo Johano Paŭlo la 2-a, volante doni signon de dia pacofero, liberigis dum la paska horo de la beno "urbi et orbi" (al la urbo kaj la mondo ekster la urbo), kolombon kiu revenis dufoje por ripozi sur lia kapo, kaj ĝuste antaŭ li, Papo Johano Paŭlo la 1-a ^{mortis} eliminata, venenita, post 3 semajnoj da papa agado. Por tiuj, kiuj povas kompreni, ĉi tiuj signoj donitaj de Dio kontraŭdiris la religiajn pretendojn de la papa romkatolikismo.

Ĉi tiu morto de Papo Francisko, paca kaj alloga viro ĉar li estis sincera, dum la romkatolika paska celebrado, sendas al ĉiuj la mesaĝon, ke lia papa beno ofertas al la homaro nur la promeson de absoluta spirita morto. Liaj adorantoj estas nenio alia ol idoloj, identaj al tiuj, kiuj iam adoris la Baalojn, la Astartojn

kaj multajn aliajn falsajn diaĵojn, inkluzive de la Suno kaj la steloj de nia tera sistemo.

Tiujn stelojn la romanoj alkroĉis al la sep tagoj de nia semajno laŭ la ordo de la grandeco, kiun ili prenas por la homa okulo, tre malsama ol ilia reala grandeco. Unue, la Suno, poste la Luno, por la aliaj steloj la principo estas diskutebla kaj jam ne taŭga; Marso, la dio de milito, Merkuro, la dio de komerco, Jupitero, la dio de la dioj de Olimpo, Venuso, la dio de amo kaj volupto, kaj en sepa pozicio, Saturno, la dio de abundo kaj tempo. Notu, ke eĉ en tiu pagana elekto, Dio volis marki per signo de sankteco tiun stelon Saturno ĉirkaŭita de "ringo" de sankteco laŭ la romkatolika normo kaj ĝi venas konfirmi la sanktecon de la sepa tago, eĉ en la romia pagana organizo, kaj eĉ greka, ĉar la Ŝabato markas dian tempon kiel la greka Saturna kronos. Kaj simile en la hebrea, Saturno portas la nomon Ŝabato. Krome, la ascenda ordo de plej granda al plej malgranda reflektas la distancon de la tera pekulo de Dio. Lia kultado de la suno lin apartigas kiel eble plej multe, kaj en la antaŭeniro de la tempo, la sepa jarmilo simbolita de la sepa tago alprenas la bildon de Saturno kun sia ringo de sankteco kaj sia pozicio plej malproksima de la sep steloj de la semajno. Tiel la judoj kaj la grekaj kaj romiaj paganoj konfirmas la sanktigon de la sepa jarmilo kaj tial de la Ŝabato, kiu ĝin profetas, sed ĉiu faras tion per siaj propraj apartaj rimedoj: la dia ordono por la judoj kaj la kosma ordo por la grekaj kaj romiaj paganoj.

Malgraŭ siaj supozeble kristanaj aspektoj, la papa romia katolikismo estas nur daŭrigo de la malnova, strikte pagana kaj idolkulta romia religio. Kaj la subita morto de la papo, trafita de apopleksio post duobla bronkito, kiu lin grave malfortigis, anoncas la baldaŭan morton, kiu venas laŭ la vera plano de Dio frapi la ribeleman homaron, dividitan en plurajn religiojn, kiujn Dio malaprobas kaj kondamnas.

En la novaĵoj, jura evoluo perturbas la situacion en Francio. En la urbo Paŭo, kie la nuna ĉefministro François Bayrou estis urbestro dum longa tempo, seksa perforto estas raportita fare de viktimoj de instruistoj ĉe la katolika lernejo Bétharram. Jam publike neinte plurfoje esti sciinta pri ĉi tiuj okazaĵoj dum sia ofico en la urbo Paŭo, s-ro Bayrou hodiaŭ eksciis, ke lia propra filino, Hélène, mem estis viktimo de perforto fare de instruisto. Kaj senkulpe, ŝi ponardis sian patron, konfirmante ŝian scion pri la problemo en ĉi tiu katolika mezlernejo, kion li publike neis. En nia nuna socio, kie ĉio estas konata kaj publike kondamnita, ĉiuj demandas sin, kial tiaj okazaĵoj nek estis malkaŝitaj nek solvitaj pli frue. La respondo, kiun Dio inspiras en mi, estas logika, kaj malmultaj homoj povas prezenti ĝin. Fakte, oni devas esti vivinta en tiu epoko kaj esti inspirita de Dio por klarigi ĝin. Nu, ĉi tiu inspiro implicas scion pri la malbeno de la romkatolikismo; kaj tio ne validas por la amasoj, kiuj demandas sin hodiaŭ. Ĉi tiu perforta naturo estas diabla frukto heredita de katolikoj inspiritaj de la diablo kaj liaj demonoj. Tiu ĉi perforto ĉiam karakterizis la papan katolikismon jam en ĝia dogmo, kiu instruas al la sekvantoj, ke ili povas penti siajn pekojn per korpaj punoj kiel vipado aŭ aliaj al si mem. La roma papismo kaj ĝia pastraro montris kruelan guston por abomenaj torturoj truditaj al "herezuloj", nomo donita al ĉiuj, kiuj malakceptas ĝian romkatolikan normon; kiu inkluzivas la verajn elektitojn de Dio kaj liberpensulojn aŭ sekvantojn de aliaj religioj. Kaj plie, en la jaroj koncernaj de

la perforto de Betharram, la pensmaniero de gepatroj estis favora al la severecco de instruistoj. Kaj mi memoras la ekzemplon de la infano, kiu, plendante al sia patro pri tio, ke li estis frapita de instruisto, sisteme ricevis duan vangofrapon de tiu ĉi patro; la patro kredante, ke la unua estis pravigita kaj meritita. La fido metita en la instruiston estis totala, nepravigebla kaj nemeritita, sed tamen privilegiita. Tiu ĉi fido estis laŭ la bildo de la katolika kredo, kiu servas la diablon kredante, ke ĝi servas Dion. Katolikaj lernejoj dungis instruistojn trejnitajn de la jezuitoj, laŭ reguloj de escepta severecco: per sia voto en sia sindediĉo al la korpo de la jezuitoj, la postulanto entreprenas puni la herezulon eĉ se li estas laŭkarna, lia patro, lia patrino, lia frato aŭ lia fratino. Ĉi tiu principo de senpartieco estas legitima kaj karakterizas la verajn elektitojn de Dio, sed la vera Dio ne rajtigas iun ajn el siaj servistoj perforti siajn malamikojn. Jen la tuta diferenco: la elektito lasas la punon al Dio, dum la vera herezulo, la katolika jezuito, aplikas la punon mem al siaj malamikoj; kaj koncerne lin, lia puno estas nepravigebla kaj ĝi igas lin senti sin kulpa antaŭ la vera suverena ĉiela kreinto.

La Biblion povas ĝuste kompreni nur la elektitoj, kiuj profitas de la spirita inteligenteco donita de Dio. Tio estas la sola maniero eviti fali en la kaptilojn metitajn de ĝiaj ŝajnaj kontraŭdiroj. Krome, ĉiuj verkistoj uzitaj de Dio por verki lian Sanktan Biblion estas markitaj kaj influitaj de la tempoj, en kiuj ili vivas. En realeco ne ekzistas kontraŭdiro, sed tio, kio donas la impreson de kontraŭdiro, estas fakte nur la sinsekvo de fazoj en la progreso de la lumo de la plenumo de la dia plano de savo.

Morto estas mesaĝisto, kiun Dio simbole personigas en sia revelacio de Apokalipso 6:7-8: "*Kaj kiam li malfermis la kvaran sigelon, mi aŭdis la voĉon de la kvara vivanta estaĵo dirantan: Venu kaj vidu. Kaj mi rigardis, kaj jen pala ĉevalo; kaj ĝia nomo, kiu sidas sur ĝi, estis Morto; kaj Hadeso sekvis kun li. Kaj al ili estis donita povo super kvarono de la tero, por mortigi per glavo, kaj per malsato, kaj per morto, kaj per la bestoj de la tero.*" Ĉi tiu verso prezentas morton, kiu punas pekon kaj validas por ĉiu karno ekde la prapeko farita de Adamo kaj Eva. Se estas vere, ke ni ĉiuj heredis ĉi tiun prapekon, estas same vere, ke, dum niaj vivoj, ni ĉiuj havas la kapablon aldoni al ĉi tiu heredaĵo niajn personajn pekojn faritajn per liberaj elektoj laŭ nia individua volo. Jen kion faras ĉiuj homaj estaĵoj dum sia tera vivo. Sed Dio konigis sin al siaj estaĵoj ekde Adamo kaj Eva por inviti ilin obei lin, rezignante peki kontraŭ li. Tiuj, kiuj aŭdas ĉi tiun mesaĝon kaj respondas pozitive, estas elektitaj por esti liaj estontaj kunuloj por la eterneco. La morto trafis la tutan homaron krom du viroj: Ĥanoĥo, la antaŭdiluvio, kaj Elija, la profeto. Dio tiel donis al la unuaj du fazoj de sia savopiano, ĉiu el ili, esceptan kazon, kiu profetas la sorton de la lastaj elektitoj, kiuj restis vivaj por atesti la revenon de Kristo kaj esti transmutaciitaj sen trapasi la morton. La morto estas do konstanta dia minaco por ĉiuj homoj, kaj ĉi tiu karaktero de dia minaco donas signifon al ĉi tiuj diaj vortoj cititaj en la 5-a^{el} la dek ordonoj de Dio skribitaj en Eliro 20:12: "*Honoru vian patron kaj vian patrinon, por ke viaj tagoj longe daŭru sur la tero, kiun JaHveh, via Dio, donas al vi.*" » Ĉi tiu dia propono por la plilongigo de la ekzisto estas kondiĉita de respekto al la teraj patro kaj patrino. La dia kialo por ĉi tiu penso estas, ke Dio spiritigas la patron kaj patrinon, kiuj estas la teraj rimedoj, kiujn li uzas por krei la

vivon de la homoj. Dio asimilas sin al la du komplementaj gepatroj, ĉar kune ili reprezentas lian aŭtoritaton rilate al la infano, kiu naskiĝos. Kaj la konduto de la infano rilate al siaj gepatroj estas laŭ la bildo de tio, kion li havos rilate al Dio. Kaj tial en ĉi tiu kontinueco de penso Jesuo instruis al la homoj, ke " *ne per pano sole vivos homo, sed per ĉiu vorto, kiu eliras el la buŝo de Dio* ", tiel memorigante tion, kio estis dirita en Readmono 8:1 ĝis 3: " *Observu kaj plenumu ĉiujn ordonojn, kiujn mi ordonas al vi hodiaŭ, por ke vi vivu kaj multiĝu kaj venu kaj ekposedu la landon, pri kiu YaHWéH ĵuris doni al viaj patroj. Memoru, kiel la Eternulo, via Dio, kondukis vin la tutan vojon dum tiuj kvardek jaroj en la dezerto, por turmenti Lin kaj por provi vin, por scii, kio estis en via koro, ĉu vi observos Liajn ordonojn aŭ ne; Li turmentis vin kaj malsatigis vin kaj nutris vin per manao, kiun vi ne konis, nek sciis viaj patroj, **por instrui al vi, ke ne per pano sole vivas homo, sed per ĉio, kio eliras el la buŝo de la Eternulo**, vivas homo . "*

Tiel, se neniu homo normale povas eskapi la morton, li restas la sola respondeca pri la daŭro de sia tera vivo. Kaj kiel diras la populara diraĵo: "dum ekzistas vivo, ekzistas espero." En la Sankta Biblio, Dio diras aferojn alimaniere en Kohelet 9:4: " ***Por ĉiu vivanto ekzistas espero; kaj eĉ vivanta hundo estas pli bona ol morta leono.*** " Kaj mi utiligas ĉi tiun citaĵon por memori, ke kutimo kaj adaptiĝo al morto igis homojn normaligi ĉi tiun unuan ŝajne neeviteblan morton. Kaj ĉi tiu penso jam estas peko farita kontraŭ Dio, kiu montras en siaj ordonoj, ke estas li, kiu plilongigas aŭ mallongigas la vivdaŭron de siaj kreitaĵoj laŭ ilia fideleco aŭ malfideleco. La morto eĉ trafas novnaskitojn, kiuj estas heredantoj de la prapeko kaj tial ne konsiderataj senkulpaj, kiel multaj falsaj kredantoj kredas. Farinte neniun personan pekon, li mortas sen kondamno pro ĉi tiu speco de peko; tiel estas kun ili kvazaŭ ili neniam naskiĝis. Dio memorigis nin, ke li estas la Dio de la vivantoj, ne de la mortintoj, kiuj, laŭ Kohelet 9:5-6, tute ne plu ekzistas, ekster la senlima memoro de la vivanta Dio: " *Ĉar la vivantoj scias, ke ili mortas; sed la mortintoj scias nenion, kaj ne ekzistas rekompenco por ili, ĉar la memoro pri ili estas forgesita. Kaj ilia amo, kaj ilia malamo, kaj ilia envio jam pereis; kaj ili ne plu havos parton en ĉio, kio fariĝigas sub la suno.* " Por porti pensojn, necesas cerbo en la tera korpo, kiun la mortintoj jam ne havas. Kaj la principo de la resurekto de la mortintoj celas ĝuste doni al la mortintoj la eblecon trovi teran korpon kaj cerbon, en kiu Dio transdonas ilin al la " *dua morto* " en sia " *lasta juĝo* ". Siaflanke, la elektitoj ne ricevas teran korpon ĉe sia resurekto, sed ĉielan korpon similan al tiu de la anĝeloj. Kaj jen denove, la kunveno de la katolika homamaso kolektita en la granda placo de la Vatikano kaj tio, kio estas disigita tra la tero, ankaŭ kulpas pri ĉi tiu alia peko, kiu konsistas en deklari laŭ la greka filozofo Platono, ke la homa animo estas senmorta, dum la Sankta Biblio asertas la precizan malon dirante en 1 Timoteo 6:12 ĝis 16:

V.12: " *Batalu la bonan batalon de la fido, kaj ekstenu la eternan vivon, al kiu vi ankaŭ estas vokita kaj konfesis bonan konfeson antaŭ multaj atestantoj.* "

Vera fido postulas lukton, ĉar la elektito devas rezisti la diablon kaj liajn demonojn, kiuj instigas lin fari malbonon, sed ankaŭ batali kontraŭ sia propra natura malbona konduto. En lukto, oni estas aŭ venka aŭ venkita. Tial la elektitoj devas, kiel Jesuo mem, eniri en ĉi tiun batalon de fido, " *kiel konkerintoj kaj por*

venki ", laŭ Apokalipso 6:2, tio estas, per esti pelataj de furioza decido ne esti venkitaj.

La koncerna konfeso ne estas tiu de peko, sed tiu, kiu konsistas en la rekono de Jesuo Kristo, kiel Savanto kaj Majstro, kiel pentofara viktimo kaj anstataŭanto por la vokito, kiu elektas esti baptita.

V.13: " *Mi ordonas al vi antaŭ Dio, kiu donas vivon al ĉio, kaj Jesuo Kristo, kiu faris bonan konfeson antaŭ Pontio Pilato, ke vi plenumu ĉi tiun ordonon, "*

" Plenumu la komandon " estas la celo kaj devo de la veraj elektitoj de Kristo. Dio elektas por sia eterneco nur obeemajn kreitaĵojn, kiuj agas al li pro amo kaj dankemo.

V.14: " *kaj vivi senmakula, sen riproĉo, ĝis la apero de nia Sinjoro Jesuo Kristo, "*

Jen la priskribo de la vera kredo postulata de Dio; ĝi estas laŭ la bildo de la perfekteco trovita kaj prezentita en Jesuo Kristo mem; la dia modelo, kiun la elektitoj devas imiti kaj simili.

V.15: " *kiun la benita kaj sola reganto, la Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj, manifestos en siaj tempoj, "*

En Apokalipso 19, ĉi tiu " *Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj* " estas Jesuo Kristo mem dum lia fina alveno printempe de 2030.

V.16: " *Kiu sola havas senmortecon, kiu loĝas en lumo, al kiu neniu povas alproksimiĝi, kiun neniu vidis nek povas vidi, al kiu apartenas honoro kaj eterna potenco. Amen! "*

Jen la vortoj de vera kredo, kiuj altigas Kristosimilan konduton kaj kies postulata normo estas multe pli alta ol tiu instruata al iliaj sekvantoj fare de la pastroj kaj pastroj de falsa kristanismo, al ilia komuna detruo.

El tiu ĉi observado sekvas, ke la romkatolika religio atribuas al siaj mortintaj sekvantoj, ĉu malvere "sanktuloj" aŭ ne, farojn faritajn de ĉielaj demonaj anĝeloj. Jen kontraŭ kio la apostolo Paŭlo avertas kristanojn kaj kion li nomas " *anĝela adorado* " en Koloseanoj 2:18: " *Neniu, per memrespekta humileco kaj adorado de anĝeloj, forŝtelu vin de la premio, trompante sin per siaj propraj vizioj kaj ŝveligante sin per vana aroganteco per sia karna menso.* " La elektitoj de Jesuo Kristo saĝe utiligas tiun ĉi averton; la falintoj, tamen, ne konsideras ĝin; katolikoj kaj protestantoj estas inter ili.

Hodiaŭ, ĵaŭde, la 24-an de aprilo 2025, mesaĝisto de morto denove frapis. 16-jaraĝa knabo, studento en privata katolika mezlernejo en Nantes nomata "Notre-Dame-de-toute-aide", ponardis kvar studentojn, el kiuj unu mortis per ĉastranĉilo. Dua kazo provizore estis survoje por la viktimo, kiu ankaŭ riskis morti, sed feliĉe, tio ne okazis.

Mia unua reago estas diri, ke ĉi tiuj eventoj estas nur unu el la sekvoj de la dia malbeno, kiu celis la Romkatolikan Eklezion ekde ĝia kreo. La ago okazas tri tagojn post la morto de Papo Francisko. La malbeno de la Romkatolikismo ne estas nova evento, sed eterna kontinueco por ĝiaj sekvantoj tra ĝia historio; tio daŭros ĝis la reveno de Kristo, kiu revenos en sia tuta gloro kaj dia potenco, post malpli ol 5 jaroj.

Kvankam la leteroj, sigeloj kaj trumpetoj prezentitaj en Apokalipso elstarigas ŝlosilajn momentojn en la religia historio de la kristana epoko, estas vere, ke transformoj en la ideoj kaj pensoj de la homaj masoj estas tre laŭgradaj; ŝanĝoj konstruiĝas sur jardekoj da vivsperto. Tiel, kiam malfeliĉo trafas studentojn en privata katolika mezlernejo, la klarigo donota estas la sama kiel tiu, kiun Jesuo formulis kiam liaj disĉiploj demandis lin pri la kulpo de la viktimoj mortigitaj de Herodo kaj de la kolapso de la Turo de Siloam. Ni aŭskultu ĉi tiun rakonton kaj la respondon donitan de Jesuo Kristo, kiu atribuas la saman kaŭzon al la morto kaŭzita de la viro Herodo kaj la akcidento, kiel ekzemple la novaĵo pri la kolapso de turo:

V.1: “ *En tiu tempo iuj tie troviĝis kaj rakontis al Jesuo pri la Galileanoj, kies sangon Pilato miksis kun iliaj oferoj.* ”

V.2: “ *Li respondis al ili: **Ĉu vi pensas, ke tiuj Galileanoj estis pekuloj pli grandaj ol ĉiuj aliaj Galileanoj**, pro tio, ke ili tiel suferis?* ”

V.3: “ *Ne, mi diras al vi; sed se vi ne pentos, vi ĉiuj tiel same pereos.* ”

V.4: “ *Aŭ tiuj dek ok homoj, sur kiujn falis la turo en Siloam kaj mortigis ilin, **ĉu vi opinias, ke ili estis pli kulpaj ol ĉiuj aliaj loĝantoj de Jerusalemo?*** ”

V.5: “ *Ne, mi diras al vi. Sed se vi ne pentos, vi ĉiuj tiel same pereos.* ”

Hodiaŭ, ĉi tiu respondo de Jesuo Kristo estas la sama por viktimoj de ĉia ajn tipo de hazarda aŭ intenca morto, kiel tiuj adoleskantoj mortigitaj de homa mano, sed ĉefe de dia malbeno. Ĉi tiu malbeno estis eterna por la tuta homaro ekde Adamo, sed eĉ pli ekde la morto kaj resurekto de Jesuo Kristo. Longa, malhela tempo de persekutado sekvis inter 313 kaj 1798, kiam Jesuo finis la persekutan regadon de la romia papeco. La laboro plenumita de la Protestanta Reformacio inter ĉi tiuj oficialaj datoj de 1517 kaj 1798 aparte kulpigis la subtenon donitan al la katolika afero kaj post tio, la adventista laboro kulpigis Protestantismon kaj ĝiajn multajn instituciajn formojn ekde 1843 kaj 1873. Kaj fine, siavice, la Sepa-taga Adventista institucio falis pro sia malakcepto de la profeta lumo, kiun mi prezentis al ĝi inter 1982 kaj 1991. Tiel, unu post la alia, ĉiuj kristanaj religiaj institucioj falis, pro la malakcepto de la dia lumo, kiun Dio proponis en ilia tempo. Modelita laŭ la sperto de la juda alianco, la kristana sperto de eŭropanoj kaj iliaj elkreskaĵoj en Usono kaj Aŭstralio por la plej granda parto, estis punita de Dio sammaniere. Du mondmilitoj frapis Eŭropon en 1914 kaj 1939, same kiel la du ĥaldeaj atakoj de 605 kaj 597. La tria puno alportis preskaŭ kompletan detruon en ambaŭ kazoj, en 2025-2026 por Eŭropo kaj en 586 por juda Israelo.

Post sia eliro el Egiptujo, pro manko de fido, Izrael restis en la dezerto dum 40 jaroj, prezentita kiel speco de puno kaj provo de la nekredanta popolo. Por eŭropanoj, ĉi tiu daŭro, kiu komenciĝis en 1945, estis duobligita, aŭ pliigita al 80 jaroj, pro ilia duobla kulpo, ĉar ili havis malantaŭ si la avantaĝon de la atesto de la hebrea sperto kaj ne konsideris ĝin. La kolero de Dio kontraŭ kristanaj sed malfidelaj okcidentanoj do ne estas nova, sed la baldaŭeco de la tria, terure definitiva puno pravigas la multobligon de katastrofaj novaĵoj kaj, inter ili, ĉi tiun pliigon de perforto, kiu esprimiĝas eĉ en lernejoj en Usono kaj la mezlernejo en Nantes. Kiel ĉiam, la ribelemaj teraj gvidantoj eraras en sia rezonado. Alfronate al ĉi tiu atako farita per ĉastranĉilo, gvidantoj pensas, ke ili povas solvi la problemon

malpermesante tranĉilojn en lernejoj en la Respubliko kaj privataj lernejoj. Ili forgesas, ke la problemo ne estas la armilo, sed la deziro de la lernanto mortigi. Kaj mi memorigas vin, Kain uzis simplan ŝtonon por ponardi sian pli junan fraton Habelon ĝismorte. Alfronte al nesolvebla situacio programita de Dio por konduki la nacion al detruo, gvidantoj urĝe serĉas solvon por solvi ĝiajn problemojn de perforto, sed tio estas nur pozo celita kredigi al la popolo, ke ili regas la situacion. En aprilo 1912, sur la sinkanta Titanic, la kapitano jam ne havis ĉi tiun ŝancon trompi tiujn ĉirkaŭ li. Sed la nuna situacio en la Okcidento estas kiel la Titanic, pri kiu ĝia konstruinto diris, kaj mi citas: "Dio mem ne povus sinki ĝin." Kaj ĝi kuŝas 4.000 futojn sub la surfaco, sinkita dum sia unua transiro de Atlantiko, neniam alveninte en Novjorko, sia celita celloko.

Por kompreni la malrapidan progreson de la internacia situacio, ni devas preni la bildon de la potisto, kiun Dio prave donas al si mem, ĉar estas li, kiu, per sia ĉiopova Spirito, formas la internaciajn homajn rilatojn, kiel la potisto formas la argilon por iom post iom doni al ĝi la formon de la vazo, kiun li volas akiri. Laŭ Apokalipso 7, estas ekde 1798, ke la malbonaj anĝeloj estas retenitaj de la bonaj anĝeloj. Ili senpacience atendas esti tute liberigitaj por detrui la homaron, kiun Dio transdonos al ili post la 8-a de majo 2025. La mesaĝisto de la morto tiam regos super la tuta Eŭropo kaj multaj ne-eŭropaj landoj; preskaŭ super la tuta loĝata tero.

Dum la fino de la 80 jaroj da paco establita ekde la 8-a de majo 1945 plifortigas la ideon, ke la Tria Mondmilito de la "sesa trumpeto" de Apokalipso 9 povus komenciĝi post la 8-a de majo 2025, la mesaĝo pri la "kolizio" de la "reĝo de la sudo" restas ankoraŭ determinota. Efektive, du eblecoj prezentas sin por interpreti ĉi tiun "kolizion": la unua metas "la tempon de la fino" je la dato 1994, kiu markas la malakcepton de la institucia Sepa-taga Adventismo, kies misio malsukcesas pro manko de amo al la profeta vero, kiun mi prezentis al ĝi inter 1982 kaj 1991, anoncanta la revenon de Kristo por la jaro 1994, konsiderata la jaro 2000 de la naskiĝo de Jesuo Kristo. Favore al ĉi tiu klarigo, estas la agado de la mesaĝisto de morto reprezentita de fundamentisma Islamo, kies murdaj atakoj celis Francion kaj ĝian ĉefurbon Parizon, viktimo de bomboj metitaj en la RER-metroo de la urbo; ĉi tio, de la 25-a de julio 1995. Se ĉi tiu klarigo estas ĝusta, tiam la atako de la rusa "reĝo de la nordo" de Daniel 11:40 povas okazi tuj kiam la 8-a de majo 2025 estos pasinta. En la dua kazo, amasa atako kontraŭ Eŭropo fare de agresema Islamo devus antaŭi la rusan atakon kontraŭ Eŭropo.

Inter tiuj du eblecoj, la unua ŝajnas al mi preferata pro la jenaj kialoj. Unue, "la tempo de la fino" devas esti identigita per la lasta adventista profeto, kies anonco pri la reveno de Jesuo Kristo en 1994 provokas la vomadon de institucia adventismo, tio estas, ago inda marki "la tempon de la fino" citita en verso 40 de Daniel 11. Ekde la komenco de 1995, la vomita adventismo oficiale eniris la protestantan aliancon. Dio priskribas kiel "ŝokon" la agon de la islamista islamano "reĝo de la sudo" kontraŭ la romia papa Eŭropo, sen tamen mencii antaŭan invadon. Ĉi tiu priskribo priskribas la faktojn efektivigitajn kontraŭ Francio ekde la mezo de 1995 fare de islamistaj agentoj jam instalitaj en Francio per leĝigita alĝeria enmigro. La atakojn en Parizo efektivigis batalantoj de la Alĝeria Islamista Grupo, la GIA. Islamismaj grupoj kiel Al-Kaida kaj ISIS poste

atakis Usonon kaj aliajn okcidentajn landojn. Laŭ Daniel 11:43, nur kiam Rusujo trudos sian regadon super Egiptio, " *la Libianoj* " rilatante al Magrebo kaj " *la Etiopoj* " rilatante al nigra Afriko komencos prirabi la naciojn venkitajn de la Rusoj, koncernante sudan Eŭropon: " *Li ekposedos la orajn kaj arĝentajn trezorojn kaj ĉiujn altvaloraĵojn de Egiptio; la Libianoj kaj la Etiopoj persekutos lin .* "

Laŭ mia opinio, ĉi tiu interpreto ankoraŭ indas favoron pro la baldaŭa kaj antaŭvidebla fiasko de la nuna provo de la usona prezidanto Donald Trump trudi pacon al la ukrainoj kaj rusoj sen engaĝigi sian landon en militon. Kaj la 8-a de majo 2025 estas nun tre proksima. Al tio mi aldonas, ke en la nuna situacio, la traktado de la konflikto fare de la usonanoj estante konsiderata maljusta al Ukrainio fare de Francio kaj Svedio, ĉi tiuj du landoj decidis formi militforton unuigante siajn militkapablojn, ne hezitante identigi Rusion kiel la eblan malamikon. En Moskvo, la Kremla reprezentanto rimarkigis tion, kaj la streĉiĝo kun Okcidenta Eŭropo nur intensiĝas. Sciante, ke la Okcidento estas decidita formi armeon por kontraŭstari ĝin, Rusio havas ĉiun intereson lanĉi sian atakon kontraŭ ili antaŭ ol ili povos rezisti ĝin. Jen la rezonado, kiun mia homa inteligenteco libere permesas al mi teni, sub la rigardo de la justa Kreinto Dio, Jesuo Kristo, Miĥaelo, JaHVeH.

Mi havas klarigon por doni al tiuj, kiujn surprizas miaj hezitoj, kaj mi devas memorigi al ili, kio estas profeto de Dio. Kiel ĉiuj, kiuj pretendas esti liaj, la profeto gloras Dion nur per la libera montro de sia inteligenteco; kion konfirmas Daniel 12:3-10: " *Kaj la saĝuloj brilos kiel la brilo de la ĉielo, kaj la virtigintoj de multaj brilos kiel la steloj por ĉiam kaj eterne.* " .../...*Multaj estos purigitaj, blankigitaj, kaj rafinitaj; la malvirtuloj faros malvirtecon, kaj neniu el la malvirtuloj komprenos, sed tiuj, kiuj havas komprenon, komprenos .* » Jam dum sia tera ministerio, Jesuo riproĉis siajn apostolojn pro ilia manko de kompreno, kiel evidentiĝas en Mateo 15:15-16: « *Petro respondis kaj diris al li: Klarigu al ni ĉi tiun parabolon. Kaj Jesuo diris: Ĉu vi ankaŭ estas ankoraŭ sen kompreno?* » Li parolis al ili eĉ pli severe, laŭ Luko 9:40-41: « *Mi petis viajn disĉiplojn, ke ili elpelu lin, sed ili ne povis. Vi senfida kaj perversa generacio ,* » Jesuo respondis, « *ĝis kiam mi estos kun vi kaj toleros vin? Alkonduku vian filon.* » Ĉi tiu ĉagreno de Jesuo, kiu esprimis lian indignon, estis profetita en Psalmo 2:10 ĝis 12: « *Kaj nun, ho reĝoj , iru saĝe!* » Prenu instruon, *ho juĝistoj de la tero !* Servu al Jehovo kun timo, kaj ĝoju kun tremo. *Kisu la filon, ke Li ne koleru , kaj vi ne pereu de la vojo , ĉar rapide ekbrulas lia kolero . Feliĉaj estas ĉiuj, kiuj fidis lin. !* » Ĉi tiuj tekstoj pravas, ke Dio permesas al siaj profetoj agi libere, laŭ ilia propra natura inteligenteco, kiam ili devas kompreni kaj interpreti profetaĵon. La profeto, kiu ricevas mesaĝon donitan en vizio de Dio, ne havas la eblecon kompreni ĉion, kiel estis la kazo por Daniel kaj la apostolo Johano, por kiuj iliaj vizioj plejparte restis nekompreneblaj misteroj. Ili nur devis fidele transdoni, sen distordi ĝin, la priskribon de la vizio ricevita de Dio.

En Apokalipso 6:8, Dio prezentas " morton " personigitan: "Kaj mi rigardis, kaj jen verda ĉevalo (aŭ pala) . La nomo de la sidanto sur ĝi estis

*Morto, kaj Hadeso sekvis kun li. Kaj al ili estis donita aŭtoritato super kvarono de la tero, por mortigi **per glavo, per malsato, per morto, kaj per la bestoj de la tero***

La povo donita al ĉi tiu simbola fikcia rolulo estas en realeco tiu, kiu apartenas ekskluzive al Dio, kiu postulas ĝin en Jeĥezkel 14:21: " *Jes, tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Kvankam Mi sendos kontraŭ Jerusalemon **Miajn kvar terurajn punojn: glavon, malsaton, sovaĝajn bestojn kaj peston, por ekstermi en ĝi homojn kaj bestojn** ...* ". Morto do estas vere principo kreita kaj administrata de Dio, ĝia kreinto. " *La kvarono de la tero* " celita de **puna** morto koncernas la malfidelan kristanan Eŭropon kaj ĝiajn longdaŭrajn elkreskaĵojn de Usono kaj Aŭstralio. Sed origine, dum la jarcentoj de spirita mallumo, nur la Eŭropo de la " **dek kornoj** " de Daniel 7:7 kaj 24 estis koncernita. Ĉi tiu " *kvarono de la tero* " celas parton, tio estas; " *la kvaronon* " de la universala homa vivo, kiu vivas sur la tero kaj kiu estus reprezentita en sia tuteco per 4 kvaronoj; la nombro 4 estante la simbolo de universaleco. Per ĉi tiu nomumo de la " *kvarono de la tero* ", Dio celas ĉi tiun eŭropan areon karakterizitan per ĝia adopto de kristanismo, bedaŭrinde distordita de la papa romkatolika instruado. Dio tiel signalas la ekziston de la aliaj tri kvaronoj, kiuj koncernas naciojn kaj popolojn, kiuj restas en oficiale paganaj praktikoj kaj kiuj, ne postulante lian gracon, ne malhonoras lian nomon aŭ lian elaĉetan laboron per sia malfideleco. Ĉar fideleco estas necesa nur en la kadro de interligo farita kun Dio; estas ĝia kristana pretendo, kiu igas la katolikan religion kulpa pri malfideleco. Sed la interligo ne estis akceptita de Dio, kiu neniam rekonis la romkatolikan religion kiel sian elektiton, sian fianĉinon.

La kazo de Protestantismo estas malsama, kaj por la plej hipokritaj inter ili, eĉ pli abomeninda ol la katolika religio. Tio estas ĉar ilia rekono de la Sankta Biblio igas ilin senti sin eĉ pli kulpaj kiam ili ignoras ĝiajn instruojn. Kaj la kreado de la Sepa-tagaj Adventistaj Eklezioj inter 1843 kaj 1873 provizis konkretan, videblan kaj nediskuteblan pruvon pri tio.

" *La loĝejo de la mortintoj akompanas* " la morton. Ĉi tiu simbola " *loĝejo de la mortintoj* " estas enskribita en la memoro de Dio, kiu registris la personecon de ĉiuj mortintoj kaj momente neniigitaj. Nur de li dependas, ke ĉi tiuj mortintoj reakiru sian antaŭan vivformon en korpo. Sed Dio ne revenigos ilin al la ekzisto ĝis la reveno de Kristo, rilate al liaj elektitaj sanktuloj, kaj nur ĉe la fino de la sepa jarmilo por la resurekto de la malbonuloj alfrontantaj la Lastan Juĝon. Dum la ĉiela juĝo de la " **mil jaroj** " de la sepa jarmilo, farita de la elektitaj sanktuloj, la taŭga puno por ĉiu juĝita kazo estos decidita kaj aplikita dum la Lasta Juĝo. Ili tiam spertos la dian punon, kiu kondamnos ilin definitive malaperi en " *la fajra lago de la dua morto* ", laŭ Apokalipso 20:15; " *Kaj kiu ne troviĝis skribita en la libro de vivo, estis ĵetita en la fajran lagon.* "

Se la vivo de la mortintoj jam ne ekzistas krom en formo memorita de Dio, iliaj fizikaj korpoj fariĝis polvo sur la tero, kiu estas *la ŝajna kaj konkreta "loĝejo de la mortintoj"*. Ĉi tiu tera " *loĝejo de la mortintoj* " multe superas la grandecon de nunaj tombejoj kaj la tuta surfaco de la tero estas koncerna, ricevinte la mortintojn dum 6 000 jaroj antaŭ la reveno de Kristo printempe de 2030.

Severa puno estas rezervita por la malfidela kristana " *kvarono de la tero* ", kiu koncernas la okcidenteŭropan zonon. La ceteraj loĝantoj de la tero ankaŭ estos

revivigitaj, sed sen longedaŭra suferado; Dio forprenos iliajn vivojn kaj ili estos permanente detruitaj. Ĉi tiu diferenco en traktado estas rivelita en Apokalipso 19:20 kaj 21:

V.20: " *Kaj la besto estis kaptita, kaj kun ĝi la falsa profeto, kiu faris antaŭ ĝi signojn, per kiuj li trompis tiujn, kiuj ricevis la markon de la besto kaj adorkliniĝis al ĝia bildo. Ambaŭ estis ĵetitaj vivaj en la lagon de fajro, brulantan per sulfuro.* "

" *La besto kaj la falsa profeto* " rilatas al la netoleremaj katolikaj kaj protestantaj kristanaj religioj de Eŭropo kaj Usono, unuiĝintaj ĉe la reveno de Kristo. Iliaj kristanaj asertoj kaj ilia malfideleco pravigas, ke iliaj sekvantoj kaj instruistoj estu " *ĵetitaj vivaj en la fajran lagon* " dum la lasta juĝo, tio estas, " *mil jarojn* " post la glora reveno de Kristo.

V.21: " *Kaj la ceteraj estis mortigitaj per la glavo, kiu eliris el la buŝo de la sidanta sur la ĉevalo; kaj ĉiuj birdoj satiĝis per ilia karno ."*

Estante nekristanoj, aliaj homoj ne spertos la suferojn de la fajra lago, ĉar ili simple mortos laŭ ordono venanta el la buŝo de Dio reprezentita de Jesuo Kristo, kiu venis al la tero por enkorpiĝi " *la vorton de Dio* ".

Sed la sorto rezervita por la politeismaj paganaj popoloj ne estas enviinda. Ĉar jam ilia baldaŭa fino sur la nuna tero venos sur ilin por elimini ilin sen miksado de kompatato. Kaj pri ĉi tiu temo, mi memorigas vin, ni eniros post la 8-a de majo 2025 en teruran fazon de la homa historio. Por la kreinto Dio, venĝanto de sia honoro kaj gloro piedpremitaj kaj malestimataj, proksimume 8 miliardoj da homoj devos malaperi ĝis la eĉ pli terura tago de lia glora reveno atendata de liaj elektitoj, laŭ lia promeso, por la printempa tago de 2030, en kiu finiĝos 6000 jaroj da teraj pekoj.

Mi rimarkas en la novaĵoj revekiĝon de malamikeco inter Barato de hindua religio kaj Pakistano de islama religio. Ĉi tiuj du landoj, kiuj estis unu, dum la tempo de angla koloniigo, antaŭ la separisma deziro de la islamanoj, ambaŭ havas atomajn armilojn kaj ili estas destinitaj uzi ilin kaj detrui unu la alian. Sed aliaj lokaj konfliktoj aperos tra la tuta tero, kaj per siaj " *kvar teruraj punoj, la glavo, malsato, sovaĝaj bestoj* (bestaj kaj homaj), *morteco* (epidemio)", aferoj al kiuj ni povas aldoni, vulkanajn erupciojn, cunamojn, tornadojn kaj aliajn formojn de ŝtormoj, la Ĉiopova JaHWéH atingos la celon de detruo, kiun li fiksis por si. La lastaj mortintoj estos mortigitaj per " **hajleroj** " laŭ Apokalipso 16:21: " *Kaj granda hajlo, peza po talento, falis el la ĉielo sur la homojn ; kaj homoj blasfemis Dion pro la plago de la hajlo, ĉar la plago estis tre granda.* " Eĉ hodiaŭ en la Valo de la Morta Maro, sur la loko kie iam staris la urboj Sodom kaj Gomora, oni trovas sulfurŝtonojn, per kiuj Dio detruis ilin kaj iliajn loĝantojn post kiam Lot, la nevo de Abraham, lia edzino kaj liaj du filinoj rapide forlasis Sodomon por foriri de la loko trafita de la kolero de Dio.

Mi finos ĉi tiun mesaĝon per la temo, per kiu mi komencis ĝin, nome la morto de Papo Francisko je la 7:45 matene, Paskan lundon. Ĉi tiu subita morto eble ne estas tiel natura, kiel oni diras. Ĉar ekzistis precedencoj, koncerne Johanon Paŭlon la 1-an ' venenitan en 1978 post kvar semajnoj da papa agado, pro la drasta ekonomia kaj kontraŭkorupta programo, kiun li volis trudi al la kardinaloj kaj episkopoj de la romkatolika pastraro; kaj Pion la 11-an, venenitan

en 1939 pro sia pozicio kontraŭa al la kardinaloj pri la temo de la Tria Regno de Hitler. Okaze, en sincera kaj rekta skoldkritiko, Papo Francisko riproĉis la 22-an de decembro tiujn samajn kardinalojn kaj episkopojn, al kiuj li adresis akrajn riproĉojn..., do la sama kaŭzo eble havis la saman mortigan efikon. Diagnози apopleksion sen nekropsio por pravigi la morton pravigas, almenaŭ, dubon pri la diagnozo. Sed ni ne kompatu tiun, kiu foriras, ni kompatu ĉiujn, kiuj restas!

Kio devus esti konsiderata simpla novaĵo en nia nuna okcidenta vivo, alprenas, en la kunteksto de la streĉaj religiaj rilatoj, kiuj karakterizas ĝin, la avertan rolon de la mesaĝisto de morto en La Grande-Combe. Resumante la faktojn, juna islama viro estis terure masakrita per 57 pikvundoj en moskeo dum li preĝis. Neniam, ĝis hodiaŭ, tia afero okazis. Kaj mi precizigas, ke la murdinto agis en stato de demenco, posedita de demonoj, kiuj pelis lin agi. En sociaj retoj, li malkaŝis sian obsedan deziron mortigi iun; kaj lia elekto falis en la lasta momento sur moskeon, kiun li eniris kaj faris sian murdon. Ĉi tiu insidmurdisto pro inspiro kaj loĝado estas mem same viktimo de ĉielaj demonoj kiel la popolo, kiun Jesuo savis forpelante la malbonajn anĝelojn, kiuj tenis ilin paralizitaj, blindaj aŭ mutaj. La deveno de ĉi tiu junulo, romao el Bosnio, ne estas pridubata. Kaj la elekto de la demonoj povus esti falinta sur junan katolikon, judon, ortodoksan kristanon, protestanton aŭ eĉ ĉinon. Por la islama komunumo, ĉi tiu fakto estas kaj maltrankviliga kaj tre iritiga. Ĉar la ago eĉ ne estas reprenebla de la komunumo, kvankam politikistoj rapide provis ekspluati ĝin. La kulpulo vivas kaj transdonis sin al la polico en Italio, kien li fuĝis post sia krimo.

Kiuj estas la mesaĝoj de ĉi tiu mesaĝisto de morto?

La unua diras al ni, ke per tiu ĉi ago, Dio anoncas la baldaŭan tempon, kiam la demonoj estos liberigitaj, konfirmante la profetan anoncon bazitan sur Apokalipso 7 :2-3 kaj 9:14-15 (demonoj retenitaj kaj demonoj liberigitaj). Ĉi tiu speco de demonaj murdintoj do nur multiĝos, sed kion Dio celas estas la EU-zono, simbolita per la " **dek kornoj** " en Daniel kaj Apokalipso; Francio, kie okazis la murdo, estas unu el ili.

La dua leciono, kiun ĉi tiu dramo instruas, estas multe pli subtila kaj malproksima de la humanisma pensado de okcidentaj popoloj. Al tiuj viraj kaj virinaj homoj, kiuj serĉas scii kie li estas, Dio ofertas al ĉi tiu homaro la eblecon kompreni kie li ne estas. Kiu inteligenta estaĵo povas kredi, ke Dio ricevas preĝojn en loko, kie li permesas al la diablo kaj liaj demonoj fari teruran murdon? Estas vere, ke Nadab kaj Abihu, la ribelemaj filoj de Aaron, estis karbigitaj kaj mortigitaj de Dio pro sia malobeo en la pastra rito, en kiu ili uzis "fremdan" fajron kontraŭe al la ordono donita de lia dia aŭtoritato. Ĉiuj mortoj havas sian kaŭzon kaj sian klarigon. Sed ĉi tiu junulo masakrita en moskeo ne estis persone celita de Dio. Lia nepravigebla morto interesas nur por malkaŝi la senutilecon de la religio de Islamo, kiun Dio, la vera kreinto, ne protektas, sed lasas al la demonoj kaj la diablo. La manko de inteligenteco de la islamaj masoj estas montrata kaj malkaŝita per ilia konduto, ĉar ili ne pridubas aŭ serĉas kompreni, kial Dio permesas, ke ĉi tiu krimo estu farata. Estas ĉi tiu manko de inteligenteco, kiu

karakterizas ĉiujn nunajn falsajn monoteismajn religiojn. Ĉi tiu monoteismo plejparte anstataŭigis politeismajn religiojn en la Okcidento, la Nordo kaj la Sudo, sed la adorantoj restis la samaj, sen la inteligenteco, kiu karakterizas la solan veran dian religian veron.

La leciono, kiu validas por Islamo, estas same valida por la romkatolika papa religio, en kiu multnombraj krimoj estis faritaj, kiel tiuj faritaj de Aleksandro la 6-a, naskita Borgia, ĝis la atenco kontraŭ Johano Paŭlo la 1-a, ^{venenigita} post monato da agado. Kiel oni povas poste kredi je la dogmo de papa neeraripovo? La granda nombro da religioj malfaciligas la komprenon de la temo, sed por Dio ĉio estas multe pli simpla; por lia elekto de la elektitoj, ekde Adamo kaj Eva, li benas la inteligentajn kaj nutras ilin per sia vero, kaj li malbenas la malsaĝulojn, al kiuj li donas kiel manĝaĵon la sennombrajn diablajn mensogojn, religiajn aŭ ne, de ĉiaj etiketoj kaj formoj.

M33 - La renverso de la sorto de la lastaj elektitoj

Ne la Evangelioj, nek la Epistoloj de la Nova Interligo de la Sankta Biblio, malkaŝas la detalojn pri ĉi tiu temo, kiu celas la lastajn horojn de la tera vivo de la elektitoj antaŭ ol ili eniras la eternecon de Dio. Kiel li diras en Apokalipso 1:1, Jesuo Kristo rezervis la privilegion de ĉi tiu revelacio por siaj servistoj, kiuj vivos ĉi tiun penigan sed mirindan sperton en la printempa tago de 2030.

Unue per siaj revelacioj donitaj en vizioj al Ellen White, kiu plurfoje citis la 6.000-jaran daŭron de la homaro, Jesuo Kristo rivelis la detalojn de la dimanĉa leĝo deviga de la lasta universala tera registaro. Komence kontenta pri komercaj kaj rilataj sankcioj, la sendia registaro poste dekretus morton por obstinaj homoj, inkluzive de la lastaj Sepa-tagaj Adventistoj kaj la lastaj Judoj fidelaj al Dio. Ĉi tiu trudado de nur la unua-taga ripozo permesus al ĉiuj elektitoj sin dediĉi al fideleco al Dio, sendepende de siaj naciaj, rasaj kaj religiaj originoj. Kiam la tempo por efektiviĝi laŭleĝajn mortigajn ekzekutojn estus preta esti plenumita, en la ĉielo, la signo de la Filo de Homo aperus venante en la luma gloro de siaj anĝeloj. La teraj korpoj de la elektitoj, kiuj estis mortontaj, estis ŝanĝitaj de Kristo kaj anstataŭigitaj per ĉiela korpo. Tiel la teraj malbonuloj malkovras sian dramon juĝeraron kaj la kolero de la trompita homoj turniĝas kontraŭ la trompantoj, la pastroj, la pastroj, la rabenoj, kiuj ĉiuj en sia tempo batalis kontraŭ la dia vero per instruado de mensogoj.

En ĉi tiu fina sperto, fideleco al la sankta sepa-taga Ŝabato, sanktigita de Dio ekde la kreado mem de la tera mondo kaj ĝia tuta dimensio, ludas la fundamentan kaj ĉefan rolon. Estas ĉi tiu origina dia sanktigo, kiu faras **tre kulpa kaj kondamninda**, la "dimanĉa" ripozo (dimanĉo: "Sinjora Tago") de la unua tago honorata de katolikoj kaj protestantoj, sed ankaŭ, la ripozo de la sesa tago honorata de islamanoj. La elekto de Dio baziĝas sur la logiko de la programo, kiun li konstruis por konstrui sian planon de savo. De la komenco, lia ordo baziĝas sur la konstruado de la septaga semajno, kiu mem estas la profeta bildo de la sep mil jaroj de la tutmonda tera dia programo . **La sanktigo de la sepa tago profetas la sanktigon de la sepa jarmilo**, ke Dio kaj liaj elektitoj vivos en la plej perfekta ripozo en sia ĉiela regno.

Laŭ la juĝo de Dio, la ripozo de la sepa tago de la sabato reprezentas lian "reĝan dian sigelon" nur por liaj veraj elektitoj, kiuj distingiĝas de aliaj sabatobservantoj per la fakto, ke ili scias ĉion, kion ĝi reprezentas kaj signifas. Por aliaj, la sabato estas nur la sepa tago, heredita de generacio al generacio tra la jarcentoj de la homa tera historio.

Jesuo diris al Pontio Pilato, ke li " *venis por atesti la **veron*** ". Per ĉi tiu vorto " **vero** " li indikas la principon de la plano de savo preparita de Dio. La misprezento de la prezento de ĉi tiu plano de savo tial konsistigas la **plej grandan kulpon kaj kondamninda** en lia juĝo, kio klarigas la severecon montritan al Moseo, al kiu eniro en la "teran Kanaanon", profeta bildo de la "ĉiela Kanaano", estis **malpermesita**.

Simile, ekde 1844, eniro en la "ĉielan Kanaanon" estos malpermesita al kristanoj, kiuj misprezentis la dian planon anstataŭigante la sabata ripozo de la sepa tago sabate, per la misgvida unua tago nomata dimanĉo.

Kiu konsideras la Sabaton kiel la " *sigelo de Dio* ", tiu ankaŭ konsideras la ripozon de la unua tago kiel la " *marko de la besto* ". Ĝuste ĉi tiu bazo de fido permesas al la elektitoj rifuži honori la ripozon de la unua tago, kiu fariĝis deviga en la fina testo de fido.

La homa kulpo misprezenti la dian planon estas des pli favorata, ĉar la tuta tera kreaĵo estas konstruita sur profetaj fundamentoj. La vira kaj virina formoj havas profetan simbolan kaŭzon. Tial, baldaŭ antaŭ la tempo de granda tutmonda puno, kiun sekvas la fina provo de fido, la modifo perverse kaŭzita en Okcidento per la oficiala kaj laŭleĝa rekono de ia tria sekso konsistigas pekon aparte abomenindan al Dio. Ĉiu viro simbolas Kriston kaj ĉiu virino lian Elektiton, konsistantan el multoblaj personecoj rekonstruitaj laŭ lia bildo; ne estas loko por tria statuso.

En la profetaĵo, en Apokalipso 3:10, ni trovas la anoncon pri la planita ekzisto de ĉi tiu fina provo de fido: " *Ĉar vi observis la vorton de mia pacienco, mi ankaŭ vin gardos el la horo de tento, kiu venos sur la tutan mondon, por provi la loĝantojn de la tero.* "

La anonco pri la kondamno al morto de la lastaj elektitoj troviĝas ankaŭ en Apokalipso 13:15: " *Kaj al ĝi estis donita povo doni vivon al la bildo de la besto, por ke la bildo de la besto parolu, kaj igu, ke ĉiuj, kiuj ne adorkliniĝus al la bildo de la besto, estu mortigitaj* . " Antaŭ ĉi tiu ekstrema mezuro, tipe usona komerca kaj socia bojkoto estas ankaŭ anoncita en verso 17: " *Kaj ke neniu povu aĉeti aŭ vendi, krom tiu, kiu havas la markon, aŭ la nomon de la besto, aŭ la numeron de ĝia nomo.* "

Ŝajne, ĉi tiuj estas la solaj evidentaj konfirmoj de la fina testo de fido. Sed mi diras ŝajne, ĉar Dio donis al mi la gracon kaj privilegion malkovri aliajn konfirmojn kaj aliajn detalojn koncerne ĉi tiun finan teston. Oni devas diri, ke ili estas tre subtilaj kaj bone kaŝitaj, ĝis la punkto, ke sen la Spirito por gvidi min, mi ignorintus ilin kiel ĉiuj aliaj homoj.

Mia sistema serĉado de la mesaĝoj transdonitaj per la nomoj de la " *dek du sigelitaj triboj* " de Apokalipso 7 permesis al mi malkovri la mesaĝon portatan de la nomo " *Benjamen* " de la "dekdua tribo" de verso 8: "... *el la tribo de Zebulun, dek du mil; el la tribo de Jozef, dek du mil; el la tribo de Benjamen, dek du mil sigelitaj.* " La nomoj portataj de ĉi tiuj dek du triboj transdonas mesaĝojn kaj havas neniun rilaton kun la triboj de karna Izrael. La nomo Benjamen aperas laste en la listo de la dek du ĉar ĝi portas mesaĝon, kiu koncernas la elektitojn translokigitajn je la reveno de Kristo. Estas ĉi tiu nomo Benjamen, kiu konfirmas la renverson de la sorto de la elektitoj kaj iliaj malamikoj, kiun Dio anoncis en vizio al Ellen White, aŭtoro de la libroj "La Granda Konflikto" kaj "Fruaj Skriboj". Kredo devas baziĝi nur sur la Sankta Biblio, kiu tiel permesas al ni reteni tion, kio devus esti retenita, kaj malakcepti tion, kio meritas ĝin. Kaj mi tiel povis doni bibliajn pruvojn al la revelacioj de Ellen White koncerne ĉi tiun renverson de la sorto de la lastaj vivantaj homoj. La mesaĝo portata de la nomo " *Benjamen* " aperas en Genezo 35:18: " *Kaj kiam ŝi estis preskaŭ morta, ĉar ŝi*

estis mortanta, ŝi nomis lin Ben-Oni: kaj lia patro nomis lin Benjamin . " Kutime, bibliaj propraj nomoj esprimas sperton. La nomo " *Ben-Oni* " signifas filo de mia malĝojo; la nomo " **Benjamin** " signifas: " **filo** (metita ĉe mia) **dekstra mano** . " En ĉi tiu mesaĝo, Jakob ludas la rolon de Dio, kiu finfine ŝanĝas la sorton de sia elektita popolo minacata de morto, anstataŭigante la ŝajnan malbenon, kiu trafas ilin, per sia beno, esprimita per la nomo " **Benjamin** " aŭ " **filo** ", kiun Dio metas ĉe sia " **dekstra mano** ", la flanko " **benita** " de Jesuo Kristo, laŭ Mateo 25:33-34: " *Kaj li metos la ŝafojn dekstre de li , kaj la kaprojn maldekstre de li. Tiam la Reĝo diros al tiuj dekstre de li : Venu, vi benitaj de mia Patro ; ekposedu la reĝnon, kiu estas preparita por vi de post la fondo de la mondo.* "

Ĉi-sabate, la 10-an de majo 2025, per frata interŝanĝo, la Spirito direktis nian atenton al la sperto de la judoj deportitaj al Suza dum la regado de la persa reĝo Aĥaŝveroŝ, kiu edziĝis al la juna juda knabino nomata Ester. Efektive, la malboneco de la guberniestro Haman, kiu volis pendigi la judon Mordeĥaj, turniĝis kontraŭ li, kaj fine, per la povo de Dio, Mordeĥaj estis honorita kaj la malbona Haman estis pendigita sur la pendumilo, kiun li pretigis por Mordeĥaj. Sendube, per ĉi tiu sperto, Dio volis anonci al sia popolo, al siaj veraj elektitoj, kiel, en sia programo por la fino de la oferto de tera savo, li renversos la momente tragikan situacion por siaj elektitoj, sanktigataj per ilia fideleco al lia sankta sepa-taga sabato. La studo de la temo igis nin kompreni, ke ĉi tiu sperto naskis la praktikon de la festo de " *Purimo* " ordonita de Mordeĥaj por la eterneco de la tempo. Tiam ni notis la historiajn datojn de la evento, kiu plenumiĝis kaj ankoraŭ estas celebrata la 14-an kaj 15-an de Adar. La transpozicio de ĉi tiu festo por la reveno de Kristo en la printempo de 2030 metas ĉi tiujn du tagojn je la 19a kaj 20a de marto 2030, tio estas, la antaŭvespero kaj la tago de la glora apero de Jesuo Kristo.

Ni legas en Ester 9:26: " *Tial ili nomis tiujn tagojn Purim, laŭ la (hebrea) nomo Pur. Konforme al ĉio, kio estis skribita en tiu letero, kaj konforme al tio, kion ili mem vidis, kaj kio okazis al ili, "; " pur " en la hebrea signifas: la loto. Versoj 27-28: " la Judoj faris por si, por siaj idoj, kaj por ĉiuj, kiuj aliĝus al ili, definitivan decidon kaj definitivan interkonsenton festi tiujn du tagojn ĉiujare, laŭ la preskribita maniero kaj en la difinita tempo. Tiuj tagoj estu memorataj kaj festataj de generacio al generacio, en ĉiu familio, en ĉiu provinco kaj en ĉiu urbo; kaj tiuj tagoj de Purim neniam estu forigitaj inter la Judoj, " nek la memoro pri ĝi paliĝos inter iliaj posteuloj . "*

Ĉi tiu festo de " **Purimo** " alportas multajn detalojn pri la eventoj de la lastaj tagoj. Jam ĉe la origino de la festo estas la rajtigo donita al Mordeĥaj de la reĝo Aĥaŝveroŝ, la 13-an de Adar, mortigi ĉiujn iliajn malamikojn loĝantajn en Ŝuŝa, 500 virojn, kaj la rajtigo estas renovigita la sekvan tagon, la 14-an de Adar, **kaj la reĝo permesas al ili mortigi ĉi-foje ĉiujn iliajn malamikojn disĵetitajn tra lia grandega lando** , en lia kamparo kaj liaj provincoj, 75 000 virojn. Male al ĉi tiu sperto, en 2030, ne la elektitoj mortigos siajn malamikojn, sed ĉi tiu dia justeco estos aplikita de la viktimoj trompitaj de la religiaj mensogoj de la pastroj, pastroj kaj rabenoj. Mi notis en Ester 9:16 ĉi tiun deklaron: " *La ceteraj Judoj, kiuj estis en la provincoj de la reĝo, kolektiĝis kaj defendis siajn vivojn; kaj ili akiris ripozon de siaj malamikoj , kaj ili mortigis sepdek kvin mil el tiuj, kiuj*

malamikis al ili. Sed ili ne metis siajn manojn sur rabaĵon. " Ĉi tiu frazo, substrekita per grasa skribo, " **ili akiris ripozon de siaj malamikoj** ", transdonas subtilan mesaĝon, kiu donas apartan signifon al la ripozo de la sepa-taga sabato. La sepa jarmilo plenumos ĝin nur je la kosto de ekstermado de la malamikoj de Dio sur la tero, kaj homaj kaj ribelemaj anĝeloj.

Versoj 17 kaj 18 konfirmas ĉi tiun interpreton: " *Tio okazis en la dektria tago de la monato Adar. La Judoj ripozis en la dek-kvara tago, kaj faris ĝin tago de festeno kaj ĝojo. Tiuj, kiuj estis en Susa, kolektiĝinte en la dektria tago kaj en la dek-kvara tago, ripozis en la dek-kvina, kaj faris ĝin tago de festeno kaj ĝojo.* " La resto de la " *dek-kvara tago* " estas atingita per la masakro de 300 viroj en Susa, kaj 75 000 aliaj en la provincoj. Kaj fine en la 15-a ^{tago}, ili vere ripozis, kiel faros la lastaj elektitoj ekde la apero de Jesuo Kristo en la unua tago de printempo, tio estas, la 20-an de marto 2030, kiu ankaŭ estos en ĉi tiu dato la 15-a ^{tago} de " *Purimo* ". Enirante la ĉielon, la elektitoj havos "**festenon de ĝojo** ", dum sur la tero, la rabobirdoj havos " *festenon* " de homaj kadavroj kaj mortintaj bestoj kuŝantaj sur la tero.

Ester 9:20-22: " *Modeĥaj skribis tiujn aferojn kaj sendis leterojn al ĉiuj Judoj, kiuj estis en ĉiuj landoj de la reĝo Aĥaŝveroŝ, proksimaj kaj malproksimaj. Li ordonis al ili festi la dek-kvaran kaj la dek-kvinan tagojn de la monato Adar ĉiujare kiel tagojn de ripozo de siaj malamikoj; kaj festi la monaton, en kiu ilia malĝojo ŝanĝiĝis en ĝojon kaj ilia funebro en feston; kaj fari ilin tagoj de festeno kaj ĝojo, sendi porciojn unu al la alia kaj disdoni donacojn al la malriĉuloj.* "

Mi ne povas ne kompari ĉi tiun formon de ĝojo de la popolo de Dio kun tiu de la ribelemaj eŭropaj kreitaĵoj, kiuj ĝojas ĉirkaŭ 1793 pri la morto de la " *du atestantoj* " de Dio, la malnova kaj la nova biblia atesto, en Apokalipso 11:10: " *Kaj la loĝantoj de la tero ĝojos kaj ĝojos pri ili, kaj sendos donacojn unu al la alia, ĉar ĉi tiuj du profetoj turmentadis la loĝantojn de la tero.* "

Per la festo de **Purim**, Dio sendas mesaĝon al tiuj, kiuj ankoraŭ maljuste ĝojas pri la malrespekto montrita al la dia biblia vero. Li glorie profetas al ili, ke liaj sanktuloj kaj li mem estos la lastaj, kiuj ĝojos pri sia justa ekstermado.

La principo aplikata de la fidela kreinto Dio, kiu ĉiam favoras siajn elektitojn malprofite al iliaj religiaj aŭ nereligiaj malamikoj, estas esprimita per ĉi tiu populara diraĵo de la proverba tipo, kiu diras: "Kiu pensis, ke li kaptas, estas kaptita." Kaj Dio praktikis ĝin ekde la komenco de sia alianco kun la filoj de Izrael, kiujn li savis de morto en sklaveco, mortigante Faraonon kaj lian armeon da ĉaroj, ĉiuj englutitaj en la akvoj de la "Ruĝa Maro", kiu tiel meritas sian nomon, ĉar ĝi estas ruĝa per la sango de la kulpaj egiptoj, portantoj de iliaj pekoj kaj ilia malboneco. En Izrael, la "Morta Maro" ankaŭ meritas sian nomon, ĉar ĝi kovras la valon de Sodom kaj la cindron de ĝiaj abomenindaj loĝantoj detruitaj de sulfurŝtonoj, kiuj ankoraŭ hodiaŭ troviĝas ĉe la piedo de la monto Masada, kontraŭ kiu estis konstruita Gomora, la alia urbo malbenita de Dio. Ĝia escepta salenhavo faras ĝin modelo de sterileco; la areo estas tiel perfekte malbenita de Dio kaj tio, porĉiame, ekde ĉiam.

M34- La Vivanto

Jen la nomo, kiun Dio uzas por prezenti sin al ĉiuj siaj teraj kaj ĉielaj kreitaĵoj: la Vivanta. Ĉar neniu ekster li havas ĉi tiun karakterizaĵon. Estante la fonto kaj principo de vivo, li plene meritas ĉi tiun nomon, kiun li donas al si mem nur en ĉi tiu verso de Apokalipso 1:18: " *Mi estas la unua kaj la lasta, kaj la Vivanta. Mi estis mortinta, kaj jen, mi estas vivanta por ĉiam kaj eterne. Mi havas la ŝlosilojn de la morto kaj de Hades.* "

En ĉi tiu verso Jesuo atestas, ke li estis mortigita **kaj ke li releviĝis**, kiel li anoncis antaŭ sia aresto al siaj apostoloj. Ĉi tiuj viroj, kiujn li mem elektis por esti siaj atestantoj, **atestis ĉi tiun resurekton** kaj ilia fido fortiĝis, kiel ilia potenca atesto poste montris ĝis la lasta horo de ilia tera vivo markita de la akcepto de la morto kiel martiroj; termino de greka origino, kiu signifas ĝuste: atestanto. Siaflanke, la apostolo Johano, kiu estis, laŭ la dia Spirito, " *la disĉiplo, kiun Jesuo amis* ", laŭ Johano 21:7 kaj 20, estis farita nedetruibla de Dio. Bolanta oleo ne povis detrui lin kaj la romia imperiestro devis decidi teni lin kaptite izolita sur la insulo Patmos en la Egea Maro. Kaj estas en ĉi tiu izoliteco, ke la verko de Johano estis glorita de Jesuo Kristo, ĉar estas en ĉi tiu kondiĉo, ke li prezentis al li sian subliman kaj vivan Revelacion, kiu hodiaŭ faras la diferencon inter vivo kaj morto; vivo por tiuj, kiuj akceptas ĝin kiel lian dian **Revelacion kaj morto** por tiuj, kiuj vidas en ĝi nur la teruran **Apokalipson**, kiu venas detrui la homaron; kio paradokse ne estas tute malvera.

Ĉar la Apokalipso de Jesuo Kristo venas paroli **nur al siaj "servistoj"** » fidelaj. Jesuo sciigas al ili la grandan "grandan konflikton" de la kristana epoko kaj la multajn kaptilojn, kiujn Dio metis antaŭ homojn kaj virinojn, kiuj ne havas en si amon por lia vero. Li planis delogi ilin per ĉiaj tre efikaj rimedoj pro ilia akcepto de la mensogo, kiun modernaj usonanoj nomas "blufo" por mildigi sian kulpon. Sed atentu, ĉi tiu praktiko de "blufo" estas uzata ankaŭ de la Dio de vero, kiam li metas la fidon de siaj servistoj al la provo. Kaj ĉi tiu termino "blufo" estas tre taŭga por nomi trompan agon adoptitan por atingi deziratan kaj deziratan rezulton. Kiam li "blufas", male al homo, Dio celas reliefigi siajn verajn elektitojn indajn je lia savo; kaj samtempe, malkaŝi falsan fidon, per la konduto de homoj testitaj kaj riproĉitaj de li. En homa praktiko, "blufo" celas ĉefe trompi la proksimulon por profiti de li.

Nomante sin " **la Vivanta** ", kio tiam meritas pravigitan majuskulon, Dio transdonas plurajn mesaĝojn al la homaro.

La unua estas memorigi ilin, ke li enkorpiĝas la principon de la vivo; kio donas al li la tutan legitimecon de la rajtoj, kiujn li tenas kiel la Kreinto Dio. Homoj, ĉu kredantoj aŭ ne, foje nomas Dion "la Kreinto", sed ili ne agas al li kiel postulas ilia devo al la Kreinto Dio. Krome, en nia moderna socio, la termino kreinto estas uzata por indiki artistojn, kiuj kreas muzikajn aŭ bildajn verkojn. Ni ankaŭ nomas kreintojn la komponistojn de luksa vestaĵmodo, kies fantazio kaj vigleco ŝajnas senlimaj. Tiel, la vorto "kreinto" estas popularigita kaj misuzata, kaj homoj falas en la kaptilon de konfuzo kreita per la asimilado de ĉiuj ĉi tiuj malsamaj signifoj donitaj al ĉi tiu nomo: "kreinto".

Nun ĉi tiu vorto "kreinto" estas uzata neleĝe kiam ĝi koncernas la kreitaĵojn de Dio kaj ne Dion mem. Krea povo indikas la kapablon krei el nenio; el nenio, kaj ĉi tiun potencon, Dio estas la sola, kiu posedas ĝin. Li kreas per sia "**vorto**", sed reale per sia "Spirito". La vorto estas utila nur se ĝi estas aŭdata kaj aŭskultata de same vivantaj samspeculoj. Kaj kiam Dio entreprenas sian teran kreon, li havas kiel observantajn atestantojn ĉiujn siajn ĉielajn anĝelojn, kiujn li partoprenigas en sia glora verko. Siavice, la homo kreita de Dio aŭskultas lin kaj tute dependas de li. Dio ne parolas por nenio; kiam li parolas, ĝi estas por esprimi aferojn gravajn por li mem kaj siaj kreitaĵoj. Ĉar li enkorpiĝas absolutan perfektecon en ĉiu areo, imagebla aŭ ne, ĉiuj liaj vortoj havas juran valoron, kiu reprezentas la "dian leĝon" longe antaŭ la donado al Moseo de la leĝo de la "dek ordonoj de Dio", kaj de la juda Torao.

Por homoj, dia leĝo komenciĝis per la ordonoj de Dio prezentitaj al Adamo kaj Eva koncerne la nutradon de iliaj fizikaj korpoj. Ĉi tiu fizika, karna koncepto estis la korpa bildo de la spirita koncepto. Por homo, estante karno kaj spirito, lia spirito bezonis manĝaĵon tiom, kiom lia fizika korpo. La kapablo donita de Dio al la viro kaj lia edzino manĝi de ĉiuj arboj de la ĝardeno rivelis lian amon al siaj kreitaĵoj. Kaj al tiuj, kiuj arogante kaj malsaĝe kredas je la dio nomata "hazardo", mi proponas, ke ili danku lin pro lia zorgo doni feliĉon al homoj per multiplikado de la formoj de gusto, odoroj, sonoj kaj estetiko de aferoj kiel ĉi tiuj floroj kun iliaj multaj kaj sennombraj aspektoj. Estas evidente, ke ĉi tiuj aferoj atestas la ekziston de supera dia spirito, bonvola kaj plena de amo por siaj ekvivalentoj, kiujn ĝi kreas. La dio "hazardo", malantaŭ kiu rifuĝas nekredantoj, estas nur la preteksto trovita de tiuj, kiuj, kiel la liberpensulo Karl Marx, elektis, mi citas, "forpeli Dion el sia ĉielo". Kaj ĉi tiu elekto estas tiu de ribelemaj homoj, kiuj rifuzas submetiĝi al iu ajn aŭtoritato. Kaj la moderna okcidenta vivo kreas ĉi tiujn monstrojn de egocentrismo en amasoj destinitaj por perejo kaj neniigo.

Nomante sin "**la Vivanta**", Dio kontraŭdiras la nunan ribeleman homaron, kiu kuraĝas proponi la ideon, ke li estas mortinta. Ĉi tiu ribelema homaro prenas la silenton de Dio kiel pruvon de sia morto, kaj Dio anoncis ĉi tiun skandalan konduton ekde la komenco de sia biblia revelacio per malkaŝado de la originoj de la tera vivo al Moseo. La kuntekston favoris la konduto de la Faraono de Egiptujo, modelo de malpieco kaj peko per sia rezisto al ne obeado de la ordonoj donitaj de la Dio de Moseo. Tial, la eliro el Egiptujo alprenas la aspekton de sceno, kiu profetas la tutan grandan planon de savo por la teraj homaj elektitoj: la malamikoj de Dio kaj liaj elektitoj estos detruitaj kiel la potenca armeo de Faraono, kaj la elektitoj heredos eternan vivon kaj eniros la ĉielan Kanaanon.

Nomante sin "**la Vivanta**", Dio deklaras, ke la aliaj tiel nomataj diaĵoj estas fakte mortintaj kaj, pli precize, falsaj, ĉar ili ne ekzistas. Kiam Dio prezentis sin al li, Manoah, la patro de Samson, demandis Dion: "*Kia estas via nomo?*" La respondo de Dio estis demando: "*Kial vi demandas mian nomon? Ĝi estas mirinda.*" Per ĉi tiu demando, Dio esprimis sian dian personon, kiu sciis, ke ne estis aliaj diaĵoj antaŭ li. Poste, li prezentis sin al Moseo, la adoptita filo de la filino de la faraono. Moseo havis en sia menso la tutan egiptan kulturon kaj ĝiajn multajn diaĵojn, kaj ankaŭ li demandis al Dio lian nomon, laŭ Eliro 3:13: "*Moseo diris al*

Dio: *'Mi iros al la Izraelidoj, kaj diros al ili: La Dio de viaj patroj sendis min al vi. Sed se ili demandas min, kia estas Lia nomo, kion mi diros al ili?'*» Dio donas sian respondon en verso 14, al kiu mi proponas ĉi tiun personan tradukon: "Dio diris al Moseo: **Mi estas kiu Mi estas** . Kaj Li aldonis: Tiel diru al la Izraelidoj: Tiu, kiu estas nomata **Li estas**, sendis min al vi. " En la originala hebrea teksto, la unua litero de la tetragramatono de la nomo de Dio estas malsama kaj esprimas, kiam Dio nomas sin, la subjekton kaj personan pronomon "Mi", kaj kiam homoj nomas lin, "li". Tiel, Dio konsentas doni al si nomon, kiun li mem elektas kaj kiu estas tradukita en niaj okcidentaj lingvoj kiel "**Mi estas**"; nomo, kiun, ŝokante la nekredantajn judojn, Jesuo postulas kaj atribuas al si mem en Johano 8:58: "Jesuo diris al ili: Vere, vere, mi diras al vi: Antaŭ ol naskiĝis Abraham, mi **Mi estas** . » Sed ne sub ĉi tiu nomo li ordonas al Moseo nomi lin, ĉar lia nomo estas konjugacio de la verbo esti, kaj nur Dio povas diri pri si mem "**Mi estas**". Logike, liaj kreitaĵoj, liaj kontraŭuloj, devas nomi lin "**Li estas**"; kio estas la traduko de la hebrea nomo "**JaHWéH**" citita tra la tuta Biblio. Revelacianta sin al Moseo, post kiam Abram renomis Abrahamon de Dio, Isaak, kaj Jakob renomis Izraelon de Dio, la granda kaj unika kreinto Dio montras sin kaj parolas al homo en la aspekto de brulanta arbusto, kiu ne konsumas sin; kion li sole povas fari, estante li, male al la falsaj diaĵoj, vere, "**la Vivanta**", kiu parolas kaj kiu agas.

Se Dio efektive estas "**la Vivanta**", li havas antaŭ si nur mortantajn terajn estaĵojn, el kiuj la plej ribelemaj kondutas al li kvazaŭ li estus la mortinto. En ĉi tiu aliro, ni logike trovas la tutan kristanan instruon disvastigitan de la Romkatolika Eklezio ekde ĝiaj malhelaj originoj. La papo elektita kiel tera gvidanto de la ŝafaro de Jesuo Kristo supozeble reprezentas Dion, sed fakte, li anstataŭigas liajn ideojn kaj sian personon, anstataŭigante diablajn pensojn kaj demonajn spiritojn, el kiuj kelkaj neniam estis rimarkitaj ĝis hodiaŭ. Ni efektive bone konscias pri la ĉefaj mankoj oficiale atribuitaj al la aŭtoritato de la papa Romkatolikismo, sed la temo, kiun mi hodiaŭ kondamnas, estis ignorita de ĉiuj kristanoj, kiuj estas viktimoj de la heredaĵo de tradiciaj religiaj konceptoj. Ĉi tiu temo estas tiu de poligamio, sisteme kondamnita en niaj romanigitaj okcidentaj kristanaj socioj dum multaj jarcentoj.

Ĝi estas efektive romkatolika normo, kiu kondamnis poligamion, jam malakceptitan en pagana Romo. Male, en Islamo, poligamio estas permesita. Sialflanke, la Katolika Eklezio malpermesis geedziĝon al siaj pastroj, episkopoj, kardinaloj, monaĥoj, tio estas, ĉiuj siaj oficistoj, kaj la sekvo estas la kaŝita praktiko de la peko de la karno fare de multaj el ĉi tiuj oficistoj; tio kun la samseksemaj ekscesoj, kiuj fariĝis laŭleĝaj en nia tempo, nur en la Okcidento. La sama katolika religia normo preskribas monogamajn geedziĝojn por civilaj homoj kaj nomas ĉian malobeon de ĉi tiu principo "**adultero**". Nu, Dio havas tute malsaman opinion pri ĉi tiu temo, kiun mi nun disvolvos.

Unue, ĉiu leganto de la Sankta Biblio povas vidi, ke Dio neniam kondamnis siajn servistojn, kiuj edziĝis kaj oficiale rekonis kiel edzinojn plurajn virinojn. Abraham havis nur unu oficialan edzinon, nomatan Saraj, kiu donis al li permeson naski sian filon Iŝmael per ŝia egipta servistino nomata Hagar. Jakob estis devigita de sia onklo edziĝi sinsekve kun siaj du filinoj, Lea kaj Rahel. David prenis multajn virinojn kiel edzinojn, kaj Dio ne riproĉis lin pro tio, krom en la

kazo de Batŝeba, kies edzon, "Urija la Hétido", David maljuste mortigis por ŝteli ŝin de li. Klare, Dio ne kontraŭas poligamion, kaj ni do devas pli bone difini, kio estas " **adultero** " laŭ lia juĝo. Por Dio, " **adultero** " konsistas el perfido de oficiale agnoskita alianco. Viro do povas esti la edzo de pluraj virinoj, al kiuj li donas la statuson de oficialaj edzinoj. La pruvo de ĉi tiu dia juĝo aperas en ĉi tiu teksto de Readmono 17:17: " **Li ne havu multajn edzinojn** , por ke lia koro ne deturniĝu; kaj li ne amasigu grandajn amasojn da arĝento kaj oro ." Dio konsilas al la reĝo de Izrael ne edziĝi kun tro **multaj edzinoj** , sed ne kondamnas la principon de poligamio. Ĉi tion ankaŭ konfirmas ĉi tiu verso de Readmono 21:15: " **Se viro havas du edzinojn** , kaj amas unu kaj malamas la alian, kaj se ili havas filojn, kaj la unuenaskito estas de la virino, kiun li malamas, ... " Kaj fine, la afero estas konfirmita en Eliro 21:10: " **Se li prenos alian edzinon** , li ne devas malgrandigi por la unua ŝian manĝaĵon, ŝiajn vestojn, aŭ ŝiajn edzecajn rajtojn. "

La sekvoj de la romia misinterpreto de poligamio estas tre grandaj, kaj mi proponas ĉi tiun ekzemplon de la sekvoj kaŭzitaj de Reĝo Henriko la 8-a de Anglio, kiu vidis nur la repudion kaj morton de siaj edzinoj por eviti la kulpon pri tio, kion Romo malvere prezentis kiel adultan agon. Vere, Henriko la 8-a havis la dian rajton preni tiom da edzinoj, kiom li volis, kondiĉe ke li ne damaĝu iun ajn el ili. La kristana religio ne celas ŝanĝi ĉi tiujn geedzecajn regulojn establitajn de Dio en la Leĝo de Moseo. La tuta okcidenta homaro estis viktimo de la falsaj valoroj establitaj kaj truditaj de la papa Romkatolika Eklezio. Kaj ĝiaj mensogoj maljuste kaŭzis la morton de amasoj da viroj kaj virinoj. Tial ne estas surprize, ke, parolante pri Romo, Dio deklaras en Apokalipso 18:24: "... kaj ĉar en ŝi troviĝis la sango de profetoj kaj sanktuloj kaj de ĉiuj, kiuj estis mortigitaj sur la tero. "

Restas al mi nun klarigi la spiritajn kialojn, kial Dio povas legitimi la poligamian elekton.

La geedzeco de paro trovas sian originon en la ekzemplo de la sperto de Adamo kaj Eva, kaj Isaak kaj Rebeka. Ĉi tiuj du paroj estas formitaj per la elekto de Dio; Eva, la unua edzino, estas donita al Adamo, kaj Abraham fidas Dion por trovi edzinon por sia filo Isaak. Ĉi tiuj du kazoj estas ekzemplaj en reprezentado de la vera signifo de geedzeco; Dio estas la ĉefa aktoro en ĉi tiuj kuniĝoj. En la vira kaj virina paro, la viro estas la bildo de Kristo kaj la virino tiu de lia Eklezio, lia asembleo de elektitoj konsistanta el viroj kaj virinoj. Vidita el la homa perspektivo, la kolektiva kaj individua Elektito havas devon de fideleco al la sola edzo, Jesuo Kristo; kiu prioritigas la monogaman kuniĝon. Sed vidata el la dia perspektivo, la situacio estas malsama ĉar Dio unuigas sin individue kun siaj amasoj da elektitoj, kiuj kolektive formas lian unu edzon. Dio trovas sin en ambaŭ situacioj, individue poligama, kaj kolektive monogama. Li do povas nur legitimi la poligamion, kiu karakterizas sian propran aman rilaton kun ĉiuj siaj veraj viraj kaj virinaj elektitoj.

Hodiaŭ mi atentigas pri la misinterpreto farita rilate al " **adultero** ". La versoj, kiuj kondamnas homan " **adulteron** ", ligas ĝin al la " **malkonfeso** " de la unua edzino. Ankaŭ necesas kompreni, ke ĝuste ĉi tiun " **malkonfeson** " Dio kondamnas, kaj ne geedziĝon kun alia virino. Dio atestas pri tio en Malaĥi 2:16, kie li diras: " **Ĉar Mi malamas eksgeedziĝon** , diras la Eternulo, Dio de Izrael, kaj tiun, kiu kovras sian veston per perforto, diras la Eternulo Cebaot. Tial atentu

vian spiriton, kaj ne estu malfidela! " Li diras en verso 14, kiu antaŭas: " *Kaj vi diras: Kial?... Ĉar la Eternulo estas atestanto inter vi kaj la edzino de via juneco, al kiu vi estis malfidela* , *kvankam ŝi estas via kunulino kaj la edzino de via interligo* . " "La riproĉita malfideleco konkretiĝas per " *la malkonfeso de ĉi tiu junulino* ". Nu, fideleco estas la valoro, kiun Dio plej alte ŝatas, pro sia programo, en kiu li elektas la elektitojn destinitajn vivi kun li por eterneco, senlima kiel ĝia signifo indikas.

La eraro en ĉi tiu interpreto de "adultero" similas al la eraro legi la kvaran ordonon de Dio kiel postulantan ses tagojn da laboro, kiam la devo de Dio estas ripozi en la sepa tago. Ĉi tiu verso en Mateo 5:32 klare priskribas tion, kion Dio nomas " **adultero** ": " *Sed mi diras al vi, ke kiu ajn forsendas sian edzinon* , *krom pro kaŭzo de malĉasteco, igas ŝin adulti* ; *kaj kiu ajn edziĝas kun forsendita virino, adultas* . " La ĉina proverbo estas tiel bone pravigita: "Kiam la saĝulo montras al la luno, la malsaĝulo rigardas la pinton de sia fingro."

Dio-aprobitaj valoroj restas senŝanĝaj por eterneco; ili ofertas la sekurecon de perfekta stabileco. Kontraste, la nuna formo de tera vivo estas destinita ĉesi ĉe la glora reveno de Jesuo Kristo, atendata en la printempa tago de 2030. " *Ĉar en la relevigo oni nek edziĝas nek estas edzinigitaj, sed estas kiel anĝeloj de Dio en la ĉielo* , " Jesuo diris en Mateo 22:30.

En la nova interligo, Dio prezentas siajn ordonojn en la formo de simplaj konsiloj; tio estas ĉar en Jesuo Kristo proksima rilato konstruiĝis inter li kaj liaj alvokitoj destinitaj por elekto. Mi ŝatus memoriĝi vin, sed la elektito de Dio en nia jaro 2025 havas la saman privilegian statuson kiel la apostoloj elektitaj de Jesuo Kristo mem, komence de sia tera ministerio. Nia nuna dia Jesuo dividas sin kaj konstruas permanentajn rilatojn ebligatajn de sia dia naturo. La granda kreinto Dio estas, laŭ sia nemezurebla skalo, "multitaska" kiel niaj komputiloj. Kie ajn ili estas sur la tero, liaj elektitoj havas lian bonvolan amon kaj lian spiriton por inspiri kaj gvidi ilin konstante. Kaj ĉi tiu restarigo de la vero pri " **adultero** " pravas tion laŭ mia opinio.

La nuna spirita situacio estas tia, ke Dio donas pruvon de sia ekzisto al tiuj, kiuj kredas je lia ekzisto kaj kiuj pravas ĝin per prenado tre serioze de siaj profetaj revelacioj, kiujn li pretigis por gvidi kaj lumigi ilin. En la tempo, kiam nekredantoj kaj nekredantoj estas transdonitaj al la angoro de la proksima estonteco, tiom ke la politikaj kaj ekonomiaj ŝanĝoj sur la tero subite transformiĝas ekde la elekto de unu sola homo, prezidanto ekde januaro 2025 de la potenca Usono de Nordameriko. Kaj Dio havis la bonan ideon doni al ĉi tiu homo la elvokivan nomon Donald **Trump** , la homo de sia " *sesa trumpeto* " de Apokalipso 9:13. Paradoxse, la homo, per kiu la plej detrua milito en la tera historio estos plenumita, estas pelata de furioza deziro establi pacon tra la tuta tero. Li tiel pravas kiom apartigita li estas de la kreinta Dio, kiu uzas lin malgraŭ si mem por atingi la militon, kiun lia homa instrumento volas eviti je ĉia kosto.

Estas efektive ĉi tiu predikisto de paco, kiu antaŭenigos la Trian Mondmiliton, kiu kondukos Usonon al la universala dominado longe esperita de ĉiuj liaj antaŭuloj en la Blanka Domo. Male al tiuj, kiuj antaŭis lin, Donald Trump tiel forte volas antaŭenigi pacon, ke, senluziigita de sia malsukceso en ĉi tiu provo, li preferas retiriĝi de okcidentaj problemoj. Kaj ĉi tiu elekto transdonas

Eŭropon, malfortigitan de sia obeemo al antaŭaj usonaj direktivoj, al ĝia nova malamiko, la Rusio de Vladimir Putin. Dum mallonga tempo, eŭropanoj esperis revenigi kaj restarigi la subtenon de Usono, la gastiganta lando de la NATO-alianco. Sed post provo de rektaj interŝanĝoj inter Ukrainio kaj Rusio, Donald Trump malkovras la pruvon de reala neebleco repacigi la du militantajn tendarojn. Tiel, la Kreinta Dio akiras la situacion, kiun li volis krei. Kaj la dia profeta lumo rivelita en Daniel 11:40 ĝis 45 savas min de ĉia falsa iluzio pri la rezulto de konflikto programita kaj profetita de la Kreinta Dio, Jesuo Kristo, la JaHveo de armeoj. Malnova Eŭropo devos pagi pro siaj multaj skandaloj kaj arogantaj kondutoj longe faritaj en lia nomo; tiu de la vivanta Dio. Ĉar la tera vidpunkto donas al la konflikto engaĝitajn terajn kaŭzojn, kiuj kaŝas spiritaĵajn kaŭzojn, ĉar per ili Dio venĝas la kulpojn faritajn kontraŭ li. Kaj en Apokalipso 8 kaj 9, la temo de la "**trumpetoj**" venas malkaŝi la kontinuecon de la kaŭzo de la sinsekvaj punoj, kiujn ili reprezentas kaj simbolas. Tiel, la tera situacio trovas sian kaŭzon en la spirita kaŭzo. Sen la scio de ĉi tiu spirita kaŭzo, teraj faktoj estas analizataj nur per teraj kaŭzoj, kaj la homoj celitaj de dia kolero estas blindigitaj de la elekto de siaj valoroj. Ili ne komprenas, kiel, kiel defendantoj de paco kaj religia toleremo, ili povas fariĝi viktimoj de la mortiga malamo de siaj malamikoj. La moderna Okcidento prezentis al si la bildon de ideala socio, kiun ĉiuj popoloj de la tero devus voli imiti. Tamen, okcidentaj gvidantoj kaj popoloj malkovras kaj surpriziĝas, ke tio ne estas la kazo. Post la franca prezidanto E. Macron, ĵurnalistoj ripetas liajn argumentojn, dirante, ke la venko de Rusio pravigus la leĝon de la plej forta. Sed kion ili ŝajnas forgesi estas, ke, sentante sin protektitaj de Usono, eŭropaj estraroj trudis siajn valorojn al popoloj, ĉar ili estis en la pozicio de la plej forta. Kaj kion serĉas prezidanto Macron en sia eŭropa alianco, se ne la unuecon, kiu faris ĝin forta? La samo validas por Ukrainio; kion ĝi serĉis en la NATO-alianco, se ne la forton kapablan batali kontraŭ Rusio?

Sendube Dio efektive estas "**la Vivanta**" kaj liaj verkoj estas potencaj kaj efikaj. Li brutale renversas situacion establitan en eŭropa historio en stabileco dum pli ol 80 jaroj ekde 1945. En favora tempo, sen militi kontraŭ ĝi, nur per sia delogo, la okcidenta tendaro disŝiriĝis de Rusio: la baltaj landoj, Rumanio kaj Pollando, aneksitaj kaj ligitaj al Rusio per la divido de 1945 en Jalto, marborda urbo en Krimeo rekaptita de Ukrainio fare de Rusio en 2014. La okcidenta tendaro multe profitis de sia delogo, ĉar ĝia ekonomia disvolviĝo kreis riĉecon, komforton kaj pacon en ĉiam pli reduktita libereco. Ĉi tiun redukton kaŭzis la akcepto de Islamo kaj ĝia progreso sur eŭropa teritorio. Ĉar la valoroj de Islamo estas tute kontraŭaj al la okcidentaj valoroj, veraj islamanoj sentas sin frustritaj kaj konstante postulas politikajn adaptiĝojn favore al ili. Apud ĉi tiuj veraj islamanoj, kiuj estas honestaj en sia religio, ekzistas amasoj da aliaj islamanoj, kiujn kompromisoj ne ĝenas pli ol falsaj kristanoj kristana vero ĝenas. Nun, estante pretaj agi eĉ ĝis la punkto oferi siajn vivojn, malgranda malplimulto de virtaj kaj agresemaj islamanoj estas tre danĝera por okcidentaj demokratioj. Kun bona kialo, Jesuo Kristo instruis, ke iom da gisto sufiĉas por levigi la tutan paston de tritika pano. Tamen, precipe en Francio, la fundamentisma islama gisto estas vaste disvastiĝinta tra la tuta loĝantaro de la lando, en la urboj kaj eĉ en la kamparo. Interne, la islamisma danĝero kaj ekstere, la venĝo de Rusio; la malplej, kion mi

povas diri, estas, ke la situacio de la lando estas neenviinda, tiom grandaj estas la minacoj, kiuj pezas sur ĝi.

Ekde la elekto de prezidanto Trump, la drama situacio en la Okcidento akceliĝis kun senprecedenca kaskada efiko. La germana okupado de Francio provokis la ribelon de la francaj kolonioj en Hindoĉinio, tiam en Magrebo. Hodiaŭ, la sama afero denove okazas pro la forlaso de Eŭropo, kontraŭ kiu sinjoro Trump kontraŭbatalas ekonomie kaj, per sia forlaso, liveras ĝin al ĝiaj eblaj malamikoj: fundamentismaj islamanoj kaj venĝema Rusio. Rilate al tio, estas surprize vidi niajn okcidentajn gvidantojn subtaksi la rusan venĝon, kvankam ĝi estas legitimita per ilia engaĝiĝo kaj helpo al ĝia mortiga malamiko, Ukrainio. Okcidentaj armiloj mortigas amasojn da rusaj batalantoj; kaj Rusio devus danki ilin?

La oferto de dia graco ĉesos en la jaro 2029. Ni do havas nur kvar jarojn restantajn antaŭ ol la "*sesa trumpeto*" aŭ Tria Mondmilito plenumiĝos.

Mi longe pensis, ke por Dio ĉi tiu plej nova milita milito, kiu venas, celis veki la dormantan fidon de la homoj, sed sen tute forlasi ĉi tiun opinion, mi komencas kredi, ke la ĉefa celo, kiun Dio celas, estas la kompleta elimino de grandega nombro da neredukteble nekredantaj kaj ribelemaj viroj kaj virinoj. Ĉar la alloga povo de libereco estas grandega, kaj la kresko de la eŭropa tendaro pruvis tion. En Francio, la establita libereco baziĝas sur la principo de sekularismo establita de la Franca Respubliko. Unu post la alia, la katolikaj kaj protestantaj kristanaj religiaj ordenoj eniris la sekularan ŝablonon adaptitan al sia oportuno. Koncerne Islamon, la problemo estas tute alia, ĉar Islamo havas siajn proprajn valorojn kaj jam preskribas tagon de spirita ripozo, kiu estas la sesa de la juda kaj kristana semajno. En Francio, islamaj laboristoj malobeas la ripozon de la sesa tago, nia vendredo preskribita en ilia religio. Kaj fundamentismaj islamistoj havas ĉiun kialon riproĉi ilin pro ĉi tiu malobeo. Por ili, la bezono, ke Francio kaj Eŭropo agnosku la "Ŝarion", la islaman leĝon, estas esenca. Konstruita sur la heredaĵo de falsa kristanismo, la nuna sekularismo leĝigas la dimanĉan ripozon, establitan de la imperiestro Konstantino la 1-a kaj poste instruitan de la papa Romkatolika Eklezio. Protestantoj ankaŭ adoptis ĝin kiel jarcentaĝan religian heredaĵon. Sed hodiaŭ, la loka konkurenco inter la tri malsamaj ripoztagoj preskribitaj de la tri monoteismaj religioj unuiĝintaj kaj reprezentitaj en okcidentaj demokratioj prezentas nesolveblan problemon. Vendredo por Islamo, kaj sabato por judoj kaj veraj kristanoj, konfliktas kun la franca sekularismo, kiu subtenas la dimanĉan ripozon de la tradicia falsa kristanismo. Ĉi tiu demando pri la ripoztago ankoraŭ ne estas disputo inter la koncernaj religioj, sed ĝi fariĝos tia, ĉar Islamo volas trudi sian normon al ĉiuj siaj sekvantoj, kaj ĉar religio estas heredata kaj transdonita nacie, estas ĉiuj islamanoj, kiujn fundamentistoj devas konverti vole aŭ perforte. Ignorante religian engaĝiĝon, okcidentaj popoloj ne konsideris, ke bonvenigante islamanojn en siajn landojn, ili eksponus sin al la kolero de fundamentismaj islamanoj nekapablaj rezignacii sin vidi islamanojn malhonori sian religion.

Dum la netolerema kaj despota regado de la romia papeco, tiu sama deziro devigi herezulojn rezigni sian kredon rezultigis persekutadon, scenojn de torturo kaj mortigajn ekzekutojn. La hodiaŭa fundamentisma Islamo estas movata de la

sama spirito, kaj ĝia konduto reproduktas la saman malvarman, murdeman kruelecon.

Fakte, la reproduktado de ĉiuj ĉi tiuj dramoj estas kaŭzita de la homa rifuzo rekoni la Kreinton Dion kiel "**la Vivantan**" de kiu ĉiu vivo dependas por bono kaj por malbono. De Moseo ĝis la Apostolo Johano, Dio parolis per siaj judaj servistoj inspiritaj de sia Spirito. Feliĉo estas havebla nur en ĉi tiu rekono de lia vero kaj ĉiuj siaj normoj. **Dio prezentas nur unu veron al la loĝantoj de la tuta tero**: Efesanoj 4:5: "*Estas unu Sinjoro, unu kredo, unu bapto.*" La ideo mem, ke Dio povus instrui malsamajn aferojn al la diversaj landoj de la tero, **insultas kaj malhonoras lin**. Sed, tamen, ĉi tiu estas la pozicio prenita de la "*hipokritaj*" religioj unuiĝintaj en la ekumena alianco organizita de la papa Romkatolika Eklezio. Tial **Dio zorgis averti siajn elektitojn kontraŭ ĉia formo de alianco** kun tiu, kiun li prezentas kiel la prostituitinon nomitan "*Babilono la Granda*" en Apokalipso 17:5: "*Sur ŝia frunto estis skribita nomo, mistero*: *Babelono la Granda, la patrino de malĉastistinoj kaj de la abomenindaĵoj de la tero.*" Ĉar la elektitoj sanktigataj de Dio, "**Babilono la Granda**" jam ne havas "**misteron**": ŝi estas perfekte identigita kun ĉiuj siaj kulpoj faritaj kontraŭ Dio kaj liaj elektitoj. Sed la "**mistero**", kiu koncernas ŝin, tiu de maljusteco, estas konservita por ĉiuj viktimoj de ŝia delogo destinitaj al pereco, ĉar ili meritas ĝin.

M35 - **Sen mi, vi povas fari nenion**

Dum mi pripensis kaj serĉis temon por studi, venis al mia menso ĉi tiu esprimo esprimita de Jesuo Kristo en ĉi tiu verso el Johano 15:5: "*Mi estas la vinberarbo, vi estas la branĉoj. Kiu restas en mi, kaj mi en li, tiu portas multe da frukto, ĉar **sen mi vi povas fari nenion**.*"

"**Ĉar sen mi vi povas fari nenion**": jen frazo, kiu resumas multajn aferojn en si mem kaj pli larĝe malkaŝas al ni la planon de la vivanta Dio efektivigitan en sia kreado de la tera vivo.

Se niaj politikistoj, niaj ekonomiaj kaj sciencaj fakuloj povus aŭdi ĉi tiujn vortojn de Kristo, iliaj iluzioj en siaj vanaj verkoj tuj ĉesus. Ĉar ĉi tiu frazo, eliranta el la buŝo de la Kreinto Dio enkarniĝinta en homa karno, kondamnas ĉiujn homajn klopodojn al fiasko.

Dum la 6.000 jaroj de la tera vivo, kiuj finiĝos la printempan tagon de 2030, Dio kondukis la homaron al eksperimentoj kun ĉiaj regadoj kaj dominaj reĝimoj. Post la Diluvo, la homaro establis reĝon, rimarkinte la neeblecon vivi kolektive sen supera gvidanto kapabla akordigi la kontraŭajn ideojn de ĉiu partio trudante sian propran opinion. En ĉi tiu tipo de reĝimo, estas malgajnintoj kaj gajnintoj, kaj kiam la malgajnintoj supernombras la gajnintojn, mortigaj ribeloj eksplodas kaj verŝas la sangon de la kontraŭuloj ambaŭflanke de la konflikto.

Farante interligon kun Abram, Dio inaŭguras apartan modelon de nomada vivo. Kio faras ĝin speciala estas ĝuste ĉi tiu viva kaj aktiva rilato, kiu ligas Abram al la Kreinto Dio. Abram fariĝas riĉa kaj potenca, sed li restas en

nomadismo. Kaj per li, Dio adresas al siaj elektitoj de ĉiuj tempoj la saman lecionon: Tiuj, kiuj faras interligon kun li, estas fremdaj vojaĝantoj sur la tero. Per ĉi tiu modelo, Dio avertas siajn servistojn kontraŭ alligiteco al la tero, kaj per ĝi, al teraj varoj, kiuj kaptas kaj allogas la korojn kaj pensojn de homaj kreitaĵoj. Kaj ĉi tiu leciono permesas al mi kompreni, kial mi estis malhelpita fariĝi posedanto de mia hejmo. Hejmo, al kiu Dio kondukis min kaj igis min ekloĝi en 1976; poste, ĉi tiu hejmo estis revendita kaj reaĉetita de pluraj sinsekvaj posedantoj. En 1976, post la morto de la dua edzo de mia patrino, mi venis loĝi kun ŝi, en ĉi tiu loĝejo, kiun ŝi akiris post kiam la posedantino de la loko rimarkis la ĉeeston de Sankta Biblio en la ĉambro, kiun mi okupis en ŝia antaŭa loĝejo. Fakte, ekde tiu momento, Dio celis por mi la loĝejon de tiu ĉi ekzaltita kaj fervora posedanto, elvokiva la nomon de Jesuo Kristo. Do en 1976, mi forlasis la ruldoman vivon, en kiu Dio igis min vivi vizion printempe de 1975, kaj mi transloĝiĝis en tiun ĉi loĝejon ĉe "43 rue Châteauvert". Mi poste malkovris la tutan valoron de tiuj simbolaj aferoj: $43 \text{ aŭ } 4 + 3 = 7$, $\text{aŭ } 4 \times 3 = 12$, $\text{aŭ universaleco} + 3 = \text{perfekteco}$. Koncerne la nomon Châteauvert, ĝi estas pravigita per la ĉeesto de malnova kastelo situanta ĉe la fino de tiu ĉi longa strato, kiu forlasas Valence sur Rhône. Kaj ĝia koloro "verda" reprezentas fidelecon kaj dian benon laŭ ĉi tiu verso citita en Jeremia 17:7-8: "*Feliĉa estas la homo, kiu fidas YHWÉH, kaj kies espero estas YHWÉH! Li estas kiel arbo, plantita apud akvo, kiu etendas siajn radikojn apud torento; ĝi ne rimarkas la varmegon, kiam ĝi venas, kaj ĝiaj folioj restas verdaj; en jaro de sekeco ĝi ne timas, kaj ĝi ne ĉesos frukti.*" Ĉi tiu verso perfekte kompletigas Psalmojn 1:1 ĝis 3, kiuj substrekas kaj konfirmas la benon de Dio por mia legado de Lia Sankta Biblio: "*Feliĉa estas la homo, kiu ne iras laŭ la konsilo de malvirtuloj, Nek staras sur la vojo de pekuloj, Nek sidas en seĝo de blasfemantoj, sed kiu trovas sian plezuron en la leĝo de YHWÉH, kaj kiu meditas pri Lia leĝo tage kaj nokte! Li estas kiel arbo, plantita apud torentoj da akvo, kiu donas sian frukton en sia sezono, kaj kies folio ne velkas; en ĉio, kion li faras, li prosperas.*"

La jenaj versoj 4-6 klare esprimas la normon de dia justeco: "*La malvirtuloj ne estas kiel pajlo, kiun la vento forpelas. Tial la malvirtuloj ne staros ĉe la juĝo, nek la pekuloj en la kunveno de la justuloj. Ĉar la Eternulo konas la vojon de la justuloj, sed la vojo de la pekuloj kondukas al la perejo.*"

Se "*pekuloj ne restas en la komunumo de la justuloj*", tiam Dio ne savas la pekulon, kiu restas en siaj pekoj. Kaj ĉi tiu mesaĝo elvokas veron, kiu malhelpis min esti baptita de la Protestanta Reformita Eklezio. Mi ne povis akcepti ĉi tiun norman "etikedon", kiun kristanoj tradicie donas al la kristana kredo; kaj ĉi tiuj versoj pruvis, ke mi pravis. La malkovro de la malbeno de dimanĉa ripozo rivelis la kaŭzon de ĉi tiu biblie nepravigebla memstareco: La libervola morto akceptita de Jesuo Kristo meritas kaj postulas multe pli ol religia etikedo, kaj la ekzemploj donitaj de Dio en Ezekiel 14 pravas ĝin: la savitaj elektitoj imitas Noaĥon, Danielon kaj Ijobon.

Mi rimarkas, ke Psalmo 1 konsistas el ses versoj, kiel la ses tagoj de la semajno kaj la ses mil jaroj de la programo de la elekto de la elektitoj de Dio. Kaj la bildo de verso 4, "*Ne tiaj estas la malvirtuloj, sed ili estas kiel pajlo, kiun la vento disŝetas*", malkaŝas la signifon de ĉi tiu verso en Daniel 2:34-35: "*Vi vidis,*

ke ŝtono, deŝirita sen mano, frapis la statuon sur ĝiaj piedoj el fero kaj argilo, kaj frakasis ilin; kaj la fero, la argilo, la kupro, la arĝento kaj la oro kune frakasiĝis, kaj fariĝis kiel pajlo sur somera draŝejo ; kaj la vento ilin forportis , tiel ke ne troviĝis loko por ili. Sed la ŝtono, kiu frapis la statuon, fariĝis granda monto kaj plenigis la tutan teron." "Vere, en la venonta printempa tago de 2030, Jesuo Kristo aperos por plenumi la laboron de la ventoblovilo, kiu uzas la spiron de la vento por apartigi la bonan grenon de la pajlo, la pajlon de tritiko, kiun la vento forportas."

La libereco donita de Dio al la tuta homaro kaj la ĉielaj anĝeloj permesas al ĉiuj liaj kreitaĵoj, formitaj laŭ lia bildo kaj respondecaj pri siaj propraj elektoj, sperti ĉiajn aferojn. Sed laŭ la prezentitaj bildoj, nur la elektitoj faros la ĝustajn elektojn ĝis la fino de la 6.000-jara periodo.

En 1945, Eŭropo eliris detruita el la Dua Mondmilito. La postvivanta homaro tiam eniris fazon de materia kaj mensa rekonstruo, ĉar la elprovitaj homaj mensoj estis ŝokitaj kaj traŭmatigitaj de la atmosfero de milito kaj la germana nazia okupado. Ĉio devis esti rekonstruita: konstruaĵoj, vojoj, kaj eĉ homaj mensoj. La "broso elŝirita el la fajro" ne profitis de la suferado, per kiu Dio ĵus aŭdigis sian juĝon kaj kondamnon sur la socion, kiu denove prosperis post 1918. Tiel, senescepte, paco antaŭenigas prosperon, riĉecon kaj malestimon por religio, tio estas, la veran serĉadon de Dio. Efektive, ni ne devas esti trompita de la religiaj kondutoj montrataj en tempoj de milito kaj mizero. En timo kaj teruro, homoj kapablas krei sian mizeron kaj petegi Dion, ke Li finu ĝin. Sed tio ne signifas, ke Dio rekonas ĉi tiun specon de konduto kaj ĉi tiujn homojn. En vera fido, Liaj servistoj, Liaj elacitetitoj, alkroĉiĝas al Dio kaj servas Lin en ĉiuj cirkonstancoj, paco aŭ milito. Kaj jen la tuta diferenco kaj la intereso de ĉi tiuj du absolute kontraŭaj cirkonstancoj, en kiujn Dio alterne metas la homaron. Hipokrita fido estas tiel atestita kaj identigita, kaj male, la elektitoj distingas sin de la falintoj per sia konstanta fideleco montrita al Dio. La plej grandaj religiaj kaptiloj kaŝiĝas en la falsaj pretekstoj de homoj, kiuj asertas esti liaj servistoj, kaj tial Jesuo Kristo postlasis la ateston de Mateo 7, en kiu li profetas, ke li diros: "**Mi neniam konis vin** ", al homoj, kiuj asertas esti lia "Sinjoro! Sinjoro!". Biblia verso 23 specifas: "**Mi neniam konis vin ; foriĝu de mi, vi farantoj de malbono** ." Ne ekzistas pli forta kaj pli preciza averto ol ĉi tiu mesaĝo transdonita per la buŝo de Jesuo Kristo. Kaj ĉi tiu mesaĝo estas des pli grava, ĉar ĝi permesas al liaj elektitoj hodiaŭ kompreni, ke ĉiuj oficialaj aŭ neoficialaj kristanaj konfesioj, kiuj en ĉi tiu kazo prenas la formon de tiel nomataj "evangeliaj" grupoj gvidataj de guroj, kiuj delogas per vortoj kaj agoj, ĉiuj, kiuj ajn ili estas, estas koncernataj de ĉi tio: "**Mi neniam konis vin ; foriĝu de mi, vi farantoj de malbono** ."

Do el kio konsistas ĉi tiu "**maljusteco**" ? »? Ĝi estas abomena ĉar ĝi ekspluatas la plej belan, la plej dezirindan, la plej dezirindan aferon: amon. Efektive, la tuta tera verko de Jesuo Kristo konsistas el la malkaŝo de la grandega kaj nemezurebla amo de Dio por siaj kreitaĵoj kondamnitaj morti pro siaj personaj pekoj kaj la prapeko heredita de Adamo kaj Eva. Alfrontite al ĉi tiu situacio, plena de kompato, Dio venas serĉi siajn elektitojn, inter ĉi tiuj pekuloj, ĉar li konas ilin ekde la komenco de sia kreiva projekto. Kio karakterizas la elektitojn de la Kreinto Dio estas ilia kapablo dividi la normojn de liaj valoroj. La elektito, la

vera, ricevas la mesaĝon de Jesuo Kristo: " *Ĉar sen mi vi povas fari nenion* ." Kion oni devas meti en ĉi tiun " *nenion* "? Ĉion: savon, sukceson, feliĉon... veran amon. Per ĉi tiu mesaĝo, Jesuo mortigas homajn iluziojn, falsajn asertojn kaj falsajn pretendojn esti liaj servistoj. Estas li, la Majstro, kiu elektas siajn servistojn, ne liaj servistoj, kiuj elektas sian Mastron. El la amaso da kreitaĵoj, kiujn li vivigas, Dio prenas tion, kio apartenas al li, ĉu, en la historia ordo, la anĝelon, la viron, aŭ la virinon, kiu dividas liajn ideojn, liajn valorojn, kaj kiu tiel kapablas partopreni lian eternecon. Kion povas fari elektito por sia Dio? Li transformu pekan homon en sanktulon, kiu ne plu pekas. Sed por atingi ĉi tiun rezulton, Dio restas la sola, kiu elektas siajn elektitojn, ĉar li konas ilian akcepton kaj ilian veran deziron esti ŝanĝitaj de li. De la momento, kiam ni naskiĝas, ni eniras la vivon portante nian personecon, kiu destinas nin esti elektito aŭ falinto. La elektito akceptos kaj deziros sian ŝanĝon, dum la falinto absolute ne konsideras ĝin kaj obstine rifuzas ĝin. Kaj la falinto tute erare pensas, ke Dio prenos lin kaj akceptos lin sen ŝanĝi ion ajn en li.

Tamen, en la bildoj de siaj paraboloj, Jesuo elvokas la " *edziĝan veston* " de la Ŝafido. Ĉi tiu vesto sugestas ŝanĝon de vestaĵoj, tio estas, ŝanĝon en la personeco de la elektito, kaj ĉi tiu ŝanĝo ŝuldiĝas al lia renkonto kun Jesuo Kristo. La instruo de Dio baziĝas sur komparaj bildoj. Same kiel vesto kovras nian korpon, nia malbona naturo devas esti kovrita de bona naturo prezentita kiel modelo en la karaktero de Jesuo Kristo. La edziĝa vesto ne estas nur teoria, ĉar ĝi alprenas tre realan praktikan formon, la aspekton de vivo, kiu jam ne pekas pro amo al Dio en Jesuo Kristo. Estas ĉi tiu frukto, kiun la vera renkonto kun Dio portas en la instruo de Paŭlo, kiun li nomas " *la penso de la spirito* " kontraŭe al " *la penso de la karno* " en Romanoj 8:6: " *Kaj la intereso de la karno estas morto, sed la intereso de la spirito estas vivo kaj paco.* "

Kion signifas " *spirita amo* "? Ĝi estas la amo turnita al dia moraleco proponita en niaj mensoj fare de la Spirito Dio. Homoj povas favori la karnon kiel ili povas, male, elekti favori la spiriton, kaj ili trovas en siaj mensoj la pensojn, kiujn Dio metas tien kiam ili estas rekonitaj de Li.

Ĉi tiu temo estas tiel grava, ke mi proponas ĉi tiun disvolviĝon de Romanoj 8:

Verso 1: " *Ekzistas do nun neniam kondamno kontraŭ tiuj, kiuj estas en Kristo Jesuo.* "

Mi aldonas, kion la apostolo Paŭlo ne specifikas, ke en ĉi tiu verso tiuj, kiuj estas en Jesuo Kristo, estas nur tiuj, kiujn Jesuo Kristo identigas kiel siajn servistojn, siajn fidelajn disĉiplojn, kiuj batalas kontraŭ peko por forlasi ĝin.

Verso 2: " *Ĉar la leĝo de la Spirito de vivo en Kristo Jesuo liberigis min de la leĝo de peko kaj morto.* "

Liberiĝo estas libereco, aŭ venko super peko, venkita de la elektito per amo al Dio en Jesuo Kristo. Judo kaj Fariseo laŭ origino, Paŭlo konis nur la teorion de juda leĝo, aŭ la leĝon de Moseo. Lia renkonto kun Jesuo sur la vojo al Damasko prezentis al li la veran potencon de Dio, kiu ŝanĝis lian juĝon kaj valorojn. Religia teorio alprenis realan, praktikan formon bazitan sur sincera rilato kun la nevidebla Dio, kiu restas la aktiva kaj ĉiopova "Spirito", kiu inspiras la homan spiriton de liaj elektitoj.

Karno kaj spirito estas metitaj en absolutan opozicion ĉar ilia fina frukto estas kontraŭa absolute: la morto aŭ vivo de la koncerna homo.

La veno de Jesuo Kristo al la tero transformis la religian vivon. En la malnova interligo, homoj parolis pri Dio kaj citis liajn vortojn. Post Jesuo Kristo, liaj elaĉetitaj elektitoj, kiujn li rekonis, profitis de rekta, intima interna rilato spertita en la spirito. Ĉi tiu rilato establita inter la spirito de la elektitoj kaj la Spirito de Dio konsistigas la bazon de eterna vivo, ĉar ĉe la reveno de Kristo, nur la fizikaj korpoj de la elektitoj estas ŝanĝitaj kaj anstataŭigitaj per nekorupteblaj ĉielaj korpoj.

Verso 3: “ *Ĉar kion la leĝo ne povis fari, ĉar ĝi estis malforta pro la karno, Dio sendante Sian propran Filon en simileco de peka karno, kaj pro peko kondamnis la pekadon en la karno.* ”

Skribita teksto ne havas la potencon trudi sin al la menso de la leganto. Kaj laŭ ĉi tiu principo de simpla legado la hebreoj de la malnova interligo vivis sian religion. La leĝo malpermesis iujn aferojn kaj trudis aliajn, sed la homa menso estis regata de la natura leĝo de la karno. La plej fidelaj obeis diajn ordonojn, sed la kulpo de la prapeko restis kun ili, kaj ĉi tiu prapeko jam estis peko farita de manĝebla karna deziro: la deziro manĝi la frukton malpermesitan de Dio. La tiel nomata natura morto, kiu trafas ĉiujn homojn kaj bestojn, estas en realeco nenio natura. En la programo, kiun Dio starigis, la normo estas eterna vivo, ĉar li mem estas eterna. Nia tiel nomata natura morto en realeco nur memorigas pri la perdo de la originala eterna vivo. La homa koncepto, kiu donas al la morto ĉi tiun naturan normon, nur konfirmas ĝian rompon de rilato kun Dio. En multaj areoj, la homo adaptiĝis al la diaj malfeliĉoj, kiuj trafas lin, kaj donas al ĉi tiuj aferoj naturan valoron, kiun Dio ne pravigas. Tio inkluzivas morton, kataklismojn, katastrofojn, ĉion nomatan "natura".

Paŭlo klarigas kial Dio devis preni teran aperon en Jesuo Kristo. Ĉar la prapeko estis imputita al homa karno, en Jesuo Kristo Dio fariĝas karno por kompensi la kulpon de la karno; sed nur por la bono de siaj veraj elektitoj.

Verso 4: “ *Por ke la justeco de la leĝo plenumiĝu en ni, kiuj iradas ne laŭ la karno, sed laŭ la Spirito.* ”

Kiam li diras " ni ", Paŭlo aludas al la vere elektitoj, kiuj iras laŭ la dia leĝo, kiun la dia Spirito inspiras en ilian homan spiriton en la nomo de Jesuo Kristo. La justeco de la leĝo postulis la punon de la kulpuloj, kaj Jesuo prezentis sin por kompensi ilian kulpon anstataŭ ili. Kun la leĝo plenumita, Jesuo povas savi siajn elaĉetitajn elektitojn helpante ilin venki sian karnan malfortecon. Ĉi tiu principo plue konfirmas lian mesaĝon: " ***Sen mi vi povas fari nenion .*** "

La moderna vivo malfaciligas la komprenon de la principo, sed en la tempo de sklaveco, la statuso de la sklavo favoris ĉi tiun komprenon, ĉar la sklavo apartenis al sia mastro, kiu havis la rajton je vivo kaj morto super li. La tipa elaĉetita elektito estas ĉi tiu sklavo, kiu rezignas sian liberecon por sin doni al sia Majstro Jesuo Kristo, Miĥael, JaHVeO. Ĉi tiu libervola ŝanĝo de statuso baziĝas sur la ideo, ke la morto de Jesuo Kristo implicas la morton de la elektita heredanto de la prapeko, ankaŭ nomata la maljunulo; nun mortinto povas fari nenion krom reviviĝi en la statuso de sklavo submetita al Jesuo Kristo, lia Majstro, kiu estis lia anstataŭanto kiel pentofara viktimo de liaj pekoj.

Verso 5: “ *Ĉar tiuj, kiuj vivas laŭ la karno, sin interesas pri la aferoj de la karno; sed tiuj, kiuj vivas laŭ la Spirito, sin interesas pri la aferoj de la Spirito.* ”

En ĉi tiu verso kaj en la antaŭaj, la verbo "amema" devas esti komprenata kiel homa elekto libera de ĉia limo. Amo por aferoj estas la sekvo de natura persona individua altiro. Amo estas konservata kaj daŭrigata per la ripetado de la ago. Laŭ individua persona maniero, ĉiu kreitaĵo donas intereson al malsamaj aferoj, tre diversaj sed havantaj komune la kontentigon de agrabla plezuro. En ĉi tiu verso, Paŭlo kontrastas tiujn, kiuj "trovas sian plezuron" aŭ " *amon por la aferoj de la karno* " kun tiuj, kiuj "trovas sian plezuron" aŭ " *amon por la aferoj de la spirito* ", tio estas, dian inspiron.

Verso 6: “ *Kaj la intereso de la karno estas morto, sed la intereso de la spiriteco estas vivo kaj paco.* ”

La fina rezulto de ĉi tiuj du absolute kontraŭaj elektoj estas do morto aŭ vivo kaj paco. Sed ĉi tiuj finaj konsekvencoj estas ankaŭ daŭraj dum ĉi tiu nuna tera vivo. La amo de la karno generas karnajn problemojn, dum la amo de diaj subjektoj provizas al la elektitoj vivon en dia paco.

Verso 7: “ *Ĉar la karna intereso estas malamikeco kontraŭ Dio, ĉar ĝi ne submetiĝas al la leĝo de Dio, kaj fakte ĝi ankaŭ ne povas.* ”

Ĉi tiu verso montras la superecon de la leĝo de Dio, kiu postulas, ke Liaj elektitoj submetiĝu al ĝi kaj obeu ĝin. Por tiuj, kiuj estas laŭ la karno, obei la leĝon de Dio estas simple neeble.

Paŭlo ĉi tie emfazas la fakton, ke Dio ne rezignas obeon al siaj leĝoj en la nova kristana interligo. Laŭ la opozicio de absolutaj kontraŭoj, li ĉi tie sugestas, ke la leĝo de la spirito estas amata de Dio ĉar ĝi submetiĝas al liaj leĝoj.

Verso 8: “ *Sed tiuj, kiuj vivas laŭ la karno, ne povas plaĉi al Dio.* ”

La mesaĝo de Paŭlo estas pli subtila ol ĝia aspekto sugestas, ĉar ĝi fakte kontrastas la du religiajn konceptojn de la malnova interligo kaj la nova interligo. Vivo laŭ la karno koncernas vivi laŭ la litero de la leĝo de Dio de la malnova interligo. Kaj Paŭlo komparas ĝin kun la vivo de la elaĉetitaj, elektitoj kristanoj inspiritaj de la spirito de Jesuo Kristo.

Rifuzante la rektan rilaton kun la Spirito de Dio, rilaton ebligitan en Jesuo Kristo, la karnaj Judoj ne plu povis plaĉi al li kaj li povis nur rompi sian interligon establitan kun iliaj prapatroj, la patriarkoj kaj Moseo.

Verso 8: " *Sed vi estas ne en la karno, sed en la Spirito, se vere la Spirito de Dio loĝas en vi. Sed se iu ne havas la Spiriton de Kristo, tiu ne estas lia.* "

Ĉi tiu verso kondamnas falsan fidon per konfirmado, ke en vera fido, la Spirito de Dio loĝas en liaj elaĉetitaj elektitoj. Nu, se Dio ĉeestas, lia frukto, kiu estas obeo al liaj leĝoj, ankaŭ ĉeestas; kaj tiel ĉiu, kiu malestimas obeon al lia leĝo, pruvas, ke la Spirito de Dio ne loĝas en li. Kaj en ĉi tiu tragika kazo, li ne apartenas al li. Ĉi tiu verso tiel kondamnas, ekde 1843, ĉiujn kristanojn observantajn la romian dimanĉan ripozon establitan de Konstantino^{la} 1-a la 7-an de marto 321. Dia kondamno evidentiĝos nur kiam la leĝo, kiu devigas dimanĉan ripozon, ankaŭ malpermesos sabatan ripozon sub progresema puno de "komerca kaj socia bojkoto" kaj fine morto. Sed la juĝo de Dio ne atendas, ke ĉi tiu konfirmo estu aktivigita; ĝi validas ekde 1843 per la dekreto de Daniel 8:14. Kaj Dio donas al ni pruvon pri tio, per tio, ke li kondukis la kulpajn katolikojn kaj

protestantojn oficiale kuniĝi en sia "ekumena" alianco proponita de la katolika religio submetita al ĝiaj sinsekvaj teraj gvidantoj, la papoj. Pri la papoj, mi memorigas, ke la unua papo en la historio trudita kiel estro de la Romkatolika Eklezio ne estis la Apostolo Petro, kiu havis komune kun Romo nur la fakton morti tie kiel martiro laŭ ordono de la sangavida kaj demona imperiestro Nerono. Ne, la unua papo estis trudita de la imperiestro Justiniano, kaj li ne estis elektita kiel liaj posteuloj, sed trudita de la imperiestro; kio malkaŝas la veran naturon de ĉi tiu titolo kaj ĝiajn tempajn povojn. La unua papo nomiĝis Vigilio, kaj estis per intrigo kaj lia rilato kun la prostituitina dancistino nomita Teodora, edziniĝinta al la imperiestro Justiniano la 1-a ' ke li akiris ĉi tiun nomumon. Lia papa regado vere komenciĝis en la jaro 538, ĉar li devis atendi ekde 533, la jaro de sia nomumo, ĝis la jaro 538, kiam generalo Belizaro forpelis la ostrogotojn, kiuj okupis Romon. Tiel, la asocio de Vigilio kaj Justiniano restarigis la antikvan potencon de la romiaj imperiestroj, kaj religiaj gvidantoj kaj civilaj gvidantoj sub la titolo de "Suverena Pontifiko" aŭ, latine, "Pontifex Maximus". Imperia pagana Romo, malfortiĝinta kaj malaperinta ĉirkaŭ 395, tiel sukcesis pri si mem, per la efektivigo de la papa reĝimo en 538. Ĉi tiun relajson de la romia pagana potenco Dio sugestis en sia profetaĵo de Danielo 7 kaj 8, en kiu la sama simbolo "*malgranda korno*" sinsekve indikas en Danielo 7 la papan reĝimon, kaj en Danielo 8 la respublikanan Romon kreskantan al sia imperia statuso.

La juĝo de la homaj masoj pri Romo estas misprezentita pro ĝia kristana etikedo; ĉar ĝi efektive estas simpla etikedo algluita al sulfureca diabla produkto. Por kontentigi Dion kaj plaĉi al li, ne sufiĉas postuli lin per alvoko de liaj diversaj nomoj, ofte rekonponitaj kaj transformitaj de falsaj sekvantoj. "la Eterna, Jehovo" estas inter ĉi tiuj. Kaj mi memorigas vin, Dio ne permesas al siaj kreitaĵoj trudi nomon al li, ĉar estas lia dia prerogativo, kiu malpermesas tion. Estas la superulo, kiu atribuas nomon al la malsuperulo. Ni legas en Genezo 2:19: "*Kaj Dio JHWÉH formis el la tero ĉiun bestojn de la kampo kaj ĉiun birdon de la ĉielo, kaj venigis ilin al la homo, por vidi, kiel li nomos ilin, kaj ke kiel ajn la homo nomos ĉiun vivantan estaĵon, tia estos la nomo.*" Mi rimarkas, ke "*homo*", la profeta bildo de Kristo, donas nomojn al la estaĵoj malsuperaj al li, antaŭ ol Dio formas sian virinan "*helpanton*" el lia ripo. En ĉi tiu momento, li enkorpiĝas la perfektan bildon de Dio. Kaj kiel signo de sia supereco kaj aŭtoritato, laŭ verso 23, la homo donas la nomon "*virino*" al la formita "*helpanto*". En la hebrea, "isch", viro, nomas "ischa", virino: "*Kaj la homo diris: Jen nun estas osto el miaj ostoj kaj karno el mia karno! Ĝi estos nomata Virino, ĉar ŝi estas prenita el Homo.*" "La "*virino*" "*helpos*" la "*viron*" generi kaj multigi siajn idojn, same kiel la asembleo de la elektitoj, "*la Elektito*", la fianĉino de Kristo, "*helpas*" sian dian kaj homan "*Edzon*" pliiĝi la nombron de siaj elaĉetitaj, kiujn li die elektas. La Spirito diras en verso 24: "*Tial viro forlasos sian patron kaj patrinon, kaj aliĝos al sia edzino, kaj ili fariĝos unu karno.*" Ĉi tiuj vortoj substrekas duoblan mesaĝon: la bildo de fariĝi "*unu karno*" profetas la finan celon, kiun Dio atingos ĉe la fino de la provoj programitaj por 6000 jaroj. Sed samtempe, ĉi tiu karna kuniĝo de viro kaj virino rezultas en rompo de la privilegia rilato kun la patro kaj patrino. Estante "*unu karno*", Adamo kaj Eva kuniĝas por malbono, ne por bono, ĉar kune ili pekos kaj rompos la benan ligon, kiu ligas ilin al la dia Patro.

En la profetaĵo de Apokalipso, " *la virino* " rilatas al la " *Elektito* " de Kristo , sed ŝia rivalino, lia ĝismorta malamikino, estas ankaŭ " *virino* ", sed prostituitino nomata " *Babilono la Granda* " . Ĉi tiu bildo de " *prostituitino* " kongruas kun la historia realeco, ĉar la papa reĝimo ŝuldas sian ekziston al " *la prostituitino* " nomata Teodora, la virino edziniĝinta al la orienta imperiestro de la Romia Imperio, Justiniano. **La ruza** Vigilio kaj imperiestro Justiniano estas la du viktimoj delogitaj de la prostituitino Teodora, la deloga manipulantino. Ĉi tiuj faktoj kongruas kun la spirita estonteco de la tiel nomata kristana katolika religio, kiun ili profetas. Tial ne estas surprize, ke en ĉi tiu tempo inter 533 kaj 538, Dio kaŭzis la erupcion de du tre grandaj vulkanoj sinsekve, kiuj " **mallumigis** " la atmosferon de la Tero, kaŭzante mortigan nenormalan malvarmon kaj detruajn epidemiojn super granda parto de la Tero; ambaŭ vulkanoj situas sur la Ekvatoro, unu en Indonezio, la alia en Salvadoro en Centrameriko.

La delogo de la romkatolikismo kuŝas en ĝia adorado de la figuroj implikitaj en la enkarniĝo de Jesuo Kristo. Sed la honoroj donitaj al ĉi tiuj kreitaĵoj, Maria, Jozefo, la apostoloj de Kristo, kaj aliaj katolikaj sanktuloj, prenas la formon de adorado; tio transformas kristanan preĝejon en idolkultan paganan asembleon.

La nunaj tempoj konfirmas la vortojn de Jesuo: " ***Sen mi vi povas fari nenion*** ." Kiel ni povas kompreni la veron, ke Dio benas, kaj nur Dio benas? La okcidenta religia pejzaĝo estas konfuza, kaj ĉi tiu konfuzo atingas sian pinton pro la reprezentado de ĉiuj religioj de la mondo, kiuj venis al ĉi tiu alloga, riĉa kaj prospera Okcidento. En ĉi tiu naŭza miksaĵo, la kristana religio estas enŝlimigita, malfortigita kaj preskaŭ dronita en la amaso da loĝantaroj. Ĉi tiun konfuzon kreskigis la tempoj favoraj al tutmonda komerco, sed ĉi tiu tutmondismo nur preparis la vojon por la ruino de popoloj, kiujn la kolero de Dio transdonos al iliaj furiozaj malamikoj el la " *nord kaj sudo* ". Kiel ni povas identigi la malamikon sen Jesuo Kristo? Estas neeble fari tion krom trovante la respondojn de Dio en liaj profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso. Ĉi tiuj du profetaj libroj enkarnigas la bildon de vera fido, kiu konsideras la kompletajn instruojn de la Sankta Biblio, la malnovan kaj novan ateston de Dio. La unua verso de Apokalipso 1 donas signifon konfirmante ilin al la vortoj de Jesuo: " ***Sen mi vi povas fari nenion*** ", ĉar la Spirito diras: " ***La Revelacio de Jesuo Kristo, kiun Dio donis al li, por montri al siaj servistoj la aferojn, kiuj baldaŭ okazos. Li sciigis ĝin per sendado de sia anĝelo al sia servisto Johano, ...*** "

Se nur dia profetaĵo permesas al ni kompreni la signifon de la nuntempa vivo kaj trovi la vojon al la vero, la malestimo montrita al ĝi de tiel nomataj kristanoj de diversaj konfesioj kaj grupoj, eĉ en ĝia plej benita institucio, konfirmas ĉi tiujn terurajn vortojn diritajn de Jesuo Kristo en Luko 18:8: "... ***Sed kiam la Filo de homo venos, ĉu li trovos fidon sur la tero?*** " Ĉu ĉi tiu demando, kiun Jesuo Kristo prezentis, ne estus ankaŭ lia respondo?

Do, se tio estas la situacio por kredantoj, kio pri nekredantoj kaj nekredantoj delogitaj de moderna scienco kaj ĝiaj teknikaj mirindaĵoj? Ĉiuj eraras pri la valoroj kaj rezonado, kiujn oni devas teni. Ili renversis la normojn establitajn kaj rekomenditajn de Dio ĝis la punkto, ke ili nomas " *bono* " tion, kion Dio nomas " *malbono* " kaj " *malbono* " tion, kion Dio nomas " *bono* ", tiel

konfirmante la dian malbenon, kiu pezas sur iliaj kapoj, laŭ Jesaja 5:20: " *Ve al tiuj, kiuj nomas malbonon bono kaj bonon malbono, kiuj faras mallumon lumo kaj lumon mallumo, kiuj faras amaron dolĉo kaj dolĉon amaro!* "

M36 - Ĉi tiu Dio, kiu ne ŝanĝiĝas

Kaj jes, male al ĉiuj falsaj diaĵoj inventitaj de liaj ĉielaj kaj teraj demonaj kreitaĵoj, la vera Dio, li, vere ne ŝanĝiĝas; li reprezentas la plej perfektan stabilecon imageblan, sed tre realan. Male al li, kaj feliĉe por ni, ni, liaj kreitaĵoj, ni estis kreitaj de li dotitaj per la kapablo ŝanĝiĝi en ĉio: fizika aspekto, dika aŭ maldika, karnovora aŭ vegetara, religia opinio, politika opinio. Ĉi tiun eblecon de ŝanĝo donis al ni Dio ĉar li vere kreis nin liberaj. Sed ankaŭ ĉar estante neperfektaj, ni, liaj kreitaĵoj, bezonas akiri de li la necesan ŝanĝon por simili al li; tio estas ĉar li reprezentas la modelon de universala perfekteco, kiun liaj elektitoj devas rekonstrui en siaj vivoj kun lia subteno.

Stabileco estas la fundamento de fideleco kaj paco de la menso kaj la sano de la tuta korpo. Male, malstabileco estas la kaŭzo de homaj rilatoj. Dum la elaĉetitaj elektitoj progresas en stabileco kaj fideleco al Dio, aliaj teraj viroj kaj virinoj kaj la ribelemaj anĝeloj de la ĉielo restas ŝanĝemaj kaj nekonstantaj. Kiel nuboj pelataj de la vento aŭ ŝipo en danĝero en ŝtorma oceano, ili ne havas ankron por ripozi kaj trovi mensan ekvilibron. Tiuj, kiuj iras kun Dio, malkovras la ekziston de paco de la menso havebla nur en Li.

Tiun ĉi konscion, tiun ĉi malkovron de la ripoza Dio ignoras falsaj kristanoj kaj falsaj monoteismaj aŭ politeismaj kredantoj. La demonoj, kiuj delogas ilin, sen ilia scio, povas nur igi ilin partopreni en ilia agresema neperfekteco, kaj tiel ribelemaj anĝeloj kaj ribelemaj homoj partoprenas en la sama dia malaprobo kaj la sama kondamno, kiu kondukos ilin al la sama fina puno.

La kreitaĵoj de Dio, al kiuj mankas la amo al Lia vero kaj ne estas loĝataj de Lia Spirito, estas similaj kaj dividas ĉi tiun karakterizaĵon aŭdi nur tion, kio plaĉas al ili. Same kiel la abelo iras al la floro por ĉerpi ĝian polenon kaj la muŝo al sukero kaj acideco, ĉi tiuj homoj elektas en la vivo ĉion, kion ili amas, kun pasio, kaj malestimas ĉion alian. Ĝuste ĉi tiu konduto estas ĉe la radiko de la aspekto, kiun alprenis niaj okcidentaj socioj. Kaj la rezulto de ĉi tiu konduto videblas en la principo de specialiĝo de profesioj kaj diversaj agadoj de la tera vivo. Nu, ĉi tiu specialiĝo produktas alt-efikajn homojn, sed nur en la areo de ilia specialiĝo, ĉar en ĉiuj aliaj aferoj, ili estas same sensciaj kaj stultaj kiel homoj de malalta statuso. Kiel la ĉevaloj, al kiuj Dio simbole komparas ilin en Apokalipso 6 kaj 9, ili havas okulŝirmilojn, kaj ne kapablas juĝi aferojn koncernantajn plurajn areojn de la homa vivo. Kaj kompreneble, ilia plej malutila manko estas ilia malestimo al la religia temo; ĉi tio estas precipe vera en mia lando, Francio.

Permesu al mi proponi ĉi tiun ekzemplon. En Francio, la ŝtato donas egalan valoron al ĉiuj religioj. Por niaj politikistoj, kristanismo, islamo kaj

judismo estas similaj. Do, mi permesos al mi memorigi ĉi tiujn kelkajn rimarkindajn diferencojn.

En la kristana religio, la Kreinto Dio volas konduki siajn elaĉetitojn al perfekteco de karaktero, perfekta pureco kaj fideleco en obo al siaj ordonoj kaj siaj sanaj kaj moralaj ordonoj. Por gajni la korojn de siaj elektitoj, ĉi tiu Kreinto Dio dividis sin en du kaj prenis karnan formon en Jesuo Kristo. Por kompletigi sian teran ministerion, Dio ofertis sian vivon kiel oferon en Jesuo Kristo, kiu estis krucumita de romiaj soldatoj la 3-an de aprilo, la 30-an de nia romia kalendaro. Post tri 24-horaj tagoj, li aperis vivanta, reviviginte sin, kiel li anoncis al siaj apostoloj antaŭ ol doni sian vivon. Li tiel povis detale klarigi la signifon de sia pekliberiga ofero pro la pekoj de siaj elaĉetitoj. Ili tiam profitis de la pardono de Dio, kaj ilia sincera fido estis rekompencita per la dia donaco de eterna vivo. La parto de Dio en la savo de la elektitoj tiel estas plenumita, kaj Dio ofertas al ĉiu inteligenta homo profiti de sia oferto de pardono, sendepende de sia haŭtkoloro, raso, deveno aŭ natura religia heredaĵo. Dio vokas al sia savo ĉiun homon pretan pridubi siajn falsajn antaŭjuĝojn kaj sian tradician nacian religian heredaĵon. Estas ĉi tie, ke la kapablo de ŝanĝo fariĝas altvalora kaj esenca por pekema homo.

Kion proponas Islamo siaflanke? Logike, nenion el tio, kio ĵus estis dirita pri kristanismo, kun kiu ĝi dividas nur la kredon je ununura Dio. Ĝia pardono postulas nenion apartan krom la fidela ĉiutaga praktikado de la kvin preĝoj, kaj la observado de la kvin kolonoj de Islamo, inter kiuj la pilgrimado al Mekko, deviga unufoje en la vivo. Kaj por ne tro plilongigi ĝian priskribon, mi retenas nur ĉi tiun detalon, kiu, per si mem, konfirmas la nekongruecon de la du religioj kaj la pruvon, ke ilia establado ŝuldiĝas al du malsamaj diaĵoj; kio kontraŭdiras la pretendon de Islamo al monoteisma religio. En Islamo, la fervoro de homoj baziĝas sur la promeso de Mohamedo, ke ili trovos en la paradizo de Dio sepdek du eterne virgajn junulinojn. Jen do motivo, kiu kontrastas precipe kun la perfekta pureco postulata de la sola Dio de kristanismo kaj judismo, kiu antaŭis kaj preparis ĝin. Ĉi tiu detalo transdonas mesaĝon por " *tiuj, kiuj havas orelojn* " pretajn aŭskulti la veran Dion: la establado de la papa reĝimo de Romo antaŭas en 538, en la sama 6-a jarcento, la naskiĝon de Mohamedo, kaj lian establon de Islamo ekde 610. Ĉi tiu 6-a jarcento tial alprenas aparte malutilan aspekton por la tuta homaro. En la biblia dia kodo, la numero 6 estas la simbolo de la anĝelo metita inter la 7 de Dio kaj la 5 de la homo. Kaj la unua anĝelo kreita fariĝis post lia ribelo kontraŭ Dio kaj liaj valoroj, Satano la diablo, la kalumnianto kaj la malamiko de la elektitoj kaj de Jesuo Kristo.

Mi memoras ĉi tiun sperton vivitan en Egiptujo de Moseo kaj Aaron. Antaŭ la magiistoj de Faraono, la bastono de Aaron ŝanĝiĝis en serpenton. Vidante tion, la magiistoj akiris la aspekton de du serpentoj, sed ili rapide teruriĝis kiam ili vidis la serpenton de Aaron engluti la du serpentojn de la magiistoj. Simile, antaŭ la juda Pesaĥo, Dio levis la kristanan religion kaj ĝian apostolan biblian veron. Poste, en la 6-a jarcento, la diablo organizis du agresemajn religiojn, kiuj estis malamikoj de vera kristanismo kaj malamikoj unu de la alia. Kaj Jesuo Kristo detruis ilin unu post la alia, " *je la tempo de la fino* " markita per la " *sesa trumpeto* ", kiu antaŭas lian revenon en gloro, fiksita por la printempa tago de 2030.

Kaj kio pri judismo? Ĝi reprezentas la perfektecon de la dia litero, en la senco ke Dio parolas rekte al Moseo kaj direktas sian organizon de sia popolo Izrael. Judismo estas la bazo de ĉiu religia instruado preskribita de Dio. Ĝia problemo ne estas ĝia instruado, sed la konduto de la judoj, kiujn ĝi instruas. Ĝi estas tiu de ribelemaj homoj, kiujn, kiel specimeno de tutmonda homaro, karna nacia Izrael reprezentas. Ĝia konduto tial profetas tiun de la tuta homaro. Ĝia malakcepto de Kristo estos imitita ĝis lia glora dia reveno fare de la resto de nekredanta aŭ nekredanta homaro.

La konsekvenco de interesiĝi nur pri tio, kion ili amas, kondukas falsajn kristanojn imputi al la Kreinto Dio nur la karakternormojn, kiujn ili persone taksas. Ĉe la supro de la listo estas amo, pardono kaj kompato. La problemo kun ĉi tiuj homoj estas, ke ili konstruas sin en la Kreinton Dion, kiun ili deziras kaj povas aprezi; kio egalas al konstruado de idolo je la kosto de la vera Dio. Ĉar kvankam estas vere, ke Dio sublimigis amon, pardonon kaj kompaton en Jesuo Kristo, estas same vere kaj necese memori, ke lia ofero respondas al neceso trudita de lia sento de perfekta justeco.

Fakte, la supraĵa homo estas trompita de la evidenta kaj ŝajna karaktero de la du interligoj libervole apartigitaj de Dio. En la malnova interligo, Dio malkaŝas sin kiel la Dio de justeco, establante siajn regulojn kaj leĝojn, kaj male, en la nova interligo, li kompletigas sian amon prezentante ĝin al popolo formita de sia antaŭa interligo. Tiel, la judo de karna Izrael malkovras Dion en liaj du aspektoj de justeco kaj amo. Kaj la rezulto de ĉi tiu preparo de la malnova interligo estas la fideleco de la apostoloj elektitaj de Jesuo.

Pli detale rigardante, la du komplementaj aspektoj de la justeco kaj amo de Dio fariĝas percepteblaj ekde la momento kiam li forlasas Egiptujon; tio estas per la fajra kolono, kiun Dio uzas por bloki la armeon de Faraono, kaj la nubo, kiun li prezentas sur la flanko, kie staras lia popolo Izrael. El tiu ĉi bildo, la leganto de la Biblio estas respondeca pri sia nescio pri la justecaj kaj amaspektoj de la Kreinto Dio. Kaj tiuj ĉi valoroj estas vere komplementaj kaj ne kontraŭaj, kiel montras lia liberigo de Izrael el egipta sklaveco. Tiun ĉi aliron pravigas tiom lia amo kiom lia perfekta justecosento.

Ni povas tiel kompreni, ke la disiĝo de la verkoj de la du interligoj damaĝis la supraĵajn kredantojn de ambaŭ interligoj. En la malnova interligo, la malbona homa koro ne vidis la amon al la ofero de Jesuo Kristo, kaj vidis nur la mirindan potencon de la Kreinto Dio. Kontraste, en la nova interligo, la sama supraĵa homo vidas nur la amon de Dio, kiun li ekspluatas kaj misuzas, ĉar li ne spertis la terurajn scenojn de la malnova interligo.

La Kreinto Dio do kapablas je la plej bona kaj la plej malbona laŭ sia perfekta justeco. Kaj li konstante agis tiel tra la tuta tera historio. Lia unua paŝo malkaŝas sian amon al Adamo kaj Eva, kion li pravas metante ilin en la Ĝardenon de Edeno, la ĝardenon de ĝojoj. Poste, pro peko, li elpelas ilin kaj frapas ilin per morto kaj teruraj malbenoj. Poste li revenas por prezenti sian amon kaj kompaton, vestante iliajn nudajn korpojn per felvestoj, kiuj profetas la oferon de Jesuo Kristo, "*la Ŝafido de Dio*", kiu venos por kovri ilian honton pro peko, kovrante ilin per sia perfekta dia justeco. Kun malbono dominanta la tutan homaron, la Dio de justeco intervenas kaj ordonas la diluvon de akvoj, kiu dronigas ĉiujn

loĝantojn, kiuj ne eniris la arkeon de Noa. Kaj jen denove en ĉi tiu ago, la Dio de amo malkaŝas sin al Noa kaj al la sep homoj, kiuj dividas lian vivon en la arkeo. La rakonto pri Abram, renomita Abraham de Dio, ankoraŭ atestas pri lia amo al li kaj siaj servistoj, kaj ankaŭ pri lia ago de justeco, en kiu li detruis Sodomon kaj Gomoran, la urbojn de nevenkeblaj pekuloj. Post li, la tuta historio de la nacia Izraelo estas nenio alia ol serio de alternaj atestoj pri amo kaj justeco, ĝis la deportado al Babilono en 586 a.K. La lecionoj prezentitaj de la malnova interligo tiam atingas sian kulminon. La reveno el kaptiteco instruos nenion novan ĝis la tempo de la tera ministerio de Jesuo Kristo.

En sia selektema aliro, supraĵa, malvere kredanta homo atribuas bonfarojn al Dio kaj punajn agojn, kiujn li juĝas malbonaj, al la diablo kaj liaj demonoj. La vera situacio estas tiel distordita, ĉar Dio malkaŝe postulas la punajn agojn, kiujn li instigas kontraŭ siaj ribelemaj malamikoj. La parto, kiun Dio lasas al la diablo kaj liaj malbonaj anĝeloj, estas multe pli malgranda ol kristanoj kredas. La diablo havas nur la potencon, kiun Dio volas doni al li, kiam lia dia juĝo opinias necesa kaj utila trompi homojn sen fido kaj sen fideleco. La diablo ne estas dio, sed simpla ĉiela anĝela estaĵo, kondamnito en punprokrasto lasita libera en la unika tera dimensio. Kun siaj demonoj, tiel ribelemaj kiel li, ili koncentriĝas sur la tero, kie vivas la solaj vivantaj homoj, la celoj de iliaj malbonaj intrigoj, kiujn ili trompas por esprimi sian malamon al Jesuo Kristo, laborante por igi lian oferton de savo senefika kaj malebligita.

La elekto de specialiĝo damaĝas homojn ne nur sur la religia nivelo sed ankaŭ, pro la samaj kialoj, sur la civila kaj sekulara niveloj.

En Francio, en oficiale libera kunteksto, la loĝantaro lasis sin esti absorbata de la proponoj de la konsumsocio. Individue, ĉiu pasias pri unu aŭ alia afero, al kiu ili dediĉas sian tutan intereson. Por iuj, temas pri ĉasado, fiŝkaptado, sportoj, hazardludoj, muziko, drogmanio, kaj por iuj, ĝi estas ilia laboro, de la laboristo ĝis la riĉa estro kaj liaj akciuloj. Samtempe, ĉies vivo estas konfidita al la administrado de politikistoj, kiuj ofte ignoras la vivojn de la loĝantaro de sia lando, precipe tiujn de la plej malriĉaj. Nur la modelo de rekta demokratio evitas ĉi tiun malligiĝon de la realeco. Kaj Svislando estas la sola lando, kiu adoptis ĝin. En Francio, blinda fido estis misuzita, trompita kaj fraŭdita, tiel ke la viktimoj estas same misuzitaj kaj trompitaj de politikistoj kiel ili estas, kiam ili estas kredantoj, de siaj religiaj instruistoj malbenitaj de Dio. Ĉi tiu simileco estas finfine logika, ĉar "la samaj kaŭzoj generas la samajn efikojn".

Estas malfacile por mi kompreni, kio okazas en kapoj, kiuj ne estas miaj, kaj mi vere ne komprenas, kiel homo povas tiel facile perdi intereson pri sia propra sorto. Ĝi estas neklarigebla mistero por mi. Mi naskiĝis en la protestanta kristana kredo de la Darby-isma instruo kaj mi neniam povis imagi vivon sen Dio. Mia laŭgrada sindediĉo baziĝis sur la certeco, ke la diaj bibliaj profetaĵoj malkaŝis tre gravajn misterajn aferojn. Kaj kiam la unuaj respondoj alvenis, la entuziasmo por ĉi tiuj studoj nur kreskis. Sufiĉis, ke Dio allogis min donante sencon, per la problemo de la Ŝabato, al la evidenta malbeno, kiu trafas ĉiujn kristanajn religiojn, por ke mi sin dediĉu al lia servo per la bapto de Jesuo Kristo kaj la instruado de la tuta Biblio. Sed kio estis efika por mi, ne nepre estas tia por aliaj.

Mi deziras atesti pri la avantaĝoj derivitaj de ĉi tiu sindediĉo al la servo de Dio. Responde, mia inteligenteco malfermiĝis kaj intensiĝis, io utila por la analizo de tutmondaj eventoj. Ĉar nia destino estas ĉiutage formita de la decidoj de politikistoj situantaj en ĉiu lando sur la tero. Mondaj novaĵoj estas kontinue prilaborataj de ĵurnalistoj en specialigita televido, kaj ĉio moviĝas tre rapide, ĉar hodiaŭ ĉi tiu informo estas rivelita en reala tempo. La inteligenteco donita de Dio estas fundamenta kaj nemalhavebla por ordigi inter informo kaj misinformado, ĉar la mondo sen Dio ne havas skrupulojn, kaj ĵurnalistoj ĉiuj havas personajn ideojn pri la temoj, kiujn ili traktas. Vera objektiveco estas malofta pro ĉi tiu kialo. Kaj mi kredas, ke nur servisto de Dio povas montri objektivecon juĝante aferojn, pri kiuj li havas neniun rimedon agi kaj trudi sian influon.

Kion mi priskribas ĉi tie respondas al mia situacio kiel homo avertita de Dio pri la malfeliĉo, kiu venas trafi la homaron en baldaŭa tempo, kiu fariĝis ebla ĉiutage de kiam la dato de la 8-a de majo 2025 estis trapasita. La prokrastado de la rusaj kaj ukrainaj militemuloj enigis la usonan prezidenton Donald Trump en esperon kaj seniluziigon siavice pri la monda paco, kiun li volas trudi kaj sukcesi establi. Sed ĉi tiu tuta tumulto nur trompas tiujn, kiujn la profetaĵo de Daniel 11:40 ne avertis. La rezulto de la nunaj provoj jam estas rivelita en ĉi tiu mesaĝo de Daniel. La decido de Dio estas nerevokebla kaj ne kondiĉa, **Rusio invados Okcidentan Eŭropon**, la origine kristanan celon favoritan de la kolero de la Kreinta Dio, kie li estas malestimata kaj ignorata.

En ĉi tiu decida horo, la kapablo de ŝanĝo donita al homoj de Dio estus tre utila al eŭropaj elitoj por trankviligi la koleron de la rusa giganto. Sed anstataŭe, kelkaj eŭropaj gvidantoj, inkluzive de la franca prezidanto Emmanuel Macron, kuraĝigitaj de la agresema engaĝiĝo de la nova germana kanceliero s-ro Merz, hardas sin kaj kune pliigas la eskaladon, kiu kondukos ilin al konflikto kun Rusio, tiel plenumante tion, kion Daniel 11:40 profetas: "*En la tempo de la fino la reĝo de la sudo atakos lin. Kaj la reĝo de la nordo venos kontraŭ lin kiel ventego, kun ĉaroj kaj rajdistoj kaj multaj ŝipoj; li antaŭeniros enlanden, disvastiĝos kiel torento kaj inundos.*" Ŝajne, ĉi tiuj grandaj, kleraj kaj honoritaj figuroj ne lernis, ke por estingi fajron, oni ne ĵetas sur ĝin oleon aŭ benzinon, sed akvon. Kaj iliaj malsamaj loĝantaroj ne plu montras inteligentecon; kio memorigas min pri la principo, kiu diras, ke "tiu, kiu estas instruata, neniam estos super tiu, kiu lin instruas."

Super ĉi tiu tera tumulto, en sia dia stabileco, la "*neŝanĝebla Dio*" plenumas sian programon, kiun li sciigis kaj malkaŝis al siaj servistoj, la profetoj.

Mi aldonas, ke la ĉefa malbono de la estontaj viktimoj nomiĝas indiferenteco, ĉar ili montris sin indiferentaj pri la sorto de sia lando, kiam, rezignante pri sia nacia sendependeco, iliaj gvidantoj transdonis sin kaj sian loĝantaron al la pli alta eŭropa aŭtoritato. Indiferenteco kondukis ilin neglekti aferojn, kiuj konstruis ilian tragikan estontecon. Kaj simile, supraĵeco transdonas la supraĵan homon al la religia fraŭdo, kiu finiĝas en la "*fajra lago*" por la "*dua morto*" de Apokalipso 20:15: "*Kaj kiu ne troviĝis skribita en la libro de vivo, estis ĵetita en la fajran lagon.*"

Kiel ni priskribu homojn, kiuj konsentas eniri eŭropan aliancon, en kiu, kiel riĉaj landoj, ili devos financi la helpon donitan al malriĉaj landoj, kiuj, per sia konkurenco, ekonomie mortigos ilian landon?

Denta operacio, kiu kostas ĉirkaŭ 1000 eŭrojn en Francio, estas farata en Hispanio por 100 eŭroj. Kio estas ĉi tiu eŭropa alianco, kies membrolandoj ĉiuj havas la saman monvaloron de la eŭro, sed kies malegalecoj en vivnivelo estas grandegaj kaj favoraj nur al la plej malriĉaj landoj? Estas vere, ke ĉi tiu alianco prenas la nomon Unio kaj ke unueco estas forto, sed bedaŭrinde por ĝiaj membroj, ĉi tiu unio ĉefe favoris sian "**arogantan " konduton**". La Eŭropa Unio tial montris ĉi tiun konstantan "**arogantecon**", kiun Dio rimarkas kaj kondamnas en Daniel 7, kaj Apokalipso 13, en ĝia iniciatinto Romo, la supozeble eterna urbo, la celo de lia tuta dia justa kolero. Kaj la tempo alproksimiĝas por ŝia puno kaj tiu de ŝiaj filinoj, ĉar Dio diras pri ŝi, en Apokalipso 17:5: "*Sur ŝia frunto estis skribita nomo, MISTERO: **BABILONO LA GRANDA, LA PATRINO DE LA MALKAŝTISTOJ KAJ LA ABOMINOJ DE LA TERO**.*"

M37- Terminatoro

Kiu estas ĉi tiu Terminatoro, kiun mi donas kiel titolon por ĉi tiu mesaĝo? Ĝi estas pensmaniero dividita de ribelema homaro moviĝanta al la fino de la mondo. Ni havas malantaŭ ni 5 995 jarojn da ribelema konduto de la homaro, por kiu ribelo estas dua naturo. Sed la nuna nuntempa modelo konsistigas ĝian apogeon. La ribelema spirito estas montrita de la teraj posteuloj de "*Adamo kaj Eva*", inkluzive de ilia unua filo nomita "*Kain*"; kaj Dio jam anoncas la normon de la "**fin tempo**" homaro priskribante la konduton de posteulo de "*Kain*" nomita "*Lemeh*", en Genezo 4:23-24: "*Lemeh diris al siaj edzinoj: Ada kaj Cila, aŭskultu mian voĉon! Edzinoj de Lemeh, aŭskultu mian vorton! Mi mortigis viron pro mia vundo kaj junulon pro mia vundo. Kain estos venĝita sepoble, kaj Lemeh sepdek-sepoble.*"

Dio donas al "*Kain*" pruvon de sia dia kaj ekskluziva kompatato, protektante lian vivon, post la murdo de lia pli juna frato "*Abel*". La kaŭzo de ĉi tiu kompatato troviĝas en la kaŭzo de la murda ago: religia ĵaluzo. Ĉar ĉi tiu unua murdo ne estas de la tipo de komuna juro; "*Kain*" ne estas denaska murdisto, homo, kiu ĝuas mortigi. Li mortigis sian fraton nur ĉar Dio malestimis lian oferon, dum li benis kaj honoris tiun de lia frato "*Abel*". Kaj la alveno de Kristo, kaj lia pekliberiga morto kiel "*la Ŝafido de Dio, kiu forprenas la pekojn de la mondo*", permesas al ni kompreni, kial, por Dio, la besta ofero de "*Abel, la paŝtisto*" estis pli aprezata ol la fruktoj kaj legomoj prezentitaj de "*Kain, la plugisto*". La malfeliĉa "*Kain*" ne havis la klarigon kaj sentis sin maljuste traktita de Dio. Nekapabla ataki lin rekte, li elverŝis sian koleron sur sian privilegiitan pli junan fraton.

La kazo de "*Lameĥ*" estas tre malsama ol tiu de "*Kain*". Li estas ribelema, malbona, murdema kaj mokema; majstro de mokado direktita kontraŭ Dio. Lia priskribo donas al ni ideon pri kio la homaro, detruita de la akvoj de la

universala diluvo en 1655, povus esti fariĝinta ekde Adamo. La malboneco de homoj ne povas fizike trafi Dion, ĉar li estas Spirito kaj nevidebla, kaj ĝi manifestas sin per mokado en "*Lameĥ*" kiel en la mokema nekredanto de la nuna franca okcidenta tipo. Ĉi tiu aŭdaco estis konstruita sur jarcentoj da historio kaj precipe sur la ŝajna kaj momenta venko de la revoluciaj sendiaj de 1793. La franca respublikana reĝimo estis konstruita sur la spirita dominado de "racio". Por ĉi tiuj homoj, kredi je la ekzisto de nevidebla Dio estis simple "neracia". Kaj se ni fidas nur je la vida principo, estas malfacile pruvi, ke ili eraras. Ĉi tiu tipo de nekredanto ignoras ajnan historian heredaĵon kaj malakceptas la atestojn de la pasinteco. Lia fiereco baziĝas sur lia individuismo kaj libereco, kiujn li postulas kaj ekspluatas laŭ sia propra volo. La sperto de aliaj estas senvalora por li, ĉar li konsideras nur sian propran sperton. Nia okcident-franca socio hodiaŭ reflektas ĉi tiun bildon. La homoj, kiuj konsistigas ĝin, konsentas pri nenio, krom ke ili agnoskas sin kiel liberaj kaj egalaj laŭ rajtoj kaj kelkfoje, laŭ devoj.

La longa paco establita ekde 1945 plifirmigis tiujn karakterizaĵojn, ĉar en paco la homa animo enradikiĝas kaj malmoliĝas en sia liberecana naturo. Paco favoras komercon, kaj komerco satigas la envian animon, kiu avidas plezuron, varojn kaj manĝaĵon. Individuaj talentoj estas donacitaj por produkti ĉiujn tiujn avidatajn aferojn. Kaj ekde la jaroj 1843, la teknika evoluo permesis al la Okcidento trudi sian dominadon al ĉiuj landoj de la tero ĝis la punkto trudi sian koloniigon. Ĉi tiu fazo estis volita de Dio por prepari neestingeblan rankoron kaj malamon, kiuj devis esti kaj estas revekitaj "*je la tempo de la fino*" por venĝi la hontigojn de la pasintaj tempoj. La ekspluatanto forgesas ĉion; la ekspluatato, tamen, forgesas nenion.

La preparado de "Terminator" do datiĝas de la periodo de 1840, kiam, en la Oriento, la okcidenta milito disbatis la turkan dominadon kaj markis la komencon de la grandaj koloniigoj. En ĉi tiuj militoj, la Okcidento trudis sin danke al sia armilaro en fusiloj, mitraloj kaj kanonoj, kontraŭ kiuj la lancoj kaj sagoj de la konkeritaj popoloj povis nur malforte rezisti. Dirante tion, mi pensas aparte pri la afrikaj popoloj. Ĉar Turkio ankaŭ havis pafilojn kaj la venkon atingis la Okcidento kun pli da viktimoj inter siaj batalantoj. Islamo estis tiel momente dispremita de la okcidentaj kristanaj popoloj, kiuj dividis la konkeritajn terojn inter si, en Afriko, Oriento kaj Azio, ĝis la Malproksima Oriento.

Ĝis la fino de la mondo, supereco en armilaro determinos la venkinton. En 1914, milito eksplodis inter Germanio kaj Francio post ĉenreakcio kaŭzita de la atenco kontraŭ la Duko de Aŭstrio en Sarajevo. Ambaŭ armeoj havis la saman tipon de milita ekipaĵo, kaj la sekvo estis la enŝlimiĝo de la konflikto sur moviĝanta fronto fiksita sur areo formita de tranĉeoj prenitaj kaj reakiritaj de la du kontraŭaj flankoj. Ĉiam pli grandaj kanonoj sendis obusojn kun ĉiam pli potencaj eksplodaĵoj, kiuj enterigis vivajn, en siaj tranĉeoj, la soldatojn provizore ŝparitajn de la malamika mitralpafado. Estis dum ĉi tiu milito, ke la unuaj aviadiloj aperis kaj rivelis sian grandan avantaĝon flugi super la malamika lando; aerspionado ebligis celi strategiajn celojn, kies loko estis identigita.

En 1939, la Germanio de Adolf Hitler havis grandan provizon de armiloj preparita sekrete. En Francio, mallarĝe venka ĉar Germanio estis la unua kiu petis kaj subskribis la armisticon kun Francio la 11-an de novembro 1918, la armilaro

restis tiu de 1918 kaj la francaj militestroj estis tre fieraj havi siajn malgrandajn ataktankojn konstruitajn ĉe la fino de la Unua Mondmilito. Kaj en 1940, ĉi tiu nepravigebla fiereco estis pagita per malvenko fare de Germanio ekipita per ataktankoj de 30 tunoj kaj pli, kiuj dispremis la arbaron de Ardenoj por eniri Francion evitante la fortikigitan linion nomatan la "Maginot"-linio. Krome, Germanio ekpisis sin per potenca aviado konsistanta el ĉasaviadiloj, kies sirenoj teroris homajn celojn, la teruraj "Stukas". Supera en ĉiu maniero, Germanio povis nur venki Francion, kiu malmulte evoluis. Anglio havis la bonŝancon esti insulo apartigita de la eŭropa kontinento. Kaj ĝia aerarmeo kaj ĝiaj legendaj Spitfire-aviadiloj rompis la germanan aeratakon, kiu tiel suferis sian unuan militan malsukceson. Jam tiutempe, la angloj profitis de du avantaĝaj faktoroj por la tempo: Ili havis radaron, kiu detektis la ĉeeston de germanaj ĉasaviadiloj longe antaŭ ol ili atingis Anglion; dua avantaĝo estis ilia kapablo deĉifri germanajn kaj japanajn sekretajn kodojn ĉifritajn per la elektronika maŝino nomata Enigma. Sed Germanio ankaŭ havis floton de submarŝipoj, kiuj longe minacis la venkon de la atlantika aliancana tendaro. Malgraŭ sia tuta ekipaĵo, la germana armeo elĉerpiĝos sur multaj frontoj kaj frakasos sur la rusa fronto, venkita de Generalo Winter, kiu mortigis, en ekstrema malvarmo, 500 000 germanajn soldatojn en decembro 1941 ekster Moskvo. La aliancanaj alteriĝoj en Normandio profitis la partan germanan senarmigon de ĉi tiuj lokoj; tio ŝuldiĝis al trompo organizita de la aliancanoj. Kadavro estis deponita proksime al la hispana marbordo kaj li portis ledan tekon enhavantan dokumentojn atestantajn la planitan aliancanan alteriĝon en Bretonio. La hispanaj servoj transdonis ĉi tiun dokumenton al la germanaj sekretaj servoj. Kaj post iom da komprenebla hezito, ili konsideris ĝin aŭtenta kaj organizis siajn armitajn fortojn laŭe. La ruĝo funkciis perfekte kaj la tankoj de Feldmarŝalo Rommel ne estis ĉe la loko de la vera surteriĝo. Komence de 1945, ĉe la Orienta Fronto, la rusa reorganizado puŝis la postvivantajn germanajn batalantojn reen al Berlino, kie Rusio trudis sin en aprilo 1945. Tiutempe, la usona armeo estis blokita de la vintra malvarmo en Ardenoj, la germanaj trupoj ankoraŭ iomete rezistis. Poste, la usonaj soldatoj rekomencis la ofensivon ĝis ili atingis Berlinon, kie ili alvenis post la rusoj.

Ni parolu iom pri tiu ĉi Generalo "Vintro", kiu venkis la grandan armeon de Napoleono la 1-^a kiam li unue atakis Rusion. Supervenkita de la vintra malvarmo kaj malsato, la imperia armeo estis detruita dum sia retiriĝo kaj transiro de la Berezina, glacia rivero en kiu multaj dronis kaj frostiĝis, kaj krome konstante ĉikanita de rusaj rezistmovadanoj. Tiu ĉi Generalo "Vintro" estas en la servo de la Kreinta Dio kaj estas tute antaŭvidebla. Kiu ajn ignoras tion, faras tion ĉar Dio momente blindigas lin por prepari sin por sia falo. Ĉar tio okazas kun ĉiuj militoj; estas Dio, kiu programas ilin kaj ekigas ilin en la momento, kiam li elektas tion fari. Kaj atinginte la necesan buĉadon, li organizas la kondiĉojn por haltigi la militon; tio ĝis la sekva.

El tiu ĉi Dua Mondmilito rezultis la naskiĝo de potenca nacio, kiu ĵus malkovris sian imponan militan kapablon kaj sian industrian produktadon, plifortigitan per la produktado de armiloj, aviadiloj, ŝipoj, submarŝipoj, kaj ĉio utila aŭ senutila. Ĉar la Ameriko de la konsumsocio ĵus naskiĝis kun la espero de universala hegemonia dominado. La raŭpo fariĝis papilio kun etenditaj flugiloj,

preta plenumi la dezirojn de sia spirita patro, " *la princo de la potenco de la aero* ", kiu vidis en ĝi la destinon de nova Romo, kiu trudus sian dominadon al ĉiu homa karno kaj spirito.

La Dua Mondmilito finiĝis kiel ĝi komenciĝis, kun la nekontestebla avantaĝo de aersupereco. Jam dum la milito de Generalo Franco en Hispanio, lia venko estis atingita per la interveno de germanaj "Stukas", kiuj detruis la internaciajn komunistajn fortojn. Kaj en 1945, la teruraj aerbombadoj kaj kanonado de Berlino lasis la dominan urbon malbonaŭgura loko de ruinigitaj konstruaĵoj. Kiel la rusoj, la angloj repagis duoble tion, kion Londono suferis fare de la germanoj de 1940 ĝis 1942. Venkita Germanio estis dividita inter la rusaj, usonaj, anglaj venkintoj, kaj, favore, Francio. Sed por heredi la titolon de ĉefa potenco de la mondo, la usona popolo turnis sin al la uzo de du atombomboj, kiuj haltigis la japanan reziston. Kaj ĉi tie denove, mi povas diri, ke la fino de la Dua Mondmilito profetis la normon de la Tria, kiu neeviteble sekvos ĝin.

Gravas kompreni, ke por Dio, lia " *sesa trumpeto* " ludas la rolon de parta diluvo. Mi longe esperis, ke solena averto estos donita por averti la loĝantojn de la tero pri la tragedio, kiu venas trafi ilin. Sed tempo pasis sen ke la averto estu donita. Mi tial deduktas, ke la nuna homaro estas tiel hardita, ke Dio ne konsideras necese averti ilin pri sia intenco detrui ilin. Kaj mi donos ĉi tiun klarigon. Por akiri la liberigon de Izrael, Dio prezentis sian peton al Faraono tri fojojn, al kio li respondis negative. La biblia teksto poste specifikas, ke " *Dio hardis la koron de Faraono* " tiel, ke li rifuzos ĝis " *la morto de sia unuenaskito* "; sorto komuna al ĉiuj unuenaskitoj de la Egiptoj.

Analoge, Okcidenta Eŭropo estis engaĝita en milito dufoje, en 1914 kaj 1939. La Tria Mesaĝo de Dio venis en la formo de la kontaĝa viruso Covid-19, poste, en la formo de la milito inter la rusoj kaj la ukrainoj; oficiale ekde la 24-a de februaro 2022. Sed ne, ĉar imitante la baltajn ŝtatojn, jam membrojn de la Eŭropa Unio ekde 2004, ukraina diskriminacio kontraŭ ukrainoj de **rusa deveno** komenciĝis en 2013 per la renverso de la legitime elektita rusa prezidanto. Kaj individuaj persekutoj de rusofilaj rezistmovadanoj, al kiuj nur Rusio donis gravecon. EU-gvidantoj nur memoris la rusan militan intervenon sur ukraina grundo la 24-an de februaro 2022. Rusio efektive malobeis la teritorian leĝon realigitan de la Okcidento, sed ĝi neniam agnoskis ĉi tiujn okcidentajn rajtojn kaj nur vidas la kazon kiel ukrainan perfidon, kiun oni devas disciplini aŭ neniigi. Ĉi tiuj valoroj defendataj de Rusio estas ankaŭ la valoroj, kiujn Dio, kiu estas viktimo de la perfido de okcidentaj kristanaj nacioj, ŝatas.

En la homa historio, ĉi tiu scenaro jam ekestis kun la imperia dominado de Romo. En Daniel 8, Dio memorigas la tri sinsekvajn fazojn de la kresko de ĉi tiu malgranda urbo sur la itala duoninsulo, kiu fine regis sian imperion kovrante ĉiujn marbordojn de la Mediteranea Maro kaj pretere, norde kaj oriente. Tamen, en nia tempo, malantaŭ la vualo de EU, estas ankoraŭ EU, kiu direktas la mensojn de okcidentaj politikaj decidantoj. Sen esti "eterna", ĉi tiu urbo ŝajnas nedetruibla, ĉar kiel la fenikso, mita birdo, ĝi leviĝas el siaj cindroj por plilongigi sian malbonan dominadon. La milito en Ukrainio jam daŭris tri plenajn jarojn, kaj per ĝi, Dio ĵus donis al Eŭropo la ŝancon elekti sian sorton prenante flankon kun Ukrainio aŭ Rusio: ĝi elektis Ukrainion kaj proklamas ĝin tre laŭte kaj klare, kio

konfirmas ĝian kunmiliteman engaĝiĝon asociitan kun ĝia milito. Efektive, ne-kunmilitemaj vendistoj agas kiel komercistoj pretaj vendi armilojn al ambaŭ flankoj se ili interesiĝas. Tamen, EU ne kaŝas sian malamon al Rusio kaj ĝia tre aparta prezidanto. En 1990, la rusa popolo trovis sin sen gvidanto, lasita al anarkio kaj senskrupulaj rusaj oligarkoj. Ĉi tiu severa suferado pravigas ilian preferon por la etendo de stabila kaj efika aŭtoritato. Pri ĉi tiuj punktoj, Vladimir Putin kontentigas ilin, malgraŭ la malkontento de niaj okcidenteŭropaj ribeluloj. Ukrainio, la iama panujo de Sovetrusio, estis orienteŭropa lando, slava lando kiel Rusio kaj ĝiaj aliaj nunaj respublikoj. Kaj nun, ekde la 24-a de februaro 2022, por okcidentanoj, Ukrainio fariĝis okcidenta lando, kiun la "malbonaj" rusoj senigas de ĝia nacia libereco. Tiel, la Okcidento havas sian tre personan interpreton de la jam farita fakto. Ĝi faris sian elekton surbaze de siaj propraj valoroj, leĝoj kaj reguloj. Dio nur atendis tion, lia instrumento de delogo plenumis sian rolon kaj la Okcidento, kiun li malbenis, falis sub ĉi tiun delogon. De tiam, kompromiso rilate al Rusio por defendi la aferon de sia aliancano Ukrainio. Restas al Dio nun nur transdoni Eŭropon al Rusio, pelita de la deziro venĝi ĝiajn mortintojn mortigitajn per sofistikaĵoj kaj tre precizaj okcidentaj armiloj.

La religia averto ne venos, ĉar Okcidento ĝuas religian liberecon, kiu permesas al ĉiu, kiu deziras, ricevi en sia menso la instruon de Dio skribitan en Lia Sankta Biblio, haveblan kaj kelkfoje ofertitan, skribitan kaj tradukitan en plurajn fremdajn lingvojn.

Nia tempo similas al tiu de Noa; nenie estas registrita, ke Noa allogis siajn ribelemajn samtempulojn. La Biblio malkaŝas nur la elekton, kiun Dio faris inter la antaŭdiluvianoj, kiu kondukis lin al specifa persona interligo kun Noa. Anstataŭ prediki, kio fariĝis senutila, Noa avertis tiujn ĉirkaŭ li konstruante gigantan boaton meze de la tero, malproksime de la plej proksima maro. Kaj anstataŭ profiti de lia interna konvinko, konfirmita per liaj agoj, la ribelema popolo mokis lin, konsiderante lin frenezulo, malsaĝulo, senigita je sia racio.

Mi jam atestis, memorante la sperton de miaj 5 profetaj konferencoj prezentitaj en Valence sur Rhône, en ĉambro luita de loka hotelo. Post elimino de la unuaj 25 scivolemuloj kaj homoj, kiuj ne maltrafas okazon publike debati por oferti al si la ŝancon prezenti siajn proprajn ideojn, kio estis la kazo por la unua prezento, dum la sekva prezento nur 8 homoj aperis. Kaj mi tuj establis la konekton kun la 8 homoj, kiuj eniris la arkeon konstruitan de Noa kaj liaj filoj. Mi elpensis mesaĝon kun la titolo: "Estos kiel en la tempo de Noa."

Efektive, en la tempo de la spirito "Terminator", neniuj boatoj estas necesaj ĉar neniuj diluvoj de akvo estas programita de Dio. Aliflanke, la apostolo Petro profetas diluvon de fajro en 2 Petro 3:7. Ĉi tiu mesaĝo estas aparte adresita al ni; tio, ĝis la punkto pravigi ĝian vers-post-versan studadon de verso 1 ĝis verso 8:

V.1: “ Ĉi tiu, amataj, estas la dua letero, kiun mi skribas al vi. En ambaŭ mi skribas, por veki **viajn prudentajn mensojn per avertoj** , ”

Kaj laŭ la volo de Dio, liaj " **inteligentaj** " servistoj de la " **fin tempo** " lin levos, ĉar ili sentas sin rekte kaj persone koncernataj.

V.2: “ por ke vi memoru pri la aferoj antaŭparolitaj de la sanktaj profetoj , kaj pri la ordono de la Sinjoro kaj Savanto ,

Kredo invitas la elektitojn "**memori**" la atestojn skribitajn en la Sankta Biblio. Simile, en la Dekalogo, la kvara ordono de Dio pri la sepa-taga ripozo aŭ Ŝabato komenciĝas jene: "**Memoru** la tagon sabatan, por sanktigi ĝin..."

V.3: "*instruite de viaj apostoloj, sciante unue, ke en la lastaj tagoj **venos mokantoj per sia mokado**, irante laŭ siaj propraj voluptoj*,

Jen ni estas, en ĉi tiuj lastaj tagoj, ĉirkaŭataj, fakte, de amasoj da "**mokantoj kaj mokantoj**", kiuj "*trairas la vivon laŭ siaj propraj voluptoj*" kaj pasie ŝatas siajn idolojn el kinejo, sporto aŭ muziko; la novaj idoloj adorataj kaj servataj en la okcidenta socio.

Rememorigo: Kiam la disĉiploj de Jesuo ploris ĉe la piedo de lia kruco, liaj malamikoj mokis lin, invitante lin savi sin mem, ĉar li asertis esti la Savanto de homoj.

V.4: "*kaj dirante: Kie estas la promeso de lia alveno? Ĉar de kiam la patroj endormiĝis, ĉio restas kiel ili estis de post la komenco de la kreo.*"

Tiujn vortojn jam parolis la nekredantoj de la juda nacio, kiuj pravigis la morton de Jesuo Kristo, en kiu ili vidis nur homon, do, por ili, uzurpanton. Ili efektive atendis la alvenon de Dio, sed en la potenca dia formo, kiun li alprenis ĉe la Monto Sinajo. Ili ne havis konscion pri la problemo de peko, kiun besta sango ne povis kompensi pro la fakto, ke la homo estis kreita de Dio laŭ sia bildo, kio ne validas por bestoj, eĉ tiuj, kiujn Dio klasifikas kiel "purajn".

Hodiaŭaj mokantoj reprenas ĉi tiujn argumentojn, juĝante ilin eĉ pli pravaj post du mil jaroj da kristana religio.

V.5: "*Ĉar **ili volas ignori**, ke la ĉielo ekzistis en tempoj antikvaj per la vorto de Dio, kaj la tero formiĝis el akvo kaj per akvo,*"

La Spirito, kiu inspiras la vortojn diritajn de Petro, klare prezentas nescion kiel homan elekton, kiu igas ilin senti sin kulpaj: "**ili volas ignori**". Por racia kaj nekredanta homa menso, kredi je miraklo estas tre malfacile, se ne neeble. Efektive, la realeco de Dio lasas neniun spacon por racia argumento. Kredo je la vera Kreinto Dio postulas akcepti la ideon de la senlima, ĉar ĉio, kio restas neebla por homo, restas ebla por Dio, kreinto de la normoj de la ebla kaj la neebla. En nia tera vivo, akvo estas nemalhavebla, eĉ estante ĉe la origino de la tera dimensio, la unua elemento kreita de Dio. La argilo de la potisto povas esti prilaborata nur per sia akvoenhavo, kiu donas al ĝi ĝian flekseblecon kaj ĝian muldeblan pastecan naturon.

V.6: "*kaj ke per ĉi tiuj aferoj la tiama mondo, superfortite de akvo, pereis*,"

La vivoj de la ribelemaj kaj pekemaj antaŭdiluvianoj dissolviĝas en akvo, la elemento de vivo en kiu ili estis kreitaj de Dio. Per ĉi tiu ago de la diluvo, Dio redonas la senutilajn vivojn al la elemento el kiu ili devenis.

V.7: "*Dum per la sama vorto la nunaj ĉielo kaj tero estas rezervataj por fajro ĝis la tago de juĝo kaj perejo de malpiuloj.*"

Dio promesis al Noa, ke li neniam plu detruos la teran vivon per diluvo. Sed ĉi tiu verso instruas al ni, ke post la akvoj, fajro kovros la teron. Studo de Apokalipso 20 permesas al ni rilatigi ĉi tiun agon al la Lasta Juĝo, fine de la sepa jarmilo, kiam fandita subtera magmo kovros la tutan surfacon de la tero, detruante

la nunajn marojn kaj oceanojn. Ĉi tiu estas la procezo, kiu detruos malbonulojn en la Tago de Juĝo.

Sed antaŭ ĉi tiu tempo de fina juĝo, fajro ludos grandan detruan rolon en la Tria Mondmilito, kiu antaŭas la finan gloran revenon de nia Sinjoro Jesuo Kristo. Fajro estas menciita plurfoje en la temo de la "sesa trumpeto", kiu estas profetita en Apokalipso 9:17: "Kaj mi vidis la ĉevalojn en la vizio, kaj la sidantajn sur ili, havantajn kirasojn **el fajro**, kaj hiacinto, kaj sulfuro. Kaj la kapoj de la ĉevaloj estis kiel kapoj de leonoj; kaj **el iliaj buŝoj eliris fajro**, kaj fumo, kaj sulfuro." La sekva verso 18 emfaze konfirmas: "Per ĉi tiuj tri plagoj triono de la homaro estis mortigita, **per la fajro**, kaj per la fumo, kaj per la sulfuro, **kiuj eliris el iliaj buŝoj**." El la komandantaj homoj "**buŝoj**" eldonas ordonojn, kiujn subuloj plenumas. En ĉi tiu verso, "**fajro**" profetas detruon; "**fumo**" estas la profeta bildo de religiaj preĝoj adresitaj al Dio sed ricevataj de la diablo; kaj "**sulfuro**" elvokas la subteran magmon de vulkanoj, sed ankaŭ la nuklean fajron, kiu alportas materion al la sama grado de fuzio kiel tera magmo. La mistero de ĉi tiu "sesa trumpeto" koncernas ĉi tiun uzon de nuklea fajro, kio estas tio, kio faras ĝin escepta evento profetita de Dio per ĉi tiu simbolo de la "sesa trumpeto". La nombro "6" mem simbolas la ĉielan anĝelon, el kiu la unua kreita de Dio estis la nuna Satano, la diablo.

V.8: "Sed, amataj, ne forgesu ĉi tiun unu aferon: ĉe la Sinjoro **unu tago estas kiel mil jaroj, kaj mil jaroj estas kiel unu tago**."

Petro tute ne sciis, ke lia formulo fariĝus profeta ŝlosilo, kiu utilis nur al la lastaj veraj adventistoj servantaj Dion en Jesuo Kristo. Ĉi tiu ŝlosilo konfirmas la analogecon de la sep tagoj de la semajno kun la sep mil jaroj de la tutmonda plano preparita de Dio.

V.9: "La Sinjoro ne malrapidas rilate al Sia promeso, kiel iuj malrapidecon kalkulas, sed pacienas kun vi, volante ne ke iuj pereu, sed ke ĉiuj venu al pentu."

Tiu ĉi klarigo permesis al Petro klarigi la atendadon truditan al la elektitoj. Sed lia argumento jam ne plu tenas sin ekde la kompreno de la profeta simbola signifo de la septaga semajno. Jesuo Kristo ne devis **reveni** ĝis la fino de la unuaj 6 000 jaroj de la tera historio, kaj en neniu kazo antaŭ tiu tempo.

V.10: "La tago de la Sinjoro venos **kiel ŝtelisto**; en tiu tago la ĉielo forpasos kun granda bruo, la elementoj solviĝos kun granda brulo, kaj la tero kaj la faritajxoj en ĝi forbrulos."

Jesuo konfirmas ĉi tiun bildon de la "**ŝtelisto**" en Apokalipso 3:3: "Memoru do, kiel vi ricevis kaj aŭdis, kaj observu kaj pentu. **Se vi ne viglos**, mi venos **kiel ŝtelisto**, kaj **vi ne scios**, en kiu horo mi venos sur vin." Sed ĉi tiu kriterio nur koncernas kristanojn, kiujn li konsideras "**mortintaj**", dum ili ankoraŭ "**vivas**", tio estas, engaĝitaj sed malfidelaj kaj ribelemaj kristanoj. Liaj veraj elektitoj do ne zorgas pri kaj konfirmas ĉi tiun ideon; ekde 2018, li sciigis al ili la precizan daton de sia alveno, tio estas, la printempan tagon de 2030.

La ideo pri veno "**kiel ŝtelisto**" sugestas, ke lian revenon ne antaŭas debatoj kaj publika konsultado pri ĉi tiu temo. Ĉi tion konfirmas la nuna silento pri li. La homaro fariĝos pli kaj pli maltrankvila, sed ne pri la reveno de Jesuo Kristo, ĉar ĉi tiuj zorgigaj temoj estas teraj kaj nur teraj: ekonomia ruino, milito

kontraŭ Rusio, problema mult-etna kunvivado, islamaj atencoj; kaj tio, sen forgesi la tutmondan varmiĝon observitan tra la planedo.

Post kvin jaroj, Jesuo revenos, enkondukante la unuan tagon de la sepa jarmilo. En tiu tago, liaj elaĉetitaj elektitoj eniros eternan ĉielan vivon, kaj ĉiu homa kaj besta vivo sur la tero vivos siajn lastajn tagojn.

La lasta konflikto spertita kaj pelita de la spirito de "terminatoro" okazis en unika kaj tre aparta kunteksto de informado-interŝanĝo neniam antaŭe egalita. La paco, kiu antaŭis ĝin, favoris ĉi tiujn interŝanĝojn ebligatajn de la inventoj de Usono de Nordameriko; kaj unue la reto "interreto", inventita por milita uzo, poste forlasita al publika servo. Tio igis ĝin la hoko por konkera militema aliro. En kelkaj jardekoj, ĉiuj landoj de la tero estis konektitaj per ĉi tiu reto, kiu evitas naciajn limojn. Samtempe, Usono ankaŭ antaŭenigis tutmondigitan internacian komercon celantan favori la interŝanĝon de ĉiuj surteraj produktadoj. Investante siajn financojn en entreprenojn, kie laboro estas la plej malmultekosta, ili eksponente pliigis siajn riĉaĵojn. Sed ĉi tiu politiko favoris malriĉajn fremdajn landojn kiel Ĉinio kaj Barato, sed ĝi ankaŭ kaŭzis la malaperon de la laborpostenoj de usonaj laboristoj; Usono tiel malriĉiĝis kaj ŝuldiĝis. Imitante ĝin, eŭropaj landoj ankaŭ perdis siajn laborpostenojn kaj siajn hejmajn industriajn produktadagadojn. Unu post la alia, ili fariĝis dependaj de ĉinaj importadoj.

Estis en tiu ĉi bedaŭrinda kunteksto, ke Dio frapis la homaron per la "terminatora" viruso nomata Covid-19. Kaj en tiu sama jaro, alia "terminatora" viruso estis elektita prezidanto de Ukrainio. Lia milito kontraŭ la rusofiloj de Donbaso vekis la koleron de la prezidanto de Rusio. Ĝis lia interveno sur ukraina teritorio la 24-an de februaro 2022. Prezidanto Putin decidis prezenti sian militon sub la nomo "speciala operacio", kaj tiu ĉi nomo ne estas uzurpita sed bone pravigita de la aparta naturo de tiu ĉi konflikto. Pravigita jes, sed ne nepre favora, kaj mi klarigos kial, lumigita de la aktualaj eventoj de tiu ĉi milito.

La nuna kunteksto estas tiu de vere severa kaj senkompata milito kondukata inter du popoloj longe unuiĝintaj en Sovetrusio. Ĝi estas do interna milito, kiu fariĝis nacia de kiam Ukrainio sendependiĝis. La rusaj fratoj batalas unu kontraŭ la alia terure pro la deziro de la ukrainaj partizanoj pri libereco. Donante al ĉi tiu milito la nomon "speciala operacio", la rusa prezidanto volis konservi komercajn rilatojn kun okcidentaj popoloj, kiuj ankaŭ subtenas Ukrainion. Kaj ĉi tiu konservita ligo estis subtile ekspluatita de Ukrainio, kiu transportis mortigajn dronojn al Rusio en antaŭveturiloj speciale desegnitaj de siaj teknikaj genioj, kiuj el Rusio detruis strategiajn aviadilojn parkitajn ĉe siaj deterigejoj tre malproksime de Ukrainio. Oni parolas pri 40 aviadiloj detruitaj aŭ difektitaj, kaj aliaj agoj nuntempe estas farataj kontraŭ rusaj aviadiloj sur rusa grundo per dronoj gvidataj de enfiltritaj agentoj aŭ per telefona teleregilo. Ĉi tiu milito, al kiu Rusio rifuzas doni ĉi tiun nomon, favoras ĉi tiujn enfiltriĝojn. En la pasinteco, kiam du landoj militis, ĉia komerco inter la du oficiale ĉesis, ĝuste por malhelpi malamikan enfiltriĝon. La sekureco de ambaŭ militemuloj dependis de plifortigita kontrolo de la limregiono, kiu ofte fariĝis la milita fronto, la batalkampo. Ĉi tiu kompleta apartigo nun estas esenca por Rusio, kiu devas kompreni, ke ĝi alfrontas internan civitan militon kaj ke malamikaj ukrainoj estas

inter ĝia loĝantaro. Krome, estis per etna purigado, ke Ukrainio komencis sian batalon kontraŭ rusofiloj, Rusio kaj ĝia kulturo sur sia teritorio.

Sed la metodo ĵus uzata de la ukrainoj havos neantaŭviditan sekvon: de nun, ĉiu komerca transporto per antaŭfilmoj, kamionoj aŭ konteneroj fariĝos suspektinda. Ĉiu malamiko, kiu volas kaŭzi damaĝon, povos imiti Ukrainion kaj transporti siajn dronojn aŭ eksplodaĵojn al sia kontraŭulo uzante la pretekston de komerco. Monda komerco tial verŝajne estos masive trafita. Ĝuste pro siaj iniciatoj truditaj eĉ al siaj okcidentaj aliancanoj, la ukraina tendaro meritas la nomon "Terminator"; detruo de rusaj gasduktoj kaj nun suspekto pri komerca transporto. Ĉi tiu aliancano povas esti nur tiu de "frenezuloj" kaj vere "falsaj aliancanoj", kiuj baldaŭ estos viktimoj de rusa kolero ekbruligita de sia aliancano, kiu eskapis el la orienta tendaro.

Dum tri jaroj, francaj ĵurnalistoj atendis kaj esperis la finon de ĉi tiu milito per intertraktadoj, kiuj ŝajnas ĉiam pli neeblaj. Ili estas alfrontitaj, sen scii, kun la agado de la ĉiopova Dio, kiu inspiras ĉiujn spiritojn de ĉi tiuj kreitaĵoj por bono kaj malbono, ĉar li uzas la diablon kaj liajn demonojn, kiuj faras nur tion, kion li rajtigas ilin fari. Dio postulas ĉi tiun absolutan potencon inspirante ĉi tiujn vortojn cititajn en Amos 3:6: "*Ĉu oni blovas trumpeton en urbo, kaj la popolo ne timas? Ĉu venas malbono en urbon, kaj la Eternulo ne kaŭzis ĝin?*" La Spirito ankaŭ diras en Lamentadoj 3:37-38: "*Kiu diras, ke io okazas, sed la Eternulo ne ordonis ĝin? Ĉu ne laŭ la volo de la Plejaltulo venas kaj malbono kaj bono?*"

La nuna milito de Ukrainio kontraŭ Rusio okazas en kunteksto, kie informoj cirkulas en reala tempo sub la juĝo de miliardoj da homoj, ĉiu kun sia propra opinio pri la temo. Ĉi tiu aparta kunteksto donas al ĉi tiu konflikto ĝian unikan kaj novan karakteron, ĉar ĝi neniam estis spertita en ĉi tiuj kondiĉoj antaŭe. Kaj la okcidenta mondo eraras montrante sian admiron por la atingoj plenumitaj de ĉi tiu malgranda lando, kiu estas Ukrainio, kiu ja ne estas tiel malgranda. Fakte, ni trovas en ĉi tiu konflikto la principon de la batalo, kiu kontraŭstarigis la junan adoleskanton Davidon kontraŭ la filistra giganto Goliato. Krom ke ĉi tiu Davido ne profitas de la beno de Dio, ĉar li hodiaŭ enkarnigas la bildon mem de la tipa ribelanto, kiun Dio malamas kaj kondamnas.

La sukcesoj de Ukrainio baziĝas ĝuste sur la malegala milita ekipaĵo de la du batalantoj. Mankante militŝipojn, Rusio ne povas reciproki la batojn, kiujn ĝi kaŭzas al la grandaj ŝipoj de Ukrainio ĉe la Nigra Maro; tiom grandaj, ke ili reprezentas neprevideblan celon por virabeloj aŭ gviditaj misiloj. Ĉar kio estas nova kaj fundamenta en ĉi tiu konflikto estas la progreso de gvidita misilteknologio, teknologio, de kiu neniu alia milito antaŭ ĝi profitis. Jam Goliato estis nevenkebla en proksima batalo, kaj Davido mortigis lin per ŝnurĵetilo, ĵetarmilo, kiu mortigas de malproksime. Kaj poste, indas memori, ke neniu lando, kiom ajn potenca, kiel Francio, Anglio, Usono kaj Sovetunio, sukcesis venki siajn koloniigitajn malamikojn ĝuste pro la malgranda grandeco de la batalgrupoj, kiuj iras al la arbustaro kaj konstante ĉikanas per atakoj la armeojn, kiuj havas potencajn modernajn armilojn, kiel ataktankojn kaj ĉashelikopterojn. En Afganio, la rezisto, ekipita per raketlanĉiloj liveritaj de Usono, detruis la rusajn helikopterojn, kiuj estis ambaŭ imponaj sed tre vundeblaj. Tiel estis plurfoje pruvite, ke la malgranda povas havi avantaĝon kontraŭ pli granda. Kaj kion

instruas al ni la vivo? Ĉu la homo ne estas minacata de morto de vespoj, krabroj aŭ moskitpikoj, aŭ de serpentoj kun mortiga veneno? Aŭ, eĉ pli malgrande, de mikroboj kaj virusoj nevideblaj al la homa okulo? En la kazo de Ukrainio, Rusio estas elektita pro pluraj kialoj. Kvankam apartigita de Ukrainio per limo, etna ligo ekzistas kaj pravigas la elekton de prezidanto Putin nomi sian batalon "speciala operacio", ĉar ĝi donas al lia ago punan celon, konservante la esperon revenigi la ukrainan popolon kaj ilian teritorion al lia tendaro. Sed la konflikto nun ŝanĝiĝas laŭ naturo pro la okcidenta engaĝiĝo, malkaŝe malamika kaj favora al Ukrainio. La rusa prezidanto rimarkas, kiel ĉiu povas, ke la subteno donita al Ukrainio iras preter nuraj komercaj aliroj kaj delonge prenis formon de maskita kaj malkonfesa kunmilitemo. La nomo "Speciala Operacio" kontraŭdiras la akuzojn faritajn de certaj okcidentanoj kontraŭ Rusio, kiun li akuzas pri preparado de milito kontraŭ ili kaj kontraŭ NATO. Ĵurnalistinoj eldiras sensencaĵojn, kiuj montras ilian mankon de inteligenteco: mi elektas ĉi tiun ekzemplon: "Putin nur rekonas forton, tial ni devas batali kontraŭ li kaj timigi lin." Mi respondas: "Sur kiaj ekzemploj baziĝas ĉi tiuj rimarkoj?" Kiam kaj sub kiaj cirkonstancoj Rusio montris, ke la forto de sia malamiko aŭ malamikoj igis ĝin kliniĝi kaj rezigni pri siaj agoj? Ankoraŭ, ĝis hodiaŭ, neniam." En Afganio, ne timo venkis ĝian militan potencon, sed raketoj liveritaj de Usono. Unuopa homo armita per raketlanĉilo estas pli danĝera por helikoptero aŭ tanko ol armeo ekipita per fusiloj.

Rekta milito kontraŭ la Okcidento prenos tre malsaman formon, ĉar Rusio estos liberigita de ĉiuj limigoj, kiujn Ukrainio ankoraŭ nuntempe ĝuas. Krome, en la milito kontraŭ Rusio, okcidentaj ŝipoj estos same vundeblaj al dronaj atakoj kiel rusaj ŝipoj en la Nigra Maro. Sed ni atendas, kiel Rusio punos la koleron, kiun Ukrainio ĵus kaŭzis al ĝi sur sia rusa teritorio, kie ukrainaj dronoj atakis, kaj pli-malpli detruis, ĉirkaŭ kvardek neanstataŭigeblajn rusajn strategiajn bombaviadilojn. Ukrainio ankaŭ ĵus atakis, per simplaj dronoj, misilajn lanĉejojn instalitajn sur rusa grundo apud Brjansk. La pikanta muŝo ĉikanas la taŭron, kiu, pli ol iam ajn, vidas ruĝon. Seniluziigita kaj rezignacia, prezidanto Trump prepariĝas retiriĝi de la problemo de eŭropa milito.

Post mallonga tempo, okcidentaj popoloj malkovros kiom vera estas tiu diraĵo: "Perdita tempo neniam reakireblas"; kaj mi ŝatus atentigi, ke la samo validas por "perditaj ŝancoj".

M38 - Ne paco sed la glavo

Ĉi tiuj vortoj, diritaj de Jesuo Kristo en Mateo 10:34-36, alprenos vere militecan laŭvortan aplikon en nia tempo: "***Ne pensu, ke mi venis, por alporti pacon sur la teron ; mi ne venis, por alporti pacon, sed glavon***. *Ĉar mi venis, por meti homon kontraŭ lian patron, kaj filinon kontraŭ ŝian patrinon, kaj bofilinon kontraŭ ŝian bopatrinon; kaj la malamikoj de homo estos liaj domanoj*. " Ĉi tiuj vortoj, diritaj de Jesuo, ĉiam estis interpretitaj nur por pravigi la religiajn persekutojn, kiuj trafis liajn verajn disĉiplojn. Kaj citante " la homojn de lia

domanaro ", la teksto ŝajnas fakte konfirmi ĉi tiun aliron. Kaj irante eĉ pli foren en ĉi tiu senco, Jesuo poste deklaras en la versoj 37 kaj 38: "Kiu amas patron aŭ patrinon pli ol min, ne estas inda je mi; kaj kiu amas filon aŭ filinon pli ol min, ne estas inda je mi; kiu ne prenas sian krucon kaj sekvas min, ne estas inda je mi . "

Mi rimarkas, ke ĉe tiuj homoj de la domo, Jesuo ne mencias "sian edzinon". La kialo estas spirita, ĉar Dio oferas sin en Kristo pro amo al " *sia fianĉino* ", kiu indikas la asembleon de siaj elektitoj. Kaj kiel Dio mem faris, en Kristo, la viro elektas sian edzinon, dum li ne elektas sian patron kaj patrinon, des malpli siajn fratojn kaj fratinojn. Sed malgraŭ ĉi tiu spirita kaŭzo, la virino elektita de la viro povas fariĝi faligilo por li kaj ŝi ne havas, por la viro, prioritaton super Dio.

Konkurenco inter Dio kaj unu el la du geedzoj estas la kaŭzo de perdo de savo por amasoj da viroj kaj virinoj. Kvankam kreitaj por reagi karne, homoj devas kompreni, ke la modelo de la elektito estas senseksa, kiel estas la anĝeloj unue kreitaj de Dio. Tamen, la granda projekto de savo efektivigita de Dio finiĝos kiel ĝi komenciĝis, tio estas, kun elektitaj homaj kreitaĵoj transformitaj kaj formitaj laŭ la modelo de la anĝeloj. La elektitoj distingiĝas de la falintaj per sia kapablo prioritati diajn valorojn super teraj karnaj valoroj.

La konsekvenco de ĉi tiuj homaj elektoj, ke Dio volas esti libera, permesas al li elekti siajn elektitojn kaj kondamni aliajn indiferentajn aŭ ribelemajn kreitaĵojn. Kaj por ĉi tiu alia kategorio de homoj, la malestimo al Dio kaj lia vero estas pagata per murdaj militoj, kies religia kaŭzo ne estas ŝajna aŭ ŝajne forestas. Tial estas esence kompreni, ke Dio estas la organizanto de ĉiaj formoj de milito, civilaj aŭ internaciaj, kiuj havas, por li, la solan celon elimini kreitaĵojn, kiujn li juĝas indaj je vivo. Jen kion li deklaras, kiam li diras en Romanoj 9:20: "*Sed kiu vi estas, ho homo, por disputi kun Dio? Ĉu la kreitaĵo diros al tiu, kiu ĝin kreis: 'Kial vi faris min tia? ' Ĉu la potfaristo ne havas potencon super la argilo , por fari el la sama maso unu vazojn por honoro kaj alian por malhonoro?'*" Kio se Dio, volante montri Sian koleron kaj konigi Sian potencon, toleris kun multe da pacienco **la vazojn de kolero, pretajn por detruo** , kaj konigis la riĉecon de Sia gloro sur la vazojn de kompato , **kiujn Li antaŭe pretigis por gloro** ?

La religio de la vera Dio kontraŭas absolute la humanisman penson, kiu konkeris la mensojn de okcidentaj homoj. Ĉi tiu humanismo anstataŭigas la amon, kiun la Kreinto Dio, la vera "**Patro**" de ĉiu ĉiela kaj tera vivo, meritas ricevi kiel simplan dankemon. Estas por ke homoj komprenu ĉi tiun deziron de Dio, ke li kreis ilin kapablaj generi kaj doni vivon al infanoj. La tera patro lernas la aflikton kaj suferon maljuste truditajn al Dio, kiam liaj propraj infanoj malobeas lin. Tiel, pro la samaj kialoj, Dio kaj homoj ĉiu suferas laŭ sia propra skalo; homa por siaj kreitaĵoj, kaj dia por la sola Spirito de la Kreinto Dio.

La frustrigo suferita de Dio estas grandega, nemezurebla kaj maljusta laŭ sia propra maniero. Ĉi tiu situacio tial eksponas la sendankanon al lia justa kolero. Estas vere, ke Dio lasas la homon libera ami lin aŭ ignori lin, sed ĉi tiu elekto ne estas sen konsekvencoj, ĉar responde, Dio ofertas nur sian nekompareblan amon aŭ sian venĝeman koleron. Tamen, ekde la jaro 2020, ni eniris la ciklon de lia fina puno. La okcidenta homaro profitis de longaj jaroj da paco favoraj al la studado de lia rivelita vero tra lia Sankta Biblio. Sed ĉi tiu tempo favora al konvertigo estis uzata nur por aprezi homajn teknikajn inventaĵojn, kaj kiel Jesuo antaŭdiris,

amasoj da homoj estis delogitaj de la mirindaĵoj atingitaj de sciencistoj, la novaj gvidantoj de okcidentaj homaj korpoj kaj mensoj. La liberpensuloj de pasintaj jarcentoj sukcesis liberigi homojn de religia "opio", sed fakte ili nur transdonis ĉi tiujn homojn al humanisma kaj scienca kultura "opio", kaj por iuj, politika aŭ ekonomia. Ĉar laŭ la inspiro de Jesuo Kristo: "*Ĉiu estas sklavo de tio, kio venkas lin*."

Mi havas la feliĉon kaj la avantaĝon ne esti sekvinta ĉi tiun vojon de pereco, tio ekde la jaro 1980, kiam en la sabato de la 14-a de junio, mi subskribis mian aliancon kun Dio en Jesuo Kristo ricevante lian bapton. Nun, mi skribas ĉi tiun mesaĝon, en ĉi tiu sabato de la 14-a de junio 2025, kiun la novaĵoj markas per la eksplodo de totala milito. Ekde la 13-a de junio, je la 2:15 a.m., Israelo lanĉis aeratakon kontraŭ Irano, akuzita pri preparado de atombomboj. Ĉi tiu akuzo memorigas pri tiu, kiun Usono faris kontraŭ la Irako de prezidanto Saddam Hussein kaj kiu servis, maljuste, kiel preteksto por ataki kaj renversi lin. Krom ke ĉi-foje, la akuzo ne estas malvera, kaj Israelo vidas en ĉi tiu preparado de nukleaj armiloj fare de Irano gravan ekzistecan riskon agnoskitan de siaj okcidentaj aliancanoj. Por israelanoj, la sperto estas dolora, kaj la unua konsekvenco estas la malhelpo iri al sinagogoj por honori la sabaton de la Kreinto Dio. Ĉar, trafitaj de iranaj misiloj, ili estas devigitaj resti en ŝirmejoj laŭ ordono de la ŝtatestroj.

La koincido de datoj igas min interpreti ĉi tiun novan etapon de la milito inter Israelo kaj la ŝijaisma islama Irano kiel signon de la Kreinto Dio, kiu deziras al mi, laŭ sia propra maniero, feliĉan naskiĝtagon, ĉar mi estas hodiaŭ, kiel nova naskiĝinto: 45-jaraĝa. Kaj por plene kompreni ĉi tiun logikon, vi devas scii, ke la temo de la Tria Mondmilito estis la sola objekto de miaj profetaj certecoj. Mi sinsekve pensis, ke mi vidos ĝin plenumiĝi en 1983, poste en 1993. Post ĉi tiu dato, mi jam ne povis dati ĝin. Kaj estis la evoluo de mondaj novaĵoj, kiu redonis al ĝi signifon la 24-an de februaro 2022, kiam Rusio eniris la teritorion de Ukrainio.

Oni devas kompreni, ke en Daniel 11:40 ĝis 45, la Spirito priskribas la strategion de la Tria Mondmilito, en la momento kiam Rusio invados kaj detruos la Okcidentan Eŭropon de la papa Romo. Sed ĉi tiu reliefigo priskribas nur la parton de ĉi tiu milito, kiu malkaŝas la celon, kiun Dio donas al ĝi, prezentante la papan Eŭropon al siaj elektitaj oficistoj, la celon de sia kolero. Ĉi tiun fundamentan momenton antaŭas preparaj militoj en Ukrainio kaj Gazao, kaj la ago gvidata hodiaŭ de Israelo kontraŭ Irano markas la finan fazon de ĉi tiu preparo. Ĉar ĉi tiu atako havos tutmondajn konsekvencojn kaj por la Okcidento kaj por la prezidanto de Rusio, kiu vidas Israelon ataki kaj provi detruiri Iranon, sian provizanton de dronoj. La militema agado de Israelo tial influas ĝiajn interesojn kaj kondamnas ĉian ŝancon de interkonsento kun Usono, la sponsoroj de Israelo. La pacprojekto serĉata de Donald Trump tiel fariĝas nerealigebla. Kaj siaflanke, la rusa prezidanto Vladimir Putin nun vidas Israelon kiel lancopinton de la okcidenta tendaro atakanta sian aliancanon Irano. Tio helpas kompreni lian okupadon **de Izrael**, kiun li invados laŭ Daniel 11:41: "*Li eniros **la belegan landon**, kaj multaj estos renversitaj; sed Edom, Moab, kaj la ĉefoj de la Amonidoj estos savitaj el lia mano.*"

Ĉi tiu batalo, kiu komenciĝas inter Israelo kaj Irano, estas des pli grava, ĉar Irano estas la lando, en kiu islamismo, tio estas, agresema islamo, aperis ekde la renverso de la "ŝaho" fare de ajatolo Ĥomejni. Kaj mi kredas, ke necesas memori, ke ĝuste en lia posedaĵo en Neauphle-le-Château, en Francio, ĉi tiu maljunulo preparis sian islaman revolucion. Denove, la partopreno de Francio en gravaj mondaj eventoj estas konfirmita. Mi do trovas min en strategia loko, kiu permesas al ni kompreni mondajn eventojn, kaj mia profeta ministerio en la servo de Dio tiel trovas sian sencon kaj pravigon. La nova demokratia respublikana reĝimo aperis en Eŭropo, en Francio, kie ĝi anstataŭigis la konstantan monarĥan reĝimon. Francio tiel portas la pezan respondecon kaj kulpon pro tio, ke ĝi eniris ribelon kontraŭ Dio, kaj ĝi ankaŭ portas la respondecon de la aliaj nacioj, kiuj poste imitis ĝin. La gvidanto estas la ĉefa kulpulo, kaj en nia nuna situacio, la deklaroj de prezidanto Macron portas gravajn konsekvencojn. Francio estas malĝoja ekzemplo de dupliceco kaj oportunismo. Kaj mi kredas, ke pro ĉi tiu speco de konduto Dio igis ĝin ekzisti. Kunlaboranto de Nazia Germanio, ĝi troviĝis, danke al Generalo de Gaulle kaj la brita ĉefministro Winston Churchill, inter la kvar venkintaj landoj de la Dua Mondmilito. Kaj hodiaŭ, prezidanto Macron enkarnigas ĉi tiun francan naturon per siaj multfacetaj deklaroj, per kiuj li celas personan profiton en ĉiu situacio. Sed ni estu justaj, li havas malmultan elekton, ĉar la lando, super kiu li prenis la prezidantecon, konsistas el homoj reprezentantaj tre kontraŭajn ideojn; kaj kontentigi kontraŭajn pensulojn estas defio, la certeco de neebleco. Bedaŭrinde por ili, liaj eŭropaj kolegoj vidas lin kiel la gvidanton de lando ekipita per nukleaj armiloj, sen kiuj lia opinio estus ignorata kaj malestimata. Dum la etna miksaĵo de eŭropaj socioj devigas gvidantojn akcepti kompromisojn, la dia ordo postulas fidelecon kaj unuecon. La du modeloj estas tute nekongruaj ĉar ili estas absolutaj kontraŭoj. La plano de Dio plenumiĝas; li povas tiel montri la frukton portatan de la homaro, kiu apartigas sin de li.

Homoj trafita de malbeno falas en la kaptilon de siaj multnombraj kontraŭdiroj, kaj la rezulto estas jena: ili gloras liberecon sed, kaŭzante al ili pli kaj pli da problemoj, ili laboras por redukti ĝin. En Francio, la nacia moto proklamas egalecon, sed la libereco de la riĉuloj igas la landon tre malegala. Ankoraŭ en Francio, ili gloras fratecon, sed disŝiras unu la alian kaj batalas unu kontraŭ la alia ideologie. Ĉi tiu rezulto eĉ ne estas malaprobinda, ĉar ĝi estas simple logika kaj neevitebla. Mi aŭdas en televido homojn, kiuj sincere serĉas solvojn al la problemoj, kiuj aperas; sed mi aŭdas nur, "ni devas... ni nur devas...", kiuj argumentas kiel muzikaj cimbaloj sen iam havi konkretan efikon; kaj tio, pro la simpla kialo, ke la problemoj, kiuj aperas, estas kaŭzitaj de situacio konstruita laŭlonge de la tempo, kiu fariĝas, je certa nivelo, neriparebla.

Dio permesis al homoj organizi siajn vivojn laŭplaĉe, kaj ignorante Lian unikan saĝon, ili kreis nesolveblajn problemajn situaciojn, kies plej malbona ekzemplo estas ĝuste ĉi tiu etna miksaĵo, kiu konsistigas la kaŭzon de la plej gravaj naciaj danĝeroj. Kaj rilate al tio, la franca modelo ankoraŭ estas ĉe la avangardo pro sia kolonia pasinteco en islamaj landoj. Ĉiuj ĉi tiuj koloniigoj finiĝis per militoj, kiuj lasis inter la koloniigitaj neforgeseblajn kaj, por iuj, nepardoneblajn amarajn memorojn.

Gravas rimarki, ke en siaj publikaj deklaroj, Jesuo Kristo traktis nur spiritajn aferojn; li nur pridubis la maljustecon faritan kontraŭ Dio, memorigante, ke sur la tero, maljusteco konstante trafus la malriĉulojn. Riĉeco kaj malriĉeco estas la sekvoj de vivo sen Dio, kiu ne respondecas pri la malboneco kaj egoismo de siaj kreitaĵoj. Montrinte ĉi tiujn maljustajn valorojn, la pekema mondo, kiu ne profitis de " *paco* ", nun estos transdonita al la " *glavo* " por sia detruo. Fakte, ĉi tiu " *glavo* " estas anstataŭigita en nia tempo per la "tranĉilo", kiun infanoj uzas por mortigi aliajn infanojn aŭ plenkreskulojn. Jen la kazo de la 14-jaraĝa franca knabo, kiu mortigis Mélanie, 31-jaraĝan lernejinstruistinon. Ĉi tiu murdema konduto de infanoj malkaŝas la nivelon de malbeno atingitan en niaj okcidentaj socioj, fortranĉitaj de Dio sed transdonitaj al la interreto. Ĉi tiu frukto pravas, ke Dio transdonas ilin al la malbonaj demonoj kaj ke iam ajn povas okazi la plej malbona. Ĉi tiuj mortigaj fruktoj konfirmas la plenumiĝon de ĉi tiuj vortoj cititaj en Apokalipso 9:13-14: " *La sesa anĝelo trumpetis. Kaj mi aŭdis voĉon el la kvar kornoj de la ora altaro, kiu estas antaŭ Dio, dirantan al la sesa anĝelo, kiu havis la trumpeton: Malligigu la kvar anĝelojn, kiuj estas ligitaj en la granda rivero Eŭfrato.* "

Tiuj kvar anĝeloj estas la ĉielaj demonoj, tiel nevideblaj por homoj kiel Dio povas esti. Sed ilia nevidebleco ne obskuras ilian kapablon damaĝi. Kaj ĉiu homa kreitaĵo scias, ke ĝi konsistas el korpo kaj spirito. Ni homoj ankaŭ havas videblan korpon kaj nevideblan spiriton. La sola diferenco inter ni teraj kreitaĵoj kaj la ĉielaj anĝeloj koncernas la naturon de niaj korpoj. Kaj religia kredo komenciĝas per ĉi tiu rekono de la ekzisto de ĉielaj anĝeloj dotitaj per nevidebla ĉiela korpo. Nu, por kontakti homojn, demonaj spiritoj ne petas ian ajn permeson, ian ajn rajtigon; ili eniras la homan menson kie ajn la anĝeloj de Dio ne malhelpas ilin fari tion. Ĉi tiu situacio signifas, ke preskaŭ la tuta homaro povas kompreni, ke ĝi estas posedata de nevideblaj spiritoj, kiuj miksas siajn pensojn kaj ideojn kun niaj homaj pensoj. Nia rezisto al ĉi tiu influo komenciĝas per nia konscio pri ĉi tiu situacio, sen kiu ni jam estas konkeritaj, ligitaj kaj submetitaj al ĝiaj nevideblaj superaj spiritoj. Kaj nia vundebleco al iliaj agoj absolute postulas privilegian rilaton kun Dio, kiu sola povas liberigi siajn kreitaĵojn de ilia katastrofa influo. Kaj la plej bona afero, kiun Dio povas fari por siaj elektitoj, estas malfermi iliajn mensojn al la reala situacio, al kiu ili estas eksponitaj. Kaj tio konfirmas tiun malnovan popularan diraĵon: "antaŭavertito estas antaŭpreparita". En siaj mesaĝoj, la apostolo Paŭlo diras: " *Rezisti la diablon, kaj li forkuros de vi.* " Ĉi tiuj vortoj pravas, ke la diablo povas eniri la mensojn de la elektitoj mem; kaj estas ilia tasko scii kiel rezisti lin; estas same por ĉiuj demonoj, kiuj havas neniun potencon super homoj krom igi ilin ignori sian enmiksiĝon en iliajn homajn pensojn.

Spirita batalo estas gajnita je la nivelo de nia spirito, ĉar en ĝi okazas la batalo kontraŭ demonaj influoj. Demonoj scias, ke homoj mem estas tre malfortaj en siaj fizikaj korpoj. Kaj ĝuste per la allogo kaj avida deziro al frukto la diablo akiris regadon super la spirito de Eva. Ekde tiu tago de la unua peko, demonoj scias, ke la homa korpo estas la enirejo al la peko, kiun ili volas vekti en la homa animo. La vivita atesto de Eva avertas ĉiujn elektitojn de Dio kontraŭ ĉi tiu danĝero. Kaj ĉi tiu atesto plifortigas la bezonon respekti la normon de " *pura kaj*

malpura " preskribitan de Dio por ili en la sankta " *Leĝo de Moseo* ". Ne ekzistas ununura temo en la Biblio, pri kiu Dio esprimis sian opinion, kiu meritas esti ignorata. Demonoj okupiĝas pri konvinkado de siaj homaj viktimoj pri la malo, sed la elektitoj scias tion kaj ne lasas sin konvinki per ĉi tiu maljusta invito.

Post la misuzata " *paco* ", *la maljustuloj estas transdonitaj al la "glavo"*, anstataŭigitaj per tranĉiloj, pafiloj, kugloj, obusoj, misiloj kaj atombomboj. Sed la spirita signifo de la vorto " *glavo* " ne estu ignorata. Ĉar ĉi tiu sama termino " *glavo* " simbolas " *la vorton de Dio* ", laŭ Hebreoj 4:12: " *Ĉar la vorto de Dio estas viva kaj efika, pli akra ol ĉiu dutranĉa glavo, penetranta ĝis la disigo de animo kaj spirito, de artikoj kaj medolo, kaj juĝanto de la intencoj kaj pensoj de la koro.* " Ne estas senkaŭze, ke la puno de la Judoj de la malnova interligo estis plenumita de la romiaj trupoj. Efektive, la priskribo de la glavo en Hebreoj 4:12 estas tiu de la romia glavo, kiun la vorto de Dio uzas por puni sian judan popolon kulpan pri malfideleco kaj nekredo. Kaj ĉi tiu ago donas sencon al la vortoj de Jesuo, kiu " *venis por alporti pacon aŭ la glavon* " - tio estas, pacon kun li aŭ alie, punon kaj morton donitajn per la homa instrumento de lia venĝo, la logika frukto de lia perfekta justeco.

Nia scio pri Dio postulas, ke ni konsideru la du kontraŭajn aspektojn de lia dia naturo. La homo kapablas je la plej bona kaj la plej malbona; kaj Dio kreis lin laŭ sia bildo; li tiel postulas sian rajton je la plej bona kaj la plej malbona ago, ambaŭ estante taksataj laŭ liaj moralaj valoroj kaj la koncepto de lia perfekta justeco. Bedaŭrinde por la homaro, fajro el la ĉielo ne falas tuj sur ĉiun, kiu distordas la pensadon kaj juĝon de Dio. Se homo enmetas sian manon en la fajron, la tuja doloro igas lin rapide retiri ĝin, sed nenio tia protektas la homaron kontraŭ la mensogo, krom la atesto spertita de Adamo kaj Eva, kies pekon tuj sekvis kadukiĝo kaj aliro al morteco kaj ĉiuj aliaj malbenoj rivelitaj kaj truditaj de Dio al la kulpa paro. Efektive, ni pagas tre altan prezon por la tempo, kiu pasas inter la momento de la kulpo kaj tiu de ĝiaj konsekvencoj. La nekredanto kaj la nekredanto ne konscias pri la ekzisto de la du fazoj, sed lumigitaj de multaj historiaj bibliaj atestoj, la elektitoj konscias pri ĉi tiu principo. Same kiel la fizika korpo finfine misformiĝas pro malbona sinteno ripetata tro longe, la homa spirito malmoliĝas kaj fortiĝas, kiam ĝia juĝo ne estas pridubata. Jen estas la rolo de biblia revelacio. Dio konfidas al ĝi la malkaŝon de la veraj diaj valoroj, kiujn liaj elektitoj devas adopti kaj honori post pridubado de ilia heredaĵo blinde ricevita per homa transdono. " *La glavo de Dio* ", aŭ " *glavo de la Spirito* ", estas konstante aktivigita de Dio, por pritondi bonajn arbojn, por ke ili portu bonajn fruktojn, aŭ por noĉi kaj dehaki la trunkon de la arbo, kiu ne portas bonajn fruktojn. Konkrete, ĉi-jare, en mia malgranda ĝardeno, mi devis dehaki tri junajn persikarbojn, kiuj estis viktimoj de malsano, kiu intensiĝas ĉiujare, kaj du aliaj pli grandaj, ankaŭ trafitaj, senutile okupas la teron. Dio spertis ĉi tiun teran provon je ĉiela skalo, observante la maldankemon de ĉiuj kreitaĵoj naskitaj kaj vivantaj sur lia tero. Kiel mi faris kun bedaŭro, ankaŭ li devos dehaki la sendankajn arbojn, kies frukto estas putra, sen espero de pliboniĝo aŭ sana konvertiĝo.

Tage post tago, la minaco de mondmilito fariĝas pli preciza, kaj baldaŭ neniu dubos pri ĝia ekzisto. Apenaŭ imagebla komence de la tumultoj, hodiaŭ ĝia minaco estas pli kaj pli ofte svingata, sed por tiuj, kiuj kun mi dividas la

privilegion koni la planon profetitan de Dio, ĉi tiu mondmilito estas tiel certa kiel neevitebla dia juĝo. Ago de dia justeco estos plenumita. Sed laŭ ilia opinio, la nekredantoj kaj la ateismaj nekredantoj vidos en ĉi tiu konflikto nur la ŝajnajn homajn kaŭzojn, tio estas, rivalecojn pri teritorioj, en Ukrainio kiel en Israelo. Kaj la islama Irano neniam konsentis rekoni la legitimecon de la okupado de Palestino fare de la nunaj israelanoj. Fakte, ili ne malpravas, ĉar ilian instaladon trudas Usono, kiu eliris venka el la Dua Mondmilito. Sed por homoj, kiuj pretendas esti religiaj kaj servistoj de la sola Dio, la irananoj devus kompreni, ke ĉi tiu reveno de la judoj estis favorita de la volo de ĉi tiu Alaho, kiun ili deklaras "granda". Sed aŭ Dio estas granda kaj nur lia volo plenumiĝas sur la tero, ĉi tiu pri la reveno de la Judoj, aŭ alie Dio ne estas tiel granda kiel oni diras. Nu, la faktoj atestas per si mem, ke Dio ne malhelpis la Judojn reveni por ekloĝi sur parto de la grundo de sia iama nacio. La Irananoj do devus konsenti submetiĝi al la volo de Alaho, la sola Dio; des pli, ĉar la vorto Islamo signifas submetiĝon. Sed ĉi tio estas nur paradokso, kiun oni povas rimarki en ĉi tiu religio kreita de Dio por la disputo kaj la malbeno de la ribelema mondo apartigita de li kaj lia supera aŭtoritato.

Kiel ni vidas, la rekta implikiĝo de Irano en milito kontraŭ Israelo estas memorigilo pri ĉiuj etapoj de la dia malbeno, kiu falis sur la kristanan, sed malfidelan, okcidentan mondon. Dum longa tempo, la palestinanoj suferis la maljustecon perdi sian nacian grundon, kaj ilia lukto estis motivita nur pro ĉi tiu kialo. Sed de kiam Irano fariĝis "islama respubliko" en februaro 1979, religia elekto aldoniĝis al la palestina naciisma afero, kaj ĝia lukto fariĝis tiu de ĉiuj islamanoj, aŭ preskaŭ ĉiuj; ĉar en realeco, nur la plej agresemaj islamanoj efektive partoprenas en ĉi tiu batalo. La 26-an de marto 1979, la packontrakto subskribita inter Egiptujo kaj Israelo donis esperon pri solvo de la problemoj de la Proksima Oriento. Sed la islamigo de Irano pridubigis ĉi tiun esperon pri paco kaj kondamnis ĝin, kiel montras la novaĵoj de 2025. Ĝis nun, escepte de Jordanio, aliaj arabaj landoj subtenis la islaman aferon sen partopreni en teroristaj agadoj, sed ili estas indignigitaj de la maljusteco farita kontraŭ siaj palestinaj fratoj.

La Sankta Biblio sole preparas la homan animon por kompreni kaj akcepti la decidojn de Dio, kiuj favoras iujn malprofite al aliaj. Ĉi tiu akcepto baziĝas sur la rekono de Lia suverena volo. Ĉar al nekredanta observanto, la ekstermado de la Kanaanidoj por la bono de la Izrael de Dio povas ŝajni tute maljusta kaj neakceptebla. Kaj kion li eble pensus, kiam li vidos ĉi tiun saman Izraelon transdonitan al siaj malamikoj kaj deportitan al Babilono en Ĥaldeo? Nur vera fido, nutrata de biblia atesto, povas kompreni la signifon de ĉi tiuj agoj truditaj de Dio al sia popolo kaj siaj malamikoj. Tamen, Islamo ĉerpas sian inspiron de la Korano de Mohamedo, lia profeto, kaj ne de la Sankta Biblio verkita de Moseo sub la diktaĵo de Dio.

Iŝmael, la patriarko de la nuntempaj arabaj popoloj, servis la veran Dion kiel la plej aĝa filo de Abraham. Sed konkurenco kun Izrael kondukis liajn posteulojn al pagana idolkulto. Kaj nur komence de la 7-a jarcento Mohamedo ricevis la inspiron por la skribaĵoj de sia Korano. La religio de la sola Dio tiam estis reprezentita ekskluzive de judismo kaj romkatolikismo; ambaŭ estis trafitaj de la dia malbeno. Tial en ĉi tiu tempo de granda spirita mallumo, konfirmita de mallumo kaŭzita de du vulkanoj inter 533 kaj 538, Islamo estis trudita de

Mohamedo per la forto de la glavo, fakte, la araba sabro; detalo kiu igas ĝin nekongrua kun la mildeco kaj martireco de la elektitoj de vera kristanismo.

La Sankta Biblio prave invitas homojn " *provi la spiritojn, ĉu ili estas el Dio* " en 1 Johano 4:1-2: " *Amitaj, ne kredu al ĉiu spirito, sed provu la spiritojn, ĉu ili estas el Dio; ĉar multaj falsaj profetoj eliris en la mondon.* " Evidente, Mohamedo ignoris ĉi tiun averton, sed por scii ĉi tiun averton, li devus legi la Sanktan Biblion, kiun la katolikismo instruis parte latine al privilegiitaj malmultaj kleraj homoj. Johano poste diras en verso 2: " *Per ĉi tio vi konas la Spiriton de Dio: ĉiu spirito, kiu konfesas, ke Jesuo Kristo venis en la karno, estas el Dio.* " **Atentu!** Ĉi tiu kriterio citita de Johano validis nur por lia tempo, ĉar post lia malapero, la diablo ekposedis la Romkatolikan Eklezion, kiu " *konfesis Jesuon venintan en la karnon* " kaj tamen neniam estis la modelo de la vera disĉiplo de Jesuo Kristo, ĉar ekde sia origino neniam estis rekonita de Dio.

La Sankta Biblio estas la sola protekto, kiun Dio ofertas al siaj elektitoj, por ke ili forpuŝu kaj malakceptu la falsajn religiajn asertojn de falsaj Kristoj kaj aliaj falsaj profetoj. Kaj rilate al tio, la konsilo de Johano restas valida: " *Amitaj, ne kredu al ĉiu spirito, sed provu la spiritojn, ĉu ili estas el Dio, ĉar multaj falsaj profetoj eliris en la mondon.* " Kaj la kriterio por identigo restas hodiaŭ konformeco al la modelo konstruita per la biblia instruado de la Malnovaj kaj Novaj Atestoj; kaj ekde 1844, kaj 1994, per la observado de la **Ŝabato kaj la kompreno de la profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso**. Sed super ĉi tiuj kriterioj utilaj al homoj por identigi siajn verajn servistojn, Dio, kiu esploras la korojn kaj pensojn de ĉiuj siaj ĉielaj kaj teraj kreitaĵoj, identigas, sen eraro, ĉiujn, kiuj apartenas al li, en spirito kaj vero.

Israelo donas al sia ago kontraŭ Irano la anglan nomon "rising lion" (leviĝanta leono), kio signifas la vekiĝon aŭ la leviĝon de la leono. Ĝia nuna gvidanto transprenas la simbolon de la " **leono** ", kiun Dio atribuas al la tribo de " **Jehuda** " en Genezo 49:9: " *Jehuda estas juna leono . Vi revenis de la buĉado, mia filo! Li fleksas siajn genuojn, li kuŝas kiel leono, **kiel leonino: kiu lin levos?*** " Ĉi tiun mesaĝon metis Benjamin Netanjahu en fendon en la rokoj de la antikva muro de la templo, kontraŭ kiu la Izraelidoj venas preĝi kaj plori kaj deponi la mesaĝojn, kiujn ili adresas al la Kreinto Dio. Per sia ago, la gvidanto de Izrael volas asocii la Kreinton Dion kun sia ago. Kaj malgraŭ sia malbeno, kiun li ignoras, eblas kaj probable, ke Dio momente donos al li venkon kontraŭ Irano, kies islama religia engaĝiĝo estas eĉ pli malbenita kaj malpli legitima ol Izraelo, ĝia nekredanta kaj ribelema " *unuanaskito* ". La biblia mesaĝo, kiun Izraelo pretendas per ĉi tiu ago, prezentas nevenkeblan Izraelon, ĉar ĝin subtenas la forto de la vera Kreinto Dio, sed ĝia destino restas serioza, ĉar ĝi estos, kiel Okcidenta Eŭropo, invadita kaj kontuzita de rusaj batalantoj. Sed ĝuste sur la montoj de Izraelo la lastaj rusaj fortoj estos fine ekstermitaj, laŭ Daniel 11:45: " *Li starigos la tendojn de sia palaco inter la maroj, sur la glora kaj sankta monto. Tiam li venos al sia fino, kaj neniu helpos lin.* "

Sendube ĉi tiu verso el Genezo 49:10 donas al la nuna gvidanto de Izrael multe da espero: " *Ne foriĝos sceptro de Jehuda , nek leĝdonanto de inter liaj piedoj , ĝis venos Ŝilo; kaj al li la popoloj obeos.* "

La sola problemo por Izrael estas, ke *la* citita "Ŝilo" prezentis sin kiel la personon nomatan Jesuo Kristo, kies pekliberiga ofero estis rifuzita kaj malakceptita de lia nacio. Kaj ĉi tiu hebrea termino signifas: Tiu, al kiu ĝi apartenas. Ĉi tie ni vidas la tutan paradokson de la alproksimiĝo de la nuna militista Izrael, sed ĉi tio ankaŭ permesas al ni ne dubi pri la fina sorto, kiun Dio profetas por ili en Daniel 11:45.

M39 - Demandoj kiuj mortigas aŭ liveras

Dotante siajn kreitaĵojn per inteligenteco, la granda kaj unika kreiva Spirito donis al ili la rimedojn por kompreni la signifon, kiun li donas al la aferoj de la vivo. Ĉar la vivo prezentas la aspekton, kiun Dio volis doni al ĝi por bono, kiel por malbono; malbono, kiu utilas por ebligi al ni aprezi bonon. Ĉar pro la heredaĵo de peko kaj morto, kiu malkaŝas kaj punas ĝin, ni ĉiuj naskiĝas portantoj de malbono kaj ni ĉiuj pagas ĝiajn malagrablajn konsekvencojn.

En ĉi tiu malĝoja kaj seniluziiga vivvojaĝo, verso el la Sankta Biblio parolas al ni kaj diras al ni, esprimante la tutan saĝon de la Kreinto Dio, en Kohelet 7:14: "*En la bona tago ĝoju, kaj en la malbona tago konsideru: Dio faris ambaŭ, por ke la homo ne eksciui ion pri tio, kio estos post li.*" Kaj ĉi tiu nescio pri lia destino povas logike maltrankviligi lin. Nu, ĝuste ĉi tiu sento de angoro kondukas la homon pridubi sin mem. Ne trovante respondojn en si mem, li devas serĉi ilin aliloke. Tie la homa religia atesto ofertas siajn respondojn. Sed, kiun religion ni elektu, konsiderante la grandan oferton? Tie, la elekto estas favorita por iuj kaj tute ne por aliaj. Sed, scio multe pliigis tra la tuta tero kaj jam, Okcidento kaj la Mezoriento estas markitaj de la religio de la sola Dio. Nu, tra la tuta tero, Dio elektis kaj formis popolon devenantan de Abraham, la homo kun kiu Li faris interligon, inter 2000 kaj 1900 a.K. Abram, laŭ sia originala nomo, estis loĝanto de Ur en la Ĥaldeoj. Kaj por ĉiuj monoteismaj religioj, li estas la fondinta patriarko, sur kiu ili bazas sian legitimecon.

Jen kiam la atesto de la Sankta Biblio verkita de Moseo akiras sian plenan gravecon. Ĉar ĝi estas kaj restas la sola vojo por trovi la vojon, kiu kondukas al Dio. Ĝia supereco super la islama Korano estas grandega, ĉar Dio diktis al Moseo kion li skribu kaj ĉi tiu dia atesto estas markita per la miraklo. La veraj skribaĵoj diktitaj de Dio aŭ poste inspiritaj de lia Spirito, prezentas nefalsigeblajn kaj neimiteblajn nombrajn ciferojn, kiujn la rusa matematikisto Yvan Panin elstarigis. Mi ne eniros en demonstraĵon ĉi tie, sed la afero ekzistas kaj pravas, ke la Sankta Biblio ne estas ordinara libro. Laŭ la logiko de la historia vero rivelita en la Sankta Biblio, la interligo de Dio estis transdonita en la legitima linio naskita de Sara, la edzino de Abraham, tenata sterila ĝis la aĝo de cent jaroj. Ĉi tiu deveno pasas tra ilia sola filo nomita Isaak, poste tra lia filo Jakob, kiun Dio renomis Izrael. Kaj por konfirmi ĉi tiun aliancon, Dio transdonas ŝin al Egiptujo, de kie li venis por savi ŝin el la sklaveco trudita de nova faraono malamika al fremdaj hebreaj elmigrintoj. Ekde la komenco de la 7-a jarcento, Islamo pretendas la Dion

de Abram kiel posteulon de lia filo naskita de la servistino de Saraj. Sed ĉi tiu deveno havas neniun legitimecon, nek biblian nek historian, ĉar ĉi tiu naskiĝo estis la sekvo de manko de kompreno pri la plano de Dio; Abram kaj Saraj tiam estis preskaŭ centjaraj. Ilia renkonto kun la kreinta Dio, por kiu nenio estas neebla, ankoraŭ ne produktis fidon kaj totalan konfidon en liaj anoncoj. Sed Islamo iras tre malproksimen en sia pretendo, ĉar ĝi atribuas al Iŝmael la ekstergeedzan filon, la oferan oferon petitan de Dio; kion la Sankta Biblio kaj homa logiko refutas, ĉar ĝi estis, kompreneble, lia legitima filo Isaak, kiun Abram ligis sur la altaro kaj super kiu li levis sian ŝtonan tranĉilon, preta tratanĉi lian gorĝon. Dio haltigis lin kaj provizis al li virŝafon, kiun Abram oferis. Ĉi tiu ago de fido kondukis Dion al renomigo de Abram, Abraham kaj Saraj lia edzino fariĝis Sara. Ĉi tiu nomŝanĝo konsistigas la plej fortan ateston donitan de Dio al Abraham. Farante tion, Dio konfirmas sian interligon kun li kaj liaj legitimaj posteuloj; ion, kion Islamo kontestis ekde la 7-a jarcento, kiam ĝi aperis; dum la oferto de la virŝafo por ŝpari la vivon de Isaak estis sekvata de la liberigo de la hebreoj de liaj posteuloj el egipta sklaveco. Krome, ĉi tiuj du agoj profetis la pekliberigan oferon de Jesuo Kristo, kiu devis kompensi la pekojn de siaj solaj elaĉetitaj elektitoj, savitaj de la "dua morto", kiel Isaak estis savita de la unua morto.

Parolante pri la egipta popolo, mi memoras, ke ĉi tiu popolo, kiun Dio faris la tipa bildo de peko laŭ la ribelema konduto de la Faraono de la Eliro, estis adorantoj de la "suno" diigita sub la nomo "Re, aŭ Ra". Ĉi tiu kultado de la suno ankoraŭ hodiaŭ kondamnas amasojn da kristanoj, kiuj senkonscie honoras ĝin, per jarcenta religia heredaĵo. Ĉi tiu egipta peko ankoraŭ hodiaŭ konfirmas la kondamnon de Dio pri ĝia praktiko, ĉar la plano de savo organizita de Dio estas modelo de perfekta kohereco. Kaj pro ĉi tiu kohereco, mi proponas al ĉi tiuj senkonsciaj sunadorantoj, ke ili demandu al si ĉi tiun demandon: Ĉu Dio povus esti dediĉinta 15 jarcentojn da homa vivo al formado de la tipa juda homo de sia popolo, nur por forlasi ĉi tiun modelon ĉar Jesuo Kristo mortis krucumita antaŭ ol revivigi sin? Kie estas la logiko kaj kohereco de la Dio, kiu agas tiel?

Per ĉi tiuj demandoj, mi levas temon de escepta graveco, ĉar tiel farante, la homo, kiu asertas esti de Dio kaj sia savo en Jesuo Kristo, imputas al Dio nekoheran kaj nelogikan konduton, kiu malhonoras lin je la plej alta grado. Kiu ajn respondas ĉi tiun demandon ĝuste, kapablas trovi la vojon benitan de Dio. Kiu ajn ne respondas ĝuste, perdos sin mem kaj detruas sian esperon pri eterna vivo.

Dio estas la fonto de ĉia perfekteco, li pretendas ĝin kaj prave fieras pri ĝi. Tial misprezenti lian naturon, lian karakteron, lian bildon, konsistigas skandalon, kiun li punas per morto, kaj terura morto.

Ĉe la origino de la homa dramo, Eva faris ĉi tiun kulpon, viktimo de la falsaj sugestoj prezentitaj de la "serpento" posedita de Satano, la diablo. Mi memoras liajn vortojn cititajn en Genezo 3:4-5: "*Kaj la serpento diris al la virino: **Vi ne mortos** ; ĉar Dio scias, ke en la tago, en kiu vi manĝos de ĝi, tiam malfermiĝos viaj okuloj, kaj vi estos kiel dioj, sciante bonon kaj malbonon.*" Eva citis al li la vortojn de Dio, dirante: "*Sed pri la frukto de la arbo, kiu estas meze de la ĝardeno, Dio diris: **Ne manĝu de ĝi, nek tuŝu ĝin, por ke vi ne mortu.***" La vortoj parolitaj de Eva restarigas kaj malkaŝas la dubon, kiu vigligas ŝin en ŝia

persona naturo. Kaj la hebrea termino uzata esprimas la ideon de dubo. Sed Dio ne lasas dubon, kiam Li ordonas. Kaj en Genezo 2:16-17, mi legis: " *Kaj Dio la Eternulo ordonis al la homo, dirante: De ĉiu arbo de la ĝardeno vi manĝu; sed de la arbo de la scio pri bono kaj malbono vi ne manĝu, ĉar en la tago, kiam vi manĝos de ĝi, vi mortos* ." La formo de la ordono de Dio estis tiel ŝanĝita kaj interpretita de Eva, la ordono de Dio estis pli preciza kaj akra, signifante kun aserto: " *alie vi mortos* ." La diablo devis nur ekspluati la naturan dubon de Eva, kaj ĉio, kio restis al li farenda, estis diri al ŝi, ke Dio mensogis al ŝi, li, Satano, " *la patro de mensogoj* ", laŭ Jesuo Kristo, por igi ŝin peki kontraŭ Dio.

Tiu ĉi konduto de Eva profetas, ke el ĉiuj homoj estas vigligitaj de la sama spirito de dubo, kaj nia nuna franca socio prezentas tipan modelon, kiel pruvas la signifo donita al la adverbo " certe ", kiu, asertante certecon, estas amase interpretata kiel simpla ebleco de la speco "eble". Por trovi la vojon, kiu kondukas al Dio, la homo devas dividi sian senton de la absoluto , tial, en Mateo 5:37, Jesuo donis ĉi tiun ordonon al siaj disĉiploj: " *Via parolo estu jes, jes, ne, ne; ĉio pli venas de la malbonulo* ." La rilatoj inter homoj kaj tiuj de la homo kun Dio baziĝas sur vortoj, substantivoj kaj verboj, kiuj origine havas precizan signifon, kiun laŭlonge de la tempo, la homa menso perversigas kaj eĉ povas iri ĝis renversi ĝin. La ĝusta precizeco de la signifo estas do nepra por bona legado de la Sankta Biblio. Kaj koncerne la malnovan interligon, la juda Torao, skribita en kvadrata hebrea lingvo ekde la restado de Izrael en deportado al Babilono en Ĥaldeo, restarigas la precizan tekston de la originala arkaika hebrea lingvo uzata de Moseo. La problemo de malprecizaĵoj devenas de la versioj tradukitaj en la diversajn lingvojn parolatajn sur la tero. Kaj tio de la versio de la "Septuaginto" tradukita en la grekan de hebreaj akademiuloj kunvenintaj en Aleksandrio ĉirkaŭ du jarcentojn antaŭ Jesuo Kristo. La Dio de vero respondis al ĉi tiuj problemoj de eraroj direktante siajn elektitojn al la originala hebrea teksto kaj al la manuskriptoj skribitaj en la greka reproduktitaj el la originalaj tekstoj. Ĉi tiuj komparoj ebligas malkovri nepravigeblajn aldonojn, modifojn aŭ forigojn de vortoj, kiuj ŝanĝas la signifon de la originala mesaĝo kaj nur liveras homajn interpretojn de la originalaj tekstoj.

La postulo pri precizeco nur kreskis kun la tempo. Dum la tempo de la Protestanta Reformacio, la sekvantoj de Jesuo Kristo havis malmultan elekton, ĉar ili devis aprezi la malmultajn Sanktajn Bibliojn presitajn en ilia tempo, en kiuj, **escepte** , la postuloj de Dio estis reduktitaj, kiel konfirmite de ĉi tiuj versoj el Apokalipso 2:24-25: "Sed mi diras al vi: *Ĉiuj, kiuj estas en **Tiatira** , kiuj ne havas ĉi tiun instruon, kaj ne konas la profundaĵojn de Satano, kiel oni diras: **Mi ne metas sur vin alian ŝarĝon** ; nur tenu tion, kion vi havas, ĝis mi venos* ." Tiutempe, la " **ŝarĝo** " postulata de Dio estis la rekono de la Sankta Biblio, kies posedo estis puninda per morto aŭ malliberigo. Kaj en ilia legado de ĉi tiu Sankta Biblio, la veraj elektitoj trovis savon per fido instruita de Jesuo Kristo kaj liaj apostoloj. Ĉi tiuj religiaj fundamentoj do estis konservotaj ĝis lia reveno fare de liaj elaĉetitaj, veraj elektitoj; sed al tiuj retenitaj aferoj, novaj " **ŝarĝoj** " estis aldonitaj kaj postulitaj de Dio, en la sekvaj epokoj simbolitaj per la nomoj " **Sardeso, Filadelfio kaj Laodikea** " en Apokalipso 3. La konservado de dia beno

dependas de la konscio pri kaj konformiĝo al tiuj novaj " ŝarĝoj " postulitaj de Dio; identigi ilin tial fariĝas esenca kaj saniga .

Do kio estas tiuj novaj " ŝarĝoj " aŭ novaj diaj postuloj? Tute logike, ili koncernas verojn kaj praktikojn maljuste, kontraŭleĝe kaj neleĝe forlasitajn dum la monarĥa dominado de la papa romia katolikismo; kio pravigas ĝian neagnoskon fare de Dio. Kiel ĝia nomo indikas, la protestanta reformacio malfermas la vojon al la tempo, kiam la elektitoj de Dio devas "reformi" la eternan Evangelion distorditan de la katolika religio. Libera aliro al la Sankta Biblio estas donita de Dio por permesi al siaj fidelaj servistoj rekonstrui lian " *eternan Evangelion* ". Ĉi tiu greka vorto signifas: "bona novaĵo". Sed por konservi la novaĵon bona, Dio starigis siajn kondiĉojn, al kiuj la oficialaj protestantaj religioj ne respondas aŭ jam ne respondas . Ĉi tiu nomo " **Eterna Evangelio** " aperas en Apokalipso 14:6, kie ĝi indikas la laboron de kompletigo de la Reformacio konfidita de Jesuo Kristo al siaj lastaj elektitoj elaĉetitaj per lia repaciga morto kaj kolektitaj en 1873 en la verko " **Sepa-taga Adventismo** ": " *Mi vidis alian anĝelon flugantan meze de la ĉielo, havantan la eternan evangelion , por prediki al la loĝantoj de la tero, al ĉiu nacio kaj tribo kaj lingvo kaj popolo .* "

Por reformi kaj ripari la "eternan Evangelion ", ni devas identigi ĝin kun la formo donita al ĝi de Jesuo Kristo kaj liaj sanktaj apostoloj. Kiuj ili ĉiuj estis? **Judoj edukitaj kaj instruataj en la leĝo de Moseo** . Tial ili enkorporigis la tipon de la elektitoj indaj je savo, la kulminon de la longa historia procezo de trejnado donita en la malnova interligo. Kion reprezentas la kristana religio hodiaŭ? Kiuj estas tiuj, kiuj asertas ĝin? Ne judoj, sed paganoj, kiuj asertas esti konvertitaj. Ĉu ili vere estas konvertitaj? Iliaj verkoj atestas, ke tio ne estas la kazo, ĉar ili ne konformas al la verkoj de la apostoloj, kiuj, siaflanke, konsideris la tutan leĝon de Moseo.

La monoteisma religio konsistas hodiaŭ kaj ekde 1844 **el amasoj da homoj, kiuj pretendas savon, kiun ilia konduto, juĝita de Dio laŭ iliaj faroj, ne meritas** . " *La eterna Evangelio* ", la vera, preskribas la rajtojn kaj deojn de la elektitoj, kaj la falsaj religiaj homoj malestimas aŭ ignoras la respekton de la praktikoj ordinitaj de Dio, en la leĝo de Moseo, kiu kondamnas ilin kaj igas ilin neindaj je la graco proponita de Dio en la nomo de Jesuo Kristo.

En sia plano de savo, Dio preskribis, en la leĝo de Moseo, ĉiujn normojn de siaj valoroj, kiuj konstruas la perfektan homon. Do teorie, la homo, kiu perfekte praktikas ĉion, kion Dio instruis, estas perfekta homo. Sed eĉ en ĉi tiu stato de perfekteco, li meritas morton pro la heredita prapeko. Ĉi tiu situacio metas la homon en la neeblecon esti savita, tial la interveno de la perfekte kaj die pura ĉiela Kristo, portanta la nomon Miĥael, fariĝas necesa por pagi enkarne la elaĉeton de la peko imputita al liaj elaĉetitaj elektitoj, **kaj nur al ili**: Apokalipso 22:21: " *La graco de la Sinjoro Jesuo Kristo estu kun ĉiuj sanktuloj* . " Ĉar la graco de Jesuo Kristo ne profitigas ĉiujn, kiuj postulas ĝin, sed nur tiujn, kiujn Dio juĝas indaj je ĝi kaj konsideras la veraj sanktuloj . Ĉi tion konfirmas Apokalipso 3:4: " *Tamen vi havas en Sardes **kelkajn virojn** , kiuj ne malpurigis siajn vestojn; ili iros kun mi en blankaj vestoj, ĉar ili estas indaj* . " Kaj Dio elvokas ĉi tiun " *dignon* " por atribui ĝin al siaj elektitaj "Adventistoj" elektitaj

inter 1843 kaj 1844, en la du atendoj pri la reveno de Jesuo Kristo anoncitaj por ĉi tiuj datoj.

Pro la malindeco de aliaj "kredantoj", judoj, kristanoj aŭ islamanoj, religio alprenas la bildon de pluraj virinoj, kiuj volas preni viron kiel sian edzon kaj konkuri unu kun la alia sen zorgi pri tio, kion la koncerna viro pensas pri ili. Monoteismaj religioj ĉiuj falis en la saman konduton, pretendante savon, sen esti "indaj" je ĝi. Tio validas por judismo, kristanismo kaj islamo. Judismo malakceptas la Mesion Jesuo, kristanismo malestimas la leĝon de Moseo, kaj islamo malestimas ambaŭ. La vojon, kiu kondukas al Dio, al lia beno, trovas nur homoj, kiuj demandas kaj postulas respondojn, kiuj unue plaĉas al Dio. Ĉar trovi respondojn, kiuj kontentigas tion, kion homoj deziras, ne kreskigas rilaton kun Dio, sed male, apartigas ilin de li.

Vera religio postulas, ke la homo adaptiĝu al diaj normoj kaj ordonoj, ĉar Dio ne adaptiĝas al homaj normoj kaj valoroj. La falsa kristana religio faras la eraron preni paganismon kiel sian bazan modelon, dum ĉi tiu modelo estas origine juda. Tial ne estas surprize, ke ĉi tiu falsa kristanismo distingiĝas de la vera per sia observado de la semajna ripozo de la unua tago establita de la romia imperiestro Konstantino la 1-a ^{ekde} la 7-a de marto 321. Estas en ĉi tiu dato, ke Dio kreis ĉi tiun "**markon**", kiu indikas kaj karakterizas la falsan idolkultan kristanan kredon, heredonton de la paganismo de la romia religio. Poste renomita "dimanĉo", kiu signifas "la tagon de la Sinjoro", ĉi tiu ripozo de la unua tago, de la dia ordo de la semajno, identigas ĉiun ribeleman kristanismon: romkatolikan, ortodoksan, anglikanan kaj protestantan, kaj ekde 1995, pro la malestimo al profetaĵoj, institucian adventismon, kiu dividas ilian aliancon kaj ilian malbenon.

Nekapablaj defii la dian leĝon skribitan en la hebrea lingvo, por pravigi sian malobeon al la sabato, dimanĉaj adorantoj donos al si puran konsciencon donante al ĉi tiu praktiko la pretekston distingi sin de la judoj kondamnitaj pro sia malakcepto de la Mesio Jesuo.

Dio donis al siaj kreitaĵoj inteligentecon kaj rezonadon por ebligi al ili pesi la avantaĝojn kaj malavantaĝojn en ĉiu situacio kaj tiel doni al ili la deziron turni sin al li. Ĉar eĉ restante nevidebla, Dio estas la sola respondo al la multnombraj demandoj, kiujn la ekzisto de la vivo implicas kaj sugestas al nia homa reflektado. La vivo estas multe tro kompleksa kaj samtempe orda por esti la frukto de hazarda konstruo. Kaj okazas, ke la kreinta Dio rivelita en la Biblio, kaj historie, per la viro nomata Moseo, estas precize **ligita al ordo**. Eĉ la ŝajna kaoso estas organizita kaj orda. Ĉar tio, kion ni juĝas kaosa, ne estas tia por Dio, kiu donas al ĉiu afero komplementan rolon en sia senfina kreaĵo, tera, koncerne nin nuntempe; ĉar la ĉiela kreaĵo ankoraŭ konservas por ni sian tutan misteron.

Kredo al la Kreinto Dio ne estas opio, kiel asertas tiuj sen Dio (estante sen Dio). Male, ĝi estas la konsidero de atesto donita de homoj, kiuj antaŭis nin por vivi sur nia sama tero. Kaj se por Dio, laŭ 2 Petro 3:8, "*mil jaroj estas kiel tago, kaj tago kiel mil jaroj*", estas racie por ni dividi kun li ĉi tiun koncepton pri ekzisto. Ĉar la tera vivo estas parto de sinsekvo de noktoj kaj tagoj, laŭ la reala ordo de tempo, kiu devas daŭri dum la tempo de eterneco, kiu ne estas eterneco. Legante la ateston skribitan de Moseo ĉirkaŭ 3500 jarojn antaŭ mia tempo, mi malkovras kaj retravivas la spertojn, kiujn li rakontas. Mi faras miajn liajn

spertojn kaj tiel konstruas mian kredon al la Kreinto Dio, kiun li servis. 3500 jarojn antaŭ mi aŭ hieraŭ, kio estas la diferenco? Por mi, ne estas; ĉar la atesto lasita de homo restas valida eterne. En siaj laikaj publikaj lernejoj, la lerneja edukado instruas al junaj francoj la historion de sia lando, malkaŝante detalojn plenumitajn dum pli ol 2000 jaroj. Origine gaŭloj, kaj submetitaj al la romanoj, ni fariĝis francoj antaŭ la regado de reĝo Klovisio la 1-a. ^{Se} ni devas kredi ĉi tiun ateston, kial ne kredi la ateston donitan de la unuaj kristanoj, kiuj estis la apostoloj elektitaj de Jesuo Kristo mem, ĉirkaŭ 500 jarojn antaŭ reĝo Klovisio? Ĉu tio povus esti pro la mirakla naturo de la atestitaj spertoj? Se jes, kial malakcepti la noción de miraklo, kiam la generado de specioj baziĝas sur kontinuaj mirakloj? Via vivo, mia vivo, kaj ĉiuj vivoj estas la fruktoj de aŭtentika miraklo farita de la granda kreinto Dio, la Spirito de la vivanta Dio. Li kreis vivon metante ĝin sub tiel nomatajn naturajn principojn, kontraste al mirakloj, kiuj difinas kaj koncernas supernaturajn faktojn, kiujn li sole kontrolas. Tamen, por strategia celo, li permesas al la diablo uzi siajn supernaturajn povojn, kiel montras la sperto de la **malfeliĉa** Ijob, martiro de fido antaŭ sia tempo, kiun Dio konsideris la "**benita**" tipo, antaŭ ol Jesuo aperis. Ĉiuj atomoj de la kreado obeas la ordon, kiun Dio donas al ili. Antaŭ nia scienca tempo, Jesuo Kristo prenis la ekzemplon de niaj "**haroj**", pri kiuj li deklaras en Luko 12:6-7 **al siaj solaj veraj elektitoj** : "*Ĉu oni ne vendas kvin paserojn por du cendoj? Tamen eĉ unu el ili ne estas forgesita antaŭ Dio. Kaj eĉ la haroj de via kapo estas ĉiuj kalkulitaj* . Tial ne timu; vi valoras pli ol multaj paseroj. "

La manko de vera fido povas esti klarigita per la rajto donita al ĉiu persono elekti la vojon, kiun li volas sekvi. Sed kion Dio kondamnas kaj punas plej severe estas la perfido de tiuj, kiuj konfesas lin per siaj buŝoj, sed malhonoras lin per siaj faroj. Estas por ilia utilo, ke li multiplikas en Apokalipso 2 kaj 3 la esprimon: "**Mi konas viajn farojn** ." Tiel farante, li kondamnas la falsan fidon aŭ supozon pri fido, kiun falsaj kredantoj ne ligas al siaj faroj. Ili montras per tio la malestimon, kiun ili montras al la Sankta Biblio, en kiu la Apostolo Jakobo, frato de Jesuo Kristo, deklaras en verso 14 de ĉapitro 2 de sia epistolo: "*Miaj fratoj, kio profitas se iu diras, ke li havas fidon, sed ne havas farojn? Ĉu la fido povas savi lin?*" Li disvolvas la temon kaj prezentas en versoj 17 ĝis 26 sian perfektan argumenton laŭ la bildo de la dia Spirito, kiu inspiris lin. Kaj en Romanoj 2:13, la Spirito denove esprimas per la apostolo Paŭlo ĉi tiun saman penson pri la "**faroj**" de vera fido: "*Ĉar ne la aŭdantoj de la leĝo estas justaj antaŭ Dio, sed la plenumantoj estos pravigitaj* . "

Fine, post 2000 jaroj da kristana vivo kaj religia sperto, homoj estas nepardoneblaj kiam ili rifuzas preni la nomon de Jesuo Kristo kiel tiun de aŭtentika historia figuro. Tio estas des pli vera ĉar la nomo Jesuo Kristo markis la tempon de ĉiuj vivoj de la loĝantoj de Eŭropo ekde la adopto de la kalendaro establita en la 6-a ^{jarcinto} de la katolika monaĥo Dionizio la Malgranda, kiu volis bazigi ĝin sur la dato de la naskiĝo de Jesuo Kristo. Liaj eraroj pri la preciza dato tute ne pravigas tiujn, kiuj montras indiferecon al la historia figuro, kiun li estis, kaj al la verko, kiun lia nomo "Jesuo" portas. Jesuo signifas: JaHVe savas. Tial en nia fina moderna epoko, la esprimo "antaŭ Jesuo Kristo", kiu indikis la

tempon antaŭ lia naskiĝo, estis forlasita en la ĝenerala praktiko de la franca sekulara socio, por pli bone forviŝi la memoron pri lia nomo kaj lia verko.

Homoj ne komprenas la vojojn kaj juĝojn de Dio, ĉar el Li sole venas bono kaj malbono. Tial falsaj religioj celas antaŭenigi klaran apartigon inter la Dio de bono kaj la dio de malbono, Satano por la kristanaj kaj islamaj religioj. Okcidentanoj tiel reproduktas la klaran kaj distingan apartigon de "Jing kaj Jango" de la ĉina kaj orienta filozofia penso. Sed ĉi tiu imitado ne konformas al la vero de ekzisto. Ekzistas nur unu kreinto de Dio, inventinto de ĉio, kio estas: bono kaj malbono, ĝia absoluta malo.

Legante la Sanktan Biblion, ni malkovras Dion, kiu alprenas multajn aspektojn, kiuj komenciĝas per neaŭdita povo de amo kaj finiĝas per senkompata justeco, murdema sen kompato. Kaj tio estas normala, ĉar, mi precizigas, lia amo estas por siaj amataj elaĉetitaj elektitoj kaj lia devigebla justeco, por siaj malamikoj, kiuj estas malamplenaj, malbonaj aŭ sendankaj pro sia indiferenteco pri tio, kio koncernas lin. Kaj la juĝo de Dio estas malfacila aŭ eĉ nekomprenebla, se ni baziĝas nur sur tio, kion ni observas. Dio transdonas la malbonan ribelulon al morto, sed li ankaŭ transdonis sian propran vivon al morto en Jesuo Kristo, poste antaŭ kaj post li, liaj profetoj, liaj apostoloj kaj liaj disĉiploj mortis kiel martiroj. Sed inter la martireco de la vera kredo kaj la puno de la ribeluloj, homoj malfacile faras la diferencon. Ni diru do, ke la observita frukto ne permesas al ni juĝi la viktimojn trafitajn. Jen kie biblia revelacio fariĝas nemalhavebla, ĉar nur la dia edukado ofertita de la Sankta Biblio permesas al ni kompreni, kiu estas punita kaj kial li estas punita; estas same por la martiroj de la vera kredo: aŭ la viktimo estas en la vera kredo kaj lia morto estas efektive tiu de martiro aŭ atestanto de Dio, aŭ la viktimo ne estas en la vero postulata en sia tempo de Dio, kaj en ĉi tiu kazo, lia morto havas la statuson de dia puno.

La verkoj estas do trompaj kaj nur dia profeta revelacio permesas al ni kompreni la eternan juĝon de la vivanta Dio. **La studo de profetaĵoj ne estas duaranga temo, ĝi estas esenca primara temo, ĉar sen ĝia lumo, homoj estas trompitaj de malmmodernaj, neĝisdatigitaj spiritaj juĝoj, sur kiuj iliaj mensoj fiksiĝis**. Kiel la programoj en niaj komputiloj, niaj mensoj, sklavo de Jesuo Kristo, devas esti konstante ĝisdatigitaj. Ĉar la vero konstante evoluas, kaj kio gravas por ni estas identigi "la nunan veron", tion, kion la inspira Spirito malkaŝas al siaj elektitoj, siaj elaĉetitaj profetoj, "nunan veron", kiu fariĝas postulebla tuj kiam li malkaŝas ĝin.

La titolo de ĉi tiu libro estis vere die inspirita al mi, ĉar en mia sperto kiel Adventisto de la Sepa Tago, Dio instruis min, igante min malkovri novajn spiritajn verojn, kio estis ĝuste tio, kion la hebreoj spertis dum sia 40-jara restado en la dezerto. Baptite en 1980, miaj 40 jaroj da religia edukado finiĝis en 2020, la jaro en kiu Jesuo Kristo komencis puni la falsan okcidentan kredon kaj la ribelon de tutmonda paganismo per la mortiga kontaĝa viruso, Covid-19, tiel nomita ĉar ĝi aperis en la komunisma Popola Respubliko Ĉinio en 2019.

La klarigoj prezentitaj en ĉi tiu mesaĝo perfekte pravigos la komparon de la "reĝa aglo" al Usono de Nordameriko, kaj la talpo, al la Islama Respubliko Irano.

Tiuj komparoj estas same pravigitaj sur la civila nivelo kiel sur la religia nivelo. Mi memorigas unue, ke la simbolo de la aglo estas por civiluloj la tipa emblemo de imperiismo; io, kion neniuj, sur la tero aŭ en la ĉielo, rifuzus atribui al la potenco de Usono, marŝanta al tera hegemonia potenco, ekde la fino de la Dua Mondmilito. Milita venko favoris ĝian tutmondan influon, kiu donas al ĝi la potencon reguligi kaj direkti la ĉefajn surterajn komercojn. Krome, ĝia absoluta liberala kapitalisma reĝimo permesis al ĝi ekspluati la talentojn trovitajn sur la tuta tero. Kaj por konvinkiĝi pri tio, sufiĉas memori, ke ekde 1945, post la venko de la Aliancanoj super Nazia Germanio, Usono bonvenigis per malfermaj brakoj ĉiujn germanajn sciencajn "cerbojn", inkluzive de la fama Von Braun, al kiu ĝi ŝuldas siajn sukcesojn kaj siajn spacajn vojaĝojn al la Luno. Tiel, kun paco establita, Usono fariĝis kiel antikva imperia Romo, la nova paradizo de espero por persona riĉiĝo. Tiel naskiĝis la esprimo de la "amerika revo", kiu tamen finiĝis por homamasoj en la formo de "koŝmaro", tiom severa estis la reĝimo rilate al la senmonaj malriĉuloj. Ĝia nacia valuto, la dolaro, adoptita kiel monda normo, atestas ĝian kulton de "Mamono", la pagana diaĵo de mono. Sur la civila nivelo, preskaŭ ĉio jam estas dirita.

Sur la religia nivelo, en la Sankta Biblio, kaj en Apokalipso 12:14, Dio mem donas al si la bildon de " *granda aglo* ": " *Kaj al la virino estis donitaj du flugiloj de granda aglo, por ke ŝi flugu en la dezerton, al sia loko, kie ŝi estas nutrata por tempo, kaj tempoj, kaj duono de tempo, for de la vizaĝo de la serpento.* " Ĉi tie Dio prenas ĉi tiun simbolon de la " *aglo* ", kiun li atribuas al si en Eliro 19:4: " *Vi vidis, kion Mi faris al Egiptujo, kaj kiel Mi portis vin sur aglaj flugiloj kaj venigis vin al Mi.* " Dio tial prenas kiel simbolon de sia senlima supera potenco, la " **aglon** ", kiu metas sian neston sur la supron de altaj montoj kaj flugas je la plej altaj altitudoj, multe super aliaj specioj de birdoj. Tial ne estas mirinde, ke ĉi tiu simbolo, jam uzata de la Romia Imperio, estas postulata de multaj ambiciaj kaj tre deciditaj teraj nacioj. Kaj ekde 1945, la lando, kiu plej meritas ĉi tiun aglan simbolon, estas Usono. Ĉar, sur la religia nivelo, konstruita sur protestantaj kristanaj fundamentoj, post Eŭropo, ĉi tiu lando fariĝis la nova " *loko de la dezerto* ", kie Dio " *nutris la virinon* ", *sian Eklezion en Kristo, formitan nur de siaj elektitoj.* Efektive en ĉi tiuj Usono Dio organizis siajn unuajn du adventistajn kredotestojn printempe de 1843 kaj aŭtune, la 22-an de oktobro 1844. Kaj mi memorigas vin, ke ĝuste ĉi tiuj adventistoj elektitaj de Dio havis la privilegion restarigi la " *eternan Evangelion* " instruitan de la apostoloj de Jesuo Kristo. Laŭ la atesto donita de Ellen White, nur 50 homoj, el ĉirkaŭ 30 000 partoprenantoj, ricevis ĉi tiun " *eternan evangelion* " kaj estis benitaj de la Kreinto Dio. 50 malgrandaj "agletoj" estas ĉe la origino de la laboro de la adventistoj disvastigita en ĉiuj landoj de la tero, ĉie kie tio eblis. Sed la " *dezerto* " estas loko de provo, en kiu la adventista institucio mem falis, profete ekde la jaro 1994, kiu markis la finon de la profetaj " *kvin monatoj* ", tio estas 150 realaj jaroj, profetitaj en Apokalipso 9:5 kaj 10: " *Kaj al ili estis donite, ne ke ili mortigu ilin, sed ke ili*

estu turmentataj kvin monatojn ; kaj la turmento, kiun ili kaŭzis, estis simila al la turmento, kiun skorpio kaŭzas, kiam ĝi pikas homon ... /... Ili havis vostojn similajn al skorpioj kaj pikilojn, kaj en iliaj vostoj estis povo vundi homojn dum kvin monatoj . " La adventista institucio festis tutmonde en 1994 la 150-an ^{datrevenon} de sia movado; bedaŭrinde por ĝi, rifuzante ĉian ligan kun la " kvin monatoj " menciitaj en Apokalipso 9:5 kaj 10. La kialo de ĉi tiu rifuzo aperis poste, kiam mia frato Joel, nomata Johano, malkovris en libro, ke la adventista institucio decidis la 22-an de oktobro 1991 oficiale eniri la protestantan aliancon. La afero estis ekigita kaj rivelita al la membroj en 1995.

La usona "aglo" estas do perfekte pravigita sur la religia nivelo, same kiel sur la civila nivelo. Nur, laŭlonge de la tempo, la situacio en Usono ŝanĝiĝis. Kiel mi ĵus memorigis, sur la religia nivelo, Adventismo estas fiasko konfirmita de ĝia aliĝo al la protestanta alianco ekde 1995. Ĉar subtile, mia deĉifrado de Apokalipso 9, kiu rivelis la malbenon de tutmonda protestantismo ekde 1843-1844, ankaŭ koncernis la adventistan institucion mem; ion, pri kio mi tute ne sciis inter 1980 kaj 1991, la dato de mia maldungo fare de la estraroj de la adventista organizo. Mia anonco pri la reveno de Jesuo Kristo por la jaro 1994 kaŝis mesaĝon, kiu anticipis la dian juĝon, kiu plenumiĝos je la tempo de la vera reveno de Jesuo Kristo, nun atendata de liaj veraj elektitoj ekde 2018, por la printempa tago de 2030.

La ŝanĝo trudita de la tempo malkaŝas, ke fakte la "reĝa aglo", ĝuste la amerika aglo, nomata "blanka aglo" aŭ "pirargo", estas sufiĉe inda je la simbolo de la "vulturo" manĝanta kadavrojn kaj bestkadavraĵoj. Ĉar ĝia ekonomia potenco konstruiĝas per la trudado de "bojkotoj" al ĉiuj ĝiaj kontraŭuloj, la aliaj estante batalitaj senkompate je la kosto de amasoj da mortintoj sen atingi venkon. Rimarkante ĝiajn sinsekvajn malsukcesojn, la usona potenco estas hodiaŭ reprezentita de apostolo de paco elektita sen lia scio por favori la militon kontraŭ Eŭropo; la ĉefa celo de dia kolero, kun kiu lia lando, Usono, dividas la heredaĵon de dia malbeno.

La milita povo de la usona aerarmeo, supera al iu ajn alia lando, plue pravigas ĝian aglosimbolon. Usonaj kosmonaŭtoj piediris sur la Luno antaŭ iu ajn alia lando. Iliaj sekretaj aviadiloj estas senrivalaj, kaj en ĉasaviadiloj kaj en bombaviadiloj. Ilia militstrategio estas bombado el tre altaj altitudoj, kio minimumigas la riskon por la aviadiloj kaj iliaj skipoj. Jen la usona aglo implikita en la gravaj naciaj problemoj de hodiaŭ. En sia obseda deziro al paco, sinjoro Donald Trump malfortigas la eŭropan tendaron, kiu subtenas la aferon kaj la militon de Ukrainio kontraŭ Rusio. Sed en la Proksima Oriento, la hodiaŭa situacio implikas ĝin per ekstreme detruaj bombadoj celantaj la strategiajn nukleajn celojn de Irano, kiujn mi simbolas per "la talpo".

Irano estas ankaŭ lando, kiun la "talpo" reprezentas, tute juste kaj fakte. Ĉi tiu lando estas ĉe la origino de la islama lukto direktita kontraŭ la tuta imperiisma kristana Okcidento. Ĝi estas tiu malantaŭ la strategio de entombigo, de la fosado de tuneloj sub Gazao fare de la islama grupo Hamas. Kaj ĝi estas ankoraŭ tiu, kiu konstruis siajn uraniajn riĉiginstalaĵojn je profundoj neatingeblaj per aerbomboj. Usonaj bomboj, kiom ajn efikaj ili estas, ne povas penetri la rokan montaran landmason, laŭdire 1600 metrojn altan por la plej malalta kaj profunda instalaĵo.

"La aglo" regas la ĉielon, sed la "talpo" regas la profundojn de la tero. La strategioj estas kontraŭaj absolute. Kaj estas vere, ke en siaj subteraj tuneloj, en la besta vivo, la talpo havas nenion timi de aglo. Estas klare, ke Dio organizis ĉi tiujn du landojn tiel, ke ilia konflikto ne rezultigos venkon por iu el ili. Kaj milito inter Usono kaj Irano estus perfekta ekzemplo por la sperto de Israelo kaj la palestina Hamas. La usona aglo eble detruos la surfacan infrastrukturon de la "talpa" lando kaj aldonos ruinojn al ruinoj, sed la subtera danĝero estos plilongigita. Nenio povas forigi la malamon sentitan de Irano kontraŭ la usona "granda Satano". Kaj jam estas klare, ke nur la ekstermo de ĝia loĝantaro per nuklea fajro finos ĝin.

Sur la spirita, kaj tial religia, nivelo, la irana "talpo" estas tiel " *blinda* " kiel la vera besta talpo. Jesuo Kristo nomis la hebreaĵojn fariseojn kaj saduceojn " *blindaj* ", ĉar ili vidis liajn farojn kaj rifuzis identigi lin kun la promesita mesio anoncita de iliaj Sanktaj Skriboj. Ĉar islamanoj agis same rilate al li, ilia "blindeco" igas ilin indaj je la bilda simbolo de "la talpo". La plej subtila afero pri la situacio, kiu kontraŭas ilin, estas ke la aglo kaj la talpo ambaŭ postulas la benon de la Kreinta Dio; kaj tio, vane por ambaŭ. Sed tio ne plu devus surprizi vin, ĉar krom la eta " *restaĵo* " de la adventistaj elektitoj en koro kaj menso, la tuta homaro estas metita sub la venĝeman koleron de la vivanta Dio, la Dio de vero, kiu desegnis en Jesuo Kristo, kaj en liaj profetaj revelacioj, **la solan** vojon, kiu kondukas al li kaj al eterna vivo.

Mi jam menciis la ideon, ke la Tria Mondmilito rekomencis la konflikton je la nivelo, kie finiĝis la "Dua". Mi do donos klarigojn, kiuj konfirmos ĉi tiun analizon.

En 1945, Usono alfrontis fanatikan japanan reziston. La japanoj uzis "kamikazojn" por faligi siajn aviadilojn ŝarĝitajn per bomboj kaj benzino sur usonajn ŝipojn. La metodo estis tiel efika, ke dum iliaj ŝipoj sinkis unu post la alia, la usonanoj perdis sian militon kontraŭ Japanio. Tiel, en malespera situacio la tiama usona prezidanto, Harry Truman, akcelis la disvolvon de nukleaj armiloj, kio sigelis la sorton de la japanoj, kiuj fine estis venkitaj post la atombombadoj de Hiroŝimo kaj Nagasako.

Rezultas, ke en la milito kondukita de Rusio kontraŭ Ukrainio, sed fakte pro ukraina malamikeco al Rusio, la uzo de teleregataj dronoj reproduktis la efikojn de japanaj kamikazoj, sed ĉi-foje, sen homaj perdoj por la atakanto. Ĉar Ukrainio unue amplekse uzis ĉi tiujn dronojn, Rusio trovis sin, en la jaroj 2022 kaj 2023, en la situacio de la potenca Amerika Aglo de 1945. Kaj ĝiaj ŝipoj, kiuj regis en la Nigra Maro, estis dronigitaj, detruitaj de novaj flugantaj aŭ flosantaj elektronikaj kamikazoj.

Siavice, ekipita per dronoj fare de Irano, Rusio iom post iom sukcesis rezisti Ukrainion, poste reakiri la superecon, kun granda malfacileco kaj tre malrapide. Venko estas malfacila por ambaŭ flankoj pro la uzo de dronoj fare de ambaŭ; tio reduktas al nenio la efikecon de la tankoj de la unuaj du mondmilitoj. Aviadiloj, iamaj mastroj de la ĉielo en aera batalo, trovas sin minacataj hodiaŭ de tre reaktivaj, pensantaj flugmaŝinoj. Ili nun batalas kontraŭ terure efikaj detruaj moskitoj. Oni devas humile konfesi, ke neniuj vivanta sur la tero antaŭvidis la

efikojn de ĉi tiuj novaj militaj armiloj. Unue, Usono uzis dronojn por ekzekuti strategian homan celon malamikan al ĝi kaj ĝiaj intereso. Sed la 24-an de februaro 2022, prezidanto Joe Biden nur proponis al la ukraina prezidanto Zelenskij, elektita ekde 2019, evakui lin el la lando kaj ne rezisti Rusion. Ĉi-lastado pagis la prezon por montri la efikecon de dronoj, kio renversas la tutan strategion de moderna militado. Kaj baldaŭ, kiam la granda tutmonda konflikto kontraŭstarigos ŝipojn kontraŭ aviadilojn, ni atestos masakron de ĉi tiuj gravaj aktivaĵoj detruitaj de flugantaj aŭ flosantaj dronoj.

Nun, ĉi tiu komenco per dronbildoj de japanaj kamikazoj implicas la saman neceson venki per la uzo de nukleaj armiloj, kiel en 1945, kontraŭ Japanio. La finan venkon do atingos la lando, kiu jam venkis per la uzo de atombomboj en 1945. Sub dia kaj demona inspiro, la nuntempe montritaj limoj rilate al ĉi tiu nuklea uzo malaperos. Milito estas ilaro, kiu turniĝas kiel senfina ŝraŭbo: morto vokas venĝon kaj kreas malamon, kiu donas morton. La humanismaj spiritoj de hodiaŭ evoluos kaj la homaro havos nur komunan malamon. Nur en tia plenumo ni malkovros, kial Dio organizis kaj starigis malsamajn monoteismajn religiojn. Estas la fakto havi religiajn motivojn, kiu karakterizas ĉi tiun Trian Mondmiliton; kiu donas al ĝi apartan karakteron, kiu distingas ĝin de la du antaŭaj grandaj mondmilitoj. Kaj tial ĉi tiu religia milito trovas sian lokon en profetaĵoj skribitaj en la Sankta Biblio. Por Dio, venis la tempo postuli, ke homoj, kiuj senigas Lin de Lia rajta gloro, estu respondecaj pri siaj skandaloj, "*senhontaj kaj arogantaj*".

Ĝia programo baziĝas sur la fina dato de la teraj provoj, kiu estas la printempa tago de 2030. Ĉar la dua parto de la jaro 2029 estas rezervita por la diaj punoj de la "*sep lastaj plagoj de lia kolero*", la lastaj nukleaj konfliktoj okazos inter la fino de 2028 kaj la komenco de 2029.

Komence, militado restos strikte konvencia, kaj la grandaj potencoj vidos siajn provizojn de armiloj kaj municio iom post iom malpliigi. Kaj kiam tankoj, aviadiloj kaj misiloj malaperos aŭ preskaŭ malaperos, venĝema malamo esprimiĝos per rektaj homaj konfliktoj, kiel komence de la unuaj militoj, kie la armiloj estis la klabo, la ŝtona aŭ fera hakilo, la lanco aŭ tranĉiloj, ne forgesante la ĵetilon, la arkon kaj ĝiajn akrajn sagojn.

Kiel konfirmas la obsedo de prezidanto Donald Trump pri paco, Usono nur partoprenos en la milito, kiu trafos Eŭropon tre malfrue; strategie, ĝi atakos per nukleaj armiloj la rusan teron dum ĝiaj armeoj estas disigitaj por okupi la EU-landojn. En la tempo de Daniel, la ekzisto de la amerika kontinento estis ignorata, kaj en la profetaĵo de Daniel 11:40 ĝis 45, verso 44 sugestas ĝian intervenon kontraŭ la rusa lando: "*Novaĵoj de oriento kaj de nordo konsternos lin, kaj li eliros kun granda kolero, por pereigi kaj tute ekstermi multajn.*" » Mi rimarkas, ke la konduto de la rusa gvidanto subite ŝanĝiĝas eksciente novaĵojn pri sia lando, ĝuste situanta en la "*Oriento*" de Eŭropo, tio estas, en la Oriento kaj en la "*Nordo*" de Israelo, la dua celo de dia kolero indikita en verso 41 per la esprimo: "*la plej bela el landoj*", kiu ankaŭ indikas Israelon en Ezekiel 20:15: "*En la dezerto Mi levis Mian manon al ili, ke Mi ne kondukos ilin en la landon, kiun Mi destinis por ili, landon, en kiu fluas lakto kaj mielo, la plej bela el ĉiuj landoj ...*" Estas ĉi tiu sperto vivita en la "*dezerto*" de Arabio fare de Israelo dum 40 jaroj, kiu donas al ĉi tiu vorto "*dezerto*" ĝian punan signifon, prenita en Apokalipso

12:14. Fakte, en 313, la rezigno de *la pura kaj perfekta "eterna Evangelio"*, kiel instruita de la apostoloj de Jesuo Kristo, igis Dion puni ĉi tiun novan paganigitan kristanisman. Por fari tion, ekde 538 pluen, li transdonis ĝin al la romkatolika papa reĝimo, kiu persekutis ĉiujn siajn kontraŭulojn ĝis 1798, la dato de la fino de lia regado de 1 260 faktaj jaroj, diverse esprimitaj en tagoj, monatoj kaj profetaj jaroj: "*1 260 tagoj*"; "*42 monatoj*"; "*tempo, tempoj kaj duono de tempo*". Por Dio, la uzo de ĉi tiuj malsamaj formoj havas la celon misgvidi la nebenitajn legantojn de liaj profetaĵoj. Krome, ĉi tiuj malsamaj formoj aperas en malsamaj ĉapitroj, kaj tial malfacilas establi ligon inter ili. Ĉio estas farita por misgvidi la malbonulojn, kaj nur la Spirito inspiras siajn elektitojn per la ĝusta interpreto; ĉar nur al ili li adresas siajn diajn Revelaciojn, kiel li indikas el la unua verso de la libro Apokalipso: "*La Revelacio de Jesuo Kristo, kiun Dio donis al li, **por montri al siaj servistoj la aferojn, kiuj baldaŭ devas okazi, kaj kiun Li sciigis per sia anĝelo al sia servisto Johano**,...*" Mi precizigas, ke mi anstataŭigas ĉi tie la vorton "*servisto*" per la vorto "*sklavo*" el la greka referenca teksto. Ĉi tiu termino "*servisto*" ne tradukas kaj ne konfirmas la statuson de la elektito, kiu prenas Jesuon Kriston kiel sian Mastron kaj sian Sinjoron. Ĉar ĉi tiu dia Majstro havas super siaj "*sklavoj*" la rajton je morto kaj vivo, kiel la malnova sklaveca reĝimo konceptis ĝin. Hodiaŭ, "*servisto*" rajtas kontesti la ordonojn de sia mastro; ion, kion Jesuo absolute ne rajtigas al siaj elaĉetitaj elektitoj. Traduki "*sklavo*" kiel "*servisto*" havas la efikon malfortigi la devon de obeemo postulata de Dio de tiuj, kiuj pretendas lian savon. Tial dia penso kaj juĝo fariĝis ĉiam pli neatingeblaj por la homoj en nia tempo. Ĉar ili portas kun si, en sia religia apliko, la principojn, kiuj regas en la sekulara aŭ pagana homaro, en kiu ili naskiĝis kaj kreskis.

La unua afero, kiun la kandidato altirita de eterna vivo devas fari, estas kompreni, ke Dio ne agnoskas ian ajn evoluon, ian ajn ŝanĝon en sia juĝa maniero, kontraŭe al tio, kion atestas la konduto de false religiaj homoj. Li diras ĝin kaj proklamas ĝin en Malaĥi 3:6: "*Ĉar Mi estas YaHweh, **Mi ne ŝanĝiĝas**; kaj vi, ho idoj de Jakob, **vi ne estas ekstermitaj***". Mi jam diris ĝin, sed mi memorigas vin, ke la aserto "***vi ne estas ekstermitaj***" validis nur en la tempo de Malaĥi kaj ĝis la tera ministerio de Jesuo Kristo, ĉar en Daniel 8:23, Dio tiam profetis la "***ekstermiĝon***" de nekredanta Izraelo liverita al la flamoj ekbruligitaj de la romiaj soldatoj en la jaro 70: "*Kaj ĉe la fino de ilia regado, **kiam la pekuloj estos ekstermitaj**, aperos reĝo impertinenta kaj ruza*". Tiel, laŭ ĉi tiu profeta anonco, post la detruo de la Ŝtato Izraelo en 70, en 538, aperis la "***impetenta kaj ruza***" papa reĝo kaj lia katolika reĝimo eniris sian sekularan regadon profetitan de la Spirito de la vera kreinto Dio.

Ĝis la fino de la mondo, la strategioj de la aglo kaj la talpo daŭros, depende de kiel ĉiu elektos eskapi la atakojn de la malamiko, kiu atakas ilin. La elektitoj de Dio en Jesuo Kristo ankaŭ saĝe alprenas la konduton de la talpo, preferante mallumon al homa lumo, ĉar ili profitas de la vera dia lumo, kiu lumigas ilian spiriton kaj plenumas ilin. La homaro nur rekonas tiujn, kiuj konsentas kun ĝi, kaj logike malamas tiujn, kiuj defias ĝiajn terajn homajn valorojn. Mi memoras, ke ekde la komenco de la Evangelizado, kiam Jesuo sendis siajn apostolojn duope por atesti la bonan novaĵon por li inter la juda loĝantaro, li donis al ili modelon de absoluta pacifismo, kiun ili devis reprodukti: la vero ne

estas trudita, ĝi estas proponita; kaj ĉiu homo rajtas malakcepti ĝin aŭ kapti ĝin. Sed li devas akcepti ĝin en ĝia kompleta kaj tuta formo sen fari la plej etan ŝanĝon al ĝi: la vero estas, laŭ la esprimo de nia tempo: akcepti ĝin aŭ forlasi ĝin; kun ĉiuj konsekvencoj, kiujn kaŭzas ĉi tiuj du absolute kontraŭaj elektoj; ankaŭ en ĉia justeco, la respondo, kiun Dio donos al ĉi tiuj du elektoj, estos ankaŭ en absoluta opozicio; eterna vivo por la elektitoj, kaj absoluta definitiva morto por la falintoj, kiuj ne profitas de la graco ofertita ekskluzive de Dio en Jesuo Kristo.

La problemo kun "talpo"-homoj estas ilia blindeco. Notu, ke la vera talpo ne suferas de ĉi tiu handikapo pli ol la elektitoj kiam ili adoptas la talpo-strategion pro sekurecaj kialoj. Sed por homo, kiun Jesuo deklaras " *blinda* " kvankam li vidas, ĉi tiu blindeco estas prezentita kiel fatala diagnozo, kiu kondukas la akuziton al la " *dua morto* ". Multaj homoj, fakte la amasoj da adorantoj de monoteismo, tute ignoras la finan planon koncerne la justan juĝon de Dio pri ĉiuj liaj kreitaĵoj. La plej supraĵaj konsideras sin justaj antaŭ Dio kaj ne timas la plej etan juĝon de Li, kiun la kredo je la senmorta animo igas malaktuala kaj nekomprenebla. Nu, ĝuste por igi ilin malkovri, ke ilia animo estas morta, Dio planis sian finan juĝon, en kiu ĉiuj kreitaĵoj formitaj de Li dum la 6.000 jaroj de la historio de tera peko partoprenos, revivigitaj por malkovri ĝin. Ĉiuj estas vokitaj malkovri la ekziston de la vera Kreinto Dio, la rekompenco de Liaj elektitoj, kaj Lian juĝon pri la kulpuloj. Kaj en ĉi tiu terura momento, Dio montros sian perfektan justecon trudante al ĉiuj la sorton de la " *dua morto* ", tamen farante justan distingon inter la paca nekredanto kaj la falsa juda aŭ kristana kredanto, kiu sin dediĉas al persekutado.

La Dio de justeco establas progreseman skalon de kulpo, al si mem kaj al siaj elektitaj sanktuloj. En " ***la fajro de la dua morto*** ", la tempo kaj amplekso de la trudita suferado estos proporciaj al la individua kulpo de la kondamnitoj. Kaj por homoj, kiuj ignoris la oferton de graco, pro pardoneblaj kialoj, Dio detruos ilin en momento sen sufero. Estas Jesuo, kiu malkaŝas ĉi tiujn aferojn en Apokalipso 19:20 kaj 21: " ***Kaj la besto estis prenita, kaj kun ĝi la falsa profeto , kiu faris antaŭ ĝi miraklojn, per kiuj li trompis tiujn, kiuj ricevis la markon de la besto kaj tiujn, kiuj adoris ĝian bildon. Ambaŭ estis ĵetitaj vivaj en la lagon de fajro, kiu brulas per sulfuro . Kaj la ceteraj estis mortigitaj per la glavo, kiu eliris el la buŝo de tiu, kiu sidis sur la ĉevalo ; kaj ĉiuj birdoj satiĝis per ilia karno .*** " "En ĉi tiu verso, Dio difinas la du ĉefajn celojn de sia kolero en Jesuo Kristo: la katolikan kaj protestantan religiojn."

Mi ŝatus klarigi ion ĉi tie. Dio estas la Majstro de la tempo, kaj en la prezento de sia revelacio, li antaŭvidas la efektivigon de la Lasta Juĝo, kiu vere plenumiĝos nur ĉe la fino de la sepa jarmilo. Li tiel anoncas la finan sorton de la homaro dum ilia lasta tera batalo kontraŭ la lastaj adventistaj elektitoj de Jesuo Kristo. Ĉar trafitaĵoj de la morto ĉe lia reveno en gloro komence de la sepa jarmilo, ĉi tiuj falintaj mortintoj nur reviviĝos por la Lasta Juĝo ĉe la fino de ĉi tiu sepa jarmilo. Por ĉi tiuj falintaj homoj, la sepa jarmilo estos tute ignorata, ĉar ili mortis sen la postvivado de siaj animoj. Ili tiam lernos, ke la morto estas kompleta neniigo de ĉio, kio reprezentas la vivon, kiel Salomono, la bildo de saĝo, instruas en Koheleto 9, kaj ili ankaŭ komprenos, ke la doloroj de la infero ne estas eternaj, kiel instruis la falsa katolika kaj poste protestanta religio.

Sur la tero, la perversa homaro elpensis la koncepton de neŭtraleco, kaj multaj homoj pensas, ke ili povas profiti de ĉi tiu statuso ĉe Dio "se li ekzistas". Ni aŭdas ilin diri: "Mi faris al li nek bonon nek malbonon, li bone scios tion." La problemo por ĉi tiuj homoj estas, ke siaflanke, por oferti al ili la eblecon de savo kaj eterna vivo, en Jesuo Kristo, Dio trudis al si teruran suferadon por riveli al la tuta homaro la potencon de sia amo por siaj kreitaĵoj, kiuj pruvas sin indaj je ĝi. Ĉar lia oferto de graco devas ankaŭ esti gajnita por esti akirita. Dio trudis 6.000 jarojn da surteraj homaj konkursoj nur por doni al si la eblecon elekti certan nombron da elektitoj, kvante tre malgrandan rilate al ĉiuj homaj kreitaĵoj kreitaj dum la 6.000 jaroj. Pri ĉi tiu temo validas la vortoj de Jesuo. Li deklaras en Mateo 22:14: " *Ĉar multaj estas vokitaj, sed malmultaj estas elektitaj* ." » Dio emfazas la nocion de " **restaĵo** " rilate al Sia Izrael kaj rilate al la elektitaj Adventistaj Kristanoj de la Lastaj Tagoj en Apokalipso 12:17: " *Kaj la drako koleris kontraŭ la virino, kaj foriris, por fari militon kontraŭ la **restintoj** de ŝia idaro, kiuj observas la ordonojn de Dio* " **kaj kiuj havas la ateston de Jesuo** .

En nia nuna situacio, obsedita pri paco, la "aglo" paradokse ĵus ordonis bombadojn kontraŭ Irano ĉar li timas ĉefe, ke Irano posedas nukleajn armilojn. Kaj lia timo estas pravigita ĉar lia islama fanatikeco estas de la japana kamikaza tipo. Kaj multaj "ĝihadistoj" mortis kiel martiroj por fundamentisma Islamo. Sendube, morti pro la celo de morti, ili ŝatus fari tion samtempe akirante konsiderindan nombron da viktimoj el la malamika okcidenta tendaro. Sed krom ĉi tiu temo, neniu argumento devios Donald Trump de lia deziro forigi sian landon de militaj konfliktoj, pri Ukrainio aŭ pro iu ajn alia kaŭzo.

M41- **Ĉar savo venas de la Judoj**

Multaj homoj legas la Sanktajn Skribojn de la ekskluziva Sankta Biblio, sed malmultaj inter ili vere profitas de ĉi tiu legado; tio, tute simple, ĉar ili ne iras ĝis la fino de tio, kion ilia legado trudas al ili. Por esti utila, la legado de la Sankta Biblio, la skriba vorto de la vivanta Dio, devas esti markita per analizo, kiun nur spirita inteligenteco povas fari. Nu, ĉi tiu specifa suplemento de inteligenteco estas donita de Dio nur al liaj elektitoj jam identigitaj per la elektoj faritaj de ilia baza homa inteligenteco; tio, laŭ la principo citita de Jesuo Kristo, en Mateo 13:12: " *Ĉar al tiu, kiu havas, estos donite, kaj li havos abundon* , sed de tiu, kiu ne havas, eĉ tio, kion li havas, estos prenita. " Ni trovas en Apokalipso 17:9, ĉi tiun indikon donitan de la dia Spirito de Jesuo Kristo: " **Jen la menso, kiu havas saĝecon** : la sep kapoj estas sep montoj, sur kiuj sidas la virino. " Laŭ ĉi tiu verso, estas " **saĝeco** " donita de Dio, kiu faras homan inteligentecon " **inteligenteco** " » specifa spirita. Kaj **nur ĉi tiu inteligenteco de la dia naturo** permesas al la elektitoj eniri la komprenon de la dia penso. Ĉi tiu " **inteligenteco** " funkcias kiel aerkluzo metita inter la homa kaj la dia. Kaj estas en la nomo de ĉi tiu " **inteligenteco** " » kiu malfermas aliron al la dia mistero, kiel ŝlosilo malfermas seruron, ke mi venas hodiaŭ por prezenti ĉi tiun temon, kiu ŝajnas al mi esti la ŝlosilo, kiu faras la tutan diferencon inter la elektita judo aŭ kristano kaj la falinta ankaŭ judo aŭ kristano kaj kiun ĉi tiu esprimo venanta el la buŝo de Jesuo Kristo

esprimas en Johano 4:22: “ ***Vi adoras tion, kion vi ne konas; ni adoras tion, kion ni konas, ĉar la savo estas el la Judoj.*** ”

Jesuo parolis ĉi tiujn vortojn al la samaritano, kaj ĉi tiu samaritano estis profeta bildo de homoj de pagana origino, kiuj volis servi la Dion de la Judoj. La samarianoj estis do la profeta bildo de la kristanaj elektitoj, savitaj de Dio el la paganismo transdonita de la religiaj tradicioj hereditaj de la diversaj popoloj de la tero.

Ĉi tiu verso el Johano 4:22 estas plena de riĉeco preter tio, kion la ordinara leganto povas atribui al ĝi. Kaj la pruvo, ke ĉi tiu verso estas miskomprenata, aperas en la malestimo montrita de la kristanaj homamasoj por la " *leĝo de Moseo* " kaj la libroj de la profetoj de la malnova interligo.

Jam aperas demando: ĉu ni povas adori tion, kion ni ne konas? Dirante jes, ni devas agnoski, ke tiu ĉi adorato havas tre malmultan ŝancon, kaj vere nenium, prezenti la formon postulitan de la adorata Dio. La plej logika respondo do estas absoluta ne. Kaj tiam aperas la pravigo de " *la leĝo de Moseo* ", kiu servis kaj konis la Kreintan Dion, la Ĉiopova. Kaj estis servante lin dum kvardek jaroj, ke li lernis koni lin. Kaj mi ripetas tion, ĉar tio devas esti bone komprenata, sed estante nomata " *la leĝo de Moseo* ", tiu ĉi leĝo estas en realeco "la leĝo de Dio", kiu atestas pri la spertoj vivataj de la hebrea popolo dum sia spirita formado plilongigita dum 40 jaroj da totala dependeco de Dio, en la seka kaj arida dezerto de Arabio, en kiu nenio kreskas aŭ ĝermas.

Rimarku en la buŝo de Jesuo Kristo ĉi tiun personan pronomon " ***ni*** " per kiu Jesuo spirite asertas kaj postulas sian judecon: "...; ***ni adoras tion, kion ni konas ; ĉar savo estas de la Judoj.*** " Kaj " *savo* " estas li, Jesuo, kiu portas ĝin kaj alportas ĝin al sia juda popolo, ĉefe. Kristanoj, kiuj aspiras esti savitaj de la Kreinto Dio, devas bone konscii, ke " ***la proponita savo*** " estas juda de A ĝis Z, tio estas, de " ***alfa ĝis omega*** ", laŭ Apokalipso 1:8: " ***Mi estas la Alfa kaj la Omega*** , diras la Sinjoro Dio, kiu estas, kaj kiu estis, kaj kiu venos, la Plejpotenca. "

Tiel, Judeco estas la dia normo de " ***savo*** " kaj tial povas resti nur eterne juda. Kaj la dia perfekteco de Jesuo Kristo baziĝas sur lia perfekta konformeco al ĉi tiu leĝo nomata " *la leĝo de Moseo* "; ĉar jam, antaŭ lia enkarniĝo, estis la dia spirito de Jesuo Kristo, kiu gvidis la hebrean popolon en ilia formado en la dezerto, dum kvardek jaroj. Kaj estas ankoraŭ li, kiu, post sia resurekto, gvidis kaj gvidos siajn elektitojn ĝis la tago de sia granda fina, glora kaj justa reveno.

En sia epistolo al la Romanoj, ĉapitro 11, la apostolo Paŭlo ĝuste prezentis la spiritan situacion de la kristanoj de la nova interligo, kiuj de pagana origino estas greftitaj sur la radikon de judismo konstruitan sur la promeso farita de Dio al Abraham, lia fidela elektito. Li diras en versoj 17 ĝis 22: " *Sed se kelkaj el la branĉoj estis derompitaj, kaj vi, estante sovaĝa olivarbo, estis engreftita inter ili, kaj fariĝis partoprenanto en la radiko kaj en la graso de la olivarbo, ne fanfaronu pri la branĉoj. Se vi fanfaronas, sciu, ke ne vi portas la radikon, sed la radiko portas vin.* " La logiko sekvonta kaj la dia minaco estas tiam elvokitaj: " *Vi do diros: La branĉoj estis derompitaj, por ke mi estu engreftita. Tio estas vera; ***Ili estis derompitaj pro nekredemo***, sed vi staras per fido. Ne estu aroganta, sed timu; ĉar se Dio ne ŝparis la naturajn branĉojn, Li ankaŭ ne ŝparos vin.*

Konsideru do la bonecon kaj severecon de Dio : al la falintoj, severecon, sed al vi, **se vi persistas...** " en ĉi tiu boneco ; alie, vi ankaŭ estos fortranĉitaj . " Ĉar ilia deziro esti apartigitaj de la Judoj, falsaj kristanoj tial estis " **fortranĉitaj** " de la savo proponita en Kristo fare de Dio. Sed malgraŭ lia specifa averto, lia singardo kontraŭ " **nekredo** ", lia instruado estas ignorata kaj malestimata de falsa kristanismo. Kaj Paŭlo aldonas en versoj 23 kaj 24 pri la nekredantaj Judoj: " *Ili tiel same, se ili ne restas en nekredo, estos engreftitaj; ĉar Dio povas engrefti ilin denove. Se vi estis eltranĉitaj el la sovaĝa olivarbo kaj engreftitaj kontraŭ via naturo en la bonan olivarbon, multe pli ili estos engreftitaj laŭ sia naturo en sian propran olivarbon.* " "La judeco de la plano de savo estas do plue konfirmita per la neceso, ke nekredanta judo, reakirante fidon, estu regreftita sur sian originan judan radikon. Dio ofertas sian savon nur metante ĝin, ekskluzive, sur la judan radikon sole, plenumante la promeson faritan al Abraham. Kaj la kulpo de falsaj Kristoj kaj falsaj kristanoj estas granda, grandega, ĉar ignorante la avertojn de Paŭlo kaj Jesuo Kristo, falsaj kristanoj aprobis la dekreton de Konstantino la 1-a promulgitan la 7-an de marto 321 por apartigi kristanojn de judoj antaŭ la "ripozo de la unua tago"; **la judoj...**" estante identigita kun la observado de la " **sepa-taga ripozo** " renomita " **ŝabato** ". En ĉi tiu dekreto, laimperiestro ordonas al la kristanoj de la imperio " **ne plu judigi** " per partopreno en la ŝabata ripozo.

Neniu el la tekstoj en la Sankta Biblio invitas kristanojn apartigi sin de la judoj. Kaj mi eĉ trovas konkretan ekzemplon kontraŭe en Agoj 15:21, kie la apostolo Jakobo elvokas la eblecon por konvertita pagano lerni " *la leĝon de Moseo* " irante al la sinagogoj, kie la judoj kunvenas ĉiun sabaton: " *Ĉar Moseo de antikve havis en ĉiu urbo tiujn, kiuj lin predikas, ĉar li estas legata en la sinagogoj ĉiun sabaton.* " La leĝo estis do atribuita al " **Moseo** ", kiu skribis la aferojn, kiujn Dio ordonis al li skribi.

En tiuj judaj sinagogoj, konvertitaj gojoj renkontis nekredantajn judojn, sed ili ne venis por aŭskulti iliajn homajn religiajn opiniojn, sed nur por malkovri la verajn vortojn de la Sankta Biblio koncerne la Malnovan Interligon. Kaj en tiuj fruaj tagoj, nur tiu atesto ekzistis ; kiu tiel pruvas, ke la unuaj kristanoj, kiel la pli postaj, devas konstrui sian spiritan formadon sur la biblia kanono de la Malnova Interligo. La pravigo de la normo de la Nova Interligo baziĝis ekskluzive sur la studo de la Skriboj de la Malnova Interligo.

Tiu ĉi teksto el Zeĥarja 8:23 estas ankaŭ misinterpretata de kristanaj teologoj ĝis hodiaŭ: " *Tiele diras la Eternulo Cebaot: En tiu tempo dek homoj el ĉiuj lingvoj de la nacioj kaptos judon je la rando de lia vesto, kaj diros: Ni iros kun vi, ĉar ni aŭdis, ke Dio estas kun vi.* " Ĉi tiu pasaĝo el Zeĥarja profetas la evoluon de la plano de savo plenumita en Jesuo Kristo, la " Reĝo de la Judoj " kaj judo mem. En ĉi tiu bildo, la esprimo " *judo* " rilatas ekskluzive al Jesuo Kristo aŭ unu el liaj elaĉetitaj elektitoj transformitaj en lian bildon donitan kiel modelon por esti imitita kaj reproduktita. La vesto de Jesuo Kristo simbolas lian justecon, lian perfektan ekzemplan vivon. Kaj " **kapti la randon de lia vesto** " signifas postuli la rajton al lia " *eterna justeco* ". La pluralo uzata poste en la frazo " *ni iros kun vi* " rilatas al la asembleo de kristanaj elektitoj, kies Kapo, Sinjoro kaj Majstro estas Kristo. Ĉi tiu verso siavice konfirmas la judan ekskluzivecon de la savo ofertita de

Dio al sinceraj pentantaj pekuloj, el ĉiuj etnaj kaj religiaj fonoj, pretaj konvertiĝi en la nomo de Jesuo Kristo.

La sava plano de Dio do baziĝas sur konstanto, kiu, estante la normo de la karaktero de la elektitoj, estas nur ĝia konformeco al la karaktero de la Kreinto Dio. Nur ĉi tiu konformeco pravigas por Dio lian mortan oferon en Jesuo Kristo. En ĉi tiu dia plano, la rimedoj ne devas esti metitaj super la dezirata celo; la rimedoj estas elaĉeto per Jesuo Kristo kaj la celo estas konformeco al la karaktero de Dio. Tiel la vere pardonita pekulo venas serĉi en Jesuo Kristo la modelon de la karaktero, kiu plaĉas al Dio, por imiti lin kaj dividi lin reproduktante lin en la spirito de lia homa karno.

La prioritato de la celo super la rimedoj evidentiĝas en la fakto, ke la unuaj elektitoj elektitaj de Dio sur la tero ne sciis pri la savo ofertita en Jesuo Kristo. Ili amis Dion sen koni lian savan planon kaj fidele servis lin por montri al li sian amon. La elaĉeto de pekoj akirita per la morto de Jesuo Kristo devis favori la konvertiĝojn de la paganaj homamasoj, sed ankaŭ falsajn konvertiĝojn, kiel tiun de la " *patrina* " romkatolika religio, ekde la jaro 313, kaj tiujn de ĝiaj tiel nomataj "reformitaj" " *filinoj* " ekde la 16-a ^{jarcento} kaj oficiale kondamnita per la dekreto de Daniel 8:14 ekde 1843-1844.

Tra la tuta historio de la tero, Dio pravigis sian elekton de la elektitoj surbaze de iliaj obeemaj faroj. Ĉar la tera sperto celas ĝuste definitive solvi la problemon de malobeo produktita de liaj anĝelaj kreitaĵoj kaj poste, due, de liaj teraj homaj kreitaĵoj. De Genezo ĝis Apokalipso 22, la normo de dia leĝo estas la vorto ordinita de Dio. Buŝa, unue, antaŭ la diluvo kaj la Eliro de la Hebreoj, ĝi fariĝis kun Moseo skriba leĝo, kiu establis la perfektan normon de judeco. Por ĉiuj homoj, la Sankta Biblio eternigas la scion pri la valoroj aprobitaj de Dio.

Ni aŭskultu la paroladon de la " *Reĝo de la Judoj* "; kion li diras en Mateo 5:17-18: " *Ne pensu, ke mi venis, por forigi la leĝon aŭ la profetojn. Mi venis ne por forigi, sed por plenumi. Vere mi diras al vi: Ĝis la ĉielo kaj la tero forpasos, eĉ unu joto aŭ unu streketo ne forpasos de la leĝo, ĝis ĉio plenumiĝos.* " Mi povas imagi hodiaŭ la konfuzon, kiu estos sentita en la tago de la lasta juĝo, sed jam en la tempo de lia glora reveno en la printempa tago de 2030, fare de ĉiuj, kiuj imputas al li neon de liaj vortoj per siaj faroj kaj sia koncepto pri la kristana religio. Ĉar la vortoj de Jesuo Kristo estas precizaj kaj donas nefalseblajn pruvojn, kiuj pravas, ke, por lia dia juĝo, la leĝo de la malnova interligo neniel povas esti ŝanĝita aŭ modifita: " *la ĉielo kaj la tero estas senmovaj* "; do ankaŭ la dia leĝo restas senŝanĝa kaj neŝanĝebla.

Pri ĉi tiu temo, mi memorigas, ke la hebrea skribo spertis modifon ekde la restado de la juda popolo deportita al Babilono en Ĥaldeo. Sed nur la arkaika formo de la desegnado de la signoj de la hebrea alfabeto estis anstataŭigita per la nova Ĥaldeo formo de la hebrea alfabeto nomata "kvadrato". La nomoj de la literoj kaj ilia nombro restis la samaj. Krome, origine, la literoj ĉiuj sekvis unu la alian sen la malplenaj spacoj, kiuj hodiaŭ apartigas vortojn, substantivojn, artikolojn, verbojn kaj prepoziciojn. Kaj rilate al tio, la skriba judismo estas markita de la dia miraklo laŭ nefalsigebla kaj neimitebla maniero. La versoj estas kunmetitaj el literoj, kiuj ankaŭ havas la valoron de nombroj. Kaj en sia skriba formo en la hebrea lingvo, la Biblio konstruas nombrajn figurojn neimageblajn

por limigita homa cerbo. Ankoraŭ uzante la saman principon, siavice en la nova interligo, la epistoloj skribitaj de la Evangeliistoj kaj la aliaj veraj atestantoj de Jesuo Kristo ankaŭ prezentas, eĉ en greka versio, mirakle, konstruojn de nombraj figuroj, kiuj atestas ilian ekskluzivan "kanonan" juron. Estas per konsidero de ĉi tiu specifa karaktero, ke la libroj konformaj al la dia "kanono" estas agnoskitaj kaj ke la aliaj estas malakceptitaj kaj nomitaj "apokrifaj" kaj agnoskitaj nur de la "hipokritaj" kristanoj de la romkatolikismo. La apokrifa kvalifiko ne senutiligas la koncernan dokumenton, kiu restas la atesto de utila, eĉ nemalhavebla, homa historiisto, kiel tiuj lasitaj de la juda historiisto nomita "Jozefo", samtempulo de la unua juda ribelo kontraŭ la romanoj (66-70).

Nur suprajaj homaj mensoj povas aprobi la ideon voli apartigi la kristanan religion de judismo sub la preteksto, ke la malbonaj Judoj krucumis Jesuon. Neniu elektito povas aliĝi al tia aliro, ĉar antaŭvidante ĉi tiun religian opcion uzatan kiel pretekston por deturni kristanojn de la dia leĝo kaj precipe de la sabata ripozo de la sepa tago, Jesuo Kristo diris al siaj apostoloj, en Johano 10:17-18: "*La Patro amas min, ĉar mi demetas mian vivon, por repreni ĝin. Neniu ĝin forprenas de mi, sed mi demetas ĝin mem. Mi havas la potencon demeti ĝin, kaj mi havas la potencon repreni ĝin: ĉi tiu estas la ordono, kiun mi ricevis de mia Patro.*" Kaj dirante: "*Neniu ĝin forprenas de mi*", Jesuo forigas de iu ajn ĉian eblecon akuzi la Judojn pri ĉi tiu temo; Li mem ne riproĉas ilin pro tio, ke ili mortigis lin, sed kondamnas ilian nekredemon, kiu kondukas ilin al ĉi tiu terura, ĉar maljusta, decido.

Estas do klare, ke savo efektive venas de la Judoj, sed nur ĉar Dio faris ĉi tiun popolon, momente, sia popolo, el inter ĉiuj popoloj de la tero, pro profetaj kialoj. Kreante Izraelon, Dio volis signali al la homaro sian intencon elekti el ili homojn kapablajn ami lin kiel li postulas. Sed ĉi tiu amo havas valoron nur se ĝi estas libera de ĉia limo; ion, kion la Izraelo transdonita per la heredo de la karno estis, kaj ankoraŭ restas hodiaŭ, nekapabla atingi. Tial, ekde sia kreado, post esti liberigita el egipta sklaveco, ĉi tiu karna Izraelo estis karakterizita per oftaj ribeloj kontraŭ Moseo kaj Aaron, lia frato, la ĉefpastro. Ili reprezentis la du aŭtoritatojn metitajn en servon de Dio. Ĉi tiu ribelema sinteno atestis pri la neperfekteco de ĉi tiu tera organizo destinita al fiasko; ion, kion ĝia historio konfirmis.

Savo ja venas de la Judoj, sed nur de la perfekta Judo nomata Jesuo. Kio lin perfektigas estas ĝuste lia absoluta konformeco al la dia leĝo skribita de Moseo sub la direkto de tiu sama Jesuo, antaŭ lia enkarniĝo en la karna Izrael. Kaj post la tera ministerio de Jesuo Kristo, la rolo de neperfekta Izrael povis nur finiĝi, kaj esti anstataŭigita de spirita Izrael konsistanta, ĉi-foje, el homoj kapablaj ami Dion kiel li postulas. Dio tiel povis doni formon kaj ekziston al sia sava projekto profetita de neperfekta karna Izrael.

La unua ĉefpastro portis kirason, sur kiu estis metitaj dek du altvaloraj ŝtonoj. Ili simbolis la valorecon, kiun liaj elaĉetitaj elektitoj reprezentis al Dio en Jesuo Kristo, la vera ĉiela Ĉefpastro. Eĉ hodiaŭ, altvaloraj ŝtonoj ne troviĝas sur tera grundo por homa vido. Ili troviĝas nur per fosado de la tero, movado de tunoj da ordinara grundo kaj ŝtonoj, kaj eĉ tiam en specifaj kaj maloftaj lokoj. Hodiaŭ, tiel nomataj "raraj" teroj enhavantaj esencajn materialojn por la konstruado de "poŝtelefonoj" estas eĉ pli valoraj por la homaro. La elektitoj de Dio estas, en ĉi

tiu bildo, same maloftaj kiel ĉi tiuj maloftaj teroj. Kaj tio estas komprenebla, **ĉar ili iras kontraŭ la fluo de la valoroj de sia nuntempa socio por resti konformaj al diaj normoj**. perfekte stabilaj . Ilia elekto fare de Dio estas tial logika kaj aŭtomata ĉar li observas la frukton de iliaj faroj.

De la Franca Revolucio de la 14-a de julio 1789 ĝis la 14-a de julio 2025, kiu okazos post du tagoj, en Francio, individua libereco nur kreskis, ĝis la konstruado de la Maastricht-a Eŭropo, por kiu Francio rezignis sian sendependecon. Tiuj, kiuj agis tiel, ne amis sian landon. Kion ili kapablis ami? Libereco igis ilin egoismaj, kaj ilia sola zorgo estis konservi ĉi tiun egoisman individuan liberecon. Ĉi tiu individua egoismo igis ilin rezigni nacian privilegion kaj fali sub la dependecon de eŭropa regado kaj ĝia aŭtoritato. La francoj tiel kolektive kaj individue perdis parton de ĉi tiu malfacile gajnita libereco inter 1789 kaj 1798. Libereco produktis egoismon, konfirmitan de la nekapablo de paroj plilongigi siajn komunajn vivojn. Unue en la Okcidento, kaj nun tra la tuta mondo, la nova kunulo estas la poŝtelefono, kaj la problemo tuŝas virojn same kiel virinojn. Ĉi tiu nova kunulo mobilizas la tutan atenton, kiu devus esti direktita al la najbaro, la homo, la samhomo, kiu fariĝis la konkuranto, eĉ la kontraŭulo, pri kiu ni devas esti singardaj kaj kontraŭ kiu ni devas batali. Tia pensmaniero igas la elektitojn de Dio pli maloftaj ol iam ajn. Kaj ĉiu povas vidi la malaperon de la fido en ĉi tiu lando Francio, kie ĝi estis plej atakita. Alfronte al tia rezulto, Dio povas nur transdoni ĉi tiun ribeleman nacion al ĝiaj malamikoj, kiel li faris en sia tempo, al sia ribelema karna Izrael kaj lastatempe, por memorigi nin, per la "fina solvo" efektivigita en 1942 kontraŭ la judoj fare de la germanaj nazioj.

La leciono de ĉi tiu studo do avertas nin kontraŭ du diametre kontraŭaj kondutoj: la serĉado de frata ligo kun la ribelemaj judoj kaj la deziro de apartigo inter judoj kaj kristanoj. Ambaŭ aliroj estas nelegitimaj, ĉar la solaj aferoj transdonitaj de karna Izraelo, kiuj restis utilaj kaj nemalhaveblaj, estas: la "**leĝo de Moseo**" kaj la "**Reĝo de la Judoj**" nomata Jesuo Kristo. Ankaŭ, mi devas ankaŭ averti vin kontraŭ la misinterpreto de ĉi tiu verso citita en Romanoj 10:4: "*Ĉar Kristo estas la fino de la leĝo por la pravigo de ĉiu, kiu kredas.*" En ĉi tiu verso, la du gravaj aferoj prezentitaj de Dio estas metitaj en kontraŭon, sed ĉi tiu kontraŭo nur koncernas ilian "pravigan" rolon kiel elektitoj de Dio. Ĉar malproksime de esti kontraŭaj, la dia leĝo kaj Jesuo Kristo estas neapartigeblaj; "*la leĝo de Moseo*" estante la esprimo de la dia karaktero de Jesuo Kristo, kaj "*Jesuo Kristo*" estante la homa enkarniĝo de la sankta dia leĝo. La "*leĝo de Moseo*" kaj "*Jesuo Kristo*" ne estas reciproke ekskluzivaj, sed male, ili plifortigas unu la alian. En siaj klarigoj, la apostolo Paŭlo kontrastas la du diajn interligojn, nur sur la kronologia nivelo, kiu metas ilin antaŭ Kristo aŭ post li. Kaj kompreneble, la alveno de la Mesio igas, per lia morto, la bestajn oferpraktikojn senutilaj; tio ankaŭ koncernas kaj validas por la religiaj festoj, kiuj profetis lian alvenon kaj la frukton de liaj faroj. Kaj en la nova interligo, la "*leĝo de Moseo*" plilongigas sian akuzon pri peko, kiun ĝi imputas al ĉiuj homoj, kiuj ĝin malobeas. *Ĝi tiel kondukas ilin al la dia graco proponita per la elaĉeto de pekaj efektivigita de Jesuo Kristo, per la libervola ofero de sia neriproĉebla tera homa vivo, kiel atestis la kruela romia prokuroro de Judeo, Pontio Pilato.* La apostolo Paŭlo komparas la rolon de la "*leĝo de Moseo*" al tiu de la greka "instruisto", kiu

akompanis la infanon al la lernejo por instrui lin. En sia granda plano de savo efektivigita tra la tuta historio de la tero, la " *leĝo de Moseo* " ligita al la antikva juda interligo tiel kondukis la homaron en rilaton kun la Kreinto Dio ĝis la Mesio nomis Jesuon Kriston. Kaj ĉi tiu sama " *leĝo de Moseo* " estas uzata de Jesuo por prezenti al siaj elektitoj, elaĉetitaj per lia sango verŝita sur la kruco, la modelon de vivo, kiun ili devas reprezenti, por ke Dio juĝu ilin indaj je lia oferto de eterna vivo vivata en lia plej sankta ĉeesto.

Kiel ni vidis en ĉi tiu mesaĝo, Jesuo Kristo deklaris: " *Mi venis ne por aboli, sed por plenumi* ." Li tiel anoncis, ke li ne alportas novan instruon, sed ke li venis simple por validigi la bestajn oferpraktikojn, kiuj profete antaŭis lian propran elaĉetan mortigan oferon. La rolo de la du sinsekvaj interligoj estas tiel establita kaj iliaj instruoj estas bazitaj kaj etenditaj por instrui la vere elaĉetitajn elektitojn ĝis la tempo de la glora reveno de Dio en Kristo; reveno atendata por la printempa tago de la jaro 2030.

Post la trompa religia paco establita de la romia imperiestro Konstantino la 1-a^{en} 313 per lia dekreto en Milano, lia loĝurbo, kristanismo falis. Ekde la 7-a de marto 321, viktimoj de lia imperia dekreto trudanta ripozon en la unua tago dediĉita al la adorado de la diigita suno, dekreto celanta maljudigi la kristanan religion, amasoj da homoj vane pensis, ke ili estas savitaj per sia fido al Jesuo Kristo. La fatalaj sekvoj de ĉi tiu mezuro daŭras hodiaŭ, en ĉi tiu sabato de la 12-a de julio 2025, kun la sama efikeco plifortigita de la jarcenta religia heredaĵo. Dum la horo de puno alproksimiĝas, la oferto de la graco de Kristo samtempe perdas sian allogon kaj siajn sekvantojn. La rikolto de la tero estas proksima, sed la puno de la kulpuloj estas baldaŭ. Aktualaj eventoj enfokusigas nian atenton al la juda nacio, kiu restis en sia ribelema stato pro sia opozicio al Jesuo Kristo, kiun ĝi ankoraŭ konsideras "trompanto". Tiel, la unuaj pekuloj de la malnov-interliga Izraelo estas uzataj de Dio por instigi la koleron de la islamaj popoloj kontraŭ la malfidelaj okcidentaj kristanaj nacioj. Tiuj ĉi judoj ne alportas savon sed militon kaj morton. Tamen, la fakto mem de ilia elstarigo atestas favore al la Kreinto Dio, kiu donis ekziston al ilia popolo.

Ĉi tiu mesaĝo perfekte konformas al la klarigoj donitaj de la apostolo Paŭlo, kiu konfirmas ĝin dirante en Romanoj 2:28-29: " *Judo estas ne tiu, kiu estas tia ekstere; kaj cirkumcido ne estas tio, kio estas ekstere en la karno. Sed Judo estas tiu, kiu estas tia interne; kaj cirkumcido estas tiu de la koro, laŭ la spirito, kaj ne laŭ la litero. La laŭdo de ĉi tiu Judo ne venas de homoj, sed de Dio* ."

Indekso de temoj traktitaj

Etendo de diaj revelacioj ricevita ekde la 07/03/2020

Novaj mesaĝoj kontinue inspiritaj de Dio

Paĝoj Mesaĝnumeroj kaj titoloj

2	Mesaĝoj de la aŭtoro
3	M1- Tutmonda varmiĝo
9	M2- La loĝantaro de la tero
19	M3- Religiaj mensogoj
27	M4- La Tempo de la Purigadaj Monstroj
35	M5- La Ripetoj de Historio
42	M6 - Nepardoneblaj kulpuloj kuniĝis
48	M7 - La enkarniĝo de la kreinto Dio
55	M8- La konkurenco
59	M9- Ordinara racio aperas
65	M10- La perversio de bona juĝo
73	M11 - La eterna kaj eterna juĝo
81	M12 - La tutmonda krizo de kapitalismo
89	M13 - La unua tago
95	M14- La Horo de Konfuzo
106	M15 - Lando tro malproksima
113	M16- La miraĝo de paco
120	M17 - La tuta gloro de la supera Dio
126	M18- La fruktoj de la malbeno
133	M19 - Dividita Eŭropo
142	M20- Spirita rigardo al la mondo de 2025
151	M21- La Novaj Romanoj
159	M22- Mondaj novaĵoj en fabloj
162	M23- La vera signifo de aferoj
170	M24 - La Vera Tempo de la Kalendaro de Dio
177	M25- Fariĝi civitano de la regno de la ĉielo
185	M26- Ruino antaŭ morto
191	M27- La Profeta Kaptilo
196	M28- Legitimigita Venĝo
207	M29- Dia moraleco fronte al malmorala kaj amorala homaro
213	M30- La Prezo de Malestimo
220	M31- Dia Ekstazo
227	M32- La Mesaĝisto de Morto
240	M33 - La renverso de la sorto de la lastaj elektitoj
244	M34- La Vivanto
252	M35 - Sen mi vi povas fari nenion

- 261 M36 - Ĉi tiu Dio, kiu ne ŝanĝiĝas
- 266 M37- Terminato
- 277 M38- Ne paco sed la glavo
- 285 M39 - Demandoj kiuj mortigas aŭ liveras
- 292 M40 - la reĝa aglo kaj la talpo
- 300 M41- Ĉar savo venas de la Judoj

307 Indekso de temoj traktitaj

Konsiloj al legantoj

Ĉi tiu verko estas submetita al konstantaj ŝanĝoj (korektoj, aldonoj aŭ forigoj). Tial, por determini ĉu signifaj ŝanĝoj estis faritaj en ĉiu proponita ĝisdatigo, kontrolu kaj komparu la paĝnumeron de la indekso de la supre menciitaj temoj kun tiu de la antaŭa versio, kiun vi havas.

Mi, Samuel, inspirita servisto de Jesuo Kristo, dankas kaj kunlaboras en la disvolviĝo de ĉi tiu verko, miajn kunulojn, fratojn kaj fratinojn en Kristo, kiuj, per sia altvalora helpo kaj siaj individuaj talentoj, antaŭenigas la korektojn de ortografiaj eraroj, tajperaroj kaj eraroj en historiaj detaloj, kiuj ebligas igi ĉi tiun dian instruon inda je la Dio de vero, kiu inspiras ĝin. Ili tiel kontribuis sian ŝtonon al la konstruado de ĉi tiu spirita konstruaĵo. Estu ili ĉiuj eterne benitaj!